

॥ श्रीरामजयम् ॥

श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म्

अयोध्याकाण्डम्

409

प्रथमखण्डः ॥

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER

Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of

Sri. M. N. RAMAWASMI IYER,

Banker, Palghat.

BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS

KALPATHI—PALGHAT

Library Edition.]

1940

[Price Rs. 5⁰—0—0

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
श्रीरामगुणानुवर्णनम्	51	1
श्रीरामाभिषेकमन्त्रः	55	14
अभिषेकसंभारसंभरणम्	50	27
अभिषेकदिननिर्धारणम्	45	39
वसिष्ठकृतव्रतोपदेशः	26	50
व्रतानुष्ठानम्	28	56
मन्थराविषादः	36	62
कैकेयीभेदनम्	39	71
रामविवासनोपायचिन्ता, कैकेय्याः क्रोधागारप्रवेशश्च	66	80

चतुर्थेऽङ्के अयोध्याकाण्डे गीताः श्लोकाः 396

कैकेयीसान्त्वनम्	40	95
वरद्वयवरणम्	29	104
कैकेय्युपालम्भः	115	110
पुनः कैकेयीप्रसादनम्	27	138
श्रीरामानयनाय सुमन्त्रप्रेषणम्	69	144
सुमन्त्रस्य रामगृहप्रवेशः	50	159
श्रीरामप्रस्थानम्	48	171
श्रीरामागमनम्	22	182
वनवासनिर्देशः	41	187
वनवासप्रतिज्ञा	40	197
कौसल्यायाः प्रलापः	55	207
पितृवाक्यपरिपालनप्रतिज्ञा	65	220
दैवप्राबल्यवर्णनम्	30	239
लक्ष्मणकोपः	42	247
कौसल्याप्रतिबोधनम्	36	258
मात्राशीःपरिग्रहः	47	267
श्रीरामकृतसीतोपदेशः	38	278
सीतया वननयनप्रार्थना	23	287
वनवासदुःखकथनम्	26	293
पुनरपि वननयनप्रार्थना	25	299
वनानुगमनाभ्यनुज्ञा	47	305

पञ्चमेऽङ्के गीताः श्लोकाः

915

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
31.	लक्ष्मणानुगमनाभ्यनुज्ञा ...	35	317
32.	यात्रादानम् ...	45	326
33.	दशरथदर्शनाय श्रीरामगमनम्	31	337
34.	दशरथमूर्च्छा	61	344
35.	सुमन्त्रेण कैकेयीगर्हणम्	37	359
36.	सिद्धार्थोपदेशः	53	363
37.	चीरपरिधानम्	37	376
38.	श्रीरामेण कौसल्यारक्षणप्रार्थना	18	385
39.	वनगमनापृच्छा	41	390
40.	पौरानुगमनम्	51	401
41.	नगरक्षोभवर्णनम्	20	414
42.	दशरथविलापः	35	419
43.	कौसल्याविलापः	21	427
44.	कौसल्यासमाश्वसनम्	31	432
45.	तमसातीरगमनम्	33	442
46.	पौरवञ्चनम्	34	450
47.	पौरनिवृत्तिः ...	19	458
48.	पौराङ्गनाविप्रलापः	37	463
49.	गोमत्यादिनदीतरणम्	18	472
50.	गङ्गातीरे गुह्यसमागमः	51	476
51.	गुह्यलक्ष्मणसंवादः	27	489

पद्येऽङ्कितं गीताः श्लोकाः

715

2026

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसूः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिर्सिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पधम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्रं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरुं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिबत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणारख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवन् पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम्

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहार्धानं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमै महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १८ ॥

रामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।-

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचि रामं भजे श्यामलम् ॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महींशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम् ॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्षङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावान् ।

करामि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायैति समर्पयामि ॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरूढ कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्षुनिर्सिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवारिशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्रं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं अञ्जनाशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुवाहुमरदिन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरक्ष्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम्

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
वेदवेदान्तवेद्याय मेघध्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्याऽऽत्मानिने मम मङ्गलम् ॥
दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सच्चोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
हनुमत्समवेताय हरीशशीष्टदायिने । वाल्मिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
श्रीमते रघुवीराय सेतुल्लङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
आसाद्य नगरां दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थार्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे महारुवन्दिताम् ॥ ५ ॥
अभ्रमं भङ्गनहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥
भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।
सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचासि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
चित्रैः पदैश्च गर्भारैर्वैक्यैर्मानैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
वाल्मीकेर्षुनिर्सिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ १२ ॥
गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्रं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

- मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
 वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
- उलङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धि जनकात्मजायाः ।
 आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
- आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
 पारिजतस्रुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
- यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
 बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
- दवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
- ापदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥ २० ॥
- तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।
 रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
- वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमै महामण्डपे
 मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
 अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
 व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
- वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिबृन्दारकेन्द्रैः
 व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
 धूतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
 सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
- भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
 लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
 चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजच्युरत्नं
 कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
- हाव्याकरणाभ्योधिप्रथमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
- ख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाशमायितं बभौ ॥ २६ ॥
- वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
- ल्मीकैर्गौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यद्दुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
- क्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
- यथैव ह्यथैव ह्यथैवैति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जहुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम्

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमैर्भक्ष्यमङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐभूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता
लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-
शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-
हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पाद्यं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-
यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि,
वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि,
अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पञ्चनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-
स्कारान् समर्पयामि ॥

श्रीसीताराम

कथं मामिच्छसे त्यक्तुं धर्मपत्नीं पतिव्रताम् ॥ (अ० रा० अयो० ४ । ७१)

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत-

श्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमद्बाल्मीकिरामायणम् ॥

अयोध्याकाण्डम्

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे चतुर्थेऽह्नि बालकाण्डे षट्षष्टितमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति अयोध्याकाण्डे आदितः नवमसर्गपर्यन्तं गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 754]

[ஆதியில் குசன் வவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் நான்காம் தினத்தில் பாலகாண்டம் 66-ாவது ஸர்க்கம் முதல் அந்த காண்டமும் அயோத்தியா காண்டத்தில் 9-ாவது ஸர்க்கம் வரையிலும் காணம் செய்யப்பட்டது. அன்று காணம் செய்யப்பட்ட சலோகசங்கியை 754]

प्रथमः सर्गः—ஒன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

श्रीरामगुणानुवर्णनम्—ஸ்ரீராமரது குணங்களை வர்ணிப்பது.

गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदाऽनघः । शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது	शत्रुघ्नः	சத்ருக்கன்ன
मातुलकुलं	அம்மான்னீட்டிற் கு	प्रीतिपुरस्कृतः	ப்ரீதியுடன் கொண்
गच्छता	போகும்		
भरतेन	பரதனால்		
अनघः	பாபரஹிதரும்		டாடப்பட்டவராய்
	{ நித்தியசத்ருக்களான	नीतः	அழைத்துக்கொண்டு
नित्यशत्रुघ्नः	{ இந்நிரியங்களை அட		
	{ க்கியானும் பராக்கிர		போகப்பட்டார்.
	{ மசாலியுமான		

स तत्र न्यवसद्भ्रात्रा सह सत्कारसत्कृतः । मातुलेनाश्वपतिना पुत्रस्नेहेन लालितः ॥ २ ॥

सः	அவர்
तत्र	அவ்விடத்தில்
भ्रात्रा	உடன்பிறந்தவனோடு
सह	கூட
अश्वपतिना	யுதாஜித் என்கிற
मातुलेन	மாமலால்

सत्कारसत्कृतः	{ பிரியமானவைகளைடெ ல்லாம் கொடுத்து திருப்திசெய்யப்பட்ட டவராயும் }
पुत्रस्नेहेन	
लालितः	புதல்வரைப்போல்
न्यवसत्	அன்போடு
	குலாவப்பட்டவராயும்
	வசிக்துவந்தார்.

तत्रापि निवसन्तौ तौ तर्प्यमाणौ च कामतः । भ्रातरौ स्मरतां धीरौ वृद्धं दशरथं नृपम् ॥

वीरौ	வீரர்களும்
भ्रातरौ	அண்ணனும், தம்பியு
तौ	அவ்விருவரும் [மாகிய
तत्र	அங்கு
निवसन्तौ	வசிப்பவர்களாய்
कामतः	{ வேண்டியவைகளில் யாதொருகுறைவுமி ன்றி }

तर्प्यमाणौ	திருப்தி பண்ணப்பட்ட
	டவர்களாய்
अपि च	இருந்தபோதிலும்
वृद्धं	வயது முதிர்ந்த
दशरथं	தசரத
नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை
स्मरताम्	மனதிற்கிந்தித்துக்
	கொண்டிருந்தனர்.

राजाऽपि तौ महाभागौ सस्मार प्रोषितौ सुतौ । उभौ भरतशुश्रूषौ महेन्द्रवरुणोपमौ ॥

राजा अपि	சக்கிரவர்த்தியாரும்,
महेन्द्रवरुणोपमौ	இந்திரனையும் வருண
	னையும் ஒத்த
महाभागौ	மகாபிரஸித்திபெற்ற
	வர்களும்,
प्रोषितौ	{ அயல்நாட்டில் வசிக் துக்கொண்டிருந்த வர்களும், }

भरतशुश्रूषौ	பரதசத்ருக்கர்
	களுடைய
तौ	அந்த
उभौ	இரண்டு
सुतौ	குடாரர்களையும்
सस्मार	அதிவாஞ்சையால் சிந்
	தித்து பரிதபித்தனர்.

सर्व एव तु तस्येष्टाश्वत्वारः पुरुषर्षभाः । स्वशरीराद्विनिर्वृत्ताश्वत्वार इव बाहवः ॥ ५ ॥

तु	ஏனெனில்
पुरुषर्षभाः	புருஷோத்தமர்களும்
चत्वारः एव	நால்வர்களுமாகிய
सर्वे	எல்லோரும்
स्वशरीरात्	தமது தேகத்திலி
विनिर्वृत्ताः	தோன்றிய [நட்கா

चत्वारः	நான்கு
बाहवः इव	கைகள்போல்
तस्य	அவருக்கு
इष्टाः	{ அன்புக்கும் ஆதரவுக் கும் பாத்திரர்களாகி டிருந்தனர் }

कथञ्चिदुपकारेण कृतेनैकेन तुष्यति । न स्मरत्यपकाराणां शतमप्यात्मवत्तया ॥ ११ ॥

कथञ्चित्
कृतेन
एकेन
उपकारेण
तुष्यति

எவ்விதத்தாலாவது
செய்யப்பட்ட
ஒரு
உபகாரத்தால்
திருப்தியடைகிறார்.

अपकाराणां
शतं अपि
आत्मवत्तया
स्मरति न

அபகாரங்களுடைய
அனுகத்தையும்
சிறந்த புத்தியால்
மனதில் வைத்திடார்.

शीलवृद्धैर्ज्ञानवृद्धैर्वैद्योवृद्धैश्च सज्जनैः । कथयन्नास्त वै नित्यमस्त्रयोर्याग्यान्तरेष्वपि ॥ १२ ॥

नित्यं वै
अस्त्रयोर्यान्तरेषु
शीलवृद्धैः
ज्ञानवृद्धैः

எப்பொழுதும்
ஆயுதப் பயிற்சி செய்யும் காலங்களில் நேர்கிற இடைவேளைகளில் தருமவிசேஷங்களில் நிபுணர்களாரயும் ஞானபரிபாகமுடையவர்களாரயும்

वयोवृद्धैः च
सज्जनैः अपि
कथयन्
आस्त

வயதுசென்ற பெரியோர்களாரயுமிருக்கும் ஸஜ்ஜனங்களோடு மாத்திரம் சம்பாஷித்துக் கொண்டு இருப்பார்.

बुद्धिमान् मधुराभाषी पूर्वभाषी प्रियंवदः । वीर्यवान्न च वीर्येण महता स्वेन विस्मितः ॥

बुद्धिमान्
मधुराभाषी
पूर्वभाषी
प्रियंवदः

விவேகவிசிஷ்டர்.
உள்ளத்தைக்குளிர்ப்பிக்கும் இன்சொல் உரைப்பவர்.
நாகரீகமாரயும், நயமாரயும் உரைப்பவர்.
நன்மைப்பலன்களை யே அளிப்பவைகளை உரைப்பவர்.

वीर्यवान्
च
स्वेन
महता
वीर्येण
विस्मितः न

பேராண்மையுடையவர்.
ஆகிலும்
தனது
மகத்தான
ஆண்மையால்
கர்வங்கொள்ளாதவர்.

न चानृतकथो विद्वान् वृद्धानां प्रतिपूजकः ।

अनृतकथः न
विद्वान्
वृद्धानां
प्रतिपूजकः

பொய்ப்பேசாதவர்.
(விண்பேச்சுப்பேசாதவர்.)
எல்லா வித்தைகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்.
பெரியோர்களுக்கு வணங்கிநடப்பவர்.

अनुरक्तः प्रजाभिश्च प्रजाश्चाप्यनुरञ्जते ॥

प्रजाः च
अनुरञ्जते
अपि च
प्रजाभिः
अनुरक्तः

ஜனங்கள் எல்லாரையும் பரிவுசெய்து களிப்பிக்கிறார்.
அதனாலேயே பிரஜைகளாரும் அபிமானிக்கப்பெற்றவர்.

सानुक्रोशो जितक्रोशो ब्राह्मणप्रतिपूजकः । दीनानुकम्पी धर्मज्ञो नित्यं प्रग्रहवाञ्छुचिः ॥

नित्यं
सानुक्रोशः

எப்பொழுதும்
ஏழைகளை ஆதரிப்பவர்.

जितक्रोशः
ब्राह्मणप्रतिपूजकः

கோபத்தை வென்றவர்.
வேதியர்களை ஆராதிப்பவர்.

दीनानुकम्पी { கஷ்டப்படுகிறவர்க
ளின் கஷ்டங்களைத்
தீர்த்து ஆதரிப்பவர்.
धर्मज्ञः { அறங்களை உணர்ந்த
வர்.

प्रह्वान् { எப்பொழுதும் எல்லா
பிரானிகளுக்கும்
अपयम् கொடுக்கும்
சோன்பைக் கைப்
பற்றினவர்.
शुचिः { பிறப்பொருளை விரும்ப
பாத பரிசுத்தமூர்த்தி.

कुलोचितमतिः क्षात्रं धर्मं स्वं बहुमन्यते । मन्यते परया कीर्त्या महत्स्वर्गफलं ततः ॥

कुलोचितमतिः { பிறந்தகுலத்திற்கேற்ற
பேரறிவுடையவர்
परया { பெரும்
कीर्त्या { உலகப்புக்கழால்
महत् { மஹத்தான
स्वर्गफलं { ஸ்வர்க்கப்பிராப்தி
உண்டென்று

मन्यते { நம்பியிருக்கிறார்.
ततः { ஆதலால்
स्वं { தனது
क्षेत्रं { சுஷத்திரிய
धर्मं { தர்மத்தை
बहुमन्यते { ஆஸக்தியுடன் அனு
ஷ்டித்துவருகிறார்.

नाश्रेयसि रतो यश्च न विरुद्धकथारचिः । उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्यथा ॥१७॥

अश्रेयसि { பிறருக்கு துக்கமுண்
டாகும் விஷயத்தில்
रतः न { இறங்காதவர்.
विरुद्ध- } தருமவிருத்தமான
कथारचि नः } மொழிகளுக்கு இட
ங்கொடுக்காதவர்.

उत्तरोत्तर- } தானும் முதலில் மொ
युक्तौ च } ழிதல், செவ்சாற்றிய
தற்கு பதினூரைத்
தல், இவ்விரண்டிற்
கும் வேண்டிய யுத்தி
விஷயத்தில்
वक्ता { சொல்வன்மையுடைய
வராகிய
वाचस्पतिः { வியாழபகவான்
यथा { போன்றவர்
यः च { எவரோ, அவர் இவர்.

अरोगस्तरुणो वाग्मी वपुष्मान्देशकालवित् । लोके पुरुषसारज्ञः साधुरेको विनिर्मितः ॥

अरोगः { நோயற்றவரும்,
तरुणः { பிரகாசமாய் விளங்கு
கிறவரும்,
देशकालवित् { இடம், காலம் இவை
களை அறிந்தவரும்,
पुरुषसारज्ञः { ஜனங்களின் உட்கருத்
தையறிகிறவரும்,
एकः { ஒப்புயர்வற்ற

साधुः { புன்பாத்தமாவாகிய
वाग्मी { ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு
लोके { உலகில்
वपुष्मान् { உருவமெடுத்து அவத
ரித்திருக்கின்றவராய்
विनिर्मितः { யாவராலும் கொண்
டாடப்பட்டார்.

स तु श्रेष्ठैर्गुणैर्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः । वहिश्चर इव प्राणो बभूव गुणवत्तरः ॥१९॥

पार्थिवात्मजः	சக்கிரவர்த்தி திருமகனாரும்,	युक्तः	விளங்குகிறவருமாகிய
गुणवत्तरः	விசேஷஉத்தமகுணங்களை யுடையவரும்,	सः	அவர்
तु	விவரித்துச் சொல்லாத மற்படிபாண	प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு
श्रेष्ठैः	மேம்பாடான	वहिश्चरः	{ உடலைவிட்டு வெளியே உருக்கொண்டு உலர்வுகின்ற
गुणैः	குணங்களோடும்	प्राणः इव	உயிரென
		बभूव	விளங்கினார்.

सम्यग्विद्ययात्रतस्नातो यथावत्साङ्गवेदवित् । इष्वस्त्रे च पितुः श्रेष्ठो बभूव भरताग्रजः ॥

भरताग्रजः	பரதருக்குத் தமயனாரன்ருய் [ராகிய அவர்	साङ्गवेदवित्	அங்கங்களோடுகூடிய வேதங்களையறிந்தவர்
सम्यक्	வித்தைகளைக்கற்று விரதங்களைச்செய்து முடித்தவர்.	इष्वस्त्रे	படைக்கல்வியில்
विद्ययात्रतस्नातः		पितुः च	தந்தையாரினும்
यथावत्	உள்ளபடி	श्रेष्ठः	சிறந்தவராய்
		बभूव	விளங்கினார்.

कल्याणाभिजनः साधुरदीनः सत्यवाग्जुः । वृद्धैरभिविनीतश्च द्विजैर्धर्मार्थदर्शिभिः ॥२१॥

साधुः	தோஷரகிதமுன்னோர்களை யுடையவர்.	सत्यवाक्	சொன்ன சொல் தவறாதவர்.
कल्याणाभिजनः	{ கல்யாணக்குணங்களை எல்ல குலத்திற்கு சிரோபூஷணமாய் விளங்குகிறவர்.	धर्मार्थदर्शिभिः	{ தர்மார் த்தங்களை எப்படி உபதேசிக்கும்
अदीनः	உள்ளம் பூரித்தவராய்	द्विजैः	வேதிய
ऋजुः	நேர்வழியில் நடக்கின்றவராய்	वृद्धः च	பெரியோர்களாலேயே
		अभिविनीतः	நன்கு சுகழிக்கப் பெற்றவர்.

धर्मकामार्थतत्त्वज्ञः स्मृतिमान् प्रतिभानवान् । लौकिके समयाचारे कृतकल्पो विशारदः ॥

स्मृतिमान्	உணர்ந்ததை எக்காலத்திலும் மறவாதவர்.	लौकिके	உலகசம்மதமாயிருக்கும்
प्रतिभानवान्	{ புதிதுபுதிதாய் மேன்மேல்தோன்றுகிற யுத்திகளோடுகூடியவர்.	समयाचारे	ஸங்கேதஆசாரத்தில்
धर्मकामार्थ-तत्त्वज्ञः	{ தர்மம் ஒன்றிலிருந்து தான் நாம் விரும்பும் நான்கு புருஷார்த்தங்களும் சித்திக்கின்றனவெனும் தத்வத்தை உணர்ந்தவர்.	विशारदः	மகாப்பிரஸித்திபெற்றவராய்
		कृतकल्पः	{ யாவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உதாரணமாயிருப்பவர்.

श्रैष्ठ्यं शास्त्रसमूहेषु प्राप्तो व्यामिश्रकेषु च । अर्थधर्मौ च संगृह्य सुखतन्त्रो न चालसः ॥

शास्त्रसमूहेषु	சாஸ்திரசமூகங்களி லும்	अर्थधर्मौ च	அர்த்தத்தையும், தருமத்தையும்
व्यामिश्रकेषु च	{ ஸம்ஸ்கிருதமும், பிரா கிருதமும், இவைக ளின்கிரந்தங்களிலும்	संगृह्य सुखतन्त्रः	தேடி, இன்பத்தை அனுப வித்துவருபவர்.
श्रेष्ठं	சிறப்பை	अलसः च न	வீண்காலம் போக்கா தவர்.
प्राप्तः °	பெற்றவர்.		

वैहारिकाणां शिल्पानां विज्ञाताऽर्थविभागवित् । आरोहे विनये चैव युक्तो वारणवाजिनाम् ॥

वैहारिकाणां	{ உல்லாசமாய்க்காலங் கழிப்பதற்குரிய பி டிஸ், வீணை, புல்லாங் குழல் முதலியவை களின்	आरोहे च	{ இவ்வளவிவ்வளவு பங்கிட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்னும் முறைகளை நன்கு அறிந்தவர்.
शिल्पानां विज्ञाता	சில்பங்களுடைய நுட்பங்களையறிந்த வர்.	वारणवाजिनां } आरोहे च }	யானை குதிரைகளின் மீது ஏறுவதிலும்
अर्थ- विभागवित् }	{ அரசாங்க ஐவேஜியை அரசாங்க காரியங்க ளுக்கு இது இதற்கு	विनये एव } युक्तः }	{ அடக்கித்தன்மனம் போல் நடக்கச்செய் வதிலும் நிபுணர்.

धनुर्वेदविदां श्रेष्ठो लोकेऽतिरथसंपतः । अभियाता प्रहता च सेनानयविशारदः ॥

अप्रदृष्यश्च संग्रामे क्रुद्वैरपि सुरासुरैः ॥ ३० ॥

धनुर्वेदविदां	தனுர்வேதத்தையறிந் தவர்களில்	प्रहतां च	{ காமாகவே சத்துரு வை நாடிச் சென்று பொருதி வெற்றி கொள்பவர்.
श्रेष्ठः	உத்தமர்.	सेनानयविशारदः	சேனைகளை அணிவகு ப்பதில் நிபுணர்.
लोके	உலகத்தில்	संग्रामे क्रुद्वैः	யுத்ததில் சினங்கொண்ட
अतिरथसंपतः	{ அதிக வீரர்களெல்லா ராலும் கொண்டா டப்பட்டவர்.	सुरासुरैः	தேவர்கள், அசுரர்கள்
अभियाता	{ சத்துருவந்தபின் பார் த்துக்கொள்ளுவோ மென்றிருப்பவரல்லர்.	अपि च अप्रदृष्यः	இவர்களாலும் கூட வெல்லவொண்ணாத வர்.

अनसूयो जितक्रोधो न दृप्तो न च मत्सरी । न चावमन्ता भूतानां न च कालवशानुगः ॥

अनसूयः பொருமையற்றவர்.
 च அதனால்
 दृप्तः न உன்மத்தகோபம்ற்ற
 भूतानां அடியார்களுக்கு [வர்.
 अवमन्ता न அவமடானம் விளேவிக்
 का त व र .
 च அதனால்

जितक्रोधः { கோபம் செலுத்தவே
 ண்டிய இடங்களில்
 செலுத்துகிறவர்.
 मत्सरी न தன்னலம்தேடாதவர்.
 च அதனால்
 कालवशानुगः न காலத்திற்கு வசப்பட்ட
 நடக்காதவர்.

एवं श्रेष्ठैर्गुणैर्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः । संमत्स्त्रिषु लोकेषु वसुधायाः क्षमागुणैः ॥
 बुध्या बृहस्पतेस्तुल्यो वीर्येणापि शचीपतेः ॥ ३२ ॥

एवं இவ்வகையாகிய
 श्रेष्ठैः மேன்மை
 गुणैः குணங்களோடு
 युक्तः விளங்கும்
 पार्थिवात्मजः சக்கிரவர்த்தி திருமக
 னராகிய அவர்
 त्रिषु लोकेषु अपि மூன்றுஉலகங்களிலும்
 प्रजानां பிரஜைகளுக்கு

क्षमागुणैः பொறுமைக்குணங்க
 वसुधायाः பூமிதேவிக்கும், [ளால்
 बुध्या புத்தியால்
 बृहस्पतेः பிருகஸ்பதிக்கும்
 वीर्येण வீரியத்தால்
 शचीपतेः இந்திரனுக்கும்
 तुल्यः ஸமானராய்
 संमत्: அபிராமராய் விளங்
 கிறார்.

तथा सर्वप्रजाकान्तैः प्रीतिसञ्जनैः पितुः । गुणैर्विरुचे रामो दीप्तः सूर्य इवांशुभिः ॥

रामः பூரீராமர்,
 पितुः தந்தைக்கும்
 सूर्यः சூரியன்
 अंशुभिः கிரணங்களால்
 दीप्तः தேஜோமயமாய் விளங்
 குகிறது
 इव ஏவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே

सर्वप्रजाकान्तैः { ஸகலபிரஜைகளின்
 மனங்களைக்கவர்
 கின்றவைகளுந்
 प्रीतिसञ्जनैः அன்பை விளேவிக்கி
 ன்றவைகளுந்மான்
 गुणैः குணங்களால்
 तथा அப்படியே
 विरुचे அபிராமராய் விளங்கி
 னார்.

तमेवं गुणसंपन्नमप्रधृष्यपराक्रमम् । लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ॥ ३४ ॥

एवं இப்படிப்பட்ட
 गुणसंपन्नं குணஸமிருத்தியுடையவராய்
 अप्रधृष्यपराक्रमं { எவராலும் வெல்ல
 வெண்ணாத பராக்
 கிரமசாலியாய்

लोकपालोपमं உலகபாலகர்களுக்கு
 ஒப்பாயிருக்கிற
 तं அவரை
 मेदिनी பூமி
 नाथं நாதனாகுர்ப்படி
 अकामयत விருப்பமுற்றதீ.

एतैस्तु बहुभिर्युक्तं गुणैरनुपमैः सुतम् । दृष्ट्वा दशरथो राजा चक्रे चिन्तां परंतपः ॥ ३५ ॥

परंतपः	{ எப்பொழுதும் வெற்றிபெறும் போர்வீரராகிய	गुणैः युक्तं दृष्ट्वा	உத்தமகுணங்களால் அபிராமனாயிருப்பதை தன் மனதினுள்ளேயே கண்டு,
दशरथः राजा	தசரத சக்கிரவர்த்தியார்,	तु	இவர்விஷயத்தில்
सुतं	மைந்தனை	चिन्त	பின்கண்டவாறு
एतैः	இந்த	चक्रे	தன்மனம் ஈடுபட்டிருக்கிறதை
बहुभिः अनुपमैः	பல ஒப்பற்ற		கவனித்தார்.

अथ राज्ञो बभूवैव्यं वृद्धस्य चिरजीविनः । प्रीतिरेषा कथं रामो राजा स्यान्मयि जीवति ॥

चिरजीविनः	வெகுகாலம் கண்டவரும்	रामः राजा	இராமன் இளவரசாக
वृद्धस्य	சாஸ்திரஞ்ஞருமாகிய	स्यात् कथं	இருக்கவாமே! ஏன் அப்படி செய்யக் கூடாது?
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	एषा	இது
एवं	இம்மாதிரியாய்	प्रीतिः	{ எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்ட மனோதமாயிருக்கிறது. }
अथ	பின்கண்டவாறு		
बभूव	மனதினுள் தோன்		
मयि	“நான் [றிற்று.		
जीवति	உயிருடனிருக்கும் பொழுதே		

एषा ह्यस्य परा प्रीतिर्हृदि संपरिवर्तते । कदा नाम सुतं द्रक्ष्याम्यभिषिक्तमहं प्रियम् ॥ ३७ ॥

अस्य हृदि एषा परा	இவருடைய மனதில் இந்த ஸர்வோக்கிருஷ்டமாகிய	अहं हि कदा नाम प्रियं सुतं अभिषिक्तं द्रक्ष्यामि	“நானே எப்பொழுதுதான் பெறலரியச் செல்வ புதல்வனை முடிசூட்டப்பட்டவனான கண்ணறக்கண்டு களிப்பேன்.
प्रीतिः संपरिवर्तते	மனோதமமானது பின்கண்டவாறு சுழன்றுகொண்டிருந்தது.		

वृद्धिकामो हि लोकस्य सर्वभूतानुकम्पनः । मत्तः प्रियतरो लोके पर्जन्य इव वृष्टिमान् ॥

वृष्टिमान् पर्जन्यः इव	“மழைசொரியும் மழைக்கடவுள் போலவே	लोकस्य हि वृद्धिकामः लोके मत्तः प्रियतरः	உலகிற்கே சேஷமத்தைக்கருதி உலகில் [யவனாய் என்னினும் மேம்பட்ட இனியனாய் விளங்குகிறான்.
सर्वभूतानु-कम्पनः	மன்னுயிர்கள் எல்லாவற்றினிடத்திலும் தண்ணளியுடையவனாய்		

யமशक्रसमो वीर्ये बृहस्पतिसमो मतौ । महीधरसमो धृत्यां मत्तश्च गुणवत्तरः ॥ ३९ ॥

वीर्ये	“பராக்கிரமத்தில்	धृत्यां	உலகமும்பாக்கூட்டினையில்
यमशक्रसमः	யமனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நிகரானவனாய்,	महीधरसमः	மகாவிஷ்ணுவிற்கு நிகரானவனாய்,
मतौ	புத்தியில்	मत्तः च	என்னினும்
बृहस्पतिसमः	பிருகஸ்பதிக்கு நிகரானவனாய்,	गुणवत्तरः	{ மேம்பட்டகுணங்களை பெற்றவனாய் விளங்குகிறான்.

महीमहमिमां कृत्स्नामधितिष्ठन्तमात्मजम् । अनेन वयसा दृष्ट्या यथा स्वर्गमवाप्नुयाम् ॥४०॥

अहं	“நான்	कृत्स्नां	எல்லாவற்றையும்
अनेन	இந்தப்படி	अधितिष्ठन्तं	தன் ஆளுகைக்குள்ளிருக்கப்பெற்றவனாய்
वयसा	சரீரம்ஆரோக்கியமாய் இருக்கும்பொழுதே	दृष्ट्या यथा	நேரில் பார்த்துவிட்டுத் தான்,
आत्मजं	மைந்தனை	स्वर्गं	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
इमां	இந்த	अवाप्नुयाम्	போகவேண்டும். ”
महीं	பூமி		

इत्येतैर्विविधैस्तैस्त्रैरन्यपार्थिवदुर्लभैः । शिष्टैरपरिमेयैश्च लोके लोकोत्तरैर्गुणैः ॥ ४१ ॥

तं समीक्ष्य महाराजो युक्तं समुदितैः शुभैः । निश्चित्य सचिवैः सार्धं युवराजममन्यत ॥

महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்,	अपरिमेयैः	அளவுகடந்தவைகளுமான
इति	இன்னும்படிபடியும்	तैः	அந்த
तं	அவனை	गुणैः च	சிறந்த குணங்களோடும்
तैः	அந்த	युक्तं	விளங்குகின்றவனாய்
एतैः	இந்த	समीक्ष्य	தன்மனதுள் கவனித்து,
विविधैः	பல	सचिवैः	மந்திரிமார்களோடு
शुभैः	நல்லகுணங்களோடும்,	सार्धं	கலந்துபேசி
लोके	உலகில்	निश्चित्य	{ அவர்கள் அபிப்பிராயத்தை அறிந்துகொண்டு,
अन्यपार्थिवदुर्लभैः	{ வேறு எந்த மன்னனிடமும் இல்லாதவைகளும்	युवराजं	இளவரசராய் நியமிக்கவேண்டுமென
लोकोत्तरैः	எங்கும்எவனிடத்தும் இல்லாதவைகளும்	अमन्यत	{ தனக்குள்ளேயே நிச்சயம் செய்துகொண்டார்.
शिष्टैः	ஸர்வோத்தகிருஷ்டமானவைகளும்,		
समुदितैः	{ அபூர்வபிறப்பில் ஸ்வபாவஸித்தமாயிருக்கின்றவைகளும்,		

दिव्यन्तरिक्षे भूमौ च घोरमुत्पातजं भयम् । सञ्चक्षे च मेधावी शरीरे चात्मनो जराम् ॥

मेधावी	மேதாவிபாகுமவர்	भयं च	மனத்தொல்லையை
दिवि	விண்ணிலகிலும்,	आत्मनः	தனது [யும்,
अन्तरिक्षे	ஆகாயத்திலும்,	शरीरे	தேகதிடத்தில்
भूमौ च	மண்ணிலகிலும்,	जरां च	முடியாத்தனம் ஏற்பட்டிருப்பதையும்
उत्पातजं	{ கண்முன் காணும் அபசகுனங்களால் வினையும்	सञ्चक्षे	{ தனக்குள்ளேயே ஆராய்ச்சிசெய்து கவனித்தார்.
घोरं	அதி		

पूर्णचन्द्राननस्याथ शोकापनुदमात्मनः । ओके रामस्य बुबुधे संप्रियत्वं महात्मनः ॥४४॥

आत्मनश्च प्रजानां च श्रेयसे च प्रियेण च । योक्तुकामस्स धर्मात्मा भक्त्या त्वरितवान्प्रपः ॥

सः	அந்த	संप्रियत्वं	அத்யந்த அன்பின்
धर्मात्मा	தர்மா தர்மாவான	आत्मनः	அருளை
वृषः	சக்கிரவர்த்தியார்,	भक्त्या	தனது
ओके	உலகில்		அந்தக்கரண
प्रजानां	பிரஜைகளின்		அன்பால்
श्रेयसे च	நன்மையின் பொருட்	प्रियेण च	மனோதமாயிருப்
आत्मनः	தனது [டும்		பதால்
शोकापनुदं च	மனக்கவலையை தீர்க்கிறதாயிருக்கிறதும்	योक्तुकामः	புரிய விரும்பியவராய்
पूर्णचन्द्राननस्य	முழுமதிபோன்ற திருமுகமண்டலமுடைய	त्वरितवान् च	காலதாமதம் செய்யக் கூடாதென்கிறவராகி
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	अथ	இப்பொழுது
रामस्य	சூராமருக்கு	बुबुधे	மனதினுள் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டார்.

नाना नगरवास्तव्यान् पृथग्जानपदानपि । समानिनाथ मेदिन्याः प्रधानान्पृथिवीपतीन् ॥

मेदिन्याः	பூமியில்	प्रधानान्	அருகாமையிலுள்ள தலைமையானவர்களையும்
नगरवास्तव्यान्	} இதர நகரங்களில் வசிப்பவர்களையும் விட்டுவிட்டு,	पृथिवीपतीन्	மன்னர்களையும்
नाना			
पृथक् जानपदान्	} இதர கிராமங்களில் வசிப்பவர்களையும் அப்படியே விட்டுவிட்டு,	समानिनाथ	அழைத்துவர ஆக்ஞாபித்தருளினார்.
अपि			

न तु केकयराजानं जनकं वा नराधिपम् । त्वरया चानयामास पश्चात्तौ श्रोष्यतः प्रियम् ॥

त्वरया	காலதாமதமாகுமா கையால்	तौ तु	அவ்விருவர்களும்
केकयराजानं	கேகயராட்டரசரையும்	पश्चात्	காரியமான பின்னர்
जनकं नराधिपं च	ஜனகமன்னரையும்	प्रियं	நல்ல செய்தியை
आनयामास न	அழைத்துவரச் சொல்லவில்லை.	श्रोष्यतः वा	கேள்வியுற்று மகிழ் வார்களென்றார்.

तान्वेक्ष्य नानाभरणैर्यथाहं प्रतिपूजितान् । ददृशलंकृतो राजा प्रजापतिरिव प्रजाः ॥ ४८ ॥

राजा	சக்கிரவர் த்தியார்,
नानाभरणैः	பல ஆபரணங்களால்
यथाहं	அவருக்கேற்றவண்ண மாய்
अलंकृतः	அலங்கரிக்கப்பெற்றவ
वेक्ष्य	ஆரணிகளைக்கு [ராய்
प्रतिपूजितान्	ஆக்கிணையைச்சிம்மேற் கொண்டு வந்துசேர்ந்த

तान्	அவர்களை
प्रजाः	பிரஜைகளை
प्रजापतिः	பிரம்மதேவர்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
ददृश	குளிர்க்கடாஃபித்தரு ளினார்.

अयोपविष्टे नृपतौ तस्मिन्परबलादने । ततः प्रविविशुः शेषा राजानो लोकसम्मतः ॥

ततः	அதன்மேல்
तस्मिन्	அந்த
परबलादने	சக்ருவின் பலத்தை அடக்கவல்ல
नृपतौ	சக்கிரவர் த்தியார்,
उपविष्टे	உட்கார்ந்த

अथ	உடனே
शेषाः	இதர
लोकसम्मतः	பூலோகத்தில் பிரசித் திபெற்று விளங்கும்
राजानः	மன்னர்கள்
प्रविविशुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अथ राज्ञा वित्तीर्णेषु विविधेष्व्वासनेषु च । राजानमेवाभिमुखानिषेदुर्नियता नृपाः ॥

नियताः	கிருடமான பக்தி
नृपाः	அரசர்கள் [யுள்ள
राजानं	சக்கிரவர் த்தியாருக்கு
अभिसुखाः एव	எதிர்முகமிருக்கும் வண்ணமாயே
अथ	அப்பொழுது

राज्ञा च	சக்கிரவர் த்தியாரா லேயே
वित्तीर्णेषु	காட்டியருளப்பட்ட
विविधेषु	பல
आसनेषु	ஆஸனங்களில்
निषेदुः	உட்கார்ந்தார்கள்.

स लब्धमानैर्विनयान्वितैर्नृपैः पुरालयैर्जानपदैश्च मानवैः ।

उपोपविष्टैर्नृपतिर्हतो बभौ सहस्रचक्षुर्भगवानिवामारैः

॥ ५१ ॥

लब्धमानैः	நன்கு உபசரிக்கப் பட்டு
उपोपविष्टैः	ஆஸனங்களில் வீற்றி ருந்தவர்களும்
विनयान्वितैः	பூரணபக்தியுள்ளவர் களுமான
नृपैः	மன்னர்களா லும்
पुरालयैः	நகரவாஸிகளும்
जानपदैः	கிராமவாஸிகளுமாவ
मानवैः च	மனிதர்களா லும்

वृतः	சூழப்பட்டிருந்த
सः	அந்த
नृपतिः	சக்கிரவர் த்தியார்,
सहस्रचक्षुः	இந்திர
भगवान्	பகவான்
अमरैः	தேவர்களால்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
बभौ	விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे

अयोध्याकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

दिव्यन्तरिक्षे भूमौ च घोरमुत्पातजं भयम् । सञ्चक्षे च मेधावी शरीरे चात्मनो जराम् ॥

मेधावी
दिवि
अन्तरिक्षे
भूमौ च
उत्पातजं
घोरं

மேதாவிபாகுமவர்
விண்ணுலகிலும்,
ஆகாயத்திலும்,
மண்ணுலகிலும்,
கண்முன் காணும்
அபசகுனங்களால்
விளையும்
அதி

भयं च
आत्मनः
शरीरे
जरां च
सञ्चक्षे

மனத்தொல்லை
தனது [யும்,
தேகத்திடத்தில்
முடியாத்தனம் ஏற்ப
ட்டிருப்பதையும்
தனக்குள்ளேயே
ஆராய்ச்சிசெய்து
கவனித்தார்.

पूर्णचन्द्राननस्याथ शोकापनुदमात्मनः । लोके रामस्य बुबुधे संप्रियत्वं महात्मनः ॥४४॥
आत्मनश्च प्रजानां च श्रेयसे च प्रियेण च । योक्तुकामस्स धर्मात्मा भक्त्या त्वरितवान्नृपः ॥

सः
धर्मात्मा
नृपः
लोके
प्रजानां
श्रेयसे च
आत्मनः
शोकापनुदं च
पूर्णचन्द्राननस्य
महात्मनः
रामस्य

அந்த
தர்மா தர்மாவான
சக்கிரவர்த்தியார்,
உலகில்
பிரஜைகளின்
நன்மையின் பொருட்
தனது [டும்
மனக்கவலையை தீர்க்கி
றதாயிருக்கிறதும்
முழுமதிபோன்ற திரு
முகமண்டலமுடைய
மகாத்மரவாகிய
ஸ்ரீராமருக்கு

संप्रियत्वं
आत्मनः
भक्त्या
प्रियेण च
योक्तुकामः
त्वरितवान् च
अथ
बुबुधे

அத்யந்த அன்பின்
அருளை
தனது
அந்தக்காரண
அன்பால்
மனோதமாயிருப்
பதால்
புரிய விரும்பியவராய்
காலதாமதம் செய்யக்
கூடாதென்கிறவராகி
இப்பொழுது
மனதினுள் ஆராய்ச்சி
செய்துகொண்டார்.

नाना नगरवास्तव्यान् पृथज्जानपदानपि । समानिनाय मेदिन्याः प्रधानान्पृथिवीपतीन् ॥

मेदिन्याः
नगरवास्तव्यान्
नाना
पृथक् जानपदान्
अपि

பூமியில்
இதர நகரங்களில்
வசிப்பவர்களையும்
விட்டுவிட்டு,
இதர கிராமங்களில் வ
சிப்பவர்களையும் அப்
படியே விட்டுவிட்டு,

प्रधानान्
पृथिवीपतीन्
समानिनाय

அருகாமையிலுள்ள த
லைமையானவர்களையும்
மன்னர்களையும்
அழைத்துவர ஆக்ஞா
பித்தருளினார்.

न तु केकयराजानं जनकं वा नराधिपम् । त्वरया चानयामास पश्चात्तौ श्रोष्यतः प्रियम् ॥

त्वरया
केकयराजानं
जनकं नराधिपं च
आनयामास न

காலதாமதமாகுமா
கையால்
கேகயநாட்டரசரையும்
ஜனகமன்னரையும்
அழைத்துவரச் சொ
ல்லவில்லை.

तौ तु
पश्चात्
प्रियं
श्रोष्यतः वा

அவ்விருவர்களும்
காரியமான பின்னர்
நல்ல செய்தியை
கேள்வியுற்று மகிழ்
வார்களென்றார்.

தானுவுசும நானாபுரணுவுயுதாஹுவு புரதுபூபுதான | ஢ுதசாஸூகூது ராபு பரபாபுதரலு பரபா: || 48 ||

ராபா	சககூரவரூ துதுயாரூ,
நானாபுரணு:	பல அபுரணுங்கூரால்
யுதாஹுவு	..அவருக்கூ றுறவண்ணு மாபு
அலகூரு:	அலங்கூரூககபுபு றுறவ
வுசும	அரணுமணுக்கு [ரரயு
புரதுபூபுதானு	அககூணுயுசுசுமே று கூண்டுவுறதுசூரூநுத

தானு	அவுரகூணு
பரபா:	புரணுகூணு
பரபாபுதரலு:	புரமமதூவரூ
஢ுவு	எவ்வண்ணுமூ அவு வண்ணுமே
஢ுதரலு	கூரூரககூடா கூதூதரு ணுரூ.

அயுபவுபுதூ நுபுது துசுமநுரவலாருநு | துத: புரலுவுசு: சூபா ராபானு லூகசுமமதா: ||

தது:	அதண்ணுமேல்
தசுமநு	அநுத
புரவலாருநு	சகருணுணு பலதூதூ அடககவல்ல

அயு	உடணு
சூபா:	ஐதூ
லூகசுமமதா:	பூலூகதூதலு புரகூதூ தூபுபுறயு வுளங்கும
ராபானு:	மண்ணுரகூள
புரலுவுசு:	வநுதுசூரூநுதாரகூள.

நுபுது	சககூரவரூ துதுயாரூ,
அயுபுபுதூ	உடகூரூநுத

அயு ராபா வுதூருணு வுவுபுதூவாசுநுணு ச | ராபானுமேவாபுமூலா நுபுதூநுநுயதா நுபா: ||

நுயதா:	கூருடமாண பகது
நுபா:	அரகூரகூள [யுள்ள
ராபானு	சககூரவரூ துதுயாரூககூ
அபுமூலா: ஢ுவு	எதூர்மூகமூருககூ வண்ணுமாயு
அயு	அபுபுபாமூது

ராபா ச	சககூரவரூ துதுயாரூ லேயு
வுதூருணு	காடூயருளபுபுட
வுவுபுதூ	பல
அசுநுணு	அலுணுணுங்கூள
நுபுதூ:	உடகூரூநுதாரகூள.

ச லவமானுவுநுயானுவுநுநுபு: புராலுயுருநுபுதூசு மானுவு: |

அயுபவுபுதூநுபுதூருநுபுதூரு வபூ சஹசூசுசூபுமூபுவானுவுமரூ: || 49 ||

லவமானு:	நண்கூ உபசூரூககபு பட்டு
அயுபவுபுதூ:	அலுணுணுங்கூளலு வுுறூ ருநுதவரகூளம
வுநுயானுவுநு:	பூரணுபகதுயுள்ளவரூ கூருமாண
நுபு:	மண்ணுரகூள அம
புராலுயு:	நகரவாஸூகூளம
பானுபுதூ:	கூராமவாலூகூருமாலு
மானுவு: ச	மணுதூரகூள அம

புதூ:	கூழூபுபுடூருநுத
ச:	அநுத
நுபுதூ:	சககூரவரூ துதுயாரூ,
சஹசூசுசூபு:	ஐநுதூ
புவானு	பகவாணு
அமரூ:	தூவரகூளால்
஢ுவு	எவ்வண்ணுமூ அவு வண்ணுமே
வபூ	வுளங்கூருரூ.

ஐதுயுபு சூமடூமாயுணு வாலூகூயு அாடூகாவு

அயுபுபுதூகாணு புதம: சரீ: ||

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம் || 2 ||

श्रीरामाभिषेकमन्त्रः—புரீராமரது ராஜ்யாபிஷேகத்தைப் பற்றிய மந்திராலோசனை.

ततः परिषदं सर्वाभिमन्य वसुधाधिपः । हितमुद्धरणं चैवमुवाच प्रथितं वचः ॥ १ ॥

ततः	அப்பொழுது	प्रथितं च	பாவருமறிந்துள்ள
वसुधाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்.		வண்ணமாயே
एवं	இவ்விதமாய்	उद्धरणं	உள்ளங்களைக்குளிரச் செய்யும்
परिषदं	சபையிலுள்ள	हितं	குசலப்பிரச்சனமாகிற
सर्वी	எல்லோரையும்	वचः	மொழியை
	பார்த்து	उवाच	சொல்லியருளினார்.
आमन्य	முகமன்கூறி,		

दुन्दुभिस्वनकल्पेन गम्भीरेणानुनादिना । स्वरेण महता राजा जीमूत इव नादयन् ॥ २ ॥
 राजलक्षणयुक्तेन कान्तेनानुपमेन च । उवाच रसयुक्तेन स्वरेण नृपतिर्नृपान् ॥ ३ ॥

नृपतिः	ஜனங்களைக்கொண்டு துக்காத்தருளும்	राजलक्षणयुक्तेन	ராஜலக்ஷணங்களுக்கேற்றதாய்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	कान्तेन	கேட்போர்களின் செவிகளுக்கினியதாய்
महता	உரத்த	रसयुक्तेन	கேட்போர்களின் மனங்களைக் கவருகின்றதாய்
स्वरेण	சத்தத்தோடு	अनुपमेन च	ஒப்புயர்வு இல்லாததுமான
नादयन्	கோஷிக்கும்	स्वरेण	குரலுடன்
जीमूतः	மேகம்	नृपान्	மன்னர்களைப்பார்த்து
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணம்	उवाच	பின்சண்டவாறு திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.
गम्भीरेण	ஆழ்ந்த		
दुन्दुभिस्वनकल्पेन	துந்துபிவாத்யகோஷம்போன்றதாய்		
अनुनादिना	பிரதித்துவனி உண்டாக்குகின்றதாய்		

विदितं भवतामेतद्यथा मे राज्यमुत्तमम् । पूर्वकैर्मम राजेन्द्रैः सुतवत्परिपालितम् ॥ ४ ॥

मे	“என்னுடைய	राजेन्द्रैः	ராஜோத்தமர்களால்
एतत्	இந்த	सुतवत्	மக்களைப்போல
उत्तमं	எல்லாவற்றிலும்	परिपालितं यथा	பரிவுடன்பாதுகாத்து வரப்பட்டதென்பது
राज्यं	ராஜ்யமானது (பெரிய	भवतां	..ங்களுக்கு
मम	என்னுடைய	विदितम्	)தரிந்த விஷயம்.
पूर्वकैः	முன்னோர்களான		

सोऽहमिद्वक्त्राकुभिः सर्वैर्नरेन्द्रैः परिपालितम् । श्रेयसा योक्तुकामोऽस्मि सुखार्हमखिलं जगत् ॥

ச:	“அந்த
அஹ்	நான்
इक्ष्वाकुभिः	இக்ஷ்வாகுவம்சத்திய
नरेन्द्रैः	சக்கிரவர்த்திகள்
सर्वैः	எல்லோராலும்
परिपालितं	பிரபாஸித்து வரப்பட்ட
	டதும்,
सुखार्हं	{ மேல்மேல் ஒங்கிவளரு கிற ஓசூழ்மத்திற்கு பாத்திரமாயிருக்கிற துமான

जगत्	உலகம்
अखिलं	எல்லாவற்றிற்கும்
श्रेयसा	ஒரு பெரிய மங்கள
	கிருத்தியத்தால்
योक्तुकामः	{ சூழ்ந்துகொண்டிருக் கிறதற்கு மனமீடு பட்டவனாய்
अस्मि	இருக்கிறேன்.

मयाऽप्याचरितं पूर्वैः पन्थानमनुगच्छता । प्रजा नित्यमनिद्रेण यथाशक्त्यभिरक्षिताः ॥

पूर्वैः	“என்முன்னோர்களால்
आचरितं	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
	டதும்
नित्यं	மாற்றமுடியாததாயு
	மிருக்கிறதான
पन्थानं	வழியை
अनुगच्छता	அவலம்பித்துவரும்

मयाऽपि	என்னாலும்
अनिद्रेण	ஜாக்கிரதையுடையவ
	னாய்
यथाशक्ति	என் ஆற்றலுக்கு
	இயன்றமட்டும்
प्रजाः	பிரஜைகள்
अभिरक्षिताः	ஆதரித்துவரப்பட்ட
	டார்கள்.

इदं शरीरं कृत्स्नस्य लोकस्य चरता हितम् । पाण्डुरस्यातपत्रस्य छायायां जरितं मया ॥

इदं	“இந்த
शरीरं	தேகமானது
मया	என்னால்
कृत्स्नस्य	ஸகல
लोकस्य	உலகத்திற்கும்
पाण्डुरस्य	வெண்

आतपत्रस्य	குடையின்
छायायां	நிழலில்
हितं	பரிபாலனத்தை
चरता	செய்ததால்
जरितम्	திடமற்றதாய்ச் செய்
	யப்பட்டது.

प्राप्य वर्षसहस्राणि बहून्यायुंषि जीवतः । जीर्णस्यास्य शरीरस्य विश्रान्तिमभिरोचये ॥

आयुंषि	“வாழ்நாட்களில்
बहूनि	பல
वर्षसहस्राणि	ஆயிரமாண்டுகளை
जीवतः	கண்டிருக்கிறதும்
जीर्णस्य	முடியாததனத்தை

प्राप्य	பெற்றிருக்கிற துமான
अस्य	இந்த
शरीरस्य	சரீரத்திற்கு
विश्रान्ति	விசாரந்தியை
अभिरोचये	நான் உத்தேசிக்கி
	றேன்.

राजप्रभावजुष्टां हि दुर्वहाम जेतेंद्रियैः । परिश्रान्तोऽस्मि लोकस्य गुर्वी धर्मयुरं वहन् ॥९॥

लोकस्य "உலகிற்கு
 अजितेन्द्रियैः { ஸதா ஆஸக்திகொ
 ண்ட ஞானபுத்தீர்
 திரியங்களைக்கொண்டு
 राजप्रभावजुष्टां { ராஜாவாயிருந்து அர
 சாஶ்டி செய்வதால்
 விளைவதும்
 दुर्वहां மிக்கப்பெரிதாயிருக்கி
 றதும்

गुर्वी ஸர்வோக்கிருஷ்டமா
 யிருக்கிற துமான
 धर्मयुरं { தான்செய்யவேண்டிய
 கடமையாகிய பாரத்
 தை
 वहन् வகிக்கின்றவனாய்
 हि அதனால்
 परिश्रान्तः அதிலேயே மனம் ஈடு
 பட்டிருக்கின்றவனாய்
 अस्मि இருக்கிறேன்.

सोऽहं विश्रममिच्छामि पुत्रं कृत्वा प्रजाहिते । सन्निकृष्टानिमान्सर्वानुमान्य द्विजर्षभान् ॥

सः "அந்த
 अहं நான்
 सन्निकृष्टान् இவ்விடம் எழுந்தரு
 ளியிருக்கும்
 इमान् இந்த
 द्विजर्षभान् பிராமணைத்தமர்கள்
 सर्वान् எல்லோரையும்

अनुमान्य உடன்படுத்தி,
 प्रजाहिते பிராஜைகளுக்கு உறிதம்
 செய்யும் திகாரத்தில்
 पुत्रं மைந்தனை
 कृत्वा நியமித்து விட்டு,
 विश्रमं கவலைற்றிருக்க
 इच्छामि எண்ணுகிறேன்.

अनुजातो हि मां सर्वैर्गुणैर्ज्यैष्ठो ममात्मजः । पुरन्दरसमो वीर्ये रामः परपुरञ्जयः ॥ ११ ॥

रामः "ஸ்ரீராமன்
 मम எனது
 ज्यैष्ठः மூத்த
 आत्मजः குமாரன்.
 वीर्ये வீர்யத்தில்
 पुरन्दरसमः இந்திரனுக்கு ஒப்பா
 னவன்.

परपुरञ्जयः { எப்படிப்பட்டவரா
 லும் வெல்லவொண்
 னாதவன்.
 सर्वैः எல்லா
 गुणैः हि குணங்களாலும்
 मां என்னை
 अनुजातः நிகர்த்தவன்.

तं चन्द्रमिव पुष्येण युक्तं धर्मभृतां वरम् । यौवराज्ये नियोक्ताऽस्मि प्रीतः पुरुषपुङ्गवम् ॥

पुष्येण "புஷ்யரஶ்டத்திரத்
 தோடு
 युक्तं கூடிய
 चन्द्रं சந்திரபகவாணை
 इव போல்விளங்குபவனும்
 धर्मभृतां தருமகுணமுள்ளவர்
 களுள்
 சிறந்தவனும்

पुरुषपुङ्गवं புருஷோத்தமனு
 तं அவனை [மாகிய
 यौवराज्ये இளவரசில்
 नियोक्ता நியமிக்கும் அதிகாரம்
 வகிக்கும் நான்
 प्रीतः செய்துமுடித்து திருப்
 திகொண்டவகை ஆக
 अस्मि கருதுகிறேன்.

इति ब्रुवन्तं मुदिताः प्रत्यनन्दन्नुपा नृपम् । वृष्टिमन्तं महामेघं नर्दन्त इव बर्हिणः ॥ १७ ॥

நுபா: ராஜாக்கள்
 वृष्टिमन्तं மலைபெய்கிற
 महामेघं மகாமேகத்தை
 नर्दन्त: கேகா த்வணி செய்யும்
 बर्हिणः மயில்கள்
 इव போல

मुदिता: உள்ளம் பூரித்தவர்
 इति இவ்வாறு [களாய்
 ब्रुवन्तं சொல்லும்
 नृपं மன்னரை
 प्रत्यनन्दन् புகழ்ந்துகொண்டாடி
 ணர்கள்.

स्निग्धोऽनुनादी सञ्ज्ञे तत्र हर्षसमीरितः । जनौघोद्घुष्टसन्नादो विमानं कम्पयन्निव ॥

तत्र அப்பொழுது
 हर्षसमीरितः ஸந்தோஷத்தாலுண்டானதும்
 जनौघोद्घु- } ஜனக்கூட்டங்களால்
 ष्टसन्नादः } நன்றாய்கோஷிக்கப்பட்ட சப்தமானது
 स्निग्धः உரத்ததாகிய

अनुनादी எதிரொலியும்
 विमानं इव { ஏழு தனிக்கட்டுகளும்
 { ஏழு உப்பரிகைகளு
 { முள்ள திருமாளிகையையே
 कम्पयन् அசைவுற்று நடுங்கச் செய்கின்றதாய்
 संज्ञे உண்டாயிற்று.

तस्य धर्मार्थविदुषो भावमाज्ञाय सर्वशः । ब्राह्मणा बलमुख्याश्च पौरजानपदैः सह ॥१९॥

समेत्य मन्त्रयित्वा तु समतां गतबुद्धयः । ऊजुश्च मनसा ज्ञात्वा वृद्धं दशरथं वचः ॥२०॥
 पौरजानपदैः நகரத்தார்களோடும்
 सह கூட
 ब्राह्मणा: பிராமம்ணர்களும்,
 बलमुख्याः च சைன்யத்தலைவர்களும்,

ज्ञात्वा च அறிந்தும்,
 समेत्य சேர்ந்து,
 सर्वशः பலவழியாகவும்
 मन्त्रयित्वा ஆராய்ந்து,
 आज्ञाय च அறிந்துகொண்டு,

तु इव्विषयத்தில்
 धर्मार्थ- } தருமமொன்றிலிருந்
 विदुषः } துதான் புருஷார்த்தங்கள் ஸித்திக்கின்றதெனநன்குணர்ந்த
 तस्य அவரது
 भावं மனோபாவத்தை
 मनसा தனித்தனியாய் அவரவர்கள் உள்ளத்தோடு

समतां गतबुद्धयः { ஸ்ரேவிதமான தீர்மானத்துக்கு வந்தவர்களாய்
 वृद्धं பெரியவராகிய
 दशरथं தசரதசக்கிரவர்த்தியாரைப்பார்த்து
 वचः பின்வரும் விண்ணப்பத்தை
 ऊजुः விஞ்ஞாபனம் செய்தார்கள்.

अनेकवर्षसाहस्रो वृद्धस्त्वमसि पार्थिव । स रामं युवराजानमभिषिञ्चस्व पार्थिवम् ॥२१॥

पार्थिव "சக்கிரவர்த்தியாரே!
 स: அந்த
 रवं தேவரீர்
 अनेकवर्षसाहस्रः அநேகமாயிரம் வருஷங்கள்
 वृद्धः असि வாழ்ந்து மூப்பற்றீர்.
 रामं பூநீர்மரை

पार्थिवं அரசானும் அதிகாரம் வகிக்கும்
 युवराजानं யுவராஜாவாய்
 अभिषिञ्चस्व { திருவபிஷேகம் செய்
 { துவைக்கத்திருவுளம் கொள்வீராக.

इच्छामो हि महाबाहुं रघुवीरं महाबलम् । गजेन महताऽऽयान्तं रामं चत्रावृताननम् ॥२२॥

महाबाहुं	“ஆஜானபாகுவும்	छत्रावृताननं	{ குடையால் மறைக்கப்
रघुवीरं	ரகுசுவலிலைகளும்	आयान्तं	{ பட்ட திருமுகமண்
महाबलं	மகாபலவா னுமாகிய	इच्छामः हि	{ டலமுடையவராய்
रामं	ஸ்ரீராமரை		{ ஊர்கோலமாய்ப்போ
महता	ஊயர்ந்த		{ வதை
गजेन	யானையின்து ஏறிக்		{ கண்ணூரக்கண்டு
	கொண்டு		{ களிக்க ஆவல் கொ
			{ ண்டிருக்கிறோம்”.

इति तद्वचनं श्रुत्वा राजा तेषां मनःप्रियम् । अजानन्निव जिज्ञासुरिदं वचनमब्रवीत् ॥२३॥

इति	இப்படியாய்	अजानन्	விஷயம் தெரியாதவர்
तेषां	அவர்களுடைய	जिज्ञासुः	போலவும்
मनःप्रियं	{ மனோபிஷ்டத்தை	इव	விஷயம் தெரிந்து
	{ நன்கு விளங்கக்காட்	इदं	கொள்ளவேண்டியவர்
	{ டுகிறதாய்	वचनं	போலவுமாகி
तद्वचनं	அம்மொழிக்கு	अब्रवीत्	பின்கண்ட
श्रुत्वा	சிருச்செவிகாற்றி,		மொழியை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		திருவாய்மலர்ந்தருளி
			ஞர்.

श्रुत्वैव वचनं यन्मे राघवं पतिमिच्छथ । राजानः संशयोऽयं मे किमिदं ब्रूत तत्त्वतः ॥
कथं नु मयि धर्मेण पृथिवीमनुशासति । भवन्तो द्रष्टुमिच्छन्ति युवराजं ममात्मजम् ॥२५॥

राजानः	“ மன்னர்களே !	द्रष्टुं	கண்டுகளிக்க
मयि	நான்	कथं नु	ஏனோ
धर्मेण	நீதிவழுவாமல்	इच्छन्ति	பிரார்த்திக்கின்றீர்
पृथिवीं	பூமியை	मे	எனக்கு [கள் ?
अनुशासति	பரிபாலனம் பண்ணிக்	इच्छथ	{ மேம்பட்டவனாகவும்
मे	* கொண்டிருக்கையில்		{ கொண்டிருக்கின்றீர்
वचनं	எனது		{ கள்.
श्रुत्वा एव	சொல்லை	यत्	எதுவோ
भवन्तः	கேட்டவுடனேயே	अयं	இது
मम	நீங்கள்	संशयः	ஐயமுள்ளதாயிருக்கி
आत्मजं	எனது	इदं	இது [மது.
राघवं	மைந்தனான	किं	என் ?
पतिं	ராகவனை	तत्त्वतः	உள்ளது உள்ளபடி
युवराजं	அரசாரும் அதிகாரம்	ब्रूत	விளங்கச்சொல்வீர்
	வகிக்கும்		களாக. ”
	இளவரசராய்		

ते तमूर्चुर्भहात्मानं पौरजानपदैः सह । बहवो नृप कल्याणा गुणाः पुत्रस्य सन्ति ते ॥२६॥

पौरजानपदैः	நகரத்தாரோடும் நாட்	नृप	“சக்கிரவர்த்தியாரே!
सह	கூடிய [டாரோடும்	ते	தேவரீரது
ते	அவர்கள்	पुत्रस्य	மைந்தனிடத்தில்
महात्मानं	மகாத்மாவாகிய	बहवः	அளவற்ற
तं	அவருக்கு	कल्याणाः	கல்யாண
उचुः	பின்கண்டவாறு பதி	गुणाः	குணங்கள்
	ஊரைத்தார்கள்.	सन्ति	நிறைந்திருக்கின்றன.

गुणान् गुणवतो देव देवकल्पस्य धीमतः ।

प्रियानानन्दनान् कृत्स्नान् प्रक्ष्यामोऽद्य ताञ्छृणु

॥ २७ ॥

देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	आनन्दनान्	} யாவருக்கும் ஆனந்தம் வினோவிக்கின்றவைக ளுமான
देवकल्पस्य	தெய்வம்போன்றவ ராய்	तान्	
गुणवतः	} பிறவிஉத்தமகுணங் கள் அமையப்பெற்ற வரும்,	गुणान्	அந்த
धीमतः		கற்றுதேர்ச்சிபெற்றவ ருமாகிய அவருடைய	कृत्स्नान्
मिथान्	அபூர்வமாயிருக்கின்ற வைகளும்,	अद्य	எல்லாவற்றையும்,
		प्रक्ष्यामः	இப்பொழுது
		शृणु	விவரமாய் நாங்கள் ஃறுகின்றோம்.
			திருச்செவி சாற்றுவி ராக.

दिव्यैर्गुणैः शक्रसमो रामः सत्यपराक्रमः । इक्ष्वाकुभ्योऽपि सर्वेभ्यो ह्यतिरिक्तो विशां पते ॥

विशां पते	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	शक्रसमः	இந்திரனுக்கு நிகரான வர்.
रामः हि	ஸ்ரீராமர் ஒருவரே,	इक्ष्वाकुभ्यः	இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்த அரசர்கள்
सत्यपराक्रमः	ஸத்யமான பராக்கிர மமுடையவர்.	सर्वेभ्यः अपि	எல்லாவரினும்
दिव्यैः	திவ்ய	अतिरिक्तः	மேம்பட்டவர்.
गुणैः	குணங்களால்	साक्षाद्रामाद्विनिवृत्तो धर्मश्चापि श्रिया सह ॥	
रामः सत्यपुरुषो लोके सत्यधर्मपरायणः ।		धर्मः	} மானிடர்களின் நல் லொழுக்கமெனும் தருமமானது
रामः अपि	“ஸ்ரீராமர் ஒருவரே	श्रिया	
साक्षात्	மானிடருவமெடுத் துவந்த	सह	நெறிதவறாததாகிய உத்தமகுணத்தோடு
सत्यपुरुषः	ஸத்புருஷர்.	रामात् च	கூட
सत्यधर्म- परायणः	} ஸத்தியத்தையும் தரு மத்தையும் எப்பொ ழுதும் நழுவுவிடாத வர்.	विनिवृत्तः	ஸ்ரீராமர் ஒருவரிடமி ருந்துதான் அறியவேண்டியதாய் விளங்குகிறது.
लोके		உலகில்	

तेनास्येहातुला कीर्तिर्यशस्तेजश्च वर्धते । देवासुरमनुष्याणां सर्वास्त्रेषु विशारदः ॥ ३३ ॥

देवासुर- मनुष्याणां }	தேவர்கள் அசுரர்கள் மனுஷ்யர்கள் இவர் களுள்
सर्वास्त्रेषु	எல்லா அஸ்திரங்களி லும்
विशारदः	நிபுணர்.
तेन	அதனால்
अस्य	அவருடைய
इह	இவ்வுலகில்

तेजः	அமா னுஷ்யமாயிருக் கிறதும், எப்பொழுதும் யாவ ராலும் புகழ்ந்து கொண்டாடப்படுகி றதுமாகிய
यशः च	கீர்த்தி
कीर्तिः	ஒப்புயர்வுற்றதாய்
अतुला	பிரபலமாய் விளங்கு கிறது.
वर्धते	

सम्यग्विद्याव्रतस्नातो यथावत् साङ्गवेदवित् । गान्धर्वे च भुवि श्रेष्ठो बभूव भरताग्रजः ॥

भरताग्रजः	பாதனுக்குத் தமயன ராகிய அவர்
सम्यक्	நன்றாய்
विद्याव्रतस्नातः	வித்தைகளைக்கற்று விரதங்களைச் செய்து முடித்தவர்.
यथावत्	உள்ளபடி

साङ्गवेदवित्	ஸாங்கவேதங்களை
भुवि	உலகில் [யறிந்தவர்.
गान्धर्वे च	ஸங்கீதசாஸ்திரத்தி லும்
श्रेष्ठः	ஒப்புயர்வில்லாத தேர் ச்செயெற்றவராய்
बभूव	விளங்குகிறார்.

कल्याणाभिजनः साधुरदीनात्मा महाद्युतिः । द्विजैर्भिविनीतश्च श्रेष्ठैर्धर्मानैपुणैः ॥३५॥

साधुः	தோஷரகித முன் னோர்களையுடையவர்.
कल्याणाभिजनः	கல்யாணகுணங்களா ல் குலத்திற்கு சிரோ பூஷணமாய் விளங் குகிறவர்.
अदीनात्मा	எப்பொழுதும் உள்ள த்தை தளரவிடாதவர்.

महाद्युतिः	மகத்தான ராஜலக்ஷ் மியையுடையவர்.
धर्मानैपुणैः च	தர்மார்ந்தங்களில் நிபுணர்களான
श्रेष्ठैः	உத்தம
द्विजैः	பிராமணர்களால்
अभिविनीतः	நன்கு சிஷிக்கப்பெற் றவர்.

यदा व्रजति संग्रामं ग्रामार्थे नगरस्य वा । गत्वा सौमित्रिसहितो नाविजित्य निवर्तते ॥

सौमित्रिसहितः	லக்ஷ்மணருடனிருக்கு மவர்
ग्रामार्थे	கிராமவிஷயமாகவோ அல்லது
नगरस्य वा	நகரவிஷயமாகவோ

गत्वा	சென்று,
संग्रामं	போரை
व्रजति यदा	அடைந்த பிரமேயங்க ளிலெல்லாமல்
अविजित्य	வெற்றிகொள்ளாமல்
निवर्तते न	திரும்புவதில்லை.

संग्रामात्पुनरागम्य कुञ्जरेण रथेन वा । पौरान् स्वजनवन्नित्यं कुशलं परिपृच्छति ॥३७॥
पुत्रेष्वग्निषु दारेषु प्रेष्यशिष्यगणेषु च । निखिलेनानुपूर्व्याच्च पिता पुत्रानिवौरसान् ॥३८॥

संग्रामात् कुञ्जरेण	புத்தத்தினின்றும் யானையின்மீது ஏறிக் கொண்டோ	प्रेष्यशिष्य- गणेषु च }	பரிஜனங்கள், சிஷ்ய கணங்கள் இவர்கள் விஷயங்களிலும்
रथेन वा	அல்லது தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டோ	निखिलेन पिता	எதையும் விடாமல் தகப்பன்
पुनः आगम्य नित्यं	திரும்பவும் வந்துசேர்ந்த அவர், ஒவ்வொரு பிரஸக்தி யிலும்	औरसान् पुत्रान् इव	தன்வயிற்றில் பிறந்த புத்திரர்களை எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पौरान् पुत्रेषु	பட்டணத்துஜனங்களை புத்திரர்கள் விஷயங்க ளிலும்,	स्वजनवत्	தன் இனத்தாரைப் போல்
अग्निषु	அக்னிறோ தர்விஷ யங்களிலும்,	आनुपूर्व्यात् च	ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே
दारेषु	மனைவிகள் விஷயங்க ளிலும்,	कुशलं परिपृच्छति	சேஷமத்தை விசாரிக்கிறார்.

शुश्रूषन्ते च वः शिष्याः कच्चित्कर्मसु दंशिताः । इति नः पुरुषव्याघ्रः सदा रामोऽभिभाषते ॥

पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகிய	शिष्याः	சிஷ்யர்கள்
रामः	ஸ்ரீராமர்	कर्मसु	அவரவர்கள் கடமைக
नः	எங்களைப்பார்ந்து,	सदा	எக்காலத்திலும் [எல்ல
इति	இன்னுமிப்படியும்	दंशिताः	ஊக்கமுடையவர்க ளாய்
अभिभाषते	குசலம் கேட்கின்றார்.	शुश्रूषन्ते कच्चित् च	அடங்கிப்பணிவிடை செய்கின்றனர்களா?
वः	“உங்கள்		

व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः । उत्सवेषु च सर्वेषु पितेव परितुष्यति ॥ ४० ॥

मनुष्याणां	மனிதர்களுடைய	भवति	இருக்கிறார்.
व्यसनेषु	ஆபத்துவேளைகளி லெல்லாம்	सर्वेषु च	எல்லாவருடைய விஷ யங்களிலும்
भृशं	அவர்களிலும் அடிக மாய்	उत्सवेषु	சந்தோஷப்ரமேயங் களில்
दुःखितः	உள்ளம் வருந்துகிற வராய்	पिता इव	தந்தை எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
		परितुष्यति	யிக்கக்களிப்புறுகின் றார்.

सत्यवादी महेष्वासो वृद्धसेवी जितेन्द्रियः । स्मितपूर्वाभिभाषी च धर्मं सर्वोत्पना श्रितः ॥

धर्मं च { மோக்ஷம் அடைவதற்
கு குறைவுவராத புண்
யா னுஷ்டானங்களாகி
ற தருமமொன்றையே
சர்வாத்மனா எந்தப்பிரஸத்தியிலும்
எக்காலத்திலும்
श्रितः அனுஸரிப்பவராகிய
सत्यवादी எந்தயவாதி.

सम्यग्योक्ता श्रेयसां च न विगृह्यकथारुचिः ।

श्रेयसां च சிரேயஸ்ஸு-களுக்கு

सम्यक् என்ற

योक्ता காரணபூதர்.

विगृह्य- } தருமவிரூத்தமான
कथारुचिः न } மொழிகளுக்கு
இடங்கொடார்.

सुभूरायतताम्राक्षः साक्षाद्विष्णुरिव स्वयम् ।

सुभूः அழகிய புருவமுடைய
யவராய்

आयतताम्राक्षः { செவ்வரியோடி நீண்ட
திருக்கண்களையுடைய
யவராய்

शौर्यवीर्य- } தன்னால் முடியாதது
पराक्रमैः } ஒன்றுமில்லை என
கிற ஆற்றலாலும்,
திவ்ய தேஜஸ்ஸினாலும்,
இவைகளுக்கு
எற்ற நடவடிக்கை
களினாலும்

प्रजापालनतत्त्वज्ञो न रागोपहतेन्द्रियः । शक्तस्त्रैलोक्यमप्येष भोक्तुं किं नु महीमिमाम् ॥

प्रजापालन- } பிரஜைகளை பாதுகாக்க
तत्त्वज्ञः } சும் வகையை குற்ற
மற அறிந்தவர்.

रागोप- } அடாதகாரியங்களில்
हतेन्द्रियः न } இந்திரியங்களைச்
செலுத்தி பச்சாத்
தாப்பப்படுகிறவரில்லை

महेष्वासः சிறந்த வில்லாளி.
वृद्धसेवी பெரியோர்களினடிமை
स्मितपूर्वाभिभाषी புன்சிரிப்போடு பேச
பவர்.

जितेन्द्रियः { விஷயா திராகங்களால்
அணுகவொண்ண
தவர்.

उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्यथा ॥

उत्तरोत्तर- } தானும் முதலில் மொ
युक्तौ } ழிதல், செவி சாற்றி
யதற்கு பதிலுரைத்
தல், இவ்விரண்டிற்
கும் வேண்டிய யுக்தி
விஷயத்தில்
वक्ता சொல்வன்மையுடைய
வராகிய

वाचस्पतिः வியாழபகவான்
यथा च போன்றவர்.

रामो लोकाभिरामोऽयं शौर्यवीर्यपराक्रमैः ॥

लोकाभिरामः { மூன்றுகத்தாராலும்
அபிராமராய்கொண்
டாடப்பட்டவராகிய

स्वयं சுயேச்சையாய்,
साक्षात् மாணிட-உருவமெ
டுத்துவந்த

विष्णुः इव ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவே

अयं रामः இந்த ஸ்ரீராமர்.

एषः अपि இவரொருவர்தான்

त्रैलोक्यं மூவுலகையும்

भोक्तुं ஆள

शक्तः திறமையுள்ளவர்.

इमां महीं இந்த ஸ்ரீமயொன்றைப்
பற்றி
किं नु கேட்கவேண்டுமா ?

नास्य क्रोधः प्रसादश्च निरर्थोऽस्ति कदाचन । हन्येव नियमाद्ब्रह्मान् यत्रैष परिकुप्यति ॥

एषः इवार्
नियमात् தருமசாஸ்திர விதிப்ப
டியாய்
परिकुप्यति கோபங்கொள்ளுகி
यत् एवர்களிடமோ, [றது
वभ्यान् एव தண்டனைக்குரிய
அவர் களை மட்டும்

हन्ति சிகழிக்கின்றார்.
अस्य இவருடைய
क्रोधः கோபமும்
प्रसादः च பிரஸாதமும் [கூட
कदाचन ஏதொருசமயத்திலும்
निरर्थः अस्ति न பயனற்றதாக இல்லை.

युनक्तयैः प्रहृष्टश्च तमसौ यत्र तुष्यति

असौ இவார்
यत् யாரிடத்தில்
तुष्यति மகிழ்வுறுகின்றனரோ
त् அவனை

॥ ४६ ॥

प्रहृष्टः உள்ளம் பூரித்தவராய்
अथैः च அபிஷ்டங்கள் எல்லா
வற்றோடும்
युनक्ति சேர் தனுவைக்கின்றார்.

शान्तैः सर्वप्रजाकान्तैः प्रीतिसंजननैर्नृणाम् ।

रामः ஸ்ரீராமர்
सूर्यः சூரியபகவான்
भञ्जुभिः கிரணங்களால்
दीप्तः பிரகாசிக்கிறது
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
नृणां மனிதர்களுக்கு
शान्तैः அனாயாஸமாய்

गुणैर्विरुचे रामो दीप्तः सूर्य इवांशुभिः ॥

प्रीतिसंजननैः நன்மை செய்வதால்
விளைகின்ற
எல்லா ஜனங்களின்
மனதைக் கொள்ளை
கொண்டு விட்டவை
களான
गुणैः உத்தமகுணங்களால்
विरुचे இனியராய் விளங்கு
கிறார்.

सर्वप्रजाकान्तैः

எல்லா ஜனங்களின்
மனதைக் கொள்ளை
கொண்டு விட்டவை
களான

गुणैः உத்தமகுணங்களால்
विरुचे இனியராய் விளங்கு
கிறார்.

तमेवं गुणसंपन्नं रामं सत्यपराक्रमम् । लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ॥ ४८ ॥

एवं இப்படிப்பட்ட
गुणसंपन्नं குணஸமிருத்தியுடை
யவராய்

लोकपालोपमं உலகபாலர்களுக்கொ
ப்பாயிருக்கிற

सत्यपराक्रमं { एवरा लुम् वेல்ல
वोண்ணாத பராக்
கிரமசாலியாய்

तं रामं அந்த ஸ்ரீராமரை
मेदिनी பூமி
नाथं நாதனாகும்படி
अकामयत விருப்பமுற்றது.

वत्सः श्रेयसि जातस्ते दिष्ट्याजसौ तव राघव । दिष्ट्या पुत्रगुणैर्युक्तो मारीच इव काश्यपः ॥

राघव தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரே!

पुत्रगुणैः { புத் தள்ளும் நரகத்தி
நின்று விடுவித்தல்,
பிதாக்களின் மனக்க
வலைகளை ஒழித்தல்,
பிதாக்களுக்கு சுச்சு
வைடி செய்தல் முத
லான புத்தல்வர்களுக்கு
கு இருக்க வேண்டிய
நற்குணங்களோடு

मारीच { பத்து பிரஜாபதிகளில்
ஒருவரான மரிசி என்
பவரின் புத்தல்வரான
काश्यपः காச்யபர் என்பவர்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

युक्तः	விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்	दिष्ट्या	ஈடுபட்டுவிட்ட திருமாலின் தண்ணளியாலும்
असौ तव	இவர் தேவரீரது	दिष्ट्या	எங்களது பாக்கிய விசேஷத்தாலும்
श्रेयसि	புண்ணியகிருத்யங்களை வளர்வீனாயும் தருமமொன்றில்	ते वत्सः जातः	தேவரீரது திருக்குமாரனும் திருவவதாரம் செய்திருக்கின்றார்.

बलमारोग्यमायुश्च रामस्य विदितात्मनः । देवासुरमनुष्येषु सगन्धर्वोरगेषु च ॥ ५० ॥
आशंसते जनः सर्वो राष्ट्रे पुरवरे तथा । आभ्यन्तरश्च बाह्यश्च पौरजानपदो जनः ॥ ५१ ॥

देवासुरमनुष्येषु	தேவர்கள், அசுரர்கள் மனிதர்கள் இவர்களிலும்	पौरजानपदः च	நகரங்களிலும் நாடுகளிலும் இருக்கிறதாமான்
सगन्धर्वोरगेषु	கந்தர்வர்கள் உள் விட்ட நாகர்களிலும்	जनः च	ஜனங்களும்
पुरवरे	நகரத்திலும்	विदितात्मनः	திரிலோகப்பிரவலித்தி பெற்றவராகிய
राष्ट्रे च	தேசத்திலும்	रामस्य बलं	ஸ்ரீராமருக்கு பலமும்
सर्वः	ஸகல	आरोयं आयुः च	ஆரோக்யமும் ஆயுளும்
जनः तथा	ஜனங்களும்	आशंसते	மேன்மேலும் பெருகவேண்டுமென்பிரார்த்திக்கிறதா.
आभ्यन्तरः	அந்தப்புரங்களிலிருக்கிறதும்		
बाह्यः	அன்றிய		

स्त्रियो वृद्धास्तरुण्यश्च सायंप्रातः समाहिताः । सर्वान्देवान्नमस्यन्ति रामस्यार्थे यशस्विनः ॥
तेषामभिमतं देव त्वत्प्रसादात्समृद्धयताम् ॥ ५३ ॥

तरुण्यः	தருணிகளும்	रामस्य अर्थे	ஸ்ரீராமருக்கு நலம்பெருகுவதற்காக
वृद्धाः	கிழவிகளுமான	देवान् सर्वान् नमस्यन्ति	தெய்வங்கள் எல்லாவற்றையும் வணங்கிவேண்டுகின்றார்கள்.
स्त्रियः च	பெண்டுகளும்	देव तेषां	சக்கிரவர்த்தியாரே! அவர்களுடைய
सायंप्रातः	தினந்தோறும் காலை மாலையில்	अभिमतं	தெய்வப்பிரார்த்தனை
समाहिताः	பரிசுத்தர்களாயும், ஏகாக்ரசித்தர்களாயும் இருந்துகொண்டு	त्वत्प्रसादात्	தேவரீரின் அருளால்
यशस्विनः	உலகில் உத்தமரெனக் கொண்டாடப்பட்ட வராகிய	समृद्धयताम्	ஸித்திபெற்றதாய் விளங்கவேண்டும்.

अहोऽस्मि परमप्रीतः प्रभावश्चातुलो मम । यन्मे ज्येष्ठं प्रियं पुत्रं यौवराज्यस्यमिच्छथ ॥

मे “எனது
 प्रियं அருமை
 ज्येष्ठं மூத்த
 पुत्रं புதல்வனை
 यौवराज्यस्यं யுவராஜாவாகவேண்டு
 इच्छथ நீங்கள் பிரார்த்திக்கிறீர்கள்.

यत् अकिलிருந்து

इति प्रत्यर्च्य तान्राजा ब्राह्मणानिदमब्रवीत् ।

राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 इति மேற்கண்டவண்ண
 மாய்

तान् अन्त
 ब्राह्मणान् பிரர்ணர்களை
 प्रत्यर्च्य புகழ்ந்து பேசினிட்டு,
 तेषां அவர்கள்

चैत्रः श्रीमानयं मासः पुण्यः पुष्पितकाननः ।

अयं “இந்த
 चैत्रः சித்திரை
 मासः மாதமானது
 पुष्पित-} மரங்கள் தளிர்ந்து
 काननः } புஷ்பித்து விளங்கப்
 பெற்றது.
 श्रीमान् யாவராலும் ஒப்புக்
 கொள்ளப்பட்டதாய்

राज्ञस्तूपरते वाक्ये जनयोषो महानभूत् ।

वसिष्ठं मुनिशार्दूलं राजा वचनमब्रवीत्
 राज्ञः சக்கிரவர்த்தியார்
 वाक्ये } இந்தச்சொல் சொல்லி
 उपरते तु } வாய் மூடும் முன்ன
 மேயே

जनयोषः ஜனங்களின் உற்சாக
 கோஷமானது

महान् பெரிதாய்
 अभूत् உண்டாயிற்று.
 तस्मिन् அந்த
 जनयोषे ஜனகோஷமானது

मम எனது
 प्रभावः च ராஜ்யலக்ஷமியும்
 अतुलः ஒப்புயர்வற்றபெரும்ப
 யனைக்கண்டதாகிறது.
 अहो நல்லது.
 परमप्रीतः } நாடும் எனது மனோ
 अस्मि } பிஷ்டம் நிறைவேற
 பெற்ற கிருதார்த்த
 னாயிருக்கிறேன்.”

वसिष्ठं वामदेवं च तेषामेवोपमृश्वताम् ॥३॥

उपमृश्वतां एव கேட்டுக்கொண்டிருக்
 கும்பொழுதே
 वसिष्ठं வசிஷ்டரையும்
 वामदेवं च வாமதேவரையும்
 பார்த்து,
 इदं பின்கண்டவாறு
 अब्रवीत् சொல்லியருளினார்.

यौवराज्याय रामस्य सर्वमेवोपकल्प्यताम् ॥

पुण्यः உத்ஸவா திகிருத்திய
 ங்களுக்கேற்றது.
 रामस्य ஸ்ரீராமாது
 यौवराज्याय இளவரசு பட்டாபி
 ஷேகத்திற்காக
 सर्व एव எல்லாமும்
 उपकल्प्यताम् சேகரிக்கப்பட்டும்.”

शनैस्तस्मिन्प्रशान्ते च जनयोषे नराधिपः ॥

॥ ५ ॥
 शनैः சற்று
 प्रशान्ते அடங்கினை பின்னர்
 नराधिपः மனிதர்களையாரும்
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 वसिष्ठं வசிஷ்ட
 मुनिशार्दूलं முனிவர் பெருமானைப்
 பார்த்து,
 वचनं च இந்த ஒரு சொல்லையும்
 अब्रवीत् சொல்லியருளினார்.

अभिषेकाय रामस्य यत्कर्म सपरिच्छदम् । तदद्य भगवन्सर्वमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ६ ॥

भगवन् "பகவானே !
 रामस्य रामனுடைய
 अभिषेकाय பட்டாபிஷேகத்திற்கு
 कर्म வைதிககிருத்தியமான
 सपरिच्छदं { அதற்குவேண்டிய உப
 கரணங்களோடு விள
 ன்குகிறதாய்,

यत् तत् எப்படியாகுமோ
 सर्वं அப்படி,
 अद्य எல்லாவற்றையும்,
 आज्ञापयितुं இப்பொழுதே,
 अर्हसि ஆக்களு செய்ய
 திருவுள்ளம்
 கொள்ளக்கடவீ: .

तच्छ्रुत्वा भूमिपालस्य वसिष्ठो द्विजसत्तमः । आदिदेशायतो राज्ञः स्थितान्युक्तान्कृताञ्जलीन् ॥

भूमिपालस्य சக்கிரவர்த்தியான
 तत् அதற்கு
 श्रुत्वा திருச்செவியாற்றிய
 द्विजसत्तमः பிராமணைத்தமராகிய
 वसिष्ठः வசிஷ்டபகவான்
 राज्ञः அரசரின்

अग्रतः முன்னிலையில்
 कृताञ्जलीन् கைகூப்பிக்கொண்டு
 स्थितान् காத்துநின்று
 युक्तान् கொண்டிருந்த
 आदिदेश कारியதரிசுகளைப்
 பார்த்து
 பின்கண்டவாறு
 ஆக்ஞாபித்தார்.

सुवर्णादीनि रत्नानि बलीन्सर्वौषधीरपि । शुक्लमाल्यांश्च लाजांश्च पृथक् च मधुसर्पिणी ॥
 अहतानि च वासांसि रथं सर्वायुधान्यपि । चतुरङ्गबलं चैव गजं च शुभलक्षणम् ॥ ९ ॥
 चामरव्यजने चोभे ध्वजं छत्रं च पाण्डुरम् । शतं च शतकुम्भानां कुम्भानामग्निवर्चसाम् ॥

सुवर्णादीनि "பொன் முதலான
 வைகலையும்,
 रत्नानि இரத்தினங்களையும்,
 बलीन् னைவேதனங்களையும்,
 सर्वौषधीः अपि { ஹோமர்க்கனியை வள
 ரச்செய்யும் வேருள்
 பட காய்ந்த செடிக
 ளையும் ஸமித்து மு
 தலிய எல்லாவற்றை
 யும்,
 शुक्लमाल्यान् च வெண்ணிறமலர்மலை
 களையும்,
 लाजांश्च பொரிகளையும்,

मधुसर्पिणी च தேன், நெய் இவை
 களையும்,
 अहतानि புதிய
 वासांसि च வஸ்திரங்களையும்,
 ध्वजं த்வஜத்தையும்,
 उभे இரண்டு
 चामरव्यजने च சாமரங்களையும்,
 पाण्डुरं छत्रं च வெண்குடையையும்,
 अग्निवर्चसां நெருப்புபோல்
 பிரகாசிக்கும்,
 शतकुम्भानां பொன்
 कुम्भानां சும்பங்களையுடைய
 शतं च னூறையும்,

हिरण्यशृङ्गमुषभं समग्रं व्याघ्रचर्म च । यच्चान्यर्त्किचिदष्टैव्यं तत्सर्वमुपकल्प्यताम् ॥११॥
उपस्थापयत प्रातरन्यगारं महीपतेः ॥ १२ ॥

समग्रं	“ஊண்மில்லாத
व्याघ्रचर्म च	புலித்தோலொன்றை யும்,
हिरण्यशृङ्गं	பொற்குப்பியும் கட்டிய
ऋषभं च	ஓர் காளையையும்,
किञ्चित् अन्यत्	இன்னும் வேறு
पृष्टव्यं	வேண்டியது
यत् तत्	எதுவோ அது
सर्वं च	எல்லாவற்றையும்
प्रातः	காலை

महीपतेः	சக்கிரவர்த்தியினது
अन्यगारं	வேள்விச்சாலையில்
उपस्थापयत	சேர்ப்பியுங்கள்.
पृथक्	தனித்தனியாய் வெவ் வேறு இடங்களில்
रथं	ரதத்தையும்
सर्वायुधानि अपि	ஸகல ஆயுதங்களையும்
चतुरङ्गबलं एव	சதுரங்கபலத்தையும்
शुभलक्षणं	சுபலக்ஷணமுள்ள
राजं च	யாளையையும்
उपकल्प्यताम्	சித்தமாய் வைக்க வேண்டும்.

अन्तःपुरस्य द्वाराणि सर्वस्य नगरस्य च । चन्दनस्रग्भिरर्च्यन्तां धूपैश्च घ्राणहारिभिः ॥

सर्वस्य	“எல்லா
अन्तःपुरस्य च	அந்தப்புரத்தினுடைய யவும்
नगरस्य च	பட்டணத்தினுடைய
द्वाराणि	வாயில்கள்
धूपैः	நல்ல வாசனைத்திரவியங்களை லும்

घ्राणहारिभिः	நல்ல மணத்தைத் தரும்
चन्दनस्रग्भिः	சந்தனமலர்மலை களாலும்
अर्च्यन्ताम्	அலங்கரிக்கப்பட வேண்டும்.

प्रशस्तमन्नं घृतवद्विधिक्षीरोपसेचनम् । द्विजानां शतसाहस्रे यत्प्रकाममलं भवेत् ॥ १४ ॥
सत्कृत्य द्विजमुख्यानां श्वः प्रभाते प्रदीयताम् । घृतं दधि च लाजाश्च दक्षिणाश्चापि पुष्कलाः ॥

द्विजानां	“அந்தணர்களுடைய
शतसाहस्रे	பல்லாயிரத்தில்
द्विजमुख्यानां	வேதவித்துக்களாகிய பிராமணர்களுக்கு
प्रशस्तं	சிறந்ததானதும்
घृतवत्	மிருதுவாயுள்ளதும்
द्विधिक्षीरोपसेचनं	தயிர், பால் கலந்த
अन्नं च	அன்னமும்
घृतं	நெய்யும்
दधि च	தயிரும்
लाजाः च	பொரிகளும்

पुष्कलाः	ஏராளமான
दक्षिणाः अपि	ரொக்க தகவீணைகளும்
अलं	“போதும்
प्रकामं	இனித்தேவையில்லை” என்கிறதாய்
यत्	எது
भवेत्	ஆகுமோ அப்படியே
सत्कृत्य	ஸக்காரம் செய்து,
श्वः	நாளை
प्रभाते	காலையில்
मदीयताम्	கொடுக்கப்பட்டும்.

एवं व्यादिश्य विप्रौ तौ क्रियास्तत्र विनिश्चितौ । चक्रतुश्चैव यच्छेषं पार्थिवाय निवेद्य च ॥

विनिश्चितौ	மகாசாமர் த்தியசாலி	क्रियाः	ஆண காரியங்களை
तौ	அந்த [கனாகிய	पार्थिवाय	மன்னருக்கு
विप्रौ च	அந்தணர்களிருவரும்	निवेद्य	தெரிவித்துவிட்டு,
एवं	மேற்கண்டவாறு	शेषं च	இனியாகவேண்டியது
व्यादिश्य	ஆக்குறாபித்துவிட்டு,	यत् एव	எதுவோ அதையும்
तत्र	அப்பொழுது	चक्रतुः	செய்துமுடித்தார்கள்.

कृतमित्येव चाब्रूतामभिगम्य जगत्पतिम् । यथोक्तवचनं प्रीतौ हर्षयुक्तौ द्विर्षभौ ॥ २२ ॥

प्रीतौ.	அன்பர்களும்	अभिगम्य	திரும்பவும் வந்து
हर्षयुक्तौ	{ அதி உற்சாகம்கொண் டு விளங்குகின்றவர் களுமாகிய	यथोक्तवचनं एव	“ சொன்ன சொற்படி யேயெல்லாம்
		कृतं	செய்துமுடிக்கப்பட்ட
द्विर्षभौ च	பிராம்மணைத்தமர் களிருவரும்	इति	என்று [டது ”
जगत्पतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை	अब्रूताम्	சொன்னார்கள்.

ततः सुमन्त्रं द्युतिमान्नाजा वचनमब्रवीत् । रामः कृतात्मा भवता शीघ्रमानीयतामिति ॥

ततः	அதன்மேல்	वचनं	ஆக்களுயை
द्युतिमान्	ராஜலக்ஷ்மியைப்பெற்ற டு விளங்குகிறவரும்,	अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்தார்.
कृतात्मा	புண்ணியசாலியுமா	रामः	“ ராமன்
राजा	சக்கிரவர்த்தியாராகிய	भवता	உம்மால்
सुमन्त्रं	சுமந்தரரைப்பார்த்து	शीघ्रं	இப்பொழுதே
इति	பின்வரும்	आनीयताम्	இங்கு அழைத்து வரப்பட்டும்.

स तथेति प्रतिज्ञाय सुमन्त्रो राजशासनात् । रामं तत्रानयांचक्रे रथेन रथिनां वरम् ॥ २४ ॥

सः	அந்த	रथिनां	{ ரதத்தினின்றே போர் புரியும் போர் வீரர் களுக்குள்
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்		
राजशासनात्	சக்கிரவர்த்தியார் ஆக்களுயாகையால்	वरं	உத்தமரென விளங்
तथा	“ இதோ அப்படியே செய்கிறேன் ”	रामं	ஸ்ரீராமரை [கிய
इति	என்று	रथेन	ரதத்தில் எழுந்தருள ப்பண்ணிக்கொண்டு
प्रतिज्ञाय	விண்ணப்பம் செய்து விட்டு,	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
		आनयांचक्रे	திரும்பினார்.

अथ तत्र समासीनास्तदा दशरथं नृपम् । प्राच्योदीच्याः प्रतीच्याश्च दाक्षिणात्याश्च भूमिपाः ॥
 भ्लेच्छाचार्याश्च ये चान्ये वनशैलान्तवासिनः । उपासांचक्रिरे सर्वे तं देवा इव वासवम् ॥

வாசவ்	தேவேந் திராணிடம்
தீவா:	தேவர்கள்
ஹவ	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
தீ	அந்த
தீவார்த்	தசரத
ஹுப்	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
ததா	அப்பொழுது
தத	அவ்விடத்தில்
சமாளீனா:	விற்றிருந்த
பாசுயோதீசுயா:	கிழக்கு வடக்குப் பிர தேச வாஸிகளும்
பரீதீசுயா:	மேற்குப்பிரதேச வாஸிகளும்

தாஷிணாசுயா: ச	தெற்குப்பிரதேச வாஸிகளும்
ஹூஸிபா: ச	பூம்பாளங்கரும்
ஹஸ்திசுயா:	மலைச்சப்பிரபுக்களும்
தீவார்த்- தாஷிண:	வளங்கனிளும் மலைப் பிரதேசங்களிலும் வ யிற்றின தவர்களும்
அசுயே	சாதாரண ஜனங்கள்
தேவ	எவர்களாவ் அவர்கள்
சரீ ச	எல்லோருமே
அத	இச்சமயத்தில்
தபாஸ்ச்சிவீ:	கவனம் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொ ண்டிருந்தனர்.

தீபா மத்யே ச ராஜதீர்தாமிவ வாஸவ: | பாஸாதஸுயோ ரதராத் ததர்ஷாவாந்மாத்மஜம் || 27 ||

ச:	அந்த
ராஜதீர்த:	ராஜரீஷி
மரூதா:	தேவர்களுக்கு முன்
வாஸவ:	இந்திரன்
ஹவ	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
தீபா	அவர்களுக்கு
மத்யே	முன்னிலையில்

பாஸாதஸுய:	திருமாவரிகையிலிருந் தவண்ணமே
அத்மஜ:	மைத்தன
ரதராத்	ரதத்தின்மீது இருந் துகொண்டு
அவாந்	வந்துகொண்டிருப்ப வகை
ததர்ஷ:	கவனித்தார்.

கந்நவ்ராஜபரீதீபம் லோகே திஸ்யாதபூரூபம் | தீரீவாஹும் மஹாஸத்யம் ததவாத்மஜாமினம் || 28 ||

சந்நகாந்நானன் ராமமதீவ பரீயதர்ஷனம் | ரூபோதாரீயுதீ: புஸாஹ் திஷ்டிசுயாபஹாரிணம் || 29 ||

ததமாமிததா: தரீந்யம் ஹலாதயந்மதீவ தரா: | ந தததீ சமாயாந் ததயமானோ நராதிப: || 30 ||

நராதிப:	சக்கிரவர்த்தியார்
சமாயாந்	வந்துகொண்டிருந்
ராம	பூராமரை
கந்நவ்ராஜபரீதீபம்	கந்தர்வவேந்தன்போ லிருப்பதையும்,
லோகே	உலகில்
திஸ்யாதபூரூபம்	புகழப்பட்ட பராக்ர மம் பெற்றிருப்ப தையும்,
மஹாஸத்யம்	அளவுகடந்த சசீலன ய் விளங்குவதையும்,
தீரீவாஹும்	நீண்ட உருண்டிருந் தோள்களைப் பெற்று விளங்குதலையும்,

ததமாமிததாமிம்	மதயானையை நிகர்த்த நடையெப்பெற்று வி ளங்குதலையும்,
அதீவ பரீயதர்ஷன்	மிக அழகுவாய்ந்தி ருப்பதையும்
சந்நகாந்நானன்	முழுமதி போன்ற இ னிய திருமுகமண்ட லத்துடன் விளங்கு தலையும்
ரூபோதாரீயுதீ:	ஸ்வயாவசித்தமாயுள் ள ஒள்தாரீய குணங் ளால்

புலங் दृष्टिविज्ञा- पहारिणं }	ஆத்மாக்களுடைய ஞானக்கண்களுக்கும் உள்ளங்களுக்கும் சந்தோஷகரமாயிரு ப்பதையும்
पश्यमानः	மனதில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவராய்
वर्माभितसाः	வறண்ட கோடையால் தபிக்கும்

प्रजाः ह्लादयन्तं	பிரஜைகள் குளிர்ச்செய்துகொ ண்டிருக்கும்
पर्जन्यं इव	மழையைப்போலவே
ततर्प न	{ தனது உள்ளம் பூரித் துக்கொண்டிருந்த தில் ஓர் அளவைக் காணாமலிருந்தார்.

अवतार्य सुमन्त्रस्तं राघवं स्यन्दनोत्तमात् । पितुः समीपं गच्छन्तं प्राञ्जलिः पृष्ठतोऽन्वगात् ॥

सुमन्त्रः	சுமந்திரர்
राघवं	ஸ்ரீராகவரை
स्यन्दनोत्तमात्	உத்தமரத்தத்தினின்று
अवतार्य	இறக்கி,
पितुः	தந்தையினது
समीपं	ஸன்னிதிக்கு

गच्छन्तं	கால்நடையாய்ச் சென் றுகொண்டிருக்கும்
तं	அவரை
प्राञ्जलिः	கைகுவித்தவண்ணமே
पृष्ठतः	பின்
अन्वगात्	சென்றார்.

स तं कैलासशृङ्गामं प्रासादं रघुपुङ्गवः । आसुरोह नृपं द्रष्टुं सह सूतेन राघवः ॥ ३२ ॥

सः	அந்த
रघुपुङ्गवः	ரகுசூல திலகராகிய
राघवः	ஸ்ரீராகவர்
नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை
द्रष्टुं	ஸேவிக்க
कैलासशृङ्गामं	{ கைலைமலைச்சிகரம் போல் அழகுறாய்ந் து விளங்கும்

तं	அந்த
प्रासादं	சிம்மா தனத்தில்
सूतेन	ஸாரதியோடு
सह	கூடவே
आसुरोह	ஏறினர்.

स प्राञ्जलिरभिप्रेत्य प्रणतः पितुरन्तिके । नाम खं श्रावयन् रामो ववन्दे चरणौ पितुः ॥

सः	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்,
पितुः	தந்தையினது
अन्तिके	ஸன்னிதிக்கு
प्रणतः	வணக்கமும் ஒடுக்க மும் உடையவராய்
प्राञ्जलिः	திருக்கைகளை முகிழ் த்தவண்ணமே
अभिप्रेत्य	சென்று,
पितुः	தகப்பனாரின்

चरणौ	திருவடிகளிலிரண்டி யுள்
ववन्दे	முடிதாழ்த்தி நமஸ் காரம் பண்ணினார்
स्वः	தனது
नाम	{ குலம், கோத்திரம், பெயர் முதலியன க றிப் பெரியோரைத் தொழுதல் ஆகிற அபிவாதனத்தை சொல்லியருளினார்.
श्रावयन्	

तं हृष्टा प्रणतं पार्श्वे कृताञ्जलिपुटं नृपः । पृष्ठाञ्जलौ समाकृष्य सखजे प्रियमात्मजम् ॥

नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रियं	அபிமான
पार्श्वे	தன்முன்	आत्मजं	மைந்தனை
प्रणतं	வணக்கமொடுக்க	पृष्ठा	கண்குளிரக்கடாகூறித் துவிட்டு,
	மாயும்	अञ्जलौ	காங்கள் முகிழ்வற்ற
कृताञ्जलिपुटं	{ திருக்கைகளை குவித்த வண்ணமே வைத்து க்கொண்டிருக்கிறவ ருமான	गृह्य	தொட்டு, [இடத்தில்
तं	அந்த	समाकृष्य	பிரித்தெடுத்தா,
		सखजे	மார்போடணைத்துக் கொண்டார்.

तस्मै चाभ्युदितं सम्यङ्गणिकाश्चनभूषितम् । दिदेश राजा रुचिरं रामाय परमासनम् ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	रुचिरं	அழகுவாய்ந்து விளங் குகிறதும்
तस्मै	அந்த	अभ्युदितं च	உன்னதமாயுமிருக் கின்ற
रामाय	ஸ்ரீராமனுக்கு	परमासनं	சிறந்த ஆஸன
सम्यक्	நன்றாய்	दिदेश	மொன்றை சுட்டிக்காட்டியருளி னார்.
गणिकाश्चन-}	ரத்தினம், பொன், இ		
भूषितं }	வைகளால் அலங்கரி க்கப்பெற்றதாய்		

तदासनवरं प्राप्य व्यदीपयत राघवः । स्वयैव प्रभया मेरुमुदये विमलो रविः ॥ ३६ ॥

विमलः	தோஷாகிதராகிய பரி சுத்த மூர்த்தியான	तत्	அதை
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	रविः	சூரியபகவான்
आसनवरं	சிறந்த ஆஸனத்தை	उदये	உதயகாலத்தில்
प्राप्य	அடைந்ததும்,	मेरुं	மேருமலையை
स्वया	தனது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
प्रभया	தேஜஸ்ஸினால்	व्यदीपयत	பிரகாசிக்கச்செய்தார்.

तेन विभ्राजता तत्र सा समाऽपि व्यरोचत । विमलग्रहनक्षत्रा शारदी द्यौरिवेन्दुना ॥

तत्र	அப்பொழுது	शारदी	சரக்காலத்திய
सा	அந்த	द्यौः	ஆகாசமானது
समा अपि	ஸபையே	हन्दुना	சந்திர பகவானால்
विभ्राजता	தேஜோமயமாய் விளங்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
तेन	அவரால் [கும்	व्यरोचत	பிரகாசிக்கவாயிற்று.
विमलग्रह-}	நிர்மலமான நவக்கிர		
नक्षत्रा }	கங்களாலும் நக்சத் ரங்களாலும் விளங் கப்பெற்ற		

तं पश्यमानो नृपतिस्तुनोष प्रियपात्मजम् । अलंकृतमिधात्मानमादर्शितलसंस्थितम् ॥ ३८ ॥

नृपतिः सक्किरावर्त्तதியार्
 तं अर्न्त
 प्रियं செல்வ
 आत्मजं மைந்தனை
 आदर्शित- } கண்ணடியில் பிரதி
 संस्थितं } பிம்பம் போல் விளங்
 கும் வண்ணமாய்

आत्मानं इव कनतु உருவத்தைப்
 போலவே
 अलंकृतं ஸர்வப் பிரகாரத்தா
 லும் விளங்குகின்ற
 வனாய்
 पश्यमानः எண்ணியவராய்
 तुनोष உள்ளம் பூரித்தார்.

स तं सस्मितभाषण्य पुत्रं पुत्रवतां वरः । उवाचेदं वचो राजा देवेन्द्रमिव काश्यपः ॥

पुत्रवतां புத்திரப்பேறு பெற்ற
 வர்களில்
 वरः உத்தமராகிய
 सः அர்ந்த
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 तं அர்ந்த
 सस्मितं { புண்கை கொண்டு
 விளங்கிக்கொண்டி.
 ருக்கும்
 पुत्रं மைந்தனிடம்
 आभाष्य { அவன் செவிக்கு மட்
 டும் கேட்கும்வண்ண
 மாய் கில வார்த்தை
 கள் பேசுவிட்டு

काश्यपः { மர்சியின் புதல்வரும்
 அதிதியின் கணவரு
 ம் இந்திரனுடைய பி
 தாவுமாகிய காச்யப்
 देवेन्द्र इव { தேவேந்திரனுக்கு எவ்
 வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 इदं பின்வரும்
 वचः உபதேசத்தை
 उवाच { சபையோர் கேட்கும்
 வண்ணம் பகிரங்க
 மாய்ச் சொல்லியரு
 ளினார்.

ज्येष्ठ्यां मे धर्मपत्न्यां सहस्रां सहस्रः सुतः । उत्पन्नस्त्वं गुणश्रेष्ठो मम रामात्मजः प्रियः ॥

राम "ஸ்ரீராம!
 मम எனது
 सहस्राः அனுகுணமாய்
 गुणश्रेष्ठः { உத்தம குணங்களால்
 மேன்மைபெற்று வி
 ளங்குகின்றவனும்
 प्रियः அன்பிற்கு பாத்திர
 सुतः புதல்வனாகிய[னும]ன
 त्वं ி

मे எனது
 ज्येष्ठ्यां மூத்த
 सहस्र्यां { அபிமதத்துடன் வச்
 யமாய் விளங்கிக்
 கொண்டிருக்கும்
 धर्मपत्न्यां பட்டமகிஷியினிடத்
 தில்
 आत्मजः ஓராய் புத்திரனாய்
 उत्पन्नः பிறந்தனை.

यतस्त्वया प्रजाश्रेष्ठाः स्वगुणैरनुरजिताः । तस्मात्त्वं पुष्ययोगेन यौवराज्यमवाप्नुहि ॥

हमाः "இதோயிருக்கும்
 प्रजाः பிரஜைகள்
 स्वगुणैः च { ஸ்வபாவ சித்தமாயு
 ள்ள நற்குணங்க
 ளைக்கொண்டே

त्वया உன்னால்
 अनुरजिताः உள்ளம் குளிர்ச் செய்
 விக்கப்பட்டார்கள்.
 तस्मात् அதனால்

வ்

ரீ

புஷ்யயோகே

{ புஷ்ய நகூதந்திரத்தில்
சந்திரனிருக்கும்
நாளாகிய

காமதஸ்வம் பகூலீவ விநீதோ குணவானஸி । குணவஸ்யபி து ஸ்ஹேத்யுந வஹ்யாமி தீ ஸிஸு ॥

வ்

ரீ

பகூல்யா எவ

இயற்கையிலேயே

குணவான்

நற்குண செய்கையுள்
ளவன்.

விநீத: அஸி

நன்கு சிஶுக்கப்பெற்
றவன்.

புந்

குழந்தாய் !

அபி

இருந்தபோதிலும்

பூயோ விநயமாஸ்யாய பவ நிட்யம் ஜிதேந்திரய: । காமக்ரோதஸஸுஸ்யானி ஸ்யஜேதா வ்யஸநானி ச ॥

பூய:

“இன்னும் அதிகமாய்

விநயம்

{ அவரவர்களீ கடமை
களுக்கு வழிகாட்டு
வதையே

அஸ்யாய

பற்றி,

நிட்யம் ச

எப்பொழுதும்

ஜிதேந்திரய:

{ ரூப, ரஸ, கந்த, ஸ்பர்ச
சப்தமென்ற ஐம்புல
ன்களைவென்றவனாய்

[* பரஸ்திரீ, குது, விதீயீறி வேட்டையாடுதல், மத்யபாஸம், பெரும் பேச்சு, குற்றத்திற்கு அதிக தண்டனை, திரவியங்களைக் கண்டபடிமெல்லாம் சிவவிடல் ஆகிய இந்த ஏழு தோஷங்கள்.]

பரோக்ஷயா வர்தமானோ வூச்யா ப்ரஸ்யக்ஷயா தயா । அபால்யபஶூதீ: சரீவா: பகூதீஸ்யானுரஜ்ய ॥

பரோக்ஷயா

{ “பிறரால் காணமுடி
யாத அகத்துறுப்புக்
களாகிற தண்ணளி,
இரக்கம் முதலிய கு
ணங்களா லுண்டாகி
றதும்

தயா

அதற்கேற்றவண்

ப்ரஸ்யக்ஷயா

ணமே
* புறத்துறுப்புக்களா
கிற

யத:

அப்பிரி நாதிலிருந்து

யோவராய்யம்

இளவரசு அதிகார
த்தை

அஸ்யஸூஹி

வகித்துவருமாறாக

குணவரி து

குணவாஸ்கள் விஷ
யத்திலுங்கட

ஹித்

நலந்தருவதாகியதை

ஸ்ஹேத

அன்பினால்

காமத:

ஸ்வேசசையாய்

தே

உணக்கு

வஹ்யாமி

கூறுகிறேன்.

பவ

இரு

காமக்ரோத-

காமக்குரோதங்களா

ஸஸுஸ்யானி

லுண்டாகும்

வ்யஸநானி

* மன்னர்களின் ஸப்த
தோஷங்களும்

ஸ்யஜேதா:

உன்னை அணுகவே

டதே.

வூச்யா

நல்ல ஒழுக்கங்களைக்
கொண்டு

வர்தமான:

எப்பொழுதும் நடக்
கின்றானாகி

அமால்யபஶூதீ:

மந்திரிகள் முதலான

பகூதீ:

ஜனங்கள்

சரீவா: ச

எல்லோரையும்

அஸுரஜ்ய

மகிழ்விக்கக்

கடவாய்.

* (அதாவது ஜனங்கள் பிரத்யக்ஷத்தில் காணக்கூடியவைகளாகிய) சரணம் புகுந்தவர்களைக் காத்தல், ஏழைகளுக்கிரங்கி தானமளித்தல் முதலியவைகளால் ஏற்படுகிற.)

कोष्ठगारायुधागारैः कृत्वा सन्निचयान् बहून् । तुष्टानुरक्तप्रकृतिर्यः पालयति मेदिनीम् ।
तस्य नन्दन्ति मित्राणि लब्ध्वाऽमृतमिवामराः । तस्माच्चमपि चात्मानं नियम्यैवं समाचर ।

कोष्ठगारायुधागारैः “கஜரானுக்கள், ஆயுத
பலவித [சாலைகளால்
வஹூந்
சந்நிசயானு
தனதரான்யங்கள்

कृत्वा

இவைகளை

तुष्टानुरक्तप्रकृतिः

ஸம்பராதீத்தும்,
ஜனங்கள் மகிழ்ந்து
ஆடிமானம் வைக்கப்
பெற்றவனாயும்

मेदिनीं

பூமியை

यः

எவனொருவன்

पालयति

பரிபாலனம் செய்கின்

तस्य

அவனது [ருளே

मित्राणि

கேசுமத்தில் கருத்து
ள்ள இதரமன்னர்கள்

अमराः

தேவர்கள்

अमृतं

அமிருதத்தை

लब्ध्वा इव

பெற்றால் எவ்வண்ண

नन्दन्ति

மேலு அவ்வண்ணடே

तस्मात्

ஆகையால்

त्वं अपि

நீயும்

आरमानं च

உனது முயற்சி எல்

एवं

இப்படியே

नियम्य

ஆகும்வண்ணமாய்ச்

समाचर

செய்துகொண்டு
நடப்பாயாக.”

तच्छ्रुत्वा सुहृदस्तस्य रामस्य प्रियकारिणः । त्वरिताः शीघ्रमभ्येत्य कौसल्यायै न्यवेदयन् ।

तत्

அதை

श्रुत्वा

கேட்டுக்கொண்டிருந்

तस्य

அந்த [தவர்களும்,

रामस्य

மூராமரது

सुहृदः

ஆப்தர்களும்மா

प्रियकारिणः

ஆன்பர்கள்

शीघ्रं

தகூடினமே

त्वरिताः

விரைந்தோடுகிறவர்

कौसल्यायै

களாசு
கொளஸல்யாதேவியா

अभ्येत्य

ரிடம்
போய்ச் சேர்ந்து,

न्यवेदयन्

ஸமாசாரத்தைத் தெ

सा हिरण्यं च गाश्वैव रत्नानि विविधानि च । व्यादिदेश प्रियाख्येभ्यः कौसल्या प्रमदोत्तमा ॥

प्रमदोत्तमा

ஸ்திரீர்த்நமாகிய

सा

அந்த

कौसल्या

கொளஸல்யாதேவியார்

प्रियाख्येभ्यः

சந்தோஷசமாசாரத்
தைக்கொண்டுவந்து
சொன்னவர்களுக்கு

एव

தகூடினமே

विविधानि

பற்பல

रत्नानि च

ரத்தினங்களையும்

गाः च

வைரங்களையும்

हिरण्यं च

பொன்னையும்

व्यादिदेश

பரிசாய் அளித்தனர்.

अथाभिवाद्य राजानं रथमारुह्य राघवः । ययौ स्वं द्युतिमद्वेषम जनौघैः प्रतिपूजितः ॥

जनौघैः

ஜனசமூகங்களால்

प्रतिपूजितः

அடிபணிந்து தொழப்

राघवः

பட்பவராகிய

राजानं

மூராகவர் ததியாரை

अभिवाद्य

அடிபணிந்துவணங்கி,

अथ

பின்னர்

स्वं

தனது

द्युतिमत्

அழகாயுள்ள

वेषम

திருமாளிகைக்கு

रथं

ரதத்தின்மீது

आरुह्य

ஏறிக்கொண்டு

ययौ

எழுந்தருளினார்.

ते चापि पौरा नृपतेर्वचस्तच्छ्रुत्वा तदा लाभमिवैष्टमाशु ।

नरेन्द्रमामन्त्र्य गृहाणि गत्वा देवान् समानचुरभिग्रह्याः

॥ ५० ॥

नृपतेः	சக்கிரவர் த்தியாரின்
तन्	அந்த
वचः	ஆக்களுயை
श्रुत्वा	கேட்டுக்கொண்டிருந்த
ते	அந்த
पौराः अपि	பட்டணத்து ஜனங் கள் எல்லாரும்
इष्टं	பிறர் மனோபாவத்தை
लाभं	உள்ளபடியறியும் ஞானவாளை
इव	போலிருக்கும்

नरेन्द्रं	சக்கிரவர் த்தியாரிடம்
आमन्त्र्य	விடைபெற்றுக் கொண்டு,
तदा	அப்பொழுது
आशु च	தகஷணமே
गृहाणि	வீடுகளுக்கு
गत्वा	போய்,
अभिग्रह्याः	உள்ளங்கள் பூரித்த வர்களாய்
देवान्	குலதெய்வங்களை
समानचुः	சிரத்தையுடன் பூஜித் தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2511.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 156.

चतुर्थः सर्गः—நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४ ॥

अभिषेकदिननिर्धारणम्—பட்டாபிஷேகதினத்தை குறிப்பிடுவது.

गतेष्वथ नृपो भूयः पौरैषु सह मन्त्रिभिः । मन्त्रयित्वा ततश्चक्रे निश्चयज्ञः सुनिश्चयम् ॥

निश्चयज्ञः	{ தீர்மானங்களின் பய ன்களை உள்ளபடி அ றிந்தவராகிய
नृपः	சக்கிரவர் த்தியார்
मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்களோடு
सह	கூட
पौरैषु	பட்டணத்து ஜனங் கள்

गतेषु अथ

போன பின்னர்

श्व एव पुष्यो भविता श्वोऽभिषिञ्चन्तु मे सुतम् । रामो राजीवताम्राक्षो युवराज इति प्रभुः ॥

पुष्यः	“புஷ்ய நக்சத்ரமாகிய
श्वः	நாளையதினத்தின்
मे	எனது
सुतं	புதல்வனை
अभिषिञ्चन्तु	அபிஷேகம் செய்வார் கள்.
श्वः एव	நாளே முதலே

ततः	அப்பொழுது
भूयः	மறுபடியும்
सुनिश्चयं	ஸர்வாபிஷ்டமனோரத மாயிருப்பதை
मन्त्रयित्वा	தன்னுள்ளத்தினுள் ளேயே நினைத்து
चक्रे	{ பின்கண்டவாறு தா ளை சொல்லிக்கொ ண்டார்.

राजीवताम्राक्षः	செந்தாமரைபோல் சி வந்த கண்களுடைய
रामः	ஸ்ரீராமன்
युवराजः	யுவராஜன்
इति	என்கிற [டையவனாய்
प्रभुः	அரசாரும் திகாரமு- விளங்குவான்.
भविता	

अमानसुहृन्नाविश्य राजा दशरथस्तदा । सूतमाभन्त्रयामास रामं पुनरिहानय ॥ ३ ॥

तदा	அப்பொழுது	सूतं	சாரதியாகிய சுமந்திரரைப் பார்த்து
दशरथः	தசரத	अथ	பின் கண்டவாறு
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अमन्त्रयामास	ஆக்ஞாபித்தருளினார்.
अन्तर्हितः	{ திரும. ளிகையிலே எகாந்தமாயிருக்கும் ஓர் அழைக்கு	रामं	“ராமனை
आविश्या	போய்,	पुनः	, மறுபடியும்
		इह	இவ்விடத்திற்கு
		आनय	நி. அழைத்துவாரும்.”

प्रत्यूषं स तद्वाक्यं सूतः पुनरुपाययौ । रामस्य भयनं शीघ्रं राममानयितुं पुनः ॥ ४ ॥

सः	அந்த	आनयितुं	அழைத்துவர
सूतः	ஸாரதி	शीघ्रं	தசுத்தணமே
तद्वाक्यं	அவரது ஆக்களுயை	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
प्रत्यूषः	சிரமேற்கொண்டு,	भयनं	மாளிகைக்கு
रामं	ஸ்ரீராமரை	पुनः	திரும்பவும்
पुनः	மறுபடியும்	उपाययौ	போய்ச் சேர்ந்தார்.

द्वास्थ्यै रावेदितं तस्य रामायागमनं पुनः । श्रुत्वैव चापि रामस्तं प्राप्तं शङ्कान्वितोऽभवत् ॥

द्वास्थ्यैः	உட்கால் காப்பவர்களால்	श्रुत्वा	திருச் செவி சாற்றி
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	रामः	ஸ்ரீராமர் [யருளிய,
तस्य	அவரது	एव	உடனேயே
पुनः	மறுபடி	प्राप्तं अपि	வந்திருக்கும்
आगमनं	வரவரனது	तं च	அவரையும்
आवेदितं	விண்ணப்பம் செய்விக்கப்பட்டது.	शङ्कान्वितः	{ நினைத்து தற்காலவிஷயம் இன்னதென்று தெரியாத நிலையில் ஆனார்.
		अभवत्	ஆனார்.

प्रवेश्य चैनं त्वरितं रामो वचनमब्रवीत् । यदागमनकृत्यं ते भूयस्तद्ब्रह्मशेषतः ॥ ६ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	त्वरितं च	அவஸரமாயுள்ளதும்
पुनं	இவரை	भूयः	திரும்பவும்
प्रवेश्य	உள்ளேயழைப்பித்து,	आगमनकृत्यं	வந்த காரியம்
वचनं	பின்வரும் கேள்வியை	यत् तत्	எதுவோ அது
अब्रवीत्	கேட்டருளினார்.	अशेषतः	எல்லாவற்றையும்
ते	“உம்முடைய	ब्रूहि	சொல்லும்.”

तमुवाच ततः सूतो राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति । श्रुत्वा प्रमाणं तन्न त्वं गमनायेतराय वा ॥७॥

ततः	அப்பொழுது	उवाच	பின்வரும் பதிலைச் சொன்னார்.
सूतः	சாரதி	राजा	“சக்கிரவர்த்தியார்
त्वं	அவரைப்பார்த்து		

त्वं	கேவரீரை	गमनाय	வழுந்தருளுவதற்கோ
द्रष्टुं	நேரில் பார்க்க	इतराय	இல்லாததற்கோ
इच्छति	இப்பொழுது ஆக்ஞா பித்திருக்கின்றார்.	तत्र वा	எதொன்றுக்கும்
त्वं	தேவரீர்	प्रमाणम्	{ திருவுள மெப்படியோ அப்படியே செய்த ருளவும்.
श्रुत्वा	செவியில் வாங்கிக் கொண்டுவிட்டு		

इति सूतवचः श्रुत्वा रामोऽथ त्वरयान्वितः । प्रययौ राजभवनं पुनर्द्रष्टुं नरेश्वरम् ॥ ८ ॥

इति	இந்த	अन्वितः	அதொன்றையே செய்கின்றவராகி
सूतवचः	ஸராதியின் விண்ணப் பத்திற்கு	नरेश्वरं	சக்கிரவர்த்தியாரை
श्रुत्वा	திருச்செவிசாற்றிய	पुनः	மீளவும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	द्रष्टुं	தரிசிக்க
त्वरया	{ எதற்கும் முந்தி செய் யவேண்டிய காரியமி ருப்பதால்	राजभवनं	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருமாளிகைக்கு
		अथ	உடனேயே
		प्रययौ	போய்ச்சேர்ந்தார்.

तं श्रुत्वा समनुप्राप्तं रामं दशरथो नृपः । प्रवेशयामास गृहं विवक्षुः प्रियमुत्तमम् ॥ ९ ॥

दशरथः	தசரத	उत्तमं	பெரியகாரியத்தை
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார் :	प्रियं	சஞ்சலமுண்டாகாத வண்ணமாய்
तं	அந்த	विवक्षुः	சொல்லுவதற்கு
रामं	ஸ்ரீராமரை	गृहं	மனைக்குள்
समनुप्राप्तं	ஸமீபத்திலவந்துகொ ண்டிருக்கிறவராய்	प्रवेशयामास	வந்துசேரக்கட்டளை யிட்டார்.
श्रुत्वा	கவனித்து,		

प्रविशन्नेव च श्रीमान्नाघवो भवनं पितुः । ददर्श पितरं दूरात्प्रणिपत्य कृताञ्जलिः ॥१०॥

श्रीमान्	திரிலோகப்பிரவரித்தி பெற்று விளங்கும்	एव	உடனே
राघवः च	ஸ்ரீராகவரும்	पितरं	தந்தையை [கரித்து,
दूरात्	தூரத்திலிருந்தே	प्रणिपत्य	(முடிதாழ்த்தி நமஸ் திருவாக்கில்நின்று என்ன நியமனம் வரு மோ என்று சென்கொ டுத்துக் காத்துநின்று கொண்டிருந்தனர்.
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி	ददर्श	
पितुः	தந்தையின்		
भवनं	வீட்டுக்குள்		
प्रविशन्	போய்ச்சேர்ந்து,		

प्रणमन्तं समुत्थाप्य परिव्वज्य स भूमिपः । प्रदिश्य चास्मै रुचिरमासनं पुनरब्रवीत् ॥

ச: அந்த
 भूमिपः சக்கிரவர் த்தியார்
 प्रणमन्तं இறையடிமவனை
 समुत्थाप्य தூக்கி,
 परिव्वज्य மார்போடணைத்து,
 अस्मै இவனுக்கு

रुचिरं சிறந்த
 आसनं ஓர் ஆஸனத்தை
 पुनः மீளவும்
 प्रदिश्य சுட்டிக்காட்டிவிட்டு,
 च அதன்மேல்
 अब्रवीत् பின்சுண்டவாறு
 பேசினார்.

राम इन्द्रोऽस्मि दीर्घायुर्भुक्ता भोगा मयेप्सिताः । अन्नवद्भिः क्रतुशतैस्तथेष्टं भूरिदक्षिणैः ॥

राम "ராம!
 दीर्घायुः நெடுநாள் கண்ட
 वृद्धः வயது முதிர்ந்தவனாக
 अस्मि நானிருக்கிறேன்.
 मया என்னால்
 ईप्सिताः மனோபீஷ்டங்களா
 भोगाः மனோரதங்கள் [கின்ற
 भुक्ताः அனுபவிக்கப்பட்டன.

तथा , அவ்வண்ணமே
 अन्नवद्भिः அன்னதானங்களோ
 भूरिदक्षिणैः அளவுகடந்த தகழி
 क्रतुशतैः பலநூறு யாகங்களால்
 इष्टम् புகழ் ஏற்பட்டுவிட்
 டது.

जातमिष्टमपत्यं मे त्वमद्यानुपमं भुवि । दत्तमिष्टमधीतं च मया पुरुषसत्तम ॥ १३ ॥

पुरुषसत्तम "ஹே புருஷோத்தம!
 त्वं நீ
 मे எனக்கு
 इष्टं இஷ்டமான
 अपत्यं ஓரரசுபுத்திரனாயி
 च அதனால் [னை;
 मया என்னால்
 भुवि உலகில்

अद्य இப்பொழுது
 अनुपमं ஒப்புயர்வில்லாததும்
 इष्टं என்னால் பிரார்த்திக்க
 कर्तव्यம் கப்பட்டதும்
 दत्तं அதன்பயனாய் வர
 मायं மாய்க்கிடைத்ததும்
 जातं பிரத்யக்ஷத்தில்
 अधीतम् அனுபவிக்கப்பட்டது.

अनुभूतानि चेष्टानि मया वीरसुखान्यपि । देवर्षिपितृविप्राणामनुषोऽस्मि तथाऽऽत्मनः ॥

मया "என்னால்
 इष्टानि மனோரதங்களாயிருக்
 किन्तु
 वीरसुखानि } தானம், தருமம், தயை
 अपि } யுத்தம் என்கிற நா
 संक्रु वीरங்களால்
 विरौயும் பாக்கியங்
 कर्ण
 अनुभूतानि அனுபவிக்கப்பட்டன.
 च அதனால்

देवर्षिपितृ- } தேவர்களுக்கும், ரிஷி
 विप्राणां } களுக்கும், பித்ருக்க
 णां } ணுக்கும் அந்தணர்
 कर्ण } களுக்கும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 आत्मनः எனது ஆத்மாவுக்கும்
 अनुषः { செய்யவேண்டிய கட
 मयं } மைகளைச் செய்து
 प्रुष } முடித்தவனாக
 अस्मि இருக்கிறேன்.

न किञ्चिन्मम कर्तव्यं तवान्यत्राभिषेचनात् । अतो यन्वामहं ब्रूयां तन्मे त्वं कर्तुमर्हसि ॥

तव	“உனக்கு	अहं	நான்
अभिषेचनात्	{ பட்டாபிஷேகம் செய் விப்பது ஒன்றைத் தவிர	त्वां	உனக்கு
अन्यत्र	ஐவறு	यत्	எதை
मम	எனக்கு	ब्रूयां	சொல்லப்போகி
कर्तव्यं	செய்யவேண்டியது	तत्	அதை [நேறே]
किञ्चित् न	எதொன்றுமில்லை.	त्वं	நீ
अतः	ஆதலால்	मे	எனக்காக
		कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि	கடவாய்.

अद्य प्रकृतयः सर्वास्त्वामिच्छन्ति नराधिपम् । अतस्त्वां युवराजानमभिषेक्ष्यामि पुत्रक ॥

पुत्रक	“குழந்தாய்!	इच्छन्ति	கோருகின்றார்கள்.
अद्य	இப்பொழுது	अतः	ஆதலால்
प्रकृतयः	ஜனங்கள்	त्वां	உன்னை
सर्वाः	எல்லோரும்	युवराजानं	யுவராஜாவாக
त्वां	உன்னை	अभिषेक्ष्यामि	பட்டாபிஷேகம் செய் யப்போகிறேன்.
नराधिपं	அரசுபுரிய அதிகாரம் பெற்றவனாக		

अपि चाद्याशुभान्नाम स्वप्ने पश्यामि दारुणान् । सनिर्घाता महोल्का च पततीह महास्वना ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	च	இன்னும்
अपि	இது இப்படியிருக்க	दारुणान्	{ மனதுக்கு சஞ்சலத் தை உண்டாக்குகிற தான
स्वप्ने	நித்திரையின் கனவில்	अशुभान्	{ வரும் ஆபத்துக்களை முன்னமே சூசிப் பிக்கும் அபசகுனங் களையும்
सनिर्घाता	இடியுடன் கூடிய	अद्य	இப்பொழுது
महास्वना	வெகு சப்தமிடுகிற	पश्यामि	நான் காண்கின்றேன்.
महोल्का	தாய் ஓர் பெருங்கொள்ளிக் கட்டை		
इह	இங்கு		
पतती च	விழுந்ததாகவும்,		

अवष्टब्धं च मे राम नक्षत्रं दारुणैर्ग्रहैः । आवेदयन्ति दैवज्ञाः सूर्याङ्गारकराहुभिः ॥१८॥

राम	“ஸ்ரீராம!	सूर्याङ्गारकराहुभिः	சூரியன், அங்காரகன்,
दैवज्ञाः	சோதிடர்கள்	दारुणैः	குரூர் [ராகுவென்கிற
मे	எனது	ग्रहैः	கிரகங்களால்
नक्षत्रं	ஜன்ம நக்சத் திரமா னது	अवष्टब्धं च	பீடிக்கப்படுகின்ற தெனவும்
		आवेदयन्ति	சொல்லுகிறார்கள்.

प्रायेण च निमित्तानामीदृशानां समुद्भवे । राजा हि मृत्युमाप्नोति घोरां वाऽऽपदमुच्छति ॥

ईदृशानां
निमित्तानां
समुद्भवे
राजा च
मृत्युं
घोरां

“இப்படிப்பட்ட
அபசகுனங்களுடைய
பலனில்
மன்னனை
மரணத்தையாவது
கொடிய

आपदं वा
आप्नोति
प्रायेण हि
उच्छति

ஆபத்தையாவது
அடைகிறான்.
எப்படியும் இதற்கு
சுடாய்
தன்னறிவை இழந்து
விடுகிறான்.

तद्यावदेव मे चेतो न विमुञ्चति राघव । तावदेवाभिपिञ्चस्व चला हि प्राणिनां मतिः ॥

राघव
मे
चेतः
विमुञ्चति न
यावत् हि
तावत् एव

“ராகவ!
எனது
ஆத்மா
எனது உடலை விட்
டுப்பிரியாதிருக்கிறது
எதுவரைக்குமோ
அதற்குள்ளேயே

अभिपिञ्चस्व
तत् एव
प्राणिनां
मतिः
चला

நீ பட்டாபிஷேகம்
பெற்றுவிடு.
அதில்லையென்றபோ
மனிதர்களின் [திலும்
அறிவு
அழிவடைதற்குள்
பட்டது.

अद्य चन्द्रोऽभ्युपगतः पुष्यात्पूर्वं पुनर्वसुम् । श्वः पुष्ययोगं नियतं वक्ष्यन्ते दैवचिन्तकाः ॥

अद्य
चन्द्रः
पुष्यात्
पूर्वं
पुनर्वसुं

“இன்று
சந்திரன்
புஷ்யநக்சத்திரத்
திற்கு
முந்திய
புனர்வஸுநக்சத்தி
ரத்தில்

अभ्युपगतः
दैवचिन्तकाः
पुष्ययोगं
श्वः
नियतं
वक्ष्यन्ते

இருக்கிறான்.
சோதிடர்கள்,
புஷ்யநக்சத்திரத்து
டன்கூடிய
நானையை
பொருந்தியதாக
சொல்லுகிறார்கள்.

तत्र पुष्येऽभिषिक्तस्त्वं मनस्त्वरयतीव माम् । श्वस्त्वाऽहमभिषेक्ष्यामि यौवराज्ये परन्तप ॥

परस्तप
पुष्ये
त्वं
अभिषिक्तः
मां
मनः

“லோகப்பிரஸித்தி
பெற்ற போர்வீர!
புஷ்யநக்சத்திரத்தில்
நீ
முடிசூட்டப்படவே
ண்டியது.
என்னை
எனது ஆத்மாவானது

तत्र इव
स्वरयति
त्वा
श्वः
यौवराज्ये
अहं
अभिषेक्ष्यामि

{ வேறென்றிலும் செல்
லாததாயும் இடொன்
றிலேயே இருப்ப
விரைகின்றது. [தாயும்
உன்னை
நானே
புவராஜ்யத்தில்
நான்
அபிஷேகஞ்செய்க்
றேன்.

तस्मात्त्वयाऽद्य व्रतिना निशेयं नियतात्मना ।

तस्मात् “ஆகையால்
 अद्य இன்றையை
 इयं இந்த
 निशा இரவு
 वभ्वा सह தர்மபத்னியோடுகூட,
 त्वया உன்னால் [னாயும்
 व्रतिना தீகைக்கொண்டவ-

सह बभ्वोपवस्तव्या दर्भप्रस्तरशायिना ॥

नियतात्मना ஸகா பகவத்தியானம்
 செய்துகொண்டு
 दर्भप्रस्तरशायिना { தர்ப்பைப்படுக்கையில்
 படுத்தூக்கொண்டவ
 னாய்
 उपवस्तव्या உபவாஸத்திலும்
 कृत्रिकम्पद्मवैश्या கழிக்கப்படவேண்டும்.

सुहृदश्चाप्रमत्तास्त्वां रक्षन्त्यद्य समन्ततः ।

एवंविधानि “இப்படியான
 कार्याणि कारியங்கள்
 बहुविघ्नानि இடையூறுகளுக்குட்
 பட்டவைகளாய்
 भवन्ति இருக்கின்றன.
 हि ஆகையால்
 त्वां உன்னை

भवन्ति बहुविघ्नानि कार्याण्यैवंविधानि हि ॥

अद्य இந்த சமயத்தில்
 सुहृदः அன்பர்கள்
 अप्रमत्ताः च ஜாக்கிரதையுடனிருப்
 பவர்களாயே
 समन्ततः ஸர்வபிரகாரத்திலும்
 रक्षन्तु பாதுகாக்கட்டும்.

विप्रोषितश्च भरतो यावदेव पुरादितः ।

भरतः एव “பரதனே
 पुरात् பட்டணத்திலிருந்து
 विप्रोषितः வேறொரு ஊரிலிருக்
 கிறான்.
 प्रासकालः { சாஸ்திரவிதிகளுக்கு
 ஒத்த முகூர்த்தத்
 தினமாய்
 यावत् இதுதானிருக்கிறது.

तावदेवाभिषेकस्ते प्राप्तकालो मतो मम ॥

इतः एव இந்த ஒரு காரணத்
 திற்காகவே
 तावत् च அப்படியிருந்தும்
 இப்பொழுதே
 ते உனது
 अभिषेकः பட்டாபிஷேகமானது
 मम எனது
 मतः அனுமதிபெற்றதாகி
 ரது.

कामं खलु सतां वृत्ते भ्राता ते भरतः स्थितः । ज्येष्ठानुवर्ती धर्मात्मा सानुक्रोशो जितेन्द्रियः ॥

कामं “நான் சந்தேகமற அ
 றிந்ததாகிய
 खलु பின்வரும் காரணமு
 ते உனது [யிருக்கிறது.
 भ्राता தம்பியாகிய
 भरतः பரதன்
 सतां மகான்களுடைய
 वृत्ते அனுஷ்டானத்தில்
 स्थितः அசஞ்சலபக்தி வைத்
 தவன்.

ज्येष्ठानुवर्ती { மூத்தோர்கள் துமனம்
 கோணமல் நடக்கிற
 வன்.
 जितेन्द्रियः இந் திரியங்களை வென்
 ரவனாய்
 सानुक्रोशः தண்ணளியுடையவ
 னாய் விளங்கும்
 धर्मात्मा தர்மமொன்றிலேயே
 ஆஸக்தியுடையவன்.

किं तु चित्तं मनुष्याणामनित्यमिति मे मतिः । सतां च धर्मनित्यानां कृतशोभि च राघव ॥

राघव "ஹே ராகவ!
 धर्मनित्यानां ஸ்தா தர்மமொன்றி
 லேயே பற்றுள்ள
 सतां உத்தமர்களாகிய
 मनुष्याणां மனிதர்களுடைய
 चित्तं ஞானேந்திரியம்
 कृतशोभि { பிறறடைந்த நன்மை
 யைக்கேட்டு சந்தோ
 ஷமடைகிறதாகிறது

इति च என்பது
 अनित्यं அபூர்வமாய் விளங்கு
 கிறது.
 किं तु ஆடினும்
 मे च எனக்குமட்டும்
 मतिः தெரிந்தவிஷயமே
 இது"

इत्युक्तः सोऽभ्युजातः श्वो भाविन्यभिषेचने । व्रजेति रामः पितरमभिवाद्याभ्ययाद्गृहम् ॥

श्वः நானாயதினம்
 भाविनि உடக்கப்போகிற
 अभिषेचने பட்டாபிஷேக விஷ
 யத்தில்
 इति மேற்கண்ட விதமாய்
 उक्तः நியமனம் பெற்ற
 सः அந்த
 रामः ஸ்ரீராமர்

व्रज "நீ திரும்பிப் போக
 லாம்"
 इति என்று
 अभ्युजातः விடைபெற்றவராகி
 पितरं தந்தையை
 अभिवाद्य வணக்கி நமஸ்கரித்து
 गृहं மாளிகைக்கு [விட்டு
 अभ्ययात् திரும்பினார்.

प्रविश्य चात्मनो वेश्म राज्ञोद्दिष्टेऽभिषेचने । तस्मिन् क्षणे स निर्गम्य मातुरन्तः पुरं ययौ ॥

सः அவர்.
 राज्ञा சக்கிரவர்த்தியாரால்
 तस्मिन् அந்த
 अभिषेचने பட்டாபிஷேக
 क्षणे மகோத்ஸவத்தில்
 उद्दिष्टे எல்லாவற்றையும் சொ
 ல்லப்பட்ட பின்னர்,

आत्मनः தனது
 वेश्म மாளிகைக்கு
 प्रविश्य तु போனதுமே,
 निर्गम्य வெளிவந்து,
 मातुः தாயின்
 अन्तःपुरं அந்தப்புரத்திற்கு
 ययौ போய்ச் சேர்ந்தார்.

तत्र तां प्रवणामेव मातरं क्षौमवासिनीम् । वाग्यतां देवतागारे ददर्शयाचर्तीं श्रियम् ॥

तत्र அவ்விடத்தில்
 देवतागारे பூஜாகிரகத்தில்
 तां அந்த
 मातरं தாயாரை,
 क्षौमवासिनीं { நூல்கலக்காத பட்டா
 டையை உடுத்திக்
 கொண்டு
 प्रवणां அத்யந்த ஆஸக்தி
 யுடன்

वाग्यतां } தெய்வங்களை எப்படி
 एव } பிரார்த்திக்கவேண்
 டுமென்னும் விதிகளை
 யனுஷ்டித்து அந்தப்
 பிரகாரமே வாய்விட்டு
 ச் சொல்லிக்கொண்டு
 श्रियं மகாலக்ஷ்மியை
 आयाचर्तीं பிரார்த்தித்துக்கொ
 ண்டிருக்கிறவளாய்
 ददर्श कவனித்தார்.

प्रागेव चागता तत्र सुमित्रा लक्ष्मणस्तथा । सीता चानायिता श्रुत्वा प्रियं रामाभिषेचनम् ॥

रामाभिषेचनं	ராமரது பட்டாபிஷே கமரகிற	आनायिता	{ சமாசாரம் சொல்லிய ழைத்து வரப்பட்டவ ளாகி
प्रियं	நல்ல செய்தி	सीता एव	
श्रुत्वा च	கா தில் விழுந்ததுமே,	लक्ष्मणः तथा	{ சீதாதேவியாரும் லக்ஷ்மணரும் அவ்விடத்தில் ஏற்கணவேயிருந்தார் கள்.
आगता	தானாய் வந்துசேர்ந் திருந்த	तत्र	
सुमित्रा च	ஸுமித்ரா தேவி யாரும்	प्राक्	

तस्मिन्काले हि कौसल्या तस्यावामीलितेक्षणा ।

सुमित्रयाऽन्वास्यमाना सीतया लक्ष्मणेन च

॥ ३२ ॥

तस्मिन्	அந்த	अन्वास्यमाना	{ பூஜைக்கு வேண்டிய உ பகரணங்களைக் கொ டுத்து சக்ரஞ்சை செ ய்யப்பெற்றவளாய் கண்களை மூடிக்கொண் டு பரவசமடைந்தவ இருந்தாள். [ளாய்
काले	சமயத்தில்		
कौसल्या	கௌஸல்யாதேவியார்	आमीलितेक्षणा	
सुमित्रया	சுமித்ராதேவியாரா ஹும்,	तस्यौ	
सीतया	சீதாப்பிராட்டியாரா		
लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணனாஹும்[ஹும்;		

श्रुत्वा पुष्येण पुत्रस्य यौवराज्याभिषेचनम् । प्राणायामेन पुरुषं ध्यायमाना जनार्दनम् ॥

पुत्रस्य	புதல்வனுடைய	जनार्दनं	ஜனார்த்தனை
पुष्येण	புஷ்ய நக்ஷத்ரி ரத்தில்	प्राणायामेन	{ விஷ்ணுத்திருநாமங்க ளை பிராணாயாமவிதி ப்படி ஜபித்துக்கொ ண்டு கிந்தனைசெய்தாள்.
यौवराज्याभिषेचनं	யுவராஜ்ய பட்டாபி ஷேகத்தை		
श्रुत्वा	உத்தேசித்து,	ध्यायमाना	
पुरुषं	பரமாத்மாவாகும்		

तथा सनियमामेव सोऽभिगम्याभिवाद्य च । उवाच वचनं रामो हर्षयंस्तामनिन्दिताम् ॥

सः	அந்த	तां	அவளை
रामः	ராமர்	अभिगम्य	கிட்டி,
तथा	அப்படியாய்	अभिवाद्य	முடிதாழ்த்தி நமஸ்க ரித்து,
अनिन्दितां एव	குறையற்றவண்ண மாய்	हर्षयन्	மனங்களிக்கச் செய் கின்றவராகி
सनियमां च	{ பத்தியுடன் தெய்வத் தியானத்திலிருந்து கொண்டிருக்கும்	वचनं	பின்வரும் மொழியை
			उवाच

अम्ब पित्रा नियुक्तोऽस्मि प्रजापालनकर्मणि । भविता श्वोऽभिषेको मे यथा मे शासनं पितुः ॥

அம்ப
பித்ரா
புராபாலன-
கர்மணி }
நியுக்த: அஸ்சி

“அம்மா!
தந்தையால்
பிரஜைகளை ரக்ஷிக்க
வேண்டிய காரியத்
தில்
நான் நியமிக்கப்பட்டி-
ருக்கிறேன்.”

மே பிது:
शासनं यथा
मे
अभिषेकः
श्वः
भविता

எனது பிதாவின்
கட்டளைப்படி
எனக்கு
பட்டாபிஷேகம்
நாவீள்
நடக்கப்படுபதாகிறது.

सीतयाऽप्युपवस्तव्या राजनीयं मया सह । एवमृत्विगुपाध्यायैः सह मामुक्तवान्पिता ॥

ऋत्विगुपाध्यायैः
सह
पिता
मां
एवं अपि
उक्तवान्

“ரித்விக்குகள் உபாத்தி
யாயர்களோடு
கூட இருந்த
தந்தையார்
என்னை
இன்னுமிப்படியும்
ஆக்ரூபித்திருக்கிறார்.”

इयं
रजनी
सीतया
सह
मया
उपवस्तव्या

இந்த
இரவு
சீதையோடு
கூடவே
என்னால்
உபவாஸத்தில் கழிக்
கப்படவேண்டியது.

यानि यान्यत्र योग्यानि श्वो भाविन्यभिषेचने । तानि मे मङ्गलान्यद्य वैदेह्याश्चैव कारय ॥

श्वः
भाविनि
अथ
अभिषेचने
मङ्गलानि

“நாவீ
நடைபெறப்போகிற
இந்த
பட்டாபிஷேகத்தில்
பிராசின வழக்கத்தை
யொத்து பூர்வாங்க
மாய்ச் செய்யவேண்
டிய மங்கள் கிருத்
யங்களாய்

योग्यानि
यानि यानि
तानि एव
अथ
वैदेह्याः
मे च
कारय

ஏற்பட்டவைகள்
எவை எவைகளோ
அவைகளெல்லாவற்
இப்பொழுது [றையும்
வைதேகிக்கும்
எனக்கும்
தேவரீர் செய்தருள்
வீராக.”

एतच्छ्रुत्वा तु कौसल्या चिरकालाभिकाङ्क्षितम् । हर्षवाष्पकलं वाक्यमिदं राममभाषत ॥

कौसल्या
एतत् वाक्यं
चिरकालाभि-
काङ्क्षितं तु }

கௌஸல்யாதேவியார்
இந்தமொழியையும்
வெகுகாலமாய் உள்
ளத்தினுள்ளே நிகழி
ப்தமாயிருந்த மனோ
ரதமென்பதை

श्रुत्वा
इदं
हर्षवाष्पकलं
रामं
अभाषत

நினைத்து,
பின்கண்டசொல்லை
ஆனந்தபாஷ்பத்தோ
டுசொல்லப்பட்டவ
ண்ணமே
ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
சொன்னார்.

वत्स राम चिरं जीव हतास्ते परिपन्थिनः । ज्ञातीन्मे त्वं धिया युक्तः सुमित्रायाश्च नन्द्य ॥

वत्स “குழந்தாய்!
ராம ஸ்ரீராம!
चिरं நீடுழிகாலம்
जीव நீ வாழ்வாயாக.
रे உனக்கு
रिपन्थिनः இஷையூறுசெய்கின்ற
வர்கள்
हताः மறோரதம் பெறாதவர்
களாவார்கள்.

त्वं நீ
श्रिया ராஜ்யலக்ஷ்மியுடன்
युक्तः விளங்குகின்றவனாயும்
मे என்னுடையவும்
सुमित्रायाः च சுமித்திரையினுடைய
வும்
ज्ञातीन् சுற்றத்தார்களை
नन्द्य சந்தோஷப்படுத்தி
வைப்பாயாக.

कल्याणे बत नक्षत्रे मयि जातोऽसि पुत्रक । येन त्वया दशरथो गुणैराराधितः पिता ॥

पिता “தந்தையாகும்
दशरथः தசரதசக்கிரவர்த்தி
யார்
गुणैः உத்தமகுணங்களைக்
त्वया உன்னால் [கொண்டு
आराधितः திருப்திசெய்விக்கப்
பட்டிருக்கின்றனர்,
येन இதொன்றினாலேயே

पुत्रक குழந்தாய்!
कल्याणे நல்ல
नक्षत्रे நக்சத்திரத்தில்
मयि என்னிடத்தில்
जातः असि நீ பிறந்திருக்கின்றனை.
बत { என் சந்தோஷத்தை
என்னவென்று
சொல்வேன்!

अमोघं बत मे क्षान्तं पुरुषे पुंकरेक्षणे । येयमिक्ष्वाकुराज्यश्रीः पुत्र त्वां संश्रयिष्यति ॥

पुत्र “குழந்தாய்!
बत { எனதுபாக்கியத்தைத்
தான் என்னவெ
ன்று சொல்வேன்!
इक्ष्वाकुराज्यश्रीः இக்ஷ்வாகுகுரராஜ்ய
லக்ஷ்மியாகிடுவவர்
या इयं எவளோ அந்த இவ
ருள்
त्वां உன்னை

संश्रयिष्यति அடைந்துவிளங்கப்
போகிறான்.
पुंकरेक्षणे புண்டரீகாக்கூனான
पुरुषे ஸ்ரீமன் நாராயணன்
मे விஷயத்தில்
क्षान्तं எனது
अमोघम् ஆராதனைகளின் பரி
சிரமமானது
ஸபலமாகிறது”.

इत्येवमुक्तो मात्रेदं रामो भ्रातरमब्रवीत् । प्राञ्जलिं प्रहमासीनमभिवीक्ष्य स्मयन्निव ॥

माता தாயால்
इति एवं மேற்கண்டவண்ண
माय
उक्तः ஆசீர்வதிக்கப்பெற்ற
रामः ஸ்ரீராமர்
प्रहं அத்தயந்தபக்தியையு
டையவரும்
प्राञ्जलिं கைகூப்பியவண்ணம்

आसीनं உட்கார்ந்திருக்கிறவ
भ्रातरं தம்பியை [ருமாகிய
अभिवीक्ष्य நோக்கி,
इव சற்று
स्मयन् புன்னகை கொண்டவ
इदं பின்கண்டவாறு [ராகி
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
ரை.

लक्ष्मणेमां मया सार्धं प्रशाधि त्वं वसुंधराम् । द्वितीयं मेऽन्तरात्मानं त्वामियं श्रीरूपस्थिता ।

लक्ष्मण	“ लक्ष्मणन्त !
इयं	இந்த
श्रीः	ராஜ்யலக்ஷ்மியானவள்
मे	எனது
अन्तरात्मानं	{ வெளியில் சஞ்சரிக்கும்
	{ என் ஆத்மாபோன்ற
	{ வனும்
द्वितीयं	உடன்பிறந்தவனு மாகிய

त्वां	உனக்கு
उपस्थिता	சொந்தமானவள்.
त्वं	நீ
इमां	இந்த
वसुंधरां	பூமியை
मया सार्धं	என்றோடுகூட
प्रशाधि	பரிபாலனம் பண்ணு வாய்

सौमित्रे भुङ्क्व भोगांस्त्वमिष्टान्नाज्यफलानि च । जीवितं च हि राज्यं च त्वदर्थमभिकामये ।

सौमित्रे	“ ஹே லக்ஷ்மண !
राज्यफलानि	அரசின் பயன்களாய்
इष्टान् भोगान्	இஷ்டமான போகக் களை
त्वं च	நீயே

भुङ्क्व	அனுபவி.
राज्यं च	ராஜ்யசெல்வத்தையும்
जीवितं च	உயிர்வாழ்வையும்
त्वदर्थं हि	உன்பொருட்டே
अभिकामये	நான் விரும்புகிறேன்.

इत्युत्त्वा लक्ष्मणं रामो मातरावभिवाद्य च । अभ्यनुज्ञाप्य सीतां च जगाम स्वं निवेशनम् ।

रामः	“ ஸ்ரீராமர்,
इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
उत्त्वा	திருவாய்மலர்ந்தருளி யபின்னர்,
मातरौ च	தாய்மார்களிருவரை யும்

अभिवाद्य	முடிதாழ்த்தி நமஸ் ரித்துவிட்டு
सीतां च	சீதையையும்
अभ्यनुज्ञाप्य	போக விடைகொடுத்த துப்பிவிட்டு
स्वं	தனது
निवेशनं	மாளிகைக்கு
जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2556.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 201

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ 5 ॥

वसिष्ठकृतव्रतोपदेशः—வஸிஷ்டர் விரதத்தை உபதேசிப்பது.

संदिश्य रामं नृपतिः श्वो भाविन्यभिषेचने । पुरोहितं समाहूय वसिष्ठमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
श्वः भाविनि	நாவை நடக்கப்போகிற
अभिषेचने	பட்டாபிஷேக விஷ
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு [யத்தில் சொல்ல வேண்டியவை களையெல்லாம் சொல் லி விடைகொடுத்த னுப்பிவிட்டு

पुरोहितं	புரோஹிதராகிய
वसिष्ठं	வஸிஷ்டரை
समाहूय	வரவழைத்து
इदं	இனி வருவதை
अब्रवीत्	சொன்னார்.

गच्छोपवासं काकुत्स्थं कारयाद्य तपोधन । श्रीशोराज्यलाभाय वध्वा सह यतव्रतम् ॥

தபோதனரே!
 சம்பத்து, கீர்த்தி, ராஜ்
 யம் இவைகளை ஆ
 டையும்பொருட்டு
 தருமபத்தினியுடன்
 காசுஸ்தனை [கூட
 உபவாஸமிருப்பவனா
 கவும்

யதவர்தம் { தீசைகூடியலாசாரதோ
 ளும் ஏற்படாதவண்
 னமாயும்
 காரய செய்தருளும்.
 அடிய இப்பொழுது
 ராஜ தேவரீர் அவ்விடமே
 முந்தருளாவேண்டும்.

तथेति च स राजानमुत्त्वा वेदविदां वरः । स्वयं वसिष्ठो भगवान्ययौ रामनिवेशनम् ॥

வேதவித்துக்களில்
 தடமையராகிய
 அந்த
 வளிஷ்ட
 பகவான்
 சக்கிரவர்த்தியாரைப்
 பார்த்து,

தथा ச “ அப்படியே செய்கி
 ரேன் ”
 ஹிதி உக்தவா என்று பதில் சொல்லி
 விட்டு,
 ராமநிவేశன் ஸ்ரீராமருடைய மாளி
 சுவய் தானே நேரில் [கைக்கு
 யயौ அவ்விடமிருந்து
 ஏழுந்தருளினார்.

उपवासयितुं रामं मन्त्रविन्मन्त्रपारगः । ब्राह्मं रथवरं युक्तमास्थाय सुयुतव्रतः ॥ ४ ॥
 स रामभवनं प्राप्य पाण्डुराभ्रघनप्रभम् । तिस्रः कक्ष्या रथेनैव विवेश मुनिसत्तमः ॥

மந்திரங்களின் கரைக
 ளைக்கண்டவரும்
 எது நடக்கப்போகிற
 தோ அதை உள்ள
 படி அறிந்தவரும்
 புகழ்பெற்ற பக்தி
 மாணுமான
 அந்த
 முனிவர்பெருமான்
 சித்தமாய்க் காத்துக்
 கொண்டிருக்கிற
 ஸ்ரீராமனர்கள் ஏறு
 கைக்கென்றே உரிய
 துமான

ரயவர சிறந்த ரதத்தின்மீது
 ஆஸ்தாய ஏறிக்கொண்டு,
 திசு: மூன்று
 கக்ஷ்யா: பூ கட்டுகளையும்
 ரயேன ரதத்திலிருந்தவண்
 ப்ராய் கடந்து, [ணமே
 ராம் ஸ்ரீராமரை
 உபவாஸமிருக்கச்
 செய்ய
 ப்ரண்டூராப்ர஘னப்ரம் வெண்மேகம்போல் கா
 ர்தியுடன் விளங்கும்
 ராமபவன் ஸ்ரீராமரது மாளிகை
 க்கு
 விவீஷ வந்துசேர்ந்தார்.

तमागतमृषिं रामस्त्वरन्निव ससम्भ्रमः । मानयिष्यन्स मानाहं निश्चक्राम निवेशनात् ॥

सः	அந்த	त्वरन्	சடக்கென
रामः	ஸ்ரீராமர்	निवेशनात्	இருப்பிடத்திலிருந்து
ससम्भ्रमः	{ அத்தயந்தகௌரவம் உள்ளத்தில் வைத்தி ருக்கின்றவராய்	मानाहं	மரியாதைக்குரிய
इव		உள்ளபடி	आगतं
मानयिष्यन्	{ உள்ளத்திலுள்ளகௌ ரவத்தை நிர்தர்சனம் காட்டுகின்றவராக	तं ऋषिं	அந்த ரிஷியை நோக்கி
			निश्चक्राम

अभ्येत्य त्वरमाणश्च रथाभ्याशं मनीषिणः । ततोऽवतारयामास परिशृह्य रथात्स्वयम् ॥

ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	अभ्येत्य	அடைந்து,
त्वरमाणः	வேகமே நடந்துவந்த அவர்	रथात्	ரதத்திலிருந்து
मनीषिणः	முனிவர் பெருமானின்	स्वयं च	தானே
रथाभ्याशं	ரதத்தினது பக்கலை	परिशृह्य	கைபிடிக்கொடுத்து,
		अवतारयामास	இறக்கினார்.

स चैनं प्रथितं दृष्ट्वा संभाष्याभिप्रसाद्य च । प्रियाहं हर्षयन्नाममित्युवाच पुरोहितः ॥८॥

सः	அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
पुरोहितः	புரோஹிதர்	संभाष्य च	முகமன்கூறி,
प्रथितं	நிகர்வமுற்று விளங்கு வதை	अभिप्रसाद्य च	ஆசீர்வாதங்கள் செய் தருளி
दृष्ट्वा	உள்ளத்தில் கவனித் துக்கொண்டபடி	हर्षयन्	அகமகிழ்ச்செய்து கொண்டு
प्रियाहं	அன்பிற்குரிய பாத்தி ரமாகிய	इति	பின்வருமாறு
एनं	இந்த	उवाच	திருவாய் மலர்ந்தருளி னார்.

प्रसन्नस्ते पिता राम यौवराज्यमवाप्स्यसि । उपवासं भवानद्य करोतु सह सीतया ॥ ९ ॥

प्रातस्त्वामभिषेक्ता हि यौवराज्ये नराधिपः । पिता दशरथः प्रीत्या ययार्तिं नहुषो यथा ॥

राम	ஸ்ரீராம !	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पिता	தந்தையான	प्रीत्या	அன்பின் திரளால்
दशरथः	தசரத	प्रातः	நாளையக்காலையில்
नराधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	त्वां	உன்னை
नहुषः	நகுஷன் என்கிற சக் கிரவர்த்தியார்	यौवराज्ये	{ இளவரசராயிருந்துஅ திகாரன் செலுத்து வதில்
ययार्तिं	யயாதி என்கிற புதல் வனை		

அभिपेक्ता	முடி சூட்டிவைக்கப் போகிறார்.
हि	என்கிறபடியால்
ते पिता	உனது தந்தையார்
अद्य	இப்பொழுது
प्रसन्नः	உள்ளம் பூரித்தவராய் விளங்குகிறார்.

यौवराज्यं	இளவரசு பட்டத்தை
अवाप्यसि	நீ அடையப்போகிறாய்
भवान्	நீ
सीतया सह	சீதையுடன் கூட
उपवासं	உபவாஸத்தை
करोतु	அனுஷ்டிக்கக் கடவாய்.

इत्युक्त्वा स तदा राममुपवासं यतव्रतम् । मन्त्रवत्कारयामास वैदेह्या सहितं मुनिः ॥११॥

सः	அந்த
मुनिः	முனிவர் [மாய்
इति	மேற்கண்டவண்ண-
उक्तवा	சொல்லியருளினிட்டு,
तदा	அப்பொழுதே
रामं	ஸ்ரீராமரை
वैदेह्या	வைதேகியாருடன்

सहितं	இருப்பவராய்
मन्त्रवत्	சாஸ்திரமுறைப்படி-
यतवतं	தீகைஷ்டியிலிருப்பவ ராய்
उपवासं	உபவாஸத்தையனுஷ்ட டிப்பவராய்
कारयामास	செய்தருளினார்.

ततो यथावद्रामेण स राज्ञो गुरुरर्चितः । अभ्यनुज्ञाप्य काकुत्स्थं ययौ रामनिवेशनात् ॥

राज्ञः	மன்னரது
गुरुः	குருவாகிய
सः	அவர்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்
यथावत्	முறைப்படி
अर्चितः	பூஜிக்கப்பட்டார்.

ततः	அதன்மேல்
काकुत्स्थं	காகுத்தஸ்தரை
अभ्यनुज्ञाप्य	புகழ்ந்துகொண்டாடி விட்டு,
रामनिवेशनात्	ஸ்ரீராமரது மாளிகை யினின்று
ययौ	எழுந்தருளினார்.

सुहृद्भिस्तत्र रामोऽपि सुखासीनः प्रियंवदैः । सभाजितो विवेशथ ताननुज्ञाप्य सर्वशः ॥

रामः अपि	ஸ்ரீராமரும்
तत्र	அவ்விடத்தில்
प्रियंवदैः	கூட சந்தோஷித்தலைக் காட்டுகின்ற
सुहृद्भिः	அன்பர்களோடு
सर्वशः	ஸர்வப்பிரகாரமாய்
सुखासीनः	{ அவர்களுக்கு இன் னும் பிரியம் உண்டா க்கும் வண்ணமாய்

सभाजितः	கலந்து பேசுகின்றவ
तान्	அவர்களிடம் [ராய்
अनुज्ञाप्य	விடைபெற்றுக் கொண்டு,
अथ	அதன்மேல்
विवेश	திரும்பி உள்ளே போனார்.

हृष्टनारीनरयुतं रामवेश्म तदा बभौ । यथा मत्तद्विजगणं प्रफुल्लनलिनं सरः ॥१४॥

तदा	அப்பொழுது
रामवेश्म	ஸ்ரீராமரின் திருமாளி கையானது
हृष्टनारीनरयुतं	{ பெரும்மகிழ்வுகொண் ட ஆண்பெண்களால் நிரம்பியதாய்

मत्तद्विजगणं	களித்தப் பறவைக்கூ ட்டங்களையுடையதும்
प्रफुल्लनलिनं	மலர்ந்த தாமரைபுஷ்ப ங்களையுடையதுமான
सरः यथा	தடாகம்போல
बभौ	விளங்கிற்று.

स राजभवनप्रख्यात्समाद्रामनिवेशनात् । निःसृत्य ददृशे मार्गं वसिष्ठो जनसंवृतम् ॥

सः अந்த
 वसिष्ठः वसिஷ்டர்
 राजभवन- } சக்கிரவர்த்தியாரின்
 प्रख्यात् } திருமாளிகைபோலி
 तस्मात् अந்த [ருக்கின்ற
 रामनिवेशनात् ஸ்ரீராமரின் திருமாளி
 கையில் நின்று

निःसृत्य வெளிவந்து,
 मार्गं கண்ணுக்கெட்டிய பிர
 தேசமெல்லாமும்
 जनसंवृतं ஜனங்களால் இடை
 वदृशे வெளியின்றி கூடிய
 रुक्कपेற்றतयं ருக்கபெற்றதாய்
 कवनीत्तारं. கவனித்தார்.

बृन्दं बृन्दमयोध्यायां राजमार्गाः समन्ततः । बभूवुरतिसंवाधाः कुतूहलजनैर्वृताः ॥ १६ ॥

अयोध्यायां அயோத்திமாநகரின்
 राजमार्गाः ராஜமார்த்தக்களையும்
 समन्ततः எல்லா இடைவெளி
 कन्तम् களையும்
 कुतूहलजनैः மகோற்சவத்தைப்பா
 र्ककवन्तज्जनங்களால்

बृन्दं बृन्दं கூட்டங்கூட்டமாய்
 वृताः நிரம்பினவைகளாய்
 अतिसंवाधाः புழுந்துபோகவும் இ
 डमिल्लातवண்ணம்
 नेरुक्कமுற்றனவாய்
 बभूवुः விளங்கின.

जनबृन्दोर्मिसङ्घर्षहर्षस्वनवतस्तदा । बभूव राजमार्गस्य सागरस्येव निस्वनः ॥ १७ ॥

तदा அப்பொழுது
 जनबृन्दोर्मिसङ्घर्ष- } ஜனக்கூட்டங்கள் உ
 हर्षस्वनवतः } ராய்வதாலும் மகிழ்ச்
 सियालुम् சப்திக்கப்
 பெற்று

राजमार्गस्य ராஜமார்த்தத்தின்
 निस्वनः சப்தம்
 सागरस्य சமுத்திரத்தினுடை
 हव போல் [யது
 बभूव விளங்கிற்று.

सिक्तसंमृष्टरथ्या सा तदाऽथ वनमालिनी । आसीदयोध्या नगरी समुच्छ्रितगृहध्वजा ॥

तदा அப்பொழுது
 सा அந்த
 अयोध्या नगरी அயோத்திமாநகரம்
 अथ எங்குமே
 सिक्तसंमृष्टरथ्या { வீதிகளெல்லாம் சுத்த
 मायं விளக்கி நீர் தெ
 णிக்கப்பட்டதாயும்

वनमालिनी தோரணங்கள் கட்டப்
 பட்டதாயும்,
 समुच्छ्रित- } எல்லாவிடுகளிலும்
 गृहध्वजा } உயர்த்துக்கப்பட்ட
 துவஜங்களையுடைய
 தாயும்
 आसीत् விளங்கிற்று.

तदा हयोध्यानिलयः सखीबालाखिलो जनः । रामाभिषेकमाकाङ्क्षन्नाकाङ्क्षदुदयं रवेः ॥

तदा அப்பொழுது
 अयोध्यानिलयः அயோத்தியாவாவிக
 ளாயிருந்த
 सखीबालाखिलः பெண்குழந்தைகள்
 உள்ளிட்ட சகல
 जनः ஜனங்களும்

रामाभिषेकं हि ஸ்ரீராமாபிஷேகமகோ
 त्शवतत्तையே
 आकाङ्क्षन् சிந்தையில் கொண்ட
 रवेः சூரியனுடைய [கா
 उदयं உதயத்தை
 आकाङ्क्षत् எதிர்பார்த்திருந்தார்
 கள்.

प्रजालङ्कारभूतं च जनस्थानन्दवर्धनम् । उत्सुकोऽभूज्जनो द्रष्टुं तमयोध्यामहोत्सवम् ॥

जनस्य ஜனங்களுக்கும்
 आनन्दवर्धनं சந்தோஷத்தைப்பெறுகச்செய்கிறதும்தம்
 प्रजालङ्कारभूतं च { பிரஜைகளெல்லாம்
 அலங்காரமுற்று
 விளங்குகிறதுமான
 த் அந்த

एवं तं जनसंवाद्यं राजमार्गं पुरोहितः । व्यूहन्निव जनौघं तं शनै राजकुलं ययौ ॥ २१ ॥

पुरोहितः புரோகிதர்
 एवं இப்படியாய்
 जनसंवाद्यं ஜனங்களடர்ந்த
 तं அந்த
 राजमार्गं ராஜமார்க்கத்தில்
 तं அந்த
 जनौघं ஜனக்கூட்டத்தை

शुभ्राभ्रशिखरप्रख्यं प्रासादमधिस्थः सः । समीयाय नरेन्द्रेण शक्रेणैव बृहस्पतिः ॥ २२ ॥

सः அவர்
 शुभ्राभ्र- } வெண் மேகத்திற்கொ
 शिखरप्रख्यं } ப்பான சிகரமுள்ள
 प्रासादं திருமாளிகையில்
 अधिस्थः ஏறி,

तमागतमभिप्रेक्ष्य हित्वा राजासनं नृपः । पप्रच्छ स च तस्मै तत्कृतमित्यभ्यवेदयत् ॥

नृपः சக்கிரவர்த்தியார்
 आगतं அவ்விடம் வந்துசேர்ந்திருக்கும்
 तं அவரை
 अभिप्रेक्ष्य च பார்த்ததுமே,
 राजासनं ராஜாஸனத்தை
 हित्वा விட்டெழுந்து,

तेन चैव तदा तुल्यं सहासीनाः समासदः । आसनेभ्यः समुत्तस्थुः पूजयन्तः पुरोहितम् ॥

तेन तुल्यं அவருக்கு எற்றவரா
 पुरोहितं புரோஹிதரை [கிய
 सहासीनाः கூட உட்கார்ந்திருந்த
 समासदः एव சபையோர்களெல்ல
 லோரும்

अयोध्यामहोत्सवं அயோத்திமாநகரின்
 மகோத்ஸவத்தை
 द्रष्टुं கண்குளிரக்காண
 जनः ஜனங்கள்
 उत्सुकः ஆத்திரப்பட்டுக்கொ
 ண்டிருக்கிறவர்களாய்
 விளங்கினார்கள்.

अभूत् இவ
 शनै: மெள்ளமெள்ள
 व्यूहन् விலக்கிக்கொண்டு
 राजकुलं சக்கிரவர்த்தியாரின்
 மாளிகைக்கு
 ययौ வந்துசேர்ந்தார்.

शक्रेण இந்திரனுடன்
 बृहस्पतिः பிரகஸ்பதி
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 नरेन्द्रेण சக்கிரவர்த்தியாரோடு
 समीयाय விளங்கினார்.

पप्रच्छ இவ்விடம் எழுந்தரு
 ளிய விசேஷமென்ன
 सः அவர் [வென்றார்.
 तस्मै அவருக்கு
 तत् "அது
 कृतं செய்தாய் விட்டது"
 इति என்று
 अभ्यवेदयत् தெரிவித்தார்.

तदा அதனால்
 पूजयन्तः च மெச்சிக் கொண்டாடு
 கின்றவர்களாய்
 आसनेभ्यः ஆஸனங்களிலிருந்து
 समुत्तस्थुः எழுந்துநின்றார்கள்.

गुरुणा त्वभ्यनुज्ञातो मनुजौघं विसृज्य तम् । विवेशान्तःपुरं राजा सिंहो गिरिगुहामिव ॥

ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்	சிंह:	ஒரு சிங்கம்
गुरुणा	குருவினால்	गिरिगुहां	மலைக்குகைக்குள்
अभ्यनुज्ञातः तु	விடைகொடுக்கப்பெற்	इव	எவ்வண்ணமோ
तं	அந்த [றபின்னர்		அவ்வண்ணமே
मनुजौघं	ஜனக்கூட்டத்தை	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திற்கு
विसृज्य	விடைகொடுத்தனுப்	विवेश	எழுந்தருளினார்
	பிவிட்டு,		

तदय्यवेषप्रमदाजनाकुलं महेन्द्रवेश्मप्रतिमं निवेशनम् ।

विदीपयंश्चारु विवेश पार्थिवः शशीव तारागणसङ्कुलं नभः

॥ २६ ॥

पार्थिवः	சக்கிரவர்த்தியார்	निवेशनं	மாளிகையில்
चारु	அழகாயிருக்கிறதும்	शशी	சந்திரன்
महेन्द्रवेश्मप्रतिमं	இந்திரனது திருமாளி கைபோலிருக்கிற தும்	तारागणसङ्कुलं	நக்சத்திரக்கூட்டங்க ளால் நிறைந்துள்ள
		नभः	ஆகாயத்தில்
अय्यवेषप्रमदा- जनाकुलं	அத்யற்புதமாயலங்கா ரம் பெற்று விளங் கும் பெண்களால் நி றைந்துள்ள துமான	इव	எவ்வண்ணமோ
			அவ்வண்ணமே
तत्	அந்த	विदीपयन्	பிரகாசிக்கச்செய்து கொண்டு
		विवेश	விளங்கினார்.

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चमः सर्ग ॥

आदितः श्लोकाः 2582

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 227

षष्ठः सर्गः—शुक्रवतु षर्ककम् ॥ ६ ॥

वतानुष्ठानम्—वीरतानुष्ठानम्.

गते पुरोहिते रामः स्नातो नियतमानसः । सह पत्न्या विशालाक्ष्या नारायणमुपागमत् ॥

पुरोहिते	புரோகிதர்	नियतमानसः	பகவத்தியானமொன் றிலேயே ஈடுபட்ட மனத்தினராய்
गते	எழுந்தருளியபின்னர்		
रामः	ஸ்ரீராமர்	विशालाक्ष्या	மகா உத்தமியான
स्नातः	ஸ்நானம்செய்து நிய கர்மா னுஷ்டானங்களை செய்து முடித்தவராய்	पत्न्या सह	தர்மபத்தியோடுகூட
		नारायणं	ஸ்ரீமன் நாராயணமூர்
		उपागमत्	தொழுதார். [த்தியை

तृष्ठाव प्रणतश्चैव शिरसा मधुसूदनम् । विमलशौमसंवीतो वाचयामास च द्विजान् ॥ ७ ॥

विमलशौमसंवीतः	வெண்பட்டணிர்த்தவ ராயிரந்த ஆவர்	च	அதன்பின்னர்
शिरसा प्रणतः एव	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கா ரம் செய்துகொண்டே	द्विजान् च	பிராமணர்களெல் லோரையும்
मधुसूदनं	மூதீமன்றாராயண முர்த்தியை	वाचयामास	ஸ்வஸ்திவசனம் சொல்லச்சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டி ருந்தார்.
तृष्ठाव	{ ஸ்தோத்திரங்களால் உள்ளங்குளிர்ச்செய் தார்.		

तेषां पुण्याहवोषोऽथ गम्भीरमधुरस्तदा । अयोध्यां पूरयामास त्र्यवोषानुनादितः ॥

तदा	அப்பொழுது	त्र्यवोषानुनादितः	{ தூரியமெனும் வாத்தி யத்தின் கோஷத் தோடுகலந்ததாய்
तेषां	அவர்களின்	अयोध्यां अथ	அயோத்தியிங்கும்
पुण्याहवोषः	புண்ணியாகஜபகோஷ யானது	पूरयामास	நிறைந்து ஒலித்தது.
गम्भीरमधुरः	கம்பீரமதூரத்துவணி யுள்ளதாய்		

कृतोपवासं तु तदा वैदेह्या सह राघवम् । अयोध्यानिलयः श्रुत्वा सर्वः प्रमुदितो जनः ॥

अयोध्यानिलयः	அயோத்தியாவானிக ளான	राघवं	மூதீராகவரை
जनः	ஜனம்	कृतोपवासं	உபவாஸநோம்பை முடித்தவராய்
सर्वः	எல்லாமும்	श्रुत्वा	அறிந்து,
तु	இவ்விஷயமாய்	तदा	அதனால்
वैदेह्या सह	வைதேகியாருடன்	प्रमुदितः	களிப்புற்று விளங் கிறது.

ततः पौरजनः सर्वः श्रुत्वा रामाभिषेचनम् । प्रभातां रजनीं दृष्ट्वा चक्रे शोभयितुं पुरीम् ॥

शरमाभिषेचनं	{ மூதீராமரது பட்டாபி ஷேகமகோத்ஸவ மொன்றையே	सर्वः	எல்லாமும்
श्रुत्वा	சீர்த்தித்துக்கொண்டி ருந்த	रजनीं प्रभातां	இரவுமுடிந்து
पौरजनः	பட்டணத்துஜனம்	दृष्ट्वा सतः	கண்டமாத் திரத்தில்
		पुरीं	பட்டணத்தை
		शोभयितुं चक्रे	அலங்கரிக்கத்தலைப் பட்டது.

सिताभ्रशिखराभेषु देवतायतनेषु च । चतुष्पथेषु रथ्यासु चैत्येष्वट्टालकेषु च ॥ ११ ॥

नानापण्यसमृद्धेषु वणिजामापणेषु च । कुटुम्बिनां समृद्धेषु श्रीमत्सु भवनेषु च ॥ १२ ॥

सभासु चैव सर्वासु दृक्षेष्वालक्षितेषु च । ध्वजाः समुच्छ्रिताः साधु पताकाश्चाभवन्स्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	सिताभ्र-	{ வெளுத்தமேகங்களை யுடைய மலைச்சிகரங் களையொத்த
ध्वजाः च	கொடிகளும்	शिखराभेषु	
पताकाः च	பதாக்கைகளும்		

தேவதாயதனேசு ச சதுபயேசு ரய்யாசு சைலேசு அஃலாகேசு } ச	தேவாலயங்களிலும் நாலுசந்திகளிலும் வீதிகளிலும் யாகசாலகைளிலும் கோட்டைமதில்களின் மேல் போர்புரிவதற் காகக்கட்டப்பட்டிரு க்கும் நாகாலமண் டபங்களிலும்
வணிகர் நானாபய்யசமூஃசு	வியாபாரிகளுடைய பலவகைப்பண்டங் கள் நிறைந்த
அபணேசு ச கூடுமீனா	கடைகளிலும் இல்லறத்தார்களு டைய

சமூஃசு	ஸமிருத்தியுள்ளன வும்
சுரிமஸூ	சம்பத்துடன் விளங் குபவைகளுமான
மவனேசு ச சர்வாசு சமஸூ ச	வீடுகளிலும் ஸமஸ்த ஸபாமண்டபங்களி லும்
அலகிதேசு	உயர்ந்து ஓங்கிவளர் ந்துநிற்கின்ற
வூசேசு எவ சாசு	மரங்களிலும், மிக்க அழகாய்
சஸூசூதா: அமவந்	நாட்டப்பட்டன.

நடநர்தகசஃஃநானா் காயகானா் ச காயதாஸு | மன:கர்ணசுஸவா வாச: சுசூசூசூசூ ததஸ்த: ||
ராமாமிபேகயுக்தாசு கயாசூசூசூசூசூ கனா: | ராமாமிபேகே சம்பாசே சத்யரேசு குஃஃசு ச || 15 ||
வாலா அபி க்ரிஃஃமானா குஃஃஃஃரேசு சஃஃஃசு: || 16 ||

ராமாமிபேகே	ஸ்ரீராமாது பட்டாபி ஷேகம்
சம்பாசே தத:	ஸமீபித்த அளவில்
கனா:	ஐனங்கள்
குஃஃசு ச சத்யரேசு ச குஃஃஃஃரேசு சவச:	வீடுகளிலும் நாலு சந்துகளிலும் வீட்டுவாயில்களிலும் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து
க்ரிஃஃமானா:	விளையாடிக்கொண்டி ருக்கும்
வாலா: அபி மிய:	சிறுவர்களும் ஒருவரோடொருவர்
ராமாமிபேகயுக்தா:	ஸ்ரீராமாது பட்டாபி ஷேகத்தைப்பற்றிய தாய்

கயா: ச } சகூ: } தத: நடநர்தக- } சஃஃஃநானா } காயதா காயகானா் ச மன:- } கர்ணசுஸவா: } வாச: ச சூசூசூ:	பேச்சுகளையே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் கூட்டங் கூட்டமாயிரு ந்த நடர்கள், நடகர் களுடையவும் வாய்ப்பாடகர்களுடை யவும் வாத்தியங்களுடன் பா டுகிறவர்களுடையவும் செவிக்கினியதாயும் மனதைக்கவருகிற தாயுமிருக்கின்ற பாட்டுகளை கேட்டார்கள்.
---	---

கூதபுஸ்யோபஃஃரஸு தூபகந்வாதிவாசிட: | ராகமார்ட: கூத: சுரிமானு பூரே ராமாமிபேசனே || 17 ||
பூரே
ராமாமிபேசனே
ராகமார்ட:
கூதபுஸ்யோபஃஃர:
 பட்டணத்தில் ஸ்ரீராமாபிஷேகசமயத் தில் ராஜவீதி நறுமலர் தாவப்பெற்ற தாய் | தூபங்களின் வாசனை யால் எங்கும் கமகம வென்று மணக்கின் றதாய் மிக்க அழகாய் செய்யப்பட்டது. |

प्रकाशीकरणार्थं च निशागमनशङ्कया । दीपवृक्षांस्तथा चक्रुरनुरध्यासु सर्वशः ॥ १८ ॥

तथा अनुரध्यासु सर्वशः निशागमन- } शङ्कया }
 अव्वண்ணமே வீ திகளில் எல்லாப்பக்கங்களிலும் ராத்திரியாய்விடுமோ என்னும் சங்கையால்

प्रकाशीकरणार्थं दीपवृक्षान् च चक्रुः
 ஸ்பஷ்டமாய் தரிசிக்கும்பொருட்டு ஸ்தம்பங்கள் மீதுள்ள விளக்குகளையும் அமைத்தார்கள்.

अलङ्कारं पुरस्यैवं कृत्वा तत्पुरवासिनः ॥ आकाङ्क्षमाणा रामस्य यौवराज्याभिषेचनम् ॥

तत्पुरवासिनः पुरस्य एवं अलङ्कारं कृत्वा
 அந்நகரத்தார்கள் நகரத்திற்கு மேற்கண்டவாறு அலங்காரத்தை செய்துமுடித்துவிட்டு,

रामस्य यौवराज्याभिषेचनं आकाङ्क्षमाणाः
 ஸ்ரீராமரது யுவராஜ்யாபிஷேகத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

समेत्य सङ्घशः सर्वे चत्वरेषु सभासु च । कथयन्तो मिथस्तत्र प्रशशंसुर्जनाधिपम् ॥

चत्वरेषु सभासु च संघशः समेत्य सर्वे तत्र जनाधिपं
 நான்சந்திகளிலும் சபைகளிலும் கூட்டங்கூட்டமாக கூடியிருந்த எல்லோரும் அப்பொழுது பற்றி சக்கிரவர்த்தியாரைப்-

कथयन्तो मिथः कथयन्तः प्रशशंसुः
 ஒருவருக்கொருவர் பின்கண்டவாறு பேசி க்கொண்டிருந்தவர்களாய் புகழ்ந்துகொண்டாடினார்கள்.

अहो महात्मा राजाऽयमिध्वाकुलनन्दनः । ज्ञात्वा यो वृद्धमात्मानं रामं राज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

यः वृद्धं आत्मानं ज्ञात्वा राज्ये रामं अभिषेक्ष्यति
 “எவர் வயதாய்விட்டதாக தன்னை உணர்ந்து, அரசாளுகையில் ஸ்ரீராமரை பட்டம்சூட்டிவைக்கப் போகிறாரோ அந்த

अयं इक्ष्वाकुलनन्दनः राजा महात्मा अहो
 இந்த இசுவாகுலன்பிள்ளையான சக்கிரவர்த்தியார் மகாத்மாவெனக்கொண்டாடப்படவேண்டியவரே!

सर्वे हनुगृहीताः स्मो यन्नो रामो महीपतिः । चिराय भविता गोप्ता दृष्टलोकपरावरः ॥

हनुगृहोपरावरः रामः महीपतिः चिराय नः
 “பூர்வீக ஸம்பிரதாயங்களில் நிபுணராகிய ஸ்ரீராமர் சக்கிரவர்த்தியாகி வெகுகாலம் நம்மை

गोप्ता भविता यत् हि सर्वे अनुगृहीताः स्मः
 ரகழிக்கிறவராய் விளங்கப்போகிறார் என்கிறகாரணத்தால் நாம் எல்லோரும் அனுக்கிரகிக்கப்பெற்றவர்களாகின்றோம்.

அநுஹதமநா வி஢்வாந்஢ர்மாதுமா ஢்ராதுவ்த்ஸல: | யதா ச ஢்ராதுபு ஸ்லி஢்யஸ்தயாஸுமாஸுவி ரா஢வ: ||

ரா஢வ: "ஸ்ரீராகவரீ
அநுஹதமநா: கொஞ்சுமேலும் கர்வ
மேயில்லாதவர்
வி஢்வாந் நன்றாய்க்கற்றறிததவர்
஢ர்மாஸு தருமா, த்மா
஢்ராதுவ்த்ஸல: ஃகோதரர்க்கரிடம்
வாத்ஸல்யமுடையவர்

஢்ராது பிராத்ருக்கரிடத்தில்
யதா தயா எவ்வண்ணையோ அவ்
வண்ணமே
அஸுஸு அபி ச நம்மிடத்திலும்
ஸ்லி஢்ய: அன்புடையவர்

சிரீ ஜிவது ஢ர்மாதுமா ராஜா த்ஸரயுஸந஢: |

யத்யஸாடேந எவரது அலுக்கிரகத்
வய் நாம் [கால்
ராமீ ஸ்ரீராமரை
அ஢ிபிசு பட்டாபிஷித்தாராக
த்ஸ்யாமஹே காணப்போகிறேமோ;
அந்த

யத்யஸாடேநா஢ிபிசு ராமீ த்ஸ்யாமஹே வயம் ||

அநவ: குற்றமற்ற
஢ர்மாஸு தர்மா த்மாவாகிய
த்ஸரய: ராஜா த்ஸராத சக்கிரவர்த்தி
சிரீ வெசுகூலம் [யார்
ஜிவது ஜீவித்திருக்கவேண்
டும்."

எவ்விய் கதயதா பூராணா ஃஸுஸுஸ்ததா | தி஢்யுஸி ஃஸுதவூசுநாந்: ஢்ராஸு ஜானபதா ஜநா: ||

ஜானபதா: கிராமவாஸிகளான
ஜநா: அபி ஜனங்களுந்
ஸுதவூசுநாந்: { தற்காலவிருத்தார்த்தத்
தைக் கேள்விப்பட்ட
டவர்களாய்
தி஢்ய: எல்லா திக்குகளிலு
மிருந்து
஢்ராஸு: வந்துசேர்ந்தார்கள்.

எவ்விய் மேற்கண்டவண்ண
மாய்
பூராணா பட்டணத்துஜனங்
களீ
கதயதா பேசிக்கொண்டிருக்
ததா அப்பொழுது [கையில்
ஸுஸுஸு: காதுகொடுத்துக்கேட்
டார்கள்.

தே து தி஢்ய: பூரீ ஢்ராஸு த்ஸு ராமா஢ிபேசநம் | ராமஸ்ய பூரயாமாஸு: பூரீ ஜானபதா ஜநா: ||

ராமஸ்ய ஸ்ரீராமரது
ராமா஢ிபேசந் ஆனந்தகரமாயுள்ள
பட்டாபிஷேகத்தை
த்ஸு கணடுகளிக்க
தி஢்ய: திக்குகளிலிருந்து
பூரீ பட்டணத்திற்கு
஢்ராஸு: வந்துசேர்ந்தார்.

தே ஜானபதா: } அந்த நாட்டுப்புற
ஜநா: } ஜனங்கள்
பூரீ பட்டணத்தை
து இப்பொழுது
பூரயாமாஸு: இடைவெளியின்றி
செய்துவிட்டார்கள்.

ஜநுபேஸுதீர்வீஸ்பரிஃ ஃஸுஸுஸு தத்ரி நிஸுந: | பர்வஸுதீர்வீ஢்யஸ்ய ஃஸாரஸ்யேவ நிஸுந: || 29 ||

விஸ்பரிஃ வந்து கூடிவிட்ட
தீ: அந்த
ஜநுபே: ஜனக்கூட்டங்களால்
தத்ரி நிஸுந: ஏற்பட்ட அந்த கோ
ஷமானது

பர்வஸு பருவகாலங்களில்
தீர்வீ஢்யஸ்ய பொங்குகின்ற
ஃஸாரஸ்ய சமுத்திரத்தினுடைய
நிஸுந: இவ் ஒலி போலவே
ஸுஸுஸு முழங்கிற்று.

ततस्तदिन्द्रक्षयसन्निभं पुरं दिदृक्षुभिर्जानपदैरुपागतैः ॥

समन्ततः सस्वनमाकुलं बभौ समुद्रयादोभिरिवार्णवोदकम्

॥ २८ ॥

ततः	அப்பொழுது	सस्वनं	கோஷிக்கப்பட்டதாய்
दिदृक्षुभिः	{ கண்டுகொளிக்கவேண்டு மென்னும் அவாக் கொண்டு	समन्ततः	எங்கும்
उपागतैः	வந்துசேர்ந்த	आकुलं	நிறைந்ததாய்
जानपदैः	கிராமத்தார்களால்	अर्णवोदकं	சமுத்திரஜலமானது
इन्द्रक्षयसन्निभं	இந்திரனதுபட்டணம்	समुद्रयादोभिः	சமுத்திரத்திலிருந்து
तत्	அந்த [போன்றதாகிய	इव	ஆம் ஜந்துக்களால்
पुरं	பட்டணம்	बभौ	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
			விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2610

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 255

सप्तमः सर्गः—ஏழாவது ஸர்க்கம் ॥ ७ ॥

मन्थराविषादः—மந்தரையின் துக்கம்

ज्ञातिदासी यतोजाता कैकेय्यास्तु सहोषिता । प्रासादं चन्द्रसङ्काशमारुरोह यदृच्छया ॥

सित्तराजपथां रम्यां प्रकीर्णकुसुमोत्कराम् । अयोध्यां मन्थरा तस्मात्प्रासादादन्ववैक्षत ॥

यतोजाता	{ தாய்தகப்பன் இன்ற ரெனவாவது எந்தவி டத்தில் பிறந்தாள் என்பதாவது தெரி யாதவளும்	आरुरोह	ஏறிப்போய்ச் சேர்ந் தாள்.
कैकेय्याः सहोषिता	{ கைகேயிக்கு எப்பொழுதும் கூட வேயிருக்கின்றவளும்	तस्मात्	அந்த
ज्ञातिदासी तु	{ தகப்பனரால் அனுப் பப்பட்டவளுமாவ	प्रासादात्	திருமாளிகையின்மேல் தளத்திலிருந்து
मन्थरा	மந்தரை என்பவள்	अयोध्यां	அயோத்தியாபுரியை
यदृच्छया	தற்செயலாய்	प्रकीर्ण- कुसुमोत्करां	{ புஷ்பக்குவியல்களால் பரப்பப்பட்டிருப்ப தாயும்
चन्द्रसंकाशं	வெண்மதியையொ த்த	सित्तराजपथां	{ ராஜவீதிகளெல்லாம் ஜலம் தெளிக்கப்பட்ட புஷ்பதாயும்
प्रासादं	திருமாளிகையின்மேல் தளத்திற்கு	रम्यां	{ அபூர்வ அழகுவாய்ந் து விளங்குகின்ற தாயும்
		अन्ववैक्षत	கவனித்தாள்.

एवयुक्ता तु कैकेयी ह्यया परुषं वचः । कुब्जया पापदर्शिन्या विषादमगमत्परम् ॥१६॥

पापदर्शिन्या	துஷ்ட சேஷ்டையில் பிரியமுடையவனும்	वचः	சொல்லுக்கு
ह्यया	கடுஞ்சினங்கொண்ட ருந்தவளுமாகிய	उक्ता	செவிகொடுத்த
कुब्जया	கூனியால்	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
एवं	மேற்கண்ட	तु	இதுவிஷயத்தில்
परुषं	அஸஹ்யமான	परं	மிகவும்
		विषादं	உட்பைசூத்செய்யும்
		अगमत्	இருந்தாள். [நிலையில்

कैकेयी त्वब्रवीत्कुब्जां कच्चिक्षेमं न मन्यरे । विषण्णवदनां हि त्वां लक्षये भृशदुःखिताम् ॥

तु	அப்படியிருந்தும்	भृशदुःखितां	{ மிகத் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ ளாய்
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்	लक्षये	நான் அறிகிறேன்.
कुब्जां	கூனியைப் பார்த்து	क्षेमं हि	யாவரும் சேஷமம் தானே !
अब्रवीत्	பின்கண்டவாறு வின	कच्चित् न	இல்லையா என்ன ? ”
मन्यरे	“ ஓ மந்தரே ! [வினாள்.		
त्वां	உன்னை		
विषण्णवदनां	முகம் வாடியவளாய்		

मन्थरा तु वचः श्रुत्वा कैकेय्या मधुराक्षरम् । उवाच क्रोधसंयुक्ता वाक्यं वाक्यविशारदा ॥

क्रोधसंयुक्ता	சினங்கொண்டிருந்த வளும்	श्रुत्वा	காதில் வாங்கிக்கொ ண்டு,
वाक्यविशारदा	பேசுவதில் வெகு சமர்த்தியுமான	तु	இதுவிஷயத்தில்
मन्थरा	மந்தரை	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய பதிலை
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரு	उवाच	{ தனக்குத் தான் தெரி யுமென்று எண்ணிக் கொண்டாள்.
मधुराक्षरं	இனியதான [டைய		
वचः	சொல்லை		

सा विषण्णतरा भूत्वा कुब्जा तस्या हितैषिणी । विषादयन्ती प्रोवाच भेदयन्ती च राघवम् ॥

सा	அந்த	राघवं	ஸ்ரீராகவருக்கு
कुब्जा	கூனி	भेदयन्ती	அபஜெயம் விளைவிக்க கின்றவளாகவும்
तस्याः	அவளுடைய	विषण्णतरा च	முன்னிலும் அதிகமா ய்துக்கிக்கின்றவளாய்
हितैषिणी	ஹிதத்தை விரும்பிய வளாகவும்	भूत्वा	ஆகி,
विषादयन्ती	{ ஆசாபங்கத்தை எடுத்த துக்காட்டுகின்றவ ளாகவும்	प्रोवाच	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தாள்

अक्षय्यं सुमहदेवि प्रवृत्तं त्वद्विनाशनम् । रामं दशरथो राजा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

दशरथः "தசரத
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 रामं ஸ்ரீராமனை
 यौवराज्ये இளவரசாய்
 अभिषेक्ष्यति இப்பொழுது பட்டம்
 देवि மகாராணி!

साऽऽस्म्यगाधे भये मग्ना दुःखशोकसमन्विता ।

अगाधे "ஆழந்த்
 भये வரும் கேடையினை த்து
 एक्कத்தில்
 मग्ना முழுகினவளாய்
 दुःखशोकसमन्विता கஷ்டததால் ஏற்படும்
 துயரமுற்றவளாய்
 अनलेन தியால்

तव दुःखेन कैकेयि मम दुःख महद्भवेत् । त्वद्बुद्धौ मम वृद्धिश्च भवेदेव न संशयः ॥२२॥

कैकेयि "கைகேயிதேவியாரே!
 तव தேவரீருக்கு
 दुःखेन கஷ்டமென்றால்
 मम एव எனக்கும்
 महत् दुःखं பெரிய கஷ்டமாய்

नराधिपकुले जाता महिषी त्वं महीपते: ।

देवि "ஆம்மா!
 त्वं தேவரீர்
 नराधिपकुले ராஜகுலத்தில்
 जाता பிறந்தீர்.
 महीपते: சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
 महिषी மனையாட்டியானீர்.

धर्मवादी शठो भर्ता श्लक्ष्णवादी च दारुणः ।

भर्ता "நாயகர்
 धर्मवादी புறத்தே தர்மமுறைக்
 किन्रवर्.
 शठः அகத்தே வஞ்சனை
 கொண்டிருக்கின்றவர்
 श्लक्ष्णवादी வாயினால் இனியமொ
 ழி மொழிகின்றவர்.
 दारुणः च செயலால் கொடியவ
 ரே!

प्रवृत्तं { இதோ நடைபெறப்
 போகின்ற செயலா
 न तु
 अक्षय्यं எப்பொழுதும் அனுப
 விக்கவேண்டியதாயும்
 सुमहत् மிக்கக்கடுமையுமான
 त्वद्विनाशनम् தேவரீரின் அழிவா
 கிறது.

दह्यमानाऽनलेनेव त्वद्धितार्थमिहागता ॥

दह्यमाना எரிக்கப்பட்டவள்
 इव போலாகிவிட்ட
 सा அந்த நான்
 त्वद्धितार्थं தேவரீருக்கு நன்மை
 செய்வதற்காகவே
 इह இங்கு
 आगता अस्मि வந்தேன்.

भवेत् त्वद्बुद्धौ मम च वृद्धिः भवेत् संशयः न

விளங்கும்.
 தேவரீருக்கு இன்பம்
 எனக்கும் [வரில்
 இன்பமாய்
 விளங்கும்.
 संशयः न இதற்கு ஐயமில்லை.

उग्रत्वं राजधर्माणां कथं देवि न बुध्यसे ॥

राजधर्माणां அரசின் தன்மைக
 ளின்
 उग्रत्वं அசுட்டையால் விளை
 யும் கஷ்டத்தை
 कथं எப்படியோ
 बुध्यसे न தேவரீர் அறியாதிருக்
 கின்றீர்?

शुद्धभावे न जानीषे तेनैवमतिसन्विता ॥

शुद्धभावे கசடற்ற சபாவமு
 दायवणे!
 न जानीषे { தேவரீர் உண்மையை
 த்தெரிந்துகொள்ளா
 திருக்கின்றீர்.
 तेन அவரால்
 एवं இவ்வண்ணமாய்
 अतिसन्विता வஞ்சிக்கப்பட்டோ
 விட்டார்.

उपस्थितः प्रयुञ्जानस्त्वयि सान्त्वमनर्थकम् । अर्थेनैवाद्य ते भर्ता कौसल्यां योजयिष्यति ॥

ते "தேவரீரது
 भर्ता कणावर
 त्वयि தேவரீரிடத்தில்
 सान्त्वं एव मिருதுவான பேச்சை
 மாத்திரம்
 प्रयुञ्जानः சொல்லிக்கொண்டு
 अनर्थकं பிரயோசனமற்றதாய்

उपस्थितः செய்துவிட்ஹ்வராய்
 अद्य இப்பொழுது
 कौसल्यां கோசலையை
 अर्थेन பாக்கியத்தோடு
 योजयिष्यति சேர்த்துவைக்கப்போ
 கிறார்.

अपवाह्य स दुष्टात्मा भरतं तव बन्धुषु । काल्ये स्थापयिता रामं राज्ये निहतकण्टके ॥

दुष्टात्मा "கெட்ட எண்ண
 सः अवर [முள்ள
 तव தேவரீரது
 बन्धुषु தகப்பனாரிடத்தில்
 भरतं பரதனை
 अपवाह्य விலக்கிவிட்டு,

निहतकण्टके இடையூறில்லாத
 राज्ये ராஜ்யத்தில்
 रामं ராமனை
 काल्ये நாளை உதயகாலத்தில்
 स्थापयिता நிலைநிறுத்தப்போகி
 கிறார்.

शत्रुः पतिप्रवादेन मात्रेव हितकाम्यया । आशीविष इवाङ्केन बाले परिहृतस्त्वया ॥२७॥

बाले { "கபடு, சூது முதலிய
 வைகளைக் கண்டுபிடிக்க
 कप्रुडियातपेண்ணे!
 आशीविषः சர்ப்பம்
 इव போன்ற
 शत्रुः பகைவராகிய இவர்
 त्वया தேவரீரால்
 पतिप्रवादेन கணவன் எனும் பெ
 யர் பூண்டதால்

हितकाम्यया சேஷமத்தையே விரும்
 பும்
 माषा அன்னையால்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 अङ्केन மடியின்மேல்
 परिहृतः { ஏற்றிவைத்துக்கொ
 ண்டு அணைத்துக்
 கொள்ளப்பட்டார்.

यथा हि कुर्यात् सर्पो वा शत्रुर्वा प्रत्युपेक्षितः । राज्ञा दशरथेनाद्य सपुत्रा त्वं तथा कृता ॥

प्रत्युपेक्षितः "உரோகிணித்துவிடப்
 பட்ட
 सर्पः वा சர்ப்பந்தானாகட்டும்,
 शत्रुः वा பகைவந்தானாகட்டும்,
 यथा எவ்வாறு
 कुर्यात् செய்யுமோ;
 तथा हि அவ்வாறே

दशरथेन தசரத
 राज्ञा சக்கிரவர்த்தியாரால்
 अद्य இப்பொழுது
 सपुत्रा புத்திரபாக்கிய
 முடைய
 त्वं தேவரீர்
 कृता செய்துவிடப்பட்டார்.

पापेनानृतसान्त्वेन बाले नित्यसुखोचिते । रामं स्थापयता राज्ये सानुबन्धा हता ह्यसि ॥

नित्यसुखोचिते { "எப்பொழுதும் புகழ்
 த்தக்க நல்லெண்ண
 முடைய

बाले कபடுசூதுஅறியும் திற
 மையற்ற பெண்ணே!
 राज्ये அரசில்

ராம	ராமனை
ஸ்தாபயதா	ஸ்தாபிக்கப்போகின்ற
பாபென	பாபியால்
அநுதஸான்வெ ஹி	பொய்மொழிகளை இ னிதுரைப்பதாலேயே

சானுபநா	புத்திரமித்திரர்களை
	கூடவே
ஹதா அஸி	தேவரீர் கேடடைந்து
	விட்டார்.

ஸா ப்ராஸ்கால் கைகேயி ஶிப்ம் கuru ஹித் தவ | த்ராயஸ்வ புத்ரமாத்தான் மாம் ச விஸ்வயதர்ஷநே ||

விஸ்வயதர்ஷநே	“காலத்திற்குத்தக்க
கைகேயி	கைகேயி! [மதியுடைய
ஸா	அந்த தேவரீர்
ப்ராஸ்காலம்	சரியானகாலத்தில்
தவ	தேவரீரது
ஹித்	நன்மையை
ஷிப்ம்	இப்பொழுதே

கuru	தேடிக்கொள்ளும்.
ஆத்தான்	தேவரீரையும்
புஷ்	புதல்வனையும்
மாம் ச	என்னையும்
தாயஸ்வ	{ கஷ்டத்தினின்று நிவ ர்த்திசெய்யக்கடவீ ராக.”

மந்யராயா வச: ஶுத்வா ஶயானா ஶா ஶுபானநா | ஁த்தஸ்யௌ ஹ்ஸம்பூர்ணா சந்ரலேக்வே ஶாரதீ ||

மந்யராயா:	மந்தரையினது
வச:	மொழிக்கு
ஶயானா	படுத்திக்கொண்டிருந் தவண்ணமே
ஶுத்வா	செவிகொடுத்த
ஸா	அவள்
ஹ்ஸம்பூர்ணா	சந்தோஷத்தால் உள் ளம் பூரித்தவளாய்

ஶாரதீ	சரத்தாலத்திய
சந்ரலேக்ஷா	சந்திரனுடைய கலை
ஹவ	போல்
ஶுபானநா	{ ஆனந்தக்குறிப்போடு முகம் விளங்குகின் றவளாகி
஁த்தஸ்யௌ	படுக்கையைவிட்ட முந்தாளர்.

அதீவ ஶா து சஹ்ஷா கைகேயி விஸ்வயான்விதா | ஁கமாஶரணம் த்வா கும்ஜாயீ ப்ரமதௌதமா ||

கைகேயி மந்யரா தூஷ்டா புநரேவாஶ்வீதிதம்

|| 33 ||

ப்ரமதௌதமா	பெண்களில் உத்தம யாகிய
ஸா	அந்த
கைகேயி	கைகேயிதேவியார்
து	இவ்விஷயத்தில்
விஸ்வயான்விதா	{ தனக்கே ஒரு பெரு மை விளைந்தது என் னும் எண்ணமுடை யவளாகி
அதீவ	அளவுகடந்த
சஹ்ஷா	மகிழ்வுற்றவளாய்

஁கம்	ஓர்
ஆஶரணம்	ஆபரணத்தை
கும்ஜாயீ	கூனிக்கு
த்வா	பரிசாகக் கொடுத் தருளி,
புந: ஁வ	இதன்மேல்
கைகேயி	கைகேயிதேவியார்
மந்யரா	மந்தரையை
தூஷ்டா	பார்த்து,
ஹித்	பின்வருமாறு
அஶ்வீத	சொன்னார்.

इदं हि मन्यरे मह्यमाख्यासि परमं प्रियम् । एतन्मे प्रियमाख्याञ्चयाः किं वा भूयः करोमि ते ॥

मन्यरे “मந்தரையே !
मह्यं எனக்கு
परमं மிக்க
प्रियं हि மங்களச் செய்தியையே
इदं இப்பொழுது
आख्यासि நீ சொன்னாய்.
मे எனக்கு
एतत् இந்த

प्रियं { களிப்பை பெருக்கு
கின்ற சந்தோஷமொ
சாரத்தை
आख्याञ्चयाः சொன்ன
ते உஷுக்கு
भूयः இன்னும்
किं वा என்னவேண்டுமென்
करोमि செய்வேன். [ஈலும்

रामे वा भरते वाऽहं विशेषं नोपलक्ष्ये । तस्मात्तुष्टाऽस्मि यद्राजा रामं राज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

राजा “சக்கிரவர்த்தியார்
रामं ஸ்ரீராமனை
राज्ये அரசாளுவதில்
अभिषेक्ष्यति பட்டாபிஷேகம் செய்
யப்போகிறார்.

यत् ஏனென்றால்
अहं நான்
रामे वा ராமனிடத்தில் தானை
भरते वा பரதனிடத்தில் தானை
विशेषं பேதத்தை
न उपलक्ष्ये கொள்ளவில்லை.

तस्मात् अतனால்
तुष्टा अस्मि மிக்க சந்தோஷமுடைய
வளவாயிருக்கிறேன்.

कட்டும்
கட்டும்

न मे परं किञ्चिदितस्त्वया पुनः प्रियं प्रियाहं सुवचं वचः परम् ।

तथा ह्यवोचस्त्वमतः प्रियोत्तरं परं वरं ते प्रददामि तं वृणु ॥ ३६ ॥

मे “எனக்கு
परं ஸர்வோக்கிருஷ்ட
மரண

तं அதை
अवोचः சொல்லிவிட்டனை.
अतः ஆகையால்

प्रियं மனோதமிது.
इतः இதைக்காட்டிலும்
परं சிலாக்கியமான

प्रियाहं அனுக்கிரகத்திற்குப்
பாத்திரமாகியவனே!
प्रियोत्तरं உனக்கிஷ்டமாயிருக்க
கின்ற

वचः சொல்
किञ्चित् हि எதென்றும்
त्वया உன்னால்

परं வேறு
वरं எதுவேண்டுமோ
அதை

पुनः இனிமேல்
सुवचं न சொல்ல முடியாது.
त्वं நீ

वृणु கேட்டுக்கொள்.
ते உனக்கு

तथा அப்படிப்பட்டதாகிய

प्रददामि நான்கொடுக்கின்றேன்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

அஃம: சரீ:—எட்டாவது ஸர்க்கம் || ௨ ||

கைகையிமெதநம்—கைகையியை பேதப்படுத்துவது.

மந்யரா த்வஹ்யஸூயேநாமுத்யஜ்யாஹரணம் ச தத் । உவாசேதம் ததோ வாக்யம் கோபதூ:ஶசமந்விதா ॥

தத: அப்பொழுது
 து இவ்வியைத்தில்
 மந்யரா மந்தரை
 கோபதூ:ஶசமந்விதா கோபமும் துயரமும்.
 அடைந்தவளாகி
 அஹ்யஸூய அதிக வெறுப்புக்
 கொண்டு,

தத் அந்த
 அஹரணம் ச ஆபரணத்தையும்
 உத்யஜ்ய வீசியெறிந்துவிட்டு,
 ஶநா இவ்வளைப்பார் த்து
 இஃதம் பின்வரும்
 வாக்யம் சொல்லை
 உவாச சொன்னார்.

ஹ்ரிம் கிமிதமஸ்தானே க்ருதவத்யஸி வாலிசே । ஶோகஸாஶரமஹ்யஸ்த்யமாத்த்மானம் நாவபுஹ்யஸே ॥ ௨ ॥

வாலிசே { “காற்றுள்ளபோதே
 தூற்றிக்கொள்ளாத
 அஜாக்கிரதையுடன்
 விளங்குகிறவனே!
 அத்மானம் தேவாரை
 ஶோகஸாஶர-} துயரக்கடலின் நடுவில்
 மஹ்யஸ்த்ய } முழுக்கிக்கிடப்பதாய்

அஹ்யஸூயஸே ந தேவாரீர் அறியாதிருக்கின்றீர்.
 இஃதம் கி இதைன்ன வியப்பு!
 அஸ்தானே சமயமில்லாத சமயத்
 தில்
 ஹ்ரிம் சந்தோஷத்தை
 க்ருதவதீ அசி அடைந்திருக்கின்றீர்.

மநஸா ஶஹஸாமி த்வாம் தேவி தூ:ஶ்வாஹிதா சதீ । யசுசுஶிதவ்யே ஹ்யாஸிஸ ஶாப்யேதம் வ்யஸநம் மஹத் ॥

தேவி “மகாராணி!
 இஃதம் அப்பொழுது
 மஹத் பெரிய
 வ்யஸநம் விசனம்
 ஶாப்யே வந்திருக்கையில்,
 ஶுசுஶிதவ்யே துக்கப்படவேண்டிய
 விஷயத்தில்
 ஹ்யா அசி தேவாரீர் சந்தோஷப்
 படுகின்றீர்.

யத் இந்தக் காரணத்தால்
 தூ:ஶ்வாஹிதா } நான் துக்கத்தால் பீ
 சதீ } டிக்கப்பட்டிருக்கை
 யிலும்
 த்வாம் தேவாரை
 மநஸா மனதில்
 ஶஹஸாமி இகழ்ந்து பரிகாசம்
 செய்துகின்றேன்.

ஶோசாமி துர்மதீதவ் தீ கா ஹி ஶாந்நா ஶஹ்யேத் । அரே: சஶநீபுத்ரஸ்ய த்வதீஹி ஶூத்யோரிவாஶதா ॥

ஶாந்நா “தன்னறிவுதப்பாதிரு
 கா ஹி எவள்தான் [க்கின்ற
 சஶநீபுத்ரஸ்ய சக்களத்தியின் குமா
 றும்
 ஶூத்யோ: எமதர்மராஜனுக்கு
 ஶுவ நிகருமான
 அரே: சத்துருவுக்கு

அராதாநா நேரிடும்
 த்வதீஹி சிரேயஸ்ஸுக்கு
 ஶஹ்யேத் மகிழ்வார்?
 தீ தேவாரீருடைய
 துர்மதீதவ் அசட்டுத்தனத்துக்கு
 ஶோசாமி நான் வருந்துகின்
 றேன்.

भरतादेव रामस्य राज्यसाधारणाद्भ्यम् । तद्विचिन्त्य विषण्णाऽस्मि भयं भीताद्भि जायते ॥

भयं	“ஒருவனுக்கு ஆபத் தென்பது	भरतात् ए- रा	பரதனிடத்திலிருந்து தான்
भीतात् हि	{ ஆவனால் எவனுக்குப் பயமோ அவனிடத் திலிருந்துதான் உண்டாகிறது.	रामस्य	ராமனுக்கு
जायते		भयं	பயம்.
राज्यसाधारणात्	ராஜ்யத்தில் கூட்டு ஒருமையுள்ள	तत्	அதை
		विचिन्त्य	நினைத்து,
		विषण्णा अस्मि	வருந்துகிறேன்

लक्ष्मणो हि महेश्वासो रामं सर्वात्मना गतः । शत्रुघ्नश्चापि भरतं काकुत्स्थं लक्ष्मणो यथा ॥

महेश्वासः	“பெரும் வில்லாளி யாகிய	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	रामं	ராமனிடத்தில்
काकुत्स्थं	சூராமனுக்கு	यथा च	எப்படியோ அப்படி தான்
सर्वात्मना हि	எல்லா விதத்தாலும்	भरतं अपि	பரதன் விஷயத்தில்
गतः	மனம் கோணுது நடக் கின்றான்.	शत्रुघ्नः	சத்துருக்கன் இரூக் கிறான்.

प्रत्यासन्नक्रमेणापि भरतस्यैव भामिनि । राज्यक्रमो विप्रकृष्टस्तयोस्तावत् कनीयसोः ॥

भामिनि	“அழகுவாய்ந்த சிறுமியே!	प्रत्यासन्न- क्रमेण तावत्	} நேரடுத்தவனுக்குத் தான் உரியதென்னும் விதியினாலேயே
भरतस्य अपि	பரதனுக்கும்	राज्यक्रमः	
कनीयसोः	கனிவுடர்களாகிய	विप्रकृष्टः	நிவர்த்திக்கப்பட்டிருக் கிறது.
तयोः एव	அவ்விருவர்களுக்கும்		

विदुषः क्षत्रचारित्रे प्राज्ञस्य प्राप्तकारिणः । भयात् प्रवेपे रामस्य चिन्तयन्ती तवात्मजम् ॥

तव	தேவரீரது	प्राप्त- कारिणः	} உசுகாலத்தைத் தவ றவிடாது அந்தந்த காலத்தில் அதைச் செய்து முடிக்கிறவ னுமாகிய
आत्मजं	புத்திரன் விஷயத்தில்	रामस्य भयात्	
विदुषः	கல்விப்பயிற்சியுள்ள வனும்	चिन्तयन्ती प्रवेपे	கவலையுற்று நான் மிக்க வருந்து கின்றேன்.
क्षत्रचारित्रे	அரசநீதியில்		
प्राज्ञस्य	நிபுணனும்		

सुभगा खलु कौसल्या यस्याः पुत्रोऽभिषेक्ष्यते । यौवराज्येन महता श्वः पुष्येण द्विजोत्तमैः ॥

யஸ்ய:	“எவளுடைய
புல:	புதல்வன்
श्वः	நாளையதினம்
पुष्येण	புஷ்யநகூத்திரத்தில்
द्विजोत्तमैः	பிராமணைத்தமர்க ளால்
महता	மகத்தான
यौवराज्येन	இளவரசை

अभिषेक्ष्यते	{ பட்டாசிலேகம் செய் யப்பட்டப்போகிறானே ஆந்த
कौसल्या खलु	
सुभगा	{ கணவனால் எல்லாமனை விகளிலும் மேம்பட் டவளாய் கொண்டா டப்பட்டவளாய் விள ங்கப்போகிறான்.

प्राप्तां सुमहतीं प्रीतिं प्रतीतां तां हतद्विषम् । उपस्थास्यसि कौसल्यां दासीवत्त्वं कृताञ्जलिः ॥

हतद्विषं	“இடையூறியிருந்தவர் களை ஆடக்கி
प्रीतिं	அன்பின் அனுக்கிர கத்தை
प्राप्तां	பெற்றவளாய்
प्रतीतां	யாவராலும் கொண் டாடப்பட்டவளாய்
सुमहतीं	மிகவும் மேன்மைபெற் றவளாய் விளங்கும்

तां	ஆந்த
कौसल्यां	கொளஸ்யாதேவி யாரை
त्वं	தேவீர்
दासीवत्	தாசிபோல
कृताञ्जलिः	கையைக்கூப்பிக்கொ ண்டு
उपस्थास्यसि	பணிவிடைசெய்யப் போகிறீர்

एवं च त्वं सहास्माभिस्तस्याः प्रेष्या भविष्यसि । पुत्रश्च तव रामस्य प्रेष्यभावं गमिष्यति ॥

त्वं	“தேவீர்
एवं च	இப்படியாய்
अस्माभिः सह	எங்களோடுகூட
तस्याः	அவளுக்கு
प्रेष्या	வேலைக்காரியாக

भविष्यसि	ஆகப்போகிறீர்.
तव	தேவீரது
पुत्रः च	புதல்வனும்
रामस्य	ராமனுக்கு
प्रेष्यभावं	அடிமைத்தன்மையை
गमिष्यति	அடையப்போகிறான்.

हृष्टाः खलु भविष्यन्ति रामस्य परमाः स्त्रियः । अप्रहृष्टा भविष्यन्ति स्नुषास्ते भरतक्षये ॥

रामस्य	“ராமனது
परमाः	உபயோகமற்ற
स्त्रियः	ஸ்திரீஜனங்கள்
हृष्टाः	மகிழ்வுற்றவர்களாய்
भविष्यन्ति	விளங்கப்போகின்றார் கள்.
ते	தேவீரது

स्नुषाः खलु	மேன்மைக்குரிய ஸ்திரீஜனங்கள் தான்
भरतक्षये	பரதன் அவமதிப்பு அடைந்துகிறகையில்
अप्रहृष्टाः	மகிழ்வென்பதுகிறிது மில்லாதவர்களாய்
भविष्यन्ति	ஆகப்போகிறார்கள்.”

न हि राज्ञः सुताः सर्वे राज्ये तिष्ठन्ति भामिनि । स्थाप्यमानेषु सर्वेषु सुप्रहाननयो भवेत् ॥

भामिनि	“ரோஷமுள்ளவளே !	तिष्ठन्ति न	ஏற்படுகிறதில்லை.
राज्ञः	ஓர் அரசனுடைய	हि	எனென்றால்
सुताः	குமாரர்கள்	सर्वेषु	எல்லோரும்
सर्वे	எல்லாரும்	स्थाप्यमानेषु	அரசுக்குரியராய்
राज्ये	அரசானும் அதிகாரத்தில்	सुमहान्	மிக்க [விடில்
		अनयः भवेत्	நியாயக்கேடு நேரிடும்.

तस्माज्जெष्ठे हि कैकेयि राज्यतन्त्राणि पार्थिवाः । स्थापयन्त्यनवद्याङ्गि गुणवत्स्वितरेषु च ॥

अनवद्याङ्गि	“சுத்த மனமுடைய	ज्येष्ठे हि	{ ச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற ஒருவனிடத்தில் மாத்திரம் }
कैकेयि	கைகேயி அம்மா !	राज्यतन्त्राणि	
तस्मात् च	ஆகையால்தான்	स्थापयन्ति	
पार्थिवाः	அரசர்கள்		राज्ये
इतरेषु	மற்றவர்களிலும்		राज्ये
गुणवत्सु	உத்தம குணங்கள்		स्थापयन्ति
	பெற்று விளங்குகிற		
	வர்களிலும்		
			கின்றார்கள்.

असावत्यन्तनिर्भ्रमस्तव पुत्रो भविष्यति । अनाथवत्सुखेभ्यश्च राजवंशाच्च वत्सले ॥ २५ ॥

वत्सले	“ புத்திரவாத்ஸல்யமுடையவளே !	राजवंशात्	அரசானும் வரிசைக்
तव	தேவரீரது	सुखेभ्यः च	கிரமத்திலிருந்தும்
पुत्रः	திருக்குமாரராகிய	अत्यन्तनिर्भ्रमः	ராஜ்ய சம்பத்துக்க
असौ च	இவரும்		ளிலிருந்தும்
अनाथवत्	{ சமயத்தில் உதவி புரி யுபவர் ஒருவரையுங் கரணதவராய் }	भविष्यति	பற்றறத்தள்ளப்பட்ட
			ஆகிவிடுவார்.

साऽहं त्वदर्थे संप्राप्ता त्वं तु मां नावबुध्यसे । सपत्निवृद्धौ या मे त्वं प्रदेयं दातुमिच्छसि ॥

अहं	“ நான்	या	அப்படியிருக்கிறவர்
त्वदर्थे	தேவரீரது சேஷமத்	त्वं	எவரோ அந்த
	தைபுத்தேசித்தே	मे	தேவரீர்
संप्राप्ता	இங்கு வந்தேன்.		எனக்கு
सा	அந்த	सपत्निवृद्धौ	{ சக்களத்தி பெருமை பெற்று விளங்கும் விஷயத்தில் }
त्वं	தேவரீர்	प्रदेयं	
मां	என்னை	दातुं	வெகுமதியை
तु	இவ்விஷயத்தில்	इच्छसि	அளிக்க
न अबबुध्यसे	சரியாய் அறிந்துகொள்ளவில்லை.		நினைக்கின்றீர்.

ध्रुवं तु भरतं रामः प्राप्य राज्यमकण्टकम् । देशान्तरं नाययिता लोकान्तरमथापि वा ॥

ராம: து "ராமனோவெனில்
राज्यं ராஜ்யத்தை
प्राप्य अथ அடைந்தபிறகு,
अकण्टकं தொல்லையில்லாமலிரு
க்கும்பொருட்டு
भरतं अपि பரதனைமட்டும்

देशान्तरं வேறு தேசத்திற்கா
लोकान्तरं वा யமலோகத்திற்காவது
ध्रुवं நிச்சயமாய்
नाययिता அனுப்பிவிடப்போகி
றான்.

बाल एव हि मातुस्यं भरतो नायितस्त्वया । सन्निकर्षाच्च सौहार्दं जायते स्थावरेष्वपि ॥

भरतः हि "பரதனோவெனில்
बालः சுத்த மனமுடைய
சிறுவன்.
त्वया एव தேவரீராலேயே
मातुस्यं மாமன் வீட்டிற்கு

नायितः போயிருக்கிறார்.
स्थावरेषु अपि அசையாப்பொருள்க
ளிலுங்கூட
सन्निकर्षात् च எதிரில் இருந்தால்
सौहार्दं நட்பு [தான்
जायते உண்டாகிறது.

भरतस्याप्यनुवशः शत्रुघ्नोऽपि समागतः । लक्ष्मणो हि यथा रामं तथाऽसौ भरतं गतः ॥

रामं ராமனுக்கு
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணன்
यथा तथा எப்படியோ அப்படியே
भरतस्य பரதனுக்கு
शत्रुघ्नः हि சத்துருக்கள்தான்
अनुवशः சொன்னசொல்
மீறாது நடக்கின்ற

गतः பற்றுடையவன்.
असौ अपि இவனும்
भरतं अपि பரதனையே
समागतः பின்பற்றிப்போயிருக்
கின்றான்.

श्रूयते हि द्रुमः कश्चिच्छेत्तव्यो वनजीविभिः । सन्निकर्षादिषीकाभिर्मोचितः परमाद्भ्यात् ॥

छेत्तव्यः வெட்டுவதாய் உத்தே
कश्चित् द्रुमः ஒருமரம் [சிக்கப்பட்ட
इषीकाभिः கரும்புகளால்
सन्निकर्षात् பக்கலில் இருக்கப்
பெற்றமையால்
परमाद् முடிவான
भयात् ஆபத்தில்லின்று

वनजीविभिः { காட்டில் கட்டை வெ
ட்டி விற்று ஜீவிக்கிற
मोचितः { விறகுதலையர்களால்
विद्वेषிக்கப்படுகிறதெ
ன்று
श्रूयते हि கேட்டிருக்கிறோமன்
றே.

गोप्ता हि रामं सौमित्रिर्लक्ष्मणं चापि राघवः । अश्विनोरिव सौभ्रात्रं तयोर्लोकेषु विश्रुतम् ॥

सौमित्रिः லக்ஷ்மணன்
रामं अपि ராமனையும்
राघवः ராமன்
लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணனையும்
गोप्ता { ஒருவரையொருவர்
இணைபிரியா திருக்கி
ன்றார்.
तयोः அவ்விருவர்களுடைய

सौभ्रात्रं சகோதரத்தன்மை
யானது
अश्विनोः { சூரியபகவானது இர
ட்டையாய் ஒரே கா
லத்தில் பிறந்த சூமா
ரர்களுடையது
इव போன்றதென
लोकेषु हि உலகங்களில் எங்குமே
विश्रुतम् தெரிந்தவிஷயம்.

अभिद्रुतमिवारण्ये सिंहेन गजयूथपम् । प्रच्छाद्यमानं रामेण भरतं त्रातुर्हृदि ॥ ३६ ॥

அரண்யே “காணகத்தில்
 गजयूथपं தலைமையானைய
 सिंहेन ஒருசிலங்கத்தால்
 इव எவ்வண்ணாமே
 रामेण ராமனால்

अभिद्रुतं அபிட்யாயமாய் போல்
 प्रच्छाद्यमानं விழுந்தது
 भरतं செருக்கால்
 त्रातुं பரதரை [பட்டிருக்கும்
 अर्हसि வைத்துக்கொண்டு தந்தக்காத்த
 தேவரீர் திருவுளம்
 கொள்ளவேண்டும்.

दर्पाचिराकृता पूर्वं त्वया सौभाग्यवत्तया ।

पूर्वं “இதற்குமுன்
 ते தேவரீரது
 सपत्नी சக்கனத்தியாகிய
 राममाता रामனது தாயார்
 सौभाग्यवत्तया { கணவன் மற்ற பாரி
 யைகளைவிட தன்னி
 டத்தில் திக ஆசையை
 தீர்ந்திருக்கிறான் என்கிற
 காரணத்தினாலே

राममाता सपत्नी ते कथं वैरं न धारयेत् ॥

दपत् செருக்கால்
 त्वया தேவரீரால்
 निराकृता அவமானம் அடைந்தி
 ருக்கின்றான்.
 वैरं பழிக்குப்பழி வாங்கு
 தலை
 कथं ஏன்
 धारयेत् न செய்யாதிருப்பான்?

यदा हि रामः पृथिवीमवाप्स्यति प्रभूतरत्नाकरशैलपत्तनाम् ।

तदा गमिष्यस्यशुभं पराभवं सहैव दीना भरतेन भामिनि ॥ ३८ ॥

भामिनि “ரோஷமுள்ளவனே!
 रामः ராமன்
 यदा எப்பொழுது
 प्रभूतरत्नाकर- } சமுத்திரங்களையும்
 शैलपत्तनां } மலைகளையும் நகரங்க
 ளையும் முன்னிட்ட
 पृथिवी பூமியை

अवाप्स्यति அடைகிறானே
 तदा एव அப்பொழுதே
 भरतेन सह हि பரதரோடு கூடவே
 दीना தீனயாக
 अशुभं மிகவும் கஷ்டமாயிருக்
 पराभवं அவமானத்தை [கும்
 गमिष्यसि தேவரீர் அடைவீர்.

यदा हि रामः पृथिवीमवाप्स्यति ध्रुवं प्रनष्टो भरतो भविष्यति ।

अतो हि संचिन्तय राज्यमात्मजे परस्य चैवाद्य विवासकारणम् ॥ ३९ ॥

रामः “ராமன்
 पृथिवीं अवाप्स्यति பூமியை அடைகிறான்,
 यदा என்கிறபக்கத்தில்
 भरतः பரதன்
 ध्रुवं நிச்சயமாய்
 प्रनष्टः हि அழிந்துபோனவராக
 भविष्यति ஆகுவார். [வே
 अतः ஆகையால்

आत्मजे ஓளரஸபுத்திரன்
 विष्यति விஷயத்தில்
 राज्यं एव முடிசூட்டியவைத்தலை
 परस्य மற்றவனுக்கு [யும்
 विवासकारणं च காட்டிற்கு அனுப்பும்
 உபாயத்தையும்
 अद्य हि இப்பொழுதே
 संचिन्तय தேவரீர் தேடுவீராக.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் || 9 ||

रामविवासनोपायचिन्ता, कैकेय्याः क्रोधागारप्रवेशश्च — பூரீராமரை காட்டிற்கனுப்ப
உபாயத்தை ஆலோசிப்பதும், கைகேயி கோபசாலையில் பிரவேசிப்பதும்.

एवमुक्ता तु कैकेयी क्रोधेन ज्वलितानना । दीर्घमुष्णं च निश्वस्य मन्थराभिदमब्रवीत् ॥

एवं	இவ்வாறு	उष्णं	வெப்பமாக
तु	இவ்விஷயத்தில்	दीर्घं	நெட்டு
उक्ता	சொல்லக் கேட்ட	निश्वस्य	உயிர் பெற்றிருந்து,
कैकेयी च	கைகேயிதேவியாரும்	मन्थरां	மந்தரையைப்பார்த்து
क्रोधेन	கோபாவேசத்தால்	इदं	பின்வருமாறு
ज्वलितानना	{	पन्निगिरियुम्	மொழிந்தான்.
		तियेन	
		விளங்கும் முகமு	
	டையவளாய்		

अद्य राममितः क्षिप्रं वनं प्रस्थापयाम्यहं । यौवराज्येन भरतं क्षिप्रमेवाभिषेचये ॥ 2 ॥

अहं एव	“நானே	प्रस्थापयामि	அனுப்பிவிடுகிறேன்.
अद्य	இன்றையதினம்	क्षिप्रं	கூடியசீக்கிரத்தில்
क्षिप्रं	இதோ	भरतं	பரதனை
रामं	ராமனை	यौवराज्येन	இளவரசாய்
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	अभिषेचये	முடிசூட்டி வைக்கிறேன்.
वनं	காட்டிற்கு		

इदं त्विदानीं संपश्य केनोपायेन मन्थरे । भरतः प्रामुयाद्राज्यं न तु रामः कथञ्चन ॥

मन्थरे	“மந்தரே!	तु	அதன்மேல்
इदानीं	இப்பொழுது	भरतः	பரதன்
रामः	ராமன்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
कथंचन	எப்படியும்	प्राप्तुयात्	அடையவேண்டும்.
केन	எந்த	इदं	இவ்விஷயத்தை
उपायेन	உபாயத்தால்	संपश्य	தீர்க்காலோசனை செய்”.
न तु	இல்லாமல்போவான்.		

एवमुक्ता तथा देव्या मन्थरा पापदर्शिनी । रामार्थमुपहिंसन्ती कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥ 4 ॥

एवं	இப்படியாய்	पापदर्शिनी	துஷ்டசேஷ்டைகளில் பிரியஞ்ஞமகிற
तथा	அந்த	मन्थरा	மந்தரை
देव्या	தேவியால்	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப் பார்த்து
उक्ता	சொல்லக்கேட்டவளும்	इदं	பின்வருமாறு
रामार्थं	ராமரது நன்மைக்கு	अब्रवीत्	சொன்னார்.
उपहिंसन्ती	இடையூறுயிருக்கிறவளும்		

हत्तेदानीं प्रवक्ष्यामि कैकेयि श्रूयतां च मे । यथा ते भरतो राज्यं पुत्रः प्राप्स्यति केवलम् ॥

கைகேயி “கைகேயிதேவியாரே!
 பெஷ்! நல்ல செய்தி
 ஹந்த { திருவாய்மலர்ந்தரு
 ளினீர்.
 தேவரீரது
 புத்திரனாகிய
 பரதரே
 ராஜ்யத்தை
 தோஷரகிதமாயிருக்
 குமவண்ணமாய்

प्राप्स्यति அடைகிறான்
 यथा என்பது எதாருடையோ
 அதை
 इदानीं இப்பொழுதே
 प्रवक्ष्यामि எடுத்துச் சொல்லு
 கின்றேன்.
 मे சொல்லுமெனக்கு
 श्रूयताम् செவி கொடுக்கப்பட்ட
 டம்.

किं न स्मरसि कैकेयि स्मरन्ती वा निगूहसे । यदुच्यमानमात्मार्थं मत्तस्त्वं श्रोतुमिच्छसि ॥

கைகேயி “கைகேயிதேவியாரே!
 தேவரீர்
 உத்யமானம் முன்சொன்ன
 आत्मार्थं தேவரீரது ரகல்ய
 மொன்றை
 मत्त: என்னிடமிருந்து
 श्रोतुं கேட்டறிய
 इच्छसि இப்பொழுது ஆக்ரோ
 பித்தருளுகின்றீர்.

यत् இதுனால்
 स्मरसि न தேவரீர் மறந்துவிட்ட
 டாரா?
 वा அல்லது
 स्मरन्ती ஞாபகத்தில் வைத்து
 க்கொண்டு
 निगूहसे किम् மறைக்கின்றீரா?
 என்ன?

मयोच्यमानं यदि ते श्रोतुं छन्दो विलासिनि ।

श्रूयतामभिधास्यामि श्रुत्वा चापि विमृश्यताम्

॥ ७ ॥

विलासिनि “வேடிக்கைகளில் பிரி
 யமுள்ளவளே!
 यदि இவ்விரண்டில் எதுவா
 யிருந்தாலும்கூட
 ते தேவரீரது
 छन्द: திருவுளம்,
 उच्यमानं च சொல்லியிருப்பதை
 யே
 मया என்னால்

श्रोतुं अपि { திருப்பிச் சொல்லிக்
 கேட்கவேண்டுமென்
 றிருப்பதால்
 अभिधास्यामि நான் சொல்லுகின்
 றேன்.
 श्रूयतां திருச்செவி சாற்றிய
 ருளவேண்டும்.
 श्रुत्वा கேட்டதன்மேல்
 विमृश्यताम् ஆராய்ச்சி செய்யப்
 பட்டும்.”

श्रुत्वेदं वचनं तस्या मन्थरायास्तु कैकयी । किंचिदुत्थाय शयनात्स्वास्तीर्णादिदमब्रवीत् ॥

கைகேயி கைகேயிதேவியார்
 तस्या: मन्थराया: அந்த மந்தரையின்
 इदं இவ்விதமான
 वचनं சொல்லீ
 श्रुत्वा तु கேட்டதுமே,

स्वास्तीर्णात् தான் டுத்திருந்த
 शयनात् படுக்கையிலிருந்து
 किंचित् கொஞ்சம்
 उत्थाय எழுந்திருந்து,
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् சொன்னான்.

कथय त्वं ममोपायं केनोपायेन मन्यरे । भरतः प्राप्नुयाद्राज्यं न तु रामः कथंचन ॥ ९ ॥

मन्यरे " மந்தரே !
रामः रामன்
कथंचन எப்படியும்
केन उपायेन எந்த உபாயத்தால்
न तु இல்லாமற் போவான்?
भरतः பரதன்

राज्यं இராஜ்யத்தை
प्राप्नुयात् அடையவேண்டும்.
उपायं காரியம் கைகூடும்
त्वं நீ [வழியை
मम எனக்கு
कथय சொல்லக்கடவாய்."

एवमुक्त्वा तु कैकेय्या मन्यरा पापदर्शिनी ।

तु இவ்விஷயத்தில்
एवं இவ்வாறு
कैकेय्या கைகேயிதேவியா
राणे
उक्त्वा நியமனம்பெற்றவனும்
पापदर्शिनी துஷ்ட டேசந்தைகளில்
प्रियमृगंளவனும்

रामार्थमुपहिंसन्ती कुब्जा वचचमब्रवीत् ॥

रामार्थं ஸ்ரீராமனது நன்மை
उपहिंसन्ती இடையூறு செய்கிற
कुब्जा கூனியுமான [வளும்
मन्यरा மந்தரை
वचचं பின்வரும்வார்த்தை
अब्रवीत् சொன்னார். [யை

तव देवासुरे युद्धे सह राजर्षिभिः पतिः । अगच्छत् त्वामुपादाय देवराजस्य साहकृत् ॥

तव "தேவரீரது
पतिः கணவர்
देवासुरे தேவர்களுக்கும் அசு
रार्कளுக்கும் நடந்த
युद्धे யுத்தத்தில்
राजर्षिभिः ராஜரீஷிகளோடு

सह கூட
देवराजस्य தேவேந்திரனுக்கு
साहकृत् உதவிசெய்கிறவராகி
त्वां தேவரீரை
उपादाय அழைத்துக்கொண்டு
अगच्छत् சென்றார்.

दिशमास्थाय कैकेयि दक्षिणां दण्डकान् प्रति । वैजयन्तमिति ख्यातं पुरं यत्र तिमिध्वजः ॥

कैकेयि "கைகேயிதேவியாரே!
दक्षिणां சென்
दिशं திசையில்
दण्डकान् प्रति தண்டகாரண்யமெ
னும் பிரதேசங்களில்
तिमिध्वजः திமிதவஜன் என்ற
அசுரன்

यत्र எங்கேயிருந்தானே
अन्त
वैजयन्तं வைஜயந்தம்
इति என்று
ख्यातं பெயர்பெற்ற
पुरं பட்டணத்திற்கு
आस्थाय போய்ச் சேர்ந்தார்.

स शम्बर इति ख्यातः शतमायो महासुरः । ददौ शक्रस्य संग्रामं देवसङ्घैरनिर्जितः ॥१३॥

शम्बरः "சம்பரன்
इति என்ற
ख्यातः ஓர் பெயருடையவனும்
शतमायः பலவித மாயைகளில்
निपुणனும்,
देवसङ्घैः தேவகணங்களால்

अनिर्जितः வெல்லவொண்ணாதவ
सः அந்த [னுமாகிய
महासुरः மகாஸூரன்
शक्रस्य இந்திரன் முன்னின்று
संग्रामं பெரும்போரை
ददौ செய்தான்.

तस्मिन् महति संग्रामे पुरुषान् क्षतविक्षतान् । रात्रौ प्रसुप्तान् घ्नन्ति स्म तरसाऽपास्य राक्षसाः ॥

राक्षसाः “அரக்கர்கள்
तस्मिन् அந்த
महति பெரும்
संग्रामे போரில்
रात्रौ இரவில்
तरसा மன்க்கொழுப்பால்

अपास्य லக்ஷ்யம் செய்யாதவர்
களாய்
क्षतविक्षतान् பலவிதப்பண்பட்டு
प्रसुप्तान् தூங்கிக்கொண்டிருக்
पुरुषान् மனிதர்களை [கும்
घ्नन्ति स्म கொலைசெய்தார்கள்.

तत्राकरोन्महद्युद्धं राजा दशरथस्तदा । असुरैश्च महाबाहुः शत्रैश्च शकलीकृतः ॥१५॥

तदा “அப்பொழுது
महाबाहुः பெரும்போர்வீரர
दशरथः தசரத [கிய
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
शत्रैः च சஸ்திராஸ்தரங்களைக்
கொண்டு

महत युद्धं பெரும்போரை
अकरोत् புரிந்தார்.
तत्र च அப்படியிருந்தும்
असुरैः அஸுரர்களால்
शकलीकृतः மூர்ச்சையடைந்தார்.

अपवाह्य त्वया देवि संग्रामान्प्रचेतनः ।

देवि “தாயே!
त्वया தேவரீரால்
तत्र அப்பொழுது
शत्रैः பாணங்களால்
विक्षतः விருணப்பட்டவராயும்
नष्टचेतनः மூர்ச்சையடைந்தவரு
ते தேவரீரது [மாகிய
पतिः கணவர்

तत्रापि विक्षतः शत्रैः पतिस्ते रक्षितस्त्वया ॥

संग्रामात् போர்கள்த்திலிருந்து
अपवाह्य { வேறிடத்திற்கு எடுக்
பட்டு, துக்கொண்டுபோகப்
பட்டு,
त्वया अपि தேவரீராலேயே
रक्षितः { சுச்சூனவை செய்யப்
பெற்றுப்பாதுகாக்க
ப்பட்டனர்.

तुष्टेन तेन दत्तौ ते द्वौ वरौ शुभदर्शने

शुभदर्शने { “அனுசூலமான காரிய
द्वौ वरौ { ததை உள்ளபடி அ
இரண்டு வரங்கள் மிகுந்தாவிட்ட மாதே!
இரண்டு வரங்கள்

॥ १७ ॥

तुष्टेन சந்தோஷப்படுத்தப்ப
तेन அவரால் [ட்டவராகிய
ते தேவரீருக்கு
दत्तौ அளிக்கப்பட்டன.

स त्वयोक्तः पतिर्देवी यदृच्छेयं तदा वरौ । गृह्णीयामिति तत्तेन सथेत्युक्तं महात्मना ॥१८॥

देवि “தாயே!
सः அந்த
पतिः சக்கிரவர்த்தியார்
त्वया தேவரீரால்
यदा “எப்பொழுது
इच्छेयं நான் இஷ்டப்படுகி
றேனோ
तदा அப்பொழுது
वरौ இரண்டு வரங்களையும்

गृह्णीयां கேட்டுக்கொள்ளுகி
इति என்று [றேன்”
उक्तः பிரார்த்திக்கப்பட்ட
तत् அப்பொழுது [டார்.
तथा इति ‘அப்படியே ஆகட்
டும்’ என்று
तेन அந்த
महात्मना மகாத்மாவால்
उक्तम् வாக்களிக்கப்பட்டது”

अनभिज्ञा ह्यहं देवि त्वयैव कथिता पुरा । कथैषा तव तु स्नेहान्मनसा धार्यते मया ॥१९॥

இவி “தாயே!
வயா எவ தேவரீராலேயே
புரா து இதற்குமுன்
இவ்விஷயம்
அனभिज्ञா தெரியாதிருந்தவளா
அஹ் நாள் [கிய
கथिता சொல்லப்பட்டேன்.

तव தேவரீரிடத்திலுள்ள
स्नेहात् हि போரன்பாலேயே
एषा இந்த
कथा விஷயம்
मया என்னால்
मनसा धार्यते மறவாமல் நினைவில்
வைக்கப்பட்டிருந்தது.

रामाभिषेकसंभारान्निगृह्य विनिवर्तय । तौ वरौ याच भर्तारं भरतस्याभिषेकनम् ॥
प्रवाजनं च रामस्य त्वं वर्षाणि चतुर्दश ॥ २० ॥

त्वं “தேவரீர்
रामस्य ராமனுக்கு
चतुर्दश वर्षाणि பதினான்கு வருஷ
प्रवाजनं வனவாஸமும் [ங்கள்
भरतस्य பரதனுக்கு
अभिषेकनं च திருமுடிசூட்டி
வைத்தலுமாகிற
सौ वरौ இந்த இரண்டு
வரங்களையும்

याच கேளும்.
भर्तारं கணவரை
निगृह्य உடன்படச் செய்து
रामाभिषेक- ராமனது பட்டாபி
संभारान् } ஷேகத்திற்காக வந்து
கொண்டிருக்கும்
பொருள்களை
विनिवर्तय தேவரீர் நிறுத்தும்படி
செய்யவேண்டும்.

चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रवाजिते वनम् । प्रजाभावगतस्नेहः स्थिरः पुत्रो भविष्यति ॥२१॥

रामे “ராமன்
चतुर्दश பதினான்கு
वर्षाणि வருஷங்கள்
वनं வனத்தில்
प्रवाजिते हि தபசியாய் விடுகிறான்
என்றால்

पुत्रः திருக்குமாரன்
प्रजाभावगतस्नेहः { ஜனங்களின் மனோரத
த்தைப்பெற்று பற்று
டையவனாய்
स्थिरः அசைக்கமுடியாதவ
भविष्यति ஆய்விடுவான். [ராய்

क्रोधागारं प्रविश्याद्य क्रुद्धेवाश्वपतेः सुते । शेष्वानन्तर्हितायां त्वं भूमौ मलिनवासिनी ॥

अश्वपतेः “அசுவபதி மன்னரின்
सुते திருமகளே!
अद्य இப்பொழுதே
त्वं தேவரீர்
क्रोधागारं { பிணக்குவரும் சமயங்
களிலுறையும் அறை
க்குள்
प्रविश्य சென்று,

क्रुद्धा பிணக்குடையாள்
इव போலாகி
मलिनवासिनी அழுக்கு ஆடைகளை
அணிந்தவளாய்
अनन्तर्हितायां விருப்பு எதுவுமில்
லாத வெறும்
भूमौ தரையில்
शेष्व படுத்துக்கொண்டு
விடும்.

मा स्मै न प्रत्युदीक्षेथा मा चैनमभिभाषथा: । रुदन्ती चापि तं दृष्ट्वा जगत्यां शोकलालसा ॥

जगत्यां शोकलालसा	“ வெறுந்தரையில் சோகத்தால் பிடிக்கப் பட்டவளாயும், அழுதுகொண்டிருத் துவரை [கிறவளாயும் வூதிர்பார்த்துக்கொ ண்டவளாயிருக்கும் அந்த தேவரீர்	एनं	இவரை அப்படியிருந் தும்
रुदन्ती च तं		मा स्म प्रत्युदीक्षेथा:	முகமெடுத்துப்பார்க் கவேண்டாம்.
दृष्ट्वा अपि		एनं च मा अभिभाषथा:	இவரிடம் முதலில் பேசவும் வேண்டாம்.

दयिता त्वं सदा भर्तुरत्र मे नास्ति संशय: । त्वत्कृते स महाराजो विशेषिण हुताशनम् ॥

द्वं	“ தேவரீர்	त्वत्कृते	தேவரீருக்கென்றால்
सदा	எக்காலத்திலும்	हुताशनं अपि	தீயிலும்
भर्तु:	கணவரது	विशेत्	குதித்துவிடுவார்.
दयिता	மற்றவரைவிட அதிக க்காதலைப்பெற்றவள்	अत्र	இதில்
स:	அந்த	मे	எனக்கு
महाराज:	சக்கிரவர்த்தியார்	संशय:	ஐயம்
		न अस्ति:	இல்லை.

न त्वां क्रोधयितुं शक्तो न क्रुद्धां प्रत्युदीक्षितुम् । तव भियार्थं राजा हि प्राणानपि परित्यजेत् ॥

राजा हि	“ சக்கிரவர்த்தியோ வென்றால்	शक्तः न	சகியார்
क्रुद्धां	கோபதசையிலிருக்	क्रोधयितुं न	கோபம்வர நடக்கவும்
त्वां	தேவரீரை [கும்	तव	தேவரீரது [மாட்டார்
प्रत्युदीक्षितुं	முகமெடுத்துப்பார்க் கவும்	भियार्थं	பிரியத்தைப்பெற
		प्राणान् अपि	பிராணனையும்
		परित्यजेत्	விட்டுவிடுவார்.

न ह्यतिक्रमितुं शक्तस्तव वाक्यं महीपति: । मन्दस्वभावे बुध्यस्व सौभाग्यबलमात्मन: ॥२६॥

मन्दस्वभावे	“ இளகிய நெஞ்சமு டைய மாதே !	हि	அப்படியாகில்
आत्मन:	தேவரீரது	महीपति:	சக்கிரவர்த்தியார்
सौभाग्यबलं	{ கணவரது மற்றவரை விட அதிகக்காதலின் வன்மையை	तव	தேவரீரது
बुध्यस्व	நினைத்துக்கொள்ளும்	वाक्यं	சொல்லை
		अतिक्रमितुं	தட்ட
		शक्तः न	முடியாது.

मणिमुक्तासुवर्णानि रत्नानि विविधानि च । दद्याद्दशरथो राजा मा स्म तेषु मन: कृथा: ॥

दशरथ:	“ தசரத	रत्नानि च	இரத்தினங்களையும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	दद्यात्	கொடுப்பார்.
विविधानि	அநேகவித	तेषु	அவைகள்மேல்
मणिमुक्ता- } सुवर्णानि }	மாணிக்கங்களையும், முத்துக்களையும், பொன் அணிகளையும்	मन:	ஆசையென்பதை
		मा स्म कृथा:	தேவரீர் வைக்கக்

यौ तौ दैवासुरे युद्धे वरौ दशरथोऽददात् । तौ स्मारय महाभागे सोऽर्थो मा त्वामतिक्रमेत् ॥

महाभागे	மகா பாக்கியமுடைய வளே !
सः	ஆந்த
अर्थः	காரியம்
त्वं	தேவரீரை
मा अतिक्रमेत्	மீறி நடைபெறாது.
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த் தியார்

देवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு ரர்களுக்கும் உண் யுத்தத்தில் [டான எந்த
युद्धे	
यौ	
तौ वरौ	அந்தீ இரண்டு வரங்
अददात्	கொடுத்தாரோ [களை
तौ	அவ்விரண்டையும்
स्मारय	நினைப்பூட்டுக

यदा तु ते वरं दद्यात्स्वयमुत्थाप्य राघवः । व्यवस्थाप्य महाराजं त्वमिमं वृणुया वरम् ॥

राघवः	தசரதசக்கிரவர்த்
स्वयं	தானே [தியார்
उत्थाप्य	தரையிலிருந்து தூக்கி,
ते	தேவரீருக்கு
वरं	மனோரதத்தை
दद्यात्	அனுக்கிரகம் செய்வார்.
यदा	இது எப்பொழுதோ அப்பொழுது

त्वं	தேவரீர்
महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாரை
तु	இவ்விஷயத்தில்
व्यवस्थाप्य	சத்தியத்தில் நிலைநிறுத்தி,
वरं	மனோரதத்தை
इमं	பின்வருமாறு
वृणुयाः	சொல்லிக்கேட்பீராக.

रामं प्रवाजयारण्ये नव वर्षाणि पञ्च च । भरतः क्रियतां राजा पृथिव्यां पार्थिवर्षभः ॥

रामं	“ராமனை
नव पञ्च च	பதினான்று
वर्षाणि	வருஷங்கள்
अरण्ये	காட்டில்
प्रवाजय	வாசம் செய்வியும்.
भरतः	பரதன்

पृथिव्यां	உலகில்
पार्थिवर्षभः	{ இளவரசுபெற்று விள ங்கும் மன்னர்களில் உத்தமனான
राजा	மன்னனாய்
क्रियताम्	நியமிக்கப்பட்டும்”.

चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रवाजिते वनम् । रूढश्च कृतमूलश्च शेषं स्थास्यति ते सुतः ॥

रामे	“ராமன்
चतुर्दश	பதினான்று
वर्षाणि	வருஷங்கள்
वनं	கானகத்திற்கு
प्रवाजिते च	சென்று விடுவானாகில்
ते	தேவரீரது

सुतः	திருக்குமாரன்
रूढः	வேரூன் நியவனாய்
कृतमूलः च	{ மூலபலத்தை அடீன மாக்கிக்கொண்டவ னாகவும்
शेषं हि	அதன்மேலும்
स्थास्यति	நிலைத்தரகசெய்வான்.

रामप्रव्राजनं चैव देवि याचस्व तं वरम् । एवं सेत्स्वन्ति पुत्रस्य सर्वार्थास्तव भामिनि ॥

भामिनि देवि	“ரோஷமுடைய	एवं	இவ்வண்ணமாயின்
तं	அவரை [தாயே!	तव	தேவரீரது
रामप्रव्राजनं एव	ராமனது வனவாஸ மொன்றையே	पुत्रस्य	புதல்வனுக்கு
वरं	ஸர்வாபிஷ்டமனோத மாய்	सर्वार्थाः च	எல்லாவித நன்மை களும்த
याचस्व	தேவரீர் வருந்திக் கேட்பிராக.	सेत्स्वन्ति	தானே சித்திக்கின் றன.

एवं प्रव्राजितश्चैव रामोऽराधो भविष्यति । भरतश्च हतामित्रस्तव राजा भविष्यति ॥ ३३ ॥

एवं	“இவ்வாறு	भविष्यति	ஆகிவிடுவான்.
प्रव्राजितः	வனவாஸம்பெற்ற	तव	தேவரீரது
रामः च	ராமனும்	भरतः च	பரதனும்
अरामः एव	ஜனங்களின் அன்பை இழந்தவனாகவே	हतामित्रः	பகையொழிந்த
		राजा	ராஜாவாக
		भविष्यति	விளங்குவான்.

येन कालेन रामश्च वनात्प्रत्यागमिष्यति । तेन कालेन पुत्रस्ते कृतमूलो भविष्यति ॥
संगृहीतमनुष्यश्च सुहृद्भिः सार्धमात्मवान् ॥ ३४ ॥

येन	“எவ்வளவு	पुत्रः	திருக்குமாரன்
कालेन	காலத்திற்குள்	सुहृद्भिः सार्धं	சினேகிதர்களுடன் கூடி
रामः	ராமன்	आत्मवान्	தையியமுடையவனாக வும்
वनात्	வனத்திலிருந்து	कृतमूलः	வேரூன் றியவனாகவும்
प्रत्यागमिष्यति	திரும்பிவருகிறானோ	संगृहीतमनुष्यः } च	ஜனங்களை ஸ்வாதீன ப்படுத்திக்கொண்ட வனாயும்
तेन	அந்த	भविष्यति	ஆய்விடுவான்.
कालेन च	காலத்திற்குள்ளேயே		
ते	தேவரீரது		

प्राप्तकालं तु ते मन्ये राजानं वीतसाध्वसा । रामाभिषेकसङ्कल्पान्निगृह्य विनिवर्तय ॥३५॥

ते	“தேவரீருக்கு	निगृह्य	உடன்படுத்தி,
तु	இவ்விஷயத்தில்த	रामाभिषेक-	ராமனது பட்டாபி
प्राप्तकालं	ஏற்ற சமயமிதுதா னென்று	संकल्पान्	வேகத்திற்கு பூர்வ
मन्ये	நான் அறிகிறேன்.		வைதீக கிருத்தியங் களை
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை	विनिवर्तय	நிறுத்தும்படி செய் வீராக.
वीतसाध्वसा	{ தேவரீர், மனதைச் சிதறவிடாதிருந்து கொண்டு		

अनर्थमर्थरूपेण ग्रहिता सा ततस्तया । हृष्टा प्रतीता कैकेयी मन्थरामिदमब्रवीत् ॥ ३६ ॥
सा हि वाक्येन कुब्जायाः किशोरीवोत्पथं गता । कैकेयी विस्मयं प्राप्ता परं परमदर्शना ॥

सा	அந்த	अर्थरूपेण	நன்மைபோல்
कैकेयी हि	கைகேயிதேவியாரோ	ग्रहिता	போதிக்கப்பெற்றவ
	வெளில்		ளும்
प्रतीता	மகாப்பிரஸித்தி	परं	தலைக்கேறிய
	பெற்ற	विस्मयं	தூர் அகங்காரத்தை
परमदर्शना	அற்புதமான நல்ல	प्राप्ता	அடைந்துவிட்டவளு
	சிந்தனையுற்றவள்.	सा	அந்த [மாகி
ततः	அப்பொழுது	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
कुब्जायाः	கூனியின்	उत्पथं	முறைகெட்ட வழியில்
वाक्येन	உபதேசத்தால்	गता	சொல்லத்தீர்மானித்
किशोरी	} நல்லதுபொல்லாதது		துவிட்டவளாகி
इव		அறியாத சிறுமிபோ	हृष्टा
	ன்றவளாகி விட்டவ		ளாய்
	ளும்	मन्थरां	மந்தரையைப்பார்த்து
तया	அவளால்	इदं	பின்வருமாறு
अनर्थं	திமையை	अब्रवीत्	சொன்னாள்.

कुब्जे त्वां नाभिजानामि श्रेष्ठां श्रेष्ठाभिधायिनीम् । पृथिव्यामसि कुब्जानामुत्तमा बुद्धिनिश्चये ॥

कुब्जे	“கூனி!	उत्तमा	உத்தமமானவளாய்
पृथिव्यां	உலகத்தில்	असि	நீ விளங்குகின்றனை.
कुब्जानां	கூனிகளில்	त्वां	உன்னை
	} நுண்ணறிவுகொண்டு	श्रेष्ठाभिधायिनीं	ஹிதத்தை உபதேசிக்
		ஆராய்ச்சிசெய்து	
बुद्धिनिश्चये	ஒரு காரியத்தைத்தீர்	श्रेष्ठां	சாமர்த்தியசாலியாய்
	மானிக்கும் விஷயத்	अभिजानामि न	நானிதுவரையில்
	தில்		அறிந்திலேன்.

त्वमेव तु ममाथेषु नित्ययुक्ता हितैषिणी । नाहं समवबुद्धयेयं कुब्जे राज्ञश्चिकीर्षितम् ॥ ३९ ॥

अहं	“நான்	मम	எனது
तु	இவ்விஷயத்தில்	अथेषु	காரியங்களில்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	कुब्जे	கூனியே!
चिकीर्षितं	உட்கருத்தை	एवं एव	நீ ஒருவள்தான்
समवबुद्धयेयं न	கண்டுகொள்ளாதிருந்	नित्ययुक्ता	சலியாப்பற்றுள்ள
	தேன்.	हितैषिणी	உபகாரி.

सन्ति दुःसंस्थिताः कुब्जा वक्राः परमदारुणाः । त्वं पद्ममिव वातेन सन्नता प्रियदर्शना ॥

कुब्जाः “கூணிகர்
परमदारुणाः மிகக்கொடிய
दुःसंस्थिताः கெட்ட நடவடிக்கை
யுள்ளவர்களெனவும்
वक्राः தீயசின்தனை யுள்ளவர்
களெனவும்
सन्ति வழங்குகின்றார்கள்.

वातेन { யாவராலும் விரும்பப்
படுகிறதாகிய குண
मोमन्तैरகக்கொண்டு
पद्मं इव தாமரைபுஷ்பம் எப்ப
டியோ அப்படியே
सन्नता முதுகுவளைந்துள்ள
त्वं நீ ஒருவன்
प्रियदर्शना { நல்லவர்களுக்கு சூர்
உதாஹரணமாகிய வி
ளங்கப்போகின்றனை.

उरस्तेऽभिनिविष्टं वै यावत्स्कन्धं समुन्नतम् । अधस्ताच्चोदरं शातं सुनाभमिव लज्जितम् ॥

ते “உனது
उरः மாப்பு
यावत् स्कन्धं वै தோள்வரையிலும்
समुन्नतं உயர்ந்து
अभिनिविष्टं அழகாய் விளங்கு
अधस्तात् அதற்குக்கீழ் [கிறது.

सुनाभं அழகுவாய்ந்த கொய்
उदरं च வயிறும் [பூழையுடை
लज्जितं इव வெட்கப்பெரிந்தது
போன்றதாகி
शातम् இளைத்து உள்ளடங்கி
யிருக்கிறது.

परिपूर्णं च जघनं सुपीनौ च पयोधरौ । विमलेन्दुसमं वक्रमहो राजसि मन्थरे ॥४२॥

मन्थरे “மந்தரே!
अहो எவ்வளவு அழகாய்
राजसि நீ விளங்குகின்றனை.
जघनं முதுகின் கீழ்பாகம்
परिपूर्णं அகன்று விசாலமாயி
ருக்கிறது.

पयोधरौ च கொங்கைகளிரண்டும்
सुपीनौ அழகாய்ப்பருத்திருக்
वक्त्रं முகம் [கின்றன.
विमलेन्दुसमं } மாசில்லாத சந்திரனு
च } க்கு சமமாய் விளங்
குகிறது.

जघनं तव निर्घृष्टं रशनादामशोभितम् । जङ्घे भृशमुपन्यस्ते पादौ चाप्यायतावुभौ ॥४३॥

तव जघनं “உனது இடுப்பு
रशनादामशोभितं { அரைநூல் ஒட்டியா
ணத்தால் பிரகாசிக்
கின்றதாய்
निर्घृष्टं மிக்க அழகாய் விளங்
குகிறது.

जङ्घे च தொடைகளிரண்டும்
भृशं நன்றாய்
उपन्यस्ते இசைந்திருக்கின்றன.
पादौ கால்கள்
उभौ अपि இரண்டும்
आयतौ நீண்டிருக்கின்றன.

त्वमायताभ्यां सक्थिभ्यां मन्थरे क्षौमवासिनी । अग्रतो मम गच्छन्ती राजहंसीव राजसे ॥

मन्थरे “மந்தரே!
मम अग्रतः என் முன்னே
आयताभ्यां நீண்ட
सक्थिभ्यां தொடைகளுடன்
क्षौमवासिनी வெண்பட்டாடைய
ணிந்தவளாய்

गच्छन्ती வந்துசேர்ந்திருக்
त्वं நீ [கின்ற
राजहंसी इव ராஜஹம்ஸப்பேடு
போல
राजसे விளங்குகின்றாய்.

परिधाय शुभे वस्त्रे देवतेव चरिष्यसि ॥ ५० ॥

शुभे वस्त्रे “நல்ல ஆடைகளை
परिधाय உடுத்து,

देवता इव शरिष्यसि ஓர் தேவதை போல்
உலாவப் போகின்றாய்.

चन्द्रमाह्वयमानेन मुखेनाप्रतिमानना । गमिष्यसि गतिं मुख्यां गृह्यन्ती द्विषज्जनम् ॥ ५१ ॥

चन्द्रं “சந்திரனை
आह्वयमानेन பழிக்கவல்ல
मुखेन முகத்துடன்
अप्रतिमानना ஒப்பற்ற முகமுடைய
வளாய்

द्विषजनं சக்களத்திகளின் பரி
வாரஜனத்தை
गृह्यन्ती விசனமுறச் செய்கின்
मुख्यां மேலான [றவளாய்
गतिं நடைபயை
गमिष्यसि நீ அடைவாய்.

तवापि कुब्जाः कुब्जायाः सर्वाभरणभूषिताः । पादौ परिचरिष्यन्ति यथैव त्वं सदा मम ॥

मम “எனக்கு
त्वं நீ
यथा एव எப்படி இருக்கிறாயோ
அப்படியே
कुब्जायाः கூனியான
तव अपि உனக்கும்

सर्वाभरण- } பல ஆபரணங்களைக்
भूषिताः } தரித்துக்கொண்ட
कुब्जाः கூனிகள் [வர்களை
सदा எப்பொழுதும்
पादौ परिचरिष्यन्ति அடிபணிந்து பணிவி
டை செய்வார்கள்.”

इति प्रशस्यमाना सा कैकेयीमिदमब्रवीत् । शयानां शयने शुभ्रे वेद्यामग्निशिखामिव ॥

इति இவ்வண்ணமாக
प्रशस्यमाना புகழ்ந்து கொண்டா
டப்பட்ட

अग्निशिखां கொழுந்துவிட்டெரி
इव போல் [யும் தீயை
शयानां படுத்துக்கொண்ட

सा அவள்
शुभ्रे சத்தமான
शयने படுக்கையில்
वेद्यां வேள்விமேடையில்

ருந்த
कैकेयी கைகேயியைப்பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् சொன்னார்.

गतोदके सेतुबन्धो न कल्याणि विधीयते । उत्तिष्ठ कुरु कल्याणं राजानमनुदर्शय ॥ ५४ ॥

कल्याणि “உத்தமியே !
गतोदके வெள்ளம் ஓடிவிட்ட
பிறகு
सेतुबन्धः அணைபோடுவது
विधीयते न பிரயோஜனப்படுகிற
தில்லை.

उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.
कल्याणं நல்ல காரியத்தை
कुरु செய்துமுடியும்.
राजानं சக்கிரவர்த்தியாரை
अनुदर्शय எதிர்பார்த்துக்
கொண்டிரும்.

तथा प्रोत्साहिता देवी गत्वा मन्थरया सह । क्रोधागारं विशालाक्षी सौभाग्यमदगर्विता ॥
अनेकशतसाहस्रं मुक्ताहारं वराङ्गना । अवमुच्य महाहार्णि शुभान्याभरणानि च ॥ ५६ ॥
ततो हेमोपमा तत्र कुब्जावाक्यवशं गता । संविश्य भूमौ कैकेयी मन्थरामिदमब्रवीत् ॥ ५७ ॥

ततः अப்பொழுது
 तथा அப்படியாய்
 प्रोत्साहिता உற்சாகப்படுத்தப்பட்டவளும்
 सौभाग्य- } ஸௌபாக்கியத்தாலு
 मद्गविता } ண்டான மதத்தால்
 विशालाक्षी } செருக்குகொண்ட
 वराङ्गना } வளும்
 देवी च } மிக்க பிரவித்தி பெ
 कैकेयी } அழகுவாய்ந்த [ற்ற
 कुञ्जावाक्य- } சக்கிரவர்த்தியாரின்
 वशं गता } மனைவியுமான
 क्रोधगारं } கைகேயிதேவியார்
 मन्थरया सह } கூனியின் வார்த்தைக்
 कुञ्जावाक्य- } கு வசப்பட்டவளாய்
 वशं गता } கோபக்கிரகத்தை
 क्रोधगारं } மந்தரையுடன் கூட
 मन्थरया सह

गत्वा அடைந்து,
 अनेकशतसाहस्रं எவ்வளவோ விலை யுள்ள
 मुक्ताहारं முத்துமாலையையும்
 महार्हाणि மிக்க விலையுள்ளன
 शुभानि அழகுவாய்ந்தவைக
 आभरणाणि னுமான
 अवमुच्य ஆபரணங்களையெல்
 तत्र கழற்றியெறிந்து [லாம்
 भूमौ அவ்விடத்தில்
 हेमोपमा வெறுந்தரையில்
 संविश्य பொற்புதுமை பேரன்
 मन्थरां றவளாய்
 इदं படுத்துக்கொண்டு,
 अब्रवीत् மந்தரையைப்பார்த்து
 சொன்னார்.

इह वा मां मृतां कुञ्जे नृपायावेदयिष्यसि । वनं वा राघवे प्राप्ते भरतः प्राप्स्यति क्षितिम् ॥

राघवे "ராமன்
 वनं வனத்திற்கு
 प्राप्ते वा சென்று விட்டானென்
 भरतः பாதன் [ரூல்
 क्षितिं प्राप्स्यति உலகை அடைவான்.
 वा இதிலையென்றால்

कुञ्जे கூனி!
 इह இங்கேயே
 मां मृतां என்னை இறந்தவளாக
 नृपाय சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
 आवेदयिष्यसि நீ தெரிவிக்கப்போகி
 ன்றாய்.

न सुवर्णेन मे ह्यथो न रत्नैर्न च भोजनैः । एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते ॥

मे "எனக்கு
 सुवर्णेन சுவர்ணங்களாலும்
 अर्थः न மனோதம் பெற்றதா
 रत्नैः न ரக்தினங்களாலும்
 भोजनैः च न ஆகாது.
 போஜனங்களாலும்
 ஆகாது.

रामः ராமன்
 अभिषिच्यते முடிசூட்டப்படுகின்
 यदि என்றால் [ரூன்
 एषः हि இதுதான்
 मे என்னுடைய
 जीवितस्य பிராணனுக்கு
 अन्तः முடிவு."

अथो पुनस्तां महिषीं महीक्षितो वचोभिरत्यर्थमहापराक्रमैः ।

उवाच कुञ्जा भरतस्य मातरं हितं वचो राममुपेत्य चाहितम् ॥ ६० ॥

अथो அப்பவும்
 कुञ्जा கூனி
 महीक्षितः சக்கிரவர்த்தியாரின்
 महिषीं மனைவியும்
 भरतस्य பாதாது

मातरं च தாயுமான
 तां அவளைப்பார்த்து,
 रामं ஸ்ரீராமருக்கு
 अहितं தீமையை
 उपेत्य உத்தேசித்து,

अत्यर्थ- } மிக்க ஸாஹஸ்கிருத்
 महापराक्रमै: } தியங்களை நன்கு வி
 ளங்கக் காட்டுகிற
 வைகாண
 वचोभि: } வார்த்தைகளால்

हितं சமயத்திற்கேற்ற
 ,தாகிய
 वच: பின்வரும் மொழியை
 पुन: மீளவும்
 उवाच மொழிந்தான்.

प्रपत्स्यते राज्यमिदं हि राघवो यदि ध्रुवं त्वं ससुता च तपस्यसे ।

अतो हि कल्याणि यतस्व तत्तथा यथा सुतस्ते भरतोऽभिषेक्ष्यते ॥ ६१ ॥

कल्याणि "உத்தமியே!
 राघव: रामன்
 इदं राज्यं இந்த இராஜ்யத்தை
 प्रपत्स्यते यदि அடைந்தானாகில்
 त्वं தேவரீர்
 ससुता च திருக்குமாரனுடன்
 ध्रुवं நிச்சயமாய்
 तपस्यसे வருந்துவீர்.

अत: ஆதலால்
 यथा हि எந்த வழியால்
 ते தேவரீரது
 सुत: திருக்குமாரராகிய
 भरत: பரதர்
 अभिषेक्ष्यते திருமுடிபெறுவாரோ
 तथा हि அவ்வண்ணமே
 तत् அதை
 यतस्व செய்துமுடியும்.

तथाऽतिविद्धा महिषी तु कुब्जया समाहता वागिषुभिर्मुहुर्मुहु: ।

निधाय हस्तौ हृदयेऽतिविस्मितां शशंस कुब्जां कुपितां पुन: पुन: ॥ ६२ ॥

महिषी "மகாராணி,
 तु இவ்விஷயத்தில்
 तथा அவ்வாறாய்
 कुब्जया கூனியால்
 वागिषुभि: பாணங்களையொத்த
 சொற்களால்
 अतिविद्धा மிகவும் தூண்டப்பட்ட
 मुहुर्मुहु: நிரம்பவும் [டவளாய்
 समाहता நெஞ்சில் தைக்கப்பட்ட
 டவளாய்

पुन: முன்னிலுமதிகமாய்
 अतिविस्मिता முற்றிலும் ஸ்வபுக்தி
 தவறியவளாய்
 हृदये மார்பில்
 हस्तौ இருகைகளையும்
 निधाय வைத்துக்கொண்டு,
 कुपितां கோபாவேசத்திலிருந்
 கும்
 कुब्जां கூனியைப்பார்த்து
 पुन: शशंस மீளவும் பின்வருமாறு
 சொன்னார்.

यमस्य वा मां विषयं गतामितो निशाम्य कुब्जे प्रतिवेदयिष्यसि ।

वनं गते वा सुचिराय राघवे समृद्धकामो भरतो भविष्यति ॥ ६३ ॥

कुब्जे "கூனி!
 राघवे रामன்
 सुचिराय நெடுங்காலம்
 वनं வனத்திற்கு
 गते वा சென்றுவிட்டானென்
 भरत: பரதன் [ரூல்
 समृद्धकाम: இஷ்டங்கள் பூர்த்தி
 யடைந்தவனாக
 भविष्यति விளங்குவான்.

वा இல்லாவிடில்,
 मां என்னை
 इत: இக்கிருந்து
 यमस्य विषयं யமனுடைய உலகத்
 गतां சென்றவளாய் [திற்கு
 निशाम्य பார்த்து,
 प्रतिवेदयिष्यसि நீ தெரிவிக்கப்போகி
 ன்றாய்.

अहं हि नैवास्तरणानि न स्रजो न चन्दनं नाञ्जनपानभोजनम् ।
न किञ्चिदिच्छामि न चेह जीवितम् न चेदितो गच्छति राघवो वनम् ॥

राघवः	“ ராமன்	न	அணியேன்.
इतः	இங்கிருந்து	चन्दनं न	சந்தனத்தையும்
वचं	காட்டிற்சூ		சூசேன்.
गच्छति न चेत्	போகாதபக்கத்தில்	अञ्जनपान-	} மைதீட்டல், பானம், உணவு, எதையும் கொள்ளேன்.
अहं	நான்	भोजनं न	
किञ्चित् हि	யாதொன்றையும்	इह	இவ்விலகில்
इच्छामि न	விரும்பேன்.	जीवितं च	உயிருடனிருப்பதை
आस्तरणानि एव	படுக்கைகளையும்		யும்
न	நான் விரும்பேன்.	न	விரும்பேன்.
स्रजः	சூழலைகளையும்		

अथैतदुत्त्वा वचनं सुदारुणं निधाय सर्वाभरणानि भामिनी ।

असंवृतामास्तरणेन मेदिनीं तदाऽधिशिष्ये पतितेव किन्नरी

॥ ६५ ॥

एतत्	இந்த	पतिता	} புண்ணியமொழிந்து பூலோகத்திற்குத் தள்ளிவிடப்பட்ட கின்னரியெனும் தெய் விரிப்பால் [வப்பெண்- மூடப்படாத [போல் வெறுந்தரையில் அப்பொழுது படுத்தவிட்டாள்.
सुदारुणं वचनं	மிகக்கொடிய சொல்லை	किन्नरी इव	
उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	आस्तरणेन	
भामिनी	அழகியாகும்வள்	असंवृतां	
अथ	அதற்குமேல்	मेदिनीं	
सर्वाभरणानि	ஆபரணங்களையெல் லாம்	तदा	
निधाय	கழற்றியெறிந்துவிட்டு,	अधिशिष्ये	

उदीर्णसंरम्भतमोवृत्तानना तथाऽवमुक्तोत्तममाल्यभूषणा ।

नरेन्द्रपत्नी विमना बभूव सा तमोवृत्ता द्यौरिव मशतारका

॥ ६६ ॥

सा	அந்த	अवमुक्तोत्तम-	} உத்தமமான மலைக ளையும் அணிகளையும்
नरेन्द्रपत्नी	சக்கிரவர்த்தியாரின்	माल्यभूषणा	
तथा	அவ்வாறு [மகிஷி	मशतारका	} கழற்றி எறிந்தவளாய் ஒளியற்ற நகைத்திரங்கு ளுடைய
विमनाः	சுபாவமாயுள்ள நற்பு த்தியிழந்தவளாய்	तमोवृत्ता	
उदीर्णसंरम्भ-	} மிகக் கோபவிருளால் மூடப்பட்ட முகமு டையவளாய்	द्यौरिव	இருள் சூழ்ந்த
तमोवृत्तानना			बभूव

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे नवमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2751

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 396

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे चतुर्थेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்வதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் நான்காவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குशलவாஶ்யாं श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे पञ्चमेऽह्नि अयोध्याकाण्डे दशमसर्गमारभ्य त्रिंशसर्गपर्यन्तं (2752—3666 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 915]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஐந்தாவது தினத்தில் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 10-வது ஸர்க்கம் முதல் 30-வது ஸர்க்கம் வரை (2752—3666) கானம் செய்யப் பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்டசுலோகசங்கியை 915]

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம் || १० ||

कैकेयीसान्वनम्—கைகேயியை சமாதானம் செய்வது.

विदर्शिता यदा देवी कृञ्जया पापया भृशम् । तदा शेते स सा भूमौ दिग्भविद्वेव किन्नरी ॥

पापया	பாபியான	यदा तदा	அப்போதிலிருந்தே
कृञ्जया	கூனியால்	सा	அவள்
देवी	ராஜமஹிஷி	दिग्भविद्धा	நஞ்சு பூசிய பாணத் தால் அடியுண்ட,
भृशं	மிகவும்	किन्नरी इव	கின்னரிபறவை போல்
विदर्शिता	விபரிதமாய் தூண்டி விடப்பட்டாளே,	भूमौ शेते स	தரையில் கிடந்தாளாந்தோ !

निश्चिन्त्य मनसा कृत्यं सा सम्यगिति भामिनी । मन्थरायै शनैः सर्वमाचक्षे विचक्षणा ॥

भामिनी	ரோஷமுடையவளும்,	निश्चिन्त्य	முடிவுசெய்து,
विचक्षणा	ஸூகூத்தமிருஷ்டியுடையவளுமாகிய	सर्वं	“ யாவும்
सा	அவள்	सम्यक् इति	நன்கே ” என்று
कृत्यं	செய்யவேண்டியதை	मन्थरायै	மந்தரைக்கு
मनसा	மனதிற்குள்ளே	शनैः	மெல்ல
		आचक्षे	சொன்னார்.

सा दीना निश्चयं कृत्वा मन्थरावाक्यमोहिता । नागकन्येव निश्चय दीर्घमुष्णं च भामिनी ॥

मुहूर्तं चिन्तयामास मार्गमात्मसुखावहम्		॥ ३ ॥	
भामिनी सा	ரோஷமுடைய அவள்,	नागकन्या	நாககன்னிகை
मन्थरावाक्य- } मोहिता	மந்தரையின் உபதேசத்திற்கு ஈடுபட்டுவிட்டவளாய்,	इव	போல
निश्चयं	ஒரு தீர்மானத்தை	उष्णं	உஷ்ணமாக
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	दीर्घं	பெரு
च	இருந்தும்	निश्चय	மூச்செறிந்து,
	{ மனஸ்ஸாக்ஷிக்கு வி	आत्मसुखावहं	தனக்கு ஏற்றவண்ணமாயிருக்கும்
दीना	ரோதமானகாரியமாகி	मागं	உபாயத்தை
	றபடியால் உள்ளம்தடு	सुहूर्तं	சிறிதுநேரம்
	மாறப்பெற்றவளாய்	चिन्तयामास	ஆலோசித்தார்.

सा सुहृत्कार्यकामा च तन्निश्चयम् |

सुहृत् च

அன்பு புவக்தவளும்

अर्थकामा च

{ தனது சேஷமத்திலே
யே நோக்கமுடைய
வளுமான,

सा

அந்த

मन्थरा

மந்தரை,

तं

அந்த

अथ सा रुषिता देवी सम्यक् कृत्वा सुनिश्चयम् |

सा

அந்த

देवी अथ

ராஜமஹிஷியும்,

सुनिश्चयं

நிச்சயத்தை

सम्यक्

நன்றாய்

कृत्वा

செய்துகொண்டு,

रुषिता

கோபம் தலைக்கேறிய

ततश्चित्राणि माल्यानि दिव्यान्याभरणानि च |

कैकेय्या

கைகேயிதேவியாரால்

अपविद्धानि

களைந்தெறியப்பட்ட

तानि

அந்த

चित्राणि

அத்புதங்களும் பலவ

கைகளுமான

तया तान्यपविद्धानि माल्यान्याभरणानि च |

तया

அவளால்

अपविद्धानि

களைந்தெறியப்பட்ட

तानि

அந்த

माल्यानि

மாலைகளும்

आभरणानि च

ஆபரணங்களும்

नभः

ஆகாசத்தை

क्रोधागारे निपतिता सा बभौ मलिनाम्बरा |

क्रोधागारे

கோபக்கிரஹத்தரையில்

मलिनाम्बरा

அழுக்கடைந்த ஆடையுட

தையுடந்தியவளாய்

एकवेर्णी

தலைமயிரை ஒரேமுடியாய்

दृढं बध्वा

கெட்டியாகமுடித்துக்

கட்டிக்கொண்டு,

बभूव परमप्रीता सिद्धिं प्राप्येव मन्थरा ॥

सुनिश्चयं

திருநிச்சயத்தை

निशम्य

செவியுற்று,

सिद्धिं प्राप्य इव

காரியப்பயனையடைந்

துவிட்டதுபோலவே

परमप्रीता

உள்ளம் களித்தவ

ளாய்

बभूव

ஆளுள்.

संविवेशबला भूमौ निवेश्य भुकुटिं मुखे ॥

अबला

ஸாதாரணப் பெண்

பிள்ளையாகி,

भुकुटीं

புருவத்தை

मुखे

நெற்றியில்

निवेश्य

நெறுத்திவைத்து,

भूमौ

வெறும் தரையில்

संविवेश

படுத்துக்கிடந்தாள்.

अपविद्धानि कैकेय्या तानि भूमिं प्रपेदिरे ॥

माल्यानि

மாலைகளும்

दिव्यानि

உயர்ந்த

आभरणानि च

ஆபரணங்களும்

ततः

அப்பொழுது

भूमिं

தரையில்

प्रपेदिरे

சுதறிக்கிடந்தன.

अशोभयन्त वसुधां नक्षत्राणि यथा नभः ॥

नक्षत्राणि

நக்சத் திரங்கள்

यथा

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

वसुधां

தரையை

अशोभयन्त

ஒளிபெறச்செய்தன.

एकवेर्णी दृढं बध्वा गतसत्त्वेव किन्नरी ॥

निपतिता

விழுந்துகிடந்தவ

सा

அவள்

[ளான

गतसत्त्वा

புண்ணியத்தின் மகி

மை நீங்கிய

किन्नरी इव

கின்னரியெனும் தெய்

வப்பெண்போல்

बभौ

விளங்கினாள்.

ஆஜ்ஞாப்ய து மஹாராஜோ ரா஘வஸ்யாபிபேசனம் | உபஸ்யானமனுஜ்ஞாப்ய ப்ரவீசை நிவீசனம் ||

மஹாராஜ: து சக்கிரவர்த்தியாரோ
ரா஘வஸ்ய ஸ்ரீராமரது [வெனில்,
அபிபேசனம் பட்டாபிஷேகத்தை
ஆஜ்ஞாப்ய கட்டளைசெய்துவிட்டு,

உபஸ்யானம் ஸுதலஸை
அனுஜ்ஞாப்ய கலைய உத்திரவு செய்
நிவீசனம் அரண்மனைக்குள் [தா,
ப்ரவீசை புகுந்தார்.

அத்ய ராமாபிபேகோ வை ப்ரஸிட்ஹ இதி ஜஸ்திவான் | ப்ரிக்யாஹீ ப்ரிக்யபாஹ்யாதுத் திவீசான்த:புரீ வ்ரீ ||

வ்ரீ சக்கிரவர்த்தியார்,
ராமாபிபேக: ராமனது பட்டாபி
ஷேகம்
அத்ய வை இப்பொழுதுதான்
ப்ரஸிட்ஹ வெளிப்படையானது
இதி என்று

ஜஸ்திவான் எண்ணிவைவராய்
ப்ரிக்யாஹீ ப்ரீரமைக்குப்பாடா
மானவருக்கு
ப்ரிக்யம் நற்செய்தியை
பாஹ்யாதுத் அறிவிக்க
அந்த:புரீ அந்தப்புரத்திற்கு
திவீசை எழுந்தருளிவர்.

ச கைக்ய்யா ஸூஹ் ஶ்ரெஹ் ப்ரவீசை மஹாயஸா: | பாண்டூராஶ்ரமிவாகாஸ் ராஹ்யுக்தம் நிஸாகர: ||
ஸூகவஹிணஸ்யுக்தம் க்ரௌஸ்வஹ்ஸஸ்தாயுதம் | வாதிவ்ரவஸ்யுஶ் குஶ்யாவாமநிகாயுதம் || 12 ||
லதாஸூஹீஸ்திரஸூஹீஸ்யம்பகாஸோகஸோமீத: | டான்தராஜதஸௌவ்ரவேதிகாபி: சமாயுதம் || 13 ||
நித்யபுஷ்பஹ்ஸூஶ்வைபிபிஸ்யோபஸோமீதம் | டான்தராஜதஸௌவ்ர: சஸ்தூத் பரமாஸன: || 14 ||
விவிதேரஶ்யானஸ்யைஸ்யை விவிதேரபி | உபபநம் மஹாஹீஸ்யை ஶூஷ்ணஸ்திவிவோபமம் || 15 ||

மஹாயஸா: மிகப்புகழ்பெற்ற
ச: அவர்,
ஸூகவஹிண- } கிளிகளும் மயில்களும்
ஸ்யுக்தம் } நிறையப்பெற்று
விளங்குகிறதும்,
க்ரௌஸ்வஹ்- } கிரொளஞ்சங்களுடை
ஸ்தாயுதம் } யவும் ஹம்சங்களு
டையவும் சப்தங்
களை நிறையப்பெற்று
விளங்குகிறதும்,
வாதிவ்ரவ- } அநேகவித வாத்திய
ஸ்யுஶ் } முழக்கங்களை யுடை
யதும்,
குஶ்யா- } கூனிகளும், குள்ளி
வாமநிகாயுதம் } களும், நிறைந்துள்
ளதும்,
சம்பகாஸோக- } சம்பகங்களாலும் அ
ஸோமீத: } சோகங்களாலும்
விளங்கியதும்

லதாஸூஹீ: ஸ்தாகிரஹங்களா
லும்
விவஸூஹீ: சத்திரங்கள் நிறைந்த
அறைகளாலும்,
டான்தராஜதஸௌவ்ர- } தந்தங்களினாலும் வெ
வேதிகாபி: } ள்ளிகளாலும், ஸு
வண்ணங்களாலும் இ
யற்றப்பட்ட மேடை
களால்
சமாயுதம் நிறைந்ததும்,
நித்யபுஷ்ப- } எக்காலத்திலும் பூக்கி
ஹ்ஸூஶ்வ: } ன்றவைப் பழங்களை
க்கொடுக்கின்றனவு
வூஷ்வ: மரங்களாலும், [மரகிய
வாபிபி: ச வாபிகளாலும்
உபஸோமீதம் } அமுதுவாய்ந்து விளங்
கிக்கொண்டிருக்கிற
தும்,

दान्तराजत- सौवर्णैः	}	தந்தத்தினாலும் வெள் ளியினாலும் பொன் னினாலும் செய்யப் பட்ட
परमासनैः संवृतं च विविधैः अन्नपानैः		சிறந்த ஆஸனங்களால் விளங்கப்பெற்றதும், அநேகவிதங்களான அன்னங்களாலும் பானங்களாலும்
विविधैः भक्ष्यैः महाहूँः भूषणैः च उपपन्नं अपि		பலவித பசுந்நயங்களாலும் மிக்கவிழையுந்நத ஆபரணங்களாலும் நிறைவுள்ளதும் ஆகி யதும்,

सिद्धिवोपमं	சுவர்க்கத்திற்கு நிக ராய்
श्रेष्ठं च कैकेर्याः गृहं पाण्डुराभ्रं	சிறந்ததாய் விளங்கும் கைகேரியின் மாளிகையில் வெண்மேகங்களை யுடைய
राह्युक्तं आकाशं निशाकरः इव	ராஹுவுடன் கூடின ஆகாசத்தில் சந்திரன் எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
प्रविवेश	விளங்கிக்கொண்டு விஜயம் செய்தார்.

तत्प्रविश्य महाराजः स्वमन्तःपुरमृद्धिमत् । न ददर्श प्रियां भार्यां कैकेयीं शयनोत्तमे ॥

महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்
तत्	அந்த
ऋद्धिमत्	செல்வத்தோடுகூடின
स्वं	தனது
अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தில்

प्रविश्य	நுழைந்து
शयनोत्तमे	உயர்ந்தபடுக்கையில்,
प्रियां भार्यां	அன்புநாயகியாகிய,
कैकेयीं	கைகேரியை
ददर्श न	காணவில்லை.

स कामबलसंयुक्तो रत्थी मनुजाधिपः । अपश्यन्दयितां भार्यां पप्रच्छ विषसाद च ॥

कामबलसंयुक्तः	அத்யந்த வாத்ஸல்யம் வைத்திருந்த
मनुजाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்
दयितां	ப்ரியமான
भार्यां	மனைவியை

अपश्यन्	காணாதவராய்
विषसाद	துன்புற்றார்.
सः	அவர்
रत्थीं च	ப்ரியமானவளைப்பற்றி
पप्रच्छ	விசாரிக்கின்றவராகி வினாவினார்.

न हि तस्य पुरा देवी तां वेलामत्यवर्तत । न च राजा गृहं शून्यं प्रविवेश कदाचन ॥१८॥

हि	ஏனெனில்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,
कदाचन च	ஒருதரம்கூட
गृहं	மாளிகைக்குள்
शून्यं	{ இல்லாமல் இருக்கப் பெற்றதாய் இருக் கையில்

प्रविवेश न	புகுந்ததில்லை.
पुरा	இதற்குமுன்னர்
तस्य	அவருடைய
देवी	மஹிஷி
तां	அந்த
वेलां	வேளையில்
अत्यवर्तत न	இராமல் இருந்ததில்லை

வாமாமிவ பரிபுஷ்டா ஹரிணிமிவ ச்யதாஸு | கரேணுமிவ டிग्धेन விद्धா ம்ரூயுநா வநே ||

மஹாஜ ஜ்வாரண்யே ஸ்நேஹாந் பரிமமர்ஷி தாம் || 25 ||

ச: அவர்
 தரூணீ இளம்பருவமுடைய
 மாணேய: அபி உயிரினும் [வளும்
 காரீயசீ மிகப்பிரியமுள்ளவ
 மாரீயீ மனைவியை [ஞமகிய
 ஶரணீதலே வெறுத்தறையில்
 தவ்ஷீ கண்டார்.
 விநிஷ்கூதா வேர்களைந்தெறியப்
 பட்ட
 லதா இவ பூங்கொடிபோலிருக்
 கிறவளும்,
 பதிதா { புண்ணியத்தின் முடி-
 வில் சீழே தள்ளி
 விடப்பட்ட
 தேவதா தேவகன்னியை
 இவ போலிருக்கிறவளும்,
 நிர்யூதா அடியுண்டு துடித்துக்
 கொண்டிருக்கும்
 கிர்நரீ சின்னரிப்பறவையை
 இவ போலிருக்கிறவளும்
 ச்யூதா விண்ணினின்று புவி
 யில் தள்ளிவிடப்பட்ட
 அப்சரஸீ அப்ஸரஸ்தீயை
 யதா போலிருக்கிறவளும்,

பரிமூஜ்ய ச பாणिஶ்யாமபிசந்நஸ்தசேதன: |

காமீ { மனைவியிடத்து அதிக
 ப்பற்றுள்ள, அதாவ
 து பாரியாஸக்தனாகி
 ய அந்தக் கணவனார்
 கமலபவாஷீ தாமரையிதழ்போல்
 கண்களையுடைய

ந தேஶமபிஜானாமி க்ரோதமாत्मनि சம்ஸ்ரிதம் |

தேவி !
 ஆத்மநி உன்னிடத்தில்
 சம்ஸ்ரிதம் பற்றியிருக்கிற
 தே க்ரோதம் உனது சினத்தை
 அஹ் நாண்
 அபிஜானாமி ந அறியேன்.

பரிபுஷ்டா தள்ளிவைக்கப்பட்ட
 வாமா பெண்மணியை
 இவ போலிருக்கிறவளும்,
 ச்யதா வலையிலகப்பட்ட
 ஹரிணி பெண்மாளை
 இவ போலிருக்கிறவளும்,
 வநே வனத்தில்
 ம்ரூயுநா வேடனல்
 டிग्धेन நஞ்சூசின பாணக்
 விद्धா எய்யப்பட்ட [தால்
 கரேணு இவ பெண்யாணையைப்
 போலிருக்கிறவளும்,
 பாபசஶ்கூதா { அஸுஹ்யமான செய
 லுக்கு ஸம்கல்பித்து
 விட்டவளுமாகிய
 தா அவளை
 அரண்யே காட்டில்
 மஹாஜ: மத்யாணையானது
 இவ எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே,
 அபாப: ஒருபாபத்தையுமறி
 வுஷ்ட: கிழவர், [யாத
 ஸ்நேஹாந் ஸ்நேஹத்தினால்
 பரிமமர்ஷி தடவிக்கொடுத்தார்.

காமீ கமலபவாஷீமுவாச வனிதாமிதம் ||

வனிதா மனையாட்டியை
 பாणिஶ்யா ச இருகரங்களினாலும்
 பரிமூஜ்ய தடவிக்கொடுத்து,
 அபிசந்நஸ்தசேதன: உள்ளம் கலங்கிவை
 இத் பின்வருமாறு [ராகி
 உவாச விசாரித்தருளினார்.

தேவி கேநாபிஷ்ணாஸி கேந வா த்வம் விமானிதா ||

கேந எவனாலாவது
 அபிஷ்ணாஸி நீ நிந்திக்கப்பட்டனை
 த்வம் நீ [யா என்ன?
 கேந எவனாலாவது
 விமானிதா வா அவமதிக்கப்பட்டனை
 யா என்ன?

यदर्थं मम दुःखाय शोषे कल्याणि पांसुषु ॥ २८ ॥

कल्याणि "உத்தமியே!
मम என்
दुःखाय மனம்வேக

पांसुषु புழுதியில்
यदर्थं शोषे ஏன் நீ படுத்திருக்கின்றனை?

भूमौ शोषे किमर्थं त्वं मयि कल्याणचेतसि । भूतोपहतचित्तेव मम चित्तप्रमाथिनी ॥ २९ ॥

मयि "நான்
कल्याणचेतसि களிப்புற்றிருக்கையில்
त्वं நீ
भूतोपहतचित्ता } பிச்சும் பிடித்த மனது
हव } ற்றவள் போலாகி

मम என்னுடைய
चित्तप्रमाथिनी மனம் துடிக்கச் செய்
किमर्थं ஏன் [ய்பவளாய்
भूमौ தரையில்
शोषे படுத்தாய்?

सन्ति मे कुशला वैद्यास्त्वभितुष्टाश्च सर्वशः । सुखितां त्वां करिष्यन्ति व्याधिमाचक्ष्व भामिनि ॥

मे "என்னிடத்தில்
सर्वशः எல்லாவிடத்திலும்
अभितुष्टा: மனமுவந்தவர்களுமும்,
कुशला: च ஸமர் தந்தர்களுமான
वैद्या: வைத்தியர்கள்
सन्ति இருக்கின்றார்கள்.
भामिनि ஓ அழகி!

व्याधि: நோயை
तु இப்பொழுது
आचक्ष्व இன்னதென்று
त्वां உன்னை [சொல்லும்.
सुखितां நோயற்றவளாக
करिष्यन्ति செய்வார்கள்.

कस्य वा विप्रियं कार्यं केन वा विप्रियं कृतम् । कः प्रियं लभतामद्य को वा सुमहदप्रियम् ॥

केन "எவனாவது
विप्रियं அபராதம்
कृतं वा செய்யப்பட்டதா
என்ன?
कस्य எவனுக்காவது
विप्रियं தீமை
कार्यं वा விளைவிக்கவேண்டும்
ஊமா என்ன?

अद्य இப்பொழுது
कः எவன்
प्रियं நன்மையையோ,
वा அல்லது
कः எவன்
सुमहत् மகத்தான
अप्रियं தீமையையோ
लभताम् அடையவேண்டும்?

मा रोदीर्मा च कार्पीस्त्वं देहसंपरिशोषणम् ।

अवध्यो वध्यतां को वा वध्यः को वा विमुच्यताम् ॥ ३२ ॥

त्वं நீ
मा रोदी: அழாதே.
देहसंपरिशोषणं च காயக்லைசத்தையும்
मा कार्पी: செய்யாதே.
अवध्य: கொலைசெய்யப்படத்
தகாத

कः वा எவன் தான்
वध्यतां கொல்லப்படவேண்டும்?
वध्यः கொல்லப்படவேண்
कः वा எவன் தான் [டிய
विमुच्यताम् விடப்படவேண்டும்?

दरिद्रः को भवत्वाह्यो द्रव्यवान् वाऽप्यकिञ्चनः । अहं चैव मदीयाश्च सर्वे तव वशानुगाः॥

अहं च "நானும்
मदीयाः என்னைச் சேர்ந்தவர்கள்
सर्वे च எல்லாரும்
तव உன்
वशानुगाः एव இஷ்டப்படி நடப்பவர்களே!

दरिद्रः பொருளின்றி வருந்துகின்ற ஒருவன்
आह्यः செல்வவாறாகவும்,
अपि वा அல்லது
द्रव्यवान् தனிகன் ஒருவன்
अकिञ्चनः வரியவறாகவும்
कः எவன்
भवतु ஆகவேண்டும்?

न ते किञ्चिदभिप्रायं व्याहन्तुमहमुत्सहे । आत्मनो जीवितेनापि ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥

आत्मनः "என்னுடைய
जीवितेन अपि { உயிர் பிழைத்திருக்க
வேண்டிய காரணம்
தாலுங்கூட
ते अभिप्रायं உனது அபிப்பிராயம்
किञ्चित् எதையும்
व्याहन्तुं மறுக்க

अहं நான்
उत्सहे न பொறேன்.
मनसा மனதில்
इच्छसि நீஇப்பொழுது வைத்துக்கொண்டிருக்கிற
यत् எதோ அதை [து
ब्रूहि சொல்லிவிடு.

बलमात्मनि जानन्ती न मां शङ्कितुमर्हसि । करिष्यामि तव प्रीतिं सुकृतेनापि ते शपे ॥

आत्मनि "உன் விஷயத்தில்
बलं செல்வாக்கு பலத்தை
जानन्ती அறியும் நீ
मां என்னிடத்தில்
शङ्कितुं ஐயப்பட
अर्हसि न கூடாது.
तव உனது

प्रीतिं மனோரதத்தை
करिष्यामि நான் செய்கின்றேன்.
सुकृतेन अपि புண்ணியத்தின்மேலும்
ते உனக்கு
शपे ஆணையாகச் சொல்லுகின்றேன்.

यावदावर्तते चक्रं तावती मे वसुन्धरा ॥ ३६ ॥

प्राचीनाः सिन्धुसौवीराः सौराष्ट्रा दक्षिणापथाः ।

वङ्गाङ्गमगधा मत्स्याः समृद्धाः काशिकोसलाः

॥ ३७ ॥

यावत् "எதுவரையில்
चक्रं சூரியசக்கிரம்
आवर्तते சுழல்கின்றதேதோ
तावती அதுவரையிலுள்ள
प्राचीनाः கீழ்தேசங்கள்
सिन्धुसौवीराः சிந்துதேசங்கள் செள்வீரதேசங்கள்,
सौराष्ट्राः செளராஷ்டிரதேசங்கள்,

दक्षिणापथाः தென்தேசங்கள்,
वङ्गाङ्गमगधाः வங்கம், அங்கம், மகதம் என்ற தேசங்கள்,
मत्स्याः மதஸ்யதேசங்கள்
काशिकोसलाः காசிதேசங்கள், கோஸலதேசங்கள்
समृद्धाः எல்லாமும்
मे எனது
वसुन्धरा ஆளுகைக்கு உள்பட்ட பூமி.

तत्र जातं बहुद्रव्यं धनधान्यमजाविकम् । ततो वृणीष्व कैकेयि यद्यत्त्वं मनसेच्छसि ॥

कैकेयि	“கைகேயி!
तत्र	அதில்
बहुद्रव्यं	பல சிறந்த பொருள் களும்
धनधान्यं	தன தான் யங்களும்
अजाविकं	ஆடுமாடுகளும்
जातं	இருக்கின்றன.

त्वं	நீ
मनसा	மனதில்
इच्छसि	வைக்கிறாக்கிறது
ततः	அதில்
यत् यत्	எதுவாயிருந்தாலும், அதை
वृणीष्व	வாய்ந்திருந்து கேட்பா யாக.

किमायासेन ते भीरु उत्तिष्ठोत्तिष्ठ शोभने । तत्त्वं मे ब्रूहि कैकेयि यतस्ते भयमागतम् ॥ ३९ ॥

भीरु	“அச்சப்படுபவளே!
यतः	எதனால்
ते	உனக்கு
भयं	மனக்குறை
आगतं	உண்டாகியிருக்கிற தோ
तत्	அதை
त्वं	நீ
मे	எனக்கு
ब्रूहि	சொல்லு.
रश्मिवान्	எவையோன்
नीहारं	பனியை

इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
तत्	அதை
ते	உனக்கு
व्यपनयिष्यामि	நான் ஒழிவுசெய்
शोभने	கட்டழகி! [வேன்.
उत्तिष्ठ	எழுந்திரு;
उत्तिष्ठ	எழிந்திரு;
कैकेयि	கைகேயி!
ते	உனக்கு
आयासेन	மனக்கவலை
किम्	ஏன்?

तथोक्ता सा समाश्वस्ता वक्तुकामा तदप्रियम् । परिपीडयितुं भूयो भर्तारमुपचक्रमे ॥

तत्	அந்த
अप्रियं	அனிடத்ததை
वक्तुकामा	{ சொல்லாதையே மனோ ரதமாய்க்கொண்டிரு ந்தவளும்
तथा	இவ்வாறு
उक्ता	{ சொல்லப்பட்டதற்கு செவிசாத்தியவரை மாகிய

सा	அவள்
समाश्वस्ता	{ உள்ளம் தேறி சற்று தையிடம் அடைந்தவ ளாய்
भर्तारं	கணவரை
भूयः	இன்னும் அதிகமாய்
परिपीडयितुं	வருத்தமுறச் செய்ய
उपचक्रमे	தலைப்பட்டுவிட்டாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे दशमः सर्गः ॥

तं मन्मथशरैर्विद्धं कामवेगवशानुगम् । उवाच पृथिवीपालं कैकेयी दारुणं वचः ॥ १ ॥

கைகேயி	கைகேயி	த	அந்த
மன்மதசர:	மன்மதபாணங்களால்	பृथிவீபால	சக்கிரவர்த்தியாரைப்
விட	இளகிய மனமுடையவரும்		பார்த்து,
காமவே- } வசானு- }	அன்பின் அதிசயத்தால் எதையும் மறுக்க மனம் வராதவருமான	दारुणं	{ மனதிற்கு வேதனை யையும் வெறுப்பையும் உண்டாக்குகிற
		वचः	பின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னான்.

नास्मि विप्रकृता देव केनचिन्नावमानिता । अभिप्रायस्तु मे कश्चित्मिच्छामि त्वया कृतम् ॥

देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	कश्चित् अभिप्रायः	ஒர் விருப்பமுளது.
विप्रकृता	பிரணியுற்றவள்	त्वया तु	உம்மாலேயே
अस्मि न	இல்லை.	कृतं	செய்து முடிக்கவேண்ட
केनचित्	ஒருவராலும்	तं	அதை [முடிதாகிய
अवमानिता	அவமதிப்படைந்		{ நான் இப்பொழுது
न	இல்லை. [தவளும்	इच्छामि	{ மனதில் வைத்திருக்கிறேன்.
मे	எனக்கு		

प्रतिज्ञां प्रतिजानीष्व यदि त्वं कर्तुमिच्छसि । अथ तद्व्याहरिष्यामि यदभिप्रायितं मया ॥

त्वं	“நீர்	अथ	அதன்மேல்
कर्तुं	செய்து முடிக்க	मया	என்னால்
इच्छसि यदि	உடன்படுகிறதாயிருந்தால்,	अभिप्रायितं	{ நெஞ்சினுள்ளேயே அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் மனோரதம்
प्रतिज्ञां	{ “கேட்டதை அளிக்கிறேன்” என்கிற ஒப்பந்தத்தை	यत्	எதுவோ
प्रतिजानीष्व	வஞ்சினமுரைக்கக்கூடவீர்.	तत्	அதை
		व्याहरिष्यामि	நான் வெளியிட்டுச் சொல்வேன்”.

तामुवाच महातेजाः कैकेयीमीषदुस्मितः । कामी हस्तेन संगृह्य मूर्ध्निषु शुचिस्मिताम् ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோவராலும்	मूर्ध्निषु	சரீரகேசங்களில்
कामी	பார்யாஸக்தருமாகிய அவர்	संगृह्य	தடவிக்கொடுத்து,
ईषत्	கொஞ்சம்	शुचिस्मितां	மந்தஹாஸத்துடன் விளங்கும்
उस्मितः	புன்னகைகொண்டு	तां	அவனைப் பார்த்து
कैकेयी	கைகேயியை	उवाच	பின் வருமாறு
हस्तेन	கரத்தால்		மொழிந்தார்.

अवलिप्ते न जानासि त्वत्तः प्रियतरो मम । मनुजो मनुजव्याघ्राद्रामादन्यो न विद्यते ॥

अवलिप्ते “கருவமடைந்தவனே!
 மம எனக்கு
 த்வत्तः உன்னினும்
 प्रियतमा மாதர்களில் மேம்பட்ட
 டவள்
 न இல்லையென்பதையும்

मनुजव्याघ्रात् புருஷோத்தமனான
 रामात् ஸ்ரீராமனினும்
 अन्यः மேம்பட்ட
 मनुजः மனிதன்
 विद्यते न இல்லையென்பதையும்
 जानासि நீ அறிவாய்.

तेनाजय्येन मुख्येन राघवेण महात्मना । शपे ते जीवनाहेंण ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥ ६ ॥

अजय्येन “யாவரானும் வெல்ல
 வெண்ணாதவனும்
 महात्मना யாவரினும் மேம்பாடு
 டையவனுமாய்
 मुख्येन யாவரினும் சிறந்தவ
 னும்
 जीवनाहेंण பெறலரிய புதல்வனு
 மாகிய
 तेन அந்த
 राघवेण ஸ்ரீராமன்மேல்

ते உனக்கு
 शपे { நீ சொல்லும் காரியத்
 கை முடித்துக்கொ
 டுப்பேனென சத்யம்
 பண்ணுகிறேன்.
 मनसा மனதில்
 इच्छसि நீ வைத்துக்கொண்டி
 ருக்கிற
 यत् எதோ அதை
 ब्रूहि வெளியிட்டிச்சொல்லு.

यं मुहूर्तमपश्यंस्तु न जीषेयमहं ध्रुवम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥ ७ ॥

यं “எவனை
 मुहूर्तं तु ஒரு நிமிஷமேனும்
 अपश्यन् காணாவிடில்
 अहं நான்
 भवं நிச்சயமாய்
 जीवेयं न உயிர் வைத்திரேனோ
 तेन அந்த

रामेण ஸ்ரீராமன்மீது
 कैकेयि கைகேயி!
 ते உன்னுடைய
 वचनक्रियां வேண்டுகோளை நடத்
 திவைத்தலை
 शपे சத்யம் பண்ணுகி
 ரேன்.

आत्मना बाऽऽत्मजैश्चान्यैर्वृणो यं मनुजर्षभम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥

आत्मना “எனது பிராணனினும்
 वा அல்லது
 आत्मजैः குழந்தைகளினும்
 अन्यैः च சுற்றத்தார்களினும்
 यं எவனை
 मनुजर्षभं புருஷோத்தமனாய்
 वृणो அன்புடன் கொண்டா
 டுகின்றேனோ

तेन அந்த
 रामेण ஸ்ரீராமன்மேல்
 कैकेयि கைகேயி!
 ते உன்னுடைய
 वचनक्रियां வேண்டுகோளை நடத்
 திவைத்தலை
 शपे சத்யம் பண்ணுகிறேன்

भद्रे हृदयमप्येतदनुमृश्योद्धरस्व माम् । एतत्समीक्ष्य कैकेयि ब्रूहि यत्साधु मन्यसे ॥ ९ ॥

भद्रे “வெளபாக்கியவதியே!
मां என்னிடத்தில்
हृदयं உள்ளத்தை
साधु உள்ளபடி
एतत् இவ்வகையானதெ

एतत् இதை
समीक्ष्य உணர்ந்து
कैकेयि கைகேயி!
मन्यसे நீ மனதில் வைத்தி
ருக்கிறது
यत् எதோ; அதை
ब्रूहि வெளியிட்டுச்சொல்
வாயாக.

अनुमृश्य अपि नन्नुய் ஆலோசித்து;
उद्धरस्व மனக்கவலையை ஒழி.

बलमात्मनि पश्यन्ती न मां शङ्कितुर्महसि ।

आत्मनि “உள்விஷயத்தில்
बलं செல்வாக்குபலத்தை
पश्यन्ती அறியும் நீ
मां என்னிடத்தில்
शङ्कितुं ஐயப்பட்ட
अहंसि न கூடாது.
तव உனது

करिष्यामि तव प्रीतिं सुकृतेनापि ते शपे ॥

प्रीतिं மனோதத்தை
करिष्यामि நான் செய்கின்றேன்.
सुकृतेन अपि புண்ணியத்தின்மே
ते ஆம்,
शपे உனக்கு
ஆணையாகச் சொல்லு
கிறேன்”.

सा तदर्थमना देवी तमभिप्रायमागतम् । निर्मध्यस्थाच्च हर्षाच्च बभाषे दुर्वचं वचः ॥ ११ ॥

तदर्थमना: தனது காரியத்திலே
யே கருத்தை வைத்த
सा देवी அந்த தேவியார்
अभिप्रायं இஷ்டத்திற்கு
आगतं இணங்கிய
तं அவரிடம்
हर्षात् च சந்தோஷ மனத்தால்
वचः சொல்லவேண்டிய
விண்ணப்பத்தை

निर्मध्यस्थात् நியாயவிருத்தமாயிரு
ப்பதால்
दुर्वचं च வெளியிடுவது கஷ்ட
மாயிருப்பதுபற்றியே
बभाषे { தனக்குள்ளேயே ஆ
லோசித்து சேர்த்து
கோர்த்துக் கொண்ட
னள்.

तेन वाक्येन संहृष्टा तमभिप्रायमात्मनः । व्याजहार महाघोरमभ्यागतमिवान्तकम् ॥ १२ ॥

तेन அந்த
वाक्येन சொல்லாலே
संहृष्टा உள்ளம்தேறிய அவள்
आत्मनः தனது
अभिप्रायं இஷ்டத்திற்கு
अभ्यागतं இணங்கிவிட்ட

तं அவரைப் பார்த்து
अन्तकं इव மரணத்திற்குதுவே
காரணமாகிறதாகிய
महाघोरं கொடிய மொழியை
व्याजहार பின்வருமாறு விளங்
கச் சொன்னார்.

यथा क्रमेण शपसि वरं मम ददासि च । तच्छृण्वन्तु त्वयस्त्रिशद्वेवाः सेन्द्रपुरोगमाः ॥ १३ ॥

चन्द्रादित्यौ नभश्चैव ग्रहा रात्र्यहनी दिशः । यथा “நீர் சபதம் கூறுகின்
क्रमेण அதன் பயனாய் [நீர்.
मम எனக்கு

यथा எந்த
वरं வரத்தை
ददासि அளிக்கின்றீரோ,

तत्	அந்த
सेन्द्रपुरोगमाः	இந்திரனை முன் னிட்ட
त्रयस्त्रिंशत्	முப்பத்துமூன்று
देवाः च	தேவர்களும்,
चन्द्रादित्यौ च	சந்திரனும் சூரியனும்,
नमः एव	ஆகாயமும்,
महाः	கிரஹங்களும்,

रायहनी	இரவும் பகலும்,
दिशः	திக்குகளும்,
जगत् च	ஸ்வர்க்களோகமும்
गन्धर्वाः	கந்தர்வர்களும்
सराक्षसाः	இராக்கதர்களோடு
इयं	இந்த [கூடிய
पृथिवी च	பூமியும்
शृण्वन्तु	கேட்கட்டும்.

निशाचराणि भूतानि गृहेषु गृहदेवताः । यानि चान्यानि भूतानि जानीयुर्भाषितं तव ॥

गृहेषु	“ வீடுகளில்
निशाचराणि	இரவில் திரிகின்ற
भूतानि	பூதங்களும்,
गृहदेवताः	கிருஹதேவதைகளும்
अन्यानि	மற்றுமுள்ள
भूतानि	பூதங்கள்

यानि च	எவைகளோ அவை களும்,
तव	உம்முடைய
भाषितं	சொல்லீ
जानीयुः	அறிந்திருக்கக்கடவர் கள்.

सत्यसन्धो महातेजा धर्मज्ञः सुसमाहितः । वरं मम ददात्येष तन्मे शृण्वन्तु देवताः ॥१६॥

सत्यसन्धः	“ சொல்லிய சொல் தவறாதவரும்,
महातेजाः	மஹாதேஜோவானும்
धर्मज्ञः	தருமமறிந்தவரும்
सुसमाहितः	மனம் சற்றும் சிதறாதி ருக்கின்றவருமாகிய
एषः	இவர்

मम	எனக்கு
वरं	வரத்தை
ददाति	அளிக்கின்றார்.
तत्	அதை
मे	எனக்காக
देवताः	தேவதைகள்
शृण्वन्तु	கேட்கக்கடவர்கள் ”.

इति देवी महेश्वासं परिगृह्णाभिषस्य च । ततः परमुवाचेदं वरदं काममोहितम् ॥ १७ ॥

देवी	தேவியார்
महेश्वासं च	மஹாசூரரையும்[ராய்
काममोहितं	அன்பிற்கீடுபட்டவ-
वरदं	கேட்டதையெல்லாம்
परिगृह्णा	அளிக்கின்றவராயும்,
	தன்வசமாக்கிக் கொண்டு,

इति	மேற்கண்டவண்ண
अभिषस्य	கட்டுப்படுத்தி, [மாய்
ततः	அதன்மேல்
परं	காரியத்தின் முக்யபா
इदं	பின்வருமாறு [கத்தை
उवाच	சொன்னான்.

स्मर राजन् पुराष्टत् तस्मिन्दैवासुरे रणे । तत्र चाच्यावयच्छत्रुस्तव जीवितमन्तरा ॥१८॥

राजन्	“ சக்கிரவர் தீயாரே!
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு ரர்களும் நடந்த
तस्मिन्	அந்த
रणे	யுத்தத்தில்
पुराष्टत्	நடந்த செய்தியை
स्मर	நீர் நினைத்துப் பாடும்.

तत्र	அதின்
अन्तरा	இடையில்
शत्रुः	சத்துரு
तव	உம்முடைய
जीवितं च	பிராணணையே
अच्यावयत्	கலங்கச் செய்தான்,

तत्र चापि मया देव यत्त्वं समभिरक्षितः । जाग्रत्या यतमानायास्ततो मे प्रददौ वरौ ॥

देव “வேந்தே !
तत्र அப்பொழுது
मया अपि என்னாலேயே
त्वं நீர்
समभिरक्षितः பாதுகாக்கப்பட்டீர்.
यत् அக்காரணத்தால்

जाग्रत्या: கண்ணிமையாதவ
यतमानाया: பாடுபட்ட [ளாய்
मे எனக்கு
ततः च அப்பொழுதே
वरौ இரண்டு வரங்களை
प्रददौ தந்தருளினீர்.

तौ तु दत्तौ वरौ देव निक्षिप्तौ मृगयाम्यहम् । तवैव पृथिवीपाल सकाशे सत्यसङ्गर ॥

पृथिवीपाल “லோகபாலரும்
सत्यसङ्गर ஸத்யஸந்தருமாகிய
देव சக்கிரவர்த்தியாரே !
दत्तौ கொடுக்கப்பட்டவைக
ளும்
तव உம்முடைய
सकाशे இருப்பில்

निक्षिप्तौ ஒப்பமாய் வைக்கப்
பட்டவைகளுமான
तौ அந்த
वरौ एव இரு வரங்களையே
अहं तु நான் இப்பொழுது
मृगयामि அடைய விரும்புகி
றேன்.

तत्प्रतिश्रुत्य धर्मेण न चेद्वास्यसि मे वरम् । अद्यैव हि प्रहास्यामि जीवितं त्वद्विमानिता ॥

तत् “ஆகையால்
धर्मेण நியாயப்படி
प्रतिश्रुत्य வாக்குதத்தம் செய்து
मे எனது [விட்டு,
वरं மனோரதத்தை
दास्यसि न நீர் கொடாமல் போ
வீர்

चेत् என்கிற பகஷ்த்தில்
अद्य एव இப்பொழுதே
त्वद्विमानिता உம்மாலவமதிக்கப்
பட்டவளாய்
जीवितं பிராணனை
प्रहास्यामि விட்டுவிடுவேன்
हि நிச்சயம்.”

वाङ्मात्रेण तदा राजा कैकेय्या स्ववशीकृतः । प्रचस्कन्द विनाशाय पाशं मृग इवात्मनः ॥

राजा சக்கிரவர்த்தியார்
कैकेय्या கைகேயியினாலே
तदा அப்பொழுது
स्ववशीकृतः தன்வசத்தில் அகப்ப
ட்டுக்கொண்டவராய்
मृगः ஓர் மான்

आत्मनः தனது
विनाशाय அழிவின்பொருட்டு
वाङ्मात्रेण தொனியினாலேயே
पाशं வலைநில்
इव எவ்வண்ணமோ
अव्वண்ணमே
प्रचस्कन्द தன் சத்திரத்தை
இழந்தார்.

ततः परमुवाचेदं वरदं काममोहितम् । वरौ यौ मे त्वया देव तदा दत्तौ महीपते ॥ २३ ॥

ततः அதன்மேல் [ராய்,
काममोहितं அன்பிற்கீடுபட்டவ-
वरदं { கேட்டதையெல்லாம்
அளிக்கிறவருமாகிய
அவரைப்பார்து.

परं காரியத்தின் முடிவு
பாகத்தை
इदं பின்வருமாறு
उवाच சொன்னார்.

॥ २४ ॥

महीपते "பூமிபாலாகிய
 देव சக்கிரவர்த்தியாரே!
 तदा அப்பொழுது
 त्वया உம்மால்
 मे எனக்கு
 दत्तौ கொடுக்கப்பட்ட
 वरौ வரங்கள்
 यौ एव எந்த இரண்டோ

अभिषेकसमारम्भो राघवस्योपकल्पितः । अनेनैवाभिषेकेण भरतो मेऽभिषिच्यताम् ॥

राघवस्य "ராமனுக்கு
 अभिषेकसमारम्भः அபிஷேகசாமக்கிரி
 उपकल्पितः சேகரிக்கப்பட்டிருக்
 अनेन இந்த [கிறது.

यो द्वितीयो वरो देव दत्तः प्रीतेन मे त्वया । तदा दैवासुरे युद्धे तस्य कालोऽयमागतः ॥

देव "சக்கிரவர்த்தியாரே!
 तदा அப்பொழுது
 दैवासुरे தேவர்களுக்கும் அசு
 राர்களுக்கும் நடந்த
 युद्धे யுத்தத்தில்
 मे என்னிடம்

नव पञ्च च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः । चीराजिनजटाधारी रामो भवतु तापसः ॥

रामः "ராமன்
 नव ஒன்பது
 पञ्च च ஐந்துகூடிய
 वर्षाणि வருடங்கள்

तौ तावत् அவ்விரண்டை மாத்
 अद्य இப்பொழுது [திரமே
 अहं நான்
 वक्ष्यामि கேட்கின்றேன்.
 मे எனது
 वचः விண்ணப்பத்திற்கு
 शृणु திருச்செவி சாற்றக்
 கடவீராக.

अभिषेकेन एव சாமக்கிரியைக்கொ
 मे भरतः என் பரதன் [ண்டே
 अभिषिच्यताम् பட்டாபிஷேகம் செய்
 விக்கப்பட்டும்.

यो द्वितीयो वरो देव दत्तः प्रीतेन मे त्वया । तदा दैवासुरे युद्धे तस्य कालोऽयमागतः ॥

प्रीतेन மனமுவந்த
 त्वया உம்மால்
 द्वितीयः वरः இரண்டாவதான
 यः எனது [வரம்
 दत्तः கொடுக்கப்பட்டதோ
 तस्य कालः அதுற்கு சமயம்
 अयं आगतः இதோ வந்துவிட்டது.

भरतो भजतामद्य यौवराज्यमकण्टकम् । एष मे परमः कामो दत्तमेव वरं वृणे ॥

अद्य चैव हि पश्येयं प्रयान्तं राघवं वनम् ॥ २८ ॥

दत्तं { "முன்னமேயே வாக்
 குத்தம் செய்யப்பட்
 டதான
 वरं வரத்தைத்தான்
 अद्य இப்பொழுது
 वृणे நான் கேட்கிறேன்.
 अद्य एव இன்றையதினமே
 राघवं ராமனை
 वनं வனவாசத்திற்கு
 प्रयान्तं புறப்பட்டுப்போய்வி
 ட்டவகை

चीराजिन- } மரையூரி, கிருஷ்ணாஜி
 जटाधारी } னம், சடை தரித்த
 तापसः உபஸ்வியாக [வனம்,
 दण्डकारण्यं தண்டகாரணயத்தில்
 आश्रितः வாஸம் செய்பவகை
 भवतु இருக்கட்டும்.

पश्येयं நான் கண்களால் பார்
 க்கவேண்டும்.
 एषः हि இதுதான்
 मे எனக்கு
 परमः कामः च எதற்கும் முதன்மை
 भरतः பரதன்[யாகியவிரும்பு
 यौवराज्यं இளவரசு பட்டத்தை
 अकण्टकं இடையூறற்றதாய்
 भजताम् ஆடையட்டும்.

स राजराजो भव सत्यसङ्गरः कुलं च शीलं च हि रक्ष जन्म च ।

परत्र वासे हि वदन्त्यनुत्तमं तपोधनाः सत्यवचो हितं नृणाम् ॥ २९ ॥

राजराजः “ अராசர்க்கரசராகிய
வ் ஹி நீர்
சத்யத்திலிருந்து வழு
இரும். [வாதவராகவே
சுயர்குலத்தையும்
சீலம் உயர்வுமுக்கத்தை
நல்லொழுக்கத்தை
பிறப்பையும் [யும்
ரக்ஷ பாதுகாத்துக்கொள்
றும்.

नृणां மனிதர்களுக்கு
परत्र वासे ஸ்வர்க்கமடையுள்
விஷயத்தில்
सत्यवचः சொன்ன சொல் தவ
றாமையை
अनुत्तमं ஆவசிகமடீ
हितं சாதனமாக
तपोधनाः மகரிஷிகள்
वदन्ति हि கூறுகின்றார்கள்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2820.

अथोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 465

द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १२ ॥

कैकेयुपालम्भः—கைகேயியை நிந்திப்பது.

ततः श्रुत्वा महाराजः कैकेय्या दारुणं वचः । चिन्तामभिसमापेदे सुहूर्तं प्रतताप च ॥

महाराजः சக்கிரவர்த்தியார்
कैकेय्याः கைகேயியினது
दारुणं கர்ணகடோரமாயிருக்
वचः சொல்லை [கிற
श्रुत्वा கேட்டு,

ततः அதலை
चिन्तां மனக்கலக்கத்தை
अभिसमापेदे உற்றார்.
सुहूर्तं முகூர்த்தகாலம்
प्रतताप च ஸ்மரணையுமிழந்தார்.

किं नु मे यदि वा स्वप्नश्चित्तमोहोऽपि वा मम । अनुभूतोपसर्गो वा मानसो वाऽप्युपद्रवः ।
इति संचिन्त्य तद्राजा नाध्यगच्छत्तदा सुखम् ॥ २ ॥

यदि वा “ ஒருவேளை
मे எனக்கு
स्वप्नः ஸ்வப்னமா
किं नु என்ன?
अपि वा அல்லது
मम எனக்கு
चित्तमोहः சித்தபிரமயா?
अपि वा அல்லது
अनुभूतोपसर्गः முற்பிறப்பினனுபவத்
तिन् बावणायार?

मानसः ஸ்பஷ்டமாய் விளந்
காதிருக்கின்ற
उपद्रवः वा ரோகத்தால் வந்த
इति என்று [விகாரமா?
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
तत् அதை
सञ्चिन्त्य பலவாறு ஆலோசித்து,
तदा அப்பொழுது
सुखं மனஸ்ஸமாதானத்
अन्यगच्छत् न அடையவில்லை. [தை

प्रतिलभ्य ततस्संज्ञां कैकेयीवाक्यताडितः । व्यथितो विकृवश्चैव व्याघ्रीं दृष्ट्वा यथा मृगः ॥
 असंवृतायामासीनो जगत्यां दीर्घमुच्छ्वसन् । मण्डले पन्नगो रुद्धो मन्त्रैरिव महाविषः ॥
 अहो धिगिति सामर्थो वाचमुक्त्वा नराधिपः । मोहमापेदिवाभूयः शोकोपहतचेतनः ॥५॥

नराधिपः சக்கிரவர்த்தியார்
 ததः அதன்மேல்
 संज्ञां தன்னறிவை
 प्रतिलभ्य அடைந்து,
 मृगः ஒரு மான்
 व्याघ्रीं ஒரு பெண்புலியை
 दृष्ट्वा यथा கண்டால் எவ்வண்ண
 மேலே அவ்வண்ணமே
 कैकेयीवाक्य- } கைகேயி சொல்லால்
 ताडितः } புண்பட்ட நெஞ்சு
 दैव्यः च மனம் சிதறியவராயும்
 व्यथितः एव மிகவும் மனவேதனை
 मन्त्रैः மந்திரங்களால்
 मण्डले கீறின சக்கிரக்கோட்
 रुद्धः கட்டுண்ட [டுக்குள்
 महाविषः கொடிய விஷத்தை
 युद्धे

पन्नगः इव ஸர்ப்பம் எவ்வண்ண
 மேலே அவ்வண்ணமே
 सामर्थः கடுஞ்சினமுடையவ
 दीर्घं தீர்க்கமாய் [ராகி
 उच्छ्वसन् பெருமூச்செறிந்த
 வராய்
 असंवृतायां வெறும்
 जगत्यां தரையில்
 आसीनः உட்கார்ந்தவராய்
 अहो “ஓ
 विकृ विकृ “ஈ”
 इति என்கிற
 वाचं சொல்லை
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
 शोकोपहतचेतनः சோகத்தில் அடியுண்
 ட மனத்தினராய்
 मोहं மூர்ச்சையை
 भूयः மீளவும்
 आपेदिवाभूयः அடைந்துவிட்டார்.

चिरेण तु नृपः संज्ञां प्रतिलभ्य सुदुःखितः । कैकेयीमब्रवीत्क्रुद्धः प्रदहन्निव चक्षुषा ॥६॥

नृपः சக்கிரவர்த்தியார்
 चिरेण வெகுநேரம் கழித்து
 संज्ञां தன்னறிவை
 प्रतिलभ्य அடைந்து,
 क्रुद्धः கடும சினம் கொண்ட
 वरாய்
 कैकेयीं கைகேயியைப்பார்த்து

चक्षुषा கண்ணால்
 प्रदहन् கொளுத்திவிடுபவர்
 इव போலாகி
 सुदुःखितः மிகவும் மனவருத்தப்
 படுகிறவராய்
 तु இதுவிஷயத்தில்
 अब्रवीत् பின் வருமாறு பேசி
 ணர்.

नृशंसे दुष्टचारित्रे कुलस्यास्य विनाशिनि । किं कृतं तव रामेण पापे पापं मयाऽपि वा ॥

नृशंसे “அடி சண்டாளி!
 दुष्टचारित्रे கூடாஒழுக்கமுடை
 पापे பானியே! [யவனே!
 अस्य இந்த
 कुलस्य अपि குலத்திற்கே
 विनाशिनि நாசம் செய்ய வந்த
 वनो !

रामेण ராமனாலயினும்
 मया वा எனாலாயினும்
 तव உனக்கு
 किं என்ன
 पापं தீங்கு
 कृतम् செய்யப்பட்டது.

सदा ते जननीतुल्यां वृत्तिं बहति राघवः । तस्यै त्वमनर्थाय किंनिमित्तमिहोद्यता ॥ ८ ॥

राघवः रामன்
ते உனக்கு
सदा எக்காலத்திலும்
जननीतुल्यां பெற்றதாய்க்குச்சம
மாய்

वृत्तिं சுச்சூடுவதையே
बहति வலி க்கிறான்.

त्वं मयात्मविनाशार्थं भवनं स्वं प्रवेशिता ।

नृपसुता “ராஜகுமாரியாகிய
त्वं நீ
तीक्ष्णविषा கொடியவிஷமுள்ள
व्याली ஸர்ப்பம்
यथा எவண்ணமே, அவ்
வண்ணமே
आत्मविनाशार्थं எனக்கே அழிவு
உண்டாகுமென்பதை

जीवलोको यदा सर्वो रामस्याह गुणस्तवम् ।

जीवलोको: “ஜனசமுஹம்
सर्वः எல்லாமும்,
रामस्य रामனுடைய
गुणस्तवं குணங்களின் புகழை
आह சொல்லிற்று.
यदा அப்படியிருக்கையில்
कं எந்த

कौसल्यां वा सुमित्रां वा त्यजेयमपि वा श्रियम् ।

कौसल्यां वा “கௌஸல்யையையா
सुमित्रां वा ஸுமித்ரிசையையா
श्रियं वा சம்பந்தையையினும்
आत्मनः என்

परा भवति मे प्रीतिर्दृष्ट्वा तनयमग्रजम् । अपश्यतस्तु मे रामं नष्टं भवति चेतनम् ॥ १२ ॥

मे “எனது
अग्रजं மூத்த
तनयं குமாரனாகிய
रामं ராமனை
दृष्ट्वा எதிரில்கண்டால்
परा மிக்க

तस्य एव அப்பேர்க்கொத்தவ
னுக்கே
अनर्थाय அனர்த்தத்தின்பொ
किंनिमित्तं எதற்காக [ருட்டு
इह இப்பொழுது
त्वं நீ
उद्यता தலைபட்டுவிட்டாய்?

अविज्ञानान्नृपसुता व्याली तीक्ष्णविषा यथा ॥

अविज्ञानात् தெரியாமையால்
मया என்னால்
स्वं எனது
भवनं மாளிகையில்
प्रवेशिता வைத்துக்கொள்ளப்
பட்டனை.

अपराधं कमृदिश्य त्यक्ष्यामीष्टमहं सुतम् ॥

अपराधं குற்றத்தை
उद्दिश्य கொண்டு
अहं நான்
इष्टं விரும்பிந்கெல்லாம்
पा त्तिरमान
सुतं குமாரனை
त्यक्ष्यामि கைவிடுவேன்.

जीवितं वाऽऽत्मनो रामं न त्वैव पितृवत्सलम् ॥

जीवितं अपि वा பிராணனையையினும்
त्यजेयं விட்டுவிடுவேன்.
पितृवत्सलं பிதுருவதல்லானை
रामं तु ராமனையோ வென்றால்
न एव மாட்டவேமாட்டேன்.

प्रीतिः ஆனந்தம்
भवति உண்டாகிறது.
अपश्यतः तु காணாமல் பிரிந்தா
मे என் [லோவென்றால்
चेतनं அறிவு
नष्टं भवति கலங்கிவிடுகிறது.

तिष्ठेल्लोको विना सूर्यं सस्यं वा सलिलं विना । न तु राषं विना देहे तिष्ठेत्तु मम जीवितम् ॥

सूर्यं विना "सुरीयनिल्लामलै
लोकः उलकडुडुडु
सलिलं विना जलडिल्लामलै
सस्यं वा डडिरुडु
तिष्ठेत् ஒருக்கால் வாழக்கூ
रामं रामனை [டும்.

विना तु விட்டுப்பிரிந்தேனென்
मम எனது [ரூல்
देहे தேகந்தில்
जीवितं உயிர்
तु ஒருக்காலும்
तिष्ठेत् தங்காது.

तदलं त्यज्यतामेष निश्चयः पापनिश्चये । अपि ते चरणौ मूर्धा स्पृशाम्येष प्रसीद मे ॥

पापनिश्चये { "கெடுதி செய்வதில்
तत् अलं இப்பொழுது இத்தோ
एषः இந்த [ஒருக்கட்டும்.
निश्चयः எண்ணம்
त्यज्यतां விடப்படட்டும்.

एषः இந்த நாள்
ते உனது
चरणौ பாதங்களை
मूर्धा தலையால்
अपि स्पृशामि தொடட்டுமா ?
मे எனமீது
प्रसीद கருணைகொள்.

॥ १५ ॥

किमिदं चिन्तितं पापे त्वया परमदारुणम्
पापे "அடிபாவி!
इदं இந்த
परमदारुणं மஹா கொடுமையா
னது

त्वया உன்னால்
किं ஏன்
चिन्तितम् மனதில் வாங்கிக்கொ
ள்ளப்பட்டது.

अथ जिज्ञाससे मां त्वं भरतस्य प्रियाप्रिये । अस्तु यत्त्वया पूर्वं व्याहृतं राघवं प्रति ॥
स मे ज्येष्ठःसुतः श्रीमान् धर्मज्येष्ठ इतीव मे । तत्त्वया प्रियवादिन्या सेवार्थं कथितं भवेत् ॥
तच्छ्रुत्वा शोकसन्तप्ता सन्तापयसि मां भृशम् । आविष्टाऽसि गृहं शून्यं सा त्वं परवशं गता ॥

त्वया "உன்னால்
पूर्वं முன்
राघवं रामனை
प्रति குறித்து
श्रीमान् 'செல்வனான
सः அவன்
मे எனக்கு
ज्येष्ठः सुतः ஜ்யேஷ்டபுத்திரன்
मे எனக்கு
धर्मज्येष्ठः தருமநெறியா லுயர்ந்த
इति इव இவ்வாறாக [வன்.
यत् एது
व्याहृतं சொல்லப்பட்டதோ
नत् अது

प्रियवादिन्या இனிக்கப்பேசும்
त्वया உன்னால்
सेवार्थं உன் மனதை ரஞ்சிப்
பிக்க
कथितं சொல்லப்பட்டதாக
भवेत् இருக்கக்கூடும்.
सा அப்போக்கொத்த
त्வ் ி
परवशं பிறர் போதனையை
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு,
गता ஈடுபட்டு விட்டவளாய்
शोकसन्तप्ता மனவேதனைப்படுகின்
शून्यं பாழ் [றவளாய்
गृहं உள்ளே

आविष्टा	புகுந்தவளாய்
असि	இருக்கிறாய்.
तत्	ஆகையால்
मां	என்னை
भृशं	மிகவும்
सन्तापयसि	வருத்துகின்றாய்.
तत्	அது

इक्ष्वाकूणां कुले देवि सम्प्राप्तस्सुमहानयम् ।

नयसम्पन्ने	“நியாயவழியிலேயே
देवि	தேவி! [நின்ற
ते	உனது
मतिः	புத்தி
विकृता	கெட்டுவிட்டது
यत्	என்றால்,

न हि किञ्चिदयुक्तं वा विप्रियं वा पुरा मम ।

विशालाक्षि	“மகாபுகழ்படைத்த
	வளே!
पुरा	இதுவரையில்
मम	எனக்கு
अयुक्तं वा	தீமையைவாவது
विप्रियं वा	அபரியத்தையாவது

ननु ते राघवस्तुल्यो भरतेन महात्मनाः ।

ननु	“அடியே!	
बाले	{	நல்லது சொல்லாதது
		அறியாதிருக்கும்
		ஜடமே!
खं हि	நீயே	
मम	என்னிடம்	
बहुशः	பலமுறை	

तस्य धर्मात्मनो देवि वने वासं यशस्विनः ।

भीरु	“மனத்திடரில்லாத
	வீளங்கும்
देवि	மஹிஷியே!
धर्मात्मनः	தருமாத்தமாவென
यशस्विनः	சிருலோகப்பிரசுத்தி
तस्य	அவனுக்கு [பெற்ற

अस्तु	இருக்கட்டும்.
भरतस्य	பரதனிடம்
प्रियाप्रिये	அன்பு அன்பில்லாமை
	என்கிற விஷயத்தில்,
त्वं	நீ
मां	என்னை
जिज्ञाससे अथ	பரீக்ஷித்தறிய விரும்பு
	கிறாயா என்ன?

अनयो नयसम्पन्ने यत्र ते विकृता मतिः ॥

इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுகுக்களுடைய
कुले	வம்சத்தில்
सुमहान्	பெரும்
अनयः	கேடு
अयं	இதோ
सम्प्राप्तः	வந்துவிட்டது.

अकरोस्त्वं विशालाक्षि तेन न श्रद्धाम्यहम् ॥

किञ्चित्	எதையும்
त्वं	நீ
अकरोः न	செய்ததில்லை.
तेन हि	அதனால்தான்
अहं	நான்
श्रद्धामि न	நம்ப முடியவில்லை.

बहुशो हि स्र बाले त्वं कथाः कथयसे मम ॥

ते	உனக்கு
राघवः	ராமன்
महात्मना	மஹாத்மாவான
भरतेन	பரதனோடு
तुल्यः	துல்யன் என்று
कथाः	விஷயங்களை
कथयसे स	சொல்லியிருக்கின்றாய்.

कथं रोचयसे भीरु नव वर्षाणि पञ्च च ॥

नव	ஒன்பது
पञ्च च	ஐந்துகூடிய
वर्षाणि	வருஷங்கள்
वने वासं	காட்டில் வளித்தலை
कथं	எப்படித்தானோ
रोचयसे	நீமனதில்கொண்டாய்?

अत्यर्थं सुकुमारस्य तस्य धर्मे धृतात्मनः । कथं रोचयसे वासमरण्ये भृशदारुणे ॥ २३ ॥

सुकुमारस्य	{ “कஷ்டமின்னதென் று தெரியாமலிருக்கு மதிபால்யதசையிலி ருக்கின்றவனும், அப்படியிருந்தும் இக ற்குள்ளேயே தருமமொன்றில் அசஞ்சலப்பற்றுடை யவனுமாகிய	तस्य	अवनुक्तु
अत्यर्थं		तस्य भृशदारुणे अरण्ये	மிக்க பயங்கரமாகிய மனுஷ்ய சஞ்சாரமற்ற கானகத்தில்
धर्मे		वासं	ववलि त्तथै
धृतात्मनः		कथं	எப்படித்தானோ
		रोचयसे	நீ மனதில் கொண் டாய்?

रोचयस्यभिरामस्य रामस्य शुभदर्शने । तव शुश्रूषमाणस्य किमर्थं विप्रवासनम् ॥ २४ ॥

शुभदर्शने	{ “எதிலும் நல்லதை யொன்றையே கொண் டாடுகின்றவளே ! உனக்கு சற்றும் மனங்கோண மல் சுச்சூறையை செய் கின்றவனும்	अभिरामस्य	{ உலகுக்கே அபிராம னாய் விளங்கிக்கொ ண்டிருக்கும் பூராமனுக்கு அரண்யவாஸத்தை ஏதுகாரணமாய் நீ ம னதில் கொண்டாய்?
तव		रामस्य विप्रवासनं किमर्थं रोचयसि	

रामो हि भरताद्भूयस्तव शुश्रूषते सदा । विशेषं त्वयि तस्मात्तु भरतस्य न लक्ष्ये ॥ २५ ॥

तव	“உனக்கு	त्वयि	உன்னிடத்தில்
सदा	எப்பொழுதும்	भरतस्य	பரதனுக்கு
भरतात्	பரதனைக்காட்டிலும்	तस्मात्	அவனைவிட
रामः हि	ராமன் தான்	विशेषं	மேன்பட்டபற்றை
भूयः	அதிகமாய்	न लक्ष्ये	நான் கண்டிலேன்.
शुश्रूषते	சுச்சூறையை செய்கிறான்.		
तु	அதுவுமன்றி		

शुश्रूषां गौरवं चैव प्रमाणं वचनक्रियाम् । कस्ते भूयस्तरं कुर्यादन्यत्र मनुजर्षभात् ॥ २६ ॥

ते	“உனக்கு	वचनक्रियां एव	நியமனப்படி முடிபெ றுகிற துமாகிய
गौरवं च	{ பூஜார்ஹமாய் கொண் டாடப்பட்டதாய் விளங்குகிறதும், சொன்ன காரியம் மு டிவுபெறுமோ முடிவு பெறாதோ என்கிற சந் தேகத்திற்கிடமில்லா கவண்ணமாய்	शुश्रूषां	சுச்சூறையை
प्रमाणं		मनुजर्षभात्	புருஷோத்தமனைக் காட்டிலும்
		भूयस्तरं	விசேஷமாய்
		अन्यत्र	வேறு
		कः	எவன்
		कुर्यात्	செய்வான்?

बहूनां स्त्रीसहस्राणां बहूनां चोपजीविनाम् । परिवादोऽपवादो वा राघवै नोपपद्यते ॥२७॥

राघवे “ஸ்ரீராமனிடத்தில்
बहूनां பல
स्त्रीसहस्राणां ஆயிரம் பெண்களுக்க
குள்ளும்
बहूनां பல

उपजीविनां च வேலைக்காரர்களுக்க
குள்ளும்
परिवादः தீயச் செயல்தானாகுக்
டு.
अपवादः वा தீயகுணம்தானாகுக்
उपपद्यते न ஏற்பட்டதில்லை. [டு]

सान्त्वयन् सर्वभूतानि रामः शुद्धेन चेतसा ।

मनुजव्याघ्रः “புருஷோத்தமனாகிய
रामः ஸ்ரீராமன்
सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளை
யும்
शुद्धेन பரிசுத்தமான
चेतसा மனத்தினால்

गृह्णाति मनुजव्याघ्रः प्रियैर्विषयवासिनः

सान्त्वयन् ஆதரித்துக்கொண்டு
विषयवासिनः நாட்டிலுள்ளாரை
प्रियैः இஷ்டமாயிருக்கும்
பேருதவிகளாக
गृह्णाति தன்வசமாக்கியிருக்க
றான்

सत्येन लोकाञ्जयति दीनान्दानेन राघवः । गुरुञ्छुश्रूषया वीरो धनुषा युधि शात्रवान्

वीरः “வீரனாகும்
राघवः ஸ்ரீராமன்
शात्रवान् அபராதிகளை
युधि யுத்தத்தில்
धनुषा கோதண்டத்தாலும்,
गुरुन् பெரியோர்களை
शुश्रूषया சொன்னசொல் தவ
றாது நடப்பதாலும்

दीनान् வறுமையாளர்களை
दानेन கொடையாலும்,
लोकान् உலகங்களை
सत्येन வாய்மையாலும்
जयति தன்வசமாக்கியிருக்க
கிறான்.

सत्यं दानं तपस्त्यागो मित्रता शौचमार्जवम् । विद्या च गुरुशुश्रूषा ध्रुवाण्येतानि राघवे ॥

सत्यं “सोन्नसொல்
தவறாமை,
दानं { பகைவர்களாயிருந்தா
லும் சரணாகதி செய்
தவர்களையேற்றுக்
கொள்ளல்
मित्रता அடியார்களை கார்த்த
त्यागः தண்ணளி [ருளல்,
तपः சுவர்க்கம்பெற ஒருவர்
செய்யும் காய்க்லேசம்,

शौच உள்ளும் புறமும் பர்
சத்தமாயிருத்தல்.
आर्जवं அடக்கம்,
विद्या த் தவக்குறும்,
गुरुशुश्रूषा { பெரியோர்களுக்க
மலங்கொணுது நட
க்கிறது
एतानि च இவைகளெல்லாமும்
राघवे ஸ்ரீராமனிடத்தில்
ध्रुवाणि குடிக்கொண்டிருக்கின்
றான்.

तस्मिन्नार्जवसम्पन्ने देवि देवोपमे कथम् । पापमाशंससे रामे महर्षिसमतेजसि ॥३१॥

देवि “தேவி!
तस्मिन् அப்போர்க்கொத்த

आर्जवसम्पन्ने நற்குணசாஹியாய்
देवोपमे தெய்வம் போன்றவ
ளும்

महर्षिसमतेजसि {
 रामे {
 न स्मराम्यप्रियं वाक्यं लोकस्य प्रियवादिनः ।

{ மகரிஷிகளுக்கொத்
 { த தேஜஸ்ஸுடன் வி
 { ளாங்குகிறவனுமாகிய
 { ஸ்ரீராமனிடத்தில்த்

लोकस्य

“உலாகத்திற்கு

प्रियवादिनः

அன்பாகவே பேசுவவ
 னுக்கு

अप्रियं

அஹிதமாயிருக்கும்

वाक्यं

நியமனத்தை

न स्मरामि

நான் விதிக்கமாட்
 டேன்.

क्षमा यस्मिस्तपस्त्यागः सत्यं धर्मः कृतज्ञता ।

त्यागः

“ஸ்வார்த்தமின்றி

तपः

பிறர் நன்மைக்குப்
 பாடுபடுதல்,

भूतानां

உயிர் பராணிகளுக்கு

अविहिंसा

யாதொரு தீங்கும்
 நினையாதபடி

क्षमा

{ எப்படிப்பட்ட அபரா
 { தத்தையும் பொறுத்
 { துக்கொள்ளல்,

कृतज्ञता

நல்லொழுக்கமாகிய

धर्मः च

தருமமும்

मम वृद्धस्य कैकेयि गतान्तस्य तपस्विनः ।

कैकेयि

“கைகேயி!

गतान्तस्य

லோகவாழ்வின் முடி-
 வுதசையாகிற

वृद्धस्य

கிழுவயதிலிருப்பவ
 னும்

तपस्विनः

மனம் நொந்தவனாய்

दीनं

தீனமாய்

पृथिव्यां सागरान्तायां यत्किञ्चिदधिगम्यते ।

सागरान्तायां

“கடல்குழந்த

पृथिव्यां

உலகத்தில்த்

यत्किञ्चित्

எப்படிப்பட்டதாகிய

अधिगम्यते

கிடைக்கிறதோ, [எது

तत् सर्वं

அதெல்லாவற்றையும்

पापं

தீங்கை

कथं

எப்படி

आशांससे

நீ கருதுகின்றாய் ?

स कथं त्वत्कृते रामं वक्ष्यामि प्रियमप्रियम् ॥

सः

அந்த நான்

त्वत्कृते

உனக்காகவும்

प्रियं

ப்ரியனாகிய

रामं

ஸ்ரீராமனிடம்

अप्रियं

அனிஷ்டத்தை

कथं

எப்படி

वक्ष्यामि

சொல்லுவேன் ?

अविहिंसा च भूतानां तमृते का गतिर्मम ॥

यस्मिन्

எவனொருவனிடத்தி
 லோ

तं

அந்த

सत्यं

{ ஸத்யனை ஒரு பெ
 { யர்கொண்டு லோகத்
 { தாரால் அழைக்கப்
 { படும் ஸ்ரீராமனை

ऋते

தவிர

मम

எனக்கு

गतिः

கதி

का

எது ?

दीनं लालप्यमानस्य कारुण्यं कर्तुमर्हसि ॥

लालप्यमानस्य

பலவாராய் வேண்டிக்
 கொள்ளும்

मम

என் விஷயத்தில்த்

कारुण्यं

கருணையை

कर्तुं

செய்ய

अर्हसि

நீ நிச்சயிக்கவேண்டும்.

तत्सर्वं तव दास्यामि मा च त्वां मन्युराविशेत् ॥

तव

உனக்கு

दास्यामि

நான் கொடுக்கிறேன்.

त्वां च

உனக்கும்

मन्युः

ஆசாபங்கம்

मा आविशेत्

இருக்கவேண்டாம்.

अञ्जलिं कुर्मि कैकेयि पादौ चापि स्पृशामि ते । शरणं भव रामस्य माऽधर्मो मामिह स्पृशेत् ॥

கைகேயி “கைகேயி,
 ते உனக்கு
 अञ्जलिं அஞ்சலியை
 कुर्मि செட்கீழேறன்.
 पादौ च இருபாதங்களிலும்,
 अपि स्पृशामि விழுட்டுமா? என்ன?
 रामस्य ஸ்ரீராமனுக்கு

शरणं புகழீடமராக
 भव நீ ஆளுவாயாக.
 इह இவ்விஷயத்தினில்
 मां என்னை
 अधर्मः தருமவிருத்தமானது
 मा स्पृशेत् பற்றுதிருக்கவேண்ட
 0ம்.”

इति दुःखाभिसन्तप्तं विलपन्तमचेतनम् । धूर्णमानं महाराजं शोकेन समभिप्लुतम् ॥ ३७ ॥
 पारं शोकार्णवस्याशु प्रार्थयन्तं पुनः पुनः । प्रत्युवाचाथ कैकेयी रौद्रा रौद्रतरं वचः ॥

ரௌா விபத்துக்கே காரண
 பூதமாய் விளங்கிய
 கைகேயிதேவியார்,
 அचेतनं மெய்மறந்தவராய்
 दुःखाभिसन्तप्तं { துர்ப்பாக்யத்தால் மி
 क्वं पரிश्रित्तुक् கொண்டு
 विलपन्तं कண்ணீர் சொரிகின்ற
 वराय வராய்
 धूर्णमानं { இங்குமங்கும் புரண்
 0கொண்டிருக்கிற
 वराय வராய்
 शोकेन மனவிசாரத்தால்
 समभिप्लुतं புண்பட்டவராய்

शोकार्णवस्य சோகக்கடலின்
 पारं முடிவை
 पुनः पुनः பலவாராய்
 इति மேற்கண்டவண்ண
 माय்
 प्रार्थयन्तं வேண்டுகின்ற
 महाराजं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
 पार्तु து
 रौद्रतरं தக்கண்ணமே
 वचः இன்னும் கொடியதா
 अथ யின்னும் கொடியதா
 प्रत्युवाचा யிருக்கும்
 योருக்கும்
 वचः சொல்லை
 अथ பின்வருமாறு
 प्रत्युवाचा பதிலாகச்சொன்னான்.

यदि दत्त्वा वरौ राजन् पुनः प्रत्यनुत्पस्ये । धार्मिकत्वं कथं वीर पृथिव्यां कथयिष्यसि ॥

वीर “எனது கணவனாகிய
 राजन् சக்கிரவர்த்தியாரே!
 वरौ இரண்டு வரங்களை
 दत्त्वा வாக்களித்துவிட்டு,
 पुनः அதுதன்பின்னர்

प्रत्यनुत्पस्ये பச்சாத்தாபப் படுகின்
 यदि என்கிறபடியால் [நீர்.
 पृथिव्यां உலகில்
 धार्मिकत्वं தருமநெறி வழுவாது
 कथं நடந்தீரென்பதை
 कथयिष्यसि எங்ஙனம்
 சொல்லிக்கொள்வீர்.

यदा समेता बहवस्त्वया राजर्षयः सह । कथयिष्यन्ति धर्मज्ञास्तत्र किं प्रतिवक्ष्यसि ॥

त्वया सह “உம்மோடுகூட
 समेताः சபையில் கூடிய
 धर्मज्ञाः தர்மமறிந்தவர்களும்
 राजर्षयः ராஜரிஷிகளும்
 बहवः மற்ற பலரும்

कथयिष्यन्ति यदा இகழ்ந்து விசாரிப்பார்
 कथयिष्यन्ति यदा களாகில்
 तत्र அப்பொழுது
 किं எவ்வாறு
 प्रतिवक्ष्यसि விடைசொல்லுவீர்?

यस्याः प्रयत्ने जीवामि या च मामभ्यपालयत् । तस्याः कृता मया मिथ्या कैकेय्या इति वक्ष्यसि ॥

यस्याः “எவளுடைய
 ஊக்கத்தால்
 பிரயத்னம்
 ஜீவாமி நான் பிழைத்திருக்க
 மாண் என்னை [கிமேறே
 யா எவள்
 அப்யபாலயத் பாதுகாத்தனளோ,
 தस्याः அந்த

कैकेय्याः கைகேயிக்கு
 मया என்னால்
 मिथ्या } வாத்தத்தம் பண்ணி
 कृता } செய்யாமல் பொய்யா
 इति என்று [க்கப்பட்டது
 वक्ष्यसि च சொல்லவேண்டியிருக்க
 குமே.

किल्बिषत्वं नरेन्द्राणां करिष्यसि नराधिप ।

नराधिप “சக்கிரவர்த்தியாரே!
 यः ஏதோ ஒரு
 वरं வரத்தை
 दत्त्वा வாக்கத்தம் பண்ணி
 விட்டு,

अद्य இப்பொழுது

शैब्यः श्येनकपोतीये स्वमांसं पक्षिणे ददौ ।

शैब्यः “சிப்சக்கிரவர்த்தியா
 னவர்

श्येन- } இந்திரன் பருந்தாக
 कपोतीये } வும் அக்னிபகவான்
 புறவாகவும் உருவம்
 தரித்து சண்டை
 போடுவதாய் நடனம்
 செய்துகொண்டு
 வந்தபொழுது
 स्वमांसं தனது மாம்சத்தை

[*புறவாயிருந்த அக்னிதேவனுக்கு வாக்கத்தம் முன்னமேயே பண்ணியிருந்ததினால்]

[‡ இருகண்களையும் இழந்த ஓர் பிராமணனுக்கு முன்னமேயே வாக்கத்தம் பண்ணிவிட்ட காரணத்தால்]

सागरः समयं कृत्वा न वेलातिवर्तते । समयं माऽनृतं कार्षीः पूर्ववृत्तमनुस्मरन् ॥४४॥

सागरः “சமுத்திரம்
 தேவர்கள் கரையை
 தாண்டிவராமல் இரு
 समयं } க்கவேண்டுமென பி
 ரார்த்தித்ததற்கு அ
 ப்படியே செய்வதாய்
 कृत्वा ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டு,
 वेलां } கரையை

यं दत्त्वा वरमद्यैव पुनरन्यानि भाषसे ॥

अन्यानि மாறானமொழிகளை
 भाषसे உரைக்கின்றீர்,
 नरेन्द्राणां एव மன்னவர்களுக்கு
 किल्बिषत्वं ஒரு குறையை
 करिष्यसि पुनः விளைவிக்கப்போகிறீ
 रा என்ன?

अलर्कश्चक्षुषी दत्त्वा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥

पक्षिणे பருந்தாயிருந்த இந்தி
 ரானுக்கு
 ददौ *கொடுத்தருளினார்.
 अलर्कः அலர்க்கனெனும் ஓர்
 ராஜரிஷி
 चक्षुषी தனது இருகண்களை
 யும்
 दत्त्वा §பிடுங்கிக்கொடுத்து
 उत्तमां உத்தம [விட்டு,
 गतिं जगाम கதியை அடைந்தார்.

வாக்கத்தம் முன்னமேயே பண்ணியிருந்ததினால்]

[‡ இருகண்களையும் இழந்த ஓர் பிராமணனுக்கு முன்னமேயே வாக்கத்தம் பண்ணிவிட்ட காரணத்தால்]

सागरः समयं कृत्वा न वेलातिवर्तते । समयं माऽनृतं कार्षीः पूर्ववृत्तमनुस्मरन् ॥४४॥

सागरः “சமுத்திரம்
 தேவர்கள் கரையை
 தாண்டிவராமல் இரு
 समयं } க்கவேண்டுமென பி
 ரார்த்தித்ததற்கு அ
 ப்படியே செய்வதாய்
 कृत्वा ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டு,
 वेलां } கரையை

अतिवर्तते न கடக்கா திருக்கிறது.
 पूर्व இதுவரையில் இருக்க
 वृत्तं தருமநெறியை [கின்ற
 अनुस्मरन् மனதில் வாங்கிக்
 கொண்டு,
 समयं வாக்குத்தத்தத்தை
 अनृतं பொய்யாக
 मा कार्षीः செய்யாதேயும்.

स देव्या व्यवसायं च घोरं च शपथं कृतम् । ध्यात्वा रामेति निश्चय्य छिन्नस्तरुःरिवापतत् ॥

ச: அவர்
 தேவியாரின்
 व्यवसायं च குயுத்தியையும்
 घोरं கோரமாய்
 कृतं செய்த
 शपथं च சபதத்தையும்
 ध्यात्वा நினைத்து,

राम 'ராமா'
 इति என்று
 निश्चय्य வாய்விட்டுச் சொல்லி
 छिन्न: வெட்டுண்ட [விட்டு,
 तरु: விருக்தம்
 इव போல்
 अपतत् கீழேவிழுந்தார்.

नष्टचित्तो यथोन्मत्तो विपरीतो यथाऽऽतुरः । हततेजा यथा सर्पो बभूव जगतीपतिः ॥

जगतीपति: சக்கிரவர்த்தியார்
 उन्मत्त: यथा பைத்தியம் பிடித்த
 वन्बोबालवम्
 विपरीत: தாறுமாறாக
 नष्टचित्त: பிதற்றுகிற

आतुर: यथा நோயாளிபோலவும்
 हततेजा: மந்திரத்தினால் கொட்
 ढमडककपडड
 सर्प: यथा அரவம்போலவும்
 बभूव இருந்தார்.

दीनया तु गिरा राजा इति होवाच कैकयीम् ॥ ५६ ॥

राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 दीनया திடனிழந்த
 गिरा குரலோடு,
 कैकयीं கைகேயியைப்பார்த்து

ह மிகக் கஷ்டமாய்
 तु இதுவிஷயத்தில்
 इति பின்வருமாறு
 उवाच மொழிந்தார்.

अनर्थमिममर्थाभं केन त्वमुपदर्शिता । भूतोपहतचित्तेव ब्रुवन्ती त्वं न लज्जसे ॥ ५७ ॥

केन "எவனால்
 त्वं நீ
 इमं இந்த
 अर्थाभं நல்லதுபோலிருக்கிற
 தாகிய
 अनर्थ அனர் தத்ததை
 उपदर्शिता உபதேசிக்கப்பட்டனை

त्वं நீ
 भूतोपहतचित्तेव பிசாசம் பிடித்த மன
 துற்றவள்
 इव போல்,
 ब्रुवन्ती பேசுகிறவளாய்
 लज्जसे न வெட்கப்படா திருக்.
 கின்றாய்.

शीलव्यसनमेतत्ते नाभिजानाम्यहं पुरा । बालायास्तच्चिदानि ते लक्षये विपरीतवत् ॥

पुरा "இதுவரைக்கும்
 बालाया: பாலய தசையிலிருந்த
 ते உன்னிடத்தில்,
 एतत् இப்படிப்பட்டதாகிய
 शीलव्यसनं சீலக்குறை என்பதை
 अहं நான்

अभिजानामि न அறிந்திலேன்.
 तु ஆண்படியால்
 इदानीं இப்பொழுது
 तं உன்னிடத்தில்
 तत् அதை
 विपरीतवत् புதிதாய்
 लक्षये நான் காண்கிறேன்.

कुतो वा ते भयं जातं या त्वमेवंविधं वरम् । राष्ट्रे भरतमासीनं वृणीषे राघवं वने ॥

யா
வ்
பரதன்
ராஜ்யத்திலும்
ராঘவன்
வனே
ஆசீனம்
எவ்விதம்

“எந்த அந்த
நீ
பரதனை
ராஜ்யத்திலும்
ஸ்ரீராமனை
காட்டிலும்
இருப்பதுமாகிற
இப்படிப்பட்ட

வரம்
வூணிஷே
தே
பயம்
ஜாதம்
கூதம்: வா

மனோரதத்தை
பிரார்த்திக்கின்றாய்,
உனக்கு
மனந்தடுமாறுதல்
ஏற்பட்டிருப்பதற்கு
என்னதான் காரண
மோ தெரிகிறதில்லை

विरमैतेन भावेन त्वमेतेनानृतेन वा । यदि भर्तुः प्रियं कार्यं लोकस्य भरतस्य च ॥

பர்து:
லோகஸ்ய
பரதஸ்ய ச
பரியம்
வ்
காரியம் யதி

“கணவனுக்கும்
உலகருக்கும்
பரதனுக்கும்
ஹிதமாயிருப்பதை
நீ
செய்ய விரும்புவாயா
கில்

एतेन
भावेन
एतेन अनृतेन वा
विरम

இந்த
மனவிகாரத்தினாலே
யும்-
இந்த குயுத்தியின
லேயும்
அணுக விடாது வில
கிப்போவாயாக.

वृशसे पापसङ्कल्पे क्षुद्रे दुष्कृतकारिणि । किं नु दुःखमलीकं वा मयि रामे च पश्यसि ॥

दुष्कृतकारिणि
क्षुद्रे
पापसङ्कल्पे
वृशसे

“முற்பிறப்பில் செய்த
பாபங்களின் பயனாய்
மகாபாபியாய்
நீற்கு விளைவிக்கிறதற்
கென்றே உத்பவித்
தவளாய்
தீயத்தொழிலுக்கு சங்
கல்பம் செய்துகொ
ண்டுவிட்ட
துஷ்டையே!

मयि
रामे वा
अलीकं
दुःखं च
किं नु
पश्यसि

என்னிடத்தில்தானா
கட்டும்
ஸ்ரீராமனிடத்தில்
தானாகட்டும்
இஷ்டத்திற்கு விருத்
தமாயிருக்கிற
அனிஷ்டமாயிருக்கி
றது
என்னதான்
நீ கண்டிருக்கின்றாய்?

न कथंचिद्वते रामाद्भरतो राज्यमावसेत् । रामादपि हि तं मन्ये धर्मतो बलवत्तरम् ॥ ६२ ॥

பரதன்
ராமாத் ஋தே
கயச்சித்
ராஜ்யம்
ஆவசேத் ந
ஹி

“பரதன்
ராமனன்னியில்
ஒருபொழுதும்
ராஜ்யத்தில்
வலிக்கமாட்டான்.
ஏனென்றால்

तं
रामात् अपि
धर्मतः
बलवत्तरं
मन्ये

அவனை
ராமனையும் காட்டி
யும்
தருமநெறியில்
மேம்பட்டவனாக
நான் அறிவேன்.

कथं द्रक्ष्यामि रामस्य वनं गच्छेति भाषिते । मुखवर्णं विवर्णं तं यथैवेन्दुमुपप्लुतम् ॥ ६३ ॥

वनं	“காட்டிற் கு	उपप्लुतं	ராகுவால் பற்றப்பட்ட
गच्छ	போ’	इन्दुं	சந்திரனை
इति	என்று	यथा	போன்றதாய்
भाषिते	சொல்லும்பொழுது	विवर्णं	வாடிக்கிடப்பதை
रामस्य	ராமனது	कथं एव द्रक्ष्यामि	எப்படித்தான் நான்
तं	அந்த		பார்த்து சகிப்பேன் ?
मुखवर्णं	முகசொளந்தரியத்தை		

तां हि मे सुकृतां बुद्धिं सुहृद्भिः सह निश्चिताम् । कथं द्रक्ष्याम्यपावृत्तां परैरिव हतां चमूम् ॥

सुहृद्भिः	“அன்பர்களோடு	परैः	சத்ருக்களால்
सह	கூட	चमूं	சையத்தை
निश्चितां	ஆலோசித்து நிச்சயிக் கப்பட்டதும்	हतां	அடியுண்டு கிடப்பதை
मे	எனது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
सुकृतां	தருமநெறிக்கு ஒத்தி நுக்கிற துமான	अपावृत्तां	தலைமூய் தடுமாறி விட்டதை
तां	அந்த	कथं हि	எப்படித்தான்
बुद्धिं	தீர்மானத்தை	द्रक्ष्यामि	நான் சஹிப்பேன் ?

किं मां वक्ष्यन्ति राजानो नानादिग्भ्यः समागताः । बालो वतायमैश्वकाश्चिरं राज्यमकारयत् ॥

ऐश्वकः	“இசைவராகு வம்சத்தில் பிறந்தவனும்	मां	என்னைப்பற்றி
बालः	அவிவேகியாயிருக் கும்	नानादिग्भ्यः	நானாதிக்குகளிலி ருந்து
अयं	இவன்	समागताः	வந்திருக்கின்ற
चिरं	இத்தனைநாள்வரையி யில்	राजानः	ஆரசர்கள்
किं	எப்படித்தானே	वक्ष्यन्ति	இகழ்ந்து பேசிக் கொள்வார்கள்.
राज्यं	ராஜ்யத்தை	वत	{ ஐயோ! இதைவிட வேறு அவமானம் வேண்டுமோ ?
अकारयत्	ஆண்டு வந்தான் என்று		

यदा तु बहवो वृद्धा गुणवन्तो बहुश्रुताः । परिप्रक्ष्यन्ति काकुत्स्थं वक्ष्यामि किमहं तदा ॥

गुणवन्तः	“நற்குணசாலிகளென் றும்,	परिप्रक्ष्यन्ति	} விசாரிக்கின்றார்கள்
बहुश्रुताः	வேத வித்துக்களென் றும்,	यदा	
बहवः	பிரசித்திபெற்று விளங்கும்	तदा	அதற்கு
वृद्धाः	பெரியோர்கள்	किं	எற்றுக்கொள்ளக்கூடி யதாயிருக்கிற எதை
ककुत्स्थं तु	சூராமனைப்பற்றி	अहं	நான்
		वक्ष्यामि	மறுமொழியாய்க் கூறுவேன் ?

कैकेय्या क्रियमानेन रामः प्रवाजितो मया । यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति ॥

कैकेय्या	“கைகேயியினால்	सत्यं	யதார்த்தத்தை
क्रियमानेन	உபத்திரவிக்கப்பட்ட	ब्रवीमि यदि	பதிலாய்சொல்லுகிறே
मया	என்றால்	तत्	நென்கிறபகூத்தில்,
रामः	ஸ்ரீராமன்,	असत्यं	அது
प्रवाजितः	காட்டிற்கு அனுப்பப்	}	மகா சபையில் வாக்கு
एतत्	பட்டானென்கிற		தத்தம் செய்ததற்கு
	இந்த	भविष्यति	விருத்தமாக
			ஆகும்.

किं मां वक्ष्यति कौसल्या राघवे वनमास्थिते । किं चैनां प्रतिवक्ष्यामि कृत्वा विप्रियमीदृशम् ॥

च	“இது இப்படியிருக்க	ईदृशं	இப்படிப்பட்டதாயி
कौसल्या	கௌசல்யை [ட்டும்;		ருக்கின்ற
राघवे	ஸ்ரீராமன்	विप्रियं	நெஞ்சைப்பிளக்கும்
वनं	காட்டிற்கு		அபசாரத்தை
आस्थिते	ஏகும்போது	कृत्वा	செய்துவிட்டு,
मां	என்னை	किं	எற்றுக்கொள்ளக்கூடி
किं	எப்படியும்		யதாயிருக்குமெதை
वक्ष्यति	எசவாள்.	प्रतिवक्ष्यामि	சமா தானமாய்ச்
एनां	இவளுக்கு		சொல்லுவேன் ?

यदा यदा हि कौसह्या दासीवच्च सखीव च । भार्यावद्भगिनीवच्च मातृवच्चोपतिष्ठति ॥

यदा यदा	“அந்தந்த சமயத்திற்	भार्यावत्	பத்தினியாகவும்
	கேற்றவண்ணமாய்	भोगिनीवत् च	உடன்பிறந்தாள்போல
कौसह्या हि	கௌஸல்யையோ		வும்
दासीवत् च	வேலைக்காரி போலவும்	मातृवत् च	பெற்ற தாய்போலவும்
सखी इव च	தோழிபோலவும்	उपतिष्ठति	நடந்துவந்திருக்கிறாள்.

सततं प्रियकामा मे प्रियपुत्रा प्रियंवदा । न मया सत्कृता देवी सत्कारार्हा कृते तव ॥

प्रियपुत्रा	“பெற்றரியபுதல்வனை	सत्कारार्हा	கொண்டாடுவதற்குரி
	ப்பெற்றவனும்,		மைபெற்றவனாகிய
मे	எனக்கு	देवी	பட்டமஹிஷி
सततं	எக்காலத்திலும்	तव कृते	உன் நிமித்தமாய்
प्रियंवदा	மனதிற்கொத்தபடி	मया	என்றால்
	பேசுகிறவளாய்	सत्कृता न	ஸக்கரிக்கப்படவில்லை.
प्रियकामा	மனங்கொணாமல் நடப்		
	பவனும்		

सा नूनं विधवा राज्यं सपुत्रा कारयिष्यसि । रामे प्रव्राजिते देवि नाहं जीवितुमुत्सहे ॥

ராமே “ஸ்ரீராமன்
 ப்ரவாஜிதே காட்டிற் கு ஏகிவிடு
 வாண் என்றால்
 அஹ் நான்
 ஜீவித் து உயிருடனிருக்க
 உத்ஸஹே ந பொறேன்.
 நூன் ஆகையால்

சா அந்த நீ
 விதவா கைம்பெண்ணைகி
 சபுத்ரா உனது புத்திரனுட
 னிருந்து
 ராஜ்யம் ராஜ்யத்தை
 காரயிஷ்யசி ஆண்டுவரலாம்.
 தேவி அம்மா !

सतीं त्वामहमत्यन्तं व्यवस्त्राम्यसतीं सतीम् । रूपिणीं विषसंयुक्तां पीत्वैव मदिरां नरः ॥

அஹ் “நான்
 த்வாண் உன்னை
 அத்யந்தம் முற்றிலும்
 சரீர் கொண்டாடத்தக்க
 ரூபிணி சுசீலமுற்றிருந்தவ
 ளாகவும்
 அசரீர் சரீர் மாண்ட உருவமெடுத்த
 துவந்த பேயெனவும்
 நரஃ ஓர் மனிதன்

மதிராண் வாய்க்கு நுகியாயிருக்
 கிற ஓர் பானத்தை
 பீத்வா குடித்து விட்டு,
 விஷசंயுக்தாண் அதன்பின்னர் விஷம்
 கலர்ந்திருப்பதை
 இவ் எவ்வண்ணமோ அவ
 வண்ணமே
 வ்யவஸ்யாமி நான் இப்பொழுது
 கண்டுகொண்டேன்.

अनृतैर्वै मां सान्त्वैः सान्त्वयन्ती स्य भाषसे । गीतशब्देन संरुद्ध्य लुब्धो मृगमिवावधीः॥

அநுதே: “வஞ்சனையான
 சாந்வே: தேதனெழுதும் சொற்
 மாண் எனனை [களால்
 சாந்வயந்தி உக்ஸாஹப்படுத்த
 கின்றவளாய்
 பாஷசே ச நீ பேசிவந்தாய்.
 கீதசாப்தேந இனிய குழலோசையி
 னால்

சர்ரூத்ய சிக்கிக்கொண்டுவிட்ட
 மூண் ஓர் மானை
 லூத்ய: ஓர் வேடன்
 இவ் எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 அவதீ: நீ சுவமாக்கிவிட்டாய்.
 வத ஐயோ ! எனக்குமென்
 ன மாண்க்கேடு !

अनार्य इति मामार्याः पुत्रविक्रायिकं ध्रुवम् । धिक्करिष्यन्ति रथ्यासु सुरापं ब्राह्मणं यथा ॥

அரீர்: மஹான்கள்
 புலதிக்ராயிகம் புத்திரனை துறந்து
 விட்ட
 மாண் எனனைப்பற்றி
 சூரபம் கள்ளுண்ட
 ப்ராஹ்மணம் அந்தனைனை
 ரத்யாஸு தெருச்சந்துகளில்

யதா எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 அநாரீர்: ‘நனன்’
 இதென் னன்று
 த்ருவம் நிச்சயமாய்
 திக்ரயிஷ்யந்தி இகழ்ந்து பேசுவார்
 கள்.

अहो दुःखमहो कृच्छ्रं यत्र वाचः क्षमे तव । दुःखमेवंविधं प्राप्तं पुराकृतमिवाशुभम् ॥

तव “உன்னுடைய
 वाचः துவட்ட மொழிகளை
 क्षमे செவிகொண்டு பொறுத்துவருகிறேன்,
 यत्र என்கிற காரணத்தால்
 एवंविधं இப்படிப்பட்டதாகிய
 पुराकृतं முற்பவத்தில் செய்த
 अशुभं அதர்மத்தின் பயனாய்
 दुःखं इव கஷ்டமே [விளைந்த

प्राप्तं { இப்பொழுது பிரத்யக்ஷத்தில் அனுபவிக்கப்படுகிறது.
 अहो அந்தோ!
 दुःखं கஷ்டமென்றாலும் இப்படியாயிருக்கும்.
 अहो அந்தோ
 कृच्छ्रम् சித்திரவதையாயிருக்கிறதே.

चिरं खलु मया पापे त्वं पापेनाभिरक्षिता । अज्ञानादुपसंपन्ना रज्जुरुद्धन्विनी यथा ॥

पापे “அடி பாவி!
 त्वं ரீ
 उद्धन्विनी கழுத்தில் சுருக்கிட்டு
 रज्जुः यथा கயறாய் [க்கொல்லும்
 उपसंपन्ना வந்துசேர்ந்தனை.
 { முற்பவத்தில் செய்த
 { அதர்மங்களின் பயனாய் இந்த ஜன்மத்தில் கஷ்டங்களை
 { அனுபவிக்கவேண்டியவனாகிய

अज्ञानात् { உண்மையையும்
 मया खलु { உண்மை தெரியாமையினால்
 अज्ञानात् { உண்மை தெரியாமையினால்
 चिरं { இக்காலம்வரைக்கும்
 अभिरक्षिता { கொண்டாடப்பட்டுவந்தனை.

रममाणस्त्वया सार्धं मृत्युं त्वां नाभिलक्षये । बालो रहसि हस्तेन कृष्णसर्पमिवास्पृशम् ॥

त्वया “உன்னோடு
 सार्धं கூட
 त्वां உன்னை
 रममाणः வாழ்க்கையாய் பெற்றுவிளங்கிய நான்
 मृत्युं மிருத்புவாக
 अभिलक्षये न அறிந்திலேன்.
 बालः ஓர் சிசு

रहसि { ஒருவருமில்லாத
 हस्तेन { கையினால் [இடத்தில்
 कृष्णसर्पं { மருந்து, மந்திரம் இவைகளுக்கும்சியாதவிஷமுடைய சர்ப்பத்தை
 इव { எவ்வண்ணமோ
 अस्पृशम् { அவ்வண்ணமே, நான் பற்றிவிட்டேன்.

तं तु मां जीवलोकोऽयं नूनमाक्रोष्टुमर्हति । मया ह्यपितृकः पुत्रः स महात्मा दुरात्मना ॥
 बालिशो बत कामात्पा राजा दशरथो भृशम् । स्त्रीकृते यः प्रियं पुत्रं वनं प्रस्थापयिष्यति ॥

तं “அப்படிப்பட்ட
 मां எண்ணப்பற்றி
 अयं இந்த
 जीवलोकः உலகஜனம்,

सः { அந்த
 महात्मा { மகாத்மாவாகிய
 पुत्रः { புதல்வன்
 दुरात्मना { மாபாவியாகிய

मया	என்னால்
अपितृकः	{ தந்தைபின் து பாது காப்பை இழந்தவனை க ஆகிறான்
हि	என்கிற காரணத்தால்
यः	எந்த
दशरथः राजा	தசரதமன்னன்
प्रियं	பெறலரிய
पुत्रं	குமாரனை
वनं	காட்டிற்கு.

व्रतैश्च ब्रह्मचर्यैश्च गुरुभिक्षोपकर्षितः । भोगकाले महत्कृच्छ्रं पुनरेव प्रपत्स्यते ॥ ८५ ॥

गुरुभिः च	உபாத்தியாயர்களால்
ब्रह्मचर्यैः च	{ தெய்வபக்தியை விளை விக்கின்ற வித்யாப்பி யாசுங்களால்
व्रतैः च	வைதீகானுஷ்டானங் களால்

नालं द्वितीयं वचनं पुत्रो मां प्रति भाषितुम् ।

सः	அந்த
पुत्रः एव	புத்திரன் மாத்திரம்
वनं	“காட்டிற்கு
प्रव्रज	போய்விடு”
इति	என்று
उक्तः	நியமனம் பெற்றவனை எனும்,
मां प्रति	என்னைப் பார்த்து

यदि मे राघवः कुर्याद्द्विनं गच्छेति चोदितः ।

वनं	“காட்டிற்கு
गच्छ	போ”
इति	என்கிற
मे	எனது
चोदितः	நியமனம் பெற்ற
राघवः	ஸ்ரீராமன்
प्रतिकूलं	முரட்டுத்தனமாய் மாட்டேனென்று

खीकृते	பெண்காதியின் சொ ல்லுக்கிணங்கி
प्रस्थापयिष्यति	அனுப்புகிறானே
मृशं	பெரும் [அவன்
वालिशः	முடனெனவும்
कामात्मा तु	பார்யாஸக்தனென
नूनं	நிச்சயமாய் [வும்
आक्रोष्टुं	துஷிக்க
भहैति	உரிமையுள்ளதாகிறது.
वत	{ ஐயோ! இப்படிப்பட்ட ட அவமானமும் எ னக்கா!

उपर्षितः	அதிகசீரமப்பட்டவ னிவன்.
भोगकाले	சுகப்படவேண்டிய காலத்தில்
पुनः	அப்படியில்லாமல்
महत् कृच्छ्रं	பெரும் கஷ்டத்தை
प्रपत्स्यते एव	அனுபவிக்கப்போகி ருணை!

स वनं प्रव्रजेत्युक्तो बाहमित्येव वक्ष्यति ॥

बाहं इति	{ திருவுள மெப்படியோ அப்படி நடப்பதுதான் எனது கடமை; அந்நனமே செய்கி றேனென்று
वक्ष्यति	பதிலுரைப்பான்.
द्वितीयं वचनं	வேறு சொல்லை
भाषितुं	சொல்ல
अलं न	இஷ்டப்படமாட் டான்.

प्रतिकूलं प्रियं मे स्यान्न तु वत्सः करिष्यति ॥

कुर्यात् यदि	நடந்துகொண்டானெ
मे	எனக்கு [என்றல் அது
प्रियं	தன்மயத்திற்கு ஏற்
स्यात्	ஆகும். [றதாய்
तु	அப்படியிருந்தும்
वत्सः	என் வயற்றில் பிறந்த அவன்
करिष्यति न	அவ்வாறு செய்ய மாட்டேன்.

शुद्धभावो हि भावं मे न तु ज्ञास्यति राघवः । स वनं प्रव्रजेत्युक्तो बाढमित्येव वक्ष्यति ॥

राघवः तु शुद्धभावः हि मे ज्ञास्यति न सः
 ॐராமனே நிர்மல மனமுடைய ஆனபடியால் எனது வாய்விட்டுச் சொல்லாது மனதிலேயே வைத்திருக்கும் கருத்தை அறியான். அவன்

वनं प्रव्रज इति उक्तः
 “காட்டிற்கு போ” என்கிற நியமனம் பெற்றவனானதுமே
 बाढं इति एव वक्ष्यति
 } நியமனத்தைச்சிறமேல்கொண்டு அந்நனமே செய்கிறேன் என்றதான் பதிலுரைப்பான்.

राघवे हि वनं प्राप्ते सर्वलोकस्य धिवकृतम् ।

राघवे वनं प्राप्ते मृत्युः यमक्षयं सर्वलोकस्य
 ॐராமன் காட்டிற்கு சென்றவளவில் மயமதருமராஜா யமலோகத்திற்கு எல்லா உலகத்தாருடைய

मृत्युरक्षमणीयं मां नयिष्यति यमक्षयम् ॥

धिवकृतं अक्षमणीयं मां नयिष्यति हि
 வைதலுக்குப் பாத்திரானுகிவிட்டவனும் நான் செய்த குற்றத்திற்கு மன்னிப்பு என்பதற்கே அன்றாறுகிவிட்டவனுமான என்னை கொண்டுபோய்விடுவான்.

मृते मयि गते रामे वनं मनुजपुङ्गवे । इष्टे मम जने शेषे किं पापं प्रतिपत्स्यसे ॥ ९० ॥

मनुजपुङ्गवे रामे वनं गते मयि मृते मम
 புருஷோத்தமனான ॐராமன் காட்டிற்கு போனபின்னர் நான் மரணமடைந்த எனது [பின்னர்

इष्टे शेषे जने किं पापं प्रतिपत्स्यसे
 இஷ்டமான இதர ஜனத்தினிடத்தில் என்ன கொடுமையை விளைவிக்கப்போகின்றாயோ?

कौसल्यां मां च रामं च पुत्रौ च यदि हास्यति । दुःखान्यसहती देवी मामेवानुमरिष्यति ॥

देवी मां रामं च हास्यति यदि दुःखानि एव
 “மற்றொரு ராணி சுமித்திரை எனனையும் ॐராமனையும் விட்டுப்பிரிவாளாகில் துக்கங்களுக்கும்

कौसल्यां च पुत्रौ च असहती मां अनुमरिष्यति
 கொளலையுக்கும் புதல்வர்கள் இருவர்களுக்கும் ஸயாதானம் காணப் பெறாதவளாகி என்னுடன் உடன் கட்டை ஏறிவிடுவாள்.

कौसल्यां च सुमित्रां च मां च पुत्रैस्त्रिभिः सह । प्रक्षिप्य नरके सा त्वं कैकेयि सुखिता भवा ।

கைகேயி
கௌஸல்யையையும்
சுமித்ரா
மூன்று
புதல்வர்களோடு
கூட
எண்ணியும்

नरके
प्रक्षिप्य
सा
त्वं
सुखिता
भव
பெருமாதத்தில்
தள்ளிவிட்டு,
அப்படிப்பட்டவளா
கிய
நீ ஒருவர் மாதிரம்
சுகமாய்
வாழ்ந்துவா.

मया रामेण च त्यक्तं शाश्वतं सत्कृतं गुणैः । इक्ष्वाकुकुलमक्षोभ्यमाकुलं पालयिष्यसि ॥

शाश्वतं
अक्षोभ्यं
मया
गुणैः
सत्कृतं
“அனுதிகாலமாய்
பிறரால் வெல்ல ஒண்
ணாதும்,
என்னால்
உத்தமகுணங்களால்
ஸத்கரிக்கப்பட்டு
வந்ததுமான

इक्ष्वाकुकुलं
रामेण च
त्यक्तं
आकुलं
पालयिष्यसि
இக்ஷ்வாகுகுலம்சத்த
வர்களால் பரிபாலித்
துவரப்பட்டதுமாகி
ய தேசத்தை
ஸ்ரீராமனாலேயும்
துறந்துவிடப்பட்டு
குழப்பமடைந்ததாய்
நீயே காப்பாற்றிவா.

प्रियं चेद्भरतस्यैतद्रामप्रव्राजनं भवेत् । मा स मे भरतः कार्ष्णित्येतकृत्यं गतायुषः ॥ ९४ ॥

एतत्
रामप्रव्राजनं
भरतस्य
प्रियं
भवेत् वेत्
“இந்த
ஸ்ரீராமன் காட்டிற்கு
பரதனுக்கு [ஏகுதல்
குலத்திற்கேற்றதாய்
தோன்றுமாகில்

गतायुषः
मे
भरतः
प्रेतकृत्यं
मा स कार्ष्णित्
லோகாந்தரமடைந்த
எனக்கு
பரதன்
சரமகைகங்கயத்தை
செய்யக்கூடாது.

इन्ताऽनार्ये ममामित्रे सकामा भवं कैकेयि । मृते मयि गते रामे वनं पुरुषपुङ्गवे ॥ ९५ ॥

अनायें
मम
अमित्रे
पुरुषपुङ्गवे
रामे
वनं
गते
“தீயஒழுக்கமுடை
யாய்!
எனக்கு
பகையானவளே!
புருஷோத்தமனை
ஸ்ரீராமன்
காட்டிற்கு
ஏகிவிடவும்

मयि
मृते
कैकेयि
सकामा
हन्त
भव
நான்
இறந்தபின்னர்
கேகயராஜன்மகளே!
மனோரதம் கைகூடப்
பெற்றவளாய்
பாராண்டுமனம்
களித்து
நீ வாழ்க.

सेदानीं विधवा राज्यं सपुत्रा कारयिष्यसि ॥ ९६ ॥

विधवा
हदानीं
सा
“கைம்பெண்ணை
அப்படியாகியும்
அந்த நீ

सपुत्रा
राज्यं
कारयिष्यसि
உன் பிள்ளையுடன்
ராஜ்யபரிபாலனத்தை
செய்துவருவாயாக.

त्वं राजपुत्रीवादेन न्यवसेर्मम वैश्वमिनि । अकीर्तिश्चातुला लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ॥
सर्वभूतेषु चावज्ञा यथा पापकृतस्तथा ॥ ९७ ॥

लोके “உலகில்
அதுலா ஒப்புயர்வில்லாத
அகீர்தி: அபகீர்த்திபெற்றவ
ளாயும்
பாபகृत: பாபியாயுமிருக்கிற
ஒருவனுக்கு
யथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
சर्वभूतेषु மனிதர்களெல்லோரி
டத்திலும்
अवज्ञा च நிந்தைக்குப் பாத்திர
மாகிவிட்டவளுமாகிய

உவ் நீ,
மே ச எனக்கே
ध्रुव: எக்காலத்திலும் வழங்
கப்போகிறதான
परिभवः तथा च அபயசஸ் வினாவிப்ப
मम எனது [தற்கென்றே
वैश्वमिनि ஆரண்மனையிஸ்
राजपुत्रीवादेन ராஜபுத்திரியெனும்
வ்யாஜத்தால்
न्यवसे: வாழ்ந் துவந்தனை.

कथं रथैर्विभुर्यात्वा गजाश्वैश्च मुहुर्मुहुः । पद्भ्यां रामो महारण्ये वत्सो मे विचरिष्यति ॥

मे “எனது
वत्सः रामः வத்ஸனான பூரீராமன்
विभुः பெருமையாய்
मुहुः सुहुः இதுவரையிலெக்கா
லத்திலும்
रथै: ரதங்களின்மீதும்

गजाश्वैः च யானைகளின்மீதும் கு
திரைகளின்மீதும்
यात्वा சவாரிசெய்துவிட்டு,
महारण्ये மஹாரண்யத்தில்
पद्भ्यां இரு கால்களால்
कथं विचरिष्यसि எவ்வாறு நடப்பான் ?

यस्य त्वाहारसमये सूदाः कुण्डलधारिणः । अहंपूर्वाः पचन्ति स्म प्रशस्तं पानभोजनम् ॥
स कथं नु कषायाणि तिक्तानि कटुकानि च । भक्षयन्वन्यमाहारं सुतो मे वर्तयिष्यति ॥

कुण्डलधारिणः { கைவளைகள் குண்டல
ங்கள் முதலானவை
களைப் பரிசாகப்பெற்
றுதரித்துக்கொண்டு
விளங்குபவரான
सूदाः பாசுக்கள்
आहारसमये போஜனகாலத்தில்
अहंपूर्वाः } “நான் செய்ததை மெ
ச்சுவேண்டும் நான்
செய்ததை மெச்ச
வேண்டும்” என்கிற
वृत्तु } போட்டிபோடுகின்ற
வர்களாய்
प्रशस्तं நாவிற்கு ருசிகரமாயி
(ருக்கும்

पानभोजनं உணவை
यस्य எவனுக்கு
पचन्ति स्म சமைக்கின்ற ருர்களோ,
मे எனது
सुतः सः புதல்வனாகிய அவன்
वन्यं आहारं च காட்டிலகப்படுகிற
உணவையும்
कषायाणि துவர்ப்பானவை
களையும்
तिक्तानि கசப்பானவைகளையும்
कटुकानि காரமானவைகளையும்
उ इனிமேலாக
भक्षयन् पुसित्तुக்கொண்டு
कथं எங்கனம்
वर्तयिष्यति உயிர்வாழ்வான் ?

महाहर्वस्त्रसंवीतो भूत्वा चिरसुखोषितः । काषायपरिधानस्तु कथं भूमौ निवस्यति ॥

महाहर्वस्त्रसंवीतः	“ விஸையார்ந்த ஆடை களை தரித்தவனாய்	तु	இப்பொழுது
चिरसुखोषितः	{ இவ்வளவு நாளாய் செல்வமாய் வாழ்ந் து விட்டவனாய்	काषायपरिधानः	கா வியுடையுடுத்துக் கொண்டவனாய்
भूत्वा	இருந்துவிட்டு,	भूमौ	உலகினில்
		कथं	எங்ஙனம்
		निवस्यति	வாழ்வான்?

कस्यैतद्द्वारुणं वाक्यमेवंविधमचिन्तितम् । रामस्यारण्यगमनं भरतस्याभिषेचनम् ॥१०२॥

भरतस्य	“ பரதனுக்கு	द्वारुणं	மகா கொடுமையாய்
अभिषेचनं	முடிசூட்டுதலென் பது		மிருக்கிற
एवंविधं	அப்படியேயிருக்கத்	आरण्यगमनं	அரண்யவாசமான
रामस्य	மூராமனுக்கு [டும்.		சிகைக்கூற
एतत्	இந்த	वाक्यं	உபதேசமானது
अचिन्तितं	{ இதுவரையில் நேர்ந்த காரியங்களுக்கு விரோ தமாயிருக்கிறதும்	कस्य	யார் உனக்குச் செய் தது?

धिगस्तु योषितो नाम शठाः स्वार्थपरायणाः ।

न ब्रवीमि स्त्रियः सर्वा भरतस्यैव मातरम् ॥ १०३ ॥

अनर्थभावेऽर्थपरे नृशंसे ममानुतापाय निविष्टभावे ।

किमप्रियं पश्यसि मन्निमित्तं हितानुकारिण्यथवापि रामे ॥ १०४ ॥

योषितः नाम	“ பெண்புள்ளைகளெ ன்றால்	ब्रवीमि	நான் திடமாய்ச்சொல் வுவேன்
शठाः	{ வெகு துஷ்டகுணமு டையவர்களல்லது விச்வாச காதகர்கள் .	अनर्थभावे	அதர்மத்தில் புத்தியை செலுத்திவிட்டவளே!
स्वार्थपरायणाः	{ தங்கள் காரியங்களை யே எப்பொழுதும் முடித்துக்கொள்ள ஊக்கமுடையவர்கள் .	अर्थपरे	{ பொருளொன்றுதான் ஸர்வமுமென்பதாய் அதற்கு ஈடுபட்ட வளே!
सर्वाः	எல்லா	मम	எனக்கு
स्त्रियः	ஸ்திரீகளைப்பற்றியும்	अनुतापाय	மனவேதனை உண் டாக்குவதற்காக
धिगस्तु न	இப்படியிகழ்ந்து பேச வது நியாயமன்று.		
भरतस्य	பரதனது	निविष्टभावे	{ உபதேசம் பெற்று விளங்கும் உள்ள முடையவளே!
मातरं एव	தாய் ஒருத்தியை குறி த்துமாத்திரம்		

नुशंसे	ஈவுஇரக்கமில்லாத சண்டாளி!	रामे अपि	ஸ்ரீராமனிடத்தில் தா
मन्निमित्तं	என்னிடத்தில் தானா		கைட்டும்
अथ वा	அல்லது [கட்டும்		
हितानु- कारिणि }	யாவருக்கும் ஹித மொன்றையே செய் வதையே சர்வமாய்க் கொண்டு விளங்கு கிறவனுமான	अप्रियं	குற்றமாகிறதா
		किं	எதை
		पश्यसि	நீ கண்டிருக்கின்றீன?

परित्यजेयुः पितरो हि पुत्रान् भार्याः पतींश्चापि कृतानुरागाः ।

कृत्स्नं हि सर्वं कुपितं जगस्याद्दृष्ट्वैव रामं व्यसने निमग्नम्

॥ १०५ ॥

रामं व्यसने	“ஸ்ரீராமனை கானகத்திற்கு தூதர் திவிட்டதில்	परित्यजेयुः	{ பந்துத்வங்களை ஒழி த்து தங்களது அல்ல வெனத்துறந்துவிடு வார்கள்.
निमग्नं	இழந்தவனாக	हि	இது நிச்சயம்.
दृष्ट्वा एव कृतानुरागाः	அறிந்ததமே, பரசமர்ப்பணம் செய்துள்ள	कृत्स्नं	எல்லாமும்
पितरः	தந்தையர்கள்	सर्वं	{ மற்று அசையாப்பொ ருள் அசைபொருள் இவைகளை உள்ளிட்ட உலகமே
पुत्रान् च	புதல்வர்களையும்,	जगत् हि	உல்லக்கல்லோல
भार्याः	மனைவியர்கள்	कुपितं	ஆகுடம். [மடைந்ததாய்
पतीन् अपि	கணவர்களையும்	स्यान्	

अहं पुनर्देवकुमाररूपमलंकृतं तं सुतमाव्रजन्तम् ।

नन्दाभि पश्यन्नपि दर्शनेन भवामि दृष्ट्वा च पुनर्युवैव

॥ १०६ ॥

अहं पुनः	“நானே	पश्यन् अपि च	நினைக்கும்பொழு தெல்லாம்
तं सुतं	அந்த புதல்வனை		உள்ளம் பூரிக்கின்
अलङ्कृतं	ஸௌந்தர்யமே உரு வெடுத்தவந்தவனாய்	नन्दाभि	கண்முன் [நேன்.
	{ தெய்வமே திருக்குமா ரனாய் உருக்கொண் டவனாய்	दर्शनेन	கண்டுவிட்டேனென்
देवकुमाररूपं		दृष्ट्वा पुनः च	ரூல்
		युवा इव	யௌவனபுருஷன்
आव्रजन्तं	கிடைத்திருப்பதை	भवामि	போல் ஆய்விடுகிறேன்.

विना हि सूर्येण भवेत्पृथ्विरवर्षता वज्रधरेण वापि ।

रामं तु गच्छन्तमितः समीक्ष्य जीवेन्न कश्चित्चिति चेतना मे ॥ १०७ ॥

सूर्येण विना	“सூரியன் கோற்றம் செய்யாவிடினும்
वज्रधरेण	இந்திரபகவானால்
अवर्षता अपि	மழைபொழியாவிடி னும்
रा	ஒருக்கால்
मृत्तिः	{ ஜனங்கள் அவரவர்கள் தொழில்களைச் செய் வது என்பது
मवेत्	இருந்தாயிலும் இருக் கலாம்.

रामं हि	ஸ்ரீராமனையோவென் றால்
इतः	இங்கிருந்து
गच्छन्तं	போய்விட்டவரை
समीक्ष्य तु	அறிந்ததுமே,
कश्चित्	எந்த ஒரு மனிதனும்
जीवेत् न	அவனவன் தொழிலி லிரான்.
इति	என்பது
मे	எனக்கு
चेतना तु	தெரிந்தவிஷயமே.

विनाशकामामहितामित्रामावासयं मृत्युमिवात्मनस्त्वाम् ।

चिरं बताङ्गेन धृता हि सर्पिं महाविषा तेन हतोऽस्मि मोहात् ॥ १०८ ॥

महाविषा	“கொடிய விஷமுள்ள ஸர்ப்பமாகிற நீ
सर्पिं	உண்மை தெரியாம யினாலேயே
मोहात् हि	இவ்வளவு காலமாய் பக்கலில்
चिरं	போஷித்துவைக்கப் பட்டிருந்தனை.
भङ्गेन	எனக்கு
शता	யமனுகிவிட்டவனும்,
आत्मनः	
मृत्युं इव	

विनाशकामां	அழிவை சகக்கல்பித்து விட்டவனும்
अहितां	தருமநெறி நடுவியவ ளாய்
अमित्रां	சத்ருவாய் விளங்கும்
त्वां	உன்னிடத்தில்
आवासयं	* நான் அன்பாயிருந்து வந்துவிட்டேன்.
तेन	அதனால்
वत	ஐயோ!
हतः अस्मि	நான் ஒழிந்தேன்.

मया तु रामेण सलक्ष्मणेन प्रशास्तु हीनो भरतस्सह त्वया ।

पुरं च राष्ट्रं च निहत्य बान्धवान् ममाहितानां च भवाभिहर्षिणी ॥ १०९ ॥

भरतः	“பரதன்
मया	என்றாலும்
सलक्ष्मणेन	சக்தமணனுடன் கூடிய
रामेण तु	ஸ்ரீராமனாலேயும்
हीनः	கைவிடப்பட்டவனாய்
त्वया सह	உன்றோடுகூட
पुरं च	பட்டணத்தையும்
राष्ट्रं	நாட்டையும்

बान्धवान् च	நண்பர்களையும்
निहत्य	ஒடுக்கித் தன் வசமாக் கிக்கொண்டு,
प्रशास्तु	அரசுபுரிந்துவரட்டும்.
मम	எனது
अहितानां	விரோதிகளுக்கு
अभिहर्षिणी च	ஸந்தோஷம் விளைவிப் பவனாரியே
भव	வாழ்ந்து வா.

वृशंसवृत्ते व्यसनप्रहारिणि प्रसह्य वाक्यं यदिहाद्य भाषसे ।

न नाम ते केन मुख्वात्पतन्त्ययो विशीर्यमाणा दशनाः सहस्रधा ॥ ११० ॥

व्यसन- प्रहारिणि	} “தருமநெறியை எப்படியும் நழுவுவதிடமாத் டான் என்கிறதால் மேன்மேலும் என்னை துன்புறுத்தும் கொடிய சண்டாளி இப்பொழுது [யே! இவ்விஷயத்தில் எந்த கற்பனையை நீ சொல்லுகிறாயோ	प्रसह्य	துராக்கிருதமானது.
वृशंसवृत्ते अद्य इह यत् वाक्यं भाषसे		अतु	नाम ते मुख्वात् दशनाः सहस्रधा विशीर्यमाणाः
		केन अधः पतन्ति	எனவே கீழே உதிர்து விழாமலிருக்கின்றன.

न किञ्चिदाहाहितमप्रियं वचो न वेत्ति रामः पुरुषाणि भाषितुम् ।

कथं नु रामे ह्यभिरामवादिनि ब्रवीषि दोषान् गुणानित्यसंमते ॥ १११ ॥

रामः अहितं अप्रियं किञ्चित् वचः आह न पुरुषाणि भाषितुं वेत्ति न अभिराम- वादिनि	} “ஸ்ரீராமன் தருமநெறிக்கு விருத்தமாயிருக்கிறதும் நன்மையை விளைவிக்காததுமாகிய ஏதேனுமொரு சொல்லை சொன்னகே இல்லை. கடுமசொற்களை பேச அவன் நினையான். எப்படிப்பட்டவனுடையவும் மனம் கோணுது பேசுபவனும்	गुणानित्य- संमते	} நிரந்தரமாய் ஆசிரயித்த உத்தமகுணங்களைக்கொண்டே லோகத்தாரெல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டவனுமாகிய

प्रताम्य वा प्रज्वल वा प्रणश्य वा सहस्रशो वा स्फुटिता महीं व्रज ।

न ते करिष्यामि वचः सुदारुणं ममाहितं केकयराजपांसनि ॥ ११२ ॥

प्रताम्य वा प्रज्वल वा प्रणश्य वा सहस्रशः स्फुटिता महीं व्रज वा	} “நீ எவ்வளவு வேண்டுமென்றாலும் துன்பமுற்றே இரு தீயில்பற்றி எரிந்து தான்போவேறு எப்படியாகியும் செத்துத்தான் ஆயிரம் சிறு தண்டுகளாகி பூமியில் நீ விழந்துதான் கிட	केकयराज- पांसनि	} கேகயமன்னர்கள் குலத்தில் பிறந்த கொடுப்பாரியே!

त्रयोदशः सर्गः—பதிமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 13 ||

पुनः कैकेयीप्रसादनम्—மறுபடியும் கைகேயியை ஸமாதானம் செய்வது.

अतदहं महाराजं शयानमतथोचितम् । ययातिभिव पुण्यान्ते देवलोकात्परिच्युतम् ॥ १ ॥
अनर्थरूपाऽसिद्धार्था ह्यभीता भयदर्शिनी । पुनराकारयामास तमेव वरमङ्गना ॥ २ ॥

अनर्थरूपा	{ ஆபத்துக்கென்றே உருவு எடுத்துவந்த வனும்,	देवलोकात्	தேவலோகத்தினின்ற
असिद्धार्था	{ நியாயமில்லாததை நியாயமாய் ஸ்தாபிக் கவல்லவனும்,	परिच्युतं	தள்ளப்பட்ட
अभीता	{ நாணமென்பதையே விட்டொழிந்தவனும்	ययाति इव	யயாதியைப்போலவே
भयदर्शिनी	{ மனமிரங்கும்படி செய் யவல்லவனாகிய	शयानं	தரையில் விழுந்துகி டக்கிறவரும்
अङ्गना	{ பெண்பிள்ளையாகு மவள்	अतथोचितं	அப்படியிருக்கத்தகா தவருமான
पुण्यान्ते	{ புண்ணியத்தின் முடி வில்	तं	அந்த
		वरं	உத்தம
		महाराजं हि	சக்கிரவர்த்தியாரையே
		पुनः एव	முன்னிலும்திகமாய்
		अतदहं	வரம்புகடந்து
		आकारयामास	பின்வருமாறு நிர்பந் தித்தார்.

त्वं कथ्यसे महाराज सत्यवादी दृढव्रतः । मम चेवं वरं कस्माद्विधारयितुमिच्छसि ॥ ३ ॥

महाराज	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	मम	எனக்கு
त्वं	நீர்,	वरं	ஏற்கனவே தானம் செய்துவிட்டதாகிய
सत्यवादी	வாய்மையாளரென வும்	इमं	இதை
दृढव्रतः	தருமநெறி நழுவவி டாதவரெனவும்	कस्मात्	எக்காரணத்தைக் கொண்டு
कथ्यसे	புகழ்ப்படுகிறீர்.	विधारयितुं	கொடுக்காமலிருக்க
च	அப்படியிருந்தும்	इच्छसि	நீர் நினைக்கின்றீர்? ”

एवमुक्तस्तु कैकेय्या राजा दशरथस्तदा । प्रत्युवाच ततः क्रुद्धो मुहूर्तं विह्वलन्निव ॥ ४ ॥

कैकेय्या	கைகேயிகேவியாரால்	विह्वलन्	ஒன்றும்சொல்லத்தெ ரியாதவராக
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	ततः	அதன்மேல்
उक्तः	சொல்லியதற்குத் திருச்செவிகாற்றிய	क्रुद्धः	மனதில் பயம் விளை விக்கின்றவராக
दशरथः	தசரத	तु	இவ்விஷயத்தில்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு மொழி ந்தார்.
तदा	அதனால்		
मुहूर्तं इव	சற்றுநேரம் மாத்திரம்		

मृते मयि गते रामे वनं मनुजपुङ्गवे । हन्तानायें ममामित्रे सकामा सुखिनी भव ॥ ५ ॥

अनायें	“ தீயஒழுக்கமுடை	मयि	நான்
मम	எனக்கு [யாய் !	मृते	இறந்தபின்னர்
अमित्रे	பகையாவனே !	सकामा	மனோதம்கைகூடப்
मनुजपुङ्गवे	புருஷோத்தமன		பெற்றவளாய்
रामे	ஸ்ரீராமன்	हन्त	அளவுகடந்து
वनं	காட்டிற்கு	सुखिनी	உள்ளம்பூரித்தவளாய்
गते	ஏகிவிடவும்	भव	நீ வாழ்க.

स्वर्गेऽपि खलु रामस्य कुशलं देवतैरहम् । प्रत्यादेशादभिहितं धारयिष्ये कथं वत ॥ ६ ॥

स्वर्गे अपि	“ சுவர்க்கத்திலும்	अहं	நான்
देवतैः	தேவர்களால்	कथं	தருமவிருத்தமில்லாத
प्रत्यादेशात्	தெய்வசக்தியால்	धारयिष्ये	படியாயிருக்குமெதை
रामस्य	ஸ்ரீராமனது		பதிலாய் சொல்ல
कुशलं खलु	குசலத்தைப்பற்றிய	वत	முடியும் ?
अभिहितं	கேழ்வைக்கு		ஐயோ ! அங்கும் கஷ்டமே !

कैकेय्याः प्रियकामेन रामः प्रव्राजितो वनम् । यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति ॥

कैकेय्याः	“ கைகேயிக்கு	प्रव्राजितः	அனுப்பப்பட்டான்
सत्यं	செய்திருந்த வாக்கு		என்று
	தத்தத்தை	ब्रवीमि यदि	நான் பதில்சொல்லு
	கேட்டபடியே செய்ய		கின்றேன் என்றால்
प्रियकामेन	{ வேண்டியவன	एतत्	இந்த
	{ என்னால்	तत्	அது
रामः	ஸ்ரீராமன்	असत्यं	{ ஸதஸ்ஸில் மொழியப்
वनं	அரண்யத்திற்கு		{ பட்ட சொல்லுக்கு
		भविष्यति	விரோதமாக
			அரும்.

अपुत्रेण मया पुत्रः श्रेणेण महता महान् । रामो लब्धो महाबाहुः स कथं त्यज्यते मया ॥

सः	“ அந்த	श्रेणेण	யாகத்தால்
महान्	மஹானும்	पुत्रः	திருக்குமாரனும்
महाबाहुः	மஹாபாகுவுமாகிய	लब्धः	அடையப்பட்டான்.
रामः	ஸ்ரீராமன்	मया	என்னால்
अपुत्रेण	மக்கட்பேறில்லாத	कथं	எப்படி
मया	என்னால்	त्यज्यते	தூரத்தில் செல்ல வி
महता	மஹத்தான		டைகொடுக்கமுடியும்?

शूरश्च कृतविद्यश्च जितक्रोधः क्षमापरः । कथं कमलपत्राक्षो मया रामो विवाह्यते ॥९॥

कमलपत्राक्षः “நாமரை இத்தம்போன்ற கண்களுற்றவனும்
 कृतविद्यः ஸகலவித்யைகளின் கரைகளைக்கண்டவனும்
 शूरः சூரனும்
 च அப்படியிருந்தும்
 जितक्रोधः பிறர்மீதெகப்பவும் கோபம்பாராட்டாதவனும்

क्षमापरः च { பிறர்கள் செய்யு மபசாரங்களை யெல்லாம் மன்னிப்பதையே விருதமாய்க்கொண்ட ஸ்ரீராமன்
 रामः என்னால்
 मया எப்படி
 कथं விவாச்யதே வனவாசத்திற்கனுப்பப்படுவான் ?

कथमिन्दीवरश्यामं दीर्घबाहुं महाबलम् । अभिराममहं रामं प्रेषयिष्यामि दण्डकान् ॥

इन्दीवरश्यामं { “கருநெய்தல் போன்ற சயாமளவர்ணத்திருமேனியனும்,
 दीर्घबाहुं { முழங்காலளவு நீண்ட திருத்தோள்களையுடையவனும்,
 महाबलं தனிவீரனும்,

अभिरामं { ஒப்புயர்வில்லாத ஸௌந்தர்யமுடைய வனுமான ஸ்ரீராமனை
 रामं நான்
 अहं எப்படி [எனக்கு
 कथं தண்டகாரணயங்க-
 दण्डकान् துரத்திவிடுவேன் ?
 प्रेषयिष्यामि

सुखानामुचितस्यैव दुःखैरनुचितस्य च ।

दुःखैः “கஷ்டங்களால்
 अनुचितस्य அனுகப்படாமலிருந்தவனும்,
 सुखानामेव ஸுகங்களுக்கு மாத்திரம்
 उचितस्य உரியவனும்,

दुःखं नामानुपश्येयं कथं रामस्य धीमतः ॥

धीमतः தீமானுமான
 रामस्य च ஸ்ரீராமனுக்கும்
 दुःखं கஷ்டமென்பதை
 कथं नाम எப்படித்தான்
 अनुपश्येयम् நான் மனதில் நினைத்து சஹிப்பேன் ?

यदि दुःखमकृत्वाद्य मम संक्रमणं भवेत् । अदुःखार्हस्य रामस्य ततः सुखमवाप्नुयाम् ॥

अदुःखार्हस्य “கஷ்டங்களுக்கு அனரஹினை
 रामस्य ஸ்ரீராமனுக்கு
 दुःखं கஷ்டத்தை
 अकृत्वा நியமிக்காமலே
 अद्य இப்பொழுதே

मम எனக்கு
 संक्रमणं பரலோகப்பரப்பி
 भवेत् यदि கிடைத்துவிடுமா கில்
 ततः அப்பொழுது
 सुखं மனத்திருப்தியை
 अवाप्नुयाम् நான் பெறுவேன்.

नृशंसे पापसङ्कल्पे रामं सत्यपराक्रमम् । किं विप्रियेण कैकेयि प्रियं योजयसे मम ॥१३॥

पापसङ्कल्पे { “தீயத்தொழிலுக்கு சங்கல்பம் செய்து விட்ட
 नृशंसे ஈவுஇரக்கமில்லாத மஹாசண்டாளரியாகிய
 कैकेयि கைகேயி!
 मम எனக்கு

प्रियं அருமையானவனும்
 सत्यपराक्रमं { எங்குமெக்காலத்திலும் வீண்போகாத பராக்கிரமசாலியுமான ஸ்ரீராமனை
 रामं மஹாகஷ்டத்தாடன்
 विप्रियेण என்
 किं பிணைத்துவைக்கிறாய் ?
 योजयसे

अकीर्तिरतुला लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ॥ १४ ॥

मे च	“எனக்குமே	அகீர்தி:	அபகிர்,த்தியும்
लोके	உலகில்	परिभवः	பரிபவமும்
अतुला	மகத்தான	ध्रुवः	இனி எப்பவும் வழங்கும்.”

तथा विलपतस्तस्य परिभ्रमितचेतसः । अस्तमभ्यागमत्सूर्यो रजनी चाभ्यवर्तत ॥ १५ ॥

तथा	அவ்வண்ணமாய்	तस्य च	அவருக்கும்
परिभ्रमितचेतसः	கலங்கிய மனமுடைய வாராய்	सूर्यः	சூரியபகவான்
		अस्तं	அஸ்தகிரியை
विलपतः	{ ஒரு விஷயத்தையே பலவாராய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்த	अभ्यागमत्	அடைந்தான்.
		रजनी	இரவு
		अभ्यवर्तत	வந்தது.

साऽत्रियामा तथातस्य चन्द्रमण्डलमण्डिता । राज्ञो विलपमानस्य न व्यभासत शर्वरी ॥

तथा	அப்படியே	चन्द्रमण्डल-	} சந்திரமண்டலத்தால் விளக்கப்பட்ட
आतस्य	கஷ்டப்படும் மனத் தராய்	मण्डिता	
विलपमानस्य	கண்ணீர்பெருகவிட்டு அழுதுகொண்டிருந்த	सा शर्वरी	அந்த இரவு
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	अखियामा	பலயாமங்கலையுடைய தாய்
		व्यभासत न	முடிவையுடையதா யிலை.

तथैवोष्णं विनिश्वस्य वृद्धो दशरथो नृपः । विललापार्तवदुःखं गगनासक्तलोचनः ॥ १७ ॥

वृद्धः	வயதுமுதிர்ந்தவரா	गगनासक्तलोचनः	} ஆகாசத்தைப் பார்த் தவண்ணமேயிருப் பவராய்
दशरथः	தசரத [கிய	तथा एव	
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	दुःखं	மஹாகஷ்டமாய்
आर्तवत्	மிக்க மனம் நொந்த	विललाप	பின்வருமாறு பிதற்றி னார்.
उष्णं	உஷ்ணமாக [வராய்		
विनिश्वस्य	பெரும்முச்ச விட்டுக் கொண்டே,		

न प्रभातं तवेच्छामि निशे नक्षत्रभूषणे । क्रियतां मे दया भद्रे मयाऽयं रचितोऽञ्जलिः ॥

नक्षत्रभूषणे	“நக்சத்திரங்களை அ ணிந்து விளங்குகின்ற	मया	என்னால்
निशे	இரவே!	अयं	இந்த்
तव	உனக்கு	अञ्जलिः	ப்ரார்த்தனையானது
प्रभातं	அருணோதயத்தை	रचितः	செய்யப்படுகிறது.
इच्छामि न	நான் வேண்டவில்லை.	मे	என் விஷயத்தில்தான்
भद्रे	சகத்தை அளிக்கின் றவளே!	दया	அனுக்கிரஹமானது
		क्रियताम्	செய்யப்பட்டும்.

अथवा गम्यतां शीघ्रं नाहमिच्छामि निर्घृणाम् । नृशंसां कैकेयीं द्रष्टुं यत्कृते व्यसनं महत् ॥

अथवा "அல்லாவிட்டால்
शीघ्रं சீக்கிரமே
गम्यतां சுழிந்துவிடுவாயாக,
महत् ஸஹிக்குமுடியாத
व्यसनं மனவருத்தம்
यत्कृते எவளாலோ அந்த

निर्घृणां கடினசித்தமுடைய
वयसं வளம்
नृशंसां சண்டாளியுமாகிய
कैकेयीं கைகேயிலைய
द्रष्टुं கண்முன்பார்ந்துக்
अहं நான் [கொண்டிருக்க
इच्छामि न பொருள்."

एवमुक्त्वा ततो राजा कैकेयीं संयताञ्जलिः । प्रसादयायास पुनः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥

राजा சக்கிரவர்த்தியார்
एवं மேற்கண்டவண்ண
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு, [மாய்
ततः அதன்மேல்
कैकेयीं கைகேயியைப்பார்ந்து
पुनः அப்படியிருந்தும்
संयताञ्जलिः { கைகூப்பியவண்ணமே
பிரார்த்திக்கின்றவ
ராய்

प्रसादयायास { நல்லவார் த்தைகளைச்
சொல்லி மனமிரங்க
வேண்டினார்.
च அன்றியும்
कैकेयीं கைகேயியைப்பார்ந்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்தார்.

साधुवृत्तस्य दीनस्य त्वद्गतस्य गतायुषः । प्रसादः क्रियतां देवि भद्रे राज्ञो विशेषतः ॥

भद्रे "எப்பவும் நன்மையே
नायय
देवि மனையாட்டியே
साधुवृत्तस्य ஸத்தியஸந்தனும்
गतायुषः வயதுசாய்ந்தவனும்
दीनस्य கஷ்டதசையிலிருப்ப
வனாய்

विशेषतः முக்கியமாய்
त्वद्गतस्य உன்னையே கதியாய
டைந்தவனும்
राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாயுமி
ருக்குமெனக்கு
प्रसादः அனுக்கிரஹமானது
क्रियताम् செய்யப்பட்டும்.

शून्ये न खलु सुश्रोणि मयेदं समुदाहृतम् । कुरु साधु प्रसादं मे वाले सहृदया ह्यसि ॥

सुश्रोणि "நல்லவழிநாடும்
{ நல்லது பொல்லாது
वाले { அறியாத பெண்ம
ணியே!
मया என்னால்
इदं இது
{ சொன்னபடி செய்து
शून्ये { முடிக்கிறதில்லை என்
கிற உத்தேசத்தில்
समुदाहृतं न வாக்களிக்கப்பட
வில்லை.

खलु அப்படியிருந்தாலும்
मे என்விஷயத்தில்
प्रसादं அனுக்கிரஹத்தை
साधु எனக்கு வேண்டியிரு
க்கின்றபடியால்
कुरु நீ செய்யக்கடவாய்.
हि என்றால்
{ சான்படும் தருமசங்க
सहृदया { டத்தை உள்ளபடி
அறிவின்றவளாக
असि நீ இருக்கின்றனை.

प्रसीद देवि रामो मे त्वद्दत्तं राज्यमव्ययम् । लभतामसितापाङ्गे यशः परमवामुहि ॥

असितापाङ्गे { “நல்ல மனம் இரு
 எந்நறதாய் சற்று
 தடுமாறிவிடப்பட்ட
 देवि मणையாட்டியே!
 मे என் விஷயத்தில்
 प्रसीद நீ மனமிரங்கு
 रामः ஸ்ரீராமன்

राज्यं ராஜ்யத்தை
 अव्ययं சாச்வதமாயும்
 त्वद्दत्तं உன்னாலேயே அளித்
 लभतां தருளப்பட்டதாயும்
 परं அடையட்டும்.
 यशः अवामुहि ஒப்புயர்வில்லாத
 புகழை நீ பெறுவாய்.

मम रामस्य लोकस्य गुरुणां भरतस्य च । प्रियमेतद्गुरुश्रोणि कुरु चारुमुखेक्षणे ॥ २४ ॥

चारुमुखेक्षणे { “பிரசன்னமுகமுடைய
 யவளாய் சச்சுருஷை
 செய்துவந்தவளே!
 गुरुश्रोणि யாவராலும் மெச்சப்
 பட்ட சன்மார்க்கமு
 दैव्यं दैव्यவளே!
 मम எனக்கும்

गुरुणां பெரியோர்களுக்கும்
 भरतस्य பரதனுக்கும்
 रामस्य ஸ்ரீராமனுக்கும்
 लोकस्य च உலகுக்குமே
 प्रियं வயிதகரமாயிருக்கிற
 एतत् இதை
 कुरु நீ செய்யக்கூடவை”.

विशुद्धभावस्य हि दुष्टभावा तात्रेक्षणस्याशुकलस्य राज्ञः ।

श्रुत्वा विचित्रं करुणं विलापं भर्तृशंसा न चकार वाक्यम् ॥ २५ ॥

विशुद्धभावस्य { தருமநெறி நழுவி
 டக்கடாதெனும் சித்
 राज्ञः தமுடையவனும்
 भर्तुः சக்கிரவர்த்தியாருமா
 तात्रेक्षणस्य கண்வனானுடைய [கிய
 अशुकलस्य கண்கள் சிவந்து
 कर्णं கண்ணீர் பெருகவிட்
 डवराय् டவராய்
 विचित्रं நல்வார்த்தையாயிருக்
 क्रियताम् கிறதும்

कर्णं மனதைக் கவரும்வண்
 णामायिरुக்கிற
 विलापं சொல்லுக்கு
 श्रुत्वा காதுகொடுத்த
 दुष्टभावा தீமையில் மனத்தை
 नृशंसा நாட்டிவிட்ட
 काय्यायम् காருண்யமற்றவளா
 किय अवलं கிய அவள்
 वाक्यं हि யாதொரு பதிலையும்
 चकार न விடுத்தாளில்லை.

ततः स राजा पुनरेव मूर्च्छितः प्रियामदुष्टां प्रतिकूलभाषिणीम् ।

समीक्ष्य पुत्रस्य विवासनं प्रति क्षितौ विसन्त्रो निपात दुःखितः ॥ २६ ॥

ततः एव அதனாலும் [யார்
 सः राजा அந்த சக்கிரவர்த்தி-
 अदुष्टां { துஷ்டஸ்வபாவம் தன்
 னிடத்திலுண்டென்
 பதை இதுவரையிலு
 ம் எக்காலத்திலும்
 काट्टियिरा தவனும்
 மனங்கொணுது இது
 वरையில் நடந்துவந்
 தவனாமாகிய இவளை
 प्रियं { அப்ரியமானதை வந்
 प्रतिकूल- புறுத்தி வா திக்கின்ற
 भाषिणी } வளாயிருப்பதையும்

पुत्रस्य புதல்வனுக்கு
 विवासनं प्रति வனவாஸத்தையும்
 पुनः समीक्ष्य எண்ணிஎண்ணி
 दुःखितः மனவேதனைப்படுகின்
 ण்வராய்
 मूर्च्छितः { இனி என்ன செய்கிற
 केन्दुतेरियात् த
 वरायि வராயி
 विसन्त्रः மூர்ச்சையடைந்தவராகி
 क्षितौ வெறும் தரையில்
 निपात படுத்துகிடந்தார்.

इतीव राज्ञो व्यथितस्य सा निशा जगाम घोरं श्वसतो मनस्विनः ।

विवोध्यमानः प्रतिबोधनं तदा निवारयामास स राजसत्तमः ॥ २७ ॥

मनस्विनः	{	எப்படியானாலும், தரு மக்குறை ஏற்படக் கூடாதெனும் நிச்சய முடையவரும்	निशा इव	இரவு எல்லாமும்
इति		மேற்கண்டவண்ண மாய்	घोरं जगाम	வெகுக்கஷ்டமாய் கழிந் ததா
श्वसतः		பெருமூச்செறிந் து	तदा	அப்பொழுது [தது.
व्यथितस्य		துயரப்பட்டுக்கொண் டிருந்தவருமான	विवोध्यमानः	{
राज्ञः		சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	सः	தாயிலெழுப்பும் வந்தி களின் முழக்கம் கா தில் விழுந்த
सा		அந்த	राजसत्तमः	அந்த
			प्रतिबोधनं	ராஜோத்தமர்
			निवारयामास	வந்திகளின் புகழை வேண்டாமென்று நிறுத்தச்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2962.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 607.

चतुर्दशः सर्गः—பதிநாலாவது ஸர்க்கம் ॥ २४ ॥

श्रीरामानन्धनाय सुमन्त्रप्रेषणम्—ஸ்ரீராமரையழைக்க சமந்திரரையனுப்புவது.

पुत्रशोकादितं पापा विसंज्ञं पतितं भुवि । विवेष्टमानमुद्रीक्ष्य सैश्वாகमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

पापा	{	ஆபத்திற்கென்றே அகூததைபோட்டுக் கொண்டுவிட்டவளா	विसंज्ञं	மெய்மறந்தவராய்
सा		அவள் [கிய	भुवि	பூமியில்
उद्रीक्ष्य		தீர்க்காலோசனை செய்து,	विवेष्टमानं	சுருண்டு
			पतितं	படுத்துக்கிடந்த
पुत्रशोकादितं	{	புத்திரனுக்கேற்பட்டி ருக்கும் கஷ்டத்தால் துயரமுற்றிருந்தவ ராய்	ऐश्वकं	{
			इदं	இகூவாருவம்ச சக்கி ரவர்த்தியாரைப் பா ர்த்து
			अब्रवीत्	பின்வருமாறு பேசினான்.

पापं कृत्वैव किमिदं मम संश्रुत्य संश्रवम् । शेषे क्षितितले सन्नः स्थित्यां स्थातुं त्वमर्हसि ॥

मम	“	எனக்கு	सन्नः	அசைவற்றவராய்
संश्रवं		கொடுப்பதாக வாக்கு தத்தத்தை	शेषे	நீர் படுத்துக்கிடக் கின்றீர்.
संश्रुत्य		பிரதிக்களுசெய்து விட்டு,	किं इदं	இது என்ன நியாயம்? நீர்
क्षितितले		தரையில்	त्वं	நீர்
पापं		அல்பமானதை	स्थित्यां	தருமமொன்றில்
कृत्वा इव		பெரிதாய் பாராட்டிய வண்ணமே,	स्थातुं	நிலையாய் நிற்க
			अर्हसि	மனதைச் செலுத்து வீராக.

आहुः सत्यं हि परमं धर्मं धर्मविदो जनाः । सत्यमाश्रित्य हि मया त्वं च धर्मं प्रचोदितः ॥

धर्मविदः	“ தருமத்தில் நிபுணர்	மயா ச	என்னலும
ஜனா:	ஜனங்கள் [கனாகிய	சத்யம்	வாக்குகத்தம் செய்
சத்யம்	சொன்னசொல் தவறு		ததை
	மை ஒன்றையே	ஆசிரிய	பெறவேண்டித்தான்
பரமம்	எதற்கும் மேம்பட்ட	பெம்	தருமநிருத்தமில்லாத
பெம்	தருமமென்று [தான		படியே
ஆஹு:	சொல்லுகின்றார்கள்.	புச்சுத்ய:	வேண்டிக்கொள்ளப்
எவ்	நீர்		படுகின்றீர்.

संश्रुत्य शैब्यः श्येनाय स्वां तनुं जगतीपतिः । प्रदाय पक्षिणे राजा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥

जगतीपतिः	“ லோகரஷ்டக	स्वां	தனது
ராஜா	சக்கிரவர்த்தியான	தனு்	தேகத்தை
சைப்ய:	சிபி என்பவர்	புடாய	கொடுத்து,
श्येनाय	பருந்தென்னும்	உத்தமா	உத்தம
புஷ்டிணே	பறவைக்கு	புதி	கதியை
संश्रुत्य	வாக்களித்து,	புஜாம	அடைந்தார்.

तथा हार्लकस्तेजस्वी ब्राह्मणे वेदपारगे । याच्यमानः स्वके नेत्रे उद्भ्रत्याविमना ददौ ॥

तथा	“ அதேவண்ணமாய்	याच्यमानः	{ பிரரார்த்திக்கப்பட்டு
तेजस्वी	மஹாதேஜஸ்வியாகிய		வாக்குகத்தம் செய்
अर्लकः	அலர்க்கரென்ற ராஜ	अविमनाः	தவராய்
	ரிஷி	स्वके	அகமகிழ்ச்சியுடையவ
वेदपारगे	வேதங்கள் கரைக	नेत्रे हि	தனது [ராய்
	ளைக்கண்ட	उद्भ्रत्य	இருகண்களையே
ब्राह्मणे	ஓர்த்தணனுக்கு	ददौ	பிடுங்கி,
			அளித்தார்.

सरितां तु पतिः स्वल्पां मर्यादां सत्यमन्वितः । सत्यानुरोधात्समये वलां स्वां नातिवर्तते ॥

सरितां पतिः	“ ஸமுத்திரம்	समये तु	{ அமாவாசை, பெளர்
சத்யம்	தான் செய்த வாக்கு		ணம்பி ஆகிய இந்த
	தத்தத்தை	स्वां	ஒருசமயத்திலும்கூட
अन्वितः	அனுஷ்டிக்கின்றதாய்	तनतु	தனது
		मर्यादां	எல்லையாகிய
सत्यानुरोधात्	{ சொன்னசொல் தவற	स्वल्पां	அல்பமான
	க்கூடாதெனும் தரும	वेलां	கரையை
	விதியால்	अतिवर्तते न	கூடக்கூறவில்லை.

सत्यमेकपदं ब्रह्म सत्ये धर्मः प्रतिष्ठितः । सत्यमेवाक्षया वेदाः सत्येनावाप्यते परम् ॥७॥

सत्यं	“ஸத்யமென்பது	प्रतिष्ठितः	நிலைபெற்றிருக்கின்
एकपदं	ஏகாக்ஷரமாகிய	सत्यं	ஸத்தியம் [றது.
ब्रह्म	‘ஓ’மென்பது.	अक्षयाः	ஒருந் ஒருபுழியாத
सत्ये	ஸத்யமொன்றில்	वेदाः	வேதங்கள்.
धर्मः	{ நான்கு புருஷார் க்தம் களைத்தருந் தரும மானது	सत्येन एव	ஸத்யமொன்றிலே
		परं	மோகூதம் [தான்
		अवाप्यते	வாய்க்கின்றது.

सत्यं समनुवर्तस्व यदि धर्मं धृता मतिः । स वरः सफलो मेऽस्तु वरदो ह्यसि सत्तम ॥८॥

सत्तम	“தருநோத்தமரே !	यदि	ஆகில்,
वरदः	{ வாக்குதத்தம் செய்து விட்டதை தந்தானா வேண்டியவராக நீர் இருக்கின்றீர்.	सत्यं	சத்தியத்தை
असि	தருமத்தில்	समनुवर्तस्व	நீர் தவறவிடாதனுஷ்
धर्मं	மனம்	सः	அந்த [டிக்கக்கடவீர்.
मतिः	நிலையுள்ளதாக	वरः	வாக்குதத்தமானது
धृता		मे	எனக்கு
		सफलः हि	கைகடினதாகவும்
		अस्तु	ஆகட்டும்.

स्वधर्मस्याभिकामार्थं मम चैवाभिचोदनात् । प्रवाजय सुतं रामं त्रिः खलु त्वां ब्रवीम्यहम् ॥

स्वधर्मस्य	“உமது தருமத்திற்கு	अभिचोदनात् एव	சரியான விதியாயிருக் கின்றபடியாலும்
अभिकामार्थं च	{ அசஞ்சலப்பற்று வை த்திருக்கின்றீரென் கிறபடியாலும்	प्रवाजय	நீர் காட்டி நகனுப்பி
सुतं	புதல்வனாகிய	अहं	நான் [விடக்கடவீர்.
रामं	ஸ்ரீராமனை	त्वां	உம்மை
मम	எனக்கு	विः खलु	மூன்றதரம்
		ब्रवीमि	நிச்சயமாய் எச்சரிக்க கின்றேன்.

समयं च ममायेंमं यदि त्वं न करिष्यसि । अग्रतस्ते परित्यक्त्वा परित्यक्ष्यामि जीवितम् ॥

आर्थं	“பூஜ்யரே !	यदि	என்கிறபகூத்தில்
मम	எனது	ते	உமது
इमं	இந்த	अग्रतः	எதிரிலேயே
समयं	வேண்டுகோளை	परित्यक्त्वा	உபேகூதிக்கப்பட்டவ ளாகிய நான்
त्वं	நீர்	जीवितं	உயிரை
करिष्यसि न	செய்துமுடிக்கிறீ	परित्यक्ष्यामि	மாய்த்துக்கொள்ளு வேன்.”

एवं प्रचोदितो राजा कैकेय्या निर्विशङ्कया । नाशकत्याशम्नोक्तुं बलिनिन्द्रकृतं यथा ॥

கைகேய்யா கைகேயிதேவியாரால்
 நிர்விஷங்க்யா { உள்ளத்தில் நாணமெ
 ன்பதைதீய கொள்
 ளாமல்
 एवं மேற்கண்டவண்ண
 மாய்
 प्रचोदितः நிர்பந்திக்கப்பட்டவ
 ராகிய
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்,
 बलिः 1. மஹரபலிசக்கிர
 வர்த்தி

इन्द्रकृतं { ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான
 து வாமனாவதாரத்
 தில் உடேபந்திரனாய்
 விளங்கியவரால் ஏற்
 பட்ட
 पाशं தருமசங்கடத்தில்
 यथा எவ்வண்ணமோ
 अश्वोक्तुं அவ்வண்ணமே
 செய்யयातु மறுத்தா
 விட
 अशकत् न முடியா திருந்தார்.

उद्भ्रान्तहृदयश्चापि विवर्णवदनोऽभवत् । स धुर्यो वै परिस्पन्दयुगचक्रान्तरं यथा ॥१२॥

सः वै அவரும்
 धुर्यः ஓர் எருது
 युगचक्रान्तरं { துகத்தடியில் கட்டப்
 பட்டு துனியில் இரு
 ப்பு முன் பதிக்கப்ப
 ட்ட மாடோட்டும்
 தார்க்குச்சியால்
 குத்தப்படுகையில்

परिस्पन्दन् தடிக்கின்றது
 यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 विवर्णवदनः च முககாந்திசுன்றியவ
 ராயும்
 उद्भ्रान्तहृदयः अपि குழம்பியமனத்தர
 யும்
 अभवत् துன்புற்றார்.

विह्वलाभ्यां च नेत्राभ्यामपश्यन्निव भूमिपः । कृच्छ्राद्धैर्येण संस्तभ्य कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

कृच्छ्रात् “அஸஹ்யமாயிருக்
 கும் மனவேதனையால்
 विह्वलाभ्यां { கண்ணீர் தாரை தாரை
 யாய் பெருகவிட்டுக்
 கொண்டிருந்த
 नेत्राभ्यां च இருகண்களாலும்
 अपश्यन् விழித்துப்பார்க்க
 முடியாமலிருந்த

भूमिपः சக்கிரவர்த்தியார்
 धैर्येण பராக்கிரமத்தால்
 इव ஒருவாராய்
 संस्तभ्य மனதை தேற்றிக்
 கொண்ட
 कैकेयी கைகேயியைப்பார்த்து
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् மொழிந்தார்.

यस्ते मन्त्रकृतः पाणिरग्नौ पापे मया धृतः । तं त्यजामि स्वजं चैव तव पुत्रं सह त्वया ॥१४॥

पापे “அடி பாவி!
 अग्नौ அக்னிமுன்
 मन्त्रकृतः மந்திரபூர்வகமாய்
 यः எந்த
 ते पाणिः உனது கரம்
 मया என்னால்
 धृतः பற்றப்பட்டதோ

तं च அதையும்
 तव உன்னிடத்திலும்
 स्वजं எனக்குப்பிறந்த
 पुत्रं एव புதல்வனையும்
 त्वया सह உன்னோடுகூடவே
 त्यजामि நான் விட்டுவிடுகி
 ரேன்.

प्रयाता रजनी देवि सूर्यस्योदयनं प्रति । अभिषेकं गुरुजनस्त्वरयिष्यति मां ध्रुवम् ॥

देवि "தேவி!
 रजनी இரவு
 प्रयाता கழிந்தது.
 सूर्यस्य சூரியபகவானின்
 उदयनं உதயமாகும் வேளை
 गुरुजनः குலகுரு [வந்ததும்]

रामाभिषेकसंभारैस्तदर्थमुपकल्पितैः । रामः

रामाभिषेक- } "ஸ்ரீராமனது பட்டா
 संभारैः } பிலேகத்திற்கென்ற
 मृतस्य இறந்துபோன [ண்டு
 मे எனக்கு
 रामः ஸ்ரீராமன்
 तदर्थं அதற்கு பதிலாய்

सपुत्रया त्वया नैव कर्तव्या सलिलक्रिया ।

अशुभाचारे "நடாஒழுக்கமுடைய
 याम्! யாய்!
 रामाभिषेचनं ஸ்ரீராமரது பட்டாபி
 लैकेकत्तै ஷேகத்தை
 व्याहन्तासि } தடுத்துவிட்டவளாக
 यदि } நீ ஆகின்றாயென்கிற
 कारणத்தால்
 सपुत्रया உன் புதல்வனோடு
 கூடிய

न शक्तोऽद्यास्म्यहं द्रष्टुं दृष्ट्वा पूर्वं तथासुखम् ।

पूर्वं "இதுவரையில்
 जनं ஜனத்தை
 तथासुखं அப்படி ஸந்தோஷக்
 களையுடையதாய்
 दृष्ट्वा பார்த்துவிட்டு,
 पुनः அதற்கு விரோதமாய்
 अद्य இப்பொழுது

तां तथा ब्रुवतस्तस्य भूमिपस्य महात्मनः ।

तथा அவ்வண்ணமாய்
 तां அவளுடன்
 ब्रुवतः பேசிக்கொண்டிருந்த
 तस्य அந்த
 महात्मनः மஹாத்மாவான
 भूमिपस्य சக்கிரவர்த்தியாருக்கு

ध्रुवं { ஏற்கனவே நிச்சயிக்க
 ப்பட்டு நியமனம் பெ
 ம்றதாயிருக்கின்ற
 अभिषेकं प्रति பட்டாபிலேகத்திற்கு
 मां என்னை [காக
 स्त्वरयिष्यति விரைவுபடுத்துவார்.

कारयितव्यो मे मृतस्य सलिलक्रियाम् ॥

उपकल्पितैः { இப்பொழுது ஆகவே
 ண்டிய காரியத்திற்கு
 வேண்டியவைகளாய்
 க்கொண்டு
 सलिलक्रियां சரமகைங்கரியத்தை
 कारयितव्यः செய்விக்கப்படவேண்
 டியது.

व्याहन्तास्यशुभाचारे यदि रामाभिषेचनम् ॥

त्वया உன்னாலே
 सलिलक्रिया } பிரேதத்தை தொடு
 एव } தல் ஆசௌசம் முத
 वीय பிரேதகருத்ய
 மென்பதே
 कर्तव्या न அனுஷ்டிக்கத்தக்க
 தில்லை.

हतहर्षं निरानन्दं पुनर्जनमवाञ्छुखम् ॥

हतहर्षं ஆசை ஒழிந்ததாய்
 निरानन्दं உல்லாஹமொழிந்த
 தாய்
 अवाञ्छुखं द्रष्टुं முகம் வாடியதாய்
 अहं நான் [பார்க்க
 शक्तः अस्मि न சக்தனாகஇல்லை."

प्रभाता शर्वरी पुण्या चन्द्रनक्षत्रशालिनी ॥

चन्द्रनक्षत्र- } சந்திரனையும் நகூத்தி
 शालिनी } ரங்கனையும்ணரிந்து
 விளங்கிய
 शर्वरी இரவு
 पुण्या நல்லவேளையாய்
 प्रभाता பொழுது விடிந்தது.

ततः पापसमाचारा कैकेयी पार्थिवं पुनः । उवाच परुषं वाक्यं वाक्यज्ञा रोषमूर्च्छिता ॥

ततः	அதன்மேல்	रोषमूर्च्छिता	கோபம் தலைக்கேறிய
पापसमाचारा	{ பாவத்திற்கிடம் கொ டுத்தவிட்ட மனமு டையவளும்,	पार्थिवं	வளராய் சக்கிரவர்த்தியாரைப் பார்த்து
वाक्यज्ञा	பேசுவதில் மகா சாமர்	पुनः	முன்னிலும்திகமாய்
कैकेयी	த்தியசரலியுராகிய கைகேயிதேவியர்	परुषं	பின்வரும் கடுமையா
		वाक्यं	சொல்லை [யிருக்கும்
		उवाच	சொன்னார்.

किमिदं भाषसे राजन्वाक्यमङ्गुरोपमम् । आनाययितुमक्लिष्टं पुत्रं राममिहार्हसि ॥ २१ ॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	अक्लिष्टं	எதற்கும் சலியாத
इदं किं	என்ன இது?	पुत्रं	புகல்வனாகிய
अङ्गुरोपमं	உடலைய பிளக்கும் வண்ணமாயிருக்கும்	रामं	ஸ்ரீராமனை
वाक्यं	மறுமொழியை	इह	இங்கு
भाषसे	நீர் சொல்லிக்கொண் டிருக்கின்றீர்.	आनाययितुं	அழைப்பிக்க
		अर्हसि	கடவீர்.

स्थाप्य राज्ये मम सुतं कृत्वा रामं वनेचरम् । निःसपत्नां च मां कृत्वा कृतकृत्यो भविष्यसि ॥

रामं	“ஸ்ரீராமனை	मां	எனக்கு
वनेचरं	வனவாஸியாக	निःसपत्नां	நிகரானவர் ஒருவரு மில்லாதவண்ணமாய்
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	कृत्वा	செய்து,
च	அதன்மேல்	कृतकृत्यः	{ தருமநெறி நழுவாதவ ண்ணமேளப்பவும்நட ந்து கொண்டவராய்
मम	எனது	भविष्यसि	நீர் விளங்கும்.”
सुतं	குமாரனை		
राज्ये	ராஜ்யத்தில்		
स्थाप्य	பட்டம் கட்டிவிட்டு,		

स नुन्न इव तीक्ष्णेन प्रतोदेन हयोत्तमः । राजा प्रोदितोऽभीक्ष्णं कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

सः	அந்	प्रोदितः	தூண்டப்பட்டதுமா
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	हयोत्तमः इव	கிய உயர்ந்த குதிரை
तीक्ष्णेन	சுருக்குண்டாக்கக் கூ டீண்ட சவுக்கால் [டிய	कैकेयीं	போன்றவராகி
प्रतोदेन	இரக்கமின்றியடிக்கப் பட்டதும்	इदं	கைகேயியைப்பார்த்து பின்வருமாறு
नुन्नः	விட்டுவிட்டு	अब्रवीत्	சொன்னார்.
अभीक्ष्णं			

धर्मबन्धेन बद्धोऽस्मि नष्टा च मम चेतना । ज्येष्ठं पुत्रं प्रियं रामं द्रष्टुमिच्छामि धार्मिकम् ॥

धर्मबन्धेन	“தருமமாகிறகயற்றால்	च	ஆனபடியால்
बद्धः	கட்டுண்டவனாக	ज्येष्ठं	மஹா உத்தமனும்
अरिम	நானிருக்கிறேன்.	धार्मिकं	தருமிஷ்டனும்
मम	எனக்கு	प्रियं	அருமை
चेतना	{ உயிர்வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்துகொண்டிருப்பது என்பது	पुलं	திருக்குமாரனுமாகிய
		रामं	ஸ்ரீராமனை
		द्रष्टुं	நேரில் பார்க்க நான்
नष्टा	இதோடு ஒழிந்தது.	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்.”

ततः प्रभातां रजनीमुदिते च दिवाकरे । पुण्ये नक्षत्रयोगे च मुहूर्ते च समागते ॥ २५ ॥
 वसिष्ठो गुणसम्पन्नः शिष्यैः परिसमावृतः । उपसंगृह्य संभारान्प्रविवेश पुरोत्तमम् ॥ २६ ॥
 सिक्तसंमार्जितपथां पताकोत्तमभूषिताम् । विचित्रकुसुमाकीर्णां नानास्रग्भिर्वभूषिताम् ॥ २७ ॥
 संहृष्टमनुजोपेतां समृद्धविपणापणाम् । महोत्सवसमाकीर्णां राघवायै समुत्सुकाम् ॥ २८ ॥
 चन्दनागरुधूपैश्च सर्वतः परिधूपिताम् । तां पुरीं समतिक्रम्य पुरन्दरपुरोपमाम् ॥ २९ ॥
 ददर्शान्तःपुरं श्रेष्ठं नानाद्विजगणायुतम् । पौरजानपदाकीर्णं ब्राह्मणैरुपशोभितम् ॥
 यज्ञविद्भिः सुसंपूर्णं सदस्यैः परमद्विजैः ॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	पताकोत्तमभूषितां	சிறந்த பதாகைகளை
रजनीं	இரவுகழிந்து	विचित्र- कुसुमाकीर्णां	கட்டப்பட்டதும், பலவகை மலர்களால் தூவப்பெற்று விளங்குகிறதும்,
प्रभातां	பொழுதுவிடிந்ததும்		
दिवाकरे च	சூரியபகவானும்	नानास्रग्भिः	நானாவித பூரால்தோரணங்களால்
उदिते	உதயமாசூகையில்	विभूषितां	அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகிறதும்,
नक्षत्रयोगे	நல்ல நக்சத் திரத்தோ	संहृष्ट- मनुजोपेतां	உள்ளம் பூரித்த மனிதர்களால் நிறைந்து விளங்குகிறதும்,
पुण्ये	சுப [ஊடிய		
मुहूर्ते	லக்னம்	समृद्ध- विपणापणां	சிறந்த பண்டங்களை யுடைய கடைகளால் விளங்குகிறதும், பாட்டுகோஷ்டிகள், பஜனைகோஷ்டிகள்
समागते च	சமீபிக்கையில்		
गुणसंपन्नः	குணங்களில் ச்ரேஷ்ட	महोत्सव- ससाकीर्णां	முதலிய மஹோத்ஸவகோஷ்டிகளால் எங்கும் நிறைந்து விளங்குகிறதும்
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர், [டாகிய		
शिष्यैः	மாணக்கர்களால்		
परिसमावृतः च	சூழப்பெற்றவராயும்		
संभारान्	அபிஷேக ஸாமக்கிரிகளை		
उपसंगृह्य	கூடவே எடுப்பித்துக்கொண்டு		
सिक्तसंमार्जित- पथां	ஜலம் தெளித்து விளக்கி சோதிக்கப்பட்ட வீதிகளையுடையதும்,		

राघवायें	ஸ்ரீராமர் விவசுபத்தில்
सर्वतः	எங்கும்
समुत्सुकां	பக்தியுடையவர்களையு டையதும்,
अन्दनारारूपैः	சந்தனம், அகில் இவை களின் தூபங்களால்
परिभूषितां	{ செம்மையாய் பரிமளி க்கப்பெற்று விளங் குகின்றதும்,
पुरन्दर- पुरोपमां च	{ இந்திரனது பட்டண த்திற்கு ³ ஸமானமா யிருக்கிறதான
तां	அந்த
पुरीं	பட்டணத்தை
समतिक्रम्य	கடந்து,
पुरोत्तमं	சிறந்த திருமாளிகை க்குள்
प्रविशेश	பிரவேசித்தார்.
श्रेष्ठं	உத்கிருஷ்டமாய் விள ங்குகின்ற
अन्तःपुरं	திருக்கல்யாணமண்ட பத்தை

पौरजान- पदाकीर्णं	{ நகரத்தார்கள், நாட் டார்கள் இவர்களால் நிறையப்பெற்று வி ளங்குகிறதாயும்
नानाद्विज- गणायुतं	{ பலவகை பிராம்மண சூத்திரிய வைசிய கோஷ்டிகளால் நிறை யப்பெற்று விளங்கு கிறதாயும்
ब्राह्मणैः	{ வைதீக்கக்கிரிபைகளை பண்ணிவைக்கத் தெரி ந்த வேதவித்துக்களா னபிராமணர்களாலும்
सदस्यैः	ஸதஸுக்கு வருவத ற்கு சுதந்திரமுடைய பிராமணுத்தமர்
परमद्विजैः	களாலும்
सुसंपूर्णं	மிக்கநிறையப்பெற்ற
यज्ञविद्धिः	தீக்ஷிதர்களால் ⁴ தாயும்
उपशोसितं	அழகுவாய்ந்து விள ங்கப்பெற்றதாயும்
ददर्श	கவனித்தார்.

तदन्तःपुरमासाद्य व्यतिक्राम तं जनम् । वसिष्ठः परमप्रीतः परमर्षिर्विवेश च ॥ ३१ ॥

परमप्रीतः	அத்யந்த மனஸந்துஷ் டிகொண்டிருந்த
परमर्षिः च	முனிவர்பெருமானை
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர் [சும்
तं	அந்த
जनं	ஜனஸமூகத்தினுள்

आसाद्य	புகுந்து,
व्यतिक्राम	கடந்தார்.
तत्	அந்த
अन्तःपुरं	கல்யாணமண்டபத் தில்
विवेश	நடந்துசென்றார்.

स त्वपश्यद्विनिष्क्रान्तं सुमन्त्रं नाम सारथिम् । द्वारे मनुजसिंहस्य सचिवं प्रियदर्शनम् ॥

सः	அவர்
तु	அப்பொழுது
द्वारे	எதிரில்போய்க்கொண் டிருக்கும் வழியில்
विनिष्क्रान्तं	{ வெளிப்புறப்பட்டு வந்துகொண்டிருக் கின்றவரும்

मनुजसिंहस्य	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
प्रियदर्शनं	நல்லதையே செய்யும்
सचिवं	மந்திரியும்
सारथिं	ஸாரதியுமான
सुमन्त्रं नाम	சுமந்திரரென்பவரை
अपश्यत्	கண்டார்.

தயுவாசு மஹதேஜா: சூதபுத்ரம் விசாரதம் । வசிஸ்த: க்ஷிபமாசுக்ஷ வ்ருபதேர்மாவிஹாதம் ॥ 33 ॥
 இமே கஜோதகஸ்தா: சஸுத்ரே:ஸ்யக்ஷ காசுக்ஷனா: । ஔதுஸ்வரம் ஹ்ருபீதமபிஷேகர்த்திமாஹதம் ॥ 34 ॥
 சர்வவீஜானி கந்யாசு ரத்னானி விவிதானி ச । க்ஷௌத்ரம் தயி வ்ருத் லாஜா தர்மா: சுமனச: பய: ॥
 அஸ்தீ ச கந்யா ருசிரா மத்ஸு வரவாரண: । சதுரஸு: ரய: ச்ரீமாத்நிஸ்திசு: தனுரூத்மம் ॥
 வாஹனம் நரஸ்யுக்தம் லத்ரம் ச க்ஷசிசந்நிபம் । சுவேதே ச வ்யாலவ்யஜனே ஹ்ருஜாஸுசு விரிணமய: ॥
 ஹேமதாமபினத்யக்ஷ ககூக்ஷான்யாணுரூ: வ்ருப: । கேசரி ச சதுர்தீஸ்து: ஹரிஸ்த்ரேஸு: மஹாபல: ॥ 36 ॥
 சிஹாசனம் வ்யாஹ்ரதனு: சமித்யக்ஷ ஹுதாசன: । சர்வவாதிரசஹ்யாசு வேயாசுதால்க்ருதா: சுவிய: ॥
 அாசாரியா: ப்ராஹ்மணா: காவு: புஸ்யாசு மூகபக்ஷிண: । பூரஜானபதஸ்த்ரேஷு: நேகமாசு கணை: சஹ ॥
 ஏதே சான்யே ச வஹவ: ப்ரியமாணா: ப்ரியவதா: । அபிஷேகாய ராமஸ்ய சஹ திஸ்துந்நி பார்த்திவீ: ॥

மஹதேஜா: மகா தேஜஸ்வியாகிய
 வசிஸ்த: வல்லிஷ்டர்
 விசாரதம் உலகப்பிரசுத்தி
 பெற்றவரும்
 சூதபுத்ரம் { அரண்மனையில் ஸார
 தியாயிருந்தவரின்
 புதல்வருமாகிய
 தம் அவரைப்பார்த்து
 உவாசு பின்வருமாறு ஆக்ரூ
 பித்தருளினார்.
 ஔதுஸ்வரம் “ அத்திக்கட்டையால்
 செய்யப்பட்ட
 ஹ்ருபீதம் { ராஜதுரைத்தனம் செ
 ய்கையில் வீற்றிருக்
 கும் நான்காலியும்
 காசுக்ஷனா: தங்கத்தால் செய்யப்
 பட்ட
 சஸுத்ரே:ஸ்ய: ச ஸமுத்திரங்களிலி
 ருந்தும்
 கஜோதக- } கங்கா தீர்த்தம் முத
 வதா: } லிய புண்ய தீர்த்
 தங்களால் நிறையப்
 பெற்ற குடங்களும்
 சர்வவீஜானி எல்லா நவதான்யங்
 களும்
 கந்யா: ச வாஸனை தரவ்யங்க
 ளும்

விவிதானி பலவகை
 ரத்னானி ச இரத்தினங்களும்
 க்ஷௌத்ரம் தேனும்
 தயி வ்ருத் தயிரும்
 வ்ருத் நெய்யும்
 லாஜா: பொரிகளும்
 தர்மா: தர்பைகளும்
 சுமனச: புஷ்பங்களும்
 பய: பாலும்
 அஸ்தீ எட்டு
 ருசிரா: அழகு வாய்த்த
 கந்யா: ச கன்னிப்பெண்களும்
 பட்டத்து அநாவது
 ச்ரீமாத்நி { பட்டாபிஷேகமான
 பின்னூர் ஊர்கோல
 மாய் ஏறிவரும்
 மத்ஸு: அது உதஸாஹமாயி
 ருக்கிற
 வரவாரண: ச { எல்லா சுப லக்ஷணங்
 களும் பொருத்திய
 யானையும்
 சதுரஸு: நான்கு குதிரைகள்
 பூட்டிய
 ரய: தேரும்
 நிஸ்திசு: பட்டாக்கத்தியும்
 உத்ஸம் உத்தமமான
 தனு: கோதண்டமும்

नरसंयुक्तं	மனிதர்களால் தூக்கிக் கொண்டுபோகப்படும்
वाहनं	பல்லக்கும்
शशिसन्निभं	சந்திரனையொத்த
छलं च	வெண்குடையும்
श्वेतं बालव्यजने च	இரண்டு வெண்சாமர ங்களும்
हिरण्यमयः	பொன்னால் செய்த
शृङ्गारः च	பட்டாபிலேகங்களில் உபயோகிக்கும் ஆர் க்கியபாத்திரமும்
हेमदामपिनद्धः	
ककुब्जान्	முசுப்பையுடையதும்
पाण्डुरः	வெண்மைநிறமுமான
वृषः च	விருஷமும்
महाबलः	மஹாபலமுள்ளதும்
चतुर्दशः	நான்கு கோரை பல்க ளையுடையதுமான
केसरी च	சிம்மமும்
हरिश्रेष्ठः	ஊர்க்கோலத்தில் முத லில் செல்லுமுகுவா ய்ந்த குதிரையும்
व्याघ्रतनुः	
सिंहासनं	சிங்காசனமும்
मृगपक्षिणः च	மாண்களும் பறவை
पुण्याः	புண்ணிய [களும்
गावः	பசுக்களும்
सर्वैवादिस्त्रिंशवाः च	எல்லாவிதமான மங் களவாத்தியங்களும்
अभिषेकार्थं	பட்டாபிலேகத்திற் காக
आहतं	சேர்த்துவைக்கப்பட்ட புருக்கிறதென்றும்

अलङ्कृताः	அழகிய
वैश्याः	பொது
स्त्रियः च	மடந்தையர்களும்
आचार्याः	ஆசாரியர்களும்
इमे ब्राह्मणाः	இந்த அந்தணர்களும்
नैगमाः	வியாபாரிகளும்
पौरजान-	நகரத்தார்கள் நாட் டார்கள் இவர்களும் தலைவர்களும்
पदश्रेष्ठाः }	
प्रीयमाणाः	பிரீதிவைத்தவர்களாய்
प्रियंवदाः	புகழை பேசிக்கொண்ட புருக்கின்றவர்களாகிய
दुरे च	இவர்களும்
गणैः	பரிவாரஜனங்களுடன்
सह	கூடியவர்களும்
पाथिवैः	மன்னர்களோடு
सह	கூடியவர்களுமான
अन्ये	மற்ற
बहवः च	பலரும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
अभिषेकाय	பட்டாபிலேகத்திற்கு
तिष्ठन्ति	காத்துக்கொண்டிருக் கிறார்களென்றும்
इह	இங்கு
मां आगतं	நான் வந்திருக்கிற செய்தியையும்
हुताशनः	ஹோமத்தீ
समिद्धः च	வளர்த்தி கொழுந்து விட்டு எரிகின்றதெ னவும்
नृपतेः	
क्षिप्रं	காலதாமதமின்றி
आक्ष्व	நெரிவியும்.

त्वरयस्व महाराजं यथा समुदितेऽहनि । पुण्ये नक्षत्रयोगे च रामो राज्यभवाप्नुयात् ॥४२॥

समुदिते	“பார்த்துவைக்கப் பட்டிருக்கின்ற
नक्षत्रयोगे	நக்சத் திரத்துடன்
पुण्ये	நல்ல [கூடிய
अहनि	முகூர்த்தத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமன்

राज्यं	ராஜ்யத்தை
भवाप्नुयात्	அடையவேண்டும்.
यथा च	என்கிறபடியால்
महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாரை
त्वरयस्व	துரிதப்படுத்தும்.”

इति तस्य वचः श्रुत्वा सूतपुत्रो महात्मनः । स्तुवन्नृपतिशार्दूलं प्रविवेश निवेशनम् ॥४३॥

तस्य अந்த
महात्मनः மஹாத்மர் வினது
इति மேற்கண்ட
वचः ஆக்கௌரவைய
श्रुत्वा கிரமேற்கொண்டு,

स्तुतुलः ஸுமந்திரர்
नृपतिशार्दूलं சக்கிரவர்த்தியாரை
स्तुवन् புகழ்ந்துகொண்டே
निवेशनं திருமாளிகைக்கு
प्रविवेश போய்ச் சேர்ந்தார்.

तं तु पूर्वोदितं वृद्धं द्वारस्था राजसम्मतम् । न शंकरभिसंरोद्धुं राज्ञः प्रियचिकीर्षिवः ॥४४॥

राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாரின்
प्रियचिकीर्षिवः ஆக்கினைப்படியே
நடக்கும்
द्वारस्थाः வார்பில்காப்பவர்கள்
वृद्धं பெரியவரும்
राजसम्मतं { சக்கிரவர்த்தியாருடை
ய அன்புபடைத்தவ
ரும்

पूर्वोदितं { எப்பொழுதும் உள்
ளே விட்டுவிடும்படி
முன்னமேயே உத்தி
ரவுபெற்று இருக்கிற
வருமாகிய
तं அவரை
तु இப்பொழுது
अभिसंरोद्धुं தடைசெய்ய
शंकुः न அதிகாரமில்லாதிருந்
தார்கள்.

स समीपस्थितो राज्ञस्तापवस्थामजज्ञिवान् । वाग्भिः परमदृष्टाभिरभिष्टोत् प्रचक्रमे ॥४५॥

राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாரை
तां அந்த
अवस्थां கஷ்டதையை
अजज्ञिवान् அறியாத
सः அவர்
समीपस्थितः கிட்டி நின்றகொண்டு

परमदृष्टाभिः { மிக்கச் சீரோத்திரந்திரி
யத்திற்கு இன்பம்
விளைவிக்கிற
वाग्भिः வழக்கமாய்சொல்லும்
ஸ்தோத்திரங்களால்
अभिष्टोत् ஸ்தோத்திரம் செய்ய
प्रचक्रमे சமயம் பார்த்து காத்
துநின்றனர்.

ततः ह्यतो यथाकालं पार्थिवस्य निवेशने । सुमन्त्रः प्राञ्जलिर्भूत्वा दृष्टाव जगतीपतिम् ॥

ततः அப்பொழுது
सूतः ஸாரதியாகும்
सुमन्त्रः ஸுமந்திரர்
पार्थिवस्य சக்கிரவர்த்தியாரின்
निवेशने ஸன்னிதியில்

प्राञ्जलिः भूत्वा அஞ்சலீஹஸ்தராகி
यथाकालं ஸரியான ஸமயத்தில்
जगतीपतिं சக்கிரவர்த்தியாரை
दृष्टाव பின்வருமாறு ஸ்தோ
த்திரம் செய்தார்.

यथा नन्दति तेजस्वी सागरो भास्करोदये । प्रीतः प्रीतेन मनसा तथाऽऽनन्दधनः स्वतः ॥

तेजस्वी “கேஜஸ்வியான
सागरः சமுத்திரம்
भास्करोदये { ஸூர்யாஸ்தமனத்தில்
அதாவது பூர்ண சந்
ரன் உதிக்கையில்
नन्दति களிக்கிறது
यथा तथा எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

प्रीतेन திருப்திகொண்ட
मनसा மனதால்
स्वतः தாமே
प्रीतः மனசுந் துஷ்டிகொண்
டவராய்
आनन्दधनः ஆனந்தபரிபூர்ணமாய்
விளங்குகின்றீர்.

इन्द्रमस्यां तु वेलयामभितुष्टाव मातलिः । सोऽजयद्दानवान् सर्वास्तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

अस्यां “இந்த
 वेलायां तु வேலையில்தான்
 मातलिः இந்திரனது சாரதியா
 किय मातलि என்பவன்
 इन्द्रं இந்திரபகவானை
 अभितुष्टाव ஸ்தோத்திரம் செய்தான்,
 सः அவர்

दानवान् அஸுரர்கள்
 सर्वान् எல்லோரையும்
 अजयत् வென்றுஜயங்கொண்
 तथा அவ்வண்ணமே[டனர்.
 त्वां தேவரீரை
 अहं அடியேன்
 बोधयामि துதித்து எழுப்புகின்
 நேன்.

वेदाः सहाङ्गविद्याश्च यथा ह्यात्मभुवं प्रभुम् । ब्रह्माणं बोधयन्त्यद्य तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

सहाङ्गविद्याः “வேதாங்கங்களோடு
 वेदाः வேதங்கள்[உள்ளிட்ட
 आत्मभुवं ஸ்வயம்புவும்
 प्रभुं च ப்ரபுவுமான
 ब्रह्माणं ப்ரம்மதேவரை
 बोधयन्ति துதித்து எழுப்புகின்
 நன

यथा तथा हि எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 अद्य இப்பொழுது
 त्वां தேவரீரை
 अहं அடியேன்
 बोधयामि துதித்து எழுப்புகின்
 நேன்.

आदित्यः सह चन्द्रेण यथा भूतधरां शुभां । बोधयत्यद्य पृथिवीं तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

चन्द्रेण सह “சந்திரனோடுகூட
 आदित्यः ஸூரியன்
 भूतधरां ப்ராணிகள் நிறைந்த
 शुभां சுபமான
 पृथिवीं பூமியை
 अद्य இப்பொழுது

बोधयति எழுப்புகிறார்.
 यथा तथा அவ்வண்ணமே
 त्वां தேவரீரை
 अहं அடியேன்
 बोधयामि துயிலுணர்ப்பார்த்திக்
 கின்றேன்.

उत्तिष्ठाशु महाराज कृतकौतुकमङ्गलः । विराजमानो वपुषा मेरोरिव दिवाकरः ॥ ५१ ॥

महाराज “சக்கிரவர்த்தியாரே!
 आशु விரைவில்
 उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.
 कृतकौतुक- } மஹோத்ஸவம் நிமித்
 मङ्गलः } தம் நல்ல ஆடையாப
 ரணங்களை அணிந்தவ
 वपुषा அலங்காரத்தால்[ராகி

मेरोः மேருமலையில் இருக்
 கும்
 दिवाकरः इव { சூரியபகவான் எவ்வ
 ண்ணமோ அவ்வண்
 ணமே
 विराजमानः ஒளிபெற்றறவிளங்கு
 வீராக்.

सोमसूर्यौ च काकुत्स्थ शिववैश्रवणावपि । वरुणश्चाग्निरिन्द्रश्च विजयं प्रदिशन्तु ते ॥ ५२ ॥

काकुत्स्थ “தசரதசக்கிரவர்த்தி
 யாரே!
 सोमसूर्यौ च சந்திரனும் சூரியனும்
 शिववैश्रवणौ अपि சிவபெருமானும்
 குபேரனும்
 वरुणः च வருணபகவானும்

अग्निः அக்னிபகவானும்
 इन्द्रः च தேவேந்திரனும்
 ते தேவரீருக்கு
 विजयं வெற்றியை
 प्रदिशन्तु அளிக்கக்கடவர்கள்.

गता भगवती रात्रिरहः शिवमुपस्थितम् । प्रतिबुध्यस्व राजर्षे कुरु कार्यमनन्तरम् ॥५२॥

ரஹி:	இரவு	राजर्षे	ராஜரிஷியே!
भगवती	நல்லதாய்	प्रतिबुध्यस्व	தேவரீர துயிலுணர்
गता	கழிந்தது.	अनन्तरं	இனி [வீராக.
शिवं	சுபமுகூர்ந்த	कार्यं	ஆகவேண்டிய கார்யத்தை
अहः	தினமானது	कुरु	செய்தருளும்.
उपस्थितं	உதயமாகிவிட்டது.		

उपतिष्ठति रामस्य समग्रमभिषेचनम् । पौरजानपदैश्चापि नैगमैश्च कृतात्मभिः ॥ ५४ ॥

पौरजानपदैः च	நகரத்தார்களோடும் நாட்டார்களோடும்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
कृतात्मभिः	புண்யா த்மாக்களான	अभिषेचनं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு
नैगमैः च	வேதவித்துக்களோடும்	समग्रं अपि	ஸர்வமும்
		उपतिष्ठति	சித்தமாக இருக்கிறதும்.

अयं वसिष्ठो भगवान् ब्राह्मणैः सह तिष्ठति । क्षिप्रमाज्ञाप्यतां राजन् राघवस्याभिषेचनम् ॥

वसिष्ठः	வஸிஷ்ட	राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே!
भगवान्	பகவான்	राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
ब्राह्मणैः सह	பிராமம்ணர்களோடு	अभिषेचनं	பட்டாபிஷேகமானது
अयं	இதேர [கூட	क्षिप्रं	இப்பவே
तिष्ठति	எழுந்தருளியிருக்கின்றனார்.	आज्ञाप्यताम्	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டதும்.

यथा ह्यपालाः पशवो यथा सेना हानायका । यथा चन्द्रं विना रात्रिर्था गावो विना वृषम् ॥

एवं हि भविता राष्ट्रं यत्र राजा न दृश्यते ॥ ५७ ॥

राजा हि	“அரசன் ஒருவன்	सेना यथा	ஸேனைபோலவும்
दृश्यते न	இல்லாதிருக்கிறது	चन्द्रं विना	சந்திரனில்லாத
यत्न एवं	எதுவோ இப்படிப்	राशिः यथा	இரவுபோலவும்
राष्ट्रं हि	நாடும் [பட்ட	वृषं विना	வீருஷபத்தை இழந்த
अपालाः	இடையனில்லாத	गावः यथा	பசுக்கள்போலவும்
पशवः यथा	பசுக்குழாம்போலவும்	भविता	ஆய்விடும்;
अनायका	நாயகனில்லாத	हि	இது நிச்சயம்.”

इति तस्य वचः श्रुत्वा सान्त्वपूर्वमिवार्थवत् । अभ्यर्कार्यत शोकेन भूय एव महीपतिः ॥

तस्य	அவருடைய	वचः	நல்ல சொல்லுக்கு
सान्त्वपूर्वं	{ ச்ரோத்திரந்திரியத்திற்கு இனிமையாயிருக்கிறது	श्रुत्वा	திருச்செவி சார்நிறுநறிய
अर्थवत् इव	ஐயகரமாயுமுள்ளது	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
इति	மேற்கண்ட	भूयः एव	இன்னும் திகமாய்
	மான	शोकेन	சோகத்தால்
		अभ्यर्कार्यत	பிடுங்குண்டார்.

ततः स राजा तं सूतं सन्नहर्षः सुतं प्रति । शोकरक्तेक्षणः श्रीमानुद्धीक्ष्योवाच धार्मिकः ॥

धार्मिकः தருமசீலரான
श्रीमान् திரிலோகப்ரசித்தி
பெற்றவராகிய
सः அந்த
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
सुतं प्रति புதல்வனைப்பற்றி
उद्धीक्ष्य मனதினுள்ளேயே
சிரந்தித்து

शोकरक्तेक्षणः சோகத்தால் சிவந்த
கண்களுற்றவராய்
सन्नहर्षः உலகவாழ்கையினுசை
யைவிட்டுவிட்டவராய்
तं அந்த
सूतं ஸாரதியை பார்த்து
ततः அப்பொழுது
उवाच பின்வரும் ஒரு சொல்
லை சொன்னார்.

वाक्यैस्तु खलु मर्माणि मम भूयो निकृन्तसि ॥ ६० ॥

तु “இப்பொழுது
मम எனது
मर्माणि மனம்படும் துன்பங்
களை

वाक्यैः खलु ஸ்கோத்திரங்களா
லேயே
भूयः இன்னுமதிகமாய்
निकृन्तसि நீர் பெருக்குகின்றீர்.”

सुमन्तः करुणं श्रुत्वा दृष्ट्वा दीनं च पार्थिवम् । प्रगृहीताञ्जलिः किञ्चित्स्मादेशादपाक्रमत् ॥

सुमन्तः ஸுமந்திரர்
करुणं துக்கரமான சொல்
லுக்கு
श्रुत्वा காதுகொடுத்து,
च அதன்மேல்
पार्थिवं சக்கிரவர்த்தியாரை
दीनं { மனவ்யாகுலப்பட்டுக்
கொண்டிருக்கின்ற
வராய்

दृष्ट्वा கண்டு,
प्रगृहीताञ्जलिः குவித்திருந்த கைகளை
எடுத்துவிட்டவராகி
तस्मात् அந்த
देशात् இருந்த இடத்தினின்
றும்
किञ्चित् சற்று
अपाक्रमत् ஒதுங்கி நின்றவிட்ட
டார்.

यदा वक्तुं स्वयं दैन्यान्न शशाक महीपतिः । तदा सुमन्त्रं मन्त्रज्ञा कैकेयी प्रत्युवाच ह ॥

महीपतिः சக்கிரவர்த்தியார்
दैन्यात् மனம் படும் துன்பத்
தின் மிகுதியால்
स्वयं தான்
वक्तुं வாய் திறந்து பேச
शशाक न முடியாதிருந்தனர்.
ह என்ன கஷ்டம்.
मन्त्रज्ञा மனோபாவத்தையறிந்
தவளாகிய

कैकेयी கைகேயிதேவியார்
यदा இக்காரணத்தால்
तदा அப்பொழுது
सुमन्त्रं சமந்திரரை
प्रति பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு ஆக்ரு
பித்தாள்.

सुमन्त्र राजा रजनीं रामहर्षसमुत्सुकः । प्रजागरपरिश्रान्तो निद्राया वशमेयिवान् ॥

सुमन्त्र	“சுமந்திரரே!	प्रजागर-	}	சற்றும் துயிலின்றி ஆ
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	परिश्रान्तः		யாஸமடைந்தவராகி
रजनीं	இரவுமுழுதும்	निद्रायाः	}	அசதியால்
रामहर्ष-	ராமனிடத்திலுள்ள	वशं एयिवान्		மெய்மறந்திருக்கின்
समुत्सुकः	அபிமானத்தால் கவ லையுற்ற மனத்தராகி			றனர்.

तदृच्छ त्वरितं सूत राजपुत्रं यशस्विनम् । रामानय भद्रं ते नात्र कार्या विचारणा ॥

सूत	“ஸாரதியே!	अत्र	இந்த விஷயத்தில்
तत्	ஆதலால்	विचारणा	முன்பின் ஆலோசித் தலென்பது
यशस्विनं	மகா புகழ்ப்படைத்த	कार्या न	செய்யக்கூடாது.
राजपुत्रं	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரனை	ते भद्रं	}
रामं	ஸ்ரீராமனை		
त्वरितं	உடனே	राच्छ	காரியத்திற்கு மெச் சப்படுவீர்.
आनय	அழைத்துவாரும்.		போய்வாரும்.”

स मन्यमानः कल्याणं हृदयेन ननन्द च । निर्जगाम च संप्रीत्या त्वरितो राजशासनात् ॥

सः	அவர்	हृदयेन	அந்தக் காரணமாய்
राजशासनात् च	}	संप्रीत्या	பரிபூர்ண பக்தியால்
कल्याणं च		ஆக்ஞையின்பேரில்	त्वरितः
मन्यमानः	தானென்னும்	निर्जगाम	அவ்விடமிட்டு புறப் பட்டார்.
ननन्द	நல்ல செய்தியாகவும் மனதில்கொண்டு உள்ளம் மகிழ்ந்தார்.		

सुमन्त्रश्चिन्तयामास त्वरितं चोदितस्तया । व्यक्तं रामाभिषेकार्थमिहायास्यति धर्मभाक् ॥

तया	அவளால்	रामाभिषेकार्थं	ஸ்ரீராமனது பட்டாபி ஷேகத்திற்காக
चोदितः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	इह	இவ்விடத்திற்கு
सुमन्त्रः	சுமந்திரர் [வராகி	त्वरितं	இப்பவே
धर्मभाक्	}	आयास्यति	எழுந்தருளப்போகி றரென்கிற
व्यक्तं		தருமத்தில் அசஞ் சல பக்தியுடையவர், ஸ்ரீராமர்	चिन्तयामास
	நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட் டதாகிய		

इति सूतो मतिं कृत्वा हर्षेण महता वृतः । निर्जगाम महाबाहू राघवस्य दिदक्षया ॥६७॥

महाबाहुः	மகாபாகுவாகிய	दिदक्षया	லேவையை லேவிக் க வேண்டுமென்கிற
सूतः	ஸாரதி	महता	பரம [ஆசையால்
इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்	हर्षेण	உத்ஸாஹத்துடன்
मतिं कृत्वा	அபிப்ராயம்கொண்டு,	वृतः	இருப்பவராய்
राघवस्य	ஸ்ரீராமனுடைய	निर्जगाम	வெளியில் நடந்து சென்றார்.

सागरहृदसङ्काशात् सुमन्तोऽन्तःपुराच्छुभात् । निष्क्रम्य जनसंवाथं ददर्श द्वारमग्रतः॥६८॥

सुमन्तः	சுமந்திரர்	निष्क्रम्य	வெளியில்வந்து,
सागरहृद- } सङ्काशात् }	சமுத்திரத்தில் தனிப் பட்டு விளங்கும் ஜலாசயத்திற்கீடாய்	द्वारं	வழியில்
शुभात्	அழகுவாய்ந்து விளங்கும்	अग्रतः	அவருக்கெதிரில்
अन्तःपुरात्	அந்தப்புரத்தினின்று	जनसंवाथं	{ ஜனசமுஹம் இடை வெளியில் கூடியிருப் பதாய்
		ददर्श	கவனித்தார்.

ततः पुरस्तात् सहसा विनिःसृतो महीपतीन्द्रारगतान् विलोकयन् ।

ददर्श पौरान् विविधान् महाधनानुपस्थितान्द्वारमुपेत्य निष्ठितान् ॥ ६९ ॥

विनिःसृतः	“வெளியில்வந்த அவர்	सहसा	புன்னகையுடன்
महाधनान्	மஹா செல்வவான் களும்	विलोकयन्	கவனித்தார்.
उपस्थितान्	மஹாப்பிரசுத்தி பெற்றவர்களுமான	ततः	அதன்மேல்
महीपतीन्	அரசர்களை	उपेत्य	நடந்துகொண்டே,
पुरस्तात्	முதலில்	द्वारं	வழியில்
द्वारगतान्	{ திருமாளிகையின் வா யிலிருக்கின்றவர் களாய்	निष्ठितान्	பக்திமான்களான
		विविधान्	பல
		पौरान्	பட்டணத்துஜனங்க ளையும்
		ददर्श	கண்முன் கண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 3031.

अयोध्याकाण्डे भादितः श्लोकाः 676.

பஞ்சுதச: சரீ:—பதினேந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १५ ॥

सुमन्त्रस्य रामगृहप्रवेशः—சுமந்திரர் ஸ்ரீராமரது மாளிகையில் போவது.

ते तु तां रजनीमुख्य ब्राह्मणा वेदपारगाः । उपतस्थुरुपस्थानं सहराजपुरोहिताः ॥ १ ॥

ते	அந்த	तां	அந்த
वेदपारगाः	வேதங்களின் கரைக ளைக்கண்டவர்களும்	रजनीं	இரவை
सहराज- } पुरोहिताः }	சக்கிரவர்த்தியாரின் குலகுருவின் கூட் டாளிகளுமான	उप्य	கழித்து,
ब्राह्मणाः	அந்தணர்கள்	तु	இதேசமயத்தில்
		उपस्थानं तु	சபா மண்டபத்தில்
		उपतस्थुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

चन्द्रमण्डलसङ्काशमातपत्रं च पाण्डुरं । सज्जं द्युतिकरं श्रोमदभिषेकपुरस्कृतम् ॥ १० ॥

अभिषेकपुरस्कृतं { பட்டாபிலேகத்திற்
காகச் செய்யப்பட்ட
தும்
चन्द्रमण्डलसङ्काशं சந்திரமண்டலத்தை
ஓத்து,
द्युतिकरं தேஜோமயமாய் விள
ங்குகிறதும்

श्रीमत् { பெரும், தன்மையை
நன்குவிளங்கக் காட்
டுகிறதமாகிய
पाण्डुरं आतपत्रं च வெண்குடையும்
सज्जम् { சித்தமாய் கொண்டு
வைக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

पाण्डुरश्च वृषः सज्जः पाण्डुरोऽश्वश्च संस्थितः । प्रसृतश्च गजः श्रीमानौपवाह्यः प्रतीक्षते ॥

पाण्डुरः வெண்மை நிறமுள்ள
वृषः च வருஷபழம்
सज्जः { சித்தமாய்கொண்டு
ந்துவைக்கப்பட்டிரு
ந்தது.
पाण्डुरः வெள்ளை
अश्वः च குதிரையும்
संस्थितः நிறுத்திவைக்கப்பட்
டிருந்தது.

प्रसृतः ஹஸ்திபனுக்கு அடங்
கிடக்கும்
औपवाह्यः பட்டத்து
श्रीमान् சுபலக்ஷணங்களை யு
டைய
गजः च யானையும்
प्रतीक्षते எதிரில் நின்றுகொண்
டிருக்கிறது.

अष्टौ च कन्या माङ्गल्याः सर्वाभरणभूषिताः । वादित्राणि च सर्वाणि वन्दिनश्च तथाऽपरे ॥

सर्वाभरणभूषिताः பலவகை ஆபரணங்
களை அணிந்த
अष्टौ எட்டு
माङ्गल्याः சுமங்கலி
कन्याः च ஸ்க்ரீகளும்,

सर्वाणि சகலவித
वादित्राणि च வாதியகணங்களும்,
वन्दिनः च வந்திகளும்,
अपरे तथा மற்றவர்களும் இருந்
தார்கள்.

इक्ष्वाकूणां यथा राज्ये संभ्रियेताभिषेचनम् । तथाजातीयमादाय राजपुत्राभिषेचनम् ॥
ते राजवचनाच्च समवेता महीपतिम् । अपश्यन्तोऽब्रुवन् को नु राज्ञो नः प्रतिवेदयेत् ॥
न पश्यामश्च राजानमुदितश्च दिवाकरः । यौवराज्याभिषेकश्च सज्जो रामस्य धीमतः ॥

इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகுவம்சத்
தார்களுடைய
राज्ये ராஜரீகத்திற்
अभिषेचनं பட்டாபிலேகத்திற்கு
यथा எதை மன்னர்கள்
संभ्रियेत } நஜராய் அளிக்கவே
ண்டுமோ ;
तथाजातीयं மன்னர்கள் அளிக்கும்
அந்த காணிக்கையை

आदाय எடுத்துக்கொண்டு,
राज- } சக்கிரவர்த்தியார் செ
वचनात् } ய்திருந்த பிரகடனை
யைக்கொண்டு
राजपुत्राभिषेचनं { சக்கிரவர்த்தியாரின்
திருக்குமாரரின்
அபிலேகத்திற்கு
तव அப்பொழுது
समवेताः வந்துகூடிய

ते	அவர்கள்
महीपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை
अपश्यन्तः	காணாதவர்களாய்
अब्रुवन्	{ பின்கண்டவாறு ஒரு வருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். “ சக்கிரவர்த்தியாரை இன்னும் நாம் பார்க்க வில்லை.
राजानं च पश्यामः न	சூரியனே * உதயமாய்விட்டான்.
दिवकरः च उदितः	

इति तेषु ब्रुवाणेषु सार्वभौमान्महीपतीन् । अब्रवीत्तानिदं वाक्यं सुमन्त्रो राजसक्तुतः ॥

इति तेषु	மேற்கண்டவண்ண அவர்கள் [மாய்
ब्रुवाणेषु	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருக் கையில்
राजसक्तुतः	{ சக்கிரவர்த்தியாரிடம் தடையின்றி செல்ல ஆ திகாரமுடையவராகிய

धीमतः	தீமானாகிய
रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு
यौवराज्याभिषेकः च	இளவரசுப்பட்டாடிலே கழுமூர்த்தமோ
सज्जः	ரொம்பவும் சமீபித்து விட்டது.
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
सु	இப்பொழுது கால
कः	எவன் [தாமதமின்றி
नः	நம்மை
प्रतिवेदयेत्	அறிக்கைசெய்வான்?*

सुमन्त्रः	ஸுமந்திரர்
तान्	அந்த
महीपतीन्	மன்னர்களையும்
सार्वभौमान्	மன்னர்களின் மன்னர் களையும் பார்த்தது
इदं	பின்வரும்
वाक्यं	மொழியை
अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

रामं राज्ञो नियोगेन त्वरया प्रस्थितोऽस्म्यहम् । पूज्या राज्ञो भवन्तस्तु रामस्य च विशेषतः॥

अहं	“ நான்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்
नियोगेन	நியமனத்தால்
रामं	ஸ்ரீராமரது சன்னி திக்கு
त्वरया	அவசரமாய்
प्रस्थितः अस्मि	போய்க்கொண்டிருக் கின்றேன்.

सु	அப்படியிருந்தும்
भवन्तः	தேவரீர்கள்
रामस्य च	ஸ்ரீராமருடையவும்
विशेषतः	இன்னுமதிகமாய்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருடைய யவும்
पूज्याः	மரியாதைக்குரியவர் கள்.

अयं पृच्छामि वचनात् सुखमायुष्मतामहम् । राज्ञः संप्रतिबुद्धस्य यच्चागमनकारणम् ॥

च	“ஆனபடியால்
आयुष्मतां	மகான்களாகிய தேவ ரீர்களுடைய
वचनात्	வேண்டுகொளென்கிற காரணத்தால்
सुखं	சிரமேற்கொண்டு
अहं	நான்
अयं	இதோ

संप्रतिबुद्धस्य	துயிலுணர்ந்திருக்கும்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரு டைய
आगमन- कारणं	{ இங்கு எழுந்தருளியி ருக்காததற்குக் கார ணம்
यत्	எதுவோ அதை
पृच्छामि	கேட்டுவருகிறேன்.

इत्युत्वाऽन्तःपुरद्वारमाजगाम पुराणवित् । सदासक्तं च तद्वेश्म सुमन्त्रः प्रविवेश ह ॥१९॥

पुराणवित् “வம்சபூர்வவிருத்தார்
தங்களை நன்கறிந்த
சுமந்திரர்
இதி மேற்கண்டவண்ண
மாய்
உக்தவா ச சொல்லிவிட்டு,
அந்தப்புரத்தின் மா
ளிகையின் வாயிலை

आजगाम अण्डைந்தார்.
सदा எப்பொழுதும்
आसक्तं { அனுமதிக்குக் காத்து
ஸ்வேச்சையாயுள்
ளே செல்லக்கூடிய
तद्वेश्म அவரது திருமாளி
கைக்குள்ளே
प्रविवेश போய்ச்சேர்ந்தார்.

तुष्टावास्य तदा वंशं प्रविश्य स विशां पतेः । शयनीयं नरेन्द्रस्य तदासाद्य व्यतिष्ठत् ॥

सः அவர்
तदा அப்பொழுது
अस्य அந்த
नरेन्द्रस्य சக்கிரவர்த்தியாரு
டைய

आसाद्य அருகில் சென்று,
व्यतिष्ठत् வெளியில் நின்றார்.
तत् அப்பொழுது
विशां पतेः சக்கிரவர்த்தியாரு
டைய

शयनीयं படுக்கையறைக்கு
प्रविश्य வந்துசேர்ந்து,
सोऽत्यासाद्य तु तद्वेश्म तिरस्करणिमन्तरा ।
तु அதன்மேல்
सः அவர்
तद्वेश्म அந்த அறையில்
तिरस्करणि திரைக்கு
अन्तरा வெளிவரைக்கும்
अत्यासाद्य டுன்னிலும்திகமாய்
ஸமீபித்து,

वंशं வம்சபரம்பரையை
तुष्टाव சொல்லித் துதித்தார்.
आशीर्भिर्युक्ताभिरभितुष्टाव राघवम् ॥
राघवं தசாதரை
गुणयुक्ताभिः பெருமையாய்க்கொ
ண்டாட்ப்புகின்ற
आशीर्भिः வாழ்த்துக்களால்
अभितुष्टाव மறுபடியும் பின்கண்ட
வாறு துதித்தார்.

सोमसूर्यौ च काकुत्स्थ शिववैश्रवणावपि । वरुणश्चाशिरिन्द्रश्च विजयं प्रदिशन्तु ते ॥२२॥

काकुत्स्थ “தசாத சக்கிரவர்த்தி
யாரே!
सोमसूर्यौ च சந்திரனும் சூரியனும்
शिववैश्रवणौ अपि சிவபெருபா
னும்
குபோனும்
वरुणः च வருணபகவானும்

अग्निः அக்கினிபகவானும்
इन्द्रः च தேவேந்திரனும்
ते தேவரீருக்கு
विजयं வெற்றியை
प्रदिशन्तु அளிக்கக்கடவர்கள்.

यथा साङ्गाश्च वेदा वै ब्रह्माणं बोधयन्ति ते । तथा त्वां धीर बोधयामि हुत्तिष्ठ पुरुषर्षभ ॥

साङ्गाः च “வேதாங்கங்களோடு
ते அந்த [கூடிய
वेदाः வேதங்கள்
ब्रह्माणं பிரம்மதேவரை
बोधयन्ति वै துதித்தெழுப்புகின்ற
यथा तथा हि அவ்வண்ணமே [ன.

धीर புண்யாத்மாவே!
त्वां தேவரீரை
बोधयामि தாயிலுணர் நான்
துதிக்கின்றேன்.
पुरुषर्षभ புருஷோத்தமர்!
उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.

गता भगवती रात्रिरहः शिवमुपस्थितम् । बुध्यस्व नरशार्दूल कुरु कार्यमनन्तरम् ॥२४॥

रात्रिः “ இரவு
 भगवती நல்லதாய்
 गता கழிந்தது.
 शिवं சுபமுகூர்ந்த
 अहः தினமானது
 उपस्थितं உதயமாகிவிட்டது.

नरशार्दूल புருஷோத்தமரோ !
 बुध्यस्व தேவரீர் துயிலுணர்
 अनन्तरं இனி [வீராக.
 कार्यं செய்தருளவேண்டிய
 कुरु செய்தருளும்.
 कार्याத்தை

ब्राह्मणा बलमुख्याश्च नैगमाश्चागता नृपाः । दर्शनं तेऽभिकाङ्क्षन्ते प्रतिबुध्यस्व राघव ॥

राघव “ தசரதசுக்கிரவர்த்தி
 யாரே !

आगताः வந்துசேர்ந்தவர்
 களாய்

नृपाः மன்னர்களும்
 ब्राह्मणाः அந்தணர்களும்
 बलमुख्याः च ஸேனைத்தலைவர்களும்
 नैगमाः च நகரவாஸிகளும்

ते தேவரீரது
 दर्शनं ஸேவையை
 अभिकाङ्क्षन्ते பிரார்த்திக்கின்றார்கள்.
 प्रतिबुध्यस्व துயிலுணர்வீராக.”

संस्तुवन्तं तदा सूतं सुमन्त्रं मन्त्रकोविदम् । प्रतिबुध्य ततो राजा इदं वचनमब्रवीत् ॥

तदा அப்பொழுது
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 संस्तुवन्तं புகழ்ந்துகொண்டிருப்பவரை

ततः இருந்த இடத்தி
 விருந்து

मन्त्रकोविदं ராஜாங்கமுறையில்
 விபுணரான
 सूतं ஸாரதியென

प्रतिबुध्य कவனித்து,
 सुमन्त्रं ஸுமந்திரரிடம்
 इदं பின்வரும்
 वचनं கேள்வியை
 अब्रवीत् கேட்டருளினார்.

राममानय सूतेति यदस्यभिहितो मया । किमिदं कारणं येन ममाज्ञा प्रतिहन्यते ॥२७॥

सूत “ ஸாரதியே, ஸுமந்
 रामं ‘ ஸ்ரீராமனை [திரரே !
 आनय இவ்விடமழைதது
 इति என்று [வாரும்’
 मया என்னால்
 अभिहितः असि நீர் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
 மர்.

यत् அப்படியிருக்கையில்
 मम எனது
 आज्ञा ஆக்கினை
 येन என்னகாரணத்தைக்
 கொண்ட
 प्रतिहन्यते மீறி நடக்கப்பட்டது.
 इदं कारणं இதற்கு அபிப்பிராயம்
 किम् ஏன் ? ”

न चैव संप्रसुप्तोऽहमानयेहाशु राघवम् । इति राजा दशरथः सूतं तत्रान्वशात्पुनः ॥२८॥

दशरथः राजा தசரதசுக்கிரவர்த்தி
 तत्र அப்பொழுது [யார்
 सूतं ஸுமந்திரரைப்பார்
 पुनः இன்னொருதரம் [த்தது
 इति பின்வருமாறு
 अन्वशात् வற்புறுத்தி ஆக்ஞா
 பித்தருளினார்.

अहं “நான்
 संप्रसुप्तः एव न கொஞ்சமுந்தயில்கொ
 ண்டிருக்கிறேனில்லை.
 राघवं ஸ்ரீராமனை
 आशु च தச்சூதணமே
 इह இவ்விடத்திற்கு
 आनय அழைத்துவாரும்.”

स राजवचनं श्रुत्वा शिरसा प्रतिपूज्य तम् । निर्जगाम नृपावासान्मन्यमानः प्रियं महत् ॥

ச: அவர்
 राजवचनं சக்கிரவர்த்தியாரின்
 நியமனத்தை
 श्रुत्वा சிரமேர்க்கொண்டு,
 महत् மஹத்தான
 प्रियं சேஷமசமாரமாய்
 मन्यमानः ஏண்ணியவராய்

त अवरा
 शिरसा முடிதாழ்த்தி
 प्रतिपूज्य நமஸ்கரித்துவிட்டு,
 नृपावासात् சக்கிரவர்த்தியாரின் தி
 रुமாளிகையினின்று
 निर्जगाम வெளிப்புறப்பட்டார்.

प्रपन्नो राजमार्गं च पताकाध्वजशोभितम् । हृष्टः प्रसुदितः सूतो जगामाशु विलोकयन् ॥

सूतः ஸாரதி, ஸுமந்திரர்
 राजमार्गं ராஜமர்க்கு
 प्रपन्नः च வந்துசேர்ந்தவராயும்
 पताकाध्वज- } பதாகைகள், த்வஜங்
 शोभितं } கள் இவைகளால்
 'அலங்கரிக்கப்பெற்று
 விளங்குகிறதாக

विलोकयन् கவனித்து
 हृष्टः உடல்புகித்து
 प्रसुदितः உள்ளம்பூரித்தவராய்
 आशु வேகமாய்
 जगाम நடந்துசென்றார்.

स सूतस्तत्र शुश्राव रामाधिकरणाः कथाः । अभिषेचनसंयुक्ताः सर्वलोकस्य हृष्टवत् ॥

स: அந்த
 सूतः ஸாரதி, ஸுமந்திரர்
 तव அப்பொழுது
 सर्वलोकस्य லோகஜனசமூகத்தின்
 रामाधि- } ஸ்ரீராமரது திருக்கல்
 करणा: } லியாணான்களைப்
 பற்றியவைகளாயிரு
 க்கின்றவைகளும்

अभिषेचनसंयुक्ताः பட்டாபிஷேகத்தைப்
 பற்றியவைகளுமான
 कथाः புகழ்பேச்சுக்களை
 हृष्टवत् மகிழ்ச்சியுற்றவராய்
 शुश्राव செவியுற்றார்.

ततो ददर्श रुचिरं कैलासशिखरप्रभम् । रामवेश्म सुमन्त्रस्तु शक्रवेश्मसमप्रभम् ॥ ३२ ॥

सुमन्त्रः ஸுமந்திரர்
 ततः तु அவ்விடத்திலிருந்தே
 रुचिरं மிக்க அழகுவாய்ந்த
 தாய்
 कैलास- } கைலாஸமலையின் சிக
 शिखरप्रभं } ரம்போல் விளங்கு
 கின்றதாய்

शक्रवेश्म- } தேவேந்திரனது திரு
 समप्रभं } மாளிகைபோல் விள
 ங்குகின்றதுமான
 रामवेश्म ஸ்ரீராமரது திருமாளி
 கையை
 ददर्श கண்டார்.

महाकवाटविहितं वितादिंशतशोभितम् । काश्वनप्रतिपैकाग्रं मणिविद्रुमतोरणम् ॥ ३३ ॥

शारदाभ्रघनप्रख्यं दीप्तमेरुगुहोपमम् । मणिभिर्वरमाल्यानां सुमहद्दिरलङ्कितम् ॥ ३४ ॥

मुक्तामणिभिरாகीर्णं चन्दनागरुधूपितम् । गन्धान्मनोज्ञान्विसृजद्वादुरं शिखरं यथा ॥

सारसैश्च मयूरैश्च विनदद्भिरराजितम् । सुकृतेहामृगाकीर्णं सुकीर्णं भक्तिभिस्तथा ॥

मनश्शुश्च भूतानामाददत्तिम्मतेजसा । चन्द्रभास्करसङ्काशं कुवेरभवनोपमम् ॥ ३७ ॥

सूतः	ஸாரதி, ஸாமந்திரர்,
रामवेश्म	ஸ்ரீராமரது திருமாளி கையை
चन्द्रभास्कर- } सङ्काशं च } मेरुशृङ्गसमं }	சந்திரன், சூரியன் இ வர்களை ஒத்ததாய் மேருவின் சிகரத்தை போல்
उद्ग्रं	ஒங்கி உயர்ந்து வளர்ந் திருக்கிறதாயும்,
महाकवाट- } विहितं }	பெரிய கதவுகள் அ மையப்பெற்று விள ங்குகிறதாயும்
वितर्दिशत- } शोभितं }	நூற்றுக்கணக்கான வீட்டு முகப்புகளால் விளங்குகின்றதாயும்
काञ्चन- } प्रतिमैकाग्रं }	பொற்பதுமைகள் அங்கங்கு வைக்கப் பெற்று விளங்குகிற தாயும்
मणिविद्रुम- } तोरणं }	ரத்தினங்களாலும் ப வழங்களாலும் செய் யப்பட்ட தோரண வாயில்களால் விளங் குகிறதாயும்
शारदाभ्रघनप्रख्यं	சாரத்காலமேகம்போல் விளகுகிறதாயும்
दीसमेरु- } गुहोपमं }	மேருமலையின் குகைக் கிடாய் தேஜோமயமா ய் விளங்குகிறதாயும் விலையுயர்ந்த மலை களின்
वरमाख्यानां	மிக அழகுவாய்ந்த ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகிறதாயும்
सुमहद्भिः मणिभिः अलंकृतं	முத்துக்களாலும் ரத் தினங்களாலும் நிறையப்பெற்று விள ங்குகிறதாயும்
सुक्तामणिभिः	
आकीर्णं	

चन्द्रनागर- } धूपितं }	சந்தனம் அகில் இவை களின் தூபங்களால் கமழப்பெற்று விளங் குகிறதாயும்
दादुरं	வாஸனைச்சந்தனம் உண்டாக்குமிடமாகி ய தார்த்தூரமலையை சேர்ந்த
शिखरं यथा मनोज्ञान् गन्वान् विसृजत्	சிகரத்தை போன்றதாய் மனோஞ்ஞமான வாஸனைகளை வீசிக்கொண்டு விளங் குகின்றதாயும்
विनदद्भिः सारसैः च	மதுரமாய் கூவுகின்ற அன்னப்பறவை களாலும்
मयूरैः च विराजितं	மயில்களாலும் ஒளிபெற்று விளங்கு கிறதாயும்
सुकुतेहा- } सृगाकीर्णं }	விசித்திரமாய் வேலை செய்யப்பட்ட மான் பதுமைகளால் விள ங்கப்பெற்றதாயும்
तथा भक्तिभिः सुकीर्णं	அப்படியே கோலம் முதலிய அல ங்காரங்களால் அழகாய் இடம்பெற்று விளங்குகிறதாயும்
तिग्मतेजसा भूतानां मनः चक्षुः च आददत्	தீவரதேஜஸ்ஸால் ஜனங்களுடைய மனத்தையும் கண்களையும் கவருகின்றவண்ண மாய்
सुविभूपितं	நன்றாய் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய்
कुवेर- } भवनोपमं }	குபேரனது திருமாளி கைபோலென ஸந் தேகிக்கத்தக்கதாயும்

महेन्द्रधामप्रतिमं नानापक्षिसमाकुलम् । मेरुशृङ्गसमं सूतो रामवेश्म ददर्श ह ॥ ३८ ॥
 उपस्थितैः समाकीर्णं जनैरञ्जलिकारिभिः । उपादाय समाक्रान्तैस्तथा जानपदैर्जनैः ॥
 रामाभिषेकसुमुखैरुन्मुखैः समलंकृतम् । महामेघसमप्रख्यमुदग्रं सुविभूषितम् ॥ ४० ॥
 नानारत्नसमाकीर्णं कुब्जकैरातकावृतम् ॥ ४१ ॥

महेन्द्रधाम- प्रतिमं	மஹேந்திரனது திரு மாளிகைபோலென ஸந்தேகிக்கத்தக்க தாயும்	जानपदैः जनैः	நாட்டுபுறத்து ஜனங்களாலும்
समलंकृतं	அழகுவாய்ந்து விளங் குகிறதாயும்	समाकीर्णं	{ எங்குபார்த்தாலும் நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்
रामाभिषेक- सुमुखैः	ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தை க்கண்டுக்களித்த அவா க்கொண்டவர்களாய்	नानापक्षि- समाकुलं	{ அநேக பക്ഷிகளின் ஒளிபெற்று விளங் குகிறதாயும்
उन्मुखैः	உத்ஸாஹமுடையவர் களாய்	महामेघ- समप्रख्यं	{ மஹாமேகத்திற்கு ஸமானகார்தியுடைய யதாய்
उपादाय	காணிக்கைகளை எடுக் துக்கொண்டு	नानारत्न- समाकीर्णं	{ அநேகவிதரத்தினங்க ளால்நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்
उपस्थितैः जनैः तथा समाक्रान्तैः	வந்திருக்கிற ஜனங்களாலும் அவ்வண்ணமே வந்திருக்கின்ற	कुब्ज- कैरातकावृतं ह	{ குள்ளர்கள் கூனர்கள் இவர்களால் நிறைய ப்பெற்று விளங்குகி றதாகவும்
अञ्जलिकारिभिः	{ அஞ்சலிபந்தம் பண் ணிக்கொண்டிருக்கி ன்ற	ददर्श	கவனித்தார்.

स वाजियुक्तेन रथेन सारथिनैराकुलं राजकुलं विराजयन् ।

वरुथिना राजशुहाभिपातिना पुरस्य सर्वस्य मनांसि हर्षयन् ॥ ४२ ॥

सः	அந்த	रथेन	தேர்மீது எறிக்கொ ண்டு
सारथिः	ஸாரதி, ஸுமந்திரர்	विराजयन्	{ வழியெல்லாம் ஒளி விளங்கச்செய்து கொண்டு
राजशुहाभि- पातिना	{ ஸர்வஸவாமியின் திரு மாளிகையை நோக்கி செல்லுகிறதும்	नराकुलं	ஜனங்களால் நிறைந்த
वरुथिना	{ வெய்யில், மழை, அல ங்காரம், இவைகளுக் காய் அமையப்பெ ற்ற உபரிபாகத்தை யுடையதும்	राजकुलं	மன்னர்களின் ஸமூக
वाजियुक्तेन	குதிரைகள் பூட்டப் பெற்றதுமான	सर्वस्य	ஸகல [த்தையும்
		पुरस्य	ஜனத்தின்
		मनांसि	மனங்களையும்
		हर्षयन्	ஸந்தோஷப்படுத்தி ஊர்.

ततः समासाद्य महाधनं महत्प्रहृष्टरोमा स बभूव सारथिः ।

मृगैर्मयूरैश्च समाकुलोल्बणं गृहं वराहस्य शचीपतेरिव

॥ ४३ ॥

ततः	அப்பொழுது
ச:	அந்த
சாரथி:	ஸாரதி, (ஸுமந்திரர்),
மூகை:	மாண்களாலும்
மயூரै: ச	மயில்களாலும்
சமாகுலுல்பணம்	இங்குமெங்கும் விளங்குகின்றதாயும்
சாசிபதே:	தேவேந்திரனுடையது
ஐவ	போன்றதாய்

மகாடனம்	மஹாவிளையுயர்ந்ததாயிருக்கிறதுமான	
வராஹச்ய	ஸர்வஸ்வாமியினது	
மஹ	மஹத்தான	
குஹம்	திருமாளிகைக்கு	
சமாசாடிய	வந்துசேர்ந்து,	
புறஹ்ரோமா	{ சந்தோஷத்தால் மயிர் கூச்சலை அடைந்த வராய்	
		விளங்கினார்.

स तत्र कैलासनिभाः स्वलंकृताः प्रविश्य कक्ष्यास्त्रिदशालयोपमाः ।

प्रियान्नरान् राममते स्थितान्वहूनपोह्य शुद्धान्तमुपस्थितो रथी

॥ ४४ ॥

ச:	அந்த
ரயி	ஸாரதி, (ஸுமந்திரர்),
தவ	அப்பொழுது
கைலாசனிமா:	கைலாஸபர்வதத்தை போன்றவைகளாய்
ஸ்வலங்குதா:	நன்கு அழகு வாய்ந்தவைகளும்
விதசாலயுபமா:	{ தேவர்களின் திருமாளிகைகளுக்கு சமானமாய் இருக்கின்றவைகளுமான

கடியா:	மனைகளை
புவிச்ய	கடந்து,
ராமமதே	ஸ்ரீராமரது கடாக்ஷத்
ஸ்திதாந்	பற்றுள்ள [கில்
புரியாந்	அடியாள்களான
வஹூந்	பல
நராந்	மனிதர்களையும்
அபுஹ்	கடந்து,
ஸுஹ்ரான்த்	உள்ளேயிருக்கும் திருமாளிகைக்கு
உபஸ்தித:	வந்துசேர்ந்தார்.

स तत्र शुश्राव च हर्षयुक्ता रामाभिषेकार्थकृता जनानाम् ।

नरेन्द्रसूनोरभिभङ्गलाथाः सर्वस्य लोकस्य गिरः प्रहृष्टः

॥ ४५ ॥

ச:	அவர்
தவ	அவ்விடத்தில்
சர்வஸ்ய லுக்கஸ்ய	ஸகல உலகத்தினது
ஜனாநாம்	வந்துகூடியிருக்கும் மாநிடர்களுடைய
ராமாபிஷேகார்த்-கூதா:	{ ஸ்ரீராமரது அபிஷேகத்தைப்பற்றியவைகளாயிருக்கின்றவைகளும்

அபி-மஹ்லாந்தா:	{	எப்பொழுதும் நன்மை விளையவேண்டியதாய் தெய்வப்பார்த்தனைகளாயிருக்கின்றவைகளும்
		உள்ளம் பூரித்திருப்பதை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிறவைகளு
ஹ்ருயுக்தா: ச	{	புகழ்சொற்களை [மான உள்ளம் பூரித்தவராய் செவியற்றார்.

महेन्द्रसद्यप्रतिमं तु वेश्म रामस्य रम्यं मृगपक्षिजुष्टम् ।
ददर्श भैरोरिव भृङ्गमुच्चं विभ्राजमानं प्रभया सुमन्त्रः

॥ ४६ ॥

சுமந்த:	ஸுமந்திரர்	उच्चं	ஒக்கி உயர்ந்ததாய்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	विभ्राजमानं	ஒளிபெற்று விளங்கு கிறதாய்
वेश्म	திருமாளிகையை		
प्रभया	காந்தியால்		
महेन्द्र- सद्यप्रतिमं	தேவேந்திரனது திரு மாளிகைபோல் விள ங்குகிறதாய்	मृगपक्षिजुष्टं	மாண்களாலும் பசுநிக ளாலும் நிறைந்து வி ளங்குகிறதாய்
मेरोः शृङ्गं	மேருவின் சிகரம்	रम्यं तु	மனோஹரமாயும் விள ங்குகிறதாய்
इव	போன்றதாய்	ददर्शं	கவனித்தார்.

उपस्थितैरञ्जलिकारकैश्च सोपायनैर्जानपदैश्च मत्स्यैः

कोट्या पराद्वैश्च विमुक्तयानैः समाकुलं द्वारपथं ददर्श

॥ ४७ ॥

द्वारपथं	திருமாளிகையின் தோரணவாயிலின் முன்பிரதேசத்தை	जानपदैः च	கிராமவாஸிகளாலும்
उपस्थितैः	வேலைக்கு வந்திருக் கின்றவர்களும்தம்	सोपायनैः	நஜர்களை கையிலேந்தி க்கொண்டிருக்கின்ற மானிடர்களாலும்
अञ्जलिकारकैः	அஞ்சலிபந்தம் பண் ணிக்கொண்டிருக் கின்ற	मत्स्यैः	அவிழ்த்து தூரத்தில் நிறுத்திவைக்கப்பட்ட டிருந்த வாஹனங் களாலும்
कोट्या	கோடிக்கணக்காகவும்	विमुक्तयानैः	இடைவெளியின்றி நெருக்கமுற்று விள ங்குகிறதாய்
पराद्वैः च	எண்ணமுடியாத பரா ர்த்தமென்கிற கணக் காகவுமிருக்கின்ற	समाकुलं	கவனித்தார்.
		ददर्शं	

ततो महामेघमहीधराभं प्रभिन्नमत्यङ्कुशमप्रसह्यम् ।

रामौपवाह्यं रुचिरं ददर्श शत्रुंजयं नागमुदप्रकायम्

॥ ४८ ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	प्रभिन्नं	ஒப்புயர்வில்லாததாய்
महामेघ- महीधराभं	மஹாமேகம்போலவும் பர்வதம்போலவும்	रुचिरं	தேஜோமயமாய் விளங் குகிறதும்
उदप्रकायं	விசாலமான சரீரமு டையதும்	रामौपवाह्यं	ஸ்ரீராமரொருவருக் கே வாஹனமாகிய
अप्रसह्यं	துன்பத்திற்கு ஆளா காதவண்ணமாய்	शत्रुंजयं	சத்ருஞ்ஜயமென்கிற
अत्यङ्कुशं	அங்குசப்பரயோகத் தை வேண்டாததாய்	नागं	யானையை
		ददर्शं	கண்முன் கண்டு களித்தார்.

स्वल्ङ्कृतान्साश्वरथान्सकुञ्जरानमात्यमुख्याञ्शतशश्च वल्लभान् ।

व्यपोह्यं सूतः सहितान्समंततः समृद्धमन्तःपुरमाविवेश

॥ ४९ ॥

तत्र काषायिणो वृद्धान्वेत्रपाणिन्खलंकृतान् । ददर्श विष्टितान्द्वारि स्रग्ध्वक्षान्सुसमाहितान् ॥

तत्र	அந்த	खलंकृतान्	நன்கு அலங்கரிக்கப்
द्वारि	தோரணவாயிலின்		பெற்றவர்களும்
	முன்பிரதேசத்தில்	सुसमाहितान्	மஹா புண்யம் செய்த
काषायिणः	காவிலஸ் திரங்களை		வர்களும்
	தரித்திருந்தவர்களும்	वृद्धान्	முதியவர்களுமான
वेव- पाणीन् }	வாயில் காப்பவர்கள்	स्रग्ध्वक्षान्	மாதர்களை க்காப்பவர்
	கையில் வைத்துக்		களை
	கொண்டிருக்கும்	विष्टितान्	உட்கார்ந்துகொண்ட
	கோல்களை கையில்		ருப்பவர்களாய்
	பிடித்துக்கொண்ட	ददर्श	கண்டார்.
	ருந்தவர்களும்		

ते समीक्ष्य समायान्तं रामप्रियचिकीर्षिवः । सहस्रोत्पतिताः सर्वे ह्यासनेभ्यः सुसंभ्रमाः ॥

रामप्रिय- चिकीर्षिवः }	ஸ்ரீராமருக்கு மனம்	सर्वे	எல்லோரும்
	கொணாதிருக்கும் வி	समायान्तं	அவரை எதிரில் வந்தி
	ஷயத்தில் ஆசக்தியு		ருக்கின்றவராய்
	டையவர்களும்	समीक्ष्य	கவனித்து,
सुसंभ्रमाः }	அத்யந்தமரியாதை	आसनेभ्यः	உட்கார்ந்திருந்த இட
हि }	க்குப்பாத்திரர்களு		ங்களினின்று
	மான	सहसा	சடக்கென
ते	அவர்கள்	उत्पतिताः	எழுந்துநின்றார்கள்.

तानुवाच विनीतात्मा सूतपुत्रः प्रदक्षिणः । क्षिप्रमाख्यात रामाय सुमन्त्रो द्वारि तिष्ठति ॥

विनीतात्मा	விதேயரும்	तिष्ठति	வந்து ஸேவைக்குக்
प्रदक्षिणः	பூஜார்ஹருமான		காத்திற்கிறான்
सूतपुत्रः	ஸூதரின் புதல்வர்,	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு [என்று
	(ஸுமந்திரர்)	क्षिप्रं	உடனே
तान्	அவர்களைப்பார்த்து	आख्यात	நீங்கள் விண்ணப்பம்
सुमन्त्रः	“ஸுமந்திரன்		செய்யுங்கள்” என்று
द्वारि	வாயிலில்	उवाच	சொன்னார்.

ते राममुपसंगम्य भर्तुः प्रियचिकीर्षिवः । सहभार्याय रामाय क्षिप्रमेवाचचक्षिरे ॥ ६ ॥

भर्तुः	பிரபுவுக்கு	रामं	ஸ்ரீராமரை
	மனம் கொணாது நடக்	उपसंगम्य	கிட்டி,
प्रियचिकीर्षिवः	கும் விஷயத்தில் ஆ	सहभार्याय	தேவியாருடனிருக்
	ஸக்தியுள்ள	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு [கின்ற
ते	அவர்கள்	आचक्षिरे	விஷயத்தை அறிக்கை
क्षिप्रं एव	தக்கஷணமே		செய்தார்கள்.

प्राञ्जलिस्तु सुखं पृष्ट्वा विहारशयनासने । राजपुत्रमुवाचेदं सुमन्त्रो राजसत्कृतः ॥ १२ ॥

சுமந்:	சுமந்திரர்	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ் தராய்
राजसत्कृतः तु	{ அரசனல் வந்தவனுக் கு சந்தோஷத்துடன் செய்யும் ஆதரணை யைப் பெற்றவராகி	विहारशयनासने	விஹாரசயனானைதி களில்
राजपुत्रं	{ சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரனைப் பார்த்து,	सुखं	சுகலம்
		पृष्ट्वा	ஈனாவி,
		इदं	பின் வருமாறு
		उवाच	விக்ரோபனம்செய்தார்.

कौसल्यासुप्रजा राम पिता त्वां द्रष्टुमिच्छति । महिष्या सह कैकेय्या गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥

कौसल्यासुप्रजः	{ “கௌஸல்யாதேவி யார் பெற்ற நற்புதல் வராகிய	त्वां	தேவாரை
राम	ஸ்ரீராம!	द्रष्टुं	காண
कैकेय्या	கைகேயி	इच्छति	ஆக்ரோபித்திருக்கின் றார்.
महिष्या	ராணியோடு	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
सह	வீற்றிருக்கும்	गम्यतां	எழுந்தருளவேண்டும்.
पिता	திருத்தகப்பனார்	चिरं मा	காலதாமதம் செய்ய லாகாது.”

एवमुक्तस्तु संहृष्टो नरसिंहो महाद्युतिः । ततः समानयामास सीतामिदमुवाच ह ॥ १४ ॥

एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	संहृष्टः	உள்ளம் மகிழ்ந்தவ ராகி
उक्तः	{ விக்ரோபனம் பண்ண ப்பட்டதற்கு திருச் செவிசாற்றியருளிய	समानयामास	{ தனக்குள்ளேயே சற்று ஆலோசனை செய்தருளினார்.
महाद्युतिः	மஹாதேஜோவானு கிய	ततः	அதன்பின்னர்
नरसिंहः	புருஷோத்தமர்	सीतां	வீதாதேவியாரைப்பா
तु	இது விஷயத்தில்	इदं ह	பின் வருமாறே [ர்த்து
		उवाच	சொல்லியருளினார்.

देवि देवश्च देवी च समागम्य मदन्तरे । मन्त्रयेते ध्रुवं किञ्चिदभिषेचनसंहितम् ॥ १५ ॥

देवि	“தேவியே!	अभिषेचनसंहितं	பட்டாபிஷேகவிஷய
देवः च	சக்கிரவர்த்தியாரும்	किञ्चित्	ஏதோ, [மாய்
देवी च	ராணியாரும்	मदन्तरे	என்னிடத்தில்
समागम्य	கலந்து,	मन्त्रयेते	{ நியமனமளிக்க இப் போது உத்தேசித்தி ருக்கின்றார்கள்.
ध्रुवं	முகூர்த்தம் வைக்கப் பட்டிருக்கின்ற		

लक्षयित्वा ह्यभिप्रायं प्रियकामा सुदक्षिणा । सञ्चोदयति राजानं मर्द्यं मदिरक्षणे ॥१६॥

மதிரேக்ஷणे	{ “யாவரையும் ப்ரமிப் பிக்கச்செய்யும் அமு குவாய்ந்த கண்களு ற்றவனே ! பெயர் பெற்ற புண்யா த்மாவானவனும் யாவருக்கு முபகாரம் செய்வதிலேயே நோ க்கமுடையவனொமா ன அவள்	மதர்ய்	எனக்காக
சுடக்ஷிணா		அபிபிராய்	உத்தேசித்திருக்கிற தைப்பற்றி
பிரியகாமா		லக்ஷயித்வா	தீர்க்காலோசனை செய்து,
		ஹி	அதனால்
		ராஜானம்	சக்கிரவர்த்தியாரை
		சஞ்சோடயதி	{ இப்பொழுது ஏதோ வேண்டிக்கொண்டி ருக்கின்றார்.

सा प्रहृष्टा महाराजं हितकामानुवर्तिनी । जननी चार्थकामा मे केकयाधिपतेः सुता ॥

सा	“அவள்	ப்ரஹ்ஷ்டா	முகமலர்ந்தவளாய்
केकयाधिपतेः	கேகயராஜனின்	ஹிதகாமா	எக்காலத்திலுமுதவி புரிபவனும்
सुता	கிருக்குமாரி.	அர்த்தகாமா ச	சேஷமத்திலேயே நோ க்கமுடையவனொமகிய
महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	जननी	தாயார்.
अनुवर्तिनी	மனம் கோணுது நடக்		
मे	எனக்கு [கின்றவள்.		

दिष्ट्या खलु महाराजो महिष्या प्रियया सह । सुमन्त्रं प्राहिणोद्दूतमर्थकामकरं मम ॥

प्रियया	“இஷ்டமான	சுமன்த்ர	சுமந்திரரை
महिष्या	ராணியோடு	मम	எனக்கு
सह	இருக்கும்	दूतं	சமாசாரத்தைச் சொ ல்லுபவராய்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्राहिणोत्	அனுப்பியிருக்கின்றார்.
अर्थकामकरं	{ மனோபாவப்படியே எ தையும் செய்து மு டிக்கின்ற	दिष्ट्या खलु	நல்ல செய்தியே இது சந்தேகமென்ன!

यादृशी परिपत्त्र तादृशो दूत आगतः । ध्रुवमथैव मां राजा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	अद्य	இன்று
परिपत् एव	கூடிப்பேசும் சங்கமோ	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
यादृशी	அப்படிப்பட்டது;	मां	என்னை
आगतः	இங்கு வந்திருக்கும்	यौवराज्ये	இளவரசில்
दूतः	சமாசாரம் கொண்டு	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
	வந்திருக்கின்றவர்	अभिषेक्ष्यति	பட்டட்கட்டப் போகின்றார்.
तादृशः	அப்படிப்பட்டவர்;		

हन्त शीघ्रमितो गत्वा द्रक्ष्यामि च महीपतिम् । सह त्वं परिवारेण सुखमास्व रमस्व च ॥

ஹந்த: "இங்கிருந்து
 शीघ्रं இப்பவே
 गत्वा சென்று,
 महीपतिं சக்கிரவர்த்தியாரை
 द्रक्ष्यामि நான் கண்டு சேவிக்க
 कम्पोकिकीरेण .

हन्त च உன் அதிருஷ்டமே
 त्वं நீ [அதிருஷ்டம்;
 परिवारेण பரிவாரஜனத்தோடு
 सह கூட
 सुखं மனச்சஞ்சலமின்றி
 आस्व இரு.
 रमस्व च சற்று காத்திரு."

पतिसंमानिता सीता भर्तारमसितेक्षणा । आद्वारमनुवव्राज मङ्गलान्यभिदध्युषी ॥ २१ ॥
 राज्यं द्विजातिभिर्जुष्टं राजसूयाभिषेचनम् । कर्तुमर्हति ते राजा वासवस्येव लोककृत् ॥
 दीक्षितं व्रतसंपन्नं वराजिनधरं शुचिम् । कुरङ्गशृङ्गपाणिं च पश्यन्ती त्वां भजाम्यहम् ॥
 पूर्वां दिशं वज्रधरो दक्षिणां पातु ते यमः । वरुणः पश्चिमामाशां धनेशस्तूत्तरां दिशम् ॥

पतिसंमानिता கணவனால் கொண்டா
 டப்பட்டவளும்
 असितेक्षणा கறுத்த கண்களையு
 டையவளுமரான
 सीता வலீதாப்பிராட்டியார்
 मङ्गलानि "இந்த மங்களங்களை
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 ते தேவரீருக்கு
 लोककृत् பிரம்மதேவர்
 वासवस्य இந்திரனுக்கு
 इव எவ்வண்ணமோ
 अव्वண்ணமே
 द्विजातिभिः அந்தணர்களால்
 जुष्टं மங்களமாய் செய்யப்
 பட்டதும்
 राजसूयाभिषेचनं சக்ரவர்த்தியாய் விள
 ன்குமபிஷேகத்தை
 राज्यं லோகபரிபாலனத்
 திற்கு
 कर्तुं செய்துவைக்க
 अर्हति திருவுளமுடவக்க
 கடவர்.
 वज्रधरः இந்திரன்
 पूर्वा கிழக்கு

दिशं திசையையும்
 यमः யமன்
 दक्षिणां தென்திசையையும்
 वरुणः வருணன்
 पश्चिमां மேற்கு
 आशां திசையையும்
 धनेशः குபேரன்
 उत्तरां வடக்கு
 दिशं திசையையும்
 ते तु தேவரீருக்காக
 पातु தனித்தனியே ரக்ஷிக்க
 अहं நான் [வேண்டும்.
 त्वां தேவரீரை
 दीक्षितं திசைக்கொண்டவ
 ராய்
 व्रतसंपन्नं விரதானுஷ்டானமு
 டையவராய்
 वराजिनधरं சிறந்தமான்தோலை
 தரித்தவராய்
 शुचिं பரிசுத்தமும்த்தியாய்
 कुरङ्गशृङ्ग- } மான்கொம்பை கை
 पाणिं च } யில் பிடித்துக்கொ
 ண்டிருப்பவராயும்

படிந்நி	தரிசித்து
பரிசி	தொண்டுசெய்வேன்”
	என்று
அபிதயுபி	மனதினுள்ளேயே பி
	ரார்த்திக்கின்றவராய்

அதிரர்	வாரில்வரை
பதிரர்	கணவனை
அலுவரர்	பின்சென்றார்.

அய சிதாமிநுந்நாப்ய க்ருதகூதகமங்ல: | நிஷ்க்ராம் சும்ந்ரேண சஹ ராமு நிவீசநாது ||

அய	அப்பொழுது
க்ருதகூதக-	பட்டாபிலேகத்திற்கு
மங்ல:	வேண்டியவைதீக
	பூர்வாங்கங்களைசெ
	ய்துமுடித்தவரான
ராம:	பூராமர்
சிதாமி	சீதாப்பிராட்டியரு
	க்கு

அநுந்நாப்ய	உள்ளேசெல்லவிடை
	தந்தருளி
சும்ந்ரேண	ஸுமந்திரரோடு
சஹ	கூட
நிவீசநாது	திருமாளிகையினி
	ன்று
நிஷ்க்ராம்	எழுந்தருளிணர்.

பர்வதாதிவ நிஷ்க்ரம்ய சிஹு கிரிசுஹாசய: | லக்ஷ்மணம் திரரி சூஸ்பச்யத்யஹாஜ்ஜலிபுதம் ச்யிதம் ||

ச:	“அவர்
பர்வதா	ஓர்மலையினின்று
கிரிசுஹாசய:	மலையினதுகுஹை
	யில்வசிக்கும்
சிஹு:	ஓர்சிக்கம்
ஹ	எவ்வண்ணமோஅவ்
	வண்ணமே

நிஷ்க்ரம்ய	வெளியில்வந்து,
திரரி	வாயிலில்
பஹாஜ்ஜலிபுதம்	அஞ்சலிபந்தராய்
ச்யிதம்	நிற்கின்ற
லக்ஷ்மணம்	லக்ஷ்மணரை
அஸ்யத்	கடாக்ஷித்தருளிணர்.

அய மஹ்யமகக்ஷ்யாயா சமாசுசுஹஜ்ஜநீ: | ச சர்வானர்தினு த்ஷ்டா சமேத்ய ப்ரதிநந்ய ச ||
தத: பாவகசங்காசமாரூஹ ரயுத்தமம் | வீயாங் ப்ரஸுஹவ்யாங்ரூ ராசுந்நம் ராசுநநந்ந: || 26 ||

ச:	அந்த
ராசுநநந்ந:	சக்கிரவர்க்தியாசின்
	திருக்குமாரராகிய
ப்ரஸுஹவ்யாங்ரூ:	புருஷோத்தமர்
அய	அப்பொழுது
மஹ்யமகக்ஷ்யாயா	நடுக்கட்டில்
அர்தினு:	ஸேவைக்குகாததுக்
	கொண்டிருக்கும்
சர்வானு	எல்லோரையும்
சமேத்ய	கிட்டி,
த்ஷ்டா	கடாக்ஷித்து,
சுஹஜ்ஜநீ:	அன்பர்களோடு

சமாசுசுஹ	சம்பாஷித்தருளிணர்.
ச	அதனால்
ப்ரதிநந்ய	மனம்குளிரச்செய்து,
தத:	அதன்மேல்
வீயாங்	புலித்தோல்பரப்பப்
	பட்டுவிளங்குகிறதும்
பாவகசங்காச	அக்னிக்குச்சமான
	மாய்
ராசுந்நம்	தேஜோமயமாய்விள
	ங்குகிறதமான
ரயுத்தம்	உத்தமமானதேரில்
அரூஹ	வறிணர்.

मेघनादमसंबाधं मणिहेमविभूषितम् । सुष्णन्तमिव चक्षूंषि प्रभया सूर्यवर्चसम् ॥ २९ ॥
 करेणुशिशुकल्पैश्च युक्तं परमवाजिभिः । हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवाशुगम् ॥ ३० ॥
 प्रययौ तूर्णमास्थाय राघवो ज्वलितः श्रिया ॥ ३१ ॥

मेघनादं	} மேகம்போல் கம்பிர த்வனியுடன் விளங் குகிறதும்
असंबाधं	
मणिहेम- विभूषितं	} விசாலமானதும் ரத்தம், பொன் இவை களால் அலங்கரிக்கப் பெற்று விளங்குகிற கார்தியால் [தும்
प्रभया	
सूर्यवर्चसं	சூர்யனது காந்திக்கு
इव	சமமாய்
चक्षूंषि	பார்ப்பவர்களுடைய கண்களை
सुष्णन्तं	கூசும்படி செய்கிற தும்
करेणुशिशुकल्पैः	யானைக்குட்டிகள் போன்ற
परमवाजिभिः	சிறந்த குதிரைகளால்

युक्तं	பூட்டப்பெற்று விளங் குகிறதும்
हरियुक्तं	கபிலவர்ணமடைந்த தாய்
आशुगं च	விரைவாகச்செல்ல வல்லதுமான
रथं	திருத்தேரின்மீது
सहस्राक्षः	ஆயிரம் கண்ணானை
इन्द्रः	இந்திரன்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
श्रिया	அமா னுஷ்ய சக்தியால்
ज्वलितः	தேஜே மயமாய் விளங்
राघवः	ஸ்ரீராமர் [கும்
तूर्णं	விரைவாய்
आस्थाय	ஏறி,
प्रययौ	எழுந்தருளினார்.

स पर्जन्य इवाकाशे स्वनवानभिनादयन् । निकेतान्निर्ययौ श्रीमान्महाभ्रादिव चन्द्रमाः ॥

सः श्रीमान्	அந்த ஸ்ரீராமன்
आकाशे	ஆகாசத்தில்
स्वनवान्	சப்திக்கின்ற
पर्जन्यः	மேகம் [வண்ணமே
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்- எல்லாப்பக்கங்களிலு ம் சப்தமுண்டாகும் படி செய்துகொண்டு

महाभ्रात्	மகாமேகத்தினின்று
चन्द्रमाः	சந்திரன்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
निकेतात्	திருமா ளிகையி னின்று
निर्ययौ	உதயமானார்.

छत्रचामरपाणिस्तु लक्ष्मणो राघवानुजः । जुगोप भ्रातरं भ्राता रथमास्थाय पृष्ठतः ॥

राघवानुजः	ஸ்ரீராமரது இளை
भ्राता	பிராதாவான
लक्ष्मणः तु	லக்ஷ்மணரும்
रथं	ரதத்தின்மீது
आस्थाय	ஏறி,
पृष्ठतः	பின்பக்கலில்

छत्रचामर- पाणिः	} வெண்குடை, சாமரம் இவைகளைக் கைகளி ல் பிடித்தவராய்
भ्रातरं	
जुगोप	தமயனரை வெயில் படாமல் காத் துவந்தார்.

ततो हलहलाशब्दस्तुमुलः समजायत । तस्य निष्क्रममाणस्य जनौघस्य समन्ततः ॥३४॥

தச्य அவர்
 निष्क्रममाणस्य எழுந்தருளுகையில்
 ततः அதனால்
 समन्ततः எங்கும்
 जनौघस्य ஜனக்கூட்டத்தின்

तुमुलः உடனாகத்தாலுண்
 டாகும்
 हलहलाशब्दः ஹலஹலாசப்தமா
 समजायत உண்டாயிற்று.

ततो ह्यवरा मुख्या नागाश्च गिरिसन्निभाः । अनुजग्मुस्तदा रामं शतशोऽथ सहस्रशः ॥

तदा அப்பொழுது
 ततः அவ்விடத்திலிருந்து
 शतशः நூற்றுக்கணக்கா
 भय अव्वாரே [கவும்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காகவும்
 मुख्या: பெயர்ப்போன

ह्यवरा: சிறந்த சூதிரைகளுள்
 गिरिसन्निभा: மலைக்குன்றுகள்
 नागा: च யானைகளுள்
 रामं ஸ்ரீராமருக்கு
 अनुजग्मु: பின் சென்றன.

अग्रतश्चास्य सन्नद्धाश्चन्दनागरुरुषिताः । खड्गचापधराः शूरा जम्बूराशंसवो जनाः ॥३६॥

अस्य அவருக்கு
 अग्रतः முன்பாய்
 सन्नद्धा: பலவித ஆயுதபாணி
 खड्गचापधरा: { வாள், வில் இவைகளை
 கையில் பிடித்தவர்
 களுமான
 शूरा: போர்வீரர்களும்

चन्दनागरु- } சந்தனம் அகில் இவை
 रुषिता: } களை பூசிக்கொண்ட
 வர்களாய்
 आशंसव: { மஹோத்ஸவத்தைக்
 கண்டுகளிக்க அவா
 வுடனிருக்கும்
 जना: च ஜனங்களும்
 जम्बू: சென்றார்கள்.

ततो वादित्रशब्दाश्च स्तुतिशब्दाश्च वन्दिनाम् । सिहनादाश्च शूराणां तदा शुश्रुविरे पथि ॥

ततः அவ்விடத்தில்
 तदा அப்பொழுது
 पथि வழியில்
 वादित्रशब्दा: च மங்கள வாத்தியங்களின்
 கோஷங்களும்

सिंहनादां வந்திகளின்
 स्तुतिशब्दा: च புகழ்பாட்டுகோஷங்
 शूराणां சூரர்களுடைய [களும்
 सिंहनादा: च சிங்கநாதங்களும்
 शुश्रुविरे கேழ்க்கப்பட்டன.

हर्म्यवातायनस्थाभिर्भूषिताभिः समन्ततः । कीर्यमाणः सुपुष्पौघैर्ययौ स्त्रीभरिन्दमः ॥

हर्म्यवातायन- } உப்பரிக்கைகளின் சாள
 स्थाभिः } ரங்களில் நின்றகொ
 ண்டிருந்தவர்களும்
 भूषिताभिः { நன்கு அலங்காரம்
 செய்துகொண்டிருந்
 தவர்களுமான
 स्त्रीभिः மகளிர்களால்
 सुपुष्पौघै: நல்லவாஸனை மலர்
 சூவியல்களால்

समन्ततः எங்கும்
 कीर्यमाणः வர்ஷிக்கப்பெற்றவ
 ராய்
 अरिन्दमः { எக்காலத்திலும் எதி
 றும் வெற்றியே பெ
 றும்ஜயசாரியாகுமவர்
 ययौ எழுந்தருளிக்கொண்
 டிருந்தார்.

रामं सर्वानवघाङ्गयो रामप्रियचिकीर्षवः । वचोभिरग्यैर्हर्म्यस्थाः क्षितिस्थाश्च ववन्दिरे ॥

हर्म्यस्थाः	மேல் உப்பரிகைகளி லிருந்தவர்களும்	सर्वानवघाङ्गयः } च }	அந்தக்கரணசத்தியு ள்ள ஸ்தீர்கள் எல்
क्षितिस्थाः	கீழே பூமிப்பாதேசத்தி லிருந்தவர்களும்	अग्र्यैः वचोभिः	சிறந்த [லோரும் பின்கண்ட ஸ்தோத்தி
रामप्रिय- चिकीर्षवः }	ஸ்ரீராமரது அருளை பிரார்த்தித்து வேண் டுகிறவர்களும்	रामं ववन्दिरे	ஸ்ரீராமரை [ரங்களால் புகழ்ந்து ஸேவித் தார்கள்.

नूनं नन्दति ते माता कौसल्या मातृनन्दन । पश्यन्ती सिद्धयात्रं त्वां पित्र्यं राज्यमवस्थितम् ॥

मातृनन्दन	“பெற்ற தாய்மனம் கோணுது நடக்கும் செல்வத்திருக்குமார்!	अवस्थितं त्वां सिद्धयात्रं	ஸ்தாபிக்கப்பட்டவ தேவீரையும் [ராய் மஹா பாவனமான ம ஹோ தஸ்வத்தையும்
ते माता कौसल्या	தேவீரது தாயாகிய கௌஸல்யா தேவியார்	नूनं पश्यन्ती	இப்பவே கண்குளிரக்கண்டு
पित्र्यं	முன்னோர்களனுஷ்டா னமாகின்ற	नन्दति	ஆனந்தக்கடலில் மூழ் குவாள்.”
राज्यं	அரசாளுமதிக்காரத்தில்		

सर्वसीमन्तिनीभ्यश्च सीतां सीमन्तिनीं वराम् । अमन्यन्त हि ता नार्यो रामस्य हृदयप्रियाम् ॥
तया सुचरितं देव्या पुरा नूनं महत्तपः । रोहिणीव शशाङ्केन रामसंयोगमाप या ॥ ४२ ॥

च	அதன்மேல்	या	“எவள்
ताः नार्यः	அந்த மங்கையர்கள்	रामसंयोगं रोहिणी	ஸ்ரீராமரது சம்பந்தத் ரோஹிணி [தை
नूनं	இப்பொழுது	शशाङ्केन	சந்திரனோடு
रामस्य हृदयप्रियां	ஸ்ரீராமருடைய மனம்கோணுது நடக் கின்றவளும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
सर्वसीमन्तिनीभ्यः	எல்லாமாதர்களில்	आप	அடைந்தாளோ,
वरं	உத்தம	तया देव्या	அந்த தேவியால்
सीमन्तिनीं	மடந்தையாகிய	पुरा	முன்னுண்மத்தில்
सीतां हि	லீதா பிராட்டியாரைப் பற்றியும்	महन् तपः	எவ்வளவோ தவம்
अमन्यन्त	இப்படியாவ்விட்டுப் புகழ்ந்தார்கள்.	सुचरितम्	நன்குபுரிந்திருக்க வேண்டும்.”

इति प्रासादशृङ्गेषु प्रमदाभिर्नरोत्तमः । शुश्राव राजमार्गस्थः प्रिया वाच उदाहृताः ॥४३॥

राजमार्गस्थः	ராஜவீதியில் எழுந்த ருளிக்கொண்டிருந்த	इति	மேற்கண்டவண்ண
नरोत्तमः	புருஷோத்தமர்	उदाहृताः	சொல்லப்பட்ட [மரய்
प्रासादशृङ्गेषु	உப்பரிகைகளின் உச்சிகளில்	प्रियाः	இனிய
प्रमदाभिः	மடந்தையர்களால்	वाचः	மொழிகளை
		शुश्राव	செவியுற்றார்.

स राघवस्तत्र कथाप्रलापाञ्छुश्राव लोकस्य समागतस्य ।

आत्माधिकारा विविधाश्च वाचः प्रहृष्टरूपस्य पुरो जनस्य

॥ ४४ ॥

ச:	அந்த
ரா஘வ:	ஸ்ரீராமர்
தல	அப்பொழுது
புறூரூபஸ்ய	அத்தியந்தமானந்தப் பெருக்குடைய
புர:	பட்டணத்து
जनस्य	ஜனத்தினுடையவும்
समागतस्य	வந்துகூடியிருக்கின்ற
लोकस्य	நாட்டாருடையவும்

आत्माधिकारा:	தன்னைப்பற்றியதாகிய
विविधा:	பற்பல
वाचः	பின்வரும் புகழ்ச்சொற் களையும்
कथा- } प्रलापान् च }	ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளும்
	பின்வரும் ஸம்பாஷ ணைகளையும்
शुश्राव	செவியுற்றார்.

एष श्रियं गच्छति राघवोऽद्य राजप्रसादाद्द्विपुलां गमिष्यन् ।

एते वयं सर्वसमृद्धकामा एषामयं नो भविता प्रशास्ता

॥ ४५ ॥

एष:	“இந்த
राघवः	ஸ்ரீராமர்
राजप्रसादात्	சக்கிரவர்த்தியாரின் ஆணக்கிரஹத்தால்
अद्य	இன்றைக்கு
विपुलां	மகத்தான
श्रियं	பாக்கியத்தை
गमिष्यन्	அடைபவராய்
गच्छति	ஆகப்போகின்றார்.

येषां	எந்த
नः	நமக்கு
अयं	இவர்
प्रशास्ता	மன்னராக
भविता	ஆகப்போகிறாரோ
एते	இந்த
वयं	நாம்
सर्वसमृद्धकामा:	{ மனோதமெல்லாம் கைகூடப்பெற்றவர் களானோம்.

लाभो जनस्यास्य यदेष सर्वं प्रपत्स्यते राष्ट्रमिदं चिराय ।

न ह्यप्रियं किञ्चन जातु कश्चित्यश्येन्न दुःखं मनुजाधिपेऽस्मिन्

॥ ४६ ॥

एष:	“இவர்
इदं	இந்த
सर्वं	எல்லா
राष्ट्रं हि	ராஜ்யத்தையும்
चिराय	வெகுசாலம்
प्रपत्स्यते	காப்பாற்றப்போகின் றார்
यत्	என்கிறது யாதொன் றுண்டோ அதுவே
अस्य	இந்த
जनस्य	ஜனத்திற்கு
लाभः	பாக்கியம்.

अस्मिन्	இவர்
मनुजाधिपे	மஹாராஜராயிருக்கை யில்
कश्चित्	எவனேனுமொருவ
किञ्चन	கொஞ்சமும் [னும்
जातु	ஏதோவொரு ப்ரஸக் தியிலும்
दुःखं	கஷ்டத்தை
पश्येत् न	அனுபவியான்.
अप्रियं	மனதிற்குஷ்டமில்லா ததொன்றையும்
न	அனுபவிக்கமாட்டான்.

स घोषवद्भिश्च ह्यैश्च नागैः पुरःसरैः स्वस्तिकसूतमागधैः ।

महीयमानः प्रवरैश्च वादकैरभिष्टुतो वैश्रवणो यथा ययौ

॥ ४७ ॥

घोषवद्भिः	சத்தமட்டுக்கொண் டிருக்கின்ற	महीयमानः	கொளவிக்கப்பட்டவ ராயும்
हयैः च	குதிரைகளாலும்	प्रवरैः	சிறந்த
नागैः च	யானைகளாலும்	वादकैः च	பாடகர்களாலும்
पुरस्सरैः	முன் சென்றுகொண் டிருந்த	अभिष्टुतः	புகழப்பட்டவராயும்
स्वस्तिक- सूतमागधैः }	மங்கள வார்த்தைக ளைக் கூறும் ஸூதர் கள், மாகதர்களென் கிற வந்திகளால்	सः	அவர்
		वैश्रवणः यथा	குபேரன்போல்
		ययौ	சென்றார்.

करेणुमातङ्गन्थाश्वसंकुलं महाजनौघप्रतिपूर्णचत्वरम् ।

प्रभूतरत्नं बहुपण्यसञ्चयं ददर्श रामो रुचिरं महापथम्

॥ ४८ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रभूतरत्नं	{ நவரத்தினங்கள் நிறை யப்பெற்று விளங்கு கிறதாயும்,
महापथं	பெரிய ராஜவீதியை	बहुपण्य- सञ्चयं }	{ பலவகை விலைப்பண் டங்களின் குவியல்க ளால் நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்,
करेणुमातङ्ग- रथाश्वसंकुलं }	பெண்யானைகள், ஆண் யானைகள், ரதங்கள், குதிரைகளிவைகளா ல் நிறையப்பெற்று வி ளங்குகிறதாயும்,	रुचिरं	{ கண்களைப்பறிக்கும் வண்ணமாயழகுவாய் ந்து விளங்குகிறதாய்
महाजनौघ- प्रतिपूर्णचत्वरं }	மஹா ஜனக்கூட்டங்க ளால் நிறையப்பெற் று விளங்கும் சதுக் கங்களையுடையதா யும்,	ददर्श	{ கவனித்துக் கடைக்க ண் தந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3129.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 774.

सप्तदशः सर्गः—பதினேழாவது ஸர்க்கம் ॥ १७ ॥

श्रीरामागमनम्—ஸ்ரீராமரது வரவு.

स रामो रथमास्थाय संप्रहृष्टसुहृज्जनः । पताकाध्वजसंपन्नं महाहार्गसुधूपितम् ॥

अपश्यन्नगरं श्रीमान्नानाजनसमाकुलम्

॥ १ ॥

रथं	ரதத்தின்மீது	संप्रहृष्टसुहृज्जनः	{ ஸர்வ பரகாரத்தாலு முள்ள முகந்த நல்ல ஜனங்களையுடைய
आस्थाय	எழுந்தருளிச்செல் லும்		
सः	அந்த		

आशीर्वादान्वहूञ्छृण्वन्सुहृद्भिः समुदीरितान् । यथाहं चापि संपूज्य सर्वानेव नरान्ययौ ॥

सुहृद्भिः पुण्यात्तमाக்களால்
समुदीरितान् கூறப்பட்ட
बहून् அனேக
आशीर्वादान् ஆசிகளை,
शृण्वन् செவியுற்ற அவர்,
नरान् மனிதர்கள்
सर्वान् अपि எல்லோரையும்,

यथाहं एव { எவரெவர்களுக்கு எந்
தெந்தவிதமாய் மரி
யாதை செய்யவேண்
டுமோ,
च அவ்வாறே
संपूज्य கடாகூழித்தருளி,
ययौ எழுந்தருளிணர்.

पितामहैराचरितं तथैव प्रपितामहैः । अद्योपादाय तं मार्गमभिषिक्तोऽनुपालय ॥ ८ ॥

यथा स्म लालिताः पित्रा यथा पूर्वैः पितामहैः । ततः सुखतरं सर्वे रामे वत्स्याम राजनि ॥
अलमद्य हि भुक्तेन परमाथैरलं च नः । यथा पश्याम नियान्तं रामं राज्ये प्रतिष्ठितम् ॥१०॥
अतो हि नः प्रियतरं नान्यत्किञ्चिद्भविष्यति । यथाऽभिषेको रामस्य राज्येनामिततेजसः ॥
एताश्चान्याश्च सुहृदामुदासीनः कथाः शुभाः । आत्मसम्पूजनी शृण्वन्त्ययौ रामो महापथम् ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
पुताः च பின் கண்டவைகளும்,
अन्याः च இதரங்களான
आत्मसंपूजनीः தம்மை கௌரவிக்கி
ன்றவைகளுமான
शुभाः மங்களகரங்களாயிருக்
கின்றவைகளும்,
सुहृदां पुण्यात्तमाக்களு
டைய
कथाः மொழிகளை
शृण्वन् செவியுற்றவராய்
अद्य “ இன்றையதினம்
अभिषिक्तः அபிஷேகம்பெற்றவ
ராய்
पितामहैः பாட்டன்மார்களாலும்
प्रपितामहैः முப்பாட்டன்மா
ர்களாலும்
आचरितं அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
तं அந்த
मार्गमेव முறையையே
उपादाय அனுஸரித்து,
तथा அவ்வண்ணமே
अनुपालय தேவரீர் காத்தருளக்
கடவீராக.

पित्रा திருத்தந்தையால்,
यथा எவ்வண்ணமாய்,
पूर्वैः முன்னோர்களான
पितामहैः பாட்டன்மார்களாலும்
यथा எவ்வண்ணமாய்
लालिताः குலாவப்பெற்றவர்
களாய்
स्म விளங்கினோமோ,
ततः அதுலும்
सुखतरं அதிசுகமாய்
सर्वे நாங்களெல்லோரும்
रामे ஸ்ரீராமர்
राजनि அரசராயிருக்கையில்
वत्स्यामः வஸிப்போம்.
राज्ये ராஜ்யபரிபாலனத்தில்
प्रतिष्ठितं திருவபிஷேகம்பெற்ற
வராய்
नियान्तं ஊர்கோலமாய் எழுந்
தருளிவரும்,
रामं ஸ்ரீராமரை
अद्य இப்பொழுது
पश्यामः { கண்குளிரப் பரத்யசூ
த்தில் நாங்கள் பார்
க்கிறோம்.

யதா
ந: ஆன துபற்றி
எங்களுக்கு
ஐவரிக்கசுகத்தில்,
அல் ஹிருப்பமில்லை.
பரமாதீ: } ஸ்வர்க்கம் முதலிய
சு ஹி } போகங்களிலும்கூட
அல் } ஹிருப்பமில்லை.
அமிததேச: எண் னுதற்கரிய தே
ஜஸ்வியான

ராமசு ஸ்ரீராமருஷ்டய
ராதேன இளவரசு
அமிதேக: அபிஷேகமானது

ந ஹி தஸாந்மன: கசிவ்ஹிபி வா நரோதமாது |

ராதே ஸ்ரீராமர்,
அதிகாந்மன அபி வெகுதூரம் போய்வி
ட்டாலும்கூட

நரோதமாது புருஷோத்தமாராகும்
தஸாது அவரைவிட்டு
கசிவ் ஏதேனுமொரு

யசு ராமம் ந பசுயேது யம் ச ராமோ ந பசுயதி | நிந்நித: ச வசேஸ்தோகே சுவாதுமாஸுயேந் விஹீதே ||

ய: எவனொருவன்
ராமம் ஸ்ரீராமரை
து உள்ளபடி
பசுயேது ந ச அறியாதிருக்கின்
ராம: ஸ்ரீராமர் [ருதே
ய எவனொருவனை
பசுயதி ந ச அனுக்கிரகிக்கவில்
ச: அவன் [லேயோ

சர்வேபா ஹி ச தர்மாதுமா வரீநாநா கருதே தயாமு |

தர்மாதுமா ஹி { தண்ணளிபுரிவதே வி
ருதமாய் பூண்டிருக்
கும் புருஷோத்தம
அவர், [ராகும்
நான்கு
ஜாதியர்களுக்கும்

வயஸுதானா { எந்த வயதிலுள்ளவர்
களான, அதாவது
சிசுதசை முதல் வா
ர்த்திகதசை வரையி
லுமுள்ள

யதா { எப்படிப்பட்டதாயிரு
க்குமோ அப்படிப்ப
ட்டதாயிருக்கிறதும்
அதற்கு மேற்பட்டதா
யிருக்கிறதமான

ந: எங்களுக்கு
பிரயதர் இஷ்டமாயுள்ளது,
அந்யத் கிசிவ் வேறென்றும்
அதிசுயதி ந ஹி உண்டாகப்போகிறதே
இல்லை."

உதாசின: ஹிருப்பும் வெறுப்பு
மில்லாதவராய்,
மஹாபத ராஜவீதியில்
யயோ எழுந்தருளினார்.

நர: சகூஸ்யபாகூஸுபுமிகாந்நேஸுபி ராதே ||

நர: ஹி மானிடனும
மனதைத்தானாகட்டும்
சுஹிபி வா இருகண்களைத்தானா
கட்டும்,

அபாகூஸு பெயர்த்திழுத்துக்
கொள்ள

சகூஸி ந முடியாதிருந்தான்.

லோகே உலகில்
நிந்நித: அல்லலாய்
வசேது காலங்கழிப்பான்.
சுவாது தனது ஆக்டமா
எந் இவனை
அபி கால்காமத்தில்
விஹீதே கண்டிக்கும்.

சுதுரீநா ஹி வய:ஸுதானா தீந தீ தமநுதரதா: ||

சர்வேபா ஸகலருக்கும்
தயா தண்ணளியை
கருதே புரிந்துவருகின்றார்.
தீந ஹி அக்காரணமொன்றா
லேயே

தீ அவர்கள்
தீ அவரிடத்தில்
அநுதரதா: அசஞ்சலாபக்திபாரா
ட்டிவருகின்றார்கள்.

चतुष्पथान्देवपथांश्चैत्यान्यायतनानि च । प्रदक्षिणं परिहरञ्जगाम नृपतेः सुतः ॥ १६ ॥

नृपतेः सக்கிரவர்த்தியாரின்
 सुतः திருக்குமாரர்
 चतुष्पथान् அந்தணர்களுக்கும்,
 चैत्यानि அரசமரங்களுக்கும்,

देवपथान् தேவாலயங்களையும்,
 आयतनानि च யாகசாலைகளையும்,
 प्रदक्षिणं வலமாய்
 परिहरन् கடந்து,
 जगाम எழுந்தருளிணர்.

स राजकुलमासाद्य मेघसङ्घोपमैः शुभैः । प्रासादशृङ्गैर्विविधैः कैलासशिखरोपमैः ॥ १७ ॥

आवारयद्भिर्गगनं विमानैरिव पाण्डुरैः । वर्धमानगृहैश्चापि रत्नजालपरिष्कृतैः ॥ १८ ॥

तत्पृथिव्यां गृह्वरं महेन्द्रसदनोपमम् । राजपुत्रः पितुर्वेश्म प्रथिवेश श्रिया ज्वलन् ॥ १९ ॥

श्रिया பிறவிதேஜஸ்ஸால்
 ज्वलन् தேஜோமயமாய் விளங்கும்

राजपुत्रः சக்கிரவர்த்தியாரின்
 திருமகனாராகும்

सः அவர்,
 मेघसंघोपमैः மேகக்கூட்டங்களை
 போன்றவைகளும்,

शुभैः அழகுவாய்த்தவைகளும்,
 कैलासशिखरोपमैः கைலாசமூலியின் உச்சி
 போன்றவைகளும்,

पाण्डुरैः வெண்மைநிறமுள்ள
 வைகளும்
 गगनं इव ஆகாயத்தையே
 आवारयद्भिः அளாவிய

विमानैः { பல உப்பரிகைகள்
 அடங்கிய திருமாளி
 கைகளாலும்,
 विविधैः அனேகவித
 प्रासादशृङ्गैः உப்பரிகைகளின் சிகர
 ங்களாலும்,

रत्नजाल- } ரத்தினங்களின் ஸமூ
 परिष्कृतैः } ஹத்தாலிழைத்து
 கட்டப்பட்டுள்ள

वर्धमान- } சில்ப்சாஸ்திரப்படி
 गृहैः } நன்மையே விளைவிக்க
 சும் ரஹஸ்யங்களை
 அமைத்து கட்டப்
 பட்ட திருமாளிகை
 களாலும்

महेन्द्रसदनोपमं { இந் திரனது திருமா
 ளிகைபோன்றதாயி
 ருக்கிறதும்,
 पृथिव्यां மண்ணுலகில்
 गृह्वरं கிருகங்களில் சிறந்த
 पितुः தந்தையின் [தும்,
 वेदम च திருமாளிகையாகிர
 தும்,

राजकुलं } வம்சமுன்னோர்களான
 अपि } சக்கிரவர்த்திகளின்
 திருமாளிகையுமான
 तत् அதை
 आसाद्य நோக்கி
 प्रथिवेश எழுந்தருளிணர்.

स कक्ष्या धन्विभिर्गुप्तास्तिस्रोऽतिक्रम्य वाजिभिः । पदातिरपरं कक्ष्ये द्वे जगाम नरोत्तमः ॥

नरोत्तमः புருஷோத்தமராகும்
 सः அவர்
 धन्विभिः விலலேந்திய போர்
 வீரர்களால்

गुप्ताः காக்கப்பட்ட
 तिस्रः மூன்று
 कक्ष्याः கட்டுகளை,

बाजिभिः	தேர் பூட்டியிருந்த குதிரைகளுடன்	अपरे द्वे कक्ष्ये पदातिः जगाम	மற்ற இரண்டு கட்டுகளையும் கால்நடையாய் கடந்தார்.
अतिक्रम्य	கடந்து,	सन्निवर्त्य जनं सर्वं शुद्धान्तःपुरमभ्यगात् ॥	ஜனம் எல்லாவற்றையும், சுகமாய் விலக்கிக் கொண்டு,
स सर्वाः समतिक्रम्य कक्ष्या नरवरात्मजः ।	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரராகிய	जनं सर्वं सन्निवर्त्य	ஜனம் எல்லாவற்றையும், சுகமாய் விலக்கிக் கொண்டு,
नरवरात्मजः	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரராகிய	शुद्धान्तःपुरं	ராணிபார் இருக்கும் திருமாளிகையில்,
सः	அவர்,	अभ्यगात्	விஜயம் செய்தார்.
कक्ष्याः	கட்டுகள்		
सर्वाः	எல்லாவற்றையும்,		
समतिक्रम्य	கடந்து,		

ततः प्रविष्टे पितुरन्तिकं तदा जनः स सर्वो मुदितो नृपात्मजे ।

प्रतीक्षते तस्य पुनश्च निर्गमं यथोदयं चन्द्रमसः सरित्पतिः ॥ २२ ॥

नृपात्मजे	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரர்	चन्द्रमसः	சந்திரபகவானது
पितुः	திருத்தந்தையின்	उदयं	உதயத்திற்கு
अन्तिकं	அருகில்	यथा	எவ்வண்ணமோ, அவ் வண்ணமே
प्रविष्टे तदा	சென்றருளியபோது	तस्य	அவருடைய
सः	அந்த	पुनः	மீளவும்
मुदितः	பெருமகிழ்வுகொண்	निर्गमं	வெளியே எழுந்தருளி வருவதற்கு
जनः	ஜனம் [அருந்த	ततः च	அவ்விடத்திலேயே
सर्वः	எல்லாமும்,	प्रतीक्षते	ஆவலுடன் காத்திருந் தது.
सरित्पतिः	ஸமுத்திரம்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3151

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 796

अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १८ ॥

चनवासनिर्देशः—காட்டிற்குப் போக உத்தரவு.

स ददर्शासने रामो निषण्णं पितरं शुभे । कैकेयीसहितं दीनं मुखेन परिशुष्यता ॥ १ ॥

सः	அந்த	परिशुष्यता	வாடிய
रामः	பூராமர்,	मुखेन	திருமுகமண்டலத் தோடு
कैकेयीसहितं	கைகேயியுடனிருக்		
शुभे	சிறந்த [கின்றவரும்,	दीनं	{ ஏதோ மனவேதனைப் பட்டுக்கொண்டிருக் கிறவராய்
आसने	ஆசனத்தில்	ददर्श	திருவுளத்தில் கொண் டார்.
निषण्णं	வீற்றிருக்கிறவரு மாகிய		
पितरं	திருத்தந்தையை		

उक्तानृतं	பொய்மொழி சொல்
ऋषि	ரிஷியை [ரிஷிட்ட]
यथा	போலிருக்கிறவராக வும்,
दृष्ट्वा	திருவுளத்தில் கொண்டு

पन्नगं	பாம்ப்களை
पद्म	காலினால்
सृष्ट्वा	மிதித்தவன்
इव	போல்
भयं	மனச்சஞ்சலத்தை
आपन्नः	அடைந்தார்.

अचिन्त्यकल्पं हि पितुस्तं शोकमुपधारयन् । बभूव संरब्धतरः समुद्र इव पर्वणि ॥ ७ ॥

पितुः	தந்தையின் து
तं	அந்த
शोकं	சோகத்திற்கு
अचिन्त्यकल्पं हि	{ காரணமின்னதென தெரியாத காரணத் தால்
उपधारयन्	{ என்னதானிருக்கக்கூ டுமோ என்று தனக் குள்ளேயே சிந்திப் பவராய்,

पर्वणि	பர்வகாலத்தில்
समुद्रः	கடல்
इव	எவ்வண்மோ அவ்வண்ணமே
संरब्धतरः	மனம் மிக்க தந்தளிப் பவராய்
बभूव	இருந்தார்.

चिन्तयामास च ततो रामः पितृहिते रतः । किं खिदद्यैव नृपतिर्न मां प्रत्यभिनन्दति ॥
अन्यदा मां पिता दृष्ट्वा कुपितोऽपि प्रसीदति । तस्य मामद्य सम्प्रेक्ष्य किमायासः प्रवर्तते ॥

पितृहिते	{ தந்தையின் மனம் கோணாது நடக்கும் விஷயத்தில்
रतः	நோன்புடையவராகிய
रामः	ஸ்ரீராமர்
ततः	அக்காரணத்தால்
किंखिद्व	“என்னமோ
अद्य एव	இன்றைக்குமட்டும்தான்
नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
मां	என்னிடத்தில்
प्रत्यभिनन्दति न	சந்தோஷியாதிருக்கி ன்றொன்றும்,
पिता	தந்தையர்
अन्यदा	இதற்குமுன்னெல் லாம்

कुपितः अपि	கோபமாயிருந்தபோ திலும்
मां	என்னை
दृष्ट्वा	கண்டு,
प्रसीदति	கோபத்தை மறந்துவி டுவாரே” என்றும்,
अद्य	“இன்றைக்கு
मां	என்னை
सम्प्रेक्ष्य च	பார்த்தும்,
तस्य	அவருக்கு
आयासः	மனோவருத்தம்
किं	ஏனோ
प्रवर्तते	இன்னுமிருக்கிறது” என்றும்
चिन्तयामास	தனக்குள்ளேயே சிந் தைசெய்தருளினார்.

स दीन इव शोकातो विषण्णवदनद्युतिः । कैकेयीमभिवाद्यैव रामो वचनमब्रवीत् ॥१०॥

ச: “அந்த
ராம: ஸ்ரீராமர்,
தீன: அபசாரப்பட்டவர்
இவ போலாகி
शोकार्त: { மனவேதனையால் உத்
ஸாஹமொழிந்தவ
ராய்

விஷண- } திருமுகமண்டல ஒளி
வदनद्युति: } மழுங்கப்பெற்றவராகி
कैकेयी एव } கைசேயீதேவியாரை
अभिवाद्य } நோக்கி, [மட்டும்
वचनं } இனி வருகிற வாக்கை
अब्रवीत् } திருவாய்மலர்ந்தருளி
றார்.

कच्चिन्मया नापराद्धमज्ञान: येन मे पिता । कुपितस्तन्ममाचक्ष्व त्वं चैवैनं प्रसादय ॥११॥

येन “என்னகாரணத்தால்
मे எனது
पिता திருகாதை
कुपित: சினம்கொண்டிருக்
கின்றனர்?
तत् அதை
मम எனக்கு
आचक्ष्व தேவரீர் அருள்செய்த
ருளிச்செய்வீர்.
मया என்னால்

अज्ञानात् एव } அறியாமையாலும்கூட
अपराद्धं न } அபராதம் செய்யப்
படவில்லை என்று
कच्चित् } நான் எண்ணுகிறேன்.
च } எதுவாயிருந்தாலும்
त्वं } தேவரீர்
एनं } இவரை
प्रसादय { ஸமாதானம் செய்து
சீற்றத்தை தணித்
தருள்வீராக.

अप्रसन्नमनाः किं नु सदा मां प्रति वत्सलः । विषण्णवदनो दीनो न हि मामभिभाषते ॥

सदा “எப்பொழுதும்,
मां என்னிடத்தில்
वत्सल: புத்திரவா த்ஸல்யத்து
டனிருப்பவர்
दीन: கடுந்துயரங்கொண்ட
வராய்,
विषण्णवदन: திருமுகம் வாடினவ
ராய்

अप्रसन्न- } அதிருப்திப்பட்டிருக்
मना: } கும் தசையிலிருக்கி
मां } என்னை [ன்றவராய்
प्रति हि } பார்த்தும்
किं } ஏன்
नु } இப்பொழுது
अभिभाषते न } { இனியமொழி அருளி
ச்செய்யாதிருக்கின்ற
னர்?

शारीरो मानसो वाऽपि कच्चिदेनं न बाधते । सन्तापो वाऽभितापो वा दुर्लभं हि सदासुखम् ॥

शारीर: “தேஹசம்பந்தமான
सन्ताप: वा } நோய்தானாகட்டும்
मानस: } மனதைச்சேர்ந்ததா
கிய
अभिताप: वा } வருத்தம் தானாகட்டும்

दुर्लभं } பிராகிருதஜனங்க
} ளால் அடைவதற்க
ரிதான
सदासुखं } நித்யானந்தமுடைய
एनं वा } இவரைமட்டும்
बाधते न हि } பாதிக்கமாட்டாதென
कच्चित् अपि } நான் எண்ணுகிறேன்.

कश्चिन्न किञ्चिद्भरते कुमारैः प्रियदर्शने । शशुभ्रे वा महासन्धे मातृणां वा ममाशुभम् ॥

प्रियदर्शने	{ “யாவருக்கும் எக்கால ச்திலும் ஹிதககை யே புரீயும் திருக்குமாரனாகிய பரதன் விஷயசீதில் தானாகட்டும் பிரசிக்திபெற்ற மேன் மைகளுக்கேற்ற ஒழு க்கமுடையவனாகிய }	शशुभ्रे वा	சத்ருக்கன் விஷயத் தில் தானாகட்டும்
कुमारैः भरते		மம मातृणां वा	எனது தாய்மார்களுக்குத் தானாகட்டும்
महासन्धे		अशुभं किञ्चित् न कश्चित्	நித்யானந்தத்தின் எதுவும் [குறைவு உண்டாகாதென நான் எண்ணுகிறேன்.

अतोषयन्महाराजमकुर्वन्वा पितुर्वचः । मुहूर्तमपि नेच्छेयं जीवितुं कुपिते नृपे ॥ १५ ॥

नृपे कुपिते	“சக்கிரவர்த்தியார் மனக்குழப்பத்திலி ருக்கையிள் திருத்தந்தையினது நியமனத்தை எதுவாயிருந்தாலும் செய்து முடிக்காதவ னாய்	महाराजं अतोषयन्	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு மனசந்துஷ்ட விளைவி க்காதவனாய்
पितुः वचः अपि अकुर्वन्		मुहूर्तं वा जीवितुं इच्छेयं न	ஒரு இமைப்பொழு தென்றாலும் பிழைத்திருக்க நான் ஒப்பேன்.

यतोमूलं नरः पश्येत्प्रादुर्भावमिहात्मनः । कथं तस्मिन्न वतैत प्रत्यक्षे सति दैवते ॥१६॥

इह नरः आत्मनः प्रादुर्भावं यतोमूलं पश्येत्	“இவ்வலகில் ஓர் மனிதன் தனது பிறப்பிற்கு காரணபூதரானவரை உள்ளபடியறியவேண் டமோ	प्रत्यक्षे	{ பிரத்யக்ஷமான(அதா வது கட்புலனாய் வி ளங்கும்,) தெய்வமாகிய அவர் விஷயத்தில் எப்படி மீறி நடக்க முடியும்?
		द्वैवते सति तस्मिन् कथं न वतैत	

कश्चित् परुषं किञ्चिद्भिमानात्पिता मम । उक्तो भवत्या कोपेन यत्रास्य लुलितं मनः ॥

अस्य मनः लुलितं	“இவரது மனம் குழப்பமடைந்திருக்கி றதற்கு காரணம் யாது? எனது கிரகக்கர்கை	अभिमानात् कोपेन भवत्या किञ्चित् परुषं उक्तः कश्चित्	செல்வாக்கினாலோ ரோஷத்தாலோ தேவரீரால் ஏதேனும் வன்மொழியாய் உரைக்கப்பட்டனரா
-----------------------	--	--	---

एतदाचक्ष्व मे देवि तत्त्वेन परिपृच्छतः । किन्निमित्तमपूर्वोऽयं विकारो मनुजाधिपे ॥

देवि “தாயே!
மனுஜாधिபே சக்கிரவர்த்தியாரிடத்
அய் இந்த [தில்
விகார: மனக்குழப்பமானது
அपूर्வ: இதுவரையிலுமெக்கா
லக்திலுமில்லாதது,
एतत् இதற்கு

किं निमित्तं காரணம் யாது?
परिपृच्छतः விஷயமவச்யமாயறிய
வேண்டி வினாவும்
मे அடியேனுக்கு
तत्त्वेन உள்ளதுள்ளபடி
आचक्ष्व தேவரீர் அருள்செய்
வீராக”.

एवमुक्त्वा तु कैकेयी राघवेण महात्मना । उवाचेदं सुनिर्लज्जा धृष्टमात्महितं वचः ॥१९॥

एवं மேற்கண்டவண்ண
तु இவ்விஷயத்தில் [மாய்
महात्मना மஹாத்மாவான
राघवेण ஸ்ரீராமரால்
उक्त्वा வினவியதற்குச் செவி
கொடுத்தருளிய
कैकेयी கைகேயி தேவியார்
सुनिर्लज्जा { அடாத கார்யத்தைச்
செய்கிறேனே உலகநிர்
தைக்களாகிறேனே எ
ன்கிற அந்தக்காரண
நிந்தையாவது சற்றே
னுமில்லாதவளாகி

उष्टं மஹா கொடுமையாயி
ருக்கின்றதும்,
आत्महितं { தனது மனோபீஷ்டக்
தை நன்கு விளங்கக்
காட்டுகிற துமான
इदं பின்வரும்
वचः பதிலை
उवाच மொழிந்தார்.

न राजा कुपितो राम व्यसनं नास्य किञ्चन । किञ्चिन्मनोगतं त्वस्य त्वद्भयान्नाभिभाषते ॥

राम “ஸ்ரீராம!
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
कुपितः न கோபங்கொண்டவரா
अस्य இவருக்கு [கவுமில்லை.
व्यसनं तु பாக்யக்குறைஎன்பது
किञ्चत् न எதுவும் இல்லை.
किञ्चित् ஒரு விஷயம்

मनोगतं { இவருடைய உள்ளத்
தில் இச்சமயம் சுழன்
றுகொண்டிருக்கிறது.
त्वद्भयात् { உனக்கு கஷ்டமாகிற
து என்கிற காரணத்
தால்
अभिभाषते न சொல்லமுடியாதிருந்
கின்றனர்.

प्रियं त्वामप्रियं वक्तुं वाणी नास्योपवर्तते । तदवश्यं त्वया कार्यं यदनेनाश्रुतं मम ॥

प्रियं “புத்திரவாத்ஸல்யத்
திற்கு பாத்நிரானுகிய
त्वां உன்னிடத்தில்
अप्रियं அன்பற்ற சொல்லை
वक्तुं சொல்லுவதற்கு
अस्य இவருக்கு
वाणी வாய்திறந்து பேசும்
न இல்லாமல் சக்தி

उपवर्तते இருக்கிறது.
मम எனக்கு
यत् एது
अनेन இவரால்
आश्रुतं வாக்களிக்கப்பட்ட
तत् अது [தேர,
त्वया உன்னால்
अवश्यं அவச்யம்
कार्यम् முடியவேண்டியது.

एष महं वरं दत्त्वा पुरा मामभिपूज्य च । स पश्चात्तप्यते राजा यथाऽन्यः प्राकृतस्तथा ॥

ச: “அவர்
புரா முன்னொருகால்
மா என்னை
அபிபூஜ்ய மெச்சி,
மஹ் எனக்கு
வரம் ஓர் வாக்குதத்தத்தை
தவ்ய செய்தருளிவிட்டு,

एषः च अथे इन्त
राजा सक्किरवर्त्तियार्
प्राकृतः निरस्यराकुक्षियान
अन्यः एतेरा एरु सातारणा
यथा तथा போல் [மாண்டன்
पश्चात् तप्यते பச்சா த்தாபப்படுகின்
ருர்.

प्रतिश्रुत्य ददामीति वरं मम विशां पतिः । स निरर्थं गतजले सेतुं बन्धितुमिच्छति ॥२३॥

विशां पतिः “सक्किरवर्त्तियार्
मम एன்னுடைய
वरं மனோரத்ததை
ददामि { “வேண்டும்பொழுது
நான் வசமாக்கு
கின்றேன்”
इति என்று [ருளிவிட்டு
प्रतिश्रुत्य வாக்குதத்தம் செய்து

सः अवार्
गतजले { पुत्रवरात्तस्यमाक्रु
असत्तुत्तनत्तिल
सेतुं { ऋषिपुत्रुविद्वत्तिल
निरर्थं तनुमविதியै
बन्धितुं पयनन्तथाय
इच्छति செய்ய
உத்தேசிக்கின்றனர்.

धर्ममूलमिदं राम विदितं च सतामपि । तत्सत्यं न त्यजेद्राजा कुपितस्त्वकृते यथा ॥२४॥

राम “ஸ்ரீராம!
इदं இது
विदितं ஏற்கனவே வாக்களிக்
सत्यं अपि कப்பட்ட ஒப்பந்தம்.
सतां சொன்ன சொல் தவ
धर्ममूलं { पुण्यात्तमाக்களுக்கு
மோகூதமாகும் மேல்
வீட்டிற்கு அஸ்தி
வாரம்.

यथा अत्तபடியிருப்பதால்
कुपितः சினங்கொண்டிருக்
राजा சक्किரவர்த்தியார்
त्वकृते च { உனக்கு நன்மைசெய்
यवेण्डुமென் னும்
कारणात्தாலும்கூட
तत् அதை
त्यजेत् न மீறி நடக்கலாகாது.

यदि तद्रक्ष्यते राजा शुभं वा यदि वाऽशुभम् । करिष्यसि ततः सर्वमाख्यास्यामि पुनस्त्वहम् ॥

राजा “सक्किरவர்த்தியார்
तत् अதை
पुनः மீளவும்
वक्ष्यते { இப்பொழுது மனதி
ஊள் உத்தேசத்தி
ருக்கின்றனர்.
शुभं वा { மனோபிஷ்டத்திற்கு
ஒத்ததாயிருந்தா
லும் சரி
अशुभं यदि वा { மனோபிஷ்டத்திற்கு
விருத்தமாயிருந்தா
லும் சரி

करिष्यसि } நீ இப்பவே செய்து
यदि } முடிக்க உடன்படுகி
रुयென்கிற பசுநத்
तिल
सर्वं எல்லாவற்றையும்
ततः அதன்மேல்
अहं तु நாளை
आख्यास्यामि விளங்கச் சொல்லு
கின்றேன்.

यदि त्वभिहितं राज्ञा त्वयि तन्न विपत्स्यते । ततोऽहमभिधास्यामि न ह्येष त्वयि वक्ष्यति॥

त्वयि “உன்னிடத்தில்
 एषः இவர்
 वक्ष्यति न உரைசெய்யமாட்டார்.
 ततः ஆனபடியால்
 अहं हि நானே
 राज्ञा तु சக்கிரவர்த்தியாரா
 लोये

तत् अது
 त्वयि உன்னிடத்தில்
 विपत्स्यते நிஷ்பரயோஜனமாகப்
 போகிறது

अभिहितं { வாக்குத்தம்செய்த
 ருளிவிடப்பட்டதா
 கிய

न இல்லை
 यदि என்கிறதாயிருந்தால்
 अभिधास्यामि விளங்கச்சொல்வேன்.”

एतत्तु वचनं श्रुत्वा कैकेय्या समुदाहृतम् । उवाच व्यथितो रामस्तां देवीं नृपसन्निधौ ॥

नृपसन्निधौ சக்கிரவர்த்தியாரின்
 முன்னிலையில்
 कैकेय्या கைகேயிதேவியால்
 समुदाहृतं மொழியப்பட்ட
 एतत् இந்த
 वचनं श्रुत्वा மொழிக்குத்திருச்செ
 विसाற்றिय

रामः ஸ்ரீராமர்
 व्यथितः கலவரமடைந்த மனத்
 तां அந்த [தினராய்
 देवीं தாயாரைப்பார்த்து
 तु இதுவிஷயத்திலிப்படி
 उवाच. திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

अहो थिङ्नाहसे देवि वक्तुं मामीदृशं वचः । अहं हि वचनाद्राज्ञः पतेयमपि पावके ॥

भक्षयेयं विषं तीक्ष्णं मज्जेयमपि चार्णवे ॥ २८ ॥

राज्ञः “சக்கிரவர்த்தியாரு
 दाय
 वचनात् நியமனமென்றால்
 अहं நான்
 पावके अपि நெருப்பிலும்கூட
 पतेयं குதப்பேன்.
 तीक्ष्णं கொடிய
 विषं अपि விஷத்தையும்
 भक्षयेयं உண்பேன்.
 अर्णवे च ஸமுத்திரத்திலும்
 मज्जेयं முழுக்கிடுவேன்.
 हि ஆனபடியால்

देवि அம்மா!
 मां எண்ணப்பார்த்து,
 ईदृशं இப்படிப்பட்டதாகிய
 वचः மொழியை
 वक्तुं சொல்ல
 अहंसे न தேவரீர் அருளிச்
 செய்யலாகாது.
 अहो திருவுளத்தில் சந்தே
 कम् வைக்கலாமோ!
 धिक् எனக்கு மானக்கேடு
 ஆகாதோ!

नियुक्तो गुरुणा पित्रा नृपेण च हितेन च

हितेन च { “எக்காலத்திலும்
 கேஷமத்தையே
 वित्रा विषं विषம்
 नृपेण விநம்புகின்றவராய்
 च अक्ரानத்தைப்போ
 क्कि பிரம்மோபதே
 स च स च சம் செய்தருளிய

॥ २९ ॥
 पित्रा च திருத்தந்தையாகிய
 नृपेण சக்கிரவர்த்தியாரால்
 नियुक्तः ஆக்ரோபிக்கப்பட்ட
 वान्. ண்டிய அடிமையான்.

तूहि वचनं देवि राज्ञो यदभिकाङ्क्षितम् । करिष्ये प्रतिजाने च रामो द्विर्नाभिभाषते ॥

ராம:	“ ராமன்	அभिकाङ्क्षितं	திருவுளத்திலிருக்கிற
द्वि:	{ முன்பு ஓர் உரை, பின்	वचनं	நியமனம் . [தாகிய
	{ 4 அதற்கு மாறும்	यत्	எதுவோ
	{ வேறொரு உரை	तत्	அதை [செய்யும்
अभिभाषते न	உரையான்.	शूहि	தேவரீர் அருளிச்-
देवि	தாயே!	करिष्ये	நான் செய்துமுடிக்கின்றேன்.
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரு	प्रतिजाने च	பிரதிக்கொளையும் செய்கின்றேன்.”
	டைய		

तमार्जवसमायुक्तमनार्या सत्यवादिनम् । उवाच रामं कैकेयी वचनं भृशदारुणम् ॥ ३१ ॥

आर्जवसमायुक्तं	{ எக்காலத்திலும் எப்படியும் தருமநெறி ஒன்றிலேயே சலியா பற்றுடைய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
सत्यवादिनं	{ ஸத்யவாதியாகிய அ தாவது திருவுளத்திலெதிருக்கிறதோ அ தையே வெளியிட்டுரைக்கின்றவராகிய	अनायां	{ லோகமரியாதைகளுக்கு மாறுபட்டு விளங்கினவளாகிய
तं	அந்த	कैकेयी	கைகேயீதேவியார்
		भृशदारुणं	மிக்க கஷ்டமாயிருக்கின்ற
		वचनं	நியமனத்தை
		उवाच	பின்வருமாறு ஆக்ரூபித்தருளினான்.

पुरा देवासुरे युद्धे पित्रा ते मम राघव । रक्षितेन वरौ दत्तौ सशल्येन महारणे ॥ ३२ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	रक्षितेन	உபசரித்துப் பாதுகாக்கப்பட்டவருமான
पुरा	முன்னொருகால்	ते	உனது
देवासुरे	தேவர்களுக்குமகரர்களுக்கும் நடந்த	पित्रा	திருத்தந்தையால்
युद्धे	போரில்	मम	எனக்கு
सशल्येन	{ பாணங்களால் புண்பட்டு கஷ்டத்திலிருந்தவராய்	महारणे	பெரும் போர்க்களத்
		वरौ	இரண்டு வரங்கள் [தில்
		दत्तौ	அளிக்கப்பட்டன.

तल मे याचितो राजा भरतस्याभिषेचनम् । गमनं दण्डकारण्ये तव चाद्यैव राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	मे	எனது
तल	ஆனதுபற்றி	भरतस्य	பரதனுக்கு
अद्य एव	தற்காலம்மட்டும்	अभिषेचनं च	பட்டாபிலேஷகத்தை
तव	உனக்கு	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்[யும்
दण्डकारण्ये	தண்டகாரணயத்தில்	याचितः	கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டார்.
गमनं	வளித்தலையும்		

यदि सत्यप्रतिज्ञं त्वं पितरं कर्तुमिच्छसि ।

नरश्रेष्ठ "புருஷோ த்தம!
 त्वं நீ
 आत्मानं மனக்கவலைபட்டுக்
 கொண்டிருக்கும்
 पितरं திருத்தாதையை
 सत्यप्रतिज्ञं ஸத்யஸந்தராக
 कर्तुं செய்ய

सन्निदेशे पितुस्तिष्ठ यथा तेन प्रतिश्रुतम् ।

पितुः "திருத்தாதையின்
 सन्निदेशे ஆக்கிணையில்
 तिष्ठ சிரத்தையுடனிரு.
 तेन அவரால்
 प्रतिश्रुतं வாக்களித்துவிடப்
 பட்டது
 यथा என்கிற காரணத்தால்

भरतश्चाभिषिच्येत यदेतदभिषेचनम् । त्वदर्थे

राघव "ஸ்ரீராம!
 सर्वेण எல்லாமுமாகிய
 तेन அக்காரணத்தால்
 राज्ञा சக்கிரவர்த்தியாரால்
 त्वदर्थे உனக்கென்று
 विहितं ஆக்ஞாபித்தருளப்
 பட்டதாகிய

सप्त सप्त च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः ।

हमं "இந்த
 अभिषेकं அபிஷேகத்தை
 त्यक्त्वा திரஸ்கரித்துவிட்டு,
 जटाजिनधरः ஜடைதரித்த மான்
 सप्त च ஏழோடுகூடிய

भरतः कोसलपुरे प्रशास्तु वसुधामिमाम् ।

कोसलपुरे "ஆயோத்திமாநகரில்
 भरतः பரதன்
 नानारत्न- } எல்லாபொருள்களி
 समाकीर्णां } லும் சிறந்தவைக
 எரால் நிறைந்ததும்

आत्मानं च नरश्रेष्ठ मम वाक्यमिदं शृणु ॥

इच्छसि यदि கருதுகின்றாயென்கிற
 मम எனது [பகூதத்தில்
 इदं இந்த
 वाक्यं நியமனத்தை
 शृणु च { சிரமேற்கொண்டு அப்
 படியே செய்யக்கட
 வாய்.

त्वयाऽरण्यं प्रवेष्टव्यं नव वर्षाणि पञ्च च ॥

त्वया உன்னால்
 नव च ஒன்பதோடுகூடிய
 पञ्च ஐந்து
 वर्षाणि வர்ஷங்கள்
 अरण्यं அரண்யத்தில்
 प्रवेष्टव्यम् வாஸம்செய்யப்பட
 வேண்டியது.

विहितं राज्ञा तेन सर्वेण राघव ॥ ३६ ॥

अभिषेचनं இளவரசுபட்டாபி
 यत् எதுவோ [ஷேகம்
 एतत् च இதையே
 भरतः பரதன்
 अभिषिच्येत { உனக்கு பதிலாய் அ
 பிஷேகம் செய்விக்க
 ப்பட்டும்.

अभिषेकमिमं त्यक्त्वा जटाजिनधरो वस ॥

सप्त ஏழு
 वर्षाणि வர்ஷங்கள்
 दण्डकारण्यं தண்டகாரண்யத்தில்
 आश्रितः வாஸம் செய்பவனாய்
 वस நீ காலம்கழித்துவரு
 வாயாக.

भरतः कोसलपुरे प्रशास्तु वसुधामिमाम् । नानारत्नसमाकीर्णां सवाजिरथकुञ्जराम् ॥ ३८ ॥

सवाजि- } குதிரைகள், ரதங்கள்
 रथकुञ्जरां } யானைகள் இவைக
 गोरोकुण्डियतुमान
 इहां वसुधां இந்த பூமியை
 प्रशास्तु ஆண்டுவார்டும்.

एतेन त्वां नरेन्द्रोऽयं कारुण्येन समाप्युतः । शोकसंक्षिप्तवदनो न शक्नोति निरीक्षितुम् ॥

अयं	“இந்த சக்கிரவர்த்தியார்	शोकसंक्षिप्तवदनः	சோகத்தால் முககா ந்தி குன்றியவராய்
नरेन्द्रः	இந்த	त्वां	உன்னை
एतेन	தண்ணளியால்	निरीक्षितुं	கண்ணெடுத்துப்பார் க்கவும்
कारुण्येन	பெருகியவராய்	शक्नोति न	முடியா திருக்கின்றார்.
समाप्युतः			

एतत्कुरु नरेन्द्रस्य वचनं रघुनन्दन । सत्येन महता राम तारयस्व नरेश्वरम् ॥ ४० ॥

रघुनन्दन	“ரகுசுவதிலகனாகிய ஸ்ரீராம!.	महता	மஹத்தான
राम	சக்கிரவர்த்தியாரை	सत्येन	தருமானுஷ்டானத் தில்
नरेन्द्रस्य	இந்த [டைய	नरेश्वरं	சக்கிரவர்த்தியாரை
एतत्	நியமனத்தை	तारयस्व	கஷ்டத்தினின்று விள க்கக்கடவாயாக.”
वचनं	செய்துமுடி.		
कुरु			

इतीव तस्यां परुषं वदन्त्यां न चैव रामः प्रविवेश शोकम् ।

प्रविव्यथे चापि महासुभावो राजा स पुत्रव्यसनाभितप्तः

॥ ४१ ॥

इति	இந்தப்படி	अपि च	ஆனாலோ,
तस्यां	அவள்	सः	அந்த
परुषं	கண்டிப்பார்	राजा च	சக்கிரவர்த்தியார் மட்டும்
वदन्त्यां	விதித்தருளுகையில்	पुत्रव्यसनाभितप्तः	{ புத்திரவாத்ஸல்யத் தின் கவலையால் பிடி- க்கப்பட்டவராகி
महासुभावः	ஸச்சிதானந்தஸ்வரூ ஸ்ரீராமர் [பிரான	इव	முன்னிலுமதிகமாய்
रामः	மனச்சஞ்சலத்தையும் கூட	प्रविव्यथे	வருந்தினர்.
शोकं एव	திருவுளத்தில் கொள் ளா திருந்தனர்.		
प्रविवेश न			

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3192

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 837

एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ १९ ॥

वनवासप्रतिज्ञा—காட்டிற்குப்போகப் பிரதிக்கை செய்வது.

तदप्रियमभिन्नदो वचनं मरणोपमम् । श्रुत्वा न विच्यथे रामः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥ १ ॥

अभिन्नदः	{ எப்படிப்பட்ட சத்ருக் களையும் சம்ஹரிக்க வல்லவராகிய	तत्	அந்த
रामः च	ஸ்ரீராமரும், “மரணமென்கிற”	वचनं	நியமனத்தை
मरणोपमं	{ கரும் விஷத்திற்கு சுடாயிருக்கிறதும் பிரதிகூலமாயிருக்கிற துமான	श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு, மனக்கவலை கொள்ளா திருந்தனர்.
अप्रियं		विच्यथे न	கைகேயியைப் பார்த் பின்வருமாறு [து, அவ்விதம்
		कैकेयीं	பதினாறு ததார்.
		इदं	
		अब्रवीत्	

एवमस्तु गमिष्यामि वनं वस्तुमहं स्वितः । जटाजिनधरो राज्ञः प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥ २ ॥

एवं अस्तु अहं	“ திருவுள்ளப்படியே நடைபெறட்டும். நான்	अनुपालयन्	{ சிரமேற்கொண்டு நடைபெறச்செய்கின் றவனாய்,
जटाजिनधरः	{ ஜடைதரித்து மான் தோலுடுத்துக்கொ கொண்டவனாய்,	तु	இதோ
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	इतः	இங்கிருந்தே
प्रतिज्ञं	பரதிக்கறையை	वनं	வனத்தில்
		वस्तुं	காலங்கழிக்க
		गमिष्यामि	போகிறேன்.

इदं तु ज्ञातुमिच्छामि किमर्थं मां महीपतिः । नाभिनन्दति दुर्धर्षो यथापुरमरिंदमः ॥ ३ ॥

दुर्धर्षः	“ எதற்கும் சலியாத	अभिनन्दति न	கடாகழித்தருளாதிரு க்கின்றனர்?
अरिन्दमः	ஜயசாலியாகிய	इदं तु	இது ஒன்றை மட்டும்
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	ज्ञातुं	தெரிந்துகொள்ள
यथापुरं	எப்பொழுதும்போல்	इच्छामि	நான் பார்த்திக்கின் றேன்.
मां	என்னை		
किमर्थं	ஏன்		

मन्युर्न च त्वया कार्यो देवि ब्रूमि तवाग्रतः । यास्यामि भव सुप्रीता वनं चीरजटाधरः ॥

देवि	“ தாயே!	ब्रूमि	{ நான் ஸத்தியமாய் சொல்லுகின்றேன். (ஆர்ஷம்.)
चीरजटाधरः	மரவுரியுடுத்து சடை தரித்தவனாய்,	त्वया	தேவரீரால்
वनं	வனவாஸத்திற்கு	मन्युः च	மனக்கவலையென்பதே
यास्यामि	இதோ நான் சென்று விடுகிறேன்.	कार्यः न	திருவுளத்தில் கொள் ளலாகாது.
तव	தேவரீரது	सुप्रीता	மனோதம் கைகூடப்
अग्रतः	ஸன்னிதியில்	भव	இரும். [பெற்றவரால்]

हितेन गुरुणा पित्रा कृतज्ञेन नृपेण च । नियुज्यमानो विस्रब्धः किं न कुर्यामहं प्रियम् ।

हितेन	“ எப்போதும் சேஷமத் தையேகோருகிறவரும்	नृपेण	சக்கிரவர்த்தியாரால்
गुरुणा	{ அக்ஞானத்தைப்போ க்கிப் பரமமோபதேசம் செய்தருளியவரும், தருமநெறி வழுவாத வரும்,	नियुज्यमानः	நியமனம் பெற்ற
कृतज्ञेन		अहं	நான்
पित्रा	திருத்தாதையுமான	विस्रब्धः	முன்பின் ஆலோசியா தவனும்
		प्रियं	மனோதத்தை
		किं च	எதைத்தான்
		कुर्यां न	செய்யாதிருப்பேன்?

अलीकं मानसं त्वेकं हृदयं दहतीव मे । स्वयं यन्नाह मां राजा भरतस्याभिषेचनम् ॥६॥

ராஜா	“சக்கிரவர்த்தியார்	மா அஹ ந	எனக்கு ஆக்ரோபித்த
மானசம்	திருவுளத்தில் சமுன்		ருளவில்லை என்கிற
	றுகொண்டிருக்கிற	யத்	எதுவோ
भरतस्य	பரதனுக்கு [தாகிய	एकं तु	அந்த இது ஒன்று
अभिषेचनं	முடிசூட்டிவைத்தலை	मे	எனது [தான்
	{ திருவுளத்தில் எப்ப	हृदयं	ஹிருதயத்தை
	{ டிப்பட்ட சந்தேகத்	अलीकं इव	சகிக்கமுடியாதவண்
स्वयं	{ திற்கும் இடங்கொ		ணமாய்
	{ டாதவண்ணமாய்	दहति	வருத்துகின்றது.

अहं हि सीतां राज्यं च प्राणांनिष्ठान्यनानि च । हृष्टो भ्रात्रे स्वयं दद्यां भरतायाप्रचोदितः ॥

भ्रात्रे	“உடன்பிறந்தவனாகிய	प्राणान् च	பரஸமர்ப்பணம் செய்
भरताय हि	பரதனுக்கோவென்		துள்ளப் பரஜைகளையும்
	றால்	अप्रचोदितः	{ பிறர்களின் நிபந்தனை
सीतां	வீதையையும்		{ களுக்கு ஆளாகாத
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்	स्वयं	வனையும்,
	{ அன்புடன் பாராட்டப்		முன்பின் ஆலோசியா
	{ பட்டதாகிய எப்படி		தவண்ணமாய்
धनानि	{ ப்பட்டதான ஆஸ்தி	हृष्टः च	மனமுவந்தவனையும்,
	{ களையும்,	अहं	நான் [பேன்.
हृष्टान्	பக்தியுடையவர்களாய்	दद्याम्	பாதுகாக்க ஒப்புவிப்-

किं पुनर्भुजेन्द्रेण स्वयं पित्रा प्रचोदितः । तव च प्रियकामार्थं प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥ ८ ॥

च	“அப்படியிருப்பதால்	पिता	தந்தையாகிய
तव	தேவரீருக்கு	मनुजेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரால்
	{ மனோரதத்தை கைகூ	प्रचोदितः	நியமனம் பெற்றநான்,
प्रियकामार्थं	{ டும்வண்ணம் செய்வ	स्वयं	“திருவுள்ளப்படியே
	{ தற்காக		நடப்பேன் என்பதை”
प्रतिज्ञां	ப்ரதிக்கூறையை	किं पुनः	சொல்லவும் வேண்டு
	{ சிரமேற்கொண்டு		மோ ?
अनुपालयन्	{ நடைபெறச்செய்கி		
	{ ன்றவனாய்		

तदाश्वासय भीतं त्वं किं न्विदं यन्महीपतिः । वसुधासक्तनयनो मन्दमश्रूणि मुञ्चति ॥

महीपतिः	“சக்கிரவர்த்தியார்,	मुञ्चति	வடிக்கின்றார்.
	{ பூமியையே பார்த்தவ	यत् इदं	எதுவோ இது
वसुधासक्तनयनः	{ ண்ணமாயிருந்து	किं	என்ன கார்யம் ?
	{ கொண்டு,	त्वं	தேவரீர்
अश्रूणि	கண்ணீரை	तत् नु	இனிமேலாவது
मन्दं	சொட்டுசொட்டாய்,	आश्वासय	சமாதானம் செய்த
भीतं	கோழை மனத்தராய்		ருள்வீராக.

गच्छन्तु चैवानयितुं दूताः शीघ्रजवैहयैः । भरतं मातुलकुलाद् दैव नृपशासनात् ॥ १० ॥

दूताः "தூதர்கள்
नृपशासनात् } சக்கிரவர்த்தியாரின்
एव } नियमनத்தை பெற்
றுக்கொண்டும்
शीघ्रजवैः வேகமாய் செல்லும்
हयैः च குதிரைகளில் ஏறிக்
கொண்டும்,

मातुलकुलात् மாமன் வீட்டிலிருந்து
भरतं பரதனை,
आनयितुं அழைத்துவர
अद्य एव இப்பொழுதே
गच्छन्तु பிரயாணமாகட்டும்.

दण्डकारण्यमेपोऽहमितो गच्छामि सत्वरः । अविचार्य पितुर्वाक्यं समा वस्तुं चतुर्दश ॥

पितुः "திருத்தாதையினது
वाक्यं } नियமனத்தை
अविचार्य } யாதொரு ஆலோசனை
க்குமுட்படுத்தாது
எதர்க்கும் முந்தி செய்
யவேண்டிய கார்ய
मायं சிரமேற்கொண்
டவனாகி

सा हृष्टा तस्य तद्वाक्यं श्रुत्वा रामस्य कैकयी । प्रस्थानं श्रद्धधाना हि त्वरयामास राघवम् ॥

तस्य रामस्य அந்த ஸ்ரீராமரது
तत् वाक्यं அந்த திருவாய் மொ
श्रुत्वा கேட்டருளிய [ழியை
सा அந்த
कैकयी கைகேபிதேவியார்,
श्रद्धधाना { கார்யம் கைக்கடவிட்
டதென்னும் நம்பிக்
கை கொண்டவளாகி

अहं நான்
एषः இதோ
इतः இங்கிருந்தே
दण्डकारण्यं தண்டகாரணயத்தின்
चतुर्दश समा: பதினான்குவருஷங்கள்
वस्तुं வஸிக்க
गच्छामि பிரயாணமாகின்றேன்."

एवं भवतु यास्यन्ति दूताः शीघ्रजवैहयैः । भरतं मातुलकुलादुपार्वायितुं नराः ॥ १३ ॥

दूताः नराः "ஸமாசாரம் கொண்டு
செல்லும் மனிதர்கள்
भरतं பரதனை
मातुलकुलात् மாமன் வீட்டிலிருந்து
उपावर्तयितुं திரும்பியழைத்துவர

शीघ्रजवैः வேகமாய் ஓடும்
हयैः குதிரைகளில் ஏறிக்
கொண்டு
यास्यन्ति போவார்கள்.
एवं भवतु இது இருக்கட்டும்.

तव त्वहं क्षमं मन्ये नोत्सुकस्य विलम्बनम् । राम तस्मादितः शीघ्रं वनं त्वं गन्तुमर्हसि ॥

राम "ஸ்ரீராம!
उत्सुकस्य பக்திமாணசிய
तव உனக்கு
तु அதுநிமித்தமாய்,
विलम्बनं காலதாமதம்
क्षमं அவச்யமென,

अहं मन्ये न நான் நினைக்கவில்லை.
तस्मात् ஆனபடியால்
त्वं इतः நீ இதுமுதல்கொண்டு
शीघ्रं காலக்கழிவு செய்யாது
वनं गन्तुं காட்டிற்கு போக
अर्हसि ஸித்தப்படுவாயாக.

श्रीडान्वितः स्वयं यच्च नृपस्त्वां नाभिभाषते ।	नैतत्किञ्चिन्नरश्रेष्ठ मन्युरेषोऽपनीयताम् ॥
नरश्रेष्ठ	“ புருஷோத்தம !
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்
श्रीडान्वितः	{ புத்திரவா தலையத்தால் வினாயும் மனத்தளர்ச்சி அடைந்திருக்கின்றனர்.
यत्	ஆன துபற்றியே
त्वां	உண்ணப் பார்த்து,
स्वयं	தானே
	एतत्
	किञ्चित्
	न
	एषः मन्युः च
	अपनीयताम्
	பேச முடியாதிருக்கின்றனர்.
	இதற்கு
	வேறுகாரணமெதுவும் சிறிதும்
	இல்லை.
	இந்த மனக்குறையும்
	விலக்கிவிடப்படவேண்டும்.

यावच्चं न वनं यातः पुरादस्माद्भित्वरन् । पिता तावन्न ते राम स्नास्यते भोक्ष्यतेऽपि वा ॥

राम	“ ஸ்ரீராம !	यावत् तावत्	எப்பவோ அதுவரை
त्वं	நீ	ते	உனது [க்கும்
भस्मात् पुरात्	இந்த நகரிவீருந்து,	पिता	திருத்தாதை
अभित्तरन्	சுறுசுறுப்புடையவ	स्नास्यते न	நீராடார்.
	கை	अपि वा	இதுமட்டுமல்ல
वनं	காட்டிற்குப்	भोक्ष्यते न	உண்ணவும்
यातः	பிரயாணமாகிறது		மாட்டார்”.

थिक्छिमिति निःश्वस्य राजा शोकपरिप्लुतः । मूर्च्छितो न्यपतत्तस्मिन्पर्यङ्के हेमभूषिते ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	निःश्वस्य	பெருமூச்செறிந்து,
थिक् कष्टं	{ ஐயோ என்ன மானக்கேடு! இந்த சத்ருவைமட்டும் வெல்லமுடியாதாயினேனே	मूर्च्छितः	மூர்ச்சையடைந்தவராய்
इति	என்று திருவுளத்தில் நினைத்து	हेमभूषिते	பொன்னூலலங்கரிக் [கப்பட்டதாகிய
शोकपरिप्लुतः	அளவுகடந்த துயரத்தில் மூழ்கினவராக	तस्मिन्	அந்த
		पर्यङ्के	மஞ்சத்தில்
		न्यपतत्	படுத்திவிட்டனர்.

रामोऽप्युत्थाप्य राजानं कैकेय्याऽभिप्रचोदितः । कश्येवाहतो वाजी वनं गन्तुं कृतत्वरः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	वनं	காட்டிற்கு
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை	गन्तुं	பிரயாணமாக
उत्थाप्य अपि	உபசரித்தெடுத்த உட்காரவைக்கயிலும்	कृतत्वरः	அவசரமேற்படுமவண்ணமாய்
वाजी	ஓர் குதிரை		
कश्या	சவுக்கால்	कैकेया	கைகேயிதேவியாரால்
आहतः	அடிக்கப்படுகிறது	अभिप्रचोदितः	பலவாராய் தூண்டப் பட்டார்.
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே		

तदप्रियमनार्याया वचनं दारुणोदयम् । श्रुत्वा गतव्यथो रामः कैकेयीं वाक्यमब्रवीत् ॥

अनार्यायाः	{	உலகசம்பிரதாய மரி யாதைகளுக்கு அப் புறப்பட்டு நடந்து கொண்டிருந்தவளா கிய அவளுடைய	वचनं	டொழிக்கு
तत् अप्रियं	{	அந்த செவிகொடுத்து கேட்கவொண்ணாத தாயிருக்கிறதும், நெஞ்சில் பெருந்தய	श्रुत्वा	செவிகொடுத்தருளிய
दारुणोदयं	{	ரத்தை விளைவிக்கிற துமாகிய	रामः	ஸ்ரீராமர்
			गतव्यथः	சலியா மனத்தராய்,
			कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரைப் பார்த்து
			वाक्यं	பின்வரும் திருவாய் மொழியை
			अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி ரை.

नाहमर्थपरो देवि लोकमावस्तुपुत्रसहे । विद्धि मामृषिभिस्तुल्यं केवलं धर्ममास्थितम् ॥
यदत्रभवतः किञ्चिच्छक्यं कर्तुं प्रियं मया । प्राणानपि परित्यज्य सर्वथा कृतमेव तत् ॥

देवि	“ அன்னையாரே !	प्रियं	மனோரதமானது
अहं	நான்	किञ्चिदपि	எதுவாயினும்
लोकं	உலகில்	कर्तुं	செய்துமுடிக்க
अर्थपरः	{	शक्यं	மானிடர்களால் சாத்திய மாயிருக்கிறதுமாகிய
	{	यत्	எதுவோ
आवस्तुं	வளிக்க	तत्	அது
उत्सहे न	ஒப்பேன்.	मया	என்னால்
मां	என்னை	प्राणाच्	உயிரை
धर्मं केवलं	தரும்மொன்றைமட்ட டும்	परित्यज्य अपि	கொடுத்தாகிலும்
आस्थितं	எப்பொழுதும் கைப் பற்றினவனாய்	सर्वथा	எப்படியும்
ऋषिभिः	முனிவர்களோடு	कृतं एव	செய்துமுடித்துவிட ப்படுமென்பதையும்
तुल्यं	ஒப்பானவனாயும்	विद्धि	{ தேவரீர் திருவுளத் தில் நன்குணர்ந்தரு ளக்கடவீர்.
अहमवतः	இதோ விருக்கும் பூஜ் யருடைய		

न ह्यतो धर्मचरणं किञ्चिदस्ति महत्तरम् । यथा पितरि शुश्रूषा तस्य वा वचनक्रिया ॥

हि	“ ஏனென்றால்	यथा वा	எதுவோ
पितरि	தந்தை விஷயத்தில்	अतः	அதைக்காட்டிலும்
शुश्रूषा	சர்ச்சுரை செய்தல்,	महत्तरं	மேலான பலனை அளி க்கவல்லதாகிய
तस्य	அவரது	धर्मचरणं	தர்மானுவட்டானம்
वचनक्रिया	ஏவல்களை தவறாது செய்துமுடித்தல்	किञ्चित्	வேறென்றும்
		अस्ति न	இல்லை.

अनुक्तोऽप्यत्रभवता भवत्या वचनादहम् । वने वत्स्यापि विजने वर्षाणीह चतुर्दश ॥

அஹ் “நான்
ஐஹ இப்பொழுது [யரால்
அவ்भवता இதோவிருக்கும் பூஜ்-
நேரில் கட்டளை பெற
अनुक्तः अपि { தவனாக இருந்தபோ
தினும் கூட

भवत्या: தேவிராது [ணத்தால்
वचनात् நியமனமென்கிற கார-
विजने वने ஜனசஞ்சாரமற்றகாட்
चतुर्दश பதினான்கு [டில்,
वर्षाणि வருஷங்கள்
वत्स्यामि வாஸம்செய்வேன்.

न नूनं मयि कैकेयि किञ्चिदाशंससे गुणम् । यद्राजानमवोचस्त्वं ममेश्वरतरा सती ॥

कैकेयि “கேகயமஹாராஜ
ரின் திருக்குமாரியே!
मम எனக்கு
ईश्वरतरा கட்டளையிட உரிமை
பெற்றவராய்
सती விளங்கும்
त्वं தேவரீர்
मयि என்னிடத்தில்

गुणं பெருமைகுணமுண்
டென்பதை
किञ्चित् கொஞ்சமேனும்,
आशंससे न எதிர்பாரா திருந்து
விட்டீர்.
यत् नूनं இக்காரணத்தால்தான்
राजानं சக்கிரவர்த்தியாரை
अवोचः தேவரீர் பார்த்தித்த
ருளினீர்.

यावन्मातरमापृच्छे सीतां चानुनयाम्यहम् । ततोऽद्यैव गमिष्यामि दण्डकानां महद्वनम् ॥

अहं “நான்
मातरं தாயாரை
आपृच्छे { திருவடிகளில் சேவித்
து இதோ விடைபெ
ற்றுக்கொள்ளுகின்
च அதன்மேல் [றேன்.
सीतां வலீதையை
अनुनयामि { நல்லவார் த்தைகள்
சொல்லி, மனமுவந்தி
ருக்கச்செய்கின்றேன்.
यावत् இது ஆனதும்

ततः அதன்மேல்
अद्य एव இன்றைக்கே
दण्डकानां { (நர்மதை, கோ தாவரி
இவ்விரண்டுநகர்களுக்
குமிடையிலுமுள்ள)
महद्वनं { இகழ்வாகுபிள்ளை
யாகியதண்டகனின்
பரதேசங்களுடைய
अहम् वनं அடர்ந்த காட்டிற்கு
गमिष्यामि பிரயாணமாகிவிடு
கின்றேன்.

भरतः पाल्येद्राज्यं शुश्रूषेच्च पितुर्यथा । तथा भवत्या कर्तव्यं स हि धर्मस्सनातनः ॥२६॥

भरतः “பரதன்
पितुः திருத்தாதையாருக்கு
शुश्रूषेत् திருப்பணிகள்செய்து
स हि அதுதான்; வரட்டும்.
सनातनः { சதுர்விதபுருஷார்த்த
ங்களில்* முதலில் கூ
றப்பட்டதாகிய
धर्मः தருமம்

यथा तथा இது அப்படிநடைபெ
றும்வண்ணமாய்
भवत्या च தேவிராலும்,
कर्तव्यं கவனித்து அருளப்
படவேண்டிய கடமை.
राज्यं ராஜ்யத்தை
पालयेत् அரசாக்கி செய்து
வரட்டும்.*

[*தருமம், அர்த்தம், காமம், மோக்யம் என்ற நான்கும் எந்த ஒரு தர்மத் தால் கிடைக்கிறதோ அதில் முதன்மையாய் முதலில் கூறப்பட்டதாகிய]

स रामस्य वचः श्रुत्वा भृशं दुःखहतः पिता । शोकादशक्रुवन् बाष्पं प्ररुद महास्वनम् ॥

ராமச्य
பிதா
வச: ஶ்ருத்வா
ஸ:
भृशं
दुःखहतः

ஸ்ரீராமர து
திருநாதையர்,
திருவாய்மொழிக்கு
திருச்செவிசார்றியரு
அவர் [ரியவருமாகிய
முன்னிலுமதிகமாய்,
துக்கத்தால் மெய்
மறந்தவராகி,

शोकात्
बाष्पं
अशक्नुवन्
महास्वनं
प्ररुद

தற்காலமனோவேதனை
கண்ணீரை [யால்
அடக்கமுடியாதவ
ராசி
உரத்த குரலுடன்
வாய்விட்டு புலம்பி
அழுதார்.

वन्दित्वा चरणौ रामो विसंज्ञस्य पितुस्तदा । कैकेय्याश्चाप्यनार्याया निष्पात महाद्युतिः ॥

महाद्युतिः
रामः
तदा
विसंज्ञस्य
पितुः च

"மஹாதேஜோவா
னாகும்
ஸ்ரீராமர்,
அப்பொழுது
ப்ரக்ஷையற்றிருந்த
திருநாதையருடைய
வும்,

अनार्यायाः
कैकेय्याः अपि
चरणौ
वन्दित्वा
निष्पात

{
லோகசம்பிரதாயமரி
யாதைகளுக்கு அப்
புறப்பட்டு விளங்கிக்
கொண்டிருந்தவனரு
மாகிய
கைகேயிதேவியாரு
டையவும்
திருவடிகளில்
வேவித்தருளிவிட்டு,
வெளிப்புறப்பட்டார்.

स रामः पितरं कृत्वा कैकेयीं च प्रदक्षिणम् । निष्क्रम्यान्तः पुरात्समात्स्यं ददर्श सुहृज्जन्मम् ॥

पितरं
कैकेयीं च
प्रदक्षिणं
कृत्वा
तस्मात्
अन्तःपुरात्

திருநாதையாரையும்
கைகேயிதேவியாரை
யும்
ப்ரதக்ஷிணம்
செய்துவிட்டு,
அந்த
அந்தப்புரத்திலிருந்து

निष्क्रम्य
स रामः
स्यं
सुहृज्जनं
ददर्श

வெளியில் எழுந்தரு
அந்த ஸ்ரீராமர் [ரிய
தனக்கு சதாகடயிரு
ந்து திருப்பணிகள்
செய்யும் புண்ணியா
த்மாவை (லக்ஷ்மண
கண்டார். ணை)

तं बाष्पपरिपूर्णाक्षः पृष्टतोऽनुजगाम ह । लक्ष्मणः परमकुट्टसुमित्रानन्दवर्धनः ॥ ३० ॥

सुमित्रा-
नन्दवर्धनः
लक्ष्मणः
परमकुट्टः

ஸுமித்திராதேவியா
ருக்கு திருக்குமார
னய் அதினால் பெரு
மை அளித்தருளிய
லக்ஷ்மணர்,
மஹாசினங்கொண்ட
வராய்,

बाष्पपरिपूर्णाक्षः
तं
पृष्टतः ह
अनुजगाम

நீரொழுகும் கண்களை
யுடையவராய்
அவரை
பின்பற்றியே
எழுந்தருளினார்.

आभिषेचनिकं भाण्डं कृत्वा रामः प्रदक्षिणम् । शनैर्जगाम सापेक्षो दृष्टिं तत्राविचालयन् ॥

रामः
तत्र
शनैः

ஸ்ரீராமர்,
இது விஷயத்தில்
ஸ்வேச்சையாய்,

सापेक्षः
दृष्टिं

{
ஒருபெரிய கார்யமாய்
திருவுளத்தில் கொள்
ளாதவராய்,
மதியை

प्रविश्य वेश्प्रतिभृशं मुदाऽन्वितं समीक्ष्य तां चार्थविपत्तिमागताम् ।

न चैव रामोऽत्र जगाम विक्रियां सुहृज्जनस्यात्मविपत्तिशङ्कया ॥ ४० ॥

अतिभृशं	மிக	समीक्ष्य	திருவுளத்திலேயே தீர்
मुदाऽन्वितं	ஆனந்தகரமாய் விளங்கிய,	सुहृज्जनस्य	க்காலோசனைசெய்து, அடியார்களாகும் ஜன
वेश्म	திருமாளிகைக்கு	आत्मविपत्ति- शङ्कया च अत्र च	ஸமூகத்திற்கு மனதில் கஷ்டம் விளையுமென்கிற காரணத்தினால் [தால்
प्रविश्य	எழுந்தருளிய,	विक्रियां एव	தனது உள்ளத்திலும் ஏதோ ஒரு குறை உண்டாயிருக்கிற தென்பதையே
रामः	ஸ்ரீராமர்,	जगाम न	அடையாதிருந்தனர்.
आगतां	இப்பொழுது நேரிட்ட		
तां	அந்த [முருக்கிறதாகிய		
अर्थविपत्ति	உத்தேசித்திருந்த காரியத்தின் நாசத்தைப் பற்றி,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3232.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 877

विंशः सर्गः—இருபதாவது ஸர்க்கம் ॥ 20 ॥

कौसल्यायाः प्रहंषः—கௌஸல்யாதேவியின் விலாபம்.

तस्मिन् पुरुषव्याघ्रे निष्क्रामति कृताञ्जलौ । आर्तिशब्दो महाञ्जने स्त्रीणामन्तःपुरे तदा ॥

तस्मिन्	அந்த	तु	ஒருவாராய் விஷயம்
पुरुषव्याघ्रे	புருஷசிகாமணி	स्त्रीणां	செலிக்கெட்டிவிட்ட ஸ்திரீகளுடைய
कृताञ्जलौ	அஞ்சலிஹஸ்தராய்	आर्तिशब्दः	{ மனவேதனையை நன்கு விளக்கக் காட்டுகிற பிண்கண்ட பாஷணை
निष्क्रामति तदा	{ கால்நடையாய் எழுந்தருளிக்கொண்டிருக்கையிலேயே	महान्	உரத்த குரலில்
अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்	जज्ञे	நடைபெற்றது.

कृत्येष्वचोदितः पित्रा सर्वस्यान्तःपुरस्य च । गतिर्यश्शरणं चापि स रामोऽद्य प्रवस्यति ॥

अन्तःपुरस्य	{ “ அந்தப்புரத்தில் ராணிகளாகிய ஸ்திரீ சமூகத்தினது	अचोदितः अपि	ஆக்ரோபிக்கப்படாத வனையிருந்தபோதிலும்
सर्वस्य च	{ வித்தியாசமின்றி, யாராயிருந்தாலுமிந்த சமூகத்திற்கே	गतिः	கைகொடுத்துக்காத்த ருளுமிடமோ
कृत्येषु च	மனோரதங்களெதுவாயிருக்கையிலும்,	शरणं	தஞ்சமாய் புகுமிடமோ
यः	எவனொருவன்	सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமன்,
पिता	திருதாதையால்	अद्य	இன்று
		प्रवस्यति	நகரை விட்டு வெளியே போகப்போகின்றான்

कौसल्यायां यथा युक्तो जनन्यां वर्तते सदा । तथैव वर्ततेऽस्मासु जन्मप्रभृति राघवः ॥३॥

राघवः "ஸ்ரீராமன்
जन्मप्रभृति பிறந்த துமுதல்,
सदा எந்த ஸமயத்திலும்
जनन्यां பெற்ற தாயாகிய
कौसल्यायां கோசலாதேவியாரிடம்

युक्तः ஈடுபட்டிருக்கின்றவ
वर्तते यथा நடக்கிறானே; [னாய்
तथा एव அவ்வண்ணமே
अस्मासु நம்மிடத்திலும்
वर्तते நடந்துவருகிறான்.

न क्रुध्यत्यभिशातोऽपि क्रोधनीयानि वर्जयन् । क्रुद्धान्प्रसादयन् सर्वान् स इतोऽद्य प्रवत्स्यति ॥

क्रोधनीयानि { "கோபம் விளைவிக்கும்
செய்கைகளையும்,
சொற்களையும்,
वर्जयन् { எக்காலத்திலும்னுஷ்
டியாதவனாகிய அவன்
अभिशासः अपि { அநியாயமாய் கோப
மாய் பேசப்பட்டவ
क्रुध्यति न { னையிருக்கையிலும்
சினங்கொள்ளுகிற
னில்லை.

क्रुद्धान् சினங்கொண்டிருக்க
सर्वान् { றவர்கள்
எப்படிப்பட்டவர்க
ளையும்
प्रसादयन् நன்மொழிகூறி உள்
ளம் குளிரச் செய்
सः { அவன் |கின்றான்.
अद्य இன்று
इतः प्रवत्स्यति { இங்கிருந்து வெளியே
போகப்போகிறான்.

अबुद्धिर्वैत नो राजा जीवलोकं चरत्ययम् । यो गतिं सर्वभूतानां परित्यजति राघवम् ॥

सर्वभूतानां "அடியார்கள் எப்படி
பட்டவர்களுக்கும்
गतिं சரணயனாகும்
राघवं ஸ்ரீராமனை
यः परित्यजति எவருபேகூறிக்கி
अयं இந்த [றரோ;
नः நமது
राजा சக்கிரவர்த்தியார்

अबुद्धिः அறிவிழந்தவராய்பை
जीवलोकं ததியம்பிடித்தவராய்
चरति மானிட உலகில்
कालं कलिं कंकपं போ
கின்றார்.
वत என்ன கஷ்டம்! "

इति सर्वा महिष्यस्ता विवत्सा इव धेनवः । पतिमाचुकुशुश्चैव सस्वरं चापि चुकुशुः ॥

ताः அந்த
महिष्यः சக்கிரவர்த்தியாரின்
மனைவிமார்கள்
सर्वाः अपि எல்லோரும்
पतिं च பதியைப்பற்றி
इति மேற்கண்டவண்ண

आचुकुशुः च { மனதிலுள்ள துயரத்
தை நன்கு விளங்கக்
காட்டுகிற சொற்
கொண்டு ஒருவரோ
டொருவர் பேசிக்
கொண்டார்கள்.
विवत्साः கன்றையிழந்த
धेनवः इव பசுக்கள்போல்
सस्वरं एव உரத்த குரலிலே
चुकुशुः கதறி அழுதார்கள்.

स हि चान्तःपुरे घोरमार्तशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसन्तप्तः श्रुत्वा व्यालीयतासने ॥

ச: அந்த
புலுசுலாமி- } புத்திரவா த்ஸல்யத்
ஸந்தஸ: } தால் வினையும் துய
ரத்தால் பரிதபி த்துக்
கொண்டிருந்த
மஹிபதி: ச சக்கிரவர் த்தியாரும்
அந்த:புரே அந்தப்புர த்தில்

घोरं கஷ்டமாயிருக்கும்
आर्तशब्दं அழு குரலை
श्रुत्वा கேட்டு,
हि அதனாலும்
आसने இருந்தயிடத்திலேயே
व्यालीयत துயரத்தால் மெழு
கென உருகினார்.

रामस्तु भृशमायस्तो विश्वसन्निव कुञ्जरः । जगाम सहितो भ्रात्रा मातुरन्तःपुरं वशी ॥८॥

வசீ யாவருக்கும் ஈடுபட்ட
வராய்,
भृशं மகா உத்தமமாகிய
आयस्तः தனக்கின்றி பிறர்களு
க்கென்றே பாடுபடும்,
रामः ஸ்ரீராமர்,
तु இவ்விஷயத்தில்
कुञ्जरः அரசமரம்
इव போன்றவராகி

विश्वसन् { மூச்சுக்கூட (மனதிலே
வதோவொரு துயரத்
தால் ஒருவனுக்கு
வினையும் பெருமூச்சு
க்கூட) விடாதவராயி
ருந்துகொண்டு
भ्रात्रा தம்பியால்
सहितः பின்பற்றப்பட்டவரா
मातुः பெற்ற தாயினது [ய்,
अन्तःपुरं திருமாளிகைக்கு
जगाम வந்துசேர்ந்தார்.

सोऽपश्यत्पुरुषं तत्र वृद्धं परमपूजितम् । उपविष्टं गृहद्वारि तिष्ठतश्चापरान्वहून् ॥ ९ ॥

ச: அவர்
तत्र அந்த
गृहद्वारि திருமாளிகையின்
தோரணவாயிலில்
परमपूजितं அதிமரியாதைக்குப்
பாத்திரனாவனும்,
वृद्धं வயதுமுதிர்ந்தவனு
மான

पुरुषं வாயிற்காவல்காரனை
उपविष्टं உட்கார்ந்துகொண்ட
ருக்கிறவனாகவும்
अपरान्व इतर
बहून् பலர்களை
तिष्ठतः च நின்றுகொண்டிருக்
கின்றவர்களாகவும்
अपश्यत् பார்த்தார்.

दृष्ट्वैव तु तदा रामं ते सर्वे समुपस्थिताः ।

तदा அப்பொழுது
ते सर्वे அந்த எல்லோரும்
जयतां மனதைக்கவரும் தன்
மைபடைத்தவர்களில்
श्रेष्ठं तु உத்தமராகிய
राघवं ரகுப்பிள்ளையாகிய
रामं ஸ்ரீராமரை

जयेति जयतां श्रेष्ठं वर्धयन्ति स्म राघवम् ॥

दृष्ट्वा एव கண்முன் கண்டமாத்
திரத்திலேயே,
समुपस्थिताः விரைந்தோடி அருகில்
சென்றவர்களாகி
जय इति “ஜய விஜயிப்பவ”
என்று
वर्धयन्ति स्म வாழ்த்தினார்கள்.

प्रविश्य प्रथमां कक्ष्यां द्वितीयायां ददर्श सः । ब्राह्मणान्वेदसम्पन्नान्वृद्धान्ब्राह्मणान्भिसकृतान् ॥

ச:	அவர்	வृத்தான்	மஹாபெரிய
प्रथमां कक्ष्यां	முதற்க்கட்டை	वेदसम्पन्नान्	வேதபாசுக்களென
प्रविश्य	கடந்து,	अभिलक्षितान्	விசேஷமாய் ஸக்கரிக் கப்பட்டவர்களான
द्वितीयायां	இரண்டாம் கட்டிலில்	ब्राह्मणान्	வேதியர்களை
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்	ददर्श	கண்டார்.

प्रणम्य रामस्तान्वृद्धांस्तृतीयायां ददर्श सः । स्त्रियो वृद्धाश्च बालाश्च द्वाररक्षणतत्पराः ॥

ச: रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	वृद्धाः च	வயதுமுதிர்ந்தவர்க
तान् वृद्धान्	அந்தப் பெரியோர்		ளும்
प्रणम्य	சேவித்து, [களை	बालाः च	சிறுமிகளுமான
तृतीयायां	மூன்றாம் கட்டில்	स्त्रियः	ஸ்திரீகளை
द्वाररक्षणतत्पराः	{ வாயில்காக்கும் வேலை யில் ஊக்கமுடைய வர்களான	ददर्श	கண்டார்

वर्धयित्वा प्रहृष्टास्ताः प्रविश्य च गृहं स्त्रियः । न्यवेदयन्त त्वरिता राममातुः प्रियं तदा ॥

ताः स्त्रियः	அந்த ஸ்திரீகள்	त्वरिताः	விரைந்தோடி
तदा	அதனால்	प्रविश्य	ப்ரவேசித்து, [வுக்கு
प्रहृष्टाः	பெருமகிழ்வுகொண்ட வர்களாகி	राममातुः	ஸ்ரீராமரது மாதா-
वर्धयित्वा च	“ஜய விஜயிப்பவ” என் று வாழ்த்திவிட்டு,	प्रियं	ஸந்தோஷம் விளைவிக் கும் செய்தியை
गृहं	திருமாளிகைக்குள்	न्यवेदयन्त	விண்ணப்பம்செய்தார் கள்.

कौसल्याऽपि तदा देवी रात्रिं स्थित्वा समाहिता ।

प्रभाते चाकरोत्पूजां विष्णोः पुत्रहितैषिणी

॥ १४ ॥

पुत्रहितैषिणी	{ திருமகனுக்கு எக்கா லத்திலும் நன்மை யே கருதிய	स्थित्वा	இருந்துவிட்டு,
कौसल्या देवी	கோசலாதேவியார்	तदा	அப்பொழுது
रात्रिं अपि	இரவு முழுதும்	प्रभाते	காலையில்
समाहिता	{ பரமாத்மாவைத்யானி த்துக்கொண்டு விருத நிறுபமுடையவளாய்	विष्णोः	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு வுக்கு
		पूजां	பூஜையை
		अकरोत् च	செய்துகொண்டிருந் தனள்.

ஸா ஶ்ரீமவஸனா ஹ்ய நில்ய் வ்ரதபராயணா । அஶ்ரி ஜுஹோதி ஶ்ரீ தடா மந்ரவத் க்ருதமஶ்ரீலா ॥

நில்ய்	எக்காலத்திலும்
வ்ரதபராயணா	{ த்ருமா னுஷ்டானங்க ளில் ஆஸகத்தியுடைய யவளும்,
க்ருதமஶ்ரீலா	மஹா புண்யா த்மா வு
ஸா	அவள் [மாகிய
தடா	அப்பொழுது
ப்ரவிஷ்ய து தடா ராமோ மாதூர்நந்:புரீ ஶுபம் । த்ரதர்ஷி மாதர் த்ர ஹவயந்நீ ஹுதாஸநம் ॥	
தடா	அப்பொழுது
ராம:	ஸ்ரீராமர்
மாதூ:	மாதாவினது
ஷுபம்	மங்களகரமாய் விளங் கிக்கொண்டிருந்த
அந்ந:புரீ	அந்தப்புர அறையி லுள்

ஷ்ரீமவஸனா	சுத்த வெண்பட்டுத் தியவளாய்
ஹ்ய	மகிழ்வற்றவளாய்
மந்ரவத்	{ சாஸ்திரவிதி ஸம்பிர தாயங்களை அனுஷ டித்துக்கொண்டு, அக்கினியில்
அஶ்ரி	அக்கினியில்
ஜுஹோதி ஶ்ரீ	ஓமம் செய்வித்தனர்.
ப்ரவிஷ்ய	புகுந்து,
தல	அவ்விடத்தில்
மாதர்	அன்னையாரை
ஹுதாஸநம்	அக்கினியில்
ஹவயந்நீ து	ஓமம் செய்துகொண்டி ருக்கின்றவளாயும்
த்ரதர்ஷி	கவனித்தார்.

தேவகாரியநிமித்தம் ச த்ரபாஸ்யத்ஸமுதயம் ॥ 17 ॥

தல	அப்பொழுது
தேவகாரியநிமித்தம்	தைவஸூஜையை உத் தேசித்து,

ஸமுதயம் ச	ஸர்வமும் சித்தமாயி ருப்பதையும்
அப்யயத்	கவனித்தார்.

த்யக்ஷதம் த்ருதம் சைவ மோதகாந் ஹவிஷஸ்தடா । லாஜாந்மால்யாநி ஶுக்லாநி பாயஸம் கூஸர் ததா ॥

ஸமித: பூர்ணகும்பாந் த்ரதர்ஷி ரஶுநந்ந: ॥ 18 ॥

ரஶுநந்ந:	ஸ்ரீராமர்
தடா	அப்பொழுது
தவி	தயிரையும்
அக்ஷதம்	அக்ஷதையையும்
த்ருதம் ச	நெய்யையும்
மோதகாந்	மோதகங்களையும்
ஹவிஷ:	ஹவிஸ்களையும்
லாஜாந்	பெரிர்களையும்

ஷுக்லாநி	வெண்
மால்யாநி	மலர்மாலைகளையும்,
பாயஸம்	பாயஸத்தையும்,
ததா	அப்படியே
கூஸர் ச	எள்ளன்னத்தையும்,
ஸமித:	ஸமித்துக்களையும்,
பூர்ணகும்பாந்	பூர்ணகும்பங்களையும்,
த்ரதர்ஷி	கவனித்தார்.

தா ஶுக்லக்ஷ்ரீமஸம்வீதா வ்ரதயோகேந கர்ஷிதா । த்ரப்யந்நீ த்ரதர்ஷி த்ரதீதீவதா வ்ரவரீநிமீ ॥ 19 ॥

வ்ரவரீநிமீ	திண்மைபடைத்த தி ருமேனியையுடைய
தா	அவளை
வ்ரதயோகேந	{ உபவாஸம் முதலிய வைதீக காயக்லேச அனுஷ்டானத்தினால்
கர்ஷிதா	சற்று வாடியிருப்ப வளாகவும்,

ஷுக்லக்ஷ்ரீமஸம்வீதா	வெண்பட்டுத்தியவ
தீவதா	பரமாத்மாவுக்குளாய்
அஶ்ரி:	தீர்த்தங்களால்
த்ரப்யந்நீ	{ அர்க்கியம் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ ளாகவும்,
த்ரதர்ஷி	கவனித்தார்.

सा चिरस्यात्मजं दृष्ट्वा मातृनन्दनमागतम् । अभिचक्राम संहृष्टा किशोरं बडवा यथा ॥

सा अलவர்
चिरस्य எப்பொழுதும்
मातृनन्दनं தாய்மனம் கோணுது
நடக்கின்றவனாகிய
आत्मजं திருமகனை
आगतं நேரில் கண்முன் நின்
றுகொண்டிருக்கின்ற
दृष्ट्वा கவனித்து, [வரைய]

संहृष्टा பெருமகிழ்வு கொண்
டவளாகி
बडवा பெண்குதிரை
किशोरं கன்றிடம்
यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே,
अभिचक्राम ஏதிரீநோக்கி அணுகிச்
சென்றனர்.

स मातरमभिक्रान्तामुपसंगृह्य राघवः । पर्यष्वजत धर्मात्मा मात्रा चैव परन्तपः ।

परिष्वक्तश्च बाहुभ्यामुपाघ्रातश्च मूर्धनि ॥ २१ ॥

सः அந்த
परंतपः எதிலும் ஜயசாலியாய்
விளங்குகிறவரும்,
धर्मात्मा च தருமா த்மாவமாகிய
राघवः ஸ்ரீராமர்,
अभिक्रान्तां எதிரீநோக்கிஎழுந்தரு
ளிக்கொண்டிருக்கும்
मातरं அன்னயாரை,
उपसंगृह्य { பா தகமலங்களில் திரு
முடிதாழ்த்தி ஸேவி
த்தருளிவிட்டு,

पर्यष्वजत கட்டியனைத் துக்கொ
ண்டனர்.
मात्रा च एव அன்னையாராலும்,
बाहुभ्यां இருகைகளாலும்
परिष्वक्तः च கட்டியனைத் துக்கொ
ள்ளப்பட்டனர்.
मूर्धनि च உச்சியிலும்,
उपाघ्रातः முகரப்பட்டனர்.

तमुवाच दुराधर्षं राघवं सुतमात्मनः । कौसल्या पुत्रवात्सल्यादिदं प्रियहितं वचः ॥२२॥

कौसल्या கோஸலாதேவியார்,
आत्मनः सुतं தனது திருமகனும்
दुराधर्षं { எப்படிப்பட்டவனும்
அசட்டைசெய்ய மு
டியாதவருமாகிய
तं அந்த
राघवं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,
पुत्रवात्सल्यात् புத்திரவாத்ஸல்யத்
தால்

प्रियहितं { பிரியமான செய்தியை
இன்னும் திருவுளத்
திலிருக்கிறதென்ப
தை நன்கு விளங்கக்
காட்டுகிறதாகிய
इदं वचः பின்வரும் சொல்லை
उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார்.

वृद्धानां धर्मशीलानां राजर्षिणां महात्मनाम् । प्राप्नुह्यायुश्च कीर्तिं च धर्मं चाप्युचितं कुले ॥

कुले “இந்த உயர்குலத்தில்,
वृद्धानां பெரியோர்களுடைய
उचितं अपि அனுஷ்டான ஸம்பிர
தாயத்தையும்,
धर्मशीलानां தர்மா த்மாக்களுடைய
धर्मं च தருமத்தையும்

महात्मनां மஹாத்மாக்களுடைய
कीर्तिं च கீர்த்தியையும்
राजर्षिणां ராஜர்ஷிகளுடைய
आयुः च ஆயுளையும்
प्राप्नुहि நீ பெற்று வாழ்வா
யாக,

सत्यप्रतिज्ञं पितरं राजानं पश्य राघव । अथैव हि त्वां धर्मात्मा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

राघव "ஸ்ரீராம!
अद्य एव இப்பொழுது தான்
धर्मात्मा தர்மா க்ம்வராகுமவர்
त्वां உன்னை [தில்
यौवराज्ये இளவரசு அதிகாரத்-
अभिषेक्ष्यति பட்டாபிஷேகம் செய்-
விக்கப்போகிறார்.

हि ஆகையால்
सत्यप्रतिज्ञं சொன்னசொல் தவ
पितरं ருதவரும்,
राजानं திருதாதையுமான
पश्य சக்கிரவர் த்தியாரிடம்
ஸேவித்துக்காத்திருந்.

दक्षमासनमालभ्य भोजनेन निमन्त्रितः । मातरं राघवः किञ्चिद्बीडात्प्राञ्जलिरब्रवीत् ॥२५॥

स स्वभावविनीतश्च गौरवाच्च तदा नतः । प्रस्थितो दण्डकारण्यमाप्रष्टुमुपचक्रमे ॥ २६ ॥

दण्डकारण्यं தண்டகாரண்யக்
प्रस्थितः திற்கு
स्वभावविनीतः பிரயாணப்பட்டுவிட்ட
भोजनेन அல்பராஹாரத்திற்கு
निमन्त्रितः அழைக்கப்பட்டவரு
राघवः ஸ்ரீராமர் [மான
तदा அதற்காக
दत्तं அளித்தருளப்பட்ட
आसनं ஆஸனத்தை
गौरवात् பெரியோர்களின் பெ
ருமையாலும்

बीडात् च பெரியோர்களிடத்தில்
किञ्चित् சிறுவர்கள் னுஷ்டிக்க
आलभ्य வேண்டிய மரியாதை
आप्रष्टुं யாலும்,
उपचक्रमे ஒருவராய்
सः எற்றுக்கொண்டு,
नतः போக விடைபெற
प्राञ्जलिः च இதுதான் ஸமயமென
मातरं திருவுளத்தில் கொ
अब्रवीत् ண்டருளினார்.
அவர் [டவராயும்,
தலைகுனிந்து கொண்ட-
அஞ்சலிஹஸ்தரு
மாகி,
मातरं மாதாவைப்பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு விண்ண
ப்பஞ்செய்தருளினார்.

देवि नूनं न जानीषे महद्भयमुपस्थितम् । इदं तव च दुःखाय वैदेह्या लक्ष्मणस्य च ॥

देवि "தாயே!
तव தேவரீருக்கும்
वैदेह्याः च வைதேஹிக்கும்
लक्ष्मणस्य च லக்ஷ்மண னுக்கும்
दुःखाय மனவேதனை யை விளை
விக்கின்றதாய்

महत् भयं மஹத்தான கஷ்டம்
नूनं இப்பொழுதுபுதிதாய்
उपस्थितं ஸம்பவித்திருக்கிறது.
इदं இதை
जानीषे न தேவரீர் அறிந்திலீர்.

गमिष्ये दण्डकारण्यं किमनेनासनेन मे । विष्टरासनयोग्यो हि कालोऽयं मामुपस्थितः ॥

दण्डकारण्यं "தண்டகாரண்யத்
திற்கு
गमिष्ये இதோ நான் போகின்
अयं இந்த நான் [மேன்,
विष्टरासन- } துணியோடிருக்கிற இ
योग्यः } ருபத்தைந்து தருப்
பைகள் பரப்பப்பட்
ட முனிவர்களின் ஆ
ஸனத்தில் இருக்க
வேண்டியவனாக இரு
க்கிறேன்.

मां हि एनक्कुम्
कालः { பூர்வஜன்ம க்ருத்தியங்
களின் பயனும் விளை
யும் விதி
उपस्थितः விதிக்கப்பட்டிருக்
अनेन இந்த [கிறது.
आसनेन காலதாமதம் செய்து
சற்றிற்கிருப்பதால்
मे एनक्कु
किम् एन्नं परयोऽज्जन्म?

चतुर्दश हि वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । मधुमूलफलैर्जीवन् हित्वा मुनिवदामिषम् ॥

चतुर्दश "பதினான்கு
वर्षाणि வருஷங்கள்
विजने ஜனஸஞ்சாரமற்ற
वने காட்டில்
आमिव { அரசருக்குரிய எப்படி
ப்பட்டதாகிய போக
த்தையும்
हित्वा துறந்து,

मुनिवत् பரமாத்மாவை ஸதா
த்யானிப்பவனாகி,
मधुमूल- } சுத்தஜலம், கிழங்கு,
फलैः हि } பழம் இவைகளைக்
கொண்டே
जीवन् உயிர் வைத்துக்கொ
ண்டிருக்கின்றவனாய்
वत्स्यामि நான் காலங்கழிக்கப்
போகின்றேன்.

भरताय महाराजो यौवराज्यं प्रयच्छति । मां पुनर्दण्डकारण्ये विवासयति तापसम् ॥३०॥

महाराजः "சக்கிரவர்த்தியார்
भरताय பரதனுக்கு
पुनः இப்பொழுது
यौवराज्यं இளவரசுபட்டத்தை
प्रयच्छति அளித்தருளுகின்ற
னர்.

दण्डकारण्ये தண்டகாரண்யத்தில்
तापसं தபஸ்வியாய்
मां என்னை
विवासयति அனுப்ப ஆக்ரோபித்த
ருளியிருக்கின்றனர்.

स षट् चाष्टौ च वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । आसेवमानो वन्यानि फलमूलैश्च वर्तयन् ॥

सः "அந்த நான்
विजने वने ஜனசஞ்சாரமில்லாத
षट् च ஆறும் [காட்டில்
अष्टौ च எட்டும் கூடிய
वर्षाणि வருஷங்கள்
वन्यानि வானப்ரஸ்தர்களுடை
ய விதிகளை

आसेवमानः அனுஷ்டிப்பவனாய்
फलमूलैः च பழங்களையும் கிழங்கு
களையுங்கொண்டு
वर्तयन् ஜீவிப்பவனாய்
वत्स्यामि காலங்கழிக்கப் போகி
ன்றேன்."

सा निष्कृतेव सालस्य यष्टिः परशुना वने । पपात सहसा देवी देवतेव दिवश्च्युता ॥

सा देवी
वने
परशुना
निष्कृत्ता
सालस्य
यष्टिः इव

அந்த தேவியார்
காட்டில்
கோடரியால்
வெட்டுண்ட
ஓர் மரத்தினுடைய
கிளைபோலவும்

विवः
च्युता
देवता इव
सहसा
पपात

ஆகாயத்தினின்றும்
தள்ளிவிடப்பட்ட
தேவதைபோலவும்
திடீரென்று
தரையில் விழுந்துவிட்ட
டனார்.

तामदुःखोचितां हृष्टा पतितां कदलीमिव । रामस्तूत्थापयामास मातरं गतचेतसम् ॥३३॥

अदुःखोचितां
तां मातरं
पतितां
गतचेतसं

{ தூக்கமென்பதையே
இதுவரையில்னுபவி
த்திராத
அந்த மாதாவை
சுடப்பட்டு கீழே விழு
ந்து விட்டதாய்
அறிவிழந்தவளாய்

कदलीं इव
हृष्टा
रामः तु
उत्थापयामास

{ கதலியெனும் பெண்
மான்போலிருக்கின்
றவளாய்
புது,
ஸ்ரீராமர் உடனே
தூக்கி எடுத்தருளி
னார்.

उपावृत्योत्थितां दीनां बडवामिव वाहिताम् । पांसुकुण्ठितसर्वाङ्गीं विममर्श च पाणिना ॥

वाहितां
दीनां
उपावृत्य
उत्थितां
बडवां इव

மகத்தான கஷ்டத்தை
சமக்கின்றவளாய்,
தன்னறிவையிழக்கும்
அடைந்து [தசையை
தன்னறிவை பெற்ற
வளும்
அச்சினைதேவதையை
போன்றவளும்,

पांसुकुण्ठित-
सर्वाङ्गीं च
पाणिना
विममर्श

{ தேகமெல்லாம் ஐராத்
ரவ்யமாகிற கற்பூரத்
தூள் படிந்திருக்கப்
பெற்றவளுமான அ
திருக்கரத்தினால்[வளை
உற்சாகப்படுத்தி தட்
டித்தடவிக்கொடுத்த
ருளினார்.

सा राघवमुपासीनमदुःखाहां सुखोचिता । उवाच पुरुषव्याघ्रमुपशृण्वति लक्ष्मणे ॥ ३५ ॥

सुखोचिता
अदुःखाहां
सा
उपासीनं

{ எக்காலத்திலும் சுகத்
தையே அனுபவிக்க
வேண்டியவளும்
தூக்கத்திற்கு அனார்
அவள் [ஹையுமான
பக்கலில் காத்து நின்
றுகொண்டிருக்கிற

पुरुषव्याघ्रं
राघवं
लक्ष्मणे
उपशृण्वति
उवाच

புருஷோத்தமரான
ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து,
லக்ஷ்மணர்
கேட்டுக்கொண்டிருக்
கையில்
பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்.

यदि पुत्र न जायेथा मम शोकाय राघव । न स दुःखमतो भूयः पश्येयमहमप्रजाः ॥

पुत्र राघव
मम
जायेथाः न यदि
अतः
अहं
अप्रजाः

“குழந்தாய்! ஸ்ரீராம!
என்னிடம்
நீ பிறவாமலிருந்தால்
அக்காரணத்தால்
நான் [யாய்
பிள்ளைபெறாத மலடி-

शोकाय
भूयः
दुःखं
पश्येयं स न

மனவேதனையை உண்
பெரும் [டாக்கும்
கஷ்டத்தை
நான் அனுபவியா திரு
ப்பேன்.

एक एव हि वन्ध्यायाःशोको भवति मानसः । अप्रजाऽस्मीति सन्तापो न ह्यन्यः पुत्र विद्यते ।

पुत्र
वन्ध्यायाः
अप्रजाः अस्मि
इति
मानसः शोकः

“குழந்தாய்!
புத்திரப்பேற்றறவ
ளுக்கு
'மலடியாயிருக்கின்
என்கிற [மேன்'
மனதில் சுழன்றுகொ
ண்டிருக்கும் குறை

एकः एव
भवति
अन्यः हि
सन्तापः हि
विद्यते न

ஒன்றுதான்
உளது.
வேறெப்படிப்பட்ட
தாக்கிட
மனவேதனை என்பதே
உண்டாகிறதில்லை.

न दृष्टपूर्वं कल्याणं सुखं वा पतिपौरुषे । अपि पुत्रे विपश्येयमिति रामास्थितं मया ।

राम
पतिपौरुषे
कल्याणं
मया
दृष्टपूर्वं न

“ஸ்ரீராம!
கணவனின் பலத்தில்
பாக்கியம்
என்னால்
அதற்கு மேம்பட்டதி
ல்லை என்னும் வண்
ணமாய் அனுபவிக்க
ப்பட்டவிலலை.

अपि पुत्रे
विपश्येयं इति

புதல்வனிடத்தில்
தான்
சுதா இருக்கும்
பேரானந்தத்தை
நானடையலாமென்று
இருந்தேன்.

सा बहून्यमनोज्ञानि वाक्यानि हृदयच्छिदाम् । अहं श्रोष्ये सपत्नीनामवराणां वरा सती ॥

वरा सती
सा अहं
अवराणां
हृदयच्छिदां

“ஜ்யேஷ்டையாயிருக்
கும்
அக்த நான்
சிறியவர்களும்
உள்ளத்தைப் பேதிக்
கின்றவர்களுமான்

अपत्नीनां
बहूनि
अमनोज्ञानि
वाक्यानि
श्रोष्ये

சக்களத்திகளுடைய
பலவகையான
நிஷ்டை
சொற்களை
இப்போதிருந்து கேட்
கப்போகின்றேன்.

अतो दुःखतरं किं नु प्रमदानां भविष्यति । मम शोको विलापश्च यादृशोऽयमनन्तकः ॥

मम
विलापः
अयं शोकः
अनन्तकः

எனக்கு
கண்ணீரைப் பெருக்
கும்
இந்த மனவேதனையா
னது
அளவிட முடியாதது.

यादृशः च
प्रमदानां
अतः
दुःखतरं
किं नु
भविष्यति

எத்தன்மையதெனவு
ம்சொல்லமுடியாதது.
ஸ்திரீகளுக்கு
இதைவிட
மேலான கஷ்டம்
என்னதான்
உண்டாகக்கூடும்.

त्वयि संनिहितेऽप्येवमहमासं निराकृता । किं पुनः प्रोषिते तात ध्रुवं मरणमेव मे ॥४१॥

तात
त्वयि
संनिहिते अपि
अहं
एवं
निराकृता
आसं

குழந்தாய்!
நீ
இங்கிருக்கும்பொ
நான் [முதே
இப்படியாய்
அவமதிக்கப்பட்டவ
இருக்கின்றேன். [ளாக

किं पुनः
प्रोषिते
किं पुनः
मे
मरणं
ध्रुवं एव

தேசாந்தரத்திலிருக்
கையில
சொல்லவும் வேண்
எனக்கு [டுமோ ?
மாணம்
நிச்சயம்தான்.

अत्यन्तं निगृहीताऽस्मि भर्तुर्नित्यमसंमता । परिवारेण कैकेय्यास्समा वाप्यथवाऽवरा ॥

भर्तुः “கணவரது
असंमता வெறுப்புக்காளான
नित्यं சாச்வதமாய் [வளாய்
अत्यन्तं முற்றிலும்
निगृहीता பெருமையொழிந்த
வளாய்

कैकेय्याः கைகேயியின்
परिवारेण வேலைக்காரியோடு
समा वा சமாலமானவளா
अथवा அல்லது [கவோ
अवरा अपि தாழ்ந்தவளாகவோ
अस्मि நான் ஆகிறேன்.

यो हि मां सेवते कश्चिदथवाऽप्यनुवर्तते । कैकेय्याः पुत्रमन्वीक्ष्य स जनो नाभिभाषते ॥

अथवा “இது இல்லை என்ற
यः कश्चित् எந்த ஒரு [ஆய்கூட,
जनः ஆத்மா
என்னிடத்தில் ப்ரியம்
मां सेवते { பாராட்டி வருகின்ற
னரோ,
हि அதனால்

अनुवर्तते { உற்சாகப்படுத்தி மன
முவக்க செய்தருளி
வருகின்றனரோ,
सः अपि அவரும்
कैकेय्याः கைகேயியினது [ந்து
पुत्रं अन्वीक्ष्य புதல்வனை உத்தேசி-
अभिभाषते न முகம்கொடுத்தும்
பேசார்.

नित्यक्रोधतया तस्याः कथं नु खरवादि तत् । कैकेय्या वदनं द्रष्टुं पुत्र शक्ष्यामि दुर्गता ॥

पुत्र “குழந்தாய்!
नित्यक्रोधतया { ஸதா “கிடுகிடு” எனும்
க்ரோதச்வபாவமு
டையவளாதலால்
तस्याः कैकेय्याः அந்த கைகேயியினது
तत् அந்த கொடுமைத்த
खरवादि } னத்தை நன்கு விள
ங்கக்காட்டிக்கொண்
டிருக்கும்,

वदनं முகத்தை
द्रष्टुं பார்க்க
दुर्गता பாக்கியக்குறைவு அ
டைந்திருக்கும் நான்
कथं नु எப்படித்தான்
शक्ष्यामि சஹிப்பேன்?

दश सप्त च वर्षाणि तव जातस्य राघव । आसितानि प्रकाङ्क्षन्त्या मया दुःखपरिक्षयम् ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
तव जातस्य நீ பிறந்தது முதல்,
सप्त च दश இருபத்திரான்கு
(7+7+10)
वर्षाणि வருஷங்கள்,

मया என்னை
दुःखपरिक्षयं { எப்படிப்பட்ட கஷ்ட
த்திற்கும் ஈடுபாதி
ருத்தல் என்பதை
எதிர்பாராதவளாய்
आसितानि கழிக்கப்பட்டன.

तदक्षयं महदुःखं नोत्सहे सहितुं चिरम् । विप्रकारं सपत्नीनामेवं जीणाऽपि राघव ॥४६॥

राघव “ஸ்ரீராம!
जीणां முதுமைப்பருவத்தி
லிருக்கும் நான்
सपत्नीनां சக்களத்திகளுடைய
विप्रकारं அவமதிப்பாகிறதும்,
அய்வு ஒழிவின் நி
अक्षयं { ஸதா வினோந்துகொ
ண்டிருக்கிறதும்,

एवं இப்படிப்பட்டதாகிற
தும்,
महत् கொடியதாயிருக்கிற
தமான
तत् दुःखमपि அந்த கஷ்டத்தையும்,
सहितुं ஸஹிக்க
चिरं அந்திகாலத்தில்
उत्सहे न ஒப்பேன்.

अपश्यन्ती तव मुखं परिपूर्णशशिप्रभम् । कृपणा वर्तयिष्यामि कथं कृपणजीविका ॥४७॥

कृपणा	“கதியையழிழந் தவளாய்	} கृபண- ஜீவிகா	நிஷ்டரூசொல் லுக்கு இடங்கொடாதவண் ணமாய் ஏதொன்றை யும் செய்யமுடியாத எப்படி [வளாய் இனி காலங்கழித்து வருவேன்?
तव	உணது		
परिपूर्णशशिप्रभं	முழுமுதிபோன்ற சோதியுடைய	कथं	எப்படி [வளாய்
मुखं	திருமுகத்தை	वर्तयिष्यामि	இனி காலங்கழித்து
अपश्यन्ती	பார்க்காதவளாய்		வருவேன்?

उपवासैश्च योगैश्च बहुभिश्च परिश्रमैः । दुःखं संवर्धितो मोघं त्वं हि दुर्गतया मया ॥४८॥

त्वं	“நீ	संवर्धितः	வளர் த்துவரப்பட்ட டனை.
उपवासैः च	உபவாஸங்களாலும்,	दुर्गतया	பாக்கியக்குறைவுற்ற என்னைல்
बहुभिः	பல	मया	பட்டபாடெல்லாம்
परिश्रमैः	சீர்த்தையுடன் கூடிய	दुःखं च	நிஷ்டரூயோஜனமாய்
योगैः च	தேவதாப்ரார்த்தனை களாலும்,	मोघं हि	விளங்குகிறதே.

स्थिरं तु हृदयं मन्ये ममेदं यन्न दीर्यते । प्रावृषीव महानद्याः स्पृष्टं कूलं नवाम्भसा ॥

मम	“எனது	स्पृष्टं इव	தாக்கப்பட்டதுபோல்
हृदं हृदयं	இந்த ஹிருதயம்	दीर्यते	உடையவேண்டும்.
महानद्याः	மஹாநதியின்	न यत्	அப்படி ஆகாதிருக் கின்ற காரணத்தால்
कूलं	கரை	स्थिरं तु	சிலை எனவே
प्रावृषि	கார்காலத்தில்	मन्ये	நான் நினைக்கின்றேன்.
नवाम्भसा	புது பெரும்வெள்ளத் தால்		

ममैव नूनं मरणं न विद्यते न चावकाशोऽस्ति यमक्षये मम ।

यदन्तकोऽद्यैव न मां जिहीर्षति प्रसह्य सिंहो रुदतीं मृगीमिव ॥५०॥

सिंहः	“ஓர் சிங்கமானது	यत्	என்கிற காரணத்தால்
मृगीं	மான்பேடையை	मम	எனக்கு
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	मरणं एव	மரணமென்பதே
अन्तकः	யமன் [வண்ணமே	विद्यते न	இல்லையா என்ன?
प्रसह्य	மிக்கவும்,	मम	எனக்கு
रुदतीं	அழுதுகொண்டிருக்க என்னை [கும்	यमक्षये	யமலோகத்தில்
मां	இப்பொழுதே	अवकाशः च	காலவைத்துநிற்கும் இடங்கூட
अद्य एव	கொண்டுபோகாதிருக்க ன்றான்	अस्ति न नूनम्	இல்லையா என்னை?
जिहीर्षति न			

स्थिरं हि नूनं हृदयं ममायसं न भिद्यते यद्भुवि नावदीर्यते ।
अनेन दुःखेन च देहमर्पितं ध्रुवं ह्यकाले मरणं न विद्यते

॥ ५१ ॥

अनेन
दुःखेन
अर्पितं
मम हृदयं
स्थिरं
भिद्यते न
देहं च
आयसं
भुवि

“இப்படிப்பட்ட
துக்கத்தால்
துளைக்கப்பட்ட
எனது ஹிருதயம்,
சிலையென
பிளவு படாதிருக்கி
உடலும், [றது.
இரும்பாலானதென
சூழியில்

अवदीर्यते न
यत् नूनं
अकाले हि
मरणं
विद्यते न
ध्रुवं हि

முறிந்துவிழாதிருக்
கிறது.
இதுகாரணத்தாலே
யும்
போகின்ற வேளை
வந்தாலின்றி,
மரணம்
உண்டாகா து என்பது
திண்ணமே.

इदं तु दुःखं यदनर्थकानि मे व्रतानि दानानि च संयमाश्च हि ।
तपश्च तप्तं यदपत्यकारणात् सुनिष्फलं बीजमिवोप्तमूषरे

॥ ५२ ॥

इदं
दुःखं तु
हि
यत्
अपत्यकारणात्
मे व्रतानि
दानानि च

“இந்த
துக்கமொன்றுதான்
எல்லாவற்றிலும்திக
ஆகையால் [மானது.
புதல்வனுக்கு பாக்கிய
மொன்றையே உத்
தேசமாய்
எனது விருதங்களும்,
தானங்களும்,

संयमाः च
अनर्थकानि
तप्तं तपः
यत् च
उषरे
उप्तं बीजं इव
सुनिष्फलम्

தேவதாபிரார்த்தனை
களும்,
வீணய்விட்டன.
புரிந்த தபம்
எதுவோ அதுவும்,
உவர்நிலத்தில்
விதைத்த விரைபோல்
பயனற்றதாய் விட்
டது.

यदि ह्यकाले मरणं स्वयेच्छया लभेत कश्चिद्रुदुःखकशितः ।
गताऽहमद्यैव परेतसंसदं विना त्वया धेनुरिवात्मजेन वै

॥ ५३ ॥

गुरुदुःख- }
कशितः }
कश्चित्
स्वया इच्छया
अकाले
मरणं
लभेत यदि

“பெருந்தயரத்தால்
ஆஸஹயமாய் கஷ்ட
ப்பட்டுக்கொண்டிரு
க்கும்
ஒருவன்,
தனது இஷ்டப்படி
போகின்ற வேளை
வராமலே
மரணத்தை
அடையலாமென்றால்,

त्वया हि विना
आत्मजेन विना
धेनुः इव
अहं
अद्य एव
परेतसंसदं
गता वै

உன்னையே விட்டுப்
பிரிந்தவனும்,
கன்றை விட்டுப்பிரிந்த
பசுபோலிருக்கிறவனா
நான் [மாகிய
இக்கணமே
மரித்தவர்களிருக்கும்
ஸமூஹத்திற்கு (யம
லோகத்திற்கு)
போய்விடுவேனே.

अथापि किं जीवितमद्य मे वृथा त्वया विना चन्द्रनिभाननप्रभ ।

अनुब्रजिष्यामि वनं त्वयैव गौः सुदुर्बला वत्समिवानुकाक्षया ॥ ५४ ॥

चन्द्र- निभाननप्रभ	“ சந்திர னுக்கிடான சோதியுடைய திரு முகமண்டலமுடைய வனே ! உன்னை விட்டுப்பிரிந்த எனக்கு இப்பொழுது நிகிருஷ்டமான இங்கி ருந்து காலம் கழிப் பதென்பது வீண்.	சுதுர்வலா	எப்படிப்பட்டதாகிய உற்சாஹத்தையுமி முந்த நான் அப்படியிருக்கின்ற ஓர் பசு [மையால் வா த்ஸல்யத்தால் கன்றை எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே உன்னுடனேயே காட்டிற்கு பின்பற்றிவருவேன்.”
त्वया विना मे अद्य		अथापि गौः अनुकाक्षया वत्सं इव	
किं जीवितं		त्वया एव वनं अनुब्रजिष्यामि	
वृथा			

भृशमसुखममर्षिता तदा बहु विललाप समीक्ष्य राघवम् ।

व्यसनमुपनिशाम्य सा महत् सुतमिव बद्धमवेक्ष्य किन्नरी ॥ ५५ ॥

वद्धं सुतं अवेक्ष्य किन्नरी	வலையில் சிக்கிக்கொ பார்த்த[ண்ட குஞ்சை ஓர் பெண்கின்னரப் பகழி	असुखं व्यसनं	அஸஹ்யமாயிருக்கிற ஊரைவிட்டு அகற்றி விடுகிறதென்பதை
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே,	भृशं उपनिशाम्य अमर्षिता	திரும்பத்திரும்ப விட் நினைத்து, [டுவிட்டு, சோகத்தை உள்ளடக் கமுடியாதிருந்த
तदा राघवं समीक्ष्य महत्	அப்பொழுது ஸ்ரீராமரை பார்த்து, அளவுகடந்ததாய்	सा बहु विललाप	அவள், மிக்கவும் கண்ணீரைச் சொரிந்து அழுதனள்.

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे विंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 3287.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 932.

एकविंशः सर्गः—இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ २१ ॥

पितृवाक्यपरिपालनप्रतिज्ञा—தந்தையின் சொல்லை ரகஷிக்க பிரதிக்கொ செய்வது.

तथा तु विलपन्तीं तां कौसल्यां राममातरम् । उवाच लक्ष्मणो दीनस्तत्कालसदृशं वचः ॥

लक्ष्मणः तथा तु	லக்ஷ்மணர் அவ்வண்ணமாய் இவ்விஷயத்தில்	तां कौसल्यां	அந்த கோஸலாதேவி யாரைப்பார்த்து,
विलपन्तीं	புலம்பி அழுதுகொ ண்டிருக்கிறவளும்,	दीनः	மிக்கமனம் நொந்தவ ராக்
राममातरं	ஸ்ரீராமரது மாதாவு மாகிய	तत्कालसदृशं वचः उवाच	அச்சமயத்திற்கேற்ற தாயிருக்கின்ற பின்வரும் மொழியை மொழிந்தார்.

न रोचते ममाप्येतदार्थे यद्राघवो वनम् । त्यक्त्वा राज्यश्रियं गच्छेत् स्त्रिया वाक्यवशं गतः ॥

आर्थे " அம்மா !
 राघवः ஸ்ரீராமர் [எது
 स्त्रिया: ஒருபெண்பிள்ளையி-
 वाक्यवशं गतः रियமனத்திற்கு ஈடு
 பட்டவராய்,
 राज्यश्रियं ராஜ்யலக்ஷ்மியை,

त्यक्त्वा உதரி எறிந்துவிட்டு,
 वनं காட்டிற்கு [என்பது,
 गच्छेत् எழுந்தருளுகின்றார்-
 यत् एतत् எதுவோ இது,
 मम अपि எனக்கும்,
 रोचते न ஸம்மதமில்லாதது.

विपरीतश्च वृद्धश्च विषयैश्च प्रधर्षितः । नृपः किमिव न ब्रूयाच्चोद्यमानस्समन्मथः ॥ ३ ॥

नृपः " சக்கிரவர்த்தியார்,
 वृद्धः { வயது முதிர்ந்தவராய்
 முடியாத தனதகையி
 லிருக்கின்றனர்.
 विपरीतः { தடுமாற்றமடைந்திரு
 க்கும் மனத்தராயிரு
 க்கின்றனர்.
 च ஆனபடியால்,
 विषयै: ராஜ்யவிஷயங்களில் *

प्रधर्षितः பாழடைந்திருக்கின்ற
 च இதுவுமன்றி [னர்.
 समन्मथः பார்பாய் ஸக்தராய்,
 चोद्यमानः கேட்டதெல்லாம் தரு
 கின் மவராயிருக்கின்
 च ஆகையால் [றனர்.
 किं इव எதைத்தான்
 ब्रूयात् न ब्रूयात् न கட்டளைசெய்யார் ?

* [ராஜ்யவிஷயங்களில் எது தருமத்திற்கொத்திருக்கிறது எது தருமத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கிறது, என்பதை பகுத்தறிய அவச்யமாகிய தருமவிதிகளை ஞாபகத்திற்குகொண்டுவருதல், அவைகளை ஆராய்ச்சிசெய்து உள்ளபடி அறிதல், இவைகளை மாறாது அனுஷ்டித்தல் என்கிற அங்கங்களில், (ஆர்ஷம்)]

नास्यापराधं पश्यामि नापि दोषं तथाविधम् । येन निर्वास्यते राष्ट्राद्द्वनवासाय राघवः ॥

राघवः " ஸ்ரீராமர்,
 येन எந்தக்காரணத்தைக்
 கொண்டு
 वनवासाय வனத்தில் வாஸம்
 செய்ய
 राष्ट्रान् ராஜ்யத்திற்கின்ற
 निर्वास्यते அனுப்பிவிடப்படுகின்
 றார் ?

अस्य இவருக்கு
 तथाविधं இப்படி விதிக்கவேண்
 अपराधं தீயச்செயலை[டியதான
 पश्यामि न நான் கண்டிலேன்.
 दोषं अपि { பிறருக்கு அஹிதமா
 னதை சிந்தையில் நினை
 த்தலென்பதையும்
 न நான் கண்டிலேன்.

अहं हनिष्ये पितरं वृद्धं कामवशं गतम् । स्त्रिया युक्तं च निर्लज्जं धर्मायुक्तं नृपं यथा ॥

पितरं " திருநாதையாகிய
 वृद्धं முதிர்ந்த வயதிலிருக்
 கும்
 नृपं சக்கிரவர்த்தியாரை
 स्त्रिया ஒரு மனைவியால்
 युक्तं ஆளப்பட்டுவருகின்ற
 வராகவும்
 कामवशं { மனையாட்டியென்னும்
 காரணத்தால் ஒருவ
 ன் வைக்கும் அன்பு
 க்கீடுபட்டவராய்

गतं தன்னறிவையிழந்த
 வராய்
 निर्लज्जं { லோகாபவாதத்தை
 ஒரு பொருட்டாய்
 நினைபாதவராய்
 धर्मायुक्तं च { தருமத்திற்கு விருத்த
 மர்ணதைச் செய்கின்
 மவராயும்,
 यथा இருக்கின்றமையால்
 अहं हनिष्ये நான் கொல்லலாமே.

न तं पश्याम्यहं लोके परोक्षमपि यो नरः । स्वमित्रोऽपि निरस्तोऽपि योऽस्य दोषमुदाहरेत् ॥

यः “எவனேனுமொரு
வண்
स्वमित्रः परमசத்ருவாகியவ
னும்,
यः नरः எந்த மனிதன் அந்த
निरस्तः } பாணம் தைத்து கஷ்
अपि } டப்படுகின்றவனாயி
ருக்கையிலும்
अस्य இவருக்கு

दोषं ஓர் அபசாரமிருப்ப
தாய்,
परोक्षमपि அவரில்லாதவிடத்தி
லுங்கூட
उदाहरेत् சொல்லலாமே.
तं अपि அப்படிப்பட்ட ஒருவ
लोके உலகில் [நையுங்கூட
अहं நான்
पश्यामि न कண்டिलेन.

देवकल्पमृजुं दान्तं रिपूणामपि वत्सलम् ।

धर्मं “தருமத்தை
अवेक्षमाणः நடுவவிடா திருக்கும்
कः எவன்
देवकल्पं தைவத்திற்கொப்பா
னவரும்,
ऋजुं ஸன்மார்க்கசாஸியும்
रिपूणां अपि சத்ருக்களுக்கும்

अवेक्षमाणः को धर्मं त्यजेत्पुत्रमकारणात् ॥

दान्तं தண்ணளியுடையவ
ராய்
वत्सलं நன்மைபுரியும்,
पुत्रं புத்திரனை
अकारणात् காரணமின்றி
त्यजेत् வெளியில் தூரத்திவிடு
வான்.

तदिदं वचनं राज्ञः पुनर्बाल्यमुपेयुषः । पुत्रः को हृदये कुर्याद्राजवृत्तमनुस्मरन् ॥ ८ ॥

तत् ஆகையால்,
बाल्यं { தருமம், அதருமம்,
இவ்விரண்டையும்
பகுத்தறியும் அறி
வை இழந்த தசையை
उपेयुषः அடைந்திருக்கின்ற
राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாரது
इदं वचनं இந்த நியமனத்தை,

राजवृत्तं { சக்கிரவர்த்தியாரது
தற்கால நடவடிக்கை
யை,
अनुस्मरन् { உள்ளபடி அறியும்
தன்மை படைத்தவ
னாயிருக்கும்
पुत्रः पुनः புதல்வனாயிருந்தாலும்
कः எவன்
हृदये कुर्यात् ஹிருதயத்தில் ஏற்றுக்
கொள்வான்.

यावदेव न जानाति कश्चिदर्थमिमं नरः ।

मया पार्श्वे सधनुषा तव गुप्तस्य राघव ।
राघव “ஸ்ரீராம!
कश्चित् உரிமை இல்லாதவனாகி
ய

तावदेव मया सार्धमात्मस्थं कुरु शासनम् ॥

कस्समर्थोऽधिकं कर्तुं कृतान्तस्येव तिष्ठतः ॥
यावत् எதற்குள்
अर्थं சபலார்த்தமாய் விளங்

नरः एव ஆக்மாவும்,
குகிற

* [சரியான வழியில் கிடைத்தது சக்லார்த்தம் என்பது, அப்படியுமிப்படியு
மாய் நியாயத்திலும் அநியாயத்திலும் கிடைத்தது சபலார்த்தமென்பது, அதரு
மத்தாலேயே கிடைத்தது க்ருஷ்ணார்த்தமென்பது. இப்படி மூவகைப்பட்ட
அர்த்தங்களில் சபலார்த்தமாய் விளங்குகிற,]

शासनं

அரசாளுகையை,

जानाति न

{ தன்னுடையதாய் உரிமை கொண்டாடாதிருக்கின்றேனோ,

तावदेव

அதற்க்குள்ளேயே

इमं

இதை,

आत्मस्थं

தேவீ ருடையதாய்

मया सार्धं

என்னோடுகூடி

कुरु

செய்துகொள்வீராக,

तिष्ठतः

உரிமையால் அனுபவித்து வருகின்றவராய்,

निर्मनुष्यामिमां सर्वाभयोर्ध्यां मनुजर्षभ । करिष्यामि शरैस्तीक्ष्णैर्यदि स्थास्यति विप्रिये ॥

मनुजर्षभ

“புருஷோத்தமாய்!

विप्रिये

அநியாயமான கார்யத்

अभ्योभ्यां

அயோத்தியை [தில்,

स्थास्यति

{ தனக்குதவிபுரியும் வண்ணமாப் தன்பக்கலைச்சேர்ந்ததாய் செய்துவிடுவான்,

भरतस्याथ पश्यो वा यो वास्य हितमिच्छति । सर्वानैतान्वधिष्यामि मृदुहिं परिभूयते ॥

मृदुः वा

{ “ஆண்மையை உள்ளடக்கி பொறுமை பூண்டு எளிதிலிணங்கும் ஸாதுவாய் மட்டும் ஒருவனிருந்தாலவன் முழுமையும்

अथ

அவமதிசெய்யப்படு

परिभूयते

கின்றான்.

हि

ஆனபடியால்

अस्य

இந்த

प्रोत्साहितोऽयं कैकेय्या स दुष्टो यदि नः पिता । अमित्तभूतो निस्सङ्गं बध्यतां वध्यतामपि ॥

नः

“நமது

अयं पिता

இந்த திருதாதை,

कैकेय्या

கைகேயியால் [வராய்

प्रोत्साहितः

துர்போதிக்கப்பட்ட-

दुष्टः

நீதி இழந்தவராய்,

यदि

இருக்கும் பகஷத்தில்,

बध्यतां

சிறையில் வைக்கப்பட்டும்.

कृतान्तस्य

{ எடுத்துக்கொண்ட எப்படிப்பட்ட கார்யத்தையும் ஸரியாய் முடிக்கின்றவராய்,

सधनुषा

கையில் வில்பிடித்த

मया

என்னால்

पाशं

பக்கலில்

गुसस्य

பாதுகாக்கப்பட்டவ

तव

தேவீ ருக்கு, [ருமான

कः इव

எவன்தான்

अधिकं

இடையூறை

कुरु समयः

செய்யவல்லன்?

यदि

என்கிற விஷயத்தில்

इमां सर्वां

இது முழுதையும்,

तीक्ष्णैः

கூர்மையான

शरैः

பாணங்களால்,

निर्मनुष्यां

மனிதப்பூண்டே இல்

லாததாக

நான் செய்வேன்.

करिष्यामि

भरतस्य

பரதனுக்கு

हितं

பெருமையை

इच्छति वा

தேடுகிறதாய்

पश्यः

பக்கலிலிருந்து உதவி

புரிகிறதாயாகிறது

यः

எந்த ஜனஸமூஹ

மோ,

एतान् सर्वान्

இந்த எல்லோரையும்,

वधिष्यामि

நான் கொன்றுவிடு

வேன்.

सः अमित्तभूतः

அவர் சத்ருவுக்கு உத

अपि

விபுரிகிறவராகவும்

ருந்தால்,

निस्सङ्गं

தந்தையெனும் வாத்

ஸல்யத்தை விட்டொ

ழித்து

वध्यताम्

கொன்றுவிடப்பட்

டும்.

गुरोरप्यवलिसस्य कार्याकार्यमजानतः । उत्पथं प्रतिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम् ॥१४॥

कार्याकार्यं	“ ஒரு கார்யம் தருமம் தருமமென்பதை	प्रतिपन्नस्य	ப்ரவருத்திக்கின்ற
अजानतः	பகுத்தறியும் தன்மை யை இழந்தவராய்	गुरोः अपि	தாதைக்குங்கூட
अवलिसस्य	அறிவுமயங்கினவராய்	शासनं	தண்டனை
उत्पथं	அதருமத்தில்	कार्यं	செய்யவேண்டியதாய்
		भवति	இருக்கிறது.

बलमेष किमाश्रित्य हेतुं वा पुरुषोत्तम । दातुमिच्छति कैकेयै राज्यं स्फीतमिदं तव ॥

पुरुषोत्तम	“ புருஷோத்தம!	तव	தேவரீருடையதாகிய
एषः	இவர்	स्फीतं	மஹத்தான
किं बलं	எந்த பலத்தைத்தான கட்டும்,	राज्यं	ராஜ்யத்தை
हेतुं वा	ஹேதுவைத்தானாகட் டும்,	कैकेयै	கைகேயி அம்மானுக்கு
आश्रित्य	அவலம்பித்து	दातुं	பரிசாய் அளிக்க
		इदं	இப்பொழுது
		इच्छति	நினைக்கின்றனர்.

त्वया चैव मया चैव कृत्वा वैरमुत्तमम् । काऽस्य शक्तिः श्रियं दातुं भरतायारिशासन ॥

अरिशासन	“ எப்படிப்பட்ட அப ராதிரயையும் சிகழிக் கின்றவரே!	कृत्वा	செய்துகொண்டு
त्वया एव च	தேவரீருடனும்,	भरताय	பரதனுக்கு
मया एव च	அடியேனுடனும்,	श्रियं	ராஜ்யாதிகாரத்தை
अनुत्तमं वैरं	பரமவைரத்தை	दातुं	ஒப்புவிக்க
		अस्य	இவருக்கு
		शक्तिः का	சக்தி எது?*

[* 1. ப்ரபுசக்தி—புஸுசக்தி என்ற மன்னர்களாயிருக்கும்பந்தஸ்தால் ஏற்படும் தருமவிருத்தமின்றி அதிகாரம் செலுத்துதற்குரிய சக்தி. 2. ப்ரபாவசக்தி தரும விருத்தமின்றி ஸதா நியாயவழிகளேயே ஆலோசனைகள் செய்யும் மந்திரிமார் களின் ஆலோசனைக்கீடுபட்டு, அதனால் அதிகாரம்கொண்டு செய்யும் சக்தி. 3. உத்த்வாஹசக்தி—உஸாஹசக்தி. திமிர் பிடித்து, ஒரு கார்யத்தில் நியாயப்படி புக்கக் கூடாததாயிருக்கையில், தலைக்கொழுப்பால் புருவோமெனும் நினைக்கும் சக்தி.

இப்படி மூவகைப்பட்ட மன்னர்களுக்கு உரிய சக்திகளில் எந்த சக்தி?]

अनुरक्तोऽस्मि भावेन भ्रातरं देवि तत्वतः । सत्येन धनुषा चैव दत्तेनेष्टेन ते शपे ॥१७॥

देवि	“ அம்மா!	सत्येन	ஸத்தியத்தின்மீதும்
भ्रातरं	‘தமயனரிடம்	धनुषा	வில்லின்மீதும்,
तत्वतः	உள்ளூர	दत्तेन च	தானத்தின்மீதும்,
भावेन	பக்தி ஒன்றையே ஸர் வமாய்க்கொண்டு,	ते	தேவரீருக்கு
अनुरक्तः	திருவுளம் கோணுது	इष्टेन एव	இஷ்டமானது எது வோ அதன்மீதும்,
अस्मि	நடக்கும் தாஸனடி யேன்’ என்பதை	शपे	உறுதிசெய்து கொடுக் கின்றேன்.

दीप्तमग्निमरण्यं वा यदि रामः प्रवेक्ष्यति । प्रविष्टं तत्र मां देवि त्वं पूर्वमवधारय ॥ १८ ॥

देवि “அம்மா!
 दीप्तं अग्निं கொழுந்துவிட்டொரி
 யும் தீயிலேனும்
 अरण्यं वा அரணயத்திலேனும்
 रामः ஸ்ரீராமர்
 खेक्ष्यति यदि புகம்போகின்றாரென்
 கிற பகூத்தில்

तत्र अतिल
 मां अद्यप्येव
 पूर्वं अवरोक्तुं मुन्तिये
 प्रविष्टं पुरुं तुविट्टवकुक
 தேவீர் திருவுளத்தில்
 நம்பிக்கை கொண்டு
 வருள்வீராக.

हरामि वीर्याहुस्वं ते तमः सूर्य इवोदितः । देवी पश्यतु मे वीर्यं राघवश्चैव पश्यतु ॥ १९ ॥

राघवः एव “ஸ்ரீராமர் மட்டும்
 पश्यतु தீர்க்காலோசனை செய்
 து நிச்சயிக்கட்டும்.
 उदितः உதயமான
 सूर्यः சூர்யபகவான்
 तमः इव இருளை எவ்வண்ண
 மேர் அவ்வண்ணமே

वीर्यात् ஆண்மையால்
 ते दुःखं தேவீரது துயரத்தை
 हरामि ஒழித்துவிடுவேன்.
 देवी च தேவியாரும்
 मे वीर्यं எனது திறமைமைய
 पश्यतु கண்ணாக்கண்டு
 களிக்கலாம்.

हनिष्ये पितरं वृद्धं कैकेयासक्तमानसम् । कृपणं च स्थितं बाल्ये वृद्धभावेन गर्हितम् ॥

वृद्धं “வயது முதிர்ந்தவரும்,
 कैकेयासक्त- } கைகேயிதேவியாரது
 मानसं } மனங்கோணுது நட
 ப்பதே ஸர்வவுமாய்
 க்கொண்டுவிளங்கும்
 சிந்தையுடையவரும்,
 वृद्धभावेन வார்த்தக தசையால்
 தருமம், அதருமம் இவ்
 விரண்டையும் பகுத்
 बाल्ये } தறியும் அறிவை இ
 முந்துவிட்ட தசை
 யில்

स्थितं இருக்கின்றவராய்
 { எதை செய்யலாம் எ
 தை செய்யக்கூடா
 தென்று அறிவதற்கு
 कृपणं } வேண்டிய க்ரூனாசக
 தியை முற்றிலும்
 இழந்தவராய்
 गर्हितं च } யாவருடைய அவமா
 ன்ச்சொல்லுக்குமா
 ளாகிவிட்டவருமாகிய
 पितरं } திருத்தாதையை
 हनिष्ये } நான் கொல்லலாமே .

एतत्तु वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य महात्मनः । उवाच रामं कौसल्या रुदन्ती शोकलालसा ॥

शोकलालसा कடுந்துயரத்தால்
 மனம் நொந்து
 रुदन्ती { கண்ணீர் பெருக்கி அ
 முதுகொண்டிருந்
 வளும்,
 महात्मनः மஹாத்மாவான
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய
 एतत् वचनं இந்த மொழிக்கு

श्रुत्वा திருச்செவிசாற்றியரு
 ளியவருமான
 कौसल्या கோஸலாதேவியார்
 रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 तु இதுவிஷயத்திலிப்
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
 ளள்.

भ्रातुस्ते वदतः पुत्र लक्ष्मणस्य श्रुतं त्वया । यदत्रानन्तरं कार्यं कुरुष्व यदि रोचते ॥

புத்ர
தே ஆது:
லக்ஷ்மணஸ்ய
வதத:
த்வயா
श्रुतं
“குழந்தாய்!
உனது தம்பரி
லக்ஷ்மணன்
சொல்லுகையில்
உன்னால்
செவிகொடுத்து கேட்
கப்பட்டதாகிறது

यत्
रोचते यदि
अत्र
अनन्तरं
कार्यं
कुरुष्व
எதுவோ ஆது,
நலமெனத் தோன்று
கிற பக்கத்தில்
இவ்விடத்திலேயே
இப்பவே
செய்யவேண்டிய கார்
யத்தை
செய்து முடிப்பாயாக.

न चाधर्म्यं वचः श्रुत्वा सपत्न्या मम भाषितम् । विहाय शोकसन्तप्तां गन्तुमर्हसि मामितः ॥

शोकसन्तप्तां
मां च
विहाय
मम सपत्न्या
भाषितं
अधर्म्यं
“கடுத்துயர்த்தால் ம
னம் நொந்து தவித்
துக்கொண்டிருக்கும்
என்னையே
விட்டு,
எனது சக்களத்தி
கூறப்பட்ட [யால்
தருமவிருத்தமாகிய

वचः
श्रुत्वा
इतः
गन्तुं
अर्हसि न
நியமனத்தை
கிரமேற்கொண்டு அ
னுஷ்டிப்பவையிருந்
துகொண்டு,
இவ்விடமிருந்து
போய்விடுவதற்கு
நீ ஒப்புக்கொள்ளக்
கூடாது.

धर्मज्ञ यदि धर्मिष्ठ धर्मं चरितुमिच्छसि । शुश्रूष मामिहस्थस्त्वं चर धर्ममनुत्तमम् ॥ २४ ॥

धर्मज्ञ
धर्मिष्ठ
अनुत्तमं
धर्मं
चर
त्वं
“தருமறிந்தவனே!
தருமமொன்றையே
ஸ்தா அனுஷ்டிப்ப
வனே!
எதற்கும் மேலான
தாய் விளங்குகிற
தருமமாகிற எதுவோ
அனுஷ்டி. [அதை
நீ

धर्मं
चरितुं
इच्छसि यदि
इहस्थः
मां
शुश्रूष
தருமத்தை
எப்பவும் அனுஷ்டிக்க
மனதில் நிச்சயித்திரு
க்கிறாயென்கிற பக்க
த்தில்
இங்கிருந்துகொண்
எனக்கு [டே. நீ
பணிவிடை செய்வா
யாக.

शुश्रूषुर्जननीं पुत्र स्वगृहे नियतो वसन् । परेण तपसा युक्तः काश्यपस्त्रिदिवङ्गतः ॥ २५ ॥

पुत्र
काश्यपः
स्वगृहे
नियतः
वसन्
परेण तपसा
“குழந்தாய்!
காச்யபரென்பவர்
தனது திருமாளிகை
நியமமாய் [யில்
இருந்துகொண்டு
மிக காயக்கலைசத்தால்

युक्तः
जननीं
शुश्रूषुः
त्रिदिवं
गतः
பாடுபடுகின்றவராய்
தாயாருக்கு
பணிவிடை புரிபவ
ராய்
சுவர்க்கத்தை
அடைந்தார்.

विलपन्ती तथा दीनां कौसल्यां जननीं ततः । उवाच रामो धर्मात्मा वचनं धर्मसंहितम् ॥

धर्मात्मा	தருமா த்மா வாகும்
रामः	பூதீராமர்
ततः	அப்பொழுது
तथा	அவ்வண்ணமாய்
दीनां	மனம் நொந்து
विलपन्तीं	{ கண்ணீர் பெருக்கி அழுது புலம்பிக்கொண்டிருந்த
जननीं	பெற்ற தாயாகிய

कौसल्यां	கோசலாதேவியாரைப் பார்த்து
धर्मसंहितं	{ தர்மவிதிகளை நன்கு விளக்கக் காட்டுகிற தாகிய
वचनं	பின்வரும் திருவாக்கை
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

नास्ति शक्तिः पितुर्वाक्यं समतिक्रमितुं मम । प्रसादये त्वां शिरसा गन्तुमिच्छाम्यहं वनम् ॥

पितुः	“ திருகாதையின்
वाक्यं	நியமனத்தை
समतिक्रमितुं	உல்லங்கனம் செய்ய
शक्तिः	அதிகாரம்
मम	எனக்கு
अस्ति न	இல்லை.
अहं	நான்

वनं गन्तुं	காட்டிற்குப் போக
इच्छामि	சித்தமாகிவிட்டேன்.
त्वां	தேவீரை
शिरसा- प्रसादये	{ நான் முடிதாழ்த்தி நமஸ்காரம் பண்ணி உள்ளம் குளிர்த்து ஆசீர்வதித்தருள பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ऋषिणा च पितुर्वाक्यं कुर्वता व्रतचारिणा । गौहता जानता धर्मं कण्डुनापि विपश्चिता ॥

धर्मं	“ தருமயின்னதென்ப
जानता	உள்ளபடியறிந்த [தை
विपश्चिता	மகா க்ஞானவானும்,
पितुः	தாதையின்
वाक्यं च	நியமனமாகிறதெ
कुर्वता	சிரமேற்கொண்டுசெய்துமுடிக்கின்றவராய்

व्रतचारिणा	{ அதொன்றையே சகல தருமமுமாய் கைப்பற்றியிருந்தவருமாகிய
कण्डुना	கண்டு என்ற
ऋषिणा	ரிஷியால்
गौः अपि	ஓர் பசுவும்
हता	கொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

अस्माकं च कुले पूर्वं सगरस्याज्ञया पितुः । खनञ्जिः सागरैर्भूमिमवाप्तस्सुमहान्वधः ॥

पूर्वं	“ முன்காலத்தில்
अस्माकं कुले च	நமது குலத்திலேயே
पितुः सगरस्य	பிதாவாகிய ஸகர மஹாராஜருடைய
आज्ञया	நியமனத்தைக்கொ
भूमिं	பூமியை [ண்டு

खनञ्जिः	தோண்டிய
सागरैः	ஸகரபுத்திரர்களால்
सुमहान्	ஒருவர்கூட பிழைத்து வராததாகிய
वधः	மரணமானது
अवासः	அடையப்பட்டது.

जामदग्न्येन रामेण रेणुका जननी स्वयम् । कृत्वा परशुनाऽऽरग्ये पितृवचनकारिणा ॥३४॥

पितुः	“ தந்தையின்	स्वयं	தன்னை
वचनकारिणा	{	नियमनத்தை சிரமேற்	பெற்ற தாயாகிய
		கொண்டு செய்து முடிக்கின்றவரும்,	ரேணுகை என்பவள்,
जामदग्नेन		ஜமதக்ணியின் புதல்	கோடாரியால்
		வருமான	வெட்டி வீழ்த்தப்
रामेण	பரசுராமரால்,		பட்டனள்.

एतैरन्यैश्च बहुभिर्देवि देवसमैः कृतम् । पितृवचनमक्रीवं करिष्यामि पितृहितम् ॥ ३५ ॥

देवि	“ தாயே!	अक्रीवं	பின்போகாதபடி
देवसमैः	தேவர்களுக்கொப்	कृतं	செய்துமுடிக்கப்
	பான		பட்டிருக்கிறது.
एतैः	இவர்களாலும்,	पितुः	திருதாதைக்கு
बहुभिः	இன்னும் இவர்களை	{	மனங்கொணாததாயி
	ஒத்த		ருக்கிறது எதுவோ
अन्यैः च	சாதாரண மானிடர்	हितं	அதை
	களாலும்,	करिष्यामि	நான் செய்தே
पितुः वचनं	பிதாவின் நியமனம்		திருவேன்.

न खल्वेतन्मयैकेन क्रियते पितृशासनम् । एतैरपि कृतं देवि ये मया तव कीर्तिताः ॥ ३६ ॥

देवि	“ அம்மா!	खलु	அப்படி திருவுள்ளத்
एतत्	இந்த		தில் கொள்ளலாகாது.
पितृशासनं	பித்ருவாக்யபரிபால	मया	என்னால்
मया	என் [னமென்பது	कीर्तिताः	மேற்சொல்லப்பட்ட
एकेन	ஒருவனால்		டவர்கள்
अपि	மட்டும்	ये	எவர்களோ
क्रियते न	அனுஷ்டிக்கப்படுகிற	एतैः	இவர்களாலும்
	து என்பது இல்லை.	कृतम्	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
तव	தேவரீர்		டிருக்கிறது.

नाहं धर्मपूर्वं ते प्रतिकूलं प्रवर्तये । पूर्वैरयमभिप्रेतो गतो मार्गोऽनुगम्यते ॥ ३७ ॥

ते	“ தேவரீரது	अयं	இந்த
प्रतिकूलं	{	திருவுளத்தில் ஏற்று	தருமநெறியானது
		க்கொள்ளப்படாதி	முன்னோர்களால்
	ருக்கையில்,	पूर्वैः	எதற்கும் மேம்பட்ட
अपूर्वं	முன்னோர்களால் அனு	अभिप्रेतः	டதாய்,
	ஷ்டிக்கப்படாததாகிய		ஒப்புக்கொள்ளப்
धर्मं	ஓர் தருமானுஷ்டா	गतः	பட்டதாய்
अहं	நான் [னத்தை		
प्रवर्तये न	புதிதாய் ஆரம்பிக்க	अनुगम्यते	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
	வில்லை.		டிருக்கிறது.

तदेतच्च मया कार्यं क्रियते भुवि नान्यथा । पितुर्हि वचनं कुर्वन्न कश्चिन्नाम हीयते ॥३८॥

भुवि	“உலகில்	नाम	தருமசாஸ்திரவிதிகள்
पितुः	பிதாவின்,		
वचनं तु	நியமனம், எதுவாயிருந்தாலும் அதை,	तत्	ஆனபடியால்
कुर्वन्	பத்தி தலைக்கொண்டு	मया	என்னால்
कश्चित्	ஒருவன் [செய்கின்ற	एतत्	இந்த
हीयते न	பாக்கியக்குறை	कायं हि	தருமானுஷ்டானமே
	அடையான்.	क्रियते	அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது”.
अन्यथा	} எக்காலத்திலும் இத்தற்கு விரோதமாய் நடைபெற்றிருக்கிறது என்று இல்லை. [பது		
न			

तामेवमुक्त्वा जननीं लक्ष्मणं पुनरब्रवीत् । वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥

सर्वधनुष्मतां	வில்லாளிகள் எல்லாரி	एवं	இவ்வண்ணமாய்
श्रेष्ठः	தலைமைபெற்று [னும் விளங்குகிறவரும்,	उक्त्वा	திருவாய்மலர்ந்தருளிய பின்னர்
पुनः	அப்படிப்பட்டவரும்,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
वाक्यविदां	தருமவிதிகளை அறிந்தவர்கள் எல்லோரிலும்	वाक्यं	பார்த்து,
श्रेष्ठः	உத்தமராகிய அவர்	अब्रवीत्	பின்வரும் வாக்கை திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.
तां जननीं	அந்த பெற்ற தாயிடம்		

तव लक्ष्मण जानामि मयि स्नेहमनुत्तमम् । विक्रमं चैव सत्त्वं च तेजश्चैव दुरासदम् ॥४०॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	मयि च	என்னிடத்தில்
तव	உனது [கரிய		வைத்திருக்கும்
दुरासदं	பிறர்க்கு கிட்டுவதற்பராக்கிரமத்தையும்,	अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத
विक्रमं एव	பிறவிக்குணமாகவே	स्नेहं च	பத்திமையையும்,
तेजः च	வந்ததாகிய	जानामि	} நான் உள்ளதை உள்ளபடி சிந்தையில் வைத்திருக்கின்றேன்.
सत्त्वं एव	சொன்னபடி செய்து முடிக்கவல்ல திறமையையும்		

मम मातुर्महदुःखमतुलं शुभलक्षण । अभिप्रायमविज्ञाय सत्यस्य च शमस्य च ॥ ४१ ॥

शुभलक्षण	“வேதங்களெல்லாவற்றிலும் நிபுணரென லோகப்ரசித்திபெற்றவனே! சத்தியத்தினுடைய	शमस्य च	} ஐதேந்திரியரைய் எனவும் ‘சசன் செயல்’ என பெருமை பூண்டு தருமம் ஒன்றையே அனுஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவத்தினுடையவும்
सत्यस्य च			

अभिप्रायं
अविज्ञाय
मम
मातुः

ரஹஸ்யத்தை,
உள்ளபடி அறியாதி
ருக்கிறவளாகிய
எனது
அன்னையாருக்கு

दुःखं
अनुलं
महत्

மனத்துயரமென்பது
மிக்க அதிகமே;
நீடித்த காலமும்
உளதே.

धर्मो हि परमो लोके धर्मं सत्यं प्रतिष्ठितम् । धर्मसंश्रितमेतच्च पितुर्वचनमुत्तमम् ॥ ४२ ॥

धर्मः हि
लोके
परमः
धर्मं

“எந்த ஒரு தருமத்தி
னினு நான்கு புரு
ஷார்த்தங்களும் கி
டைக்கின்றனவோ
அந்த ஒரு தருமம்
தான்,
உலகில்
எதற்கும் மேம்பட்ட
தாய் எவனும் அனு
ஷ்டிக்கவேண்டியதா
யுளது.
இந்த தருமவர்க்கத்
தில்

सत्यं
उत्तमं
प्रतिष्ठितं
पितुः
एतत्
वचनं च
धर्मसंश्रितम्

‘சொன்ன சொல்
தவறாமே’ என்பது
மிகச் சிறந்ததாய்,
கொண்டாடப்பட்ட
டிருக்கிறது.
திருதாதையின்
இந்த
நியமனம்,
தருமவிதிகளுக்
கொத்துதான்.

संश्रुत्य च पितुर्वाक्यं मातुर्वा ब्राह्मणस्य वा । न कर्तव्यं वृथा वीर धर्ममाश्रित्य तिष्ठता ॥

वीर
धर्मं
आश्रित्य
तिष्ठता

“புருஷோத்தம!
நான்கு புருஷார்த்தங்
களையும் அளிக்கிற
தாகிய தருமமொன்
றையே
ஸர்வவுமாய்க்கொ
ண்டு,
உலகில் வலிக்கும்
ஒருவனால்

पितुः
मातुः वा
ब्राह्मणस्य वा
वाच्यं
संश्रुत्य
च
वृथा
कर्तव्यं न

தந்தையினுடையவும்,
தாயினுடையவும்,
பிராமணனுடைய
வும்
நியமனத்தை
செய்வதாக வாக்களி
பின்னர் [த்து,
பயனற்றதாக
செய்யலாகாது.

सोऽहं न शक्यामि पितुर्नियोगमतिवर्तितुम् । पितुर्हि वचनाद्विर कैकेय्याऽहं प्रचोदितः ॥

वीर
पितुः
वचनान् हि
कैकेय्या
अहं
प्रचोदितः

“புருஷோத்தம!
திருதாதையின்
உத்திரவினால்தான்
கைகேயி அம்மாளால்
நான்
ஆக்ரோபிக்கப்பட்
டேன்.

सः
अहं
पितुः
नियोगं
अतिवर्तितुं
शक्यामि न

அந்த
நான்
திருதாதையின்
நியமனத்தை
உல்லங்கனம் செய்ய
இணங்கமாட்டேன்.

तदेतां विसृजानार्यां क्षत्रधर्माश्रितां मतिम् । धर्ममाश्रय मा तैक्ष्ण्यं मद्बुद्धिरनुगम्यताम् ॥

तत्

“ ஆகையால்

अनार्यां

லோகத்தில் எப்பவும்
அனுஷ்டிக்கவேண்டி-
யதாயிருக்கும் தரும
த்திற்கு ஒவ்வாததா-
யிருகிறது,

क्षत्रधर्माश्रितां

தன்னிடத்தில் மஹத்
தான போர்வீரத்த
ன்மை இருக்கிறதெ-
ன்பதை நன்கு விள-
ங்கக்காட்டுகிறதாகிய

एतां

இந்த

मतिं

அப்பிப்பிராயத்தை

विसृज

நீ விட்டொழி.

धर्मं

தருமமொன்றையே

आश्रय

ஸர்வவுமாய்க்

கொண்டு நட.

तैक्ष्ण्यं

கொடுமை என்பது

मा

வேண்டாம்.

मद्बुद्धिः

என் கருத்து

अनुगम्यतां

ஏற்றுக்கொள்ளப்

பட்டும்”

तमेवमुक्त्वा सौहार्दाद्भ्रातरं लक्ष्मणाग्रजः । उवाच भूयः कौसल्यां प्राञ्जलिश्शिरसा नतः ॥

लक्ष्मणाग्रजः

லக்ஷ்மணரின் தமைய

तं

அந்த [ரொராகுமவர்,

भ्रातरं

தம்பிக்கு

सौहार्दात्

அன்பினதிசயத்தால்

एवं

மேற்கண்டவண்

ணமாய்

उक्त्वा

உபதேசித்தருளி

விட்டு,

भूयः

அதன்மேல்

कौसल्यां

கோஸலாதேவியாரை

பார்த்து

शिरसा नतः

முடிதாழ்த்தி

நமஸ்கரித்து

प्राञ्जलिः

அஞ்சலிஹஸ்தராசி

उवाच

பின்வருமாறு திரு

வாய்மலர்ந்தருளினார்.

अनुमन्यस्व मां देवि गमिष्यन्तमितो वनम् । शापिताऽसि मम प्राणैः कुरु स्वस्त्यनानि मे ॥

देवि

“ அம்மா!

इतः

இவ்விடத்திலிருந்து

वनं

காட்டிற்கு

गमिष्यन्तं

போகப்போகிற

मां

அடியேனுக்கு,

अनुमन्यस्व

தேவரீர் உள்ள புவந்
து விடைகொடுத்த
னுப்ப அருள்வீராக.

मम

எனது

प्राणैः

உயிரின்மேல்

शापिता असि

ஆணையிட்டு தேவரீர்
இப்பொழுது பிரார
த்திக்கப்படுகின்றீர்.

मे

எனக்கு

स्वस्त्यनानि

வழியில் நன்மை உண்
டாகும்படி ஆசீர்வா
தங்களாகிற ஸ்வஸ்த்
த்யயனமென்கிற
வைகளை

कुरु

செய்தருள்வீராக.

तीर्णप्रतिज्ञश्च वनात्पुनरेष्याम्यहं पुरीम् । ययातिरिव राजर्षिः पुरा हित्वा पुनर्दिवम् ॥

पुरा

“ முன்னொருகால்

ययातिः राजर्षिः

யயாதி என்ற ராஜர்ஷி

हित्वा

மன்னு லகத்திற்கனு

பயிவிடப்பட்டனர்.

पुनः

மீண்டும்,

दिवं

விண்ணுலகத்தை அ

டைந்து

हव एவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
वनात् वனத்தினின்று
अहं च அடியேனும்
पुनः மீளவும்

पुरीं பட்டணத்திற்கு
तीर्थप्रतिष्ठः பரதிக்ளைஞயை பூர்,க்தி
செய்தவனாய்,
एष्यामि வந்துசேருவேன்.

शोकःसन्धार्यतां मातृहृदये साधु मा शुचः ।

वनवासादिहैष्यामि पुनः कृत्वा पितुर्वचः ॥

मातः “அம்மா!
शोकः துயரமென்பது
साधु இத்துடன் ஒழித்து
விடப்பட்டும்.
हृदये ஹிருதயத்தில்
शुचः எப்படிப்பட்ட கவலை
मा வேண்டாம். [களும்,
संधार्यतां {உயிர்வைத்துக்கொண்
டு காலங்கழிக்கப்பட
ட்டும்.

पितुः திருதாயை
वचः நியமனத்தை
कृत्वा சரிவர செய்துமுடி
த்து,
वनवासात् வனவாஸத்தை விட்டு
पुनः மீளவும்
इह இங்கு
एष्यामि வந்துசேருவேன்.

त्वया मया च वैदेह्या लक्ष्मणेन सुमित्रया ।

पितुर्नियोगे स्थातव्यमेष धर्मसनातनः ॥

मया “அடியேனாலும்
वैदेह्या வைதேஹியாலும்,
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனாலும்,
सुमित्रया ஸுமித்திராதேவியா
ராலும்,
त्वया च தேவிராலும்,
पितुः திருதாயைக்கு

नियोगे மனங்கோணுது நடக்
கிறதாகிய கடமையில்
स्थातव्यं ஆஸக்தி வைக்கப்பட
एषः இது [வேண்டியது.
सनातनः தொன்று தொட்டு
வருகிற
धर्मः தருமம்.

अम्ब संहृत्य संभारान् दुःखं हृदि निगृह्य च ।

वनवासकृता बुद्धिर्मम धर्म्याऽनुवर्त्यताम् ॥

अम्ब { “அடியேனை பெற்று
ஸதா புத்திரவாந்ஸ
ல்யத்துடன் வளர்ந்
தருளிய அம்மா!
संभारान् சாஸ்திரஸூகங்களை
संहृत्य திருவுளத்தில் கொண்
டுவந்து,
हृदि ஹிருதயத்தில்
दुःखं च துயரமென்பதையே
निगृह्य முற்றிலும் விட்டொ
ழித்து,

मम எனது
वनवासकृता வனவாஸத்தால்
விளைகிற
धर्म्या { பிஞ்ருவாக்யபரிபால
னமாகிற தருமத்தை
நன்குவிளங்கக்காட்
டுகிறதாகிய
बुद्धिः பிரவர்த்தியானது,
अनुवर्त्यताम् தேவிரால் அங்குகரிக்க
ப்பட்டும். ”

एतद्वचस्तस्य निशम्य माता सुधर्म्यमव्यग्रमविकृवं च ।
मृतेव संज्ञां प्रतिलभ्य देवी समीक्ष्य रामं पुनरित्युवाच

॥ ५२ ॥

देवी	பெண்மக்களில் உத் தமியாராகிய		
तस्य	அவரது	अव्यग्रं च	{ திருவுள முவந்தே அ னுஷ்டிக்கப்படுகிற தென்பதை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிற துமாகிய,
माता	தாய்	वचः	
एतत्	இந்த	निशम्य	{ திருவாக்கை, செவிக்கொண்டு, பலபடியாய் தனக்கு ள்ளேயே சிந்தித்து
सुधर्म्यं	{ பித்ருவாக்யபரிபால னமாகிற தருமத் தின் பெருமையை நன்கு விளங்கக்காட் டுகிறதும்	समीक्ष्य	{ அப்படியும், சற்றுநேரம் தன்ன றிவு இழந்தவளாகி
अविकृवं		{ திருவுளத்தை சற்றே னும் சிதறவிடாதிரு க்கும் தன்மையை நன்கு விளங்கக்கா ட்டுகிறதும்,	पुनः
			मृता इव
		संज्ञां	
		प्रतिलभ्य	
		रामं	
		इति	
		उवाच	

यथैव ते पुत्र पिता तथाऽहं गुरुः स्वधर्मेण सुहृत्तया च ।

न त्वाऽनुजानामि न मां विहाय सुदुःखितामर्हसि गन्तुमेवम्

॥ ५३ ॥

पुत्र	“குழந்தாய்! { இம்மண்ணிலகில் ஒரு வன் அவனுக்கேற்ப ட்டதாயுள்ள கடமை களை செய்துமுடிப்ப தால் விளையும் தரும மொன்றைக்கொண்டு பத்திமையால், உனது திருதாதை, எப்படி.	तथा	அவ்வண்ணமே, நானும்
स्वधर्मेण		अहं एव	உனக்கு
सुहृत्तया		त्वा	விடைகொடுக்கமாட் டேன்.
ते पिता		अनुजानामि न	
यथा		एवं	இப்படி
गुरुः च	{ அன்பிற்குப்பாத்திர மாய் விளங்குகின்ற ரோ,	सुदुःखितां	{ மிக்கமனம்நொந்து பரிதபித்துக்கொண் டிருக்கும், என்னை
			मां
		विहाय	
		गन्तुं	
		अर्हसि न	

किं जीवितेनेह विना त्वया मे लोकेन वा किं स्वधयाऽमृतेन ।

श्रेयो मुहूर्तं तव सन्निधानं ममेह कृत्स्नादपि जीवलोकात्

॥ ५४ ॥

கூல்தான	“எல்லாரிடமிருக்கிற தாகிய	சுஹூர்த்	ஒரு நிமிஷமெனும்
जीवलोकात्	{ ஜீவாத்மகங்களின் அ னுஷ்டானமென்கிற காரணத்தால்	इह	இவ்வுலகில்
इह	இவ்வுலகில்	त्वया विना	உன்னையிடப்பிரிந்து
मम	எனக்கு	मे	எனக்கு
तव	உனது	लोकेन	உலகஸம்பிரதாயமாகி
सन्निधानं अपि	பக்கலிலேயே இருக்க தல் ஒன்றுதான்	अमृतेन	நாக்குக்கு ருசியாயுள் ளதுமான
श्रेयः	{ எதற்கும் மேம்பட்ட தான மனத்திருப்தி யை விளைவிக்கிறதா கிறது.	स्वधया वा	{ எனக்கென்று அளிக் கப்படும் உணவினால் தான்
		किं	ஆவது என்ன?
		जीवितेन	பிழைத்திருப்பதினால்
		किम्	என்னபிரயோஜனம்?

नरैरिवोल्काभिरपोह्यमानो महागजोऽध्वानमनुप्रविष्टः ।

भूयः प्रज्ज्वाल विलापमेनं निशम्य रामः कर्षणं जनन्याः

॥ ५५ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	जनन्याः	தாயினது
महागजः	பெரியயானை	एनं	இந்த
नरैः	மனிதர்களால்	विलापं	அழுக்கையோடு வெளி வந்த
उल्काभिः	எரிப்பந்தங்களைக் கொண்டு	कर्षणं	தென்னிய மொழியை
अपोह्यमानः	தடைசெய்யப்படுகிற தாயிருக்கையிலும்	निशम्य	கேட்டு,
अध्वानं	தன் வழியே	भूयः	அப்பவும்
अनुप्रविष्टः	செல்வது	प्रज्ज्वाल	{ மனநிலை குன்றாது துணிவுநிலையிலேயே இருந்ததுவிட்டனர்.
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே		

स मातरं चैव विसंज्ञकल्पामार्तं च सौमित्रिमभिप्रतप्तम् ।

धर्मो स्थितो धर्म्यमुवाच वाक्यं यथा स एवार्हति तत्र वक्तुम्

॥ ५६ ॥

सः च	அவரொருவர்தான்	यथा वक्तुं	ஏற்றபடிபதில்சொல்ல
विसंज्ञकल्पां	{ தன்னறிவை இழந்து பைத்தியம் பிடித்த வன்போலிருக்கும்	अर्हति	சக்தியுடையவர்.
मातरं च	திருத்தாயாருக்கும்	धर्मो	தருமமொன்றிலேயே
आर्तं	மனம்நொந்து	स्थितः	பற்றுடையவராகிய
अभिप्रतप्तं	நாக்குமுதும் வரகூழி கொண்டிருக்கும்	सः	அவர்
	लक्ष्मणमणोरुக்கும்	धर्म्यं	தருமத்தை நன்குவிள ங்கக்காட்டுகிறதாகி
सौमित्रिं च	உந்த ஸமயத்திலும்	वाक्यं	பின்வருந் திருவாக்கை
तस एव		उवाच	திருவாய் மலர்ந்தருள் னார்

अहं हि ते लक्ष्मण नित्यमेव जानामि भक्तिं च पराक्रमं च ।

मम त्वभिप्रायमसंनिरीक्ष्य मात्रा सहाभ्यर्दसि मां सुदुःखम्

॥ ५७ ॥

लक्ष्मण	“लக்ஷ்மண !	अभिप्रायं	தக்காலமனோபாவத்
ते	உனது		தை
नित्यं	இடைவிடாத	असंनिरीक्ष्य	கொஞ்சமேனாமுனை
भक्तिं च	பக்தியையும்	मात्रा सह	தாயோடுகூட [ரானு,
पराक्रमं च	பராக்கிரமத்தையும்,	सुदुःखं	மிகவும் வருந்துகின்ற
	நான் உள்ளது உள்ள	मां हि	என்னையும்
अहं जानामि	{ படி சிந்தையில் வைத்	तु	இப்பொழுது
	{ திருக்கின்றேன்.	अभ्यर्दसि एव	இன்னுமதிகமாய்
मम	எனது		நீயும்வருத்துகின்றனை.

धर्मार्थकामाः किल तात लोके समीक्षिता धर्मभलोदयेषु ।

ते तत्र सर्वे स्युरसंशयं मे भार्येव वश्याऽभिमता सुपुत्रा

॥ ५८ ॥

तात	“குழந்தாய்!	किल	{ கிரந்தமாய் எழுதா
लोके	உலகில்		மல் பாரம்பர்யமாய்
धर्म-	எந்த ஒரு தருமத்தி	ते सर्वे	{ கேழுவியால்தெரிந்து
फलोदयेषु }			{ கொண்டசங்கத்தினது.
	னின்று நான்கு புரு	तत्र	{ அவைகள் எல்லாம்
	ஷார்த்தங்களும் வி		{ அதன்பயனாய் அதா
	ளைகின்றனவோ அ		{ வது அந்த தருமத்
	து பலித்து உதய		{ தின் பயனாய்,
	மாகும் வேலைகளில்	वश्या	{ ஸ்வாதீனயான
	{ தருமம், அர்த்தம், கா	अभिमता	{ விருப்பிற்கிடமான
धर्मार्थकामाः	{ மம், என்று மூன்று	सुपुत्रा	{ நற்புதல்வனைப்பெற்ற
	{ புருஷார்த்தங்களும்	भार्या इव	{ மனைவி ஒருத்தி
समीक्षिताः	{ பரத்தியக்ஷத்தில் கா	स्युः	{ ஒருவனுக்கு சித்திக்
	{ ணப்பட்டிருக்கின்றன.	मे	{ எனக்கு [கின்றன;
		असंशयम्	{ இதில் ஐயமில்லை.

यस्मिंस्तु सर्वे स्युरसंनिविष्टा धर्मो यतः स्यात्तदुपक्रमेत ।

द्वेष्यो भवत्यर्थपरो हि लोके कामात्मता खल्वपि न प्रशस्ता

॥ ५९ ॥

यस्मिन्	“எதில் அதாவது எந்	असंनिविष्टाः स्युः	இல்லாமலிருக்கின்ற
	த ஒரு தருமத்தில்		னவோ,
	{ எல்லாமும் அதாவது	यतः	{ எதொன்றிலிருந்து அ
	{ தருமம், அர்த்தம்,		{ தாவது எந்த ஒரு
सर्वे	{ காமம் என்கின்ற	धर्मः तु	{ தருமத்திலிருந்து
	{ மூன்று புருஷார்த்		{ புருஷார்த்தங்களில்
	{ தங்களுந்		{ முதலாவதாகிய தரு
			{ மமொன்றே

स्यात् हि
तत् खलु
उपक्रमेत

लोके

अथपरः

வினேகிறதோ,
அதொன்றை மட்டும்
ஒருவர் எப்பவும்னுஷ
டிக்கவேண்டும்.

உலகில்
அந்தத் சம்பாதிப்ப
தொன்றிலேயே மன
தை முற்றிலும் செ
லுத்திவிட்ட ஒருவன்

द्वेष्यः

भवति

कामामता

अपि

प्रशस्ता न

யாவருடைய வெறுப்
புக்கும் பாத்திரனாய்
ஆகின்றான்.
திருதிய புருஷார்த்த
மாகிற காமமொன்றி
லேயே பற்றுவைத்தி
ருக்கும் ஸ்வபாவ
மும்
புகழ்த்தக்கதன்று.

गुरुश्च राजा च पिता च वृद्धः क्रोधात्प्रहर्षाद्यदि वाऽपि मोहात् ।

यद्वादिशैत्कार्यपेक्ष्य धर्मं कस्तं न कुर्याद्वृशंसदृष्टिः

॥ ६० ॥

गुरुः च

वृद्धः

राजा च

पिता

क्रोधात्

प्रहर्षात्

मोहात् वा

यदि अपि

“யாவராலும் அவரிட
முள்ள உத்தமகுண
ங்களால் பத்திமை
வைத்துக் கொண்
டாடப்படுபவரும்,

ஸர்வசாஸ்திரங்களி
னும் நிபுணரும்,
சக்கிரவர்த்தியாராயு
மிருக்கும்

திருதாதை
கோபத்தாலோ
பெரு மகிழ்வினாலோ
மனத்துண்பத்தாலோ
எக்காரணத்தாலிருந்
தபோதிலும்

धर्मं च

अवेक्ष्य

यत् कार्यं

व्यादिशेत्

तं

अनुशंस-

दृष्टिः

कः

कुर्यात् न

எந்த ஒரு தருமத்திலி
ருந்து முதல் புருஷா
ர்த்தமாகிய தரும
மொன்று மாதிரி
வினேகிறதோ அந்த
ஒரு தருமத்தை மாத்
திரம்

ஸர்வவுமாய்க்
கொண்டு,
எந்த ஒரு காரியத்தை
நியமித்தருளுகின்ற
அதை [னரோ
ஸன்மார்க்கத்திலேயே
நடப்பதை விருதமா
ய் பூண்டுள்ள
எவன்,
செய்துமுடிக்காதிருப்
பான்.

स वै न शक्नोमि पितुः प्रतिज्ञामिमामकर्तुं सकलां यथावत् ।

स ह्यावयोस्तात गुरुर्नियोगे देव्याश्च भर्ता स गतिः स धर्मः

॥ ६१ ॥

सः

पितुः

इमां प्रतिज्ञां

यथावत्

सकलां

अकर्तुं

शक्नोमि न

तात

सः

आवयोः वै

“அந்த நான்
திருதாதையின்
இந்த பரதிக்கொயை
எப்படிப்பட்ட குறை
யுமற்றதாய்
முற்றிலும் பூர்த்திய
டைந்ததாய்

செய்யாதிருக்க
ஒப்பேன்.
குமுந்தாய்!
அவர்
நம்மிருவர்களுக்கும்

नियोगे

गुरुः

देव्याः च

सः

भर्ता

गतिः

धर्मः हि

सः

கட்டளையிடுவதில்
ஸர்வாதிகாரமுமுடை
யவர்.
அன்னையாருக்கும்
அவர்
நியமனமளிக்கவுமதி
கதி. [காரமுடைய
எதொன்றிலிருந்து த
ருமமொன்று வினேகி
தோ அந்த தருமமே உ
ருவெடுத்துவந்தவர்
அவர்.

तस्मिन् पुनर्जीवति धर्मराजे विशेषतः स्वे पथि वर्तमाने ।

देवी मया सार्धमितोऽपगच्छेत् कथं स्विदन्या विधवेव नारी

॥ ६२ ॥

स्व	“தனது கடமையாய்	पुनः	மற்றது எது எப்படி
पथि	தருமநெறியில்		இருந்தாலென்ன.
वर्तमाने	சிறிதும் வழவாது	देवी	பட்டமகிஷி
	ஒழுக்குபவரும்	मया सार्धं	என்னோடுகூட
विशेषतः	முக்கியமாய்	अन्या विधवा	யாதோ ஒரு கணவனி
	{ தருமமொன்றையே	नारी	ல்லாத கைம்பெண்
धर्मराजे	{ ர்வமாய் கொண்ட ச	इव	போல்
	{ க்கிரவர்த்தியாகுமாகிய	कथंस्वित्	எவ்வாறு
तस्मिन्	அவர்	इतः	இங்கிருந்து
जीवति	உயர்ந்திருக்கையில்	अपगच्छेत्	வெளிப்போகலாம்?

सा माऽनुमन्वस्व वनं व्रजन्तं कुरुष्व नः स्वस्त्ययनानि देवि ।

यथा समाप्ते पुनराव्रजेयं यथा हि सत्येन पुनर्ययातिः

॥ ६३ ॥

देवि	“அம்மா!	ययातिः	யயாதி என்ற ராஜர்ஷி
सा	அந்த தேவரீர்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
मा	எனக்கு		வண்ணமே,
वनं	காட்டிற்கு	पुनः	மீளவும்
व्रजन्तं	போவதற்கு	आव्रजेयं	நான் வந்துசேருவேன்.
अनुमन्वस्व	விடைகொடுத்தருள்	पुनः	ஆனதுபற்றி
	வீராக.	नः हि	எங்கள் எல்லோருக்
सत्येन यथा	சொன்னசொல் தவறா		கும்*
	தவண்ணமாயே	स्वस्त्ययनानि	ஆசீர்வாதங்களை
समाप्ते	காரியமுடிவு பெற்ற	कुरुष्व	செய்தருள் வீராக.
	மேல்		

[*எனக்கு என்று சொல்லாமல் எங்கள் என பஹுவசனத்தில் சொன்னமையால் அர்ஷமெனவும் எனக்கு என்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டும் என்கிறார் ஒரு வ்யாக்கியாதா. லக்ஷ்மணனுக்கும் ப்ராட்டியாருக்கும் எனக்கும் என்கிறார் ஒருவர். இன்னுமொருவர் அம்மாளது சொல்மீறி நடக்குமெனக்கும் அபசாரப்பட்டு என்னை காட்டிற்கனுப்புக் கைகேயிதேவியாரை உள்ளிட்ட மற்றவர்களுக்கும் என்கிறார்.]

यशो ब्रह्मं केवलराज्यकारणान्न पृष्ठतः कर्तुमलं महोदयम् ।

अदीर्घकाले न तु देवि जीविते वृणोऽवरामद्य महीमधर्मतः

॥ ६४ ॥

देवि	“அம்மா!	यशः	புகழை
अहं	நான்	पृष्ठतः कर्तुं	அசட்டைசெய்ய
	{ தருமம், மோகூடம் இ	अलं न	ஒப்பேன்.
महोदयं	{ வவிரண்டையும் அ	हि	ஆனபடியால்
	{ ளிக்கிறதாகிய	अद्य	இப்பொழுது

अदीर्घकाले	கொஞ்சகாலமிருக்கும்	केवलराज्य- कारणात् तु	} ராஜ்யத்தை ஸ்வல்ப மொன்றையே பெரி தாய் பாராட்டப்பட டதால்
जीविते	வாழ்வில்		
अवरां	துச்சப்ரயோஜனத் தைத்தருகின்ற	अधर्मतः न वृणे	தர்மவிரோதமாய் நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்.
महीं	பூமியை		

प्रसादयन्नरवृषभः स्वमातरं पराक्रमाज्जिगमिषुरेव दण्डकान् ।

अथानुजं भृशमनुशास्य दर्शनं चकार तां हृदि जननीं प्रदक्षिणम् ॥ ६५ ॥

पराक्रमात्	பராக்ரமத்தால்	अनुजं	தம்பிக்கும்
दण्डकान्	தண்டகாவனப்ரதேச ங்களுக்கு	भृशं	ஸர்வோ த்ருஷ்ட மான
जिगमिषुः	போவதில் துணிவு கொண்ட	दर्शनं	தர்ம, ஸுஷ்டானம் இன்னதென்பதை
नरवृषभः	புருஷோத்தமர்	अनुशास्य	திருவாய்மலர்ந்தருளி,
एव	இப்படியாய்	अथ	இப்பொழுது
स्वमातरं	தன் தாயை	जननीं	திருத்தாயை
प्रसादयन्	மனத்தேறச்செய்கின்	हृदि	ஹிருதயத்துள்
तां	அவளுக்கும [றவராய்	प्रदक्षिणं चकार	வலம்செய்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3352

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 977

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 22 ॥

दैवप्राबल्यवर्णनम्—வீதியின்வன்மையை சொல்வது.

अथ तं व्यथया दीनं सविशेषममर्षितम् । श्वसन्तमिव नागेन्द्रं क्रोधविस्फारितेक्षणम् ॥
आसाद्य रामस्सौमित्रिं सुहृदं भ्रातरं प्रियम् । उवाचेदं स धैर्येण धारयन् सचमात्मवान् ॥

अथ	அனந்தரம்	व्यथया	மனச்சஞ்சலத்தால்
सः	அந்த	दीनं	பரிதபிக்கின்றவராய்,
आत्मवान्	விவேகசாலியாகிய	अमर्षितं	குற்றத்தைக் கூடக்க மனம் வராதவராய்
रामः	பூராமர்	क्रोधविस्फारितेक्षणं	கோபத்தால் விரிந்த கண்களுற்றவராக
सत्वं	பிறவிலத்தமகுணத்	नागेन्द्रं इव	ஸர்ப்பராஜனைப்போல்
धैर्येण	மன அமைதியால் [தை	श्वसन्तं	பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருந்தவரும்
धारयन्	நன்கு விளங்கக்காட்டு கின்றவராய்,		

त्रियं	எப்பொழுதும் மனம் கோணாதவண்ணமாய்
सुहृदं	ஹிதத்தையே நாடிய வராய்
सविशेषं	{ தமையனருக்கு சுச்சுர வைத செய்வதைவிட மேம்பட்டதெதுவு மொன்றுநிலை எனு ம் ஸ்வபாவவிசேஷ குணமுடையவரும்

भ्रातरं	தம்பியுமான
तं	அந்த
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரை
आसाद्य	நோக்கி,
इदं	பின்வருமாறு
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி ரை.

निगृह्य रोषं शोकं च धैर्यमाश्रित्य केवलम् । अवमानं निरस्येमं गृहीत्वा हर्षमुत्तमम् ॥
उपवल्सं हि यत्किञ्चिदभिषेकार्थमद्य मे । सर्वं विसर्जय क्षिप्रं कुरु कार्यं निरत्ययम् ॥

क्षिप्रं	“ தக்கூணமே,
रोषं	சினத்தையும்
शोकं च	மனச்சஞ்சலத்தையும்
निगृह्य	முற்றிலும் வென்று,
केवलं	{ சாகாரணமாய் ஜனங் களிடத்தில் உண்டா காததாகிய
धैर्यं	மன அமைதியை
आश्रित्य	அடைந்து,
इमं	இந்த
अवमानं	அனாதரணையை
निरस्य	{ சிந்தையில் நினைக்கவும் அனர்ஹமென முற் றிலும் மறந்துவிட்டு, ஸர்வோக்கிருஷ்டமா கிய
उत्तमं	

हर्षं	மனத்திருப்தியை
गृहीत्वा	அடைந்து,
मे	எனக்கு
अभिषेकार्थं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு
उपवल्सं	உரியதாகிய
यत् किञ्चित् हि	எது ஒன்றோ அது
सर्वं	எல்லாவற்றையும்
विसर्जय	நீ திருணீகரிப்பாயாக.
अद्य	இப்பொழுது
निरत्ययं	{ ஸ்வபிரயோஜனமென் பதே எதுவுமில்லா ததாகிய
कार्यं	தர்மானுஷ்டானத்தை
कुरु	நீ ஏற்றுக்கொள்வா யாக.

सौमित्रे योऽभिषेकार्थं मम संभारसंभ्रमः । अभिषेकनिवृत्त्यर्थे सोऽस्तु संभारसंभ्रमः ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மணா!
मम	எனது
अभिषेकार्थं	பட்டாபிஷேகவிஷயத் தில்
संभारसंभ्रमः	பொருட்களை சேர்க்க உற்சாகம்
यः	எதுவோ

सः	அதே
अभिषेक-	} அபிஷேகத்தை விட்டு காட்டிற்கு செல்லும் விஷயத்தில்
निवृत्त्यर्थं	
संभारसंभ्रमः	} பொருட்கள் சேர்ப்ப தில் உற்சாகம் விள ங்கட்டும்.
अस्तु	

यस्या मदभिषेकार्थे मानसं परितप्यते । माता मे सा यथा न स्यात् सविशङ्का तथा कुरु ॥

मदभिषेकार्थे	“என்னுடைய பட்டா பிரேஷகவிஷயத்தில்	सा	அவள்
यस्याः	எவளுடைய	यथा	எவ்வண்ணம்
मानसं	மனம்	सविशङ्का न	கொஞ்சமேனும் ஐயப் படாதவளாய்,
परितप्यते	நொந்துகிடக்கின்ற	स्यात्	ஆகுவினோ,
मे	எனது [தோ அந்த	तथा	அவ்வண்ணம்
माता	தாய்மார்களில் ஒருத்தியாகிய,	कुरु	நீ நடக்கக்கடவை.

तस्याः शङ्कामयं दुःखं मुहूर्तमपि नोत्सहे । मनसि प्रतिसञ्जातं सौमित्रेऽहमुपेक्षितम् ॥

सौमित्रे	“லக்த்மண !	दुःखं	கஷ்டத்தை
तस्याः	அவளுடைய	मुहूर्तं अपि	ஒரு நிமிஷமும்
मनसि	மனதில்,	उपेक्षितं	பார்க்க
प्रतिसंजातं	இது விஷயத்தில் உண் டாயிருக்கிற	अहं	நான்
शङ्कामयं	{ மனோரதம் கைகூடு மோ கூடாதோவெ னும் அவநம்பிக்கை யால் வினையும்,	उत्सहे न	சஹிக்கமாட்டேன்.

न बुद्धिपूर्वं नाबुद्धं स्सराभिह कदाचन । मातृणां वा पितृर्वाऽहं कृतमल्पं च विप्रियम् ॥

मातृणां	“தாய்மார்களுக்கா வது	अबुद्धं च	அபுத்தியூர்வகமாயும்
पितुः वा	தந்தைக்காவது	कृतं	செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்பது
इह	இவ்வுலகில்	न	இல்லை.
कदाचन	ஒருக்காலும் எப்பொ ழுதாவது	अहं	நான்
विप्रियं	விருப்பமில்லாத தொ ழில்	बुद्धिपूर्वं वा	புத்தியூர்வமாய் என்
		अल्पं	எள்ளளவும் [ரூல்
		स्सराभि न	நினைக்கமாட்டேன்.

सत्यः सत्याभिसन्धश्च नित्यं सत्यपराक्रमः । परलोकभयाद्भीतो निर्भयोऽस्तु पिता मम ॥

नित्यं	“எப்பொழுதும்	परलोक-	} ஸ்வர்க்கப்ராப்திக்கு ஹானி வினையுமென் கிற மனச்சுஞ்லத்தால்
सत्यः	உண்மையையே பேசு பவரும்,	भयात्	
सत्याभिसन्धः	சொல்லிய சொல் தவ றாதவரும்,	भीतः च	தத்தளித்துக்கொண் டிருக்கிறவருமாகிய
सत्यपराक्रमः	{ எங்கும் தடைபடாத பராக்ரமத்தையுடை யவரும்,	मम	எனது
		पिता	திருதாதை
		निर्भयः	கவலைபற்றவராய்
		अस्तु	ஆகவேண்டும்.

कृतान्तस्त्वेव सौमित्रे द्रष्टव्यो मत्प्रवासने । राज्यस्य च वित्तीर्णस्य पुनरेव निवर्तने ॥

सौमित्रे “ ஸஃத்ரமண !
 वित्तीर्णस्य கைபில் கிடைத்த
 राज्यस्य ராஜ்யத்தினுடைய
 निवर्तने च நமுவதலாகிற விஷய
 पुनः அதேநாடுகூட[த்திலும்
 तु இப்பொழுது
 मत्प्रवासने एव என் வனவாஸவிஷய
 ,த்திலும்,

कृतान्तः } பூர்வஜன்மகிரியைக
 एव } ளால் தப்பாது அனு
 பவிக்கவேண்டிய
 தாய் விதிக்கப்பட்ட
 தாகிய விதியே,
 द्रष्टव्यः காரணமாக எண்ண
 வேண்டியது.

कैकेय्याः प्रतिपत्तिर्हि कथं स्यान्म पीडने । यदि भावो न दैवोऽयं कृतान्तविहितो भवेत् ॥

अयं “ இதோ இப்பொழுது
 भावः ஸம்பவித்திருக்கிறது
 दैवः தெய்வநியமனமாய்
 कृतान्त- } பூர்வஜன்மகிரியைக
 विहितः } ளால் தப்பாது அனு
 பவிக்கவேண்டியதாய்
 விதிக்கப்பட்டதாகிய
 விதியாய்,

भवेत् न यदि இல்லாவிடின்
 कैकेय्याः हि கைகேயியம்மாளுக்குகே
 मम எனக்கு
 पीडने கஷ்டம்விளைவிப்பதில்
 प्रतिपत्तिः எண்ணம்
 कथं வேறு எந்த காரணத்
 त्थात् உண்டாயிருக்கக்
 கூடும் ?

जानासि हि यथा सौम्य न मातृषु ममान्तरम् । भूतपूर्वं विशेषो वा तस्या मयि सुतेऽपि वा ॥

सौम्य “ புனயா த்மாவே !
 भूतपूर्वं இதற்குமுன் ஏதோ ஒரு
 मम वा எனக்குத்தானாகட்டும்
 मातृषु தாய்மர்க்கரிடத்தில்
 अन्तरं यथा ஒருவர்கொருவர் பே
 तस्याः वा அவளுக்குத்தானாகட்
 டும்

सुते ளளரசு புத்திரனிடத்
 திலும்
 मयि अपि என்னிடத்திலும்
 विशेषः हि { வா த்ஸல்ய விஷயத்தி
 லொருவனைவிடமற்ற
 வனிடத்திலுதிகம் கு
 றைவெனும்பேதமும்
 न இல்லையென
 जानासि நீ நன்கறிந்திருக்கின்
 றனை.

सोऽभिषेकनिवृत्त्ययैः प्रवासायैश्च दुर्वचैः । उग्रैर्वाक्यैरहं तस्या नान्यद्दैवात्समर्थये ॥ १८ ॥

तस्याः “ அவளுடைய
 दुर्वचैः மொழிவதற்குங்
 கூடாத
 उग्रैः वाक्यैः மனதைப்புண்படுத்
 தும் மொழிகளாலும்
 अभिषेक- } பட்டாபிஷேகம் தடை
 निवृत्त्यैः } பட்டதின் காரணங்
 களாலும்,

प्रवासायैः च { காலநியமத் துடன்
 वनवासम् ஏற்பட்ட
 தின்காரணங்களாலும்
 दैवात् தெய்வச்செயிலின்றி
 अन्यत् வேறொன்றும்
 न காரணமாகாதென
 सः अहं அந்த நான்
 समर्थये உறுதியாய்ச்சொல்
 வேன்

कथं प्रकृतिसम्पन्ना राजपुत्री तथागुणा । ब्रूयात्सुप्राकृतेव स्त्री मत्पीडां भर्तृसन्निधौ ॥

प्रकृति- } “இயற்கையாய் நன்ன
 सम्पन्ना } டக்கை, நற்குணம்
 } பூர்த்தியாய் அமை
 } யப்பெற்றவளாய்,
 राजपुत्री } ராஜகுமாரியாய்,
 } யாவராலும் கொண்
 } டாடப்பட்ட உத்தம
 तथागुणा } குணங்களைப்பெற்று
 } விளங்குமவள்,

सुप्राकृता { முற்றிலும் மட்டுமரி
 } யாதை அறியாத நிர
 } க்ஷாசுக்ஷியான சா
 } தாரண
 स्त्री इव { பெண்பிள்ளைபோலாகி
 भर्तृसन्निधौ } பர்தாவின் முன்னி
 } லையில்
 मत्पीडां } எனது பீடையை,
 कथं } வேறு எந்தக்காரணத்
 } தைக்கொண்டு
 ब्रूयात् } பேசினாள் ?

यदचिन्त्यं तु तद्वैवं भूतेष्वपि न हन्यते । व्यक्तं मयि च तस्यां च पतितो हि विपर्ययः ॥

यत् “எதொன்று,
 } எப்படிப்பட்டவரை
 } லும், ஸம்பவமாயிரு
 अचिन्त्यं } க்கும் காரியங்களுக்கு,
 } காரணங்கள் அறியமு
 } டியாத வண்ணமாய்
 भूतेषु अपि } சராசரங்கள் எல்லாவ
 } ற்றிலும்
 हन्यते न } தடைபடுகிறதில்
 } லையோ,

तत् तु } அதுதான்
 दैवं } ஈசுவரச்செயல்
 } என்பது
 हि } இதற்குதிருஷ்டாந்தம்
 व्यक्तं } பிரத்தியக்ஷத்தில்
 मयि च } என்னிடத்திலும்
 तस्यां च } அவளிடத்திலும்
 विपर्ययः } இடுக்கண்
 पतितः } ஸம்பவத்துவிட்டது.

कश्च दैवेन सौमित्रे योद्धुमुत्सहते पुमान् । यस्य न ग्रहणं किञ्चित्कर्मणोऽन्यत्र दृश्यते ॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மண !
 यस्य } எந்த ஒரு
 कर्मणः } அனுபவத்திற்கு
 अन्यत्र } வேறு ஏதேனுமொரு
 } காரணமாய்
 ग्रहणं } மனதில் சமாதானம்
 किञ्चित् } கொஞ்சமும்

दृश्यते न } ஏற்படுகிறதில்லையோ
 } அந்த
 दैवेन } விதியோடு
 पुमान् } மானிடன்
 कः च } எவன்தான்
 योद्धुं } எதிர்த்து போர்செய்ய
 उत्सहते } நினைப்பான் ?

सुखदुःखे भयक्रोधौ लाभालाभौ भवाभवौ । यच्च किञ्चित्तथाभूतं ननु दैवस्य कर्म तत् ॥

यत् “எந்த ஒரு
 सुखदुःखे } இன்பத்திற்கோ துன்
 } பத்திற்கோ,
 भयक्रोधौ } வயாதிக்கோ, கோபத்
 } திற்கோ,
 लाभालाभौ } லாபத்திற்கோ, நஷ்ட
 } த்திற்கோ,
 भवाभवौ } பிறப்பிற்கோ, இறப்
 } பிற்கோ,

किञ्चित् } கொஞ்சமும்
 } காரணம் இன்னதெ
 तथाभूतं } ன கருதமுடியாது
 } விளங்குகிறதோ,
 तत् च } அதுதான்
 दैवस्य } ஈசுவரச்செயலின்
 कर्म } பயன் ;
 ननु } இது நிச்சயம்.

ऋषयोऽप्युग्रतपसो दैवेनाभिप्रचोदिताः । उत्सृज्य नियमांस्तीव्रान् भ्रश्यन्ते काममन्युभिः ॥

उग्रतपसः	{ “ ஐம்புலன் களையும் வென்று கடுந்தவம் செய்கின்ற	तीव्रान्	செய்தற்கரிய
ऋषयः अपि	முனிவர்களும்,	नियमान्	நியமங்களை
दैवेन	விதியால்,	उत्सृज्य	தவிர்த்து,
अभिप्रचोदिताः	முற்றிலும் தாக்கப் ப ட்டவர்களாகி	काममन्युभिः	காமக்ரோதங்களால்
		भ्रश्यन्ते	ப்ரஷ்டர்களாய்விடுகி றார்கள்.

असङ्कल्पितमेवेह यदकस्मात्प्रवर्तते । निवर्त्यारिभमारब्धं ननु दैवस्य कर्म तत् ॥ २४ ॥

इह	“ இவ்வுலகில்	अकस्मात् एव	அகஸ்மாத்தாயே
आरब्धं	ஆரம்பிக்கப்பட்ட	प्रवर्तते	நேரிடுகிறதோ
आरम्भं	காரியத்தை	तत्	அது
निवर्त्यं	தடைசெய்து மாறாக	दैवस्य	தெய்வத்தின்
असङ्कल्पितं	நெஞ்சாலும் நினையாத	कर्म ननु	செயலேயன்றி வேறி ல்லை.
यत्	எது		

एतया तत्त्वया बुद्ध्या संस्तभ्यात्मानमात्मना । व्याहृतेप्यभिषेके मे परितापो न विद्यते ॥

मे	“ எனக்கு	बुद्ध्या	அறிவினாலும்,
व्याहृते	மறுத்து விடப்பட்ட	आत्मना	ஸ்வபாவத் தன்மையா
	தாகிய	आत्मानं	மனதில் [ஆம்,
अभिषेके	பட்டாபிஷேகவிஷயத் தில்,	संस्तभ्य	உற்சா கமுண்டாகி
एतया	இந்த மேற்சொல்லிய	परितापः अपि	மனச்சஞ்சலமென் பதே
तत्त्वया	ஸர்வசாஸ்திரங்களின் ஸாரமான	विद्यते न	உண்டாகவில்லை.

तस्मादपरितापः संस्त्वमप्यनुविधाय माम् । प्रतिसंहारय क्षिप्रमाभिषेचनिकीं क्रियाम् ॥

तस्मात्	“ ஆதலால்,	क्षिप्रं	தட்கூண்டமே
त्वं अपि	நீயும்,	आभिषेचनिकीं	பட்டாபிஷேக
मां	என்னை	क्रियां	முயற்சியை
अनुविधाय	ஆணுகரித்து,	प्रतिसंहारय	முற்றிலும் நிறுத்தி விடக்கடவை.
अपरितापः सन्	மனச்சஞ்சலத்திற்கிட ங்கொடாதவனாகி,		

एभिरेव घटैस्सर्वैरभिषेचनसंभृतैः । म लक्ष्मण तापस्ये व्रतस्नानं भविष्यति ॥ २७ ॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மணா !	एभिः	இந்த
मम	எனக்கு	सर्वैः घटैः एव	எல்லா பூர்ணகும்பங் களைக்கொண்டே
तापस्ये	துறவிற் அப்பியாச ஆரம்ப்யாசத்தியில்	व्रतस्नानं	பூர்வஸங்கல்பஸ்ஸுன மானது
अभिषेचन- संभृतैः }	பட்டாபிஷேகத்தின் பொருட்டு சித்தமாய் வந்திருக்கின்ற	भविष्यति	இப்பொழுதே நடை பெறட்டும்.

अथवा किं ममैतेन राजद्रव्यमयेन तु । उद्धृतं मे स्वयं तोयं व्रतादेशं करिष्यति ॥ २८ ॥

राजद्रव्य- } “युवराज्याவுக்கு உப
மயேன } யுத்தங்களாகியமங்க
ளத்திரவ்யங்களால்,
கலக்கப்பெற்றிருக்
கிற,
एतेन இதைக்கொண்டு
मम எனது
तु இப்பொழுதிய காரிய
த்திற்கு
किं { அனுகுணமாய் விளங்
குவதென்பது எப்
படி?

अथवा அனுகுணமாயிராதெ
ன்கிறபடியால்
मे எனது
व्रतादेशं பூர்வஸங்கல்ப வைதீக
க்கிரியைக்கு
स्वयं அதற்கென்றே
उद्धृतं உத்தேசித்துக்கொண்
டுவரப்பட்டதாகிய
तोयं தீர்த்தம்
करिष्यति உபயோகப்பட்டும்.

मा च लक्ष्मण सन्तापं कार्षीर्लक्ष्म्या विपर्यये । राज्यं वा वनवासो वा वनवसो महोदयः ॥

लक्ष्मण “लக்ஷ்மண !
लक्ष्म्या: ராஜ்யாதிகாரத்தோடு
विपर्यये உரிமை ஒழிந்திருக்
கும் விஷயத்தில்,
सन्तापं மனக்லேசத்தை
मा कार्षीः நீ அடையாதே;

राज्यं वा சக்கிரவர்த்தியாய் ஆ
ளுகையென்பதும்
वनवासः वा { சிந்தையும் கார்யப்
பொறுப்புமின்றி தே
சம்தேசமாய் சஞ்சரி
த்துவருகிற இவ்விர
ண்டில்
वनवासः च வனவாசம்தான்
महोदयः மேலானது.

न लक्ष्मणास्मिन् खलु कर्मविघ्ने माता यवीयस्यतिशङ्कितव्या ।

दैवाभिपन्ना हि वदत्यनिष्टं जानासि दैवं च तथाप्रभावं ॥ ३० ॥

लक्ष्मण “लக்ஷ்மண !
धस्मिन् இந்த
कर्मविघ्ने கார்யம் தடைபட்ட
यवीयसी இளைய [விஷயத்தில்,
माता தாய்
अतिशङ्कितव्या } காரணபூதையாய் எள்
न } ளளவும்கந்தேகப்பட
பாத்திரமாய் ஆகாள்.
हि ஏனெனில்,

दैवाभिपन्ना தெய்வத்தினால் ஏவப்
பட்ட அவள்
अनिष्टं அனிக்ஷ்டத்தை
वदति இப்பொழுது விதித்
தருளுகின்றாள்.
दैवं தெய்வம்
तथाप्रभावं च அத்தன்மையதாகிய
மகிமையுடையதென
जानासि खलु நீயறியாயோ?

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 23 ||

लक्ष्मणकोपः—லக்ஷ்மணரின் கோபம்.

इति ब्रुवति रामे तु लक्ष्मणोऽधश्शिरा मुहुः । श्रुत्वा मध्यं जगामेव मनसा दुःखहर्षयोः ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	श्रुत्वा	செவிகொடுத்துக் கேட்டு,
तु	இவ்விஷயத்தில்	दुःखहर्षयोः	துக்கம், மகிழ்ச்சி இவ்விரண்டிற்கும்
इति	இவ்வண்ணம்	मध्यं इव	நடுவில் நிலைபெறாதவ
ब्रुवति	அருளிச்செய்கையில்	सुहुः	சற்றுநேரம் [ராய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	मनसा	தானே
अधःशिराः	தலைகுனிந்தவண்ண	जगाम	ஆலோசனை செய்தார்.
	மேயிருந்துகொண்டு		

तदा तु बद्ध्वा भ्रुकुटीं भ्रुवोर्मध्ये नरर्षभः । निशश्वास महासर्पो विलस्य इव रोषितः ॥

नरर्षभः	புருஷோத்தமராகிய அவர்,	भ्रुकुटीं	புருவத்தை
तदा तु	அதன்மேல் இப்பொழுது	बद्ध्वा	ஏற்றிவளைத்து
भ्रुवोः	நெற்றியின்	विलस्यः	பெட்டிக்குள் விருக்கிற
मध्ये	நடுவில்	रोषितः	சினங்கொண்ட
		महासर्पः इव	பெரிய சர்ப்பம்போல்
		निशश्वास	பெருமூச்செறிந்தார்.

तस्य दुष्पतिवीक्षं तद्भ्रुकुटीसहितं तदा । बभौ क्रुद्धस्य सिंहस्य मुखस्य सदृशं मुखम् ॥

तदा	அப்பொழுது	दुष्पतिवीक्षं	பார்ப்பதற்கு பயங்கர
तस्य	அவரது	क्रुद्धस्य	சினங்கொண்ட [மாய்
मुखं	முகம்,	सिंहस्य	சிக்கத்தினது
तद्भ्रुकुटीसहितं	அப்படி புருவத்துடன் கூடினதாய்	मुखस्य	முகத்திற்கு
		सदृशं	சமானமாய்
		बभौ	விளங்கிற்று.

अग्रहस्तं विधुन्वंस्तु हस्तिहस्तमिवात्मनः । तिर्यगूर्ध्वं शरीरे च पातयित्वा शिरोधराम् ॥

अग्राक्षणा वीक्षमाणस्तु तिर्यग्भ्रातरमब्रवीत् ॥ ४ ॥

आत्मनः	தனது	तिर्यक् च	குறுக்காகவும்,
अग्रहस्तं	முன்கையை	पातयित्वा	வீழ்த்தி
हस्तिहस्तं	யானையின் துதிக்கை	भ्रातरं	தமையனரை
इव	போல் [யை	अग्राक्षणा	கடைக்கண்ணால்
विधुन्वन् तु	ஆட்டிக்கொண்டும்,	तिर्यक्	குறுக்காய்
शिरोधरां	கழுத்தை	वीक्षमाणः	பார்ப்பவராய்
शरीरे	சாரத்தில் கீழாகவும்	तु	இது விஷயத்திலிப்படி
ऊर्ध्वं	மேலாகவும்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

अस्थाने संभ्रमो यस्य जातो वै सुमहानयम् । धर्मदोषप्रसङ्गेन लोकस्यानतिशङ्क्या ॥

यस्य } “ப்ரக்யாதிபடைத்த
          } தேவரீருக்கு
धर्मदोष- } தர்மவிதிகளுக்கு அப
प्रसङ्गेन } वा தமேற்படுமென்கி
          } ற காரணத்தாலும்,
लोकस्य } உலகத்தாருக்கு
अनति- } அநர்மாணுஷ்டானங்
शङ्क्या } களை தரும்மாணுஷ
          } டானங்களாய்க்கொ
          } ள்ள இடங்கொடலா
          } காது என்கிற கார
          } ணத்தாலும்

अयं } இப்பொழுது
जातः } உண்டாயிருக்கிற
सुमहान् } அதிப்ரபலமான
संभ्रमः } அபினிவேசம், அல்
          } லது வைராக்கியம்,
अस्थाने } அபாத்திரர்களுக்கு
वै } ஈடுகொடுத்ததாய்
          } ஆகுமே!

कथं हेतदसंभ्रान्तस्त्वद्विधो वक्तुमर्हति । यथा दैवमशौण्डीरं शौण्डीर क्षत्रियर्षभ ॥ ६ ॥

क्षत्रियर्षभ } “சூத்திரியஜாதியர்க
          } ளின் அனுஷ்டானங்
शौण्डीर } களில் நிபுணரென
          } தலைமைபெற்று விளங்
          } குபவரே!
असंभ्रान्तः } அந்தக்கரணமாகிய
          } சித்தமென்பதை*
          } சிதறவிடாதிருக்கும்
          } தன்மைபடைத்த

त्वद्विधः } தேவரீரைப்போன்ற
          } ஒருவர்,
अशौण्डीरं } { சன்மார்க்கவழிமாறிய
          } உபாயமாய் விளங்
          } கும்,
दैवं यथा } தூர்த்தசையைப்பற்றி
कथं हि } எப்படித்தான்
एतत् } இவ்வண்ணமாய்
वक्तुं } அருளிச்செய்ய
अर्हति } கூடும்.

[* மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்கிற நான்கினுள் நிச்சயிக்குந் தொழிலுடைய உட்கருவி.]

किं नाम कृपणं दैवमशक्तमभिशंससि । पापयोस्ते कथं नाम तयोः शङ्का न विद्यते ॥७॥

कृपणं } “அநியாயமாய் பொரு
          } ளாசையால் விளைந்
          } திருக்கிறதும்
अशक्तं } எளிதில் வெல்லமுடி
          } யாததுமான
दैवं } உபத்திரவத்தை
किं नाम } என்னகாரணத்தைக்
          } கொண்டதான்
अभिशंससि } தேவரீர் கொண்டாடு
          } கின்றீர்?

ते } தேவரீருக்கு
पापयोः } குற்றவாளிகளாகிய
तयोः } அவ்விருவர்கள் விஷ
          } யத்தில்
शङ्का } அநியாயத்தில் புகுந்
          } துவிட்டார்களெனும்
नाम } அனுமானங்கூட
कथं } ஏன்
विद्यते न } உண்டாகவில்லை?

सन्ति धर्मोपधाः श्रुश्रणा धर्मात्मन किं न बुध्यसे । तयोस्सुचरितं स्वार्थं शाठ्यात्परिजिहीपतोः ।

धर्मात्मन् “ தருமா த்மாவே !
அகத்திற்ககசடுகொ
புறத்தில் தரு
மிஷ்டர்களாய்
ஷ்ரணா: நடிக்கும் சாமர் த்திய
சாலிகள்,
சन्ति இவ்வலகில் பலரிருக்
கின்றார்கள்,
शाठ्यात् वरुसकत्ताல்
स्वार्थं தேவரீருக்குரியதை

परिजिहीपतो: இல்லாமலிழக்கத்தீர்
பானி த்துவிட்ட
तयो: அவ்விருவர்களுடைய
சுचरितं தீர்காலோசனையின்
உபயசம்மதமாகிய
செயலென
किं बुध्यसे न ஏன் தேவரீர் திருவு
ளம் பற்றுகிருக்கின்
றீர் ?

यदि नैवं व्यवसितं स्याद्धि प्रागेव राघव ।

राघव “ இராகுகுலத்தில்
பிறந்தவரே !
तयो: அவ்விருவர்களுடைய
एवं இப்படிப்பட்ட
व्यवसितं வஞ்சகஉடன்பாடு
स्यात् न यदि இல்லை என்றால்,
प्राक् एव முன்னரே

तयोः प्रागेव दक्ष्य स्याद्वरः प्रकृतथ सः ॥

दत्त: கொடுத்தவிடப்பட்ட
सः वरः च அந்த வரமும் [காகிய
प्राक् एव இதற்கு முந்தியே
हि निश्चयमायं நிச்சயமாய்
प्रकृतः च பெற்றுக்கொண்டுவிட
स्यात् இருக்கும்
பட்டதாகவும்

लोकविद्विष्टमारब्धं त्वदन्यस्याभिषेचनम् । नोत्सहे सहितुं वीर तत्र मे क्षन्तुमर्हसि ॥१०॥

वीर “ மஹாத்மாவே !
உலகஜனங்களெல்லா
ராலும் திரஸ்கரிக்க
ப்பட்டதும்,
भारब्धं இப்பொழுதுபுதிதாய்
ஆரம்பிக்கப்பட்டிரு
க்கிறதமாகிய
त्वदन्यस्य தேவரீரின்றி மற்றொ
ருவனுக்கு

अभिषेचनं திருமுடிசூட்டிவைத்த
सहितुं நடைபெற[வென்பதை
उत्सहे न அடியேன் ஒப்பேன்.
तत्र இதுவிஷயத்தில்
मे அடியேனுக்கு
क्षन्तुं விடைகொடுக்க
अर्हसि தேவரீர் திருவுளமு
வந்தருள்வீராக.

येनेयमागता द्वैधं तव बुद्धिर्महामते । स हि धर्मो भव द्वेष्यः प्रसङ्गाद्यस्य सुहृसि ॥११॥

महामते “ உதாரகுணமுடைய
வரே !
येन எந்த ஒரு காரணத்
தால்
तव தேவரீரது
द्वैधं இப்பொழுதிய
बुद्धि: நிச்சயமானது
द्वैधं நேரெதிரிடையாய்
आगता விளங்குகிறதோ
यस्य எந்த ஒன்றிற்கு

प्रसङ्गात् { சடுபட்டு மீறிடக்க
மனம் வராதிருக்கின்
றமையால்
सुहृसि हि தேவரீர் இப்பொழுது
ஆசாபங்கமடைக்கி,
सः அந்த [ன்றீரோ
धर्मः பித்ருவாக்யபரிபால
னமெனும் தர்மவிதி
मम எனக்கு [யானது
द्वेष्यः { அருவருப்பாயிருக்கி
றது அல்லது அரு
வலாரீருக்கிறது.

कथं त्वं कर्मणा शक्तः कैकेयीवशवर्तिनः । करिष्यसि पितुर्वाक्यमधर्मिष्ठं विगर्हितम् ॥

கைகேயிவச- } “கைகேயியும்மாள் சொ
வர்தின: } ன்னபடியெல்லாம் ஆ
பி: திரு தாதையின்
அதர்மிஷ்டம் } தருமவிருத்தமாயிருக்
கிறதும்,
விதர்மிஷ்டம் } உலகத்தாரால் “ஓஓ”
எனும் நிற்களைக்குப்
பாத்திரமாயிருக்கிற
துமான

வாய் ரியமனத்தை
கர்மணா முயற்சியால்
சக்த: வெல்லவல்ல திறமை
யுடைய
த்வம் தேவரீர்
கயம் ஏன்
கரிஷ்யசி செய்துமுடிக்க முய
லுகின்றீர்?

यद्यं किल्बिषाद्भेदः कृतोऽप्येवं न गृह्यते । जायते तत्र मे दुःखं धर्मसङ्गश्च गर्हितः ॥
तवायं धर्मसंयोगो लोकस्यास्य विगर्हितः ॥ १३ ॥

தவ “தேவரீருடைய
அய் இப்பொழுதிய
தர்மச்யோக: தருமா னுஷ்டானமா
னது
அச்ய இந்த
லோகச்ய உலகஜனத்திற்கு
விதர்மிஷ்டம் இளப்பமானது.
கிலிபிஷாட் அபராதத்தால்
கூத: விளைந்திருக்கிறதும்
தர்மசங்க: ச தருமவிருத்தமாயு
முள்ள

அய் இப்போதிய
பேத: இடையூறு
கர்மிஷ்ட: திரஸ்கரிக்கப்பட
வேண்டியது.
ஏவ் ந இப்படியில்லையென்று
கூஹ்யதே தேவரீர் திருவுளத்தில்
பற்றப்பட்டிருக்கிறது
யதி அபி என்றாலும்
தவ இவ்விஷயத்தில்
மே எனக்கு
து:க்ஷ் துக்கம்
காயதே பொங்குகிறது.

मनसाऽपि कथं कामं कुर्यास्त्वं कामवृत्तयोः । तयोस्त्वहितयोर्नित्यं शत्रुयोः पित्रभिधानयोः ॥

பிலபிதானயோ: { “தாய்தந்தைகளை
உரிமைப்பெயர் பூண்
டவர்களாய்
அஹிதயோ: அக்கிரமவழியைப்
பற்றியவர்களாய்,
காமவூத்தயோ: { மனம் போனபடியெல்
லாம் நடக்கின்றவர்க
ளாய்
சத்ருயோ: அபசாரத்தைச் செய்
கின்றவர்களுமாகிய

தயோ: அவ்விருவர்களுடைய
காமம் மனோரத்ததை
த்வம் அபி தேவரீர்கூட
கயம் எப்படி
நித்யம் தவிர்க்கக்கூடாததாக
மனசா க்யோ: திருவுள்ளத்திலேற்று
க்கொள்ளக்கூடும்?

यद्यपि प्रतिपत्तिस्ते दैवी चापि तयोर्मतम् । तथाऽऽप्युपेक्षणीयं ते न मे तदपि रोचते ॥१५॥

तयोः	“ अवंவிருவர்களு டைய	रोचते न	நியாயமாய் தோன்ற வில்லை
प्रतिपत्तिः	நியமனமானது	तथा अपि	எப்படியும்
दैवी च	தெய்வத்தின் செய	तत् अपि	அதையே
ते	தேவரீரின் [லென	रं	தேவரீரது
मतं	திருவுளப்பாங்கு	उपेक्षणीयं }	திருவுளத்தில் இன்
यदि अपि	அப்படியிருந்தும்	अपि }	னும் ஆராய்ச்சி செ
मे	அடியேனுக்கு		ய்யவேண்டியது.

विह्वलो वीर्यहीनो यः स दैवमनुवर्तते । वीरासंभावित्वात्मानो न दैवं पर्युपासते ॥१६॥

विह्वलः	“ அகஸ்மாத்தாய் ஓர் கஷ்டம் ஒருவனுக்கு ஸம்பவிக்குமாயின் அது நிவாரணமாய்ச் செய்யவேண்டியவை களை நிச்சயிக்க திற மையற்று சிந்தை கலங்கியவனாய்,	यः	எவனொருவனோ,
वीर्यहीनः	அந்த கஷ்டத்தை வி லக்குவதற்கு வேண்டி யதாகிய சக்தியில்லா தவனாயிருக்கிறவன்,	सः	அவன்,
		दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த கஷ்டத்தை
		अनुवर्तते	அனுபவிக்கின்றான்;
		संभावित्वात्मानः	ஏற்ற பிறவிகுணங்க ளையுடைய
		वीराः	வீரர்கள் *
		दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந் த ஓர் கஷ்டத்திற்கு
		पर्युपासते न	ஈடுபடார்கள்.

[* மேற்கண்ட காரியங்களை வீணாகாதவண்ணம் முடிக்கும் குணமாகிய “பரா
க்ரமம்” என்பதையும், அந்த சமயத்திற்கேற்றபடி சரியாய் ஓர் தொழிலை நிச்சயி
க்கும் குணமாகிய “விக்ரமம்” அல்லது “மனோபலம்” என்பதையும், எதையும்,
எப்பவும் தருமவிதி வழுவாது செய்யும் குணமாகிய “தருமசீலத்வம்” என்பதை
யும் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.]

दैवं पुरुषकारेण यस्समर्थः प्रवाधितुम् । न दैवेन विपन्नार्थः पुरुषस्सोऽवसीदति ॥१७॥

पुरुषकारेण	“ மனுஷ்யமுயற்சியால்	दैवेन	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந் த இடையூறால்
दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந் த ஓர் இடையூறை		
प्रवाधितुं	வில்க்கிவிட	विपन्नार्थः	{ மேற்கொண்ட காரியத் தை அதோடொழித் துவிட்டவனாகி
समर्थः	சாமர்த்தியமுடைய		
यः	எவனொருவனோ [வன்	अवसीदति न	அதைதர்யமடைகிற னில்லை.

द्रक्ष्यन्ति त्वद्य दैवस्य पौरुषं पुरुषस्य च । दैवमानुषयोरेद्य व्यक्ता व्यक्तिर्भविष्यति ॥

दैवस्य तु	{ “அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த ஓர் இடையூறுக்கு மாறாய்	दैव- मानुषयोः }	{ ஈசுவரச்செயல் அதாவது அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த ஓர் இடையூறு இடையவும் மானிடச்செயலினுடையவும்
पुरुषस्य पौरुषं च अद्य	{ ஒரு மனிதனுடைய முயற்சியின் தன்மை இப்பொழுது [யையும் ஜனங்கள் பிரத்யக்ஷித்தில் கண்டறிந்து கொள்ளட்டும்.	व्यक्तिः व्यक्ता अद्य भविष्यति	{ நிஜஸ்வபாவமானது உள்ளபடி இப்பொழுது விளங்கட்டும்.

अद्य मत्पौरुषहतं दैवं द्रक्षन्ति वै जनाः । यद्दैवादाहतं तैऽद्य दृष्टं राज्याभिषेचनम् ॥१९॥

दृष्टं	“எற்கனவே நிச்சயிக்கப்பட்டதாகிய	दैवं	{ ஈசுவரச்செயலை (அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த இடையூறை)
ते	தேவரீரது	मत्पौरुषहतं	{ எனது மானிட முயற்சியால் மேற்கொள்ளப்பட்டு விட்டதாய்
राज्याभिषेचनं	ராஜ்யாபிஷேகமானது	जनाः अद्य वै द्रक्ष्यन्ति	{ ஜனங்கள் இப்பொழுதே கண்ணாரக்கண்டு களிக்கட்டும்.
यद्दैवात्	எந்த ஒரு அகஸ்மாத்தாட் நேர்ந்த இடை		
अद्य आहतं	இப்பொழுது [யூரூல் விக்கப்பட்டதாய் விளங்குகிறதோ அந்த		

अत्यङ्कुशमिवोद्दामं गजं मदबलोद्धतम् । प्रधावितमहं दैवं पौरुषेण निवर्तये ॥ २० ॥

अहं	“நான்	उद्दामं	முரட்டுத்தனமாய்
दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்திருக்குமிடையூறை	प्रधावितं	இஷ்டப்படி ஓடிக்கிரிகின்ற
पौरुषेण	மானிடமுயற்சியால்	गजं	ஓர் யானையை
अत्यङ्कुशं	அங்குசத்திற்கடங்காததாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
मदबलोद्धतं	மதத்தாலும் பலத்தாலும்செருக்குகொண்ட	निवर्तये	அடக்கிவிடுகின்றேன்.

लोकपालास्समस्तास्ते नाद्य रामाभिषेचनम् ।

न च कृत्स्नास्त्रयो लोका विहन्युः किं पुनः पिता

॥ २१ ॥

राम	“யாவருக்குமபிராமராய் விளங்குபவரே!	विहन्युः न	{ வேண்டாமெனும் மறு சொல்லீ சொல்ல மாட்டார்கள்.
ते	தேவரீரது	पिता	திருதாதை ஒருவர்
अभिषेचनं	திருவபிஷேகத்திற்கு	अद्य	இப்பொழுது
लोकपालाः	அஷ்ட திப்பாலர்கள்	न	வேண்டாமென
समस्ताः	எல்லோரும்	किं पुनः	{ என்ன காரணத்தைக் கொண்டு சொல்லக்கூடும்?
त्रयः लोकाः	மூன்றுலகஜனங்கள்		
कृत्स्नाः च	எல்லோருமே		

यैर्विवासस्तवारण्ये विधो राजन् समर्थितः । अरण्ये ते विवत्स्यन्ति चतुर्दश समास्तथा ॥

राजन्	“என் றுயனே !	ते	அவர்கள்
यैः	எவர்களால்	तथा	தப்பாமலே
मिथः	ரஹஸ்யத்தில் கூடி தாயோஜனை செய்து	चतुर्दश समाः	பதினான்கு வருஷம்
तव	நேவீருக்கு		கள்
अरण्ये	அரண்யத்தில்	अरण्ये	அரண்யத்தில்
विवासः	வாஸித்தல்	विवत्स्यन्ति	வாஸம்செய்யக்
समर्थितः	கட்டளைபட்டபட்டி ருக்கிறதோ		கடவர்கள்.

अहं तदाशां छेत्स्यामि पितुस्तस्याश्च या तव । अभिषेकविघातेन पुत्रराज्याय वर्तते ॥

तत्	“ஆதலால்	वर्तते	எண்ணக்கொண்டிருக்க கிறாளோ
या	எவள்	तस्याः च	அவளுடையவும்
तव	நேவீரது	पितुः च	திரு தாதையினுடைய
अभिषेक- विघातेन }	பட்டாபிஷேகத்தைத் தடைசெய்து விட்ட மையால்	आशां	பேராசையை [யவும்
पुत्रराज्याय	புத்திரனுக்குராஜ அதிகி காரம் கிடைப்பதற்கு	अहं	நான்
		छेत्स्यामि	அடியோடு சத்திரித்து விடுகிறேன்.

मद्दलेन विरुद्धाय न स्यादैवबलं तथा । प्रभविष्यति दुःखाय यथोऽग्रं पौरुषं मम ॥ २४ ॥

मद्दलेन	மனோதையத்தைக் கொண்டு	दुःखाय	கொடுமை விளைவிப்ப
मम	எனது	यथा	எவ்வளவு [தற்கு
उग्रं	எதற்கும் சலியாத	प्रभविष्यति	சுடாய் விளங்குமோ
पौरुषं	ஆண்மையானது	तथा	அவ்வளவு
विरुद्धाय	கட்டி லகப்பட்டதாய்	दैवबलं	சசுவரச்செயலின் கொ
		स्यात् न	விளங்காது. [டுமை

ऊर्ध्वं वर्षसहस्रान्ते प्रजापाल्यमनन्तरम् । आर्यपुत्राः करिष्यन्ति वनवासं गते त्वयि ॥

त्वयि	நேவீர்	आर्यपुत्राः	நேவீரது திருக்கு
वर्षसहस्रान्ते	எத்தனையோ ஆயிர வ ர்ஷங்களின் முடிவில்		மாரர்கள்
वनवासं	வானப்ரஸ்தாசர் மத்தை	प्रजापाल्यं	சக்கிரவர்த்தி அதிகா ரத்தை
गते ऊर्ध्वं	அடைந்த பிற்பாடு	करिष्यन्ति	வலமிக்கக்கடவர்கள்.
अनन्तरं	தருமவிதிப்படியே *		

[* “சக்கிரவர்த்தியாய் ஆகிறது முந்தி சக்கிரவர்த்தியாயிருந்தவனின் ஜ்யேஷ்டபுத்திரன்தான் எனும் தருமவிதிப்படியே]

पूर्वराजर्षिदृष्ट्या हि वनवासो विधीयते । प्रजा निक्षिप्य पुत्रेषु पुत्रवत्परिपालने ॥ २६ ॥

புவேபு	“புதல்வர்களிடத்தில்,	पूर्वराजर्षि- दृष्ट्या	நமது முன்னோர்களா ன ராஜர்ஷிகளின் அ னுஷ்டானப்படியே
प्रजा:	பிரஜைகளை	निक्षिप्य	ஒப்பித்துவிட்டு,
पुत्रवत्	பிள்ளைகளைப்போல வே,	वनवासः हि	அதன்மேல், வானப்ரஸ்தாசரமம் என்பதே
परिपालने	ரகஷிக்கும்கார்யத்தில்,	विधीयते	நினைக்கத்தக்கது.

स चेद्राजान्यनेकाग्रे राज्यविभ्रमशङ्कया । नैवमिच्छसि धर्मात्मनाज्यं राम त्वमात्मनि ॥
प्रतिजाने च ते वीर मा भूवं वीरलोकभाक् । राज्यं च तव रक्षेयमहं वैलेव सागरम् ॥

वीर	“எதையும் செய்துமு டிக்கவல்லரெனவும், பரிசுத்தமூர்த்தியென வும்,	चेत् अहं तव राज्यं च	என்கிற பசுத்தத்தில் அடியேன் தேவரீரது ராஜ்யம் முழுவதை யும்
राम	யாவராலும் கொண் டாடப்படுபவரே !	सागरं वेला इव	சமுத்திரத்தை கரை எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணபே
सः	அந்த	रक्षेयं	பாதுகாத்துவருவேன்.
त्वं	தேவரீர்,	वीर- लोकभाक् }	தருமவீரர்களுக்கு உரியலோகமாகிய ஸ்வர்கலோகத்திற்கு உரிமையுடையவனாக
राजनि	சக்கிரவர்த்தியார்	मा सूवं च	அடியேனாகமாட்டேன் என்கிற காரணத்தால்
एवं	இவ்வளவு	ते	தேவரீருக்கு
आत्मनि	தேவரீரிடத்தில்	प्रतिजाने	வஞ்சினம் செய்து கொடுக்கிறேன்
अनेकाग्रे	{ சஞ்ஜமான மனத்தை புடையவராக இருக் கையில்		
राज्यविभ्रमशङ्कया	ராஜ்யம் நிலையாதென் கிற சங்கையால்,		
राज्यं	ராஜ்யத்தை		
इच्छसि न	ஏற்றுக்கொள்ளாதிரு க்கின்றீர்,		

मङ्गलैरभिषिञ्चस्व तत्र त्वं व्यापृतो भव । अहमेको महीपालानलं वारयितुं बलात् ।

त्वं	“தேவரீர்	भव	தேவரீர் விளங்குவிர்.
मङ्गलैः	மங்களகரமாகிய த்ரவ் யங்களைக்கொண்டு	अहं एकः	அடியேனொருவனே
अभिषिञ्चस्व	{ பட்டாபிஷேகஞ்செய் துகொள்ள திருவுள முவக்கக்கடவீராக.	बलात्	ஆண்மையால்
तत्र	இதில்	महीपालान्	வேந்தர்களை
व्यापृतः	நிலையாய் ஊன்றிவிட் டவராக	वारयितुं	புறங்காட்டி ஓடச் செய்ய
		अलम्	போதும்.

न शोभार्थाविमौ बाहू न धनुर्भूषणाय मे । नासिरावन्यनार्थाय न शराः स्तम्भहेतवः ॥
अमित्रदमनार्थं मे सर्वमेतच्चतुष्टयम् ॥ ३१ ॥

मे	“ எனது
इमौ	இவ்விரண்டு
बाहू	கைகளும்
शोभार्थौ न	அழகுக்காக இருக்க வில்லை.
धनुः	வில்
भूषणाय	அலங்காரம் செய்வ தின்பொருட்டு
न	அன்று.
असिः	வாள்
आबन्धनार्थाय	{ ஒப்பனை ஆபரணமாய் விளங்குவதின்பொ ருட்டு

न	அன்று.
शराः	பாணங்கள்
स्तम्भहेतवः	{ ஊன்றி நடக்கும் கோ ல்களின் பாயோஜன முடையவைகளாக
न	இல்லை.
मे	எனக்கு
एतत्	இந்த
चतुष्टयं	நான்கும்,
सर्वं	எல்லாமும் தனித்த னியாயும்,
अमित्रदमनार्थम्	சுந்ருக்களை வெல்வத ற்காக இருக்கின்றன.

न चाहं कामयेत्यर्थं यः स्याच्छत्रुर्मतो मम । असिना तीक्ष्णधारेण विद्युच्चलितवर्चसा ॥
प्रगृहीतेन वै शल्वं वज्रिणं वा न कल्पये ॥ ३२ ॥

अहं	“ அடியேன்
मम	அடியேனுடைய
अत्यर्थं	கொடிய
शल्वः	சத்ருவாக
मतः	ஏற்பட்டவராய்
यः	எவன்
स्यात् च	ஆகிரேனே அவனை
कामये न	உயிருடனிருக்கப் பொறுக்கமாட்டேன்.
शल्वं	சத்ருவாக இருப்ப வனை

वज्रिणं वा	தேவேந்திரனாகத்தா னிருந்தபோதிலும்
तीक्ष्णधारेण	சூரர்க்கின முனையுள் ளதும்
विद्युच्चलितवर्चसा	பளபளவென மின்ன லைபோல் மின்னுவதும்
प्रगृहीतेन वै	கையிலேந்தி வைத்தி ருக்கிறதமான
असिना	வாளால்
कल्पये न	அப்புறம் போகவிட மாட்டேன்.

खड्गनिष्पेषनिष्पिष्टैर्गहना दुश्चरा च मे । हस्यश्वनरहस्तोरुशिरोभिर्भविता मही ॥ ३४ ॥

मही	“ பூமி
मे	எனது
खड्गनिष्पेषनिष्पिष्टैः	வாளினால்வெட்டுண்டு சிதறிக்கிடக்கின்ற
हस्यश्वनर-	யானைகளுடையவும்,
हस्तोरुशिरोभिः	{ குதிரைகளுடையவு ம், போர்வீரர்களு

	டையவும், கைகள், கால்கள், தலைகள் இவைகளால்
दुश्चरा च	நடப்பதற்கிடமில்லாத வண்ணமாய்
गहना	கிரம்பியதாய்
भविता	ஆகப்போகிறது.

खङ्गधाराहता मेऽद्य दीप्यमाना इवाद्रयः । पतिष्यन्ति द्विषा भूमौ मेघा इव सविद्युतः ॥

दीप्यमानाः ஜ்வலித் தூக்கொண்டிருக்கும்

भद्रयः மலைக்குன்றுகள்

इव போலிருக்கின்றவைகளும்

सविद्यतः மின்னற்கொடிக்கூடிய

मेघाः மேகங்கள்

बद्धगोधाङ्गुलित्राणे प्रगृहीतशरासने । कथं पुरुषमानी ख्यात्पुरुषाणां मयि स्थिते ॥३६॥

मयि நான்

बद्धगोधाङ्गुलि- } உடம்புத்தோலினால்
त्राणे } செய்யப்பட்ட கவசங்களை கைவிரல்களில் தரித்தவனாய்,

प्रगृहीतशरासने கோதண்டத்தை கையிலேந்தியவனாய்

बहुभिश्चैकमत्यस्यन्नेकेन च बहूञ्जनान् । विनियोक्ष्याम्यहं बाणान् नृवाजिगजमर्मसु ॥३७॥

अहं “நான்

बाणान् பாணங்களை

नृवाजिगज- } வீரர்களுடையவும்,
मर्मसु } குதிரைகள், யானைகள், இவைகளுடையவும் உயிர்நிலையங்களில்

अस्वस्य कடுமையாய் எறிகின்றவனாய்

अद्य मेऽन्नप्रभावस्य प्रभावः प्रसारिष्यति । राक्षश्यामभ्युतां कर्तुं प्रभुत्वं तव च प्रभो ॥३८॥

प्रभो “என் ஐய்யனே!

अद्य இப்பொழுது

राक्षः சக்கிரவர்த்தியாருக்கு

अप्रभुतां அரசாளுகையை விலக்கும் காரியத்தையும்

तव தேவரீருக்கு

प्रभुत्वं च அரசாக்கரினைக்கச்செய்யும் காரியத்தையும்

अद्य चन्दनसारस्य कैयूरामोक्षणस्य च । वसूनां च विमोक्षस्य सुहृदां पालनस्य च ॥

अनुरूपाविमौ बाहू राम कर्म करिष्यता । अभिषेचनविघ्नस्य कर्तृणां ते निवारणे ॥४०॥

इव போலவுமிருக்கின்றவைகளுமான

द्विषाः யானைகள்

अद्य இப்பொழுது

मे எனது

खङ्गधाराहताः வாளின்றதுணியால்வெட்டுண்டவைகளாய்

भूमौ தரையில்

पतिष्यन्ति விழும்போகின்றன.

स्थिते போர்க்களத்தில் நிற்கையில்

पुरुषाणां மனிதர்களுக்குள்

पुरुषमानी { எதிர்க்கவல்ல ஆண்மையிருக்கிறதென்னும் எண்ணமுடைய

कथं எப்படி

स्यात् உண்டாகும்,

अहं

बाणिः அனேகங்களால்

एकं च ஒருவனையும்

एकेन ஒன்றால்

बहून् பல

जनान् च ஜனங்களையும்

विनियोक्ष्यामि ஒழித்துவிடப்போகின்றேன்.

कर्तुं च செய்துமுடித்த

मे பின்னர்

अन्नप्रभावस्य எனது

प्रभावः ஆஸ்திரபயிற்சியின் பெருமையினது

प्रसारिष्यति பரதாபம்

राक्षश्यामभ्युतां எங்கும் பரவி விளங்கப்போகிறது.

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

कर्तुं च

मे

अन्नप्रभावस्य

प्रभावः

प्रसारिष्यति

राक्षश्यामभ्युतां

राम	“ அடியார்களுக்கு மெய்யயரே!
चन्दन- सारस्य }	உயர்ந்த சந்தனைக்கு ழம்பை பூசி கொள் ளும் காரியத்திற்கும்
केयूरामोक्षणस्य च	தோள்வளைகளை அணி யும் காரியத்திற்கும்
वसूनां विमोक्षस्य च	பொருள்களுடைய தானங்கொடுக்கும் காரியத்திற்கும்
सुहदां	ஸ்னேகிதர்களுக்கு
पालनस्य च	உதவிபுரியும் காரியத் திற்கும்

अनुरूपौ	இதுவரைபின்படியே கப்படுத்தப்பட்டுவந்த
इमौ बाहू	இவ்விரண்டு கைக
अद्य	இப்பொழுது [ளும்
ते	தேவீருடைய
अभिषेचनविघ्नस्य	பட்டாபிஷேக விக்கின த்திற்கு
कर्तृणां	கர்த்தாக்களுடைய
निवारणे	பூண்டின் நிழிவடை யும் விஷயத்தில்
कर्म	செய்யவேண்டிய காரி யத்தை
करिष्यतः	செய்யப்போகின்றன.

ब्रवीहि कोऽथैव मया वियुज्यतां तवासुहृत्प्राणयशःसुहृज्जनैः ।

यथा तवेयं वसुधा वशे भवेत्तथैव मां शाधि तवास्मि किङ्करः ॥ ४१ ॥

तव	“ தேவீரது
किङ्करः अस्मि	{ குற்றேவல்களை பத்தி தலைக்கொண்டு செய் யும் தொண்டான அ இப்பொழுதுடியேன் தேவீருக்கு அபசாரப்பட்டுகிட் எவன் [டவன் என்றால் உயிராலும், புகழா லும், பந்துக்களாலும்
अद्य	
तव	
असुहृत्	
कः	
मया	
प्राणयशः--	
सुहृज्जनैः }	

वियुज्यतां	விட்டுப்பிரியவேண்டும்
ब्रवीहि	தேவீர் அருளிச்
इयं	இந்த [செய்வீராக.
वसुधा एव	உலகமுழுவதும்
तव वशे	தேவீரது வசத்தில்
यथा भवेत्	எவ்விதமிருக்குமோ
तथा	அவ்வண்ணமே [க்கே
मां एव	அடியேன் ஒருவனு-
शाधि	தேவீர் கட்டளைசெய் தருளக்கடவீர்.

विमृज्य बाष्पं परिसान्त्वय चासकृत् स लक्ष्मणं राघववंशवर्धनः ।

उवाच पित्र्ये वचने व्यवस्थितं निबोध मामेव हि सौम्य सत्यथे ॥ ४२ ॥

राघववंशवर्धनः	ராகுலத்தை விளங்
सः	அவர் [கவைக்கின்ற
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை கடாக்கி
बाष्पं	கண்ணீரை [த்து,
विमृज्य	திருக்கரத்தினால் து
असकृत्	பலவாராய் [டைத்து
परिसान्त्वय च	{ ஹிதோபதேசம் செய் தருளித்தேற்றி அத ன்பின்னர்,
उवाच	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளிணர்.

सौम्य	“ புண்யா த்மாவே!
पित्र्ये	திருதாதையின்
वचने	மனம் கோணுது நடக் கும் விஷயத்தில்
सत्यथे एव	{ எல்லா தர்மமுடங்கி இருக்கிறதென்றும் கருமவீதியில்
व्यवस्थितं हि	முழுநம்பிக்கை கொ ண்டவனாக
मां निबोध	எனனை சரியாய் அறியக்கடவாய்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்திநான்காவது ஸர்க்கம் || 24 ||

कौसल्याप्रतिबोधनम्—கௌஸல்யாதேவிக்கு உபதேசிப்பது.

तं समीक्ष्य त्ववहितं पितुर्निदेशपालने । कौसल्या बाष्पसंरुद्धा वचो धर्मिष्ठमब्रवीत् ॥

कौसल्या	கௌஸலாதேவியார்	अवहितं	{ இனி தடுப்பதில் பய ன்படாதெனும் நிலை யில் உறுதிகொண்டி- ருப்பவராய்
तं	அவரை	समीक्ष्य	
धर्मिष्ठं	எவரினும் மேம்பட்ட தர்மமூர்ச்சுதியாய்	बाष्पसंरुद्धा	நன்குணர்ந்து, விசும்பி விசும்பி அழு- துகொண்டு
पितुः-	} பித்ருவாக்கிய பரிபா } லனத்திலேயே	वचः	பின்வரும் மொழியை
निदेशपालने तु		अब्रवीत्	मोमूत्रिर्तांशः

अहृष्टदुःखो धर्मात्मा सर्वभूतप्रियंवदः । मयि जातो दशरथात्कथमुञ्छेन वर्तयेत् ॥ २ ॥

दशरथात्	“தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரால்	सर्वभूत-	} எல்லா அடியவர்களுக் } கும் ஹிதத்தையே
मयि	என்றிடத்தில்	प्रियंवदः	
जातः	பிறந்தவனிவன்.	उञ्छेन	உபதேசிக்கின்றவனு மாகிய இவன்
अहृष्टदुःखः	கஷ்டமென்பதையே கண்டிராதவன் ;	कथं	உஞ்சலிருத்தியால் எங்கனம்
धर्मात्मा	தர்மஸ்வரூபியாய்	वर्तयेत्	பிழைத்திருப்பான் ?

यस्य भृत्याश्च दासाश्च मृष्टान्यन्नानि भुञ्जते । कथं स भोक्ष्यते नाथो वने मूलफलान्ययम् ॥

यस्य	“எவனுடைய	सः	அந்த
भृत्याः च	ஏவலாளர்களும்,	अयं	இந்த
दासाः च	அடுத்தவர்களும்,	नाथः	நாதன்
मृष्टानि	மிகச் சிறந்த	वने	காட்டில்
अन्नानि	அன்னங்களை	मूलफलानि	வேர்களுையும் பழங்க
भुञ्जते	உண்டுகொண்டிருக்க றார்களோ,	कथं	எப்படி [னையும்
		भोक्ष्यते	உண்பான் ?

क एतच्छूद्रहृष्टत्वा कस्य वा न भवेद्भयम् । गुणवान्दयितो राज्ञो राघवो यद्विवास्यते ॥

गुणवान्	{ “நற்குணமும், நற்செ } ய்கையமுடைய } குணரிதியாய், } சக்கிரவர்த்தியாரு } டைய	विवास्यते यत्	காட்டிற்கு ஓட்டப்படு கின் ருனென்றால்
राज्ञः		दयितः	एतत्
	{ அத்தியந்த அன்பிற்கு } பரத்திமாய் விளங் } கிய	श्रुत्वा	கேட்டு,
राघवः		भूरीमन्,	कः
		श्रुयेत्	நம்புவான் ?
		कस्य वा	எவனுக்குத்தான்
		भयं	அச்சம்
		भवेत् न	தோற்றுகு ?

कथं हि धेनुः स्वं वत्सं गच्छन्तं नानुगच्छति । अहं त्वाऽनुगमिष्यामि यत्र पुत्र गमिष्यसि ॥

வேனு: "ஒரு பசுவானது
 गच्छन्तं முன் சென்றுகொண்
 स्वं தனது [டிருக்கும்
 वत्सं கன்றினை
 कथं எவ்வாறு
 अनुगच्छति न கூடவே தொடர்ந்து
 போகா திருக்கும்?]

புல திருமகனே!
 यत्र எங்கு
 गमिष्यसि நீ போகிறாயோ அவ்வி
 अहं நான் [டத்திற்கு
 त्वा हि உன்னையே
 अनुगमिष्यामि பற்றித்தொடர்ந்து
 வருவேன்."

तथा निगदितं मात्रा तद्वाक्यं पुरुषर्षभः । श्रुत्वा रामोऽब्रवीद्वाक्यं मातरं भृशदुःखिताम् ॥

मात्रा தாயாரால்
 तथा மேற்கண்டவண்ணமா.
 निगदितं உரைசெய்யப்பட்ட [ய்
 तद् वाक्यं அந்த மொழிக்கு
 श्रुत्वा செவிகொடுத்துக்
 கேட்ட

रामः ஸ்ரீராமர்
 भृशदुःखितां அதிமனவேதனைப்பட்
 मातरं தாயாருக்கு
 वाक्यं பின்வரும்திருவாக்கை
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

पुरुषर्षभः புருஷோத்தமராகும்

कैकेय्या वञ्चितो राजा मयि चारण्यमाश्रिते । भवत्या च परित्यक्तो न नूनं वर्तयिष्यति ॥

राजा "சக்கிரவர்த்தியார்
 कैकेय्याः கைகேயி அம்மாளிட
 मिरुந்து
 वञ्चितः விச்வாஸத்ரோகமடை
 ந்தவராய்

परित्यक्तः அனாதரிக்கப்பட்டார்
 नूनं என்றால்
 मयि च அடியேனும்
 अरण्यं காட்டில்
 आश्रिते இருக்கையில்
 वर्तयिष्यति न உயிருய்ந்திரார்.

भवत्या च தேவீராலும்

भर्तुः किल परित्यागो नृशंसः केवलं स्त्रियाः । स भवत्या न कर्तव्यो मनसाऽपि विगर्हितः ॥

स्त्रियाः "ஓர் சமங்கிலிக்கு
 भर्तुः ஆமுடையானுடைய
 परित्यागः பிரிவடைதலென்பது
 किल பாரம்பர்யமாய்,
 केवलं முற்றிலும், [தாகிய
 विगर्हितः நிஷேதிக்கப்பட்ட-

नृशंसः கொடிய பாதகம்.
 भवत्या தேவீரால்
 सः அது
 मनसा अपि மனத்திலும்
 कर्तव्यः न எண்ணக்கொள்ளலா
 காது.

यावज्जीवति काकुत्स्थः पिता मे जगतीपतिः । शुश्रूषा क्रियतां तावत्स हि धर्मस्सनातनः ॥

यावत् "எதுவரையில்,
 जगतीपतिः சக்கிரவர்த்தியாரும்,
 काकुत्स्थः ககுத்தஸ்தவம்சத்தில்
 பிறந்தவருமாகிய

शुश्रूषा சுச்சுருஷை
 क्रियतां தேவீரால் செய்து
 வரப்படவேண்டும்.

मे पिता எனது திருதாதை
 जीवति உயிருடனிருக்கிற
 तावत् அதுவரையில் [ரோ,

सः हि அதுதான்
 सनातनः தொன்றுதொட்டுவ
 ரும் தொன்மையான
 धर्मः தருமம்."

एवमुक्त्वा तु रामेण कौसल्या शुभदर्शना । तथेत्युवाच सुप्रीता राममङ्गिकारिणम् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	अङ्गिक- कारिणं	} எப்பவும் எதிலும் மனதை சிதறவிடா திருக்கும் தன்மை படைத்த
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்		
उक्त्वा	{ உரைசெய்ததற்கு திருச்செவிசாற்றி அருளியவரும்	रामं	} ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து “உரைசெய்தவண்ண மேயான் செய்கின் றேன்”
शुभदर्शना		பெயர்பெற்ற ஞானவ தியுமாகிய	
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	इति तु	என்கிற ஒருசொல்லை மட்டும்
सुप्रीता	ஒருவாராய் மனத்தே ற்றமடைந்தவராகி	उवाच	பதிலாய்மொழிந்தனர்.

एवमुक्तस्तु वचनं रामो धर्मभृतां वरः । भूयस्तामब्रवीद्वाक्यं मातरं भृशदुःखिताम् ॥

धर्मभृतां	தர்மிஷ்டர்களில்	भृशदुःखितां	அதிகமனவேதனைகொ
वरः	உத்தமரும்	तां	அந்த [ண்டிருக்கும்
एवं	மேற்கண்ட	मातरं	திருத்தாயாரைப் பார்த்து
वचनं	ஒரு சொல்லுக்கு	वाक्यं तु	இதுவிஷயத்தில் பின் வரும் திருவாக்கையும்
उक्तः	திருச்செவிசாற்றியரு ளியவருமாகிய	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி ரை.
रामः	ஸ்ரீராமர்,		
भूयः	இன்னும்		

मया चैव भवत्या च कर्तव्यं वचनं पितुः । राजा भर्ता गुरुः श्रेष्ठस्सर्वेषामीश्वरः प्रभुः ॥

राजा	“சக்கிரவர்த்தியார்	प्रभुः	ப்ரபு;
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	च	ஆனபடியால்
श्रेष्ठः	வயதுமுதிர்ந்தவராயும்	मया	அடியேனாலும்,
गुरुः	மகாபூஜயராயும்	भवत्या च	தேவீராலும்
भर्ता	தலைமைபெற்று விளங் குகிறவராய்	पितुः	திருநாதையினது
ईश्वरः	{ யாவரையும் ஆக்கினை செய்யும் அதிகார முமுடைய	वचनं	நியமனம் எதுவாயிரு ந்தாலும் அது
			कर्तव्यं एव

इमानि तु महारण्ये विहृत्य नव पञ्च च ।

महारण्ये	“மஹாரண்யத்தில்
इमानि	இந்த
पञ्च च नव	ஐந்தோடுகூடிய ஒன் வர்ஷங்கள் [பது
वर्षाणि	நான் அத்தந்த மனச் சந்துஷ்டிகொண்ட வரைய்
परमप्रीतः	

वर्षाणि परमप्रीतः स्थास्यामि वचने तव ॥

विहृत्य	விளையாட்டாய் காலங் கழித்து விட்டு,
तु	அதன்பின்னர்
तव	தேவீரது
वचने	ஆக்கௌயில்
स्थास्यामि	நிலையாய் நிற்பேன்.”

एपमुक्ता मियं पुत्रं बाष्पपूर्णानना तदा । उवाच परमार्ता तु कौसल्या पुत्रवत्सला ॥१७॥

एवं	மேற்கண்டவண்ணம்
उक्ता	{ சொல்லப்பட்டதற்கு திருச்செவிசாற்றிய ருளியவரும்
पुत्रवत्सला	புத்திரவாத்ஸல்யமு டையவருமான
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்
तदा तु	அப்பவும்

परमार्ता	அதிக மனவேதனை யுற்றவராய்
बाष्पपूर्णानना	{ கண்ணீர் நிறைந்த தி ருமுகமண்டலமு டையவராகி
मियं	பெறலரிய
पुत्रं	திருமுகனைப்பார்த்து
उवाच	பின்வருமாறு மொழிந்தனர்.

आसां राम सपत्नीनां मध्ये वस्तुं न मे क्षमम् । नय मामपि काकुत्स्थ वनं वन्यां मृगीं यथा ॥ १८ ॥

काकुत्स्थ	“ககுத்தஸ்தவம்சுத்தில்
राम	ஸ்ரீராம! [பிறந்த
आसां सपत्नीनां	இந்த சக்களத்திக
मध्ये	மத்தியில் [ளின்
वस्तुं	வஸிக்க
मे क्षमं न	எனக்கு இஷ்டமில்லை.
पितुः	திருத்தாதையின்
अपेक्षया	இஷ்டப்படி
ते	உனக்கு
गमने	காட்டிற்றுப் போகிற தில்

बुद्धिः	நிச்சயமானது
कृता यदि	எற்பட்டுவிட்டிருக் கின்றமையால்
मां अपि	என்னையும்
वन्यां	காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த
मृगीं	பெண்மானை
यथा	போல
वनं	காட்டிற்கு
नय	நீ அழைத்துக்கொண் டுபோகக்கூடவை.”

तां तथा रुदतीं रामो रुदन् वचनमब्रवीत् । जीवन्त्या हि स्त्रिया भर्ता दैवतं प्रभुरेव च । १९ ॥

तथा	அவ்வாறு
रुदतीं	அழுதுகொண்டிருக்
तां	அவளைப்பார்த்து [கிற
रामः	ஸ்ரீராமர்
रुदन्	அழுதுகொண்டே
वचनं	பின்வரும் திருவாக்கை
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
जीवन्त्याः	“சுமங்கலி!
स्त्रियाः	பெண் ஒருவளுக்கு
भर्ता एव	ஆமுடைய தான்

दैवतं हि	ப்ரத்தியேகதெய்வ மாகிய
प्रभुः	ஸர்வாதிகாரமும் பெற்றவன்.
अद्य एव	இக்காலத்தில்
भवत्याः च	தேவநீருக்கும்
मम च	எனக்கும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
प्रभुः	{ ஆக்கரைகள் அளிக்க ஸர்வாதிகாரமுடைய வராய்
प्रभवति	இருக்கிறார்.

न ह्यनाथा वयं राज्ञा लोकनाथेन धीमता । भरतश्चापि धर्मात्मा सर्वभूतप्रियंवदः ।

भवतीमनुवर्तेत स हि धर्मरतः सदा

॥ २० ॥

धीमता “தீமானாகிய
 लोकनाथेन லோகநாதராகிய
 राज्ञा சக்கிரவர்த்தியாரால்,
 वयं நாம்
 अनाथा: கைவிடப்பட்டவர்க
 न ஆகக்கூடாது. [ளாக
 अपि அகோடுகூட,
 भरतः பரதனோடுவன்றால்
 धर्मात्मा தர்மசிந்தனையுடைய
 வரைய,

धर्मरतः தர்மத்திலேயே நோக்க
 முடையவனாய்
 सर्वभूत- } எல்லாப்பராணிகளிட
 प्रियंवदः } த்தும் ஹிதமானதை
 யே விளம்புபவன்.
 स: அவன்
 सदा எப்பொழுதும்
 भवती च தேவாரீருக்கும்
 अनुवर्तेत மனங்கோணாது நடந்
 துவருவான்;
 हि இது நிச்சயம்.

यथा मयि तु निष्क्रान्ते पुत्रशोकेन पार्थिवः ।

श्रमं नावाप्नुयात्किंचिदप्रमत्ता तथा कुरु ॥

पार्थिवः “சக்கிரவர்த்தியார்
 मयि நான்
 निष्क्रान्ते तु { ஊரைவிட்டு வேறு
 { பரதேசங்களில் இரு
 { க்கையில்,
 पुत्रशोकेन புத்திரசோகத்தால்
 किञ्चित् கொஞ்சமேனும்
 श्रमं வருத்தத்தை

यथा எப்படிச்செய்தால்
 अवाप्नुयात् न அடையாதிருப்பாரோ
 तथा அவ்வண்ணமே
 { கவனக்குறைவு என்ப
 { தற்கு இடங்கொடா
 { தவராய்
 कुरु தேவாரீர் சுச்சூறைசெ
 ய்தருள்வீராக.

दारुणश्चाप्ययं शोको यथैनं न विनाशयेत् ।

राज्ञो वृद्धस्य सततं हितं चर समाहिता ॥

अयं “இந்த
 दारुणः அஸஹ்யமான
 शोकः சோகம்,
 एनं இவரை
 यथा எப்படிச்செய்தால்
 विनाशयेत् न { வருத்தமுறச்செய்யா
 { திருக்குமோ அவ்வ
 { ண்ணமே
 वृद्धस्य வயதுமுதிர்ந்த

राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
 सततं च எக்காலத்திலும்
 हितं अपि சுச்சூறைசெ செய்வதி
 லேயே
 समाहिता தேவாரீர் சரத்தையு
 டையவராய்
 चर { அதே காரியமாயிருந்து
 { காலங்கழித்துவரு
 { வீராக.

व्रतोपवासनिरता या नारी परमोत्तमा । भर्तारं नावुर्वेतेत सा च पापगतिर्भवेत् ॥ २३ ॥

व्रतोपवास- } “விரதங்களையும் உப
 निरता } वाஸலங்களையும் ச்ரத்த
 } தையுடன் செய்கின்
 } ரவளும்,
 परमोत्तमा மஹா உத்தமியுமாகிய
 या ஏதேனுமொரு
 नारी சுமங்கலி

भर्तारं கணவனுக்கு
 अनुवर्तेत न மனங்கோணாது நடக்
 च என்றால் [கின்றனரில்லை
 सा அவள்
 पापगतिः பாபிகளுக்கு ஏற்பட்
 ऽनेन कतिपयद्वयव
 भवेत् ஆவாள். [ளாய்

भर्तुः शुश्रूषया नारी लभते स्वर्ग्युत्तमम् । अपि या निर्नमस्कारा निवृत्ता देवपूजनात् ॥

नारी “ஒரு சுடங்கலி
देवपूजनात् தெய்வங்களைத் தொழு
வதிலிருந்து
निवृत्ता ஆசையை ஒழித்தவ
ளாய்

निर्ममस्कारा { பெரிமயார்களுக்கு
அடிபணிந்து நமஸ்
காரம் செய்யாதவ
ளாய் இருக்கின்றாள்.

या एतद्
अपि अत्र
भर्तुः कण्वानुक्तु
शुश्रूषया मन्त्रिकेसन्तपि
एवम्
उत्तमं
स्वर्गं
लभते अद्वैतानु.

शुश्रूषामेव कुर्वीत भर्तुः प्रियहिते रता । एष धर्मः पुरा दृष्टो लोके वेदे श्रुतः स्मृतः ॥२५॥

भर्तुः “கணவனுக்கு
प्रियहिते மனங்கோணாமல் வறி
தம் விளைவிப்பதில்
रता ஊக்கமுடையவளாய்
शुश्रूषां एव சுசீரனைச் செய்வதை
யே
कुर्वीत ஒருவள் செய்துவர
வேண்டும்.

एषः धर्मः இந்த தர்மம்
लोके உலகில்
पुरा அனாதியான
दृष्टः அனுஷ்டானம்;
वेदे வேதத்தில்
श्रुतः ப்ரசித்தியாயுள்ளது.
स्मृतः ஸ்மிருதியிலும் விதிக்க
கப்பட்டுள்ளது.

अग्रिकायैष्ववहितास्सुमनोभिश्च देवताः । पूज्यास्ते मत्कृते देवि ब्राह्मगाथैव सत्कृताः ॥

देवि “அம்மா!
मत्कृते எனது நன்மையைக்
குறித்து
ते தேவரீருடைய
अग्रिकायैषु { சாந்திஹோமம் புஷ்டி
ஹோமம் முதலிய
வைகளில்
देवताः एव தெய்வங்களும்
सुमनोभिः च நல்லமலர்கள் முதலிய
வைகளாலும்

अवहिताः வேதவித்துக்களென
பிரசித்திபெற்ற
ब्राह्मणाः च பிராம்மணர்களும்
सत्कृताः { தானுகளைச்செய்து
ஸத்கரிக்கப்பட்டவர்
களாய்
पूज्याः { பூஜனைசெய்து ப்ரார்த்
திக்கப்படவேண்டிய
வர்கள்.

एवं कालं प्रतीक्षस्व ममागमनकाङ्क्षिणी । नियता नियताहारा भर्तुशुश्रूषणे रता ॥ २७ ॥

मम “என்னுடைய
आगमन- } கேட்காமாய் திரும்பி
काङ्क्षिणी } வருவதை ப்ரார்த்
திக்கின் நவராய்[மாய்
एवं மேற்கண்டவண்ண-
नियता नियमங்களை அனுஷ
டிக்கின் நவராய்
भर्तुशुश्रूषणे கணவருக்கு தொண்
டு செய்வதிலேயே

रता உதஸாஹமுடையவ
ராய்
नियताहारा नियமமாய்க் காலம்
கழிப்பவராய்
कालं { மனோபீஷ்டமெல்லாம்
கைகூடப்பெற்று விள
கும் நல்லகாலத்தை
प्रतीक्षस्व எதிர்ப்ரார்த் துக்கொண்
டிருந் துவருவீராக.

प्राप्स्यसे परमं कामं मयि प्रत्यागते सति । यदि धर्मभृतां श्रेष्ठो धारयिष्यति जीवितम् ॥

மயி “நான்
 પ્રत्याગતે સતિ திரும்பி வரும்பொழுது
 ધર્મશ્રુતાં தருமவாண்களில்
 શ્રેષ્ઠ: உத்தமராகிய ஆவர்
 ஜીவિதં ધારયિષ્યતિ உயிருடனிருக்கிறார்.

यदि एन्द्रुல்
 परमं எதற்கும் மேம்பட்ட
 कामं தாகிய
 प्राप्स्यसे மனோரதத்தை
 தேவரீர் விளைவித்த
 தாயிருக்கும்”.

एवमुक्त्वा तु रामेण बाष्पपूर्णायेतक्षणा । कौसल्या पुत्रशोकार्ता रामं वचनमब्रवीत् ॥

ராமேण ஸ்ரீராமரால்
 एवं மேற்கண்டவண்ணமாய்
 उक्त्वा { சொல்லப்பட்டதற்கு
 திருச்செவிகாற்றிய
 ருளிய
 कौसल्या கோஸலாதேவியார்
 तु இன்னும்
 पुत्रशोकार्ता { திருமகன்மீதுள்ள க
 வலையால் மனம்
 நொந்தவராய்,

बाष्पपूर्णा- } கண்ணீர் நிறைந்து க
 यतेक्षणा } லங்கிய கண்களையு
 दैयवराय
 रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்க்குது
 वचनं பின்வரும் திருவாக்
 क
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
 णர்.

गमने सुकृतां बुद्धिं न ते शक्नोमि पुत्रक । विनिवर्तयितुं वीर नूनं कालो दुरत्ययः ॥

கால: “விதியென்பது
 दुरत्यय: யாராலும் தடுக்கமுடி
 नूनं ஆகையால் [யாதது;
 वीर தயாதர்மவீரனாகிய
 पुत्रक என் அருமை திரும
 कणे!

गमने கட்டிற்சுப்போவதில்
 सुकृतां வெகு உறுதியோடி
 ते உன் [ருக்கிற
 बुद्धिं மனத்தை
 विनिवर्तयितुं திருட்ட!
 शक्नोमि न நான் வல்லவளல்லள்.

गच्छ पुत्र त्वमेकाग्रो भद्रं तेऽस्तु सदा विभो । पुनस्त्वयि निवृत्ते तु भविष्यामि गतह्रमा ॥

त्वं “நீ
 एकाग्र: ஜாக்கிரதையுடையவனாய்
 गच्छ போய் வா.
 ते உனக்கு
 सदा எப்பொழுதும்
 भद्रं கேஷமமே
 अस्तु உண்டாகக்கடவது.

विभो மனங்கோணுது சுச்சுரு
 लैशसेय्युम्
 पुत्र குழந்தாய்!
 त्वयि நீ
 पुन: திரும்பி
 निवृत्ते तु வந்தபிறகுதான்
 गतह्रमा மனக்குறை ஒழிந்த
 वलाराक
 भविष्यामि நான் ஆகுவேன்.

प्रत्यागते महाभागे कृतार्थे चरितव्रते । पितुरानृष्यतां प्राप्ते त्वयि लक्ष्ये परं सुखम् ॥

पितुः	“ திருதாதையின்	महाभागे	மஹாபாக்யவானாயும்,
आनृष्यतां	கடனிலிருந்து விமோ	त्वयि	நீ
	சனத்தை	प्रत्यागते	திரும்பிவந்தபிறகு
प्राप्ते	அடைந்தவனாயும்,	परं	பரமமான
चरितव्रते	{ தருமநெறி வழுவாது	सुखं	மனச்சந்துஷ்டி.
	அனுஷ்டானங்களை		என்பதை
कृतार्थे	உடையவனாயும்,	लक्ष्ये	நான் அடைவேன்.
	கிருதார் த்தனாயும்,		

कृतान्तस्य गतिः पुत्र दुर्विभाव्या सदा भुवि । यस्त्वां संचोदयति मे वच आच्छिद्य राघव ॥

कृतान्तस्य	“ தெய்வத்தின்	यः	எதுவோ (அது) (அந்
गतिः	செயல்	त्वां	த தெய்வம்)
भुवि	உலகில்	मे	உன்னை
सदा	என்றென்றைக்கும்	वचः	என்னுடைய
दुर्विभाव्या	அறியமுடியாதது.	आच्छिद्य	வாக்கை
पुत्र	குழந்தாய்!	सञ्चोदयति	திரஸ்கரிக்கச்செய்து,
राघव	ஸ்ரீராம!		எவகின்றது.

गच्छेदानीं महाबाहो क्षेमेण पुनरागतः । नन्दयिष्यसि मां पुत्र साम्ना श्लक्ष्णेन चारुणा ॥

महाबाहो	“ மஹாபராக்ரமசாலி	श्लक्ष्णेन	{ அந்தரங்கபிரியத்தை
	மாகிய		நன்குவிளங்கக் காட்
पुत्र	திருமகனே!	चारुणा	டுகிறதும்,
इदानीं	இப்பொழுது	साम्ना	மிக்கவும் மனத்தை
गच्छ	புறப்பட்டுப்போ.	मां	குளிரச்செய்கிறது
पुनः	திரும்பி	नन्दयिष्यसि	நல்லபேச்சால் [மாகிய
आगतः	வந்துசேர்ந்தவனாய்		என்னை
क्षेमेण	ஆனந்தம் விளைவிக்		நீ மனங்களிக்கச்செய்
	கிறதும்,		வாய்.

अपीदानीं स कालःस्याद्दनात्प्रत्यागतं पुनः । येन त्वां पुत्र पश्येयं जटावल्कलधारिणम् ॥

पुत्र	“ குழந்தாய்!	पुनः	எப்படியாகிலும்
येन	இக்காரணத்தால்	पश्येयं	நான் கண்டு மகிழ்வு
बनात्	வனத்திலிருந்து		றுவேனோ,
जटावल्कलधारिणं	ஐடாஜினதாரியாய்,	सः कालः	அந்தக்காலம்
प्रत्यागतं	திரும்பிவந்த	इदानीं	இப்பொழுதே
त्वां	உன்னை	अपि स्यात्	வரக்கூடாதா? ”

श्रीराम और कौशल्या

श्रीरामजी माता कौशल्यासे वन जानेके लिये आज्ञा माँग रहे हैं।

तथा हि रामं वनवासनिश्चितं समीक्ष्य देवीं परमेण चेतसा ।

उवाच रामं शुभलक्षणं वचो बभूव च स्वस्त्ययनाभिकाङ्क्षिणी ॥ ३६ ॥

தேவி	தாயார்,	स्वस्त्ययनाभि-	} ஸ்வஸ் த்தியயனஞ்செய்வதில் மனதைச் செலுத்தியவளாய்,
ராமம்	ஸ்ரீராமரை	காங்க்ஷிணி	
ததா	அந்தப்ரகாரம்	बभूव	ஆயினள்.
वनवासनिश्चितं	வனவாஸத்தில் உறுதி கொண்டிருப்பவராய்	च	அதனால்
परमेण	தகுந்த	शुभलक्षणं	நன்மை பயக்கும்
चेतसा	நுண்ண நிலைக்கொண்டு,	वचः हि	குணமுடைய தேவஸ்தோத்திரத்தையே
समीक्ष्य	நன்குணர்ந்து,	उवाच	பின்வருமாறு மொழிந்தனள்.
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3460

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1105

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ २५ ॥

मात्राशीःपरिग्रहः—தாயின் அணுக்கிரஹம் பெறுவது.

माऽपनीय तमायासमुपस्पृश्य जलं शुचिः । चकार माता रामस्य मङ्गलानि मनस्विनी ॥

मनस्विनी	மகாபுண்யா த்மாவாகி	जलं उपस्पृश्य	ஆசமனம்பண்ணி,
माता	திருத்தாயாராகும் [ய	शुचिः	தூயளாகி
सा	அவள்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
तं	அந்த	मङ्गलानि	மங்களராசாஸனங்களை
आयासं	துக்கத்தை	चकार	பின்வருமாறு செய்தருளினார்.
अपनीय	விட்டொழித்து,		

न शक्यसे वारयितुं गच्छेदानां रघूत्तम । शीघ्रं च विनिवर्तस्व वर्तस्व च सतां पथि ॥

रघूत्तम	“ராகுலதிலகா!	गच्छ	புறப்பட்டீப்போ.
वारयितुं	தடைசெய்ய	सतां	புண்யா த்மாக்களின்
शक्यसे न	நீ உடன்படாதிருக்கின்றீர்.	पथि	அனுஷ்டானத்தில்
		वर्तस्व	நீ நிலையாய் நிற்கக்
च	ஆனபடியால்	च	அதனால் [கடவை.
इदानीं	இப்பொழுது	विनिवर्तस्व	மீண்டு நீ இனிது
शीघ्रं	காலதாமதமின்றி		வருவாய்.

यं पालयसि धर्मं त्वं धृत्या च नियमेन च । स वै राघवशार्दूल धर्मस्वामिभिरक्षतु ॥ ३ ॥

राघवशार्दूल "राகுசூலதிலகா !
यं எந்த
धर्मं ஒரு தர்மத்தை
धृत्या च மனோதைதரயத்தோடும்
नियमेन च நியமத்தோடும்

त्वं நீ
पालयसि அனுஷ்டித்துவருகி
सः धर्मः वै அந்த தர்மமே [ரூயோ
त्वां உன்னை
अभिरक्षतु பாதுகாக்கக்கடவது.

येभ्यः प्रणमसे पुत्र चैत्येष्वायतनेषु च । ते च त्वामभिरक्षन्तु वने सह महर्षिभिः ॥ ४ ॥

पुत्र "குழந்தாய்!
चैत्येषु தேவாலயங்களிலும்
आयतनेषु च யாகசாலைகளிலும்,
येभ्यः எவர்களையுத்தேசித்து
प्रणमसे நீ நமஸ்காரம் செய்கின்

त्वामभिरक्षन्तु वने सह महर्षिभिः ॥ ४ ॥
ते च அவர்கள் எல்லோரும்
वने வனத்தில்
महर्षिभिः सह மஹர்ஷிகளோடிருக்கும்

रूप्यो

त्वां உன்னை
अभिरक्षन्तु காத்தருளக்கடவர்கள்.

यानि दत्तानि तेऽन्नाणि विश्वामित्रेण धीमता । तानि त्वामभिरक्षन्तु गुणैः समुदितं सदा ॥

धीमता "தீமானான
विश्वामित्रेण விச்வாமித்திர மஹர்
यानि எந்த [ஷியால்,
अन्नाणि அஸ்திரங்கள்
ते உனக்கு
दत्तानि அளிக்கப்பட்டனவோ

तानि அவைகள்
गुणैः உத்தமகுணங்களோடு
समुदितं விளங்கிக்கொண்டிருக்க
त्वां உன்னை [கும்
सदा எப்பொழுதும்
अभिरक्षन्तु காக்கக்கடவன்.

पितृशुश्रूषया पुत्र मातृशुश्रूषया तथा । सत्येन च महाबाहो चिरं जीवाभिरक्षितः ॥ ६ ॥

महाबाहो "மஹா பராக்கிரமசா
पुत्र திருமகனே ! [லியாகிய
पितृशुश्रूषया { திருத்தாகைக்கு மனை
ந்கோணது நடந்த
கடமையினாலும்,
तथा அவ்வாறே

मातृशुश्रूषया { தாய்மார்களுக்கு மனை
ந்கோணது நடந்த
கடமையினாலும்
सत्येन च வைத்தியத்தினாலும்
अभिरक्षितः காக்கப்பட்டவனாகி
चिरं जीव நீ நெடுநாள் வாழ்
வாயாக.

समित्कुशपवित्राणि वेद्यश्चायतनानि च । स्थण्डिलानि पवित्राणि शैला वृक्षाः क्षुपा हृदाः ॥

पतङ्गाः पन्नगासिंहास्त्वां रक्षन्तु नरोत्तम ॥ ७ ॥

नरोत्तम "புருஷோத்தம!
समित्कुश- } ஸமித்துகளும் தர்ப்
पवित्राणि } பைகளும் பவித்திர
                  } ரங்களும்,
आयतनानि தேவாலயங்களும்,
वेद्यः { உற்சவ விக்கிரஹங்க
                  } னையெழுந்தருளப்ப
                  } ண்ணும் பீடங்களும்
पवित्राणि பவித்திரங்களான
स्थण्डिलानि च யாகசாலைகளும்,

शैला: மலைகளும்,
वृक्षाः மாங்களும்,
क्षुपा: செடிகளும்,
हृदा: மடுக்களும்,
पतङ्गा: பறவைகளும்,
पन्नगा: ஸர்ப்பங்களும்,
सिंहा: च சிங்கங்களும்,
त्वां உன்னை
रक्षन्तु பாதுகாக்கக்கடவன.

स्वस्ति साध्याश्च विश्वे च मरुतश्च महर्षयः । स्वस्ति धाता विधाता च स्वस्ति पूषा भगोऽस्यमा ।

साध्याः च “சாத்தியதேவர்களும்
 विश्वे “விசுவதேவர்களும்,
 मरुतः மருத்துக்களும்,
 महर्षयः च மஹர்ஷிகளும்,
 स्वस्ति உனக்கு சேஷமத்தை
 धाता தாதா என்னும்
 विधाता च விதாதா என்னும்
 தேவரும்,
 தேவரும்,

स्वस्ति உன்னைக் காத்தருள
 पूषा பூஷா என்னும்
 भगः பகரெனும் தேவரும்,
 अयमा च அர்யமனென்னும்
 स्वस्ति உன்னைப் பாலனம்
 பண்ணட்டும்

लोकपालाश्च ते सर्वे वासवप्रमुखास्तथा । ऋतवश्चैव पक्षाश्च मासास्संवत्सराः क्षपाः ।
 दिनानि च मुहूर्ताश्च स्वस्ति कुर्वन्तु ते सदा । स्मृतिर्धृतिश्च धर्मश्च पान्तु त्वां पुत्र सर्वतः ।

वासवप्रमुखाः “இந்திரன் முதலிய
 लोकपालाः உலகபாலர்கள்
 सर्वे च எல்லோரும்,
 ऋतवः तथा ருதுக்களும்,
 पक्षाः एव பகஷங்களும்,
 मासाः च மாஸங்களும்,
 संवत्सराः च ஸம்வத்ஸரங்களும்,
 क्षपाः இரவுகளும்,
 दिनानि च பகல்களும்,
 मुहूर्ताः च முகூர்த்தங்களும்,
 ते உனக்கு

सदा எக்காலத்திலும்
 स्वस्ति நன்மையை
 कुर्वन्तु விளைவிக்கக்கடவன.
 पुत्र குழந்தாய்!
 ते உனது [யும்
 धृतिः அசஞ்சலாபத்திமை-
 स्मृतिः च தெய்வத்யானமும்,
 धर्मः च தர்மானுஷ்டானமும்
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடைவிடாது
 पान्तु காக்கக்கடவன.

स्कन्दश्च भगवान्देवस्सोमश्चेन्द्रो बृहस्पतिः । सप्तर्षयो नारदश्च ते त्वां रक्षन्तु सर्वतः ।

ते “அந்த
 स्कन्दः भगवान् च ஷண்முகபகவானும்,
 बृहस्पतिः देवः च பிரகஸ்பதிதேவரும்,
 इन्द्रः இந்திரனும்,
 सोमः சந்திரனும்,

सप्तर्षयः ஸப்தர்ஷிகளும்,
 नारदः च நாரதரும்
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடைவிடாது
 रक्षन्तु காத்தருளக்கடவர்கள்.

ते चापि सर्वतः सिद्धा दिशश्च सद्विगीश्वराः । स्तुता मया वने तस्मिन्पान्तु त्वां पुत्र सर्वशः ॥

पुत्र “குழந்தாய்!
 मया என்னால்
 सर्वशः நித்யமும்
 स्तुताः { ஸ்துதிசெய்யப்பட்டு
 वेणुண்டிக்கொள்ளப்
 पद्धतवர்களும்,
 सिद्धाः च ப்ரார்த்தனைகளை யளிக்
 कवल्लवர்களும்மாகிய
 ते अपि அவர்களும்

सद्विगीश्वराः { திக்குகளுக்கும் விதிக்க
 दिशः च எட்டு திப்பாலர்களும்
 तस्मिन् वने அந்த வனத்தில்
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடைவிடாது
 पान्तु காக்கக்கடவர்கள்

शैलास्सर्वे समुद्राश्च राजा वरुण एव च । द्यौरन्तरिक्षं पृथिवी नद्यस्सर्वास्तथैव च ॥१३॥
नक्षत्राणि च सर्वाणि ग्रहाश्च सहदेवताः । अहोरात्रे तथा सन्ध्ये पान्तु त्वां वनमाश्रितम् ॥

शैलाः “எழு குலாசலங்களும்,
சமுद्रா: च எழு கடல்களும்,
सर्वे எல்லாமும்
नद्यः நதிகள்
सर्वा: च எல்லாமும்
पृथिवी तथा பூமியும்,
द्यौ: एव தேவலோகமும்,
अन्तरिक्षं च ஆகாயமும்,
वरुणः வருணனும்,
राजा एव குடேபரனும்,
नक्षत्राणि நக்சத் திரங்கள்

सर्वाणि च எல்லாமும்,
सहदेवताः கிருகதேவதைகளை யு
ள்ளிட்ட
ग्रहा: च நவக்கிரகங்களும்
अहोरात्रे பகலும் இரவும்,
सन्ध्ये तथा காலேச்சந்தியும் மாலைச்
च वनं காட்டில் [சந்தியும்
आश्रितं உறைகின்ற
त्वां உன்னை
पान्तु பாதுகாக்கக் கடவா
ர்கள்.

ऋतवश्चैव षट्पुण्या मासास्संवत्सरास्तथा । कलाश्च काष्ठाश्च तथा तव शर्म दिशन्तु ते ॥

ते “அந்த
षट् ऋतवः एव ஆறு ருதுக்களின் தே
புण्या: च பரிசுத்தங்களான
मासा: च மாதங்களின் தேவ
संवत्सरा: तथा வருஷங்களின் தேவ
தைகளும்,
தைகளும்,
தைகளும்,

कला: च முகூர்த்தங்களின்
தேவதைகளும்,
काष्ठा: तथा பன்னிரண்டுலக்கினங்
களின் தேவதைகளும்
तव உனக்கு
शर्म நன்மையை
दिशन्तु அளிக்கக்கடவார்கள்.

महावने विचरतो मुनिवेषस्य धीमतः । तवादित्याश्च दैत्याश्च भवन्तु सुखदास्सदा ॥१६॥

महावने “பெருங்காட்டில்
मुनिवेषस्य முனிவேஷம்பூண்டவ
னாய்,
विचरतः வலிக்கிறவனும்,
धीमतः ஞானியுமாகிய
तव உனக்கு

आदित्या: च தேவர்களும்,
दैत्या: च தானவர்களும்,
सदा எக்காலத்திலும்
सुखदा: ஹிதத்தையே அளிக்
கின்றவர்களாய்
भवन्तु விளங்கட்டும்.

राक्षसानां पिशाचानां दैत्यानां क्रूरकर्मणाम् । क्रव्यादानां च सर्वेषां मा भूत्पुत्रक ते भयम् ॥

पुत्रक “குழந்தாய்!
क्रूरकर्मणां அச்சமுறத்தக்க தீச்
செய்யல் புரியும்
राक्षसानां அரக்கர்களுடையவும்,
पिशाचानां பிசாசங்களுடையவும்,
क्रव्यादानां பச்சைமாமலத்தை
தின்னும்

दैत्यानां அரக்கர்கள்
सर्वेषां च எப்படிப்பட்டவர்
களுடையவும்,
भयं தீங்கு என்பது
ते உனக்கு
मा भूत् உண்டாகாமலிருக்கக்
கடவது.

पुत्रगा वृश्चिका दंशा मशकाश्चैव कानने । सरीसृपाश्च कीटाश्च मा भूवन् गहने तव ॥१८॥

புத்ரகா: "சூரங்குகளும்,
 வृश्चிகா: தேள்களும்,
 दंशा: च காட்டிடக்களும்,
 मशका: एव கொதுக்களும்
 सरीसृपा: च மலைப்பாம்புகளும்,

कीटा: च புழுக்களும்,
 गहने அடர்த்தியான
 कानने காட்டில்
 तव உனக்கு
 मा भूवन् பீடைசெய்யாதன
 वा कक्कलवन्. வாகக்கலவன்.

महाद्विपाश्च सिंहाश्च व्याघ्रा ऋक्षाश्च दंष्ट्रिणः । महिषा शृङ्गिणो रौद्रा न ते द्रुहन्ति पुत्रकः ॥

புலக "குழந்தாய்!
 महाद्विपा: च ரொரியயானைகளும்,
 सिंहा: च சிங்கங்களும்,
 व्याघ्रा: புலிகளும்,
 दंष्ट्रिणः காட்டுப்பன்றிகளும்
 ऋक्षा: च கரடிகளும்

शृङ्गिणः கொம்புள்ள
 रौद्रा: கொடிய
 महिषा: காட்டெருமைகளும்
 ते உனக்கு
 द्रुहन्ति न துன்பம் செய்யாமலி
 रुक्कक्कलवन्. ருக்கக்கலவன்.

नृमांसभोजना रौद्रा ये चान्ये सत्त्वजातयः । मा च त्वां हिंसिषुः पुत्र मया संपूजितास्त्विवह ॥

புத்ர நுமாंसமொனா: ரௌடா யே சான்யே சத்வஜாதய: । மா சத்வாं ஹிஸிஷு: புத்ர மயா சம்பூஜிதாஸ்திவஹ ॥
 पुत्र குழந்தாய்!
 नृमांसभोजना: மனிதமாமலத்தைப்
 पुसिक्किन्றவைகளும்,
 रौद्रा: கொடிய தொழிலையு
 दैयவைகளுமான
 सत्त्वजातय: பேய் பிசாசுங்கள்
 अन्ये மேற்சொல்லியவை
 यिन्றி மற்றவைகள்

ये च எவைகளோ அவைக
 तु இப்பொழுது [ளும்
 इह मया இங்கு என்னால்
 संपूजिता: { உள்ளமுருகிப்பார்த்தி
 त्वां } த்துவேண்டிக்கொள்
 मा हिंसिषु: { எப்பட்டவைகளாய்
 वन. உன்னை
 वरुத்தாதிருக்கக்கட
 वन्. வன்.

आगमास्ते शिवास्सन्तु सिध्यन्तु च पराक्रमाः । सर्वसम्पत्तये राम स्वस्तिमान् गच्छ पुत्रकः ॥

புத்ரக "குழந்தாய்!
 राम ஸ்ரீராம!
 आगमा: செல்லும் வழிகள்
 शिवा: सन्तु மங்களகரங்களாகக்
 ते உனது [கடவன்.
 पराक्रमा: பாக்ரமங்கள்

सर्वसम्पत्तये च ஸகல கார்யஸித்திக
 गल्लும்
 सिध्यन्तु பயன்பெறக்கடவன்.
 स्वस्तिमान् எக்காலத்திலும் ஸகல
 गच्छ வித கேஷ்டமமுடைய
 [வனும்,
 वरुन्னை
 वन्. வன்.

स्वस्ति तेऽस्त्वान्तरिक्षेभ्यः पार्थिवेभ्यः पुनः पुनः । सर्वेभ्यश्चैव देवेभ्यो ये च ते परिपन्थिनः ॥

தே ச "உனக்கும்
 परिपन्थिनः சத்ருக்களாயிருப்பவர
 கள்
 ये च எவர்களோ அந்த
 पार्थिवेभ्यः एव மாண்டி உலகவாஸிக
 ளிடமிருந்தும்

आन्तरिक्षेभ्यः விண்ணுலகவாஸிக
 देवेभ्यः தெய்வங்கள் [ளாகிய
 सर्वेभ्यः எல்லாரிடமிருந்தும்,
 ते உனக்கு
 पुनः पुनः மேன்மேலும்
 स्वस्ति अस्तु நன்மை உண்டாகக்க
 डवतु. டவது.

शुकस्सोमश्च सूर्यश्च धनदोऽथ धमस्तथा । पान्तु त्वामर्चिता राम दण्डकारण्यवासिनम् ॥

राम "सुीराम!
शुकः सुக்கிரனும்,
सोमः சந்திரனும்,
सूर्यः च சூர்யனும்,
धनदः च குபேரனும்
तथा यमः யமனும்,
अथ இப்பொழுது

अर्चितः { நமஸ்கரித்து பூஜித்து
வேண்டிக்கொள்ளப்
பட்டவர்களாய்
दण्डकारण्यवासिनं கண்டகாரணயத்தில்
வாஸம்செய்கின்ற
त्वां உன்னை
पान्तु பாதுகாத்தருளக்கட
வர்கள்.

अग्निर्वायुस्तथा धूमो मन्त्राश्चर्षिमुखाच्च्युताः । उपस्पर्शनकाले तु पान्तु त्वां रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन "ரகுப்பிள்ளாய்!
अग्निः च அக்கினியும்,
वायुः तथा வாயுவும்,
धूमः तु { ஆகாயத்தில் விழு இரு
ப்போல் காணப்படும்
நகைத்திரம்போன்ற
ஜோதியும்,

उपस्पर्शनकाले அர்க்கியமளிக்கும்
ஸமயத்தில்
ऋषिसुखात् ரிஷிகளின் திருவாக்கி
च्युताः விளையும், [விருந்து
मन्त्राः ஆசீர்வாதங்களும்,
त्वां உன்னை
पान्तु காக்கக்கடவன.

सर्वलोकप्रभुर्ब्रह्मा भूतभर्ता तर्षथयः । ये च शेषास्सुरास्ते त्वां रक्षन्तु वनवासिनम् ॥

सर्वलोकप्रभुः "சுீமன்நாராயண
மூர்த்தியும்,
भूतभर्ता சிவப்பெருமானும்,
ब्रह्मा பரமதேவரும்,
शेषाः सुराः மற்ற தேவர்கள்

ये ते च எவர்களோ அவர்
ऋषयः तथा ரிஷிகளும், [களுள்,
वनवासिनं வனவாஸியாகிய
त्वां உன்னை
रक्षन्तु பாதுகாத்தருளக்கட
வர்கள்."

इति माल्यैस्सुरगणान्धैश्चापि यशस्विनी । स्तुतिभिश्चानुकूलाभिरानर्चयतलोचना ॥

यशस्विनी பெரும்புகழ்பெற்ற
अयतलोचना { அபரிமிதமான ஞான
திருஷ்டியை உடைய
அவள்,
सुरगणान् தைவகணங்களை[மாய்,
इति மேற்கண்டவண்ணை-

अनुकूलाभिः அவ்வைகளுக்கேற்ற
स्तुतिभिः च ஸ்தோத்திரங்களா
லும்,
माल्यैः च புஷ்பங்களினாலும்,
गन्धैः अपि தூபதீபாதிகளினாலும்
आनर्चं பூஜை செய்தனள்.

ज्वलनं समुपादाय ब्राह्मणेन महात्मना । हावयामास विधिना रामङ्गलकारणात् ॥२७॥

रामङ्गलकारणात् सुीरாமருக்கு மங்கள
முண்டாவதற்காக
महात्मना மஹாத்மாவாகிய
ब्राह्मणेन உடபாத்தியாயரைக்
கொண்டு,

विधिना விதிபரகாரமாய்
ज्वलनं தீயை
समुपादाय வளர்த்தி
हावयामास ஹோமம்செய்ய ஆக்
ஞாபித்தனள்

घृतं श्वेतानि माल्यानि समिधः श्वेतसर्षपान् । उपसम्पादर्यामास कौसल्या परमाङ्गना ॥

परमाङ्गना பெண்களில் உத்தமம்
யாகிய
கௌசல்யா கோஸலாதேவியார்,
घृतं நெய்யையும்,
श्वेतानि வெண்மைநிறமுள்ள

माल्यानि புஷ்பங்களையும்,
समिधः ஸமித்தூக்களையும்
श्वेतसर्षपान् வெள்ளைக்கடுகளை
யும்,
उपसंपादर्यामास சேகரித்துக்கொண்டு
வந்து வைத்தனர்.

उपाध्यायस्स विधिना हुत्वा शान्तिमनामयम् । हुतहव्यावशेषेण बाह्यं बलिभक्षयत् ॥

सः “அந்த
उपाध्यायः உபாத்தியாயர்,
शान्तिं துன்பம் ஸம்பதியாம
வீருப்பதர்க்கும்
अनामयं ஆரோக்கியமுண்டாவ
தற்கும்,
विधिना விதிப்பிரகாரம்,

हुत्वा ஹோமம் செய்து,
हुतहव्यावशेषेण ஹோமம்பண்ணி மிச்
சமான ஹவிஸ்ஸினால்
बाह्यं வெளியில் செய்யவே
ண்டிய
बलिं பலியை,
भक्षयत् ஈந்தார்.

मधुदध्यक्षतघृतैः स्वस्ति वाच्य द्विजांस्ततः । वाचयामास रामस्य वने स्वस्त्ययनक्रियाम् ॥

मधुदध्यक्षतघृतैः { தேன், தாயிர் அகூத
தை, நெய் இவைக
ளைக்கொண்டு
द्विजान् பிராம்மணர்களை
स्वस्त्ययनक्रियां ஸ்வஸ்த்யயனமெனும்
வைதீககாரியத்தை,

वाच्य வேதவாக்யங்களைக்
கொண்டு ஒதுவித்து,
ततः அதன்பின்னர்
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
वने வனத்தில்
स्वस्ति நலந்தரும் ஆசீர்வாத
மொழியை,
वाचयामास வாச்யமாச கூறச்செய்தனர்.

ततस्तस्मै द्विजेन्द्राय राममाता यशस्विनी । दक्षिणां प्रददौ रामं वचनं चेदमब्रवीत् ॥३१॥

ततः அனந்தரம்
यशस्विनी மிக்க புகழ்படைத்த
राममाता ஸ்ரீராமரின் தாய்,
तस्मै அந்த
द्विजेन्द्राय ப்ராம்மணோத்தமரு
க்கு

प्रददौ கொடுத்தாள்.
च அதன்மேல்
रामं ராமரைப்பார்த்து
इदं பின்வரும்
वचनं ஆசீர்வாதத்தை
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார்.

दक्षिणां तस्मै यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३२ ॥

वृत्रनाशे “விருத்திராசுரனைக்
கொல்லும்விஷயத்தில்
सर्वदेवनमस्कृते { தேவர்களெல்லாரா
லும் நமஸ்கரிக்கப்
பெற்ற [த்தில்
सहस्राक्षे தேவேந்திரன் விஷய-

यत् எந்த
मङ्गलं மங்களம்
समभवत् உண்டாயிற்றோ,
तन् मङ्गलं அந்த மங்களம்
ते உனக்கு
भवतु உண்டாகட்டும்.

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३३ ॥

पुरा “முன்காலத்தில்
 அமிருதத்தை
 தேடிச் சென்ற
 வினதையின் புதல்வ
 னாகிய வைனதேயனுக்
 கு (கருடபகவானுக்கு)

विनता வினதை
 यत् मङ्गलं எந்தமங்களத்தை
 अकल्पयत् வினாவித்தனளோ
 तत् मङ्गलं அந்தமங்களம்
 ते உனக்கு
 भवतु உண்டாகட்டும்.

अमृतोत्पादने दैत्यान्घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदिर्तिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ।

अमृतोत्पादने { “திருப்பார்க்கடலைக்
 கடைந்து அமிர்தத்
 தை எடுக்கையில்,
 दैत्यान् घ्नतः அஸுரர்களைகொன்ற
 वज्रधरस्य தேவேந்திரனுக்கு
 यत् मङ्गलं எந்தமங்களத்தை

अदितिः தேவேந்திரனது மா
 தாவாகிய அதிதிதேவ்
 प्रादात् அளித்தனளோ,
 तत् मङ्गलं அந்தமங்களம்
 ते உனக்கு
 भवतु உண்டாகட்டும்.

श्रीनिष्क्रमान्प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३५ ॥

राम “ஸ்ரீராம!
 लीन् विक्रमान् மூன்று காலடிக்களாக
 प्रक्रमतः மூவுலகங்களையும்
 அளந்தவரும்,
 अमिततेजसः அளத்தர்க்கரிய பரபா
 वमृदायवருமான

विष्णोः ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானு
 यत् मङ्गलं எந்தமங்களம் [க்கு
 आसीत् உண்டாயிற்றோ
 तत् मङ्गलं அந்தமங்களம்
 ते உனக்கு
 भवतु உண்டாகட்டும்.

ऋतवस्सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव कानने ॥

महाबाहो “மஹாபராக்ரம
 ते அந்த [சாலியே!
 ऋतवः ருதுக்களும்,
 सागराः ஸாகரங்களும்,
 द्वीपाः தீவுகளும்,
 वेदाः வேதங்களும்,

लोकाः உலகங்களும்,
 दिशः च திசைகளும்,
 कानने வனத்தில்
 तव உனக்கு
 मङ्गलानि மங்களங்களை
 दिशन्तु அளிக்கக்கடவன.

मङ्गलं भगवान्विष्णुर्मङ्गलं मधुसूदनः । मङ्गलं पुण्डरीकाक्षो मङ्गलं गरुडध्वजः ॥ ३७ ॥

गरुडध्वजः { “கருடபகவான் எவ
 ருக்கு வாஹனமாக
 விளங்குகின்றாரோ,
 அந்த ஸ்ரீமன்னாராய
 ணமூர்த்தி,

मङ्गलं எங்கும் உன்னுடன்க
 டவே வருவாராக,
 मधुसूदनः { மது என்ற அஸுர
 ணைக்கொன்ற ஸ்ரீமன்
 நாராயணமூர்த்தி,

மங்லம்	{ ஸதா உன்னுடன்கூட இருந்து உதவிபுரி வாராக.	மங்லம்	உண்ணைக்கடாக்ஷித்த ருள்வாராக.
புண்டரீகாக்ஷ:	{ செந்தாமரைக்கண்ணை னா ஸ்ரீமன்நாராய ணமூர்த்தி,	விஷ்ணு: மகவான்	ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவான்
		மங்லம்	{ உனக்கு ஸகல நன் மையையும் அளிப் பாராக."

इति पुत्रस्य शेषांश्च कृत्वा शिरसि भामिनी । उवाचातिमहृष्टेव सा दुःखवशवर्तिनी ।

गन्धैश्चापि समालभ्य राममायतलोचना ॥ ३८ ॥

ओषधीं चापि सिद्धार्थीं विशल्यकर्णीं शुभाम् । चकार रक्षां कौसल्या मन्त्रैरभिजजाप च ।

वाङ्मात्रेण न भावेन वाचाऽसंसज्जमानया ॥ ३९ ॥

आयतलोचना	அளவுகடந்த ஞானதி ருஷ்டியுடையவனும்,	उवाच	ஆசீர்வதித்தருளிணர்.
भामिनी	அத்யந்தவாத்ஸல்ய முடையவருமான	सा	அவள்
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	सिद्धार्थीं	கோரிய பலனை அளிக்க கவல்லதும்,
दुःखवशवर्तिनी	மனதில் சோகம் கொண்டவளாய்	शुभां च	நன்மைதரவல்லதுமா கிய
अपि	இருந்தும்,	विशल्यकर्णीं	விசல்யகரணியெனும்
अतिमहृष्टा } इव }	புறத்தில் சிறிதும் தோன்றாமல் மகிழ்வு கொண்டவளாய் இ ருந்துகொண்டு,	ओषधीं	மூலிகையை
वाङ्मात्रेण	வாயில்வந்த சொற் களைக்கொண்டு	गन्धैः च	புஷ்பதூபதீபாகி பூஜாதிரவ்யங்களால்,
न च	இல்லாதவண்ணை மாயும்,	समालभ्य	தொட்டுப்பூசனைச் செய்து,
भावेन च	{ பக்திதலைக்கொண்டு உள்ளமுருகிக்கிடக் கும் தன்மையாலும்,	मन्त्रैः	மந்திரங்களால்
असंसज्जमानया	{ கல்வாமற்றதாகிய த ன்மையை நன்குவிள ங்கக்காட்டுகிறதாகிய	अभिजजाप	ஜபித்தார்.
इति	மேற்கண்ட	शेषान् अपि	{ தைவங்களுக்கு அர்ச் சித்து மிஞ்சினபுஷ் பாகிகளை
वाचा	தோத்திரத்தினால்	पुत्रस्य	திருமகனது
		शिरसि	சிரஸ்ஸில்
		कृत्वा	இட்டு,
		रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
		रक्षां	ரக்ஷாபந்தனைத்தை
		चकार	செய்தருளிணர்.

मयाऽर्चिता देवगणाश्शिवादयो महर्षयो भूतमहासुरोर्गाः ।

अभिप्रयातस्य वनं चिराय ते हितानि काङ्क्षन्तु दिशश्च राघव ॥ ४५ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!
मया	என்னால்
अर्चिताः	தொழுது ப்ரார் த்திக் கப்பட்ட
शिवादयः	சிவபெருமான் முத லிய
देवगणाः	தேவகணங்களும்.
महर्षयः	மஹர்ஷிகளும்,

भूतमहासुरोर्गाः	பூதங்களும், மகாசுர ர்களும், நாகர்களும்,
विशः च	பத்து திக்குகளும்,
चिराय	வெகுநேரம்
वनं	காட்டில்
अभिप्रयातस्य	வாஸம்செய்யும்
ते	உனக்கு
हितानि	நலங்களை
काङ्क्षन्तु	செய்யக்கடவர்கள்.”

इतीव चाश्रुप्रतिपूर्णलोचना समाप्य च स्वस्त्ययनं यथाविधि ।

प्रदक्षिणं चैव चकार राघवं पुनः पुनश्चापि निपीड्य सखजे ॥ ४६ ॥

अश्रुप्रतिपूर्ण- लोचना	} கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுற்ற அவள்
इति इव च	
यथाविधि	முறைப்படி
स्वस्त्ययनं च	ஸ்வஸ்த்ய அயனத் தையும்,
समाप्य च	செய்து முடிந்த பின் னர்

प्रदक्षिणं एव	மங்கள குத்திரத் தையும்
चकार	கட்டினார்.
अपि च	இன்னும்
राघवं	ஸ்ரீராமரை
पुनः पुनः	பலமுறையும்
निपीड्य	கட்டி
सखजे	அணைத் துக்கொண் டார்.

तथा तु देव्या स कृतप्रदक्षिणो निपीड्य मातुश्चरणौ पुनः पुनः ।

जगाम सीतानिलयं महायशाः स राघवः प्रज्वलितः स्वया श्रिया ॥ ४७ ॥

तथा तु	அவ்வாறே
देव्या	தேவியால்
कृतप्रदक्षिणः	ரக்ஷா குத்திரத்தை
सः	அவர் [கட்டப்பெற்ற
मातुः	தாயின்
चरणौ	திருவடிகளில்
पुनः पुनः	அடிக்கடி
निपीड्य	வணங்கி,

स्वया	தம் இயற்கையான
श्रिया	கார்தியால்
प्रज्वलितः	மிக விளங்குபவரான
महायशाः	பெரும் புகழ்பெற்ற
सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராகவர்
सीतानिलयं	வீதையின் மாளி கைக்கு
जगाम	எழுந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

षड्विंशः सर्गः—இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம் || 26 ||

श्रीरामकृतसीतोपदेशः—ஸ்ரீராமர் ஸீதைக்கு உபதேசம் செய்வது.

अभिवाद्य च कौसल्यां रामसंप्रस्थितो वनम् । कृतस्वस्त्ययनो मात्रा धर्मिष्ठे वर्त्मनि स्थितः ॥
 विराजयन्नाजसुतो राजमार्गं नरैर्दृष्टम् । हृदयान्याममन्थेव जनस्य गुणवत्तया ॥ 2 ॥

மாலா தாயால்
 கृतஸ்வஸ்த்யயனः ஸ்வஸ் த்யயனம் செய்
 யப்பட்டவராய்
 கௌசல்யா கோஸலாதேவியாரை
 அபிவாத பணிந்து நமஸ்கரித்
 துவிட்டு,
 வனம் வனத்திற்கு
 சம்ப்ரஸ்திதः எழுந்தருளியவரும்,
 ஧ர்மிஸ்தே மிக்க தரும்
 வர்ம்னி நெறியில்
 ச்திதः பிழையாது நிற்கின்றவ
 ரும்,

ராமசுத: ச சக்கிரவர்த்தியாரின்
 திருக்குமாரருமான
 ஸ்ரீராமர்
 ராம: ஜனங்களால்
 நரै: நிறைந்திருக்கும்
 வृतம் ராஜவீதியை
 ராமமார் விளங்கக்
 விராஜயந் காந்தியால் விளங்கச்
 செய்வவராய்.
 குணவத்தயா பண்புடைமையால்,
 ஜனஸமூஹத்தின்
 ஜனஸ மனங்களை எல்லாம்
 ஹ்ருதயானி இவ மனங்களை
 அமமந்ந கொள்ளை கொண்டிரு
 ந்தார்.

वैदेही चापि तत्सर्वं न शुश्राव तपस्विनी । तदेव हृदि तस्याश्च यौवराज्याभिषेचनम् ॥

தபஸ்வினி { பக்தியோடு விரதானு
 வ்டானங்களை செய்
 துகொண்டிருந்த
 வைதேஹி அபி வீதாபிராட்டியார்
 மட்டும்
 தத்சர்வம் அந்தவிஷயமெதை
 யும்

शुश्राव न अश्रित्यातिरुந்தனர்.
 तत् अश्रित
 यौवराज्याभिषेचनं } இளவரசபட்டாபி
 एव } ஷேகமொன்று
 மட்டுந்தான்,
 तस्या: அவளது
 हृदि च மனத்திலிருந்தது.

देवकार्यं स्म सा कृत्वा कृतज्ञा हृष्टचेतना । अभिज्ञा राजधर्माणां राजपुत्रं प्रतीक्षते ॥

கூதஜ்ஞா தருமநெறிவழுவாத
 வளம்
 ராஜதர்மானுவ்டானங்
 களுக்கு
 அபிஜ்ஞா { யோக்கிதாபாத்திர
 மாய் விளங்கியவளு
 மான,
 சா அவள்,

ஹ்ருசேதநா மனமகிழ்ச்சியுடைய
 வளராய்
 தேவகார்யம் தெய்வபூஜையை
 க்ருவா செய்தருளிவிட்டு,
 ராஜபுத்வம் சக்கிரவர்த்தியாரின்
 திருக்குமாரனை,
 ப்ரதீக்ஷதே ச எதிர்பார்த்துக்கொ
 ண்டிருந்தனர்.

प्रविवेशाथ रामस्तु स्ववेशम सुविभूषितम् । प्रहृष्टजनसम्पूर्णं हिया किञ्चिदवाञ्छुरवः ॥५॥

अथ
रामः तु
सुविभूषितं
प्रहृष्टजन-
सम्पूर्णं

அப்பொழுது
ஸ்ரீராமரோவெனில்,
நன்றாய் அலங்கரிக்கப்
பெற்றுவிளங்குகிற
தும்,
மகிழ்வுற்ற ஜனங்க
ளால் நிறைவுற்றது
மாகிய,

स्ववेश
किञ्चित्
हिया
अवाञ्छुसुखः
प्रविवेश

தனது திருமாளிகை
க்குள்,
காலத்திற்கேற்ற ஒரு
மாதிரியான
கூச்சத்தினால்
கீழ்நோக்கியவண்ண
மாய்,
எழுந்தருளினார்.

अथ सीता समुत्पत्य वेपमाना च तं पतिम् । अपश्यच्छोकसन्तप्तं चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियम् ॥

अथ
सीता
समुत्पत्य
तं पतिं
चिन्ता-
व्याकुलितेन्द्रियं

அப்பொழுது
சீதாபிராட்டியார்,
ஆவனத்திலிருந்து
எழுந்து
அந்த கணவரை
சிந்தையில் கலங்கிய
இந்திரயங்களை யுடைய
வராய்,

शोकसन्तप्तं
अपश्यत्
च
वेपमाना

{ மனவேதனையால் திரு
மேனி ஒளி குறைந்தி
ருக்கப்பெற்றவராயும்
கவனித்தாள்.
அதனால்
மனக்கலக்கமுற்றவ
ளாயினார்.

तां दृष्ट्वा स हि धर्मात्मा न शशाक मनोगतम् । तं शोकं राघवस्सोढुं ततो विवृततां गतः ॥

धर्मात्मा
सः राघवः
तां
दृष्ट्वा हि
मनोगतं
तं शोकं
सोढुं

தர்மாத்மாவாகிய
அந்த ஸ்ரீராமர்
அவனை
எதிரில் கண்டதுமே,
மனதினுள் சுழன்று
கொண்டிருந்த
அந்த கவலையை
வெளிப்படாதபடி
உள்ளடக்கிவிட

शशाक
ततः
विवृततां
गतः

முடியாதவராயிருந்த
அதனால் [னர்.
{ சிந்தையில் ஏதோ ஒன்
று சுழன்றுகொண்டி
ருக்கிறதென்பதை
வெளிச்சாட்டும்கின்
னங்களை வெளிக்கா
ட்டும் தன்மையை
அடைந்துவிட்டனர்.

विवर्णवदनं दृष्ट्वा तं प्रस्विन्नममर्षणम् । आह दुःखाभिसन्तप्ता किमिदानीमिदं प्रभो ॥८॥

विवर्णवदनं
अमर्षणं
प्रस्विन्नं
दृष्ट्वा

{ திருமுகமண்டலத்தி
ன் காந்தி குன்றியிரு
ப்பவராயும்,
சினமுற்றவராயும்,
திருமேனியெல்லாம்
வேர்வையுண்டாகப்
பெற்றிருக்கிறவராக
வும்,
கவனித்து,

दुःखाभि-
सन्तप्ता
तं
आह
प्रभो
हृदानीं
किं हृदम्

{ அவள் மனவேதனை
யால் திருமேனி துவ
ச்சி அடையப்பெற்ற
வளாய்
அவரைப்பார்த்து,
பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்.
“பிராணநாதரே!
இப்பொழுது
இதென்ன!!

अद्य बार्हस्पतः श्रीमानुक्तः पुण्यो नु राघव । प्रोच्यते ब्राह्मणैः प्राज्ञैः केन त्वमसि दुर्भवाः ॥

राघव	“ஸ்ரீராகவ !	प्राज्ञैः	பண்டிதர்களாகிய
अद्य	இன்றையதினத்தில்	ब्राह्मणैः	அந்தணர்களால்
उक्तः	அபிஷேகத்திற்காக	प्रोच्यते नु	சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே;
पुण्यः	புஷ்யநக்ஷத்திரமர ன் து	केन	ஏன்
बार्हस्पतः	பிரஹஸ்பதியை தேவ தையாக உடையதாய்	त्वं	தேவரீர்
श्रीमान्	ஸகல ஸம்பந்ததயும ளிக்கவல்லதாய்,	दुर्भवाः असि	மனவேதனைப்படுபவ ராயிருக்கிறீர்?

न ते शतशलाकेन जलफेननिभेन च । आवृतं वदन् वल्यु छत्रेणाभिविराजते ॥ १० ॥

च	“அன்றியும்	जलफेननिभेन	நீர் நூரைபோல் வெண்
ते	தேவரீர து		மைநிறமுள்ள துமான
वल्यु	சந்தரமான [ன து	छत्रेण	திருக்குடையால்
वदन्	திருமுகமண்டலமா- பலசலாகைகளையுடை ய தும் (அதாவது) பல கொடைபிரும்புக்கா ம்புகளையுடைய தும்,	आवृतं	மறைக்கப்பட்டதாக
शतशलाकेन		अभिविराजते न	விளங்கா திருக்கிறது.

व्यजनाभ्यां च मुख्याभ्यां शतपत्रनिभेक्षणम् । चन्द्रहंसप्रकाशाभ्यां वीज्यते न तवाननम् ॥

तव	“தேவரீர து	विज्यते न	விளங்குகின்றவை
शतपत्र- निभेक्षणं	நூற்றிதழ் கமலத்தை ஒத்த திருக்கண்களை யுடைய	सुख्याभ्यां च	களும், எப்பவும் கட்டவே கொண்டு வரப்படுகிற வைகளுமாகிய
आननं	திருமுகமான து	व्यजनाभ्यां	இரு வெண்சாமரைக ளால்
चन्द्रहंस- प्रकाशाभ्यां	சந்திரனைப் போலவும், ஹம்ஸத்தைப்போல வும் சோதிபயமாய்	वीज्यते न	விசறப்படா திருக்கிறதே!

वाग्मिनो वन्दिनश्चापि प्रहृष्टास्त्वां नरर्षभ । स्तुवन्तो नाद्य दृश्यन्ते मङ्गलैःसूतमागधाः ॥

नरर्षभ	“புருஷோத்தம !	मङ्गलैः	மங்களமான பாடல் களால்
सूतमागधाः	பொளராணிகர்களுமவ ம்சாவளியையெடுத்து சொல்பவர்களும்,	स्तुवन्तः च	ஸ்துதிசெய்பவர்களு மான
वाग्मिनः	புகழ்வதில் வல்லவர் களும்,	वन्दिनः अपि	வந்திகளும்
प्रहृष्टाः	மனமுவந்தவர்களாய்	अद्य	இப்பொழுது
वां	தேவரீர் முன்னிலையில்	दृश्यन्ते न	கூடவராமலிருக்கின் றார்கள்.

अभिषेको यदा सज्जः किमिदानीमिदं तव । अपूर्वो मुखवर्णश्च न प्रहर्षश्च लक्ष्यते ॥१८॥

तव "தேவரீரது
 अभिषेकः பட்டாபிஷேகமானது
 सज्जः கிட்டியிருக்கிறது.
 यदा இக்காலத்திய
 प्रहर्षः च உற்சாகக்கலை என்பது
 लक्ष्यते न காணப்படா திருக்கிறது.

इदानीं இப்பொழுது
 मुखवर्णः च திருமுகமண்டலத் தின் வாட்டமோ
 अपूर्वः { இதுவரையில் நான்
 எப்பொழுதும் கண்
 டிராததாய் புதிதாய்
 இருக்கிறது.
 किं इदम् "இதென்ன?"

इतीव विलपन्तीं तां प्रोवाच रघुनन्दनः । सीते तत्रभवांस्तातः प्रजाजयति मां वनम् ।

इतीव மேற்கண்டவண்ண
 विलपन्तीं மெல்லாய்
 तां திருவாய்மலர்ந்தருளி
 रघुनन्दनः அவனைப்பார்த்து [ய
 ஸ்ரீராமர்,
 प्रोवाच { பதிலாய் பின் வருமா
 று திருவாய்மலர்ந்த
 ருளினார்.

सीते "வீதே!
 तत्र भवान् நமதெல்லோருக்கும்
 பூஜ்யராகிட
 तातः திருதாதை
 मां என்னை
 वनं காட்டுக்கு
 प्रजाजयति அனுப்புகிறார்.

कुले महति संभूते धर्मज्ञे धर्मचारिणि । शृणु जानकि येनेदं क्रमेणाभ्यागतं मम ॥ २० ॥

महति कुले "உத்தமகுலத்தில்
 जानकि ஜனகமஹாராஜாவிண்
 புதல்வியாய்
 संभूते அவதரித்தவளே!
 धर्मज्ञे தர்மங்களின் துட்பங்
 களை அறிபவளே!
 धर्मचारिणि { எப்பொழுதும் தர்மத்
 தையே அனுஷ்டிப்ப
 வளே!

येन क्रमेण எந்த தர்மவிதியால்
 इदं இது
 मम எனக்கு
 अभ्यागतं நேர்ந்திருக்கிறதென்
 பதை
 शृणु { நான் இப்பொழுது
 உனக்கு சொல்லுகி
 றேன்; நீ செவிகொடு
 த்துக் கேட்பாயாக.

राज्ञा सत्यप्रतिज्ञेन पित्रा दशरथेन मे । कैकेय्यै प्रीतमनसा पुरा दत्तौ महावरौ ॥ २१ ॥

सत्यप्रतिज्ञेन "ஸத்தியஸந்தரும்,
 राज्ञा சக்கிரவர்த்தியாரும்,
 मे எனது
 पित्रा திருதாதையுமான
 दशरथेन தசரதரால்
 पुरा முன்னொருகாலத்தில்,
 कैकेय्यै கைகேயியுட்படாளுக்கு

प्रीतमनसा { பேருதவிபெற்று அக்
 ற்கு கைம்மாறுசெய்
 யவேண்டுமென்கிற
 மனஸ்ஸாகியால்
 महावरौ ஆவச்யகமான இர
 ண்டு வரங்கள்
 दत्तौ அளிக்கப்பட்டன.

तथाऽद्य मम सज्जेऽस्मिन्नभिषेके नृपोद्यते । प्रचोदितस्ससमयो धर्मेण प्रतिनिर्जितः ॥ २२ ॥

नृपोद्यते { “சக்கிரவர்த்தியாரால்
அதி ஆசையுடன்
ஏர்பாடு செய்யப்பட்ட
டதாகிய

मम எனது
अस्मिन् இந்த
अभिषेके பட்டாபிஷேகம்
सज्जे சித்தமாயிருக்கையில்

समयः ஏர்கனவே வாத்தச்
தம் அருளிச்செய்தி
तथा அவளால் [ருந்த அவர்,
अद्य இப்பொழுது
धर्मेण தருமவீதியை ஒத்து
प्रचोदितः பிரார்த்தித்து வேண்
டிக்கொள்ளப்பட்ட
वराय, வராய்,
प्रतिनिर्जितः வெல்லப்பட்டார்.

चतुर्दश हि वर्षाणि वस्तव्यं दण्डके मया । पित्रा मे भरतश्चापि यौवराज्ये नियोजितः ॥

चतुर्दश “பதினான்கு
वर्षाणि வருஷங்கள்
दण्डके தண்டகாவனத்தில்,
मया என்னால்
वस्तव्यं வலிக்கப்படவேண்டும்

मे पित्रा हि எனது திருதாதையா
भरतः பரதன் [வேலே
अपि च அக்காலம் வரைக்கும்
यौवराज्ये இளவரசு பட்டத்தில்
नियोजितः நியமிக்கப்பட்டிருக்க
கிரான்.

सोऽहं त्वामागतो द्रष्टुं प्रस्थितो विजनं वनम् । भरतस्य समीपे तु नाहं कथ्यः कदाचन ॥

विजनं वनं “மனிதசஞ்சாரமில்
லாத காட்டுக்கு
प्रस्थितः பிரயாணமாகிவிட்ட
सः अहं அந்த நான்,
त्वां द्रष्टुं உன்னைக்கண்டு தேற்
றாவுசெய்ய

आगतः இங்கு வந்தேன்.
भरतस्य பரதனது
समीपे तु முன்னிலையில் மாத்தி
कदाचन ஒரு பொழுதும் [ரம்
अहं நான்
कथ्यः न புகழ்த்தக்கவனில்லை.

ऋद्धियुक्ता हि पुरुषा न सहन्ते परस्तवम् । तस्मान्न ते कथाः कथ्या भरतस्याग्रतो मम ॥

ऋद्धियुक्ताः { “விசேஷச் செல்வத்
தையடைந்து மேம்ப
ட்டான பதவியுள்ள
पुरुषाः புருஷர்கள்
परस्तवं பிரருடைய துதியை
सहन्ते न பொறுத்திரார்கள்.
तस्मात् ஆனபடியால்

भरतस्य பரதனுடைய
अग्रतः முன்னிலையில்
ते हि உன்னால்
मम कथाः எனது குணங்கள்
कथ्याः न எடுத்துரைக்கத்தக்க
வைகளில்லை.

नापि त्वं तेन भर्तव्या विशेषेण कदाचन । अनुकूलतया शक्यं समीपे तस्य वर्तितुम् ॥

त्वं “ஈ
विशेषेण விசேஷமாய்
कदाचन अपि எல்லா சமயங்களிலும்
तेन அவனால்
भर्तव्या மனோரதங்களைப்பெற
உரிமைபெற்றவளாக

न அகமாட்டாய். [யில்
तस्य समीपे அவனது முன்னிலை-
अनुकूलतया மனங்கொணுது நடக்
वर्तितुं குந்தன்மைகொண்டு
शक्यम् நடந்துகொள்ள
வேண்டியது.

तस्मै दत्तं नृपतिना यौवराज्यं सनातनम् । स प्रसाद्यस्त्वया सीते नृपतिश्च विशेषतः ॥

तस्मै
सनातनं
यौवराज्यं
नृपतिना
विशेषतः
दत्तं

“அவனுக்கு
வம்சபரம்பரையாக
வந்த
இளவரசுபட்டமா
னது
சக்கிரவர்த்தியாரால்
தக்கால் ஆவச்யத்தை
உத்தேசித்து
அளிக்கப்பட்டிருக்கி
றது.

सीते
सः नृपतिः च
त्वया
प्रसाद्यः

சீதே!
அவன் அரசனாயிருக்
கிறபடியால்
உன்னால்
பெருமைதாழ்ந்தவண்
ணமாயும், மனங்கோ
ணைதவண்ணமாயும்
நடந்துகொள்ளப்பட
டவேண்டியவன்.

अहं चापि प्रतिज्ञां तां गुरोस्समनुपालयन् । वनमयैव यास्यामि स्थिरीभव मनस्विनि ॥

अहं अपि
गुरोः
तां प्रतिज्ञां च
समनुपालयन्
अद्य एव
वनं
यास्यामि

“நான் மட்டும்
திரு தாதையின்
அந்த நியமனத்தையே
சிரமேற்கொண்டு
நிறைவேற்றுபவனாகி
இப்பொழுதே
வனத்திற்கு
செல்லுகிறேன்.

मनस्विनि
स्थिरीभव
वनमयैव

பதிவ்ரதாசிரோம
ணியே!
மனதைத் தைர்யம்ப
ண்ணிக்கொண்டெக்
காலத்திலும் தரும்த்
தையேயனுஷ்டிப்ப
வளாய் நீ இங்கிருந்
பாயாக.

याते च मयि कल्याणि वनं मुनिनिषेवितम् । व्रतोपवासरतया भवितव्यं त्वयाऽनघे ॥

अनघे
कल्याणि
मयि
मुनिनिषेवितं
वनं
याते

“தோஷரஹிதையான
புண்ணியாத்மாவே!
நான்
நிஷீகள் வஸித்துக்
கொண்டிருக்கின்ற
காட்டில்
காலங்கழித்துக்கொ
ண்டிருக்கையில்

त्वया च
व्रतोपवास-
रतया
भवितव्यम्

உன்னாலும்
விரதங்களிலும் உப
வாஸங்களிலும்
மனம் ஈடுபட்டிருக்
கும் தன்மையால்,
இங்கிருந்து காலங்கழி
த்துவரப்படவேண்
டியது.

काल्यमुत्थाय देवानां कृत्वा पूजां यथाविधि । वन्दितव्यो दशरथः पिता मम जनेश्वरः ॥

काल्यं
उत्थाय
देवानां
पूजां
यथाविधि

“ப்ரதிதினமும் சூரி
யோதயத்திற்கு மு
ன்பே அதிகாலையில்
துயிலெழுந்து,
தைவங்களுக்கு
பூஜையை
முறைப்படி.

कृत्वा
मम
पिता
जनेश्वरः
दशरथः
वन्दितव्यः

செய்துவிட்டு,
எனது
திருநாதையாரும்,
சக்கிரவர்த்தியாரு
தசரதர் [மாகிய
பூஜிக்கப்படவேண்டி
யவர்.

माता च मम कौसल्या वृद्धा सन्तापकश्चिता । धर्ममेवाग्रतः कृत्वा त्वत्सप्तमानमर्हति ॥

मम	“ எனது	त्वत्तः	உன்னுடைய
माता	திருத்தாயாரும்	अग्रतः	முக்கியமான
वृद्धा	வயது முதிர்ந்தவளுநம்	धर्म	தர்மமாய்
सन्ताप- कश्चिता च	சோகத்தால் புண்பட்ட	कृत्वा एव	சின்தையில் கொண்டே
	டுக்கிடக்கும் மனமு	समानं	திருத்தொண்டுக்கு
	டையவளுமாகிய	अर्हति	உரியவளாய் இருக்கி
कौसल्या	கௌஸல்யை		ன்றனர்.

वन्दितव्यास्तवया नित्यं याः शेषा मम मातरः । स्नेहप्रणयसंभोगैः समा हि मम मातरः ॥

मम	“ எனது	तवया	உன்னால்
मातरः हि	தாய்மார்கள் எல்லோ	मम	எனது
	ருமே	शेषाः मातरः	இதரதாய்மார்கள்
स्नेहप्रणय- संभोगैः }	சினேகம், பிரணயம்,	याः	எவர்களோர் ஆவர்களும்
	சம்போகம் என்கிற	नित्यं	எப்பொழுதும்
	இம்மூன்று குணங்க	वन्दितव्याः	பூஜிக்கப்படவேண்டி
	ளால்*		யவர்கள்.
समाः	சமமாய் கொண்டாட		
	ப்படுகின்றார்கள்.		

[* அவர்களிடத்தில் நான் கொண்டிருக்கும் வாத்தஸல்யம், சினேகம்; எனது திருத்தொண்டுகளுக்கு பாத்திரர்களாய் நான் நினைக்கும் தன்மை, பிரணயம்; எனக்கு வேண்டியவைகளையெல்லாம் கூச்சரின்றி கேட்கலாமென்கிற மனோபாவம் சம்போகம். ஆகிற இம்மூன்று குணங்களால்.]

भ्रातृपुत्रसमौ चापि दृष्टव्यौ च विशेषतः । उभौ भरतशत्रुघ्नौ प्राणैः प्रियतरौ मम ॥३३॥

भरतशत्रुघ्नौ	“ பரதன் சத்ருக்கன்	विशेषतः च	அதிவாத்தஸல்யத்
	ஆகிய		துடன்
उभौ च	இவ்விருவர்களும்,	भ्रातृपुत्रसमौ	{ சகோதரர்கள்போல வும் புத்தல்வர்கள்போ லவும்,
मम	எனக்கு		
प्राणैः	உயிரினும்	दृष्टव्यौ	உன்னால் கொண்டாட ப்படவேண்டியவர்கள்.
प्रियतरौ	பிரியமுள்ளவர்கள்.		
अपि	அப்படியிருப்பதால்		

विप्रियं न च कर्तव्यं भरतस्य कदाचन । स हि राजा प्रभुश्चैव देशस्य च कुलस्य च ॥

भरतस्य	“ பரதனுக்கு	सः एव	அவன்தான்
विप्रियं च	விருப்பமல்லாததெ	देशस्य च	தேசத்திற்கும்
	தையும்,	कुलस्य च	குலத்துக்கும்
कदाचन च	ஒருபொழுதும்,	प्रभुः	நியமனங்களளிக்க
कर्तव्यं न	செய்யக்கூடாது.		அதிகாரமுடைய
हि	ஏனெனில்	राजा	அரசன்

आराधिता हि शीलेन प्रयत्नैश्चोपसेविताः । राजानः संप्रसीदन्ति प्रकुप्यन्ति विपर्यये ॥

राजानः “ அரசர்கள்,
शीलेन நன்னடக்கையால்
आराधिताः மகிழ்விக்கப்பட்டவர்
களாய்
प्रयत्नैः விடாமுயற்சிகளோடு
उपसेविताः உபசரிக்கப்பட்டவர்
களாய்,

च आकिलं
संप्रसीदन्ति मनुभवन्तिरुत्तुपार्
कन्.
विपर्यये हि अत्तुपत्ति-इल्लान्
दालोववनि,
प्रकुप्यन्ति कोत्तुत्तु-
कन्.

औरसानपि पुत्रान् हि त्यजन्त्यहितकारिणः । समर्थान् संप्रगृह्णन्ति परानपि नराधिपाः ॥

नराधिपाः “ அரசர்கள்
औरसान् வயிற்றிற்றிற்றந்த
पुत्रान् अपि புதல்வர்களையும்கூட
अहितकारिणः हि நலமல்லனை செய்த
வர்களென்றால்
त्यजन्ति தனதல்லவனை ஒழித்
துவிடுகின்றார்கள்.

समर्थान् நலஞ்செய்யும்
परान् अपि { ஒருவிதமான உறவுமீ
லலாத வேற்று மனி
தர்களையும்,
संप्रगृह्णन्ति சேர்த்துக்கொள்ளுகி
றார்கள்.

सा त्वं वसेह कल्याणि राज्ञस्समनुवर्तिनी । भरतस्य रता धर्मे सत्यव्रतपरायणा ॥ ३७ ॥

कल्याणि “ புண்யாத்மாவே!
सा अन्त
त्वं நீ
राज्ञः அரசனாகிய
भरतस्य பரதனுக்கு
समनुवर्तिनी { மனங்கோணுதவண்
ணமாய் நடந்துகொ
ள்பவளாய்

सत्यव्रत- } எக்காலத்திலும் நன்
परायणा } மையே பயக்கும் வீர
தங்களில் அசஞ்ச
லாப் பக்தியுடையவ
ளாய்,
धर्मे தர்மானுஷ்டானத்தில்
रता காலங்கழிப்பவளாய்
इह இங்கேயே
वस வஸித்துவருவாயாக.

अहं गमिष्यामि महावनं प्रिये त्वया हि वस्तव्यमिहैव भामिनि ।

यथा व्यलीकं कुरुषे न कस्यचित्तथा त्वया कार्यमिदं वचो मम ॥ ३८ ॥

भामिनि “ அதிவா த்ஸல்ய
முடைய
प्रिये இல்லானே!
कस्यचित् ஒருவருக்கும்
व्यलीकं பிரியமில்லாததை
कुरुषे न நீ செய்ததில்லை,
अहं हि நான் மட்டும்
महावनं பெருங்காட்டிற்கு
गमिष्यामि போய்வருகின்றேன்.

त्वया உன்னால்
इह एव இங்குதானே
वस्तव्यं வஸிக்கத்தக்கது.
इदं இது
मम वचः எனது நியமனம்
यथा तथा என்கிறகாரணத்தால்
त्वया உன்னால்
कार्यम् ஏற்றுக்கொள்ளப்பட
வேண்டியது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 27 ||

सीतया वननयनप्रार्थना—ஸீதை காட்டிற்கு அழைத்துப் போகப் பிரார்த்திப்பது.

एवमुक्ता तु वैदेही प्रियाहा प्रियवादिनी । प्रणयादेव संकुद्धा भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

एवं	மேற்கண்ட		
उक्ता	{ திருவாக்குக்கு திருச் செவ்சாற்றியருளிய வளும்	प्रणयात् एव	{ கணவனென்கிறசொற் தத்தாலும், அவர் ம ட்டும் தன்முன் தனி யே இருக்கிறார் என் கிற காரணத்தாலும்
प्रियाहां	{ குணங்களால் மனங் கொணுது நடக்கவே ண்டிய உரிமைபெற்று விளங்குகிறவளும்,	तु संकुद्धा	{ இவ்விஷயத்தில் மிகச்சினங்கொண்ட வளாகி,
प्रियवादिनी	{ எப்பொழுதும் இனிய சொற்கொண்டேபதி லுரைப்பவளுமாகிய	भर्तारं इद अब्रवीत्	{ பர்த்தாவைப் பார்த்து பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
वैदेही	சீதாபிராட்டியார்		

किमिदं भाषसे राम वाक्यं लघुतया ध्रुवम् । स्वया यदपहास्यं मे श्रुतं नरवरोत्तम ॥ २ ॥

नरवरोत्तम	“சக்கிரவர்த்தி திரு மகனாரே!	श्रुतं	செவ்வொடுத்து கேட் கப்பட்டதாய்,
राम	யாவருக்கும் அபிராம ராய் விளங்குபவரே!	मे	எனக்கு
यत् वाक्यं त्वया लघुतया ध्रुवं भाषसे	எந்த ஒரு நியமனத்தை தேவரீர் ஒருவரால் இலேசாய் [பதாய் நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்- புருளிச்செய்கிறீரோ அது	अपहास्यं	{ நகைப்புச்செய்யத்த குந்ததாய் தோற்று கிறது.
		इदं किम्	{ இது ஏன்? அடியேன் என்ன குற்றம் செய் தேன் தேவரீர் இப் படி சிட்சைவிதிக்க?

आर्यपुत्र पिता माता भ्राता पुत्रस्तथा स्तुषा । स्वानि पुण्यानि भुञ्जानाः स्वं स्वं भाग्यमुपासते ॥

आर्यपुत्र	“பிராணநாதரே!	स्वानि	அவரவர்களது
पिता	ஒரு தந்தை என்பவ ளும்,	पुण्यानि	புண்யங்களின் பயன் களை
माता	ஒருதாய் என்பவளும்	भुञ्जानाः	அனுபவிக்கிறார்கள்.
भ्राता	ஒரு சஹோதரன் என்பவனும்,	भाग्यं	{ விளைப்பயனை அதா வது அவரவர்கள் செய்த புண்யங்களு க்கும் பாபங்களுந் கும் ஏற்ற பயனை,
पुत्रः	ஒரு புதல்வன் என்ப வனும்	स्वं स्वं	அவரவருக்குரியதை
स्तुषा	மருமகள் என்பவளும்	उपासते	பெறுகிறார்கள்.
तथा	இத்தியாகி எல்லோ ரும்,		

भर्तुर्भाग्यन्तु नार्येका प्रामोति पुरुषर्षभ । अतश्चैवाहमादिष्टा वने वस्तव्यमित्यपि ॥ ४ ॥

புருஷர்ஷப	“புருஷோத்தம !	அத: ச	இக்காரணத்தாலேயே
நாரி	மனைவி	அஹ் அபி	நானும்
एका तु	ஒருத்திதான்	वने	காட்டில்
भर्तुः	கணவரின்	वस्तव्यं	வயல்க்கவேண்டும்
भाग्यं	வினைப்பயனை	इति एव	என்றும்
प्रामोति	புகுத்துகொண்டனாப விக்கிரமர்.	आदिष्टा	நியமிக்கப்பட்டவளா கிறேன்.

न पिता नात्मजो नात्मा न माता न सखीजनः । इह प्रेत्य च नारीणां पतिरेको गतिस्सदा ॥

நாரிणां	ஸ்திரீகளுக்கு	पिता न	தந்தை அன்று.
पतिः	கணவன்	आत्मजः न	வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளை அன்று.
एकः च	ஒருவன் தான்	माता न	தாய் அன்று.
इह	இம்மையிலும்	सखीजनः न	தோழிமார் அன்று.
प्रेत्य	மறுமையிலும்	आत्मा न	தெய்வம் அன்று.
सदा	எக்காலத்திலும்		
गतिः	கதி.		

यदि त्वं प्रस्थितो दुर्गं वनमथैव राघव । अग्रतस्ते गमिष्यामि मृद्रन्ती कुशकण्टकान् ॥

राघव	“ராகுலப்பிள்ளாய் !	अग्रतः	முன்
त्वं	தேவரீர்	अथ	இக்காலத்திலும்
दुर्गं	மனிதர்களால் கிட்டு தற்கரிய	एव	சரியாய்
वनं	காட்டிற்கு	कुशकण्टकान्	புற்களையும் முட்களையும்
प्रस्थितः यदि	எழுந்தருளுகிறீரா கில்	मृद्रन्ती	மிதித்து மிருதுவாகச் செய்வவளாய்
ते	தேவரீரது	गमिष्यामि	நடந்துடோவேன்.

ईष्यारोषौ बहिष्कृत्य पीतशेषमिवोदकम् । नय मां वीर विस्रब्धः पापं मयि न विद्यते ॥

वीर	“பிராணநாதரே !	बहिष्कृत्य	திருவுளத்தில் கொள் ளாதுவிட்டுொழித்து,
ईष्यारोषौ	{ எனக்கு விரோதமாயி ருக்கிற கோரிக்கை யையும் நான் மறுத் துப்பேசுகின்றேனெ ன்றதால் விளையும் கோபத்தையும்,	विस्रब्धः	முற்றிலும் கவலையற்ற
		मां	அடியாளையும், [வராய்
		नय	{ கூட அழைத்துக்கொ ண்டெழுந்தருளக்க டவீர்.
		मयि	என்னிடத்தில்
पापं	ஐலத்தை	पापं	கஷ்டத்தை விளைவிக்க த்தக்க குணமென்பது இல்லை.
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	विद्यते न	

शुश्रूषमाणा ते नित्यं नियता ब्रह्मचारिणी ।

वीर "पिराணநாதரே!
மனோகரமான வாசனை
மதுகந்நிஷு கொண்டு விளங்கும்
வனப்பிரதேசங்களில்
வையு வனப்பிரதேசங்களில்
नियता नियता நியமத்தோடுகூடியவ
ளாய்

ब्रह्मचारिणी { ஜிதேந்திரியையாய்
(ஐம்புலன்களையும்
வென்றவளாய்)

सह रंस्ये त्वया वीर वनेषु मधुगन्धिषु ॥

ते தேவரீருக்கு
नित्यं ஓயாமல்
शुश्रूषमाणा திருப்பணிசெய்து
உபசரிப்பவளாய்
त्वया தேவரீரோடு
सह கூடவேயிருந்து
கொண்டு
रंस्ये ஆனந்தமாய் அடியேன்
காலங்கழிப்பேன்.

त्वं हि कर्तुं वने शक्तो राम संपरिपालनम् ।

राम "யாவருக்குமபிராம
ராய் விளங்குபவரே!
वने காட்டில்
त्वं தேவரீர்
अन्यस्य சம்பந்தமில்லாத சா
தாரண ஒரு
जनस्य अपि பேர்வழிக்குங்கூட
संपरिपालनं சம்ராஜ்யநீணையை
कर्तुं அளிக்க

अन्यस्यापि जनस्येह किं पुनर्मम मानद ॥

शक्तः வல்லமைபெற்றவர்.
मानद { என்னுடைய சர்வபாக்
யங்களுக்கும் காரண
मम हि { மூதராய் விளங்கும்
इह { நாதரே!
पुनः किम् { அடியானுக்கென்றால்
இவ்விஷயத்தில்
கேட்கவேணுமோ? சந்
தேகமுற இடமுண்
டோ?

सह त्वया गमिष्यामि वनमद्य न संशयः ।

महाभाग "மஹா புண்ணியாத்
மாவே!
त्वया தேவரீரோடு
सह கூடவே
अद्य இப்பொழுதே
वनं காட்டிற்கு
गमिष्यामि அடியேன் வருவேன்.

नाहं शक्या महाभाग निवर्तयितुमुद्यता ॥

संशयः न இதில் சந்தேகம் சிறி
தேனும்இல்லை.
उद्यता ஒரேபடியாய் உணக்கமா
अहं அடியேன் [யிருக்கிற
निवर्तयितुं தடுத்த நிறுத்தி
न शक्या விடப்படுவதற்கு,
உடன்படமாட்டேன்.

फलमूलाशना नित्यं भविष्यामि न संशयः ।

फलमूलाशना { "கனிகளையும், கிழங்கு
களையும் உணவாய்
உடையவளாய்
त्वया सह தேவரீரோடுகூடவே
नित्यं எப்பவும்
निवसन्ती இருக்கின்றவளாய்
भविष्यामि அடியேன் விளங்கு
ते தேவரீருக்கு [வேன்.

न ते दुःखं करिष्यामि निवसन्ती सह त्वया ॥

दुःखं எப்படிப்பட்ட சிரமம்
என்பதையும்
करिष्यामि न அடியேன் விளைவிக்க
மாட்டேன்.
संशयः न { தேவரீர் இதில் சந்தே
கமென்பதே திருவு
ளத்தில் கொள்ளலா
காது.

इच्छामि सरितः शैलान्पखलानि वनानि च । द्रष्टुं सर्वत्र निर्भीता त्वया नाथेन धीमता ॥

धीमता “ புத்திமானாயும்
 नाथेन கணவராகவுமிருக்கும்
 त्वया தேவரீரோடுகூட
 निर्भीता மனக்குறை எதுவு
 மில்லாதவளாகி
 सर्वत्र அங்கங்குள்ள

सरितः நதிகளையும்,
 शैलान् மலைகளையும்,
 पखलानि குட்டைகளையும்,
 वनानि च உபவனங்களையும்
 द्रष्टुं பார்க்க
 इच्छामि அடியேன் ஆசைப்
 படுகிறேன்.

हंसकारण्डवाकीर्णाः पद्मिनीस्साधुषुष्पिताः । इच्छेयं सुखिनी द्रष्टुं त्वया वीरेण सङ्गता ॥

वीरेण “ கணவராகிய
 त्वया தேவரீருடன்
 सङ्गता கூடவேயிருப்பவளாய்
 सुखिनी மனதில் குறைபென்
 பதே இல்லாதவளாய்
 हंसकारण्डवाकीर्णाः { ஹம்ஸங்களும், நீர்ப்பு
 றவைகளும் நிரம்பி
 உள்ளதும்,

साधुषुष्पिताः { அழகாய் மலர்ந்து
 புஷ்பித்து விளங்கு
 வதுமான
 पद्मिनी: தாமரை ஓடைகளை
 द्रष्टुं பார்க்க
 इच्छेयम् அடியேன் வேண்டு
 கின்றேன்.

अभिषेकं करिष्यामि तासु नित्यं यतव्रता । सह त्वया विशालाक्ष रंस्ये परमनन्दिनी ॥

विशालाक्ष “ க்ரீலோகப்ரசித்தி
 பெற்றக்ஞானமுடை
 त्वया தேவரீரோடு [யவரே!
 नित्यं இடைவிடாது
 सह இருக்கின்றவளாய்
 यतव्रता { எந்த ஒரு தர்மானுஷ்
 டனாததால்மோகூத்
 ம்சித்தமாய்கிடைக்
 குமோ அதொன்றை
 மட்டும் அனுஷ்டிக்
 கின்றவளாய்

परमनन्दिनी { ஸர்வப்பிரகாரத்தால்
 மனத்திருப்திகொண்
 டவளாய்
 तासु அவைகளில்
 अभिषेकं ஸ்நானத்தை
 करिष्यामि அடியேன் செய்வேன்.
 रंस्ये உற்சாகமாய்காலங்
 கழிப்பேன்.

एवं वर्षसहस्राणां शतं वाऽहं त्वया सह । व्यतिक्रमं न वेत्स्यामि स्वर्गोऽपि न हि मे मतः॥

एवं “ இவ்வண்ணம்
 त्वया தேவரீரோடு
 सह கூடஇருக்கும்
 अहं அடியேன்
 शतं அனேக
 वर्षसहस्राणां वा ஆயிரம் வருஷங்களா
 व्यतिक्रमं யினும்,
 காலங்கழிப்பதை

वेत्स्यामि न { பொழுதுபோகவில்லை
 யேயென நினைக்கமா
 ட்டேன்; கூதணம்
 போல் நினைப்பேன்.
 स्वर्गः अपि ஸ்வர்க்கமும்
 मे எனக்கு
 मतः न மேம்பட்டதன்று.
 हि இது திண்ணம்.

स्वर्गेऽपि च विना वासो भविता यदि राघव । त्वया मम नरव्याघ्र नाहं तमपि रोचये ॥

नरव्याघ्र “ புருஷோத்தம!
 राघव ஸ்ரீராகவ!
 स्वर्गे अपि च ஸ்வர்க்கத்திலுங்கூட
 त्वया विना தேவரீரைப்பிரிந்து,
 मम எனக்கு

वासः வாஸம்
 भविता यदि வாய்க்கிறதென்றாலும்
 तं अपि அதையும்
 अहं அடியேன்
 रोचये न விரும்பேன்.

अहं गमिष्यामि वनं सुदुर्गमं मृगायुतं वानरवारणैर्युतम् ।

वनेऽपि वत्स्यामि यथा पितृर्गृहे तवैव पादाबुपगृह्य सर्वदा

॥ २१ ॥

मृगायुतं “ மிருகங்களடர்ந்ததும்
 वानरवारणैः குரங்குகள், யானைகள்
 இவைகளால்
 युतं நிறைந்துள்ளதும்,
 सुदुर्गमं புகுதற்கரியதுமான
 वनं காட்டிற்கு
 अहं நான்
 गमिष्यामि வருவேன்.
 वने अपि காட்டிலும்,
 सर्वदा எக்காலத்திலும்

तव தேவரீரது
 पादौ एव திருவடித்தாமரை
 களையே
 उपगृह्य தஞ்சமெனக்கொண்டு
 पितुः திருநாதையின்
 गृहे திருமாளிகையில்
 यथा எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே,
 वत्स्यामि மகிழ்வற்று அடியேன்
 காலங்கழிப்பேன்.

अनन्यभावामनुरक्तचेतसं त्वया वियुक्तां मरणाय निश्चिताम् ।

नयस्व मां साधु कुरुष्व याचनां न ते मयाऽतो गुरुता भविष्यति ॥ २२ ॥

अनुरक्तचेतसं “ பத்திமை தலைக்
 கொண்டு
 अनन्यभावां வேறெதையும் தியானி
 யாதவளும்,
 त्वया தேவரீரை
 वियुक्तां விட்டுப்பிரிந்திருக்கிற
 தென்றல்
 मरणाय மாணமடைய
 निश्चितां நிச்சயித்திருக்கிறவளு
 मां அடியானே [மாகிய

नयस्व கூட அழைத்துப்
 போக அருள்க.
 याचनां பிரார்த்தனையை
 साधु தருமவிதிப்படி
 कुरुष्व நிறைவேற்றி அருள்க.
 अतः அதனால்
 ते தேவரீருக்கு
 मया அடியாளால்
 गुरुता கஷ்டமென்பது
 भविष्यति न உண்டாகாது.”

तथा ब्रुवाणामपि धर्मवत्सलो न च स्म सीतां नृवरो निनीषति ।

उवाच चैनां बहु संनिवर्तने वने निवासस्य च दुःखितां प्रति

॥ २३ ॥

धर्मवत्सलः च	தருமவத்ஸலரும்,
नृवरः च	புருஷோத்தமருமாகிய அவர்,
दुःखितां	துன்பமடைந்தவளாய்
तथा	மேற்கண்டவண்ணம்
ब्रुवाणां च	விண்ணப்பம் செய்த ருளியவளுமான
एनां	இந்த
सीतां	சீதாப்பிராட்டியை
अपि	எப்படியானாலும்

निनीषति स न

वने

निवासस्य

संनिवर्तने प्रति

बहु च

उवाच

{ கூட அழைத்துக்கொண்டுபோக திருவுளம் பற்றாமலிருந்தார்.

காட்டில்

வஸிப்பதின்

எண்ணத்தை மாற்றும் விஷயத்தில்

பலவிதத்திலும்

திருவுளத்தில் ஆராய்ச்சிசெய்தருளினார்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3568.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1213

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 28 ॥

वनवासदुःखकथनम्—வனவாஸத்தின் கஷ்டத்தைச் சொல்வது.

स एवं ब्रुवतीं सीतां धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । न नेतुं कुरुते बुद्धिं वने दुःखानि चिन्तयन् ॥

धर्मज्ञः	தர்மக்ஞரும்,
धर्मवत्सलः	தர்மவத்ஸலருமாகிய
सः	அவர் [மாய்
एवं	மேற்கண்டவண்ண-
ब्रुवतीं	விண்ணப்பம்செய்த ருளிய
सीतां	வீதாப்பிராட்டியை

वने	தனத்தில்
दुःखानि	கஷ்டங்களை
चिन्तयन्	சிந்தையில் கொண்டு
नेतुं	கூட அழைத்துப் போக
बुद्धिं कुरुते न	எண்ணம்கொண்டா ரில்லை.

सान्त्वयित्वा ततस्तां तु बाष्पदूषितलोचनाम् । निर्वर्तनार्थे धर्मात्मा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகுமவர்
ततः	அப்பொழுது
बाष्पदूषित- लोचनां } तां }	கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுற்றவளாகிய
सान्त्वयित्वा	அவளை சமாதானப்படுத்தி,

निर्वर्तनार्थे तु	இங்கே இருக்கும்படி செய்யமுத்தேசமாயே
एतत्	பின்வரும்
वाक्यं	திருவாக்கை
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

सीते महाकुलीनासि धर्मे च निरता सदा । इहाचर स्वधर्मं त्वं मम कृत्वा मनस्सुखम् ॥

सीते	“வீதே!
महाकुलीना	உயர்ந்த குலத்தில்
एवं	நீ [அவதரித்த
धर्मे	தர்மவிஷயத்தில்
निरता	சர்த்தைபுடையவளா
असि	இருக்கிறாய். [க
च	ஆனபடியா
मम	எனது

मनःसुखं	மனத்திற்கு இஷ்டமாயிருக்கிறதை
सदा	எக்காலத்திலும்
कृत्वा	சிரமேற்கொண்டு அனுஷ்டித்துக்கொண்டு
इह	இங்கிருந்தே
स्वधर्मं	உனது தர்மத்தை
आचर	செய்யக்கடவை.

सीते यथा त्वां वक्ष्यामि तथा कार्यं त्वयाऽवले । वने दोषा हि बहवो वदतस्तान्निबोध मे ॥

अवले “सकुमारोऽयुम्नश्चिरु
मेनीयैयुदय

कार्यं செய்யப்பட்டவேண்டியது.

सीते सीதே!

वने हि காட்டிலோவெனில்

त्वां உனக்கு

दोषा: சங்கடங்கள்

यथा எவ்வண்ணம்

बहव: பல.

वक्ष्यामि நான் சொல்லுகிறேனே

तान् அவைகளை

तथा அவ்வண்ணமே

वदत: விஸ்தாரமாய் சொல்

त्वया உன்னால்

मे எனக்கு [ஆம்

निबोध செவிகொடுப்பாயாக.

सीते विमुच्यतामेषा वनवासकृता मतिः । बहुदोषं हि कान्तारं वनमित्यभिधीयते ॥ ५ ॥

सीते “सीதே!

कान्तारं மனிதசஞ்சாரமற்ற

एषा वनवासकृता இந்த வனவாஸம் செ

हि இரக்கிறபடியால்

मति: ய்யவேண்டுமென்கிற

वनं காடு

विमुच्यतां எண்ணமானது

इति என்று

बहुदोषं விடப்பட்டும்.

अभिधीयते வழங்கப்படுகிறது.

अनेक कष्टदन्कनं
निरैறந்துள்ளதாயும்

हितबुद्ध्या खलु वचो मयैतदभिधीयते । सदा सुखं न जानामि दुःखमेव सदा वनम् ॥

एतत् वच: “இந்தச் சொல்

सदा எப்பொழுதும்

मया என்னால்

सुखं கஷ்டத்தை விளைவிக்க

हितबुद्ध्या खलु நன்மையைக் கருதிய

न जानामि நான் அறியேன்.

तारुलேயே

सदा எக்காலத்திலும்

अभिधीयते சொல்லப்படுகிறது.

दुःखं एव துக்கமானதே.

वनं காடு

गिरिनिर्झरसंभृता गिरिकन्दरवासिनाम् । सिंहानां निनदा दुःखाः श्रोतुं दुःखमतो वनम् ॥

गिरिनिर्झरसंभृता: “மலை அருவிகளால் எ

श्रोतुं கேட்க

र्ष्यन् படுகின்றவைகளும்,

दुःखा: கோரமானவைகளாயி

गिरिकन्दरवासिनां மலைக்குகைகளில் வசிக்

अत: ஆகையால் [ருக்கும்;

सिंहानां சிங்கங்களின் [கின்ற

वनं காடு

निनदा: கோஷங்களும்

दुःखम् துக்ககரமானது.

क्रीडमानाश्च विस्वथा मत्ताऽशून्ये महामृगाः । दृष्ट्वा समभिवर्तन्ते सीते दुःखमतो वनम् ॥

सीते “सीதே!

महामृगा: பெரு மிருகங்கள்

शून्ये நிர்மானுஷ்யமான இ

दृष्ट्वा च ஒருவரைக்கண்டதுமே

विस्वथा: அச்சமற்று, [டத்தில்

समभिवर्तन्ते எதிர்த்து ஓடிவரும்.

मत्ता: மதம் பிடித்து

अत: ஆகையால்

क्रीडमाना: உல்லாசமாய் விளையா

वनं காடு

டிக்கொண்டிருக்கின்ற

दुःखम् துக்ககரமானது.

सग्रहास्सरितश्चैव पङ्कवत्यश्च दुस्तराः । मचैरपि गजैर्नित्यं सीते दुःखमतो वनम् ॥ ९ ॥

சிதை "சீதே!
சரீ: நதிகள்
சபா: ச முத்தலைகளோடிருக்
கின்றவைகளாய்
புங்கவய: ச அதிக சேற்றுடன் கூ
டியவைகளாயும்
மசை: மதம்பிடித்த

गजैः अपि यानैकगणैर्लुङ्कृत
दुस्तराः त्राण्डिச்செல்ல முடி
யாதவைகள்.
अतः ஆகையால்,
वनं காடு
नित्यं एव எக்காலத்திலும்
दुःखम् துக்ககரமானது.

लताकण्टकसङ्कीर्णाः कृकवाकूपनादिताः । निरपाथ सुदुर्गाश्च मार्गा दुःखमतो वनम् ॥

மார்பா: ச "நடக்குமிடங்களெல்
லாம்
லதா஑ணடக- } ஑ாடி஑ளும், முட்க
ச஑ீர்ணா: } ஑ும் அடர்ந்தவை
களாய்,
சுடுர்ரா: புகவரியவைகள்.

कृकवाकूप- } காட்டுக்கோழிகளால்
नादिताः } சப்திக்கப்பெற்றவை
निरपाः च குடிக்கவும் ஜலம்ுகள்.
அ஑ப்பட்டாத இடங்கள்.
अतः ஆகையால்
वनं காடு
दुःखम् துக்ககரமானது.

सुप्यते पर्णशय्यासु स्वयं भयासु भूतले । रात्रिषु श्रमविन्नेन सीते दुःखमतो वनम् ॥

சிதை "சீதே!
சுரமவின்ன { காயக்லேசத்தடன் த
வம் புரிந்து களைத்து
ப்போன ஒருவனல்
ரா஑ிபு இரவுகளில்
भूतले வெறும் தரையில்
स्वयं தானாக

भयासु உதிர்த்து விழுந்து
கிடக்கும்
पर्णशय्यासु சராகு படுக்கைகளில்
सुप्यते உறங்கப்படவேண்டும்.
अतः ஆகையால்
वनं காடு
दुःखम् துக்ககரமானது.

अहोरात्रं च सन्तोषः कर्तव्यो नियतात्मना । फलैर्वृक्षावपतितैः सीते दुःखमतो वनम् ॥

சிதை "சீதே!
நியதாत्मना ஐம்புலன் களையும் அட
க்கிய ஒருவனல்
अहोरात्रं च பகலிலும் இரவிலும்
वृक्षावपतितैः மரங்களிலிருந்து தா
னாக விழுந்த

फलैः பழங்களைக்கொண்டு
सन्तोषः போஜன திருப்தியா
னது
कर्तव्यः அடையவேண்டியது.
अतः ஆகையால்
वनं காடு
दुःखम् துக்ககரமானது.

उपवासश्च कर्तव्यो यथाप्राणेन मैथिलि । जटाभारश्च कर्तव्यो वल्कलाम्बरधारिणा ॥ १३ ॥

மேயிலி "மிதிராதிபன் திரு
மகளோ!
वल्कलाम्बरधारिणा மரவுரி உடுத்த ஒரு
வனலே
यथाप्राणेन சக்திக்கேற்றபடி
उपवासः च { உணவென்பதே உட
கொள்ளாத உபவா
ஸமென்பதும்

कर्तव्यः அனுஷ்டிக்கப்பட
வேண்டும்.
जटाभारः च { தலைமயிரை திரித்து
சடையாக்கிக்கொள்
ளாதலும்
कर्तव्यः { அவச்யமாய் செய்து
கொள்ளப்படவேண்
டியது.

देवतानां पितॄणां च कर्तव्यं विधिपूर्वकम् । प्राप्तानामतिथीनां च नित्यशः प्रतिपूजनम् ।

देवतानां “தெய்வங்களுக்கும்
பித்ருக்களுக்கும்
பிராசானாं நாடிவந்திருக்கிற
அதிதிகளுக்கும்
नित्यशः எக்காலத்திலும்

विधिपूर्वकं சாஸ்திரங்களில் சொ
ல்லியிருக்கிறவண்ணப்
प्रतिपूजनं ஆராதனம்
कर्तव्यम् செய்யப்படவேண்டி
யது

कार्यस्त्रिभिषेकश्च काले काले च नित्यशः । चरता नियमेनैव तस्माद्दुःखतरं वनम् ॥

नित्यशः एव “நாடோறும்
त्रिः च மூன்றுதரம்
काले काले च அந்தந்த உசிதகாலங்
களில்
अभिषेकः ஸ்நானம்
नियमेन நியமத்துடன்

चरता இருப்பவனெருவ
னாலே
कार्यः செய்யப்படவேண்டும்
तस्मात् ஆகையால்
वनं காடு
दुःखतरम् மிக துக்ககரமானது.

उपहारश्च कर्तव्यः कुसुमैः स्वयमाहृतैः । आर्षेण विधिना वेद्यां बाले दुःखमतो वनम् ॥

बाले “கஷ்டமறியாத ஸ்த்ரீ
स्वयं தானே [ரத்தினமே!
आहृतैः எடுத்துவந்த
कुसुमैः च புஷ்பங்களாலேயே
वेद्यां வேதிகையில்
आर्षेण ரிஷிகளால் சொல்லப்
பட்ட

विधिना முறைப்படி
उपहारः பூஜை
कर्तव्यः செய்யப்பட வேண்
டியது.
अतः ஆகையால்
वनं காடு
दुःखम् துக்ககரமானது.

यथालब्धेन कर्तव्यः सन्तोषस्तेन मैथिलि । यताहारैर्वैनचरैर्नित्यं दुःखमतो वनम् ॥१७॥

मैथिलि “மிதிலோஜன் திரு
மகளே!
वनचरैः வனவாஸிகளால்
यताहारैः ஆஹார ஒடுக்கமுடை
யவர்களாய்
यथालब्धेन தற்செய்லாய் கிடைக்
கிறதெதுவோ

तेन அதைக்கொண்டு
नित्यं எக்காலத்திலும்
सन्तोषः போஜன திருப்தி
कर्तव्यः அடையப்படவேண்
अतः ஆகையால் [டியது.
वनं காடு
दुःखम् துக்ககரமானது.

अतीव वातास्तिमिरं बुभुक्षा चात्र नित्यशः । भयानि च महान्यत्र ततो दुःखतरं वनम् ॥

अत्र “இவ்விடத்தில்
नित्यशः எப்பொழுதும்
वाताः பெருங்காற்றும்
तिमिरं இருட்டும்,
बुभुक्षा च பசியும்
अतीव அதிகமாக இருக்கும்.

अत्र இவ்விடத்தில்
भयानि च ஆபத்துகளும்
महान्ति பல;
ततः ஆகையால்
वनं காடு
दुःखतरम् அதிக துக்ககரமானது.

सरीसृपाश्च बहवो बहुरूपाश्च भामिनि । चरन्ति पृथिवीं दर्पात्ततो दुःखतरं वनम् ॥१९॥

भामिनि	“அதி வா த்ஸல்யமு ள்ள ஸ்தீர த்நமே!	पृथिवीं च	தரையிலெங்கும்
बहुरूपाः	பருத்த உடலையுடைய	चरन्ति	திரியும்.
बहवः	பல [வைகளான	ततः	ஆகையால்
सरीसृपाः च	மலைப்பாம்புகளும்,	वनं	காடு
दर्पात्	செருக்கினால்	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமா னது.

नदीनिलयनास्सर्पा नदीकुटिलगामिनः । तिष्ठन्त्यावृत्य पन्थानं ततो दुःखतरं वनम् ॥

नदीनिलयनाः	“நதிகளின் ஓங்குகளில் வாஸம்செய்துகொ ண்டிருக்கின்றவை களும்;	सर्पाः	நாகங்கள்,
नदीकुटिल- गामिनः		पन्थानं	வழியை
	நதிகளைப்போலவே வளைந்தோடும் தன் மையுற்றவைகளான	आवृत्य	தடுத்தாக்குறுக்கிட்டு,
		तिष्ठन्ति	படுத்திருக்கும்.
		ततः	ஆகையால்
		वनं	காடு
		दुःखतरम्	துக்ககரமானது.

पतङ्गा वृश्चिकाः कीटा दंशाश्च मशकैस्सह । बाधन्ते नित्यमबले सर्वं दुःखमतो वनम् ॥२१॥

पतङ्गाः	விளக்குப்பூச்சிகளும்,	बाधन्ते	பிடைசெய்யும்.
वृश्चिकाः	தேள்களும்,	अबले	பெண்மணியே!
कीटाः	புழுக்களும்,	अतः	ஆகையால்
मशकैः सह	கொசுக்களோடு கூடிய	वनं	காடு
दंशाः च	காட்டு ஈக்களும்,	सर्वं	முற்றிலும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	दुःखम्	துக்ககரமானது.

द्रुमाः कण्टकिनश्चैव कुशकाशाश्च भामिनि । वने व्याकुलशाखाग्रास्तेन दुःखतरं वनम् ॥

भामिनि	“வா த்ஸல்யமுடைய ஸ்தீர த்நமே!	व्याकुलशाखाग्राः	அசையும் கிளைகளின் றுணிகளையுடைய வைகள்.
वने	காட்டில்	तेन	
कण्टकिनः	முள்ளுகளையுடைய	वनं	காடு
द्रुमाः च	மரங்களும்,	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமா னது.
कुशकाशाः च एव	தருப்பைகளும், நாண ற்புற்களும்,		

कायक्लेशाश्च बहवो भयानि विविधानि च । अरण्यवासे वसतो दुःखमेव सदा वनम् ॥

अरण्यवासे	“காட்டில் வசித்தலெ ன்னும் விஷயத்தில்	भयानि च	ஆபத்துகளும்,
वसतः	காலங்கழிப்பவனென	विविधानि	பலவகைப்பட்டவை கள்.
कायक्लेशाः च	ருவனுக்கு	सदा	எப்பொழுதும்
बहवः	தேகசிரமங்களும்	वनं	வனவாசமானது
	பல.	दुःखं एव	கஷ்டமானது.

क्रोधलाभो विमोक्तव्यौ कर्तव्या तपसे मतिः । न भेतव्यं च भेतव्ये नित्यं दुःखमतो वनम् ॥

क्रोधलोभौ	“கோபம், ஆகைஇவ் விரண்டையும்	भेतव्ये च	பயம் விளைவிக்கும் விஷயத்திலும்,
विमोक्तव्यौ	விட்டுவிடவேண்டும்.	भेतव्यं	பயமென்பது
तपसे	தவத்தில்	न	கூடாது.
मतिः	மனமானது	अतः	ஆகையால்
कर्तव्या	ஈடுபட்டிருக்கவேண் டும்.	वनं	காடு
		नित्यं	எப்பொழுதும்
		दुःखम्	துக்ககரமானது.

तदलं ते वनं गत्वा क्षमं न हि वनं तव । विमृशन्निह पश्यामि बहुदोषतरं वनम् ॥२५॥

इह	“ இவ்விஷயத்தில்	वनं हि	வனவாஸமென்பதே
विमृशन्	நன்றாக பரியாலோச னைசெய்தவனாய்	क्षमं न	ஒவ்வாது.
वनं	வனவாஸமானது	तत्	ஆகையால்
बहुदोषतरं	வெகு துன்பங்களை வி ளைவிக்கத்தக்கதென	वनं गत्वा	காட்டிற்கு செல்ல
पश्यामि	நான்நன்கு அறிவேன்.	ते	உனது
तव	உனக்கு	अलम्	ஆகை இத்துடன் ஒழியட்டும்.”

वनं तु नेतुं न कृता मतिस्तदा बभूव रामेण तदा महात्मना ।

न तस्य सीता वचनं चकार तत्ततोऽब्रवीद्राममिदं सुदुःखिता ॥ २६ ॥

सीता	சீதாப்பிராட்டியார்	तत् वचनं	அந்த திருவுளப்பாற் குக்கு
तदा	அப்பொழுது	चकार न	உடன்படவில்லை.
महात्मना	மஹாத்மாவாகிய	ततः	அதனால்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
वनं	காட்டிற்கு	सुदुःखिता	“அடியாளர் மகா கஷ் டதசையில் இருக் கின்றேன்” என்ற
नेतुं	அழைத்துப் போக	इदं तु	இது ஒன்றைமட்டு மிப்பொழுது
मतिः	உத்தேசம்	अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்.
कृता न बभूव	கொள்ளப்படவில்லை.		
तदा	அப்பொழுது		
तस्य	அவரது		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

पुनरपि वननयनप्रार्थना—காட்டிழற்கழைத்துப் போக மறுபடியும் பிரார்த்திப்பது.

एतत्तु वचनं श्रुत्वा सीता रामस्य दुःखिता । प्रसक्ताश्रुमुखी मन्दमिदं वचनमब्रवीत् ॥१॥

सीता	சிதாபிராட்டியார்	इदं	பின்வரும்
रामस्य	ராமரது	वचनं	திருவாக்கை
एतत् वचनं	இந்த நியமனத்தை	}	கோபமுண்டாகாதவ ண்ணமாய்மறுத்துப் பேசுகிறான் எனும் அபிப்பிராயத்துக்கி சிடங்கொடாதவண் ணமாய்
श्रुत्वा तु	தீர்க்காலோசனை செய்தும்		
दुःखिता	அதிக மனவேதனை யுற்றவளாகி		
प्रसक्ताश्रु- मुखी	ஓயாது பெருகிவரும் கண்ணீருற்ற திருமு கமண்டலமுடையவ ளாய்,	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி ளுள்.

ये त्वया कीर्तिता दोषा वने वस्तव्यतां प्रति । गुणानित्येव तान्मन्ये तव स्नेहपुरस्कृता ॥

वने	“வனத்தில்	तव	தேவரீரது
वस्तव्यतां प्रति	வாஸஞ்செய்வதைப் பற்றி	स्नेहपुरस्कृता	தண்ணளிக்குபாத்திர் மாய் விளங்குமடியான்
त्वया	தேவரீரால்	इति एव	இக்காரணத்தினு லேயே
कीर्तिताः	அருளிச்செய்யப்	गुणान्	நன்மையே பயக்கின்ற வைகளாய்
दोषाः	தோஷங்கள் [பட்ட	मन्ये	மதிக்கின்றேன்.
ये	எவைகளோ		
तान्	அவைகளை		

मृगार्सिंहा गजाश्चैव शार्दूलाश्शरभास्तथा । पक्षिणस्समराश्चैव ये चान्ये वनचारिणः ॥

अदृष्टपूर्वरूपत्वात्सर्वे ते तव राघव । रूपं दृष्ट्वाऽपसर्पेयुर्भये सर्वे हि विभ्यति ॥ ४ ॥

राघव	“ஸ்ரீ ராகவ!	ते	அவைகள்
मृगाः	மாண்களுப்,	सर्वे च	எல்லாமுமே
सिंहाः	சிங்கங்களுநம்,	तव	தேவரீரது
गजाः च	யானைகளுநம்,	रूपं	திருமேனியை
शार्दूलाः एव	புலிகளுநம்,	दृष्ट्वा हि	கண்டதுமே
शरभाः तथा	சரபங்களுநம்,	अदृष्टपूर्व- रूपत्वात्	} இதற்குமுன் பார்த்தி ராத ரூபமென்கிற காரணத்தினால்
पक्षिणः च	பறவைகளுநம்,	अपसर्पेयुः	
समराः एव	பெரிய சவுரிமான் களுநம்,	भये	அச்சமுறுத்தக்க விஷ யத்தில்
वनचारिणः	காட்டில் இருக்கும் ஐந்துக்கள்,	सर्वे	எல்லாமும்
अन्ये ये	மேற்சொல்லப்படாத வைகள் எவைகளோ	विभ्यति	அச்சமுறுகின்றன்.

त्वया च सह गन्तव्यं मया गुरुजनाज्ञया । त्वद्वियोगेन मे राम त्यक्तव्यमिह जीवितम् ॥

राम "ஸ்ரீராம!
त्वया सह தேவரீரோடுகூட
मया च அடியாளானும்,
गुरुजनाज्ञया தாய்தந்தையர்களின்
नियமனமாயிருப்பதால்
गन्तव्यं { கூடவேயிருக்கப்பட
வேண்டியதாயிருக்கி
றது.

इह இவ்விடத்தில்
त्वद्वियोगेन தேவரீரை விட்டுப்பிரி
ந் திருக்கிறதென்றால்
मे எனது
जीवितं உயிரை
त्यक्तव्यम् விட்டுவிடவேண்டிய
தாகும்.

न हि मां त्वत्समीपस्थामपि शक्नोति राघव । सुराणामीश्वरः शक्रः प्रधर्षयितुमोजसा ॥

राघव "ஸ்ரீராகவ!
त्वत्समीपस्थां தேவரீரது சன்னிதியி
मां அடியாளானே [லிருக்கும்
सुराणां தேவர்களுக்கு

ईश्वरः அரசனாகைய
शक्रः अपि இந் திரன்கூட
प्रोजसा हि துணிவுகொண்டும்,
प्रधर्षयितुं பீடைசெய்ய
शक्नोति न துணியான்.

पतिहीना तु या नारी सा न शक्यति जीवितम् । काममेवंविधं राम त्वया मम विद्विशितम् ॥

राम "ஸ்ரீராம!
या एतेनुமொரு
नारी குலமகள்
पतिहीना तु { கணவனை விட்டுப்பிரி
துவிட்டவளாய் ஆகி
ன்றாளென்றால்,
सा அவள் [திருக்க
जीवितुं உயிருடன் பிழைத்-

शक्यति न உரியவளாகாள் என்
एवंविधं இப்படியாய் [றும்,
त्वया தேவரீராலே
मम அடியானுக்கு
कामं பலவாறாய்
विद्विशितम् உபதேசம் செய்யப்
பட்டிருக்கிறதா.

अथवाऽपि महाप्राज्ञ ब्राह्मणानां मया श्रुतम् । पुरा पितृगृहे सत्यं वस्तव्यं किल मे वने ॥

महाप्राज्ञ "எல்லாம் தெரிந்த
வரே!
अथवा அதுவும் தவிர
पुरा முந்தியே
पितृगृहे திருதாதையின் திரு
மாளிகையில்,
मे எனக்கு
अपि எப்படியும் ஏதோ
ஒரு காலத்தில்

वने காட்டில்
वस्तव्यं வலிக்கவேண்டும்
என்ற
ब्राह्मणानां பிராம்மணர்களுடைய
सत्यं திருவாக்கு
मया என்னால்
किल நிச்சயமாய்
श्रुतम् கேட்கப்பட்டிருக்
கிறதா.

लक्षणभ्यो द्विजातिभ्यः श्रुत्वाऽहं वचनं गृहे । वनवासकृतोत्साहा नित्यमेव महाबल ॥

महाबल "மஹா சாமர்த்திய
சாலியே!
गृहे திருமாளிகையில்
लक्षणभ्यः சோதிடநூலை முற்றி
உமுணர்ந்த
द्विजातिभ्यः பிராம்மணர்களுடைய
चनं திருவாக்கை

श्रुत्वा செவிக்கொண்ட
अहं அடியாள் [முதும்
नित्यमेव அதுமுதல் எப்பொ-
वनवास- } வனவாஸத்தில் ஆசை
कृतोत्साहा } வைத்தவளாயிருக்
கின்றேன்.

आदेशो वनवासस्य प्राप्तव्यः स मया किल । सा त्वया सह तत्राहं यास्यामि प्रिय नान्यथा ॥

ச: "அது
 आदेशः விதிப்பயனும் அனுப
 விக்கவேண்டியது
 கில என்கிற காரணத்தி
 மயா என்னால் [னால்
 प्राप्तव्यः அனுபவிக்கப்பட
 வேண்டியது.

प्रिय பிராணநாதரே!

कृतादेशा भविष्यामि गमिष्यामि सह त्वया ।

कृतादेशा { "தீர்க்கதிருத்தடியால்
 குறிசொல்லியதை
 முடித்தவளாக
 ஆகப்போகிறேன்.
 भविष्यामि இந்த
 अयं காலமும்
 कालः च காலமும்

वनवासे हि जानामि दुःखानि बहुधा किल ।
 वनवासे "வனவாஸத்தில்
 बहुधा பற்பல
 दुःखानि हि துக்கங்களுள்ளன
 வென்பதையும்
 जानामि அடியாளர் அறிவேன்.
 वीर பிராணநாதரே!

कन्यया च पितुर्गोहे वनवासः श्रुतो मया ।
 प्रसादितश्च वै पूर्वं त्वं वै बहुविधं प्रभो ।
 प्रभो "நாதரே!
 पितुः திருதாதையின்
 गोहे திருமாளிகையில்
 मम मातुः எனது தாயாரின்
 अग्रतः முன்னிலையில்
 कन्यया கல்லியானமாகாத
 கன்னிகையாபிருந்து
 मया च என்னாலேயே
 पूर्वं முன்னொருகாலத்தில்
 इह இவ்வுலகில்
 सायुवृत्तायाः துறவறம் பூண்ட
 भिक्षिण्याः பிச்சைக்காரி ஒருவ
 ளிடமிருந்து

कन्यया च पितुर्गोहे वनवासः श्रुतो मया । भिक्षिण्यास्सायुवृत्ताया मम मातुरिहाग्रतः ॥
 प्रसादितश्च वै पूर्वं त्वं वै बहुविधं प्रभो । गमनं वनवासस्य काङ्क्षितं हि सह त्वया ॥

वनवासः वै वनவாஸமுண்டென
 श्रुतः च சொல்க் கேட்கப்பட்டி
 रुक्मिण्यु.
 त्वया सह தேவாரீரோடுகூடவே
 वनवासस्य वனவாஸத்தின்
 गमनं அனுபவமானது
 काङ्क्षितं அடியாளால் எதிர்பார்
 क्कப்பட்டிருக்கிறது.
 हि ஆகையால்
 बहुविधं பலவாறும்
 त्वं वै தேவாரீரும்,
 திருவுளம் குளிர அடி
 प्रसादितः யாளால் பிரார்த்தி
 क्कப்படுகின்றீர்.

सा अந்த
 अहं अடியாளர்
 तत्र अन्त
 वनवासस्य वनவாஸத்திற்கு
 त्वया सह தேவாரீருடன்கூடவே
 यास्यामि வருவேன்.
 अन्यथा न மறுக்கத் திருவுளம்
 பற்றலாகாது.

कालश्चायं समुत्पन्नः सत्यवाग्भवतु द्विजः ॥

समुत्पन्नः கிட்டிவிட்டது.
 द्विजः பிராம்மணன்
 सत्यवाक् தவறாமொழியுரை
 भवतु விளங்கட்டும்.
 त्वया सह தேவாரீருடன்கூடவே
 गमिष्यामि அடியாளர் வருவேன்.

प्राप्यन्ते नियतं वीर पुरुषैरकृतात्मभिः ॥

अकृतात्मभिः பரமாத்மாவை உள்ள
 படியறியாத
 पुरुषैः மானிடர்களால்
 नियतं किल { எப்பொழுதும் மனத்
 திருப்திகொள்ளா
 वண்ணम्
 प्राप्यन्ते அனுபவிக்கப்படுகின்
 रण.

कृतक्षणाऽहं भद्रं ते गमनं प्रति राघव । वनवासस्य शूरस्य चर्या हि मम रोचते ॥१५॥

राघव " ஸ்ரீராகவ !
 अहं अடியார்,
 गमनं प्रति காட்டுக்குப்போவதை
 ப்பற்றி
 कृतक्षणा { உரிய காலத்தை ஆவ
 லுடன் எதிர்பார்த்
 திருந்தேன்.
 वनवासस्य வனத்தில் வலித்துக்
 கொண்டிருக்கும்

शूरस्य சூரராகிய தேவரீ
 रुच्छु कைக்காயம் செய்த
 चर्या हि -- லொன்றுதான்
 मम எனக்கு
 रोचते ஸர்வ மனோரதமாய்
 ते இருக்கிறது.
 தேவரீ ருக்கு
 भद्रम् { என்னால் துன்பம் வி
 னையாது நன்மையே
 விளையும்.

शुद्धात्मन् प्रेमभावाद्धि भविष्यामि विकल्मषा । भर्तारमनुगच्छन्ती भर्ता हि मम दैवतम् ॥

शुद्धात्मन् " பரிசுத்தமூர்த்தியே!
 प्रेमभावात् அன்பின திசயத்தால்
 विकल्मषा சிறிது அபராதம் செ
 ய்திராத அடியார்
 भर्तारं கணவரை

अनुगच्छन्ती हि பின்பற்றி போனவ
 भविष्यामि ஆகுவேன். [ளாகவே
 भर्ता हि கணவர்தான்
 मम எனக்கு
 दैवतम् தைவம்.

प्रेत्यभावेऽपि कल्याणस्सङ्गमो मे सह त्वया ॥ १७ ॥

प्रेत्यभावे अपि " பரலோகத்திலும்
 मे அடியானுக்கு

त्वया सह தேவரீ ருடன் கூடவே
 सङ्गमः வாழ்வு
 कल्याणः எதிலும் சிறந்தது.

पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने । पुत्रा रक्षन्ति वार्धक्ये न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति ॥

स्त्री " பெண்ணாய் பிறந்த
 ஒருவள்
 स्वातन्त्र्यं { ஒருவனுடைய அதிகா
 ரத்துக்கு உட்படாதி
 ருக்கும் தன்மையை
 अर्हति न பெறமாட்டாள்.
 पिता தகப்பனார்
 कौमारे சிசுவாயிருக்கும்
 தசையில்

रक्षति காப்பாற்றுகின்றார்.
 यौवने யௌவன தசையில்
 भर्ता கணவர்
 रक्षति காப்பாற்றுகின்றார்.
 वार्धक्ये வார்த்திகதசையில்
 पुत्रा: புதல்வர்கள்
 रक्षन्ति காப்பாற்றுகின்றார்
 கள்.

श्रुतिर्हि श्रूयते पुण्या ब्राह्मणानां यशस्विनाम् । इह लोके च पितृभिर्या स्त्री यस्य महामते ।
 अद्भिर्दत्ता स्वधर्मण प्रेत्यभावेऽपि तस्य सा ॥ १९ ॥

महामते	“உதாரகுணமுடைய வரே!	सा च	அவள்தான்
इह लोके	இந்த உலகில்	पुण्या अपि	சசீலையாயிருந்தால்
पितृभिः	தகப்பனாதியோர் களால்	प्रेत्यभावे	பரலோகத்திலும்
या	எந்த ஒரு பெண்	तस्य	அவனுக்கு
यस्य	எந்த ஒருவனுக்கு	स्त्री	இல்லாளென
स्वयमेण	தன் குலாசாரப்படி.	श्रूयते हि	{ வேதத்தில் பிரசி த மாயக் கூறப்பட்டிரு க்கிறதென்பது
अग्निः	தீர்த்தத்தை வார்த்து	यशस्विनां	புகழ்பெற்ற
दत्ता	தானம் செய்து கொடு க்கப்படுகின்றனளோ	ब्राह्मणानां	அந்தணர்களுடைய
		श्रुतिः	திருவாக்கு.

एवमस्मात्स्वकां नारीं सुवृत्तां हि पतिव्रताम् । नाभिरोचयसे नेतुं त्वं मां केनेह हेतुना ॥

एवं हि	மேற்கூறியவண்ணமி	मां	அடியாளே
स्वकां	தேவரீரது [ருப்பதால்	अस्मात्	இவ்விடத்திலிருந்து
नारीं	இல்லாளும்,	नेतुं	அழைத்துக்கொண்டு போக
सुवृत्तां	அசஞ்சலா பத்திமை கொண்டவளாய்,	केन	எந்த
पतिव्रतां	{ சதா ஸர்வவுமாய் கண வரையே சிந்தையில் தியாணித்துக்கொ ண்டிருக்கிறவளுமா கிய,	हेतुना	காரணத்தினால்
		इह	இப்பொழுது
		त्वं	தேவரீர்
		अभिरोचयसे न	திருவுளம் கொள்ளா திருக்கின்றீர்?

भक्तां पतिव्रतां दीनां मां समां सुखदुःखयोः । नेतुमर्हसि काकुत्स्थ समानसुखदुःखिनीम् ॥

काकुत्स्थ	“காகுஸ்தா!	समानसुख-)	சுகம், துக்கம் என்ப
भक्तां	பத்திமை தலைக் கொண்டு	दुःखिनीं }	திரண்டையும் ஒரே
पतिव्रतां	{ கணவரது திருத்தொ ண்டு செய்வதே கட மையாய்க்கொண்ட வளும்,	दीनां	இந்தன்மை படைத் தவளும், வேறுகதி இல்லாதவ ளுமாகிய
सुखदुःखयोः	தேவரீரது சுகம் துக் கம் இவ்விரண்டிலும்	मां	அடியாளே
समां	{ எது எது எப்பவோ அதையே அனுபவிப் பவளும்;	नेतुं	கூட அழைத்துப் போக
		अर्हसि	தேவரீர் திருவுளம் பற்றியருள் வீரர்க.

यदि मां दुःखितामेवं वनं नेतुं न चेच्छसि । विषमग्निं जलं वाऽहमास्थायस्ये मृत्युकारणात्॥

एवं	“ இவ்வாறு	अहं	அடியாளர்
दुःखितां	துன்பமடைந்திருக்க	मृत्युकारणात्	உயிரை மாய்த்துவிடு
मां	அடியாளனை [கும்		வதற்காய்
वनं	காட்டிற்கு	विषं	விஷத்திற்கோ
नेतुं	கூட அழைத்துப்	अग्निं	அக்கினிக்கோ,
च	இன்னும் [போக	जलं	ஜலத்திற்கோ
इच्छसि न	{ தேவரீர் திருவுளம்	घा	இவைகளிலே ஏதேனு
	உவந்தருளாதிருக்க		மொன்றிற்கு
	கின்றீர்	आस्थायस्ये	ஆளாகிவிடுவேன்.”
यदि	என்கிறபக்கத்தில்		

एवं बहुविधं तं सा याचते गमनं प्रति । नानुमेने महाबाहुस्तां नेतुं विजनं वनम् ॥२३॥

सा	அவள்	महाबाहुः	மகாபாகுவாகுமவர்
एवं	இவ்விதமாய்	तां	அவளை
बहुविधं	பலவாறாய்	विजनं	மணிதசஞ்சாரமற்ற
तं	அவரிடம்	वनं	காட்டுக்கு
गमनं प्रति	காட்டிற்கு கூடப்போ	नेतुं	அழைத்துப்போக
	வதைப்பற்றி	अनुमेने न	சம்மதியாதிருந்தனர்.
याचते	வேண்டிக்கொண்ட		
	னர்.		

एवमुक्त्वा तु सा चिन्तां मैथिली समुपागता । स्नापयन्तीव गामुष्णैरश्रुभिर्नयनच्युतैः ॥

सा	அந்த	उष्णैः	உஷ்ணமான
मैथिली	மிதிலைராஜனின்	अश्रुभिः	கண்ணீர்களால்
	திருமகள்	गां	பூமியை
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	स्नापयन्ती इव	நனைந்துவிடுபவள்
उक्त्वा तु	விண்ணப்பம்செய்தரு		போலாகி
	ளிரிட்டு,	चिन्तां	மிக்கமனவருத்தத்தை
नयनच्युतैः	கண்களிலிருந்து பெ	समुपागता	அடைந்தனர்.
	ருகிவருகின்ற		

चिन्तयन्तीं तथा तां तु निवर्तयितुमात्मवान् । क्रोधाविष्टां तु वैदेहीं काकुत्स्थो बहुसान्वयत् ॥

आत्मवान्	மனோதையம் கொ	तु	மனோபிப்பிராயத்தை
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர் [ண்ட	निवर्तयितुं	மாற்ற
तथा	அவ்வாறு	तां	அவளை
चिन्तयन्तीं	துன்பமடைந்தவ	बहु	பற்பலவிதமாக
	ளாய்	तु	இப்பொழுது
क्रोधाविष्टां	கிளங்கொண்டிருக்க	असान्वयत्	தேற்றரவுசெய்தருளி
वैदेहीं	வைதேகியாரின் [கும்		ரை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे एकोनत्रिंशः सर्गः ॥

त्रिशः सर्गः—முப்பதாவது ஸர்க்கம் || 30 ||

वनानुगमनाभ्यनुज्ञा—காட்டிற்கு வரச் சம்மதிப்பது.

सान्त्वयमाना तु रामेण मैथिली जनकात्मजा । वनवासनिमित्ताय भर्तारमिदमब्रवीत् ।

जनकात्मजा ஜனகராஜபுத்திரியான
 मैथिली மைதிலி,
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 सान्त्वयमाना நல்லவார்த்தை சொல்
 லப்பட்டவளாக

तु இருந்தபோதிலும்,
 वनवासनिमित्ताय வனவாஸத்தின்
 பொருட்டு
 भर्तारं கணவரைப்பார்த்து
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् சொன்னார்.

सा तमुत्तमसंविद्या सीता विपुलवक्षसम् । प्रणयाच्चाभिमानाच्च परिचिक्षेप राघवम् ॥ 2 ॥

सा அந்த
 सीता சீதை
 उत्तमसंविद्या அத்தியந்தம் நடுநடுங்
 கியவளாய்,
 विपुलवक्षसं விசால மார்புள்ள
 (சூரரான
 तं அந்த

राघवं ஸ்ரீ ராகவரைப்
 பார்த்து;
 प्रणयात् च அன்யோன்ய பழக்
 கத்தினாலும்,
 अभिमानात् च கணவரென்கிற சொந்
 தத்தாலும்,
 परिचिक्षेप { காரணங்களைச் சொல்
 லி மறுக்க இடங்கொ
 டாமல் செய்தனள்.

किं त्वाऽमन्यत वैदेहः पिता मे मिथिलाधिपः । राम जामातरं प्राप्य स्त्रियं पुरुषविग्रहम् ॥

राम “ஸ்ரீராமரே!
 वैदेहः விதேகவம்சத்தில்
 பிறந்தவரான
 मिथिलाधिपः மிதிலையின் மன்ன
 मे எனது [ரான
 पिता தந்தையார்

प्राप्य விஷயத்தை அறிந்து,
 जामातरं மருமகரான
 त्वा தேவரீரை
 पुरुषविग्रहं ஆண்வேஷம் பூண்ட
 स्त्रियं பெண்பிள்ளையாக
 अमन्यत किम् நினைத்தாரா என்ன?

अनृतं बत लोकोऽयमज्ञानाद्यद्धि वक्ष्यति । तेजो नास्ति परं रामे तपतीव दिवाकरे ॥४॥

रामे “ஸ்ரீராமரிடத்தில்
 तपति ஜவலிக்கும்
 दिवाकरे इव சூரியனிடத்தில்போல
 परं மிகுந்த
 तेजः தேஜஸ்ஸு
 नास्ति இல்லையென்று,
 अयं இந்த

लोकः உலகத்து ஜனம்
 अनृतं பொய்யை
 वक्ष्यति சொல்லும்
 यत् என்பது;
 अज्ञानात् हि வேண்டுமென்று செய்
 यामलौक्यत्वात् யாமலீருப்பதால்
 बत கஷ்டம்! ன்றே.

किं हि कृत्वा विषण्णस्त्वं कुतो वा भयमस्ति ते । यत्परित्यक्तुकामस्त्वं मामनन्यपरायणाम् ॥

त्वं “தேவரீர்,
 अनन्यपरायणां வேறு தஞ்சமின்றி
 நம்பியிருக்கின்ற
 मां हि अद्ययाण्ये
 किं एव
 परित्यक्तुकामः விட்டுப்போக திருவு
 எம் பற்றுக்கின்றீர் ?
 यत् एते
 कृत्वा तिरुவுளத்தில்
 நினைத்து,

त्वं தேவரீர்
 विषण्णः துன்புறுகின்றீர் ?
 ते தேவரீருக்கு
 भयं கஷ்டம் சம்பவிக்கு
 மென பயப்படுதல்
 कुतः எதனால்
 अस्ति உண்டாயிருக்கிறது ?
 वा अद्ययाள் அறிய
 विरुम्புகின்றேன்.

द्युमत्सेनसुतं वीर सत्यवन्तमनुव्रताम् । सावित्रीमिव मां विद्धि त्वमात्मवशवर्तिनीम् ॥६॥

वीर “பிராணநாதரே !
 द्युमत्सेनसुतं த்யுமத்ஸேனன் குபா
 ராகிய
 सत्यवन्तं ஸத்தியவந்தனை
 अनुव्रतां தஞ்சமென கருதியவ
 ளாகிய

सावित्री इव சாவித்திரியைபோன்
 றவளாய்
 आत्मवशवर्तिनी தேவரீருக்கு பரதந்தி
 ரையாயிருப்பவளாய்
 मां அடியாளே
 त्वं தேவரீர்
 विद्धि திருவுளத்திலறிவீராக.

न त्वहं मनसाऽप्यन्यं द्रष्टास्मि त्वदृतेऽनघ । त्वया राघव गच्छेयं यथाऽन्या कुलपांसनी ॥

अनघ “பாபரஹிதராகிய
 राघव ஸ்ரீ ராகவ !
 अहं அடியாளர்
 त्वदृते தேவரீரைத்தவிர
 अन्यं வேறெதையும்
 कुलपांसनी குலத்தைக் கலக்கமு
 றச் செய்கிற

अन्या तु யாரோ ஒரு ஸாதா
 ரண ஸ்திரீ
 यथा போல்
 मनसा अपि மனத்தாலும்
 द्रष्टास्मि न நினைத்தவள் இல்லை.
 त्वया தேவரீருடன்
 गच्छेयम् அடியாளர் வருவேன்.

स्वयं तु भार्या कौमारीं चिरमध्युषितां सतीम् । शैलूष इव मां राम परेभ्यो दातुमिच्छसि ॥

राम “ஹே ஸ்ரீராம !
 शैलूषः इव நம்பினவரை மோசம்
 செய்கிறவர்போல்
 स्वयं தேவரீரே,
 कौमारीं { ஏக பத்தினி விரதம்
 பூண்டவனுக்கு மனை
 வியும்,
 चिरं வெகுநாளாக
 अद्युषितां உடனுறைபவளும்,

सतीं துறவிக்கடுத்த சுகத்
 தை விரும்பாத
 भार्या சாஸ்திரத்திற்குரிய
 மனைவியுமான
 मां तु அடியாளையே
 परेभ्यः சத்ருக்களதீனத்தில்
 दातुं கைவிட
 इच्छसि நினைக்கிறீர்.

यस्य पथं च रामात्थ यस्य चार्थेऽवह्यसे । त्वं तस्य भव वश्यश्च विधेयश्च सदाऽनघ ॥

अनघ “தோஷ ரஹிதராகிய
राम ஸ்ரீராம!
यस्य எவருக்கு [மென
पथं ஹிதமானகாரிய-
आत्थ च தேவரீர் இப்பொழுத
यस्य ருளிச் செய்கின்றீரோ;
अर्थे எவருடைய
अवह्यसे च நியமனத்தில்
नदुष्ये च ஈடுபட்டவராய் விளங்
குகின்றீரோ;

तस्य அவருடைய
वश्य: च மனங்கொணுது நடக்
கின்றவராகவும்,
विधेय: च { இட்டவேலையை பக்தி
தலைக்கொண்டு செய்
கின்றவராகவும்,
सदा எக்காலத்திலும்
त्वं தேவரீர்
भव விளங்குவீர்.

स मामनादाय वनं न त्वं प्रस्थातुमर्हसि । तपो वा यदि वाऽरण्यं स्वर्गो वा स्यात्सह त्वया ॥

यदि “என்றுலும்,
स: அந்த
त्वं தேவரீர்
अरण्यं वा காடுதானாகட்டும்,
तप: தபோலோகந்தானாகட்டும்,
स्वर्ग: वा சுவர்க்கந்தானாகட்டும்,
स्यात् वा ஏற்படுகிறது எதுவா
யிருந்தாலும்,

त्वया தேவரீருடன்
सह கூடவே
मां அடியாளே
अनादाय அழைத்துக்கொண்டு
போகாமல்,
वनं காட்டிற்கு
प्रस्थातुं எழுந்தருள
अर्हसि न திருவுளம்பற்றக்
கூடாது.

न च मे भविता तत्र कश्चित्पथि परिश्रमः । पृष्टतस्तव गच्छन्त्या विहारशयनेष्विह ॥११॥

पथि “தருமநெறியில்
गच्छन्त्या: இருக்கின்றவளாய்
तत्र அவ்விடத்தில்
इह இப்பொழுது
विहारशयनेषु { விளையாட்டாய் பொ
முதுபோக்குவதிலு
ம் நினைத்த இடங்க
ளில் படித்துத் தூங்
குகிறதிலும்,

तव தேவரீரது
पृष्टत: திருவடிநிழலைப்பற்றி
இருக்கும்
मे அடியானுக்கு
कश्चित् च எள்ளளவும்
परिश्रम: மனக்குறை யென்பது
भविता न உண்டாகாது.

कुशकाशशरैषीका ये च कण्टकिनो द्रुमाः । तूलाजिनसमस्पर्शा मार्गे मम सह त्वया ॥

मार्गे “வழியில்
कुशकाशशरैषीका: { தருப்பைகளும், வழல்
களும், சம்புகளும்,
நாணல்களும்,
कण्टकिन: முள்ளுள்ள
द्रुमा: च மரங்களும்,
ये எவைகளோ அவைகள்

त्वया सह தேவரீரோடுகூடயிரு
க்கும்
मम அடியானுக்கு
तूलाजिन- } பஞ்சாலும், மான்தோ
समस्पर्शा: } லாலும் போல் இந்நி
றிய அனுபவங்க
ளேற்படும்.

महावातसमुद्धूतं यन्मापकरिष्यति । रजो रमण तन्मन्ये परार्ध्यमिव चन्दनम् ॥ १३ ॥

ரமண "ப்ராணநாதரே !
 மா என்மீது
 महावातसमुद्धूतं பெருங்காற்றால்
 கிளம்பிய
 रजः புழுதி
 अपकरिष्यति படிசிற்து,

யத் எதுவோ,
 तत् அதை
 परार्ध्यं சிறந்த
 चन्दनं इव சந்தனமென
 मन्ये அடியாள் சிந்தையில்
 கொள்வேன்.

शाद्वलेषु यथा शिष्ये वनान्ते वनगोचर । कुथास्तरणतल्पेषु किं स्यात्सुखतरं ततः ॥१४॥

वनगोचर { "வனத்தை திருமாளி
 கையாய்கொண்டுவி
 ட்டவரே!
 वनान्ते வனமத்தியில்
 शाद्वलेषु இளம்புற்களுள்ள
 இடங்களில்
 यथा எவ்வளவுக்கெவ்வளவு
 அதிகமாக
 शिष्ये நான் படுத்திருப்பே
 றே;

ततः அதைக்காட்டிலும்
 सुखतरं அதிகமான மனச்சந்
 துஷ்டி.
 कुथास्तरण- } விசித்திரமான கம்பள
 तल्पेषु } த்தையும், குஸும்
 பாசாயம்போட்ட
 மேலவிரிப்பையுமு
 दैय पडुक्केकककककक
 स्यात् किम् எப்படி உண்டாகும்?

पत्रं मूलं फलं यत्त्वमल्पं वा यदि वा बहु । दास्यसि स्वयमाहृत्य तन्मेऽमृतरसोपमम् ॥

त्वं "தேவரீர்
 यत् पत्रं எந்த இலையையோ,
 मूलं वा கிழங்கையோ,
 फलं वा கனியையோ,
 स्वयं தானாகவே
 अल्पं சிரமமேயின்றி
 आहृत्य எடுத்துவந்தது,

यदि எப்போதைக்கெப்
 போது
 दास्यसि அளித்தருள்வீரோ,
 तन् அதை
 मे அடியானுக்கு
 बहु பெரிதாய்
 अमृतरसोपमम् அமிர்தரஸத்திற்கு
 ஒப்பாயிருக்கும்.

न मातुर्न पितुस्तत्र स्मरिष्यामि न वैश्मनः । आर्तवान्युपशुञ्जाना पुष्पाणि च फलानि च ॥

तत्र "அவ்விடத்தில்
 आर्तवानि அந்தந்தக் காலங்களி
 லுண்டாகிற
 पुष्पाणि च புஷ்பங்களையும்,
 फलानि च பழங்களையும்,
 उपशुञ्जाना சந்தோஷமாய் புசித்
 துக்கொண்டு,
 वैश्मनः திருமாளிகையினது

स्मरिष्यामि न { நோபகத்திற்கும் சிந்
 தையில் இடங்கொ
 டேன்.
 मातुः न தாயினுடையதற்கும்
 இடங்கொடேன்.
 पितुः न { திருகாதையினுடைய
 தற்கும் இடங்கொ
 டேன்.

न च तत्र गतः किञ्चिद्दुर्भसि विप्रियम् । मत्कृते न च ते शोको न भविष्यामि दुर्भरा ॥

துமீரா “கஷ்டப்பட்டு ஆதரிக்கவேண்டியவளாய்
भविव्यामि न अद्ययाள் ஆகமாட்டேன்,
ते தேவரீருக்கு
शोकः च மனக்கவலை என்பதே
न வேண்டாம்.
तस्य அவ்விடத்தில்

गतः எழுந்தருளியிருக்கும் தேவரீர்
मत्कृते என்விஷயத்தில்
विप्रियं அஸௌஎளர்யமென்பதை
किञ्चित् च எள்ளளவும்
दुष्टं காண
अर्हसि न முடியாது.

यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना । इति जानन्यरां प्रीतिं गच्छ राम मया सह ॥

ராம { “யாவருடைய மனதையும்கனிப்புறச் செய்தபவரே!
त्वया सह தேவரீருடனிருத்தல்
यः எதுவோ ;
सः அதுவே
स्वर्गः ஸ்வர்க்கம்.
त्वया தேவரீரை
विना விட்டுப்பிரிந்திருப்பது
यः எதுவோ அதுதான்

निरयः நரகம்.
इति என்கிறதாகிய
परं ஸர்வோக்கிருஷ்டமாய்க்கொள்ளப்பட்ட
प्रीतिं மனோரதத்தை
जानन् திருவுளத்தில் கொண்டவராகி
मया அடியாளோடு
सह கூடவே
गच्छ எழுந்தருளக்கடவீர்.

अथ मामेवमव्यग्रं वनं नैव नयिष्यसि । विषमद्यैव पास्यामि मा गमं द्विषतां वशम् ॥१९॥

एवं “இப்படி
अव्यग्रं உள்ளமுருகி வேண்டிக்கொள்ளும்,
मां அடியாளே
वनं காட்டிற்று
नयिष्यसि न அழைத்துக்கொண்டு போகின்றீரில்லை.
अथ என்றால்,

अथ एव இப்பொழுதே
विषं விஷத்தை
पास्यामि அடியாளர் குடித்துவிடப்போகின்றேன்.
द्विषतां பகையாளிகளுக்கு
वशं एव கீழ்ப்பட்டிருத்தலென்
मा } அடியாளர் [பதையே
गमम् } அடையமாட்டேன்.

पश्चादपि हि दुःखेन मम नैवास्ति जीवितम् । उज्झितायास्त्वया नाथ तदैव मरणं वरम् ॥

नाथ “பிராணநாதரே!
त्वया अपि தேவரீராலும்,
उज्झितायाः தள்ளிவைக்கப்பட்டவளாகிய
मम அடியானுக்கு
पश्चात् அதற்கு மேல்

दुःखेन एव மனோவேதனையினு
जीवितं உயிர் [லேயே
अस्ति न இராது.
हि ஆதலால்
तदा இப்பொழுதே
मरणं உயிரை விடுதல்
वरं एव மேம்பட்டதாகுமே.

इमं हि सहितुं शोकं मुहूर्तमपि नोत्सहे । किं पुनर्दश वर्षाणि त्रीणि चैकं च दुःखिता ॥

इमं “இந்த
शोकं மனோவேதனையை
सहितुं சகிக்க
मुहूर्तमपि ஒரு சூழ்நடைப்பொழு
उत्सहे न அடியாளர் மனம் துணி
हि அப்படியிருக்க
दुःखिता மனம் நொந்தவளாய்

एकं ஒரு வருஷம் அதற்கு
लीणि च மூன்று வருஷங்கள்
दश वर्षाणि च பத்து வருஷங்கள்
किं पुनः { முடியாதென்பதைப்
பற்றிச் சொல்லவே
ண்டுமோ? ”

इति सा शोकसन्तप्ता विलप्य करुणं बहु । चुक्रोश पतिमायस्ता भृशमालिङ्ग्य सस्वरम् ॥

आयस्ता அதிகமான வேதனை
सा அவள் [யுற்ற
इति மேற்கண்டவண்ண
करुणं கருணை விளைவிக்கும்
बहु பலவாராய்
विलप्य திருவாய்மலர்ந்தருளி
கிட்டு,

शोकसन्तप्ता { மனவேதனையினால்
அதிக ஆயாசமடை
ந்தவளாகி
पति कணவனாரை
आलिङ्ग्य கட்டி அணைத்துக்
कोण्डो,
सस्वरं கூடுவென்று கேள்வி
भृशं உறக்க
चुक्रोश அழுதனள்.

सा विद्धा बहुभिर्वाक्यैर्दिग्धैरिव गजाङ्गना । चिरसंनियतं बाष्पं मुमुचाग्निमिवारणिः ॥

सा அவள்
बहुभिः அதிகவந்தமாயுள்ள
वाक्यैः நியமனங்களால்
गजाङ्गना வடதூக்குகஜமானது
दिग्धैः நஞ்சூசிய பாணங்க
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே,
विद्धा புண்பட்ட மனத்தி
னளாகி,

चिरसंनियतं வெகுகாலமாக உள்ள
बाष्पं டக்கிவைத்திருந்த
अरणिः கண்ணீரை
अग्निः அரணிக்கட்டை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
मुमुच சொரிந்தனள்.

तस्याः स्फटिकसङ्काशं वारि सन्तापसम्भवम् । नेत्राभ्यां परिसुखाव पङ्कजाभ्यामिवोदकम् ॥

तस्याः அவனாடைய
नेत्राभ्यां இரு திருக்கண்களி
லிருந்து
सन्तापसंभवं துக்கத்தால் வடிந்த
தும்,

स्फटिकसङ्काशं பளிங்கினை ஒத்தது
वारी நீர், [மாகிய
पङ्कजाभ्यां தாமரைப் புஷ்பங்களி
லிருந்து
उदकं इव நீர் துளிபோல
परिसुखाव எங்கும் பெருகிறது.

तच्चैवामलचन्द्राभं मुखमायतलोचनम् । पर्यशुष्यत बाष्पेण जलोद्धृतमिवाम्बुजम् ॥ २५ ॥

अमलचन्द्राभं	கனங்கமற்ற சந்திரனை ஒத்ததும்,	जलोद्धृतं	நீரினின்றபுறித்துவெ ளியில் போடப்பட்ட
आयतलोचनं च	உகன்ற இரு திருக்க ண்களையுடையதுமா	अम्बुजं	தாமரைப்புஷ்பம்
तत्	அந்த [ன	इव	எவ்வண்ணமோ
मुखं एव	திருமுகமண்டலமும்	पर्यशुष्यत	அவ்வண்ணமே வாடி ஒளியிழந்ததா யிற்று.
बाष्पेण	கண்ணீரினால்		

तां परिष्वज्य बाहुभ्यां विसंज्ञामिव दुःखिताम् । उवाच वचनं रामः परिविश्वासयंस्तदा ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	बाहुभ्यां	இரு திருக்கரங்களா லும்
तदा	இப்பொழுது	परिष्वज्य	ஆஸிங்கனம் செய்த ருளி,
इव	அப்படியாய்	वचनं	பின்வரும் திருவா க்கை
दुःखितां	மனவேதனையால் வா ட்டமடைந்தவளாய்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
विसंज्ञां	மெய்மறந்து கிடக்கும் அவளை		
तां	மனம் தேர்ந்து மகிழ் வுகொள்ளும்படிச் செய்கின்றவராகி		
परिविश्वासयन्			

न देवि तव दुःखेन स्वर्गमप्यभिरोचये । न हि मेऽस्ति भयं किञ्चित्स्वयम्भोरिव सर्वतः ॥

देवि	“என் பிராணநாயகி!	स्वयम्भोः	ஸாசுநாத் மஹாவிஷ் ணுவுக்கு
तव	உனக்கு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
दुःखेन	துன்பம் விளை விக் கின்றதென்றால்,	किञ्चित्	எள்ளளவும்
स्वर्गं अपि	சுவர்க்கத்தையும்	सर्वतः	எக்காலத்திலும் எப்ப டிப்பட்டதாகியும்
अभिरोचये न	நான் நன்கு மதியேன்.	भयं हि	பயமென்பதே
मे	எனக்கு	अस्ति न	இல்லை.

तव सर्वमभिप्रायमविज्ञाय शुभानने । वासं न रोचयेऽरण्ये शक्तिमानपि रक्षणे ॥ २६ ॥

शुभानने	“அந்தராங்கபத்திமை யை நன்கு விளங்கக் காட்டுந்திருமுகமண் டலமுடையவளே!	तव	உனது
रक्षणे	பாதுகாக்கும் விஷ யத்தில்	अभिप्रायं	உள்ளத்தின் கருத்தை
शक्तिमान् अपि	திறமையற்றவனாய் இருக்கையிலும்	सर्वं	முற்றும்
		अविज्ञाय	கேட்டு அறிந்துகொள்
		अरण्ये	காட்டில் [ளாது,
		वासं	வாஸஞ்செய்தலை
		रोचये न	நான் ஏற்றுக்கொள் ளாதிருந்தேன்.

यत्सृष्टाऽसि मया सार्धं वनवासाय मैथिलि । न विहातुं मया शक्या प्रीतिरात्मवता यथा ॥
मैथिलि

“மிதிலைமன்னரின்
கிருமகளை !

मया सार्धं
वनवासाय
என்னோடுகூடவே
வனவாஸம்செய்வதற்
காக

सृष्टा असि
यत्
நீ படைக்கப்பட்டனை.
ஆகையால்

धर्मस्तु गजनासोरु सद्भिराचरितः पुरा । तं चाहमनुवर्तेऽद्य यथा सूर्यं सुवर्चला ॥ ३० ॥

गजनासोरु
सुवर्चला
“யானைத்துகிக்கைக
ளை ஒத்த துடைகளை
யுடையாய் !

सुवर्चला
“சூர்யபகவானின் மனை
யாட்டியாகிய சுவர்ச
லாதேவி,

सूर्यं तु
पुरा
“சூர்யபகவானின் பக்
கலில் இருத்தலாகி
றதும்,
பூர்வத்திய

आत्मवता
मया
प्रीतिः
यथा
विहातुं
शक्या न
எப்பவும் எதிலும்
மனதை சிதறவிடாத
என்னால்
மன்மதனின் மனையா
ட்டியாகிய பிரித்தேவி
போன்றவளாகிய நீ
பிரிந்து இங்கு விடுவ
உரியவளல்லள். [தற்கு

सद्भिः
यथा
धर्मः
मा
आचरितः
अहं
तं च
अद्य
अनुवर्ते

பெரியோர்களால்
இதுபோன்றதாகிய
வான்பர்ஸ்தாகிரம
மானது
அனுஷ்டிக்கப்பட்டி.
நான் [ருக்கிறது.
அதையே
இப்பொழுது
ஏற்றுக்கொள்ளு
கிறேன்.

न खल्वहं न गच्छेयं वनं जनकनन्दिनि । वचनं तन्नयति मां पितुस्सत्योपबृंहितम् ॥३१॥

जनकनन्दिनि
पितुः
वचनं
सत्योप-
बृंहितं }
“ஜனகன் தார்தனமே!
கிருதாதையின்
நியமனமானது

“नियमनத்தை சிரமே
ற்கொண்டு செய்கி
றேன்’ என்கிற ஸத்
யவாக்குடன் விளந்
குகின்றதாய்

मां
वनं
नयति
तत्
अहं
गच्छेयं न
न खलु
என்னை
காட்டுக்கு
இப்பொழுது போகச்
ஆதலால் [செய்கிறது.
நான்
போகாமலிருப்பேன்
என்பது
இல்லவே இல்லை.

एष धर्मस्तु सुश्रोणि पितुर्मातृश्च वश्यता । आज्ञामहं व्यतिक्रम्य नाऽहं जीवितुमुत्सहे ॥

सुश्रोणि
“ஸதா ஸன்மார்க்கத்
தையே அனுஷ்டிப்ப
வளே !

पितुः
मातुः च
आज्ञां
वश्यता
தகப்பனாருடையவும்,
தாயாருடையவும்,
நியமனத்துக்கு
கீழ்ப்படிந்து நடக்க
வேண்டியது.

एषः तु
धर्मः
अहं
अहं
व्यतिक्रम्य
जीवितुं
उत्सहे न
இதுதான்
தர்மவீதி.
நான்,
தானென கர்வம்கொ
ண்டு தர்மானுஷ்டான
த்திற்கு விரோதமாய்
மீறி நடந்து,
பிழைத்திருக்க
பொருேன்.

अस्वाधीनं कथं दैवं प्रकारैरभिराध्यते । स्वाधीनं समतिक्रम्य भातरं पितरं गुरुम् ॥३३॥

स्वाधीनं	“ பிரத்யக்ஷமாயிருக்	दैवं	ஓர் தெய்வம்
मातरं	தாயையும், [கும்	प्रकारैः	பலவிதமாய்
पितरं	தகப்பனையும்,	कथं	ஏன் (எந்தப்பயனைப்
गुरुं	குருவையும்,		பெற)
समतिक्रम्य	உபேகைச்செய்து,	अभिराध्यते	ஒருவனால் பூஜைசெய்
अस्वाधीनं	{ ப்ரத்யக்ஷத்தில் காண ப்படாது மறைந்தி ருக்கின்ற		யப்படுகிறதா?

यत्र तत्र त्रयो लोकाः पवितं तत्समं भुवि । नान्यदस्ति शुभापाङ्गे तेनेदमभिराध्यते ॥

त्रयः लोकाः	“ மூன்று உலகங்களும்	अन्यत्	{ வேறொன்றும் (பித்ரு
यत्र	எதில் நிலைகொண்டிரு		வாக்கிய பரிபாலனத்
	க்கிறதோ		தைத் தவிர வேறொன்
तत्र	அதாகிறதும்,		றும்)
भुवि	பூலோகத்தில்	अस्ति न	இல்லை.
तत्समं	அதே பயனை அளிக்	शुभापाङ्गे	அழகிய திருக்கண்க
	கத்தக்கதாகிய		ளையுடையாய்
पवित्रं	{ சகல பாப நிவர்த்தியா ய் விளங்குகிறதும் பு ண்யத்தை விளைவிக்க கிறதமானது	तेन	ஆகையால்தான்
		इदं	இது
		अभिराध्यते	ஒருவனால் இவ்வுட்ப்பட ப்படுகிறது.

नं सत्यं दानमानौ वा न यज्ञाश्चाप्तदक्षिणाः । तथा बलकरास्सीते यथा सेवा पितुर्हिता ॥

सीते	“ சீதே!	न	ஆகமாட்டாது.
पितुः	தகப்பனார் ஒருவ		{ ஏராளமாய் தானம்
	ருக்கு		செய்தல் மகா பாக்கி
सेवा	{ திருவுளத்தின்படி	दानमानौ	யம் பெற்று விளங்கு
	நடந்து திருத்தொ		தல் இவ்விரண்டுந்
	ண்டு செய்தல்,		தானாகட்டும்,
हिता	நன்மையை விளைவிப்	आप्तदक्षिणाः	விசேஷ தக்பூனைகளு
	பது		டன் செய்த
यथा तथा	எவ்வளவோ அவ்வ	यज्ञाः वा	யாகங்கள் தானாகட்டும்
	ளவு		{ அவ்வளவு பலனை அ
सत्यं च	{ எப்பொழுதும் மற்ற	बलकराः	ளிக்க வல்லமைபுள்
	படியாய் தர்மானுஷ்		ளவைகளாக
	டானமுடைய தன்	न	ஆகா.
	மைபுக்கூட		

स्वर्गो धनं वा धान्यं वा विद्याः पुत्राः सुखानि च । गुरुवृत्त्यनुरोधेन न किञ्चिदपि दुर्लभम् ॥

स्वर्गः “ச்வர்க்கந்தானுகடும்,
 தனந்தானுகட்டும்,
 தான்யந்தானுகட்டும்,
 பரமாத்மாவை உள்ள
 படி அறியவேண்டிய
 வித்தைகள் தானுகட்
 டும்,
 நற்புதல்வர்களைப்
 பெற்ற பாகசியங்
 கள் தானுகட்டும்,

सुखानि वा लोका इन्पन्कगन्तानु
 कट्टुम्,
 गुरुवृत्त्यनुरोधेन च { प्रितारिन् तिरुवुग
 त्तिन्पडि नदत्पत्तो
 न्णैर्ये स्र्ववुमा
 य्त्कोण्डु अनुवु
 डिपत्तु ஒன்றினு
 लैये
 किञ्चित् वा अपि { एतेणुम् ஒன்றென்
 नुलும் சரி, எல்லா
 मेन्नुलும் சரி
 दुर्लभं न பெற முடியாதென்
 பதில்லை.

देवगन्धर्वगोलोकान् ब्रह्मलोकान्स्तथा नराः । प्राप्नुवन्ति महात्मानो मातापितृपरायणाः ॥

मातापितृ- } “தாய்தந்தையர்களின்
 परायणाः } சொற்படி நடப்பதில்
 மனதை முற்றிலும்
 செலுத்திய
 महात्मानः மகாத்மாக்களாகிய
 नराः மனிதர்கள்,

देवगन्धर्व- } தேவலோகம், கந்தர்வ
 गोलोकान् } लोका, கோலோகம்
 इवाकैण्युम्,
 तथा அவைகளுக்கு மேல்
 ब्रह्मलोकान् ப்ரம்மலோகங்களையும்
 प्राप्नुवन्ति அடைகின்றனர்.

स मां पिता यथा शास्ति सत्यधर्मपथे स्थितः । तथा वर्तितुमिच्छामि स हि धर्मस्सनातनः ॥

सः “அந்த
 पिता திருதாதை
 मां என்னை
 यथा எவ்வாறு
 शास्ति சுட்டளையிடுகின்ற
 तथा அவ்வாறே [னரோ ;
 सत्यधर्मपथे உண்மையாகிய தரும
 வழியில்

स्थितः அசஞ்சலாப் பற்று
 दैयவனுய்,
 वर्तितुं செய்ய
 इच्छामि நான் நிச்சயம் கொண்
 டிருக்கிறேன்.
 सः हि அதுதான்
 सनातनः தொல்லையான
 धर्मः தருமம்.

मम सन्ना मतिस्सीते त्वां नेतुं दण्डकावनम् । वसिष्ठ्यामीति सा त्वं मामनुयातुं सुनिश्चिता ॥

सीते “சீதே !
 सा शास्त्रात् மகாலக்ஷ்மி
 त्वं நீ [யாகும்
 दण्डकावनं ‘சுண்டகாவனத்தில்
 वसिष्ठ्यामि நான் வாஸுத் செய்த
 इति என்று [வேன்’
 सुनिश्चिता நிச்சயம் கொண்டவ
 ளாய்,
 सन्ना மனங்குன்றின்வளா
 யினை.

त्वां உன்னை
 नेतुं கூட அழைத்துப்போ
 வதற்கும்,
 मां என்னை
 अनुयातुं நீ பின்பற்றி வருவ
 தற்கும்
 मम எனக்கு
 मतिः மனத்திடமுண்டாகி
 விட்டது.

सा हि सृष्टान्वद्याङ्गि वनाय मदिरेक्षणे । अनुगच्छस्व मां भीरु सहधर्मचरी भव ॥

अनवद्याङ्गि	“ திவ்யமான லக்ஷணங் களை அமைந்த அவய வங்களை உடையவனே! பிரமிக்கத்தக்க இரு கண்களை உடையாய்! என் சாயையே! வனவாஸத்திற்காக நீ படைக்கப்பட்டனை.	हि	ஆனபடியால்
मदिरेक्षणे		सा	அந்த நீ
भीरु		मां	என்னை
वनाय		अनुगच्छस्व	பின்தொடர்ந்து வா.
सृष्टा		सहधर्मचरी	பக்கலிலிருந்து தர்மம் களை செய்பவளாய்
		भव	இரு.

सर्वथा सदृशं सीते मम स्वस्य कुलस्य च । व्यवसायमनुप्राप्ता कान्ते त्वमतिशोभनम् ॥

कान्ते	“ நாயகியே!	सर्वथा	எக்காலத்திலும்
सीते	சீதே!	अतिशोभनं	{ உத்தமமான சன்மார் க்கத்தைப்போதிக்கி ன்றதுமாகிய
त्वं	நீ	व्यवसायं	
मम	எனக்கும்,	अनुप्राप्ता	அனுஷ்டித்தவளா
स्वस्य	உனக்கும்,		யினை.
कुलस्य च	குலத்திற்கும்		
सदृशं	பெருமை தருகிறதும்,		

आरभस्व शुभश्रोणि वनवासक्षमाः क्रियाः । नैदानीं त्वहते सीते स्वर्गोऽपि मम रोचते ॥

शुभश्रोणि	“ சன்மார்க்கத்தில் நிபுணத்வம் பெற்று	इदानीं	இப்பவே
सीते	சீதே! [வினங்கும்	वनवासक्षमाः	வனவாஸம் செய்வதற் குச் சாதனங்களான
त्वहते	நீ இல்லாமல்	क्रियाः	வைதீக்காரியங்களை, (தராதிகளை)
मम	எனக்கு	आरभस्व	ஆரம்பிப்பாயாக.
स्वर्गः अपि	விண்ணுலகும்		
रोचते न	பெரிதாயிராது. (வெறுப்பாயிருக்கும்)		

ब्राह्मणेभ्यश्च रत्नानि भिक्षुकेभ्यश्च भोजनम् । देहि चाशंसमानेभ्यः संत्वरस्व च मा चिरम् ॥

आशंसमानेभ्यः	“ யாசிக்கின்ற	भोजनं च	சுவாதினசொத்து ஸர்வத்தையும்,
ब्राह्मणेभ्यः च	அந்தணர்களுக்கும்,	देहि	நீ தானம்செய்வாயாக.
भिक्षुकेभ्यः च	பிசைந எடுப்பவர் களுக்கும்,	संत्वरस्व	சீக்கிரப்படுத்து;
रत्नानि च	{ அருமையாய் சேர்த் துவைத்திருந்த திர வ்யங்களையும்,	मा चिरम्	காலதாமதம் வேண் டாம்.

भूषणानि महार्हाणि वरवस्त्राणि यानि च । रमणीयाश्च ये केचित् क्रीडार्याश्चाप्युपस्कराः॥
शयनीयानि यानानि मम चान्यानि यानि च । देहि स्वभृत्यवर्गस्य ब्राह्मणानामनन्तरम्॥

महार्हाणि
भूषणानि
यानि च
वरवस्त्राणि च

“விலையுயர்ந்த
அணிகள் [களையும்,
எவைகளோ அவை-
சிறந்த வஸ்திரம்
களையும்,
சேர்த்துவைக்கப்பட்ட
டிருக்கிற ஜோடிப்பு
கள், சாமான்கள்
எவைகளோ அவைகள்
எவ்வளவோ,
சந்தோஷத்தை விளை
விப்பவைகளாகவும்,
கீர்டைக்காக ஏற்பட்ட
டவைகளாக

उपस्कराः
ये
केचित्
रमणीयाः च
क्रीडार्याः

अपि
मम
अन्यानि
शयनीयानि
यानि च
यानानि
ब्राह्मणानां
अनन्तरं
स्वभृत्यवर्गस्य च
देहि

இருந்தபோதிலும்,
எனது
அஸாதாரண
மட்சங்கள் [ளையும்,
எவைகளோ அவைக-
வாஹனங்களையும்,
அந்தணர்களுக்கும்,
அப்பால் உடனே
பணிவிடைக்கார சங்
கத்திற்கும்,
நீ கொடுத்தவிடுவா
யாக .

अनुकूलन्तु सा भर्तृर्ज्ञात्वा गमनमात्मनः । क्षिप्रं प्रमुदिता देवी दातुमेवोपचक्रमे ॥ ४६ ॥

सा देवी
आत्मनः
गमनं
भर्तुः
अनुकूलं तु

அந்த தேவியார்
தனது
கூட வருதலை
கணவருடைய
அனுக்கிரகமாகவே

ज्ञात्वा
प्रमुदिता
क्षिप्रं एव
दातुं
उपचक्रमे

உணர்ந்து,
மிக ஸந்தோஷமடைந்
தகூடணமே [தவளாகி,
தானம் செய்ய
தொடங்கினார்.

ततः प्रहृष्टा प्रतिपूर्णमानसा यशस्विनी भर्तुरवेक्ष्य भाषितम् ।

धनानि रत्नानि च दातुमङ्गना प्रचक्रमे धर्मभृतां मनस्विनी

॥ ४७ ॥

मनस्विनी
यशस्विनी
अङ्गना
प्रतिपूर्णमानसा
ततः
प्रहृष्टा

அந்தக்கரணசத்தி
யுடையவளென
திரிலோகப் பிரசித்தி
பெற்றவளாகிய
ஸ்தீர தன்மாசூமவள்,
மனோரதம் கைகூடப்
பெற்றமனத்தினளாகி
அதனால்
அத்யந்த மனத்திருப்
திகொண்டவளாய்,

भर्तुः
भाषितं
अवेक्ष्य
धर्मभृतां
धनानि
रत्नानि च
दातुं
प्रचक्रमे

கணவரின்,
திருவாக்கை
பெரிதாய் பாராட்டி,
தருமவாண்களுக்கு
சொத்துக்களையும்,
{ அருமையாய்ச் சேர்த்
துவைத்திருந்த திரவ்
யங்களனைத்தையும்,
தானம் செய்ய
ஆரம்பித்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3666

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1311

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे पञ्चमेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூர்ராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூர்மத் ராமாயணத்தில் ஐந்தாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஶ்யாं श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे षष्ठेऽह्नि अयोध्याकाण्डे एकविंशसर्गमारभ्य एकपञ्चाशसर्गपर्यन्तं (3667—4381 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 715]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஆறாவது தினத்தில் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 31-ாவது ஸர்க்கம் முதல் 51-ாவது ஸர்க்கம் வரை (3667—4381) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சலோகசங்கியை 715]

एकविंशः सर्गः—முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ 31 ॥

लक्ष्मणानुगमनाभ्यनुज्ञा—லக்ஷ்மணரையும் கூடவர அனுமதி கோடுப்பது.

एवं श्रुत्वा तु संवादं लक्ष्मणः पूर्वमागतः । बाष्पपर्याकुलमुखः शोकं सोढुमशक्नुवन् ॥१॥

पूर्वं	ஏற்கனவே	श्रुत्वा	கேட்டறிந்துகொண்டு,
आगतः	அவ்விடம் வந்திருந்த	बाष्पपर्याकुलमुखः	கண்ணீர் ததும்பிய முகத்தினராகி
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	शोकं	மனுவேதனையை
एवं	மேற்கண்டவிதமாய்	सोढुं	பொறுக்க
संवादं तु	{ தீர்மானம்பெற்று விளங்கும் தற்காலசமரசாரத்தை	अशक्नुवन्	திறமையற்றிருந்தனர்.

स भ्रातृशरणौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः । सीतायुवाचातियशा राघवं च महाव्रतम् ॥

अतियशाः	மிகப்புகழுடையவரும்	सीतां	சீதாபிராட்டியாரின் சன்னிதியில்
रघुनन्दनः	ரகுலதலைகுருமாகிய		{ ஆசிரிதன் எவனுக்கும் அவனைச்சேர்ந்த சகல பிராணிகளுக்கும் அபயமளித்துக்காத்தருளுவதையே விரதமாய் பூண்டவராகிய ஸ்ரீராமரிடத்தில் பின்வருமாறு விண்ணப்பம்செய்தருளினார்.
सः	அவர்	महाव्रतं	
आतुः	தமையனரின்*	राघवं च	
चरणौ	இருதிருவடிகளையும்	उवाच	
गाढं	கெட்டியாக		
निपीड्य	{ ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து இருகரங்களாலும் பிடித்துக் கொண்டு,		

[* அல்லது தாம் செய்யும் சரணுகதிக்கணங்கி பரணம் செய்ய வல்லவரின் அல்லது ஸ்ரீமத் மஹாவிஷ்ணுவின் என்றும் அர்த்தம் சொல்வார்கள் உண்டு.]

[§ இதனால் தாம் செய்த சரணுகதிக்குப் பெருமான் இரங்கும்படி கடாக்ஷித் தருளவேண்டுமென்ற உத்தேசமாய் என்றபடி.]

यदि गन्तुं कृता बुद्धिर्वनं मृगगजायुतम् । अहं त्वाऽनुगमिष्यामि वनमग्रे धनुर्धरः ॥ ३ ॥

वनं “காட்டிற்கு
गन्तुं எழுந்தருள
बुद्धिः தீர்மானம்
कृता यदि ஏற்பட்டிருக்கின்றமை
अहं அடியேன் [யால்,
धनुर्धरः வில்லுங்கையுமாய்

मृगगजायुतं மான்களா லும் யானை
களா லும் நிரம்பிய
वनं காட்டில்
त्वा अग्रे தேவரீருக்கு முந்தி
अनुगमिष्यामि வழிகாட்டிக்கொண்டு
செல்வேன்.

मया समेतोऽरण्यानि बहूनि विचरिष्यसि । पक्षिभिर्भृगयूथैश्च सङ्घुष्टानि समन्ततः ॥४॥

पक्षिभिः “பறவைகளா லும்,
सृगयूथैः மிருகக்கூட்டங்களா
உம்,
समन्ततः எங்குபார்த்தாலும்
संघुष्टानि கோஷிக்கப்பெற்ற
बहूनि மஹா
अरण्यानि வனங்களில்

मया च அடியேன் ஒருவரை
லேயே
समेतः திருத்தொண்டு செய்
யப்பெற்றவராய்
विचरिष्यसि தேவரீர் காலங்கழிப்
பீராக.

न देवलोकाक्रमणं नामरत्वमहं वृणे । ऐश्वर्यं वाऽपि लोकानां कामये न त्वया विना ॥५॥

त्वया विना “தேவரீரின் நி
अहं அடியேன்
देवलोकाक्रमणं- } தேவலோகத்தில்
अपि } வாழ்தலையும்,
वृणे न நன்கு மதியேன்.
अमरत्वं वा இறப்பற்ற தேவதை
யாயிருப்பதையும்,

न அடியேன் வேண்
டேன்.
लोकानां மூவுலகங்களுக்கும்
ऐश्वर्यं அரசனாய் ஆள்வதை
யும்,
कामये न அடியேன்
விரும்பேன்”.

एवं ब्रुवाणः सौमित्रिवनवासाय निश्चितः । रामेण बहुभिः सान्त्वैर्निषिद्धः पुनरब्रवीत् ॥ ७ ॥

वनवासाय காட்டில் வஸிக்க
निश्चितः உறுதியான கருத்து
கொண்டுவிட்ட
सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
एवं மேற்கண்டவண்ண
ब्रुवाणः மாய்
வேண்டிக்கொள்ளா
கையில்

रामेण பூநீராமரால்
बहुभिः பலவாறாக
सान्त्वैः நல்ல வார்த்தைகளால்
निषिद्धः மறுக்கப்பட்டவராகி
पुनः அதனால் மீளவும்
अब्रवीत् பின்வருமாறு விக்ஞா
பனம் செய்தார்.

अनुज्ञातश्च भवता पूर्वमेव यदस्म्यहम् । किमिदानीं पुनरिदं क्रियते मे निवारणम् ॥ ७ ॥

पूर्वं एव “இதற்கு முந்தியே
भवता தேவரீரால்
अहं அடியேன்
अनुज्ञातः அனுமதி
अस्मि பெற்றிருக்கிறேன்.
यत् ஆகையால்
पुनः அப்படியிருக்கையில்

इदानीं இப்பொழுது
मे च அடியேனுக்கும்
इदं தற்காலம் நியமிக்கிற
निवारणं கூடாதெனல் [தாகிய
किं ஏன்
क्रियते விதித்தருளப்படுக
றது?

यदर्थं प्रतिषेधो मे क्रियते गन्तुमिच्छतः । एतदिच्छामि विज्ञातुं संशयो हि ममानघ ॥८॥

गन्तुं "கூடவர
 इच्छतः பிரார்த்திக்கின்ற
 मे அடியேனுக்கு
 प्रतिषेधः வேண்டாமெனல்
 यदर्थं எதுவோ ஒரு காரண
 क्रियते தேவரீரால் விதித்தரு
 मम அடியேனுக்கு
 ततोऽब्रवीन्महातेजा रामो लक्ष्मणमग्रतः । स्थितं प्राग्गामिनं वीरं याचमानं कृताञ्चलिम् ॥

महातेजाः மஹா தேஜோவானு
 रामः ஸ்ரீராமர்
 ततः அப்பொழுது
 अग्रतः தன் முன்னே
 कृताञ्चलिं அஞ்சலிபந்தம் பண்
 स्थितं காத்துநின்றதுகொண்
 ष्टुं

संशयः { என்ன பிழை செய்
 हि तुहीट्टेडेटे என
 अनघ ण மனச்சஞ்சலமுண்
 एतत् ढாகிறது.
 विज्ञातुं ஆன்படியால்
 इच्छामि புண்பாத்தமாவே !
 "திகின்றேன்."

स्निग्धो धर्मरतो वीरः सततं सत्यथे स्थितः ।
 प्रियः प्राणसमो वश्यो भ्राता चासि सखा च मे

स्निग्धः "மிகவும் அன்பனும்,
 धर्मरतः தர்மசிரந்தையுடையவ
 सततं எக்காலத்திலும் [னாய்
 सत्यथे சன்மார்க்கத்தில்
 स्थितः ஒழுக்குபவனாயிருக்
 वीरः புண்பாத்தமாவும்,
 मे எனக்கு

प्राणसमः உயிருக்குயிரான
 भ्राता தம்பியும்,
 सखा च தோழனும்,
 प्रियः மனங்கோணுது நடக்
 वश्यः च கின்றவனும்,
 असि அடக்கி நடக்கின்றவ
 "நீ ஆகின்றனை."

मयाऽद्य सह सौमित्रे त्वयि गच्छति तद्वनम् ।
 को भरिष्यति कौसल्यां सुमित्रां वा यशस्विनीम्

सौमित्रे "லக்தமணை!
 मया सह என்னுடன் கூட
 अद्य இப்பொழுது
 वनं காட்டிற்கு
 त्वयि நீ
 गच्छति வந்துவிடுகையில்,
 तत् அக்காலத்தில்

कौसल्यां கோஸலையாரையும்,
 यशस्विनीं மிகப் புகழுடைய
 सुमित्रां वा சுமித்திரையாரையும்,
 कः எவன்
 भरिष्यति பாதுகாத்துத் தேற்
 "றுவான் ?"

॥ १० ॥

॥ ११ ॥

अभिवर्षति कामैर्यः पर्जन्यः पृथिवीमिव । स कामपाशपर्यस्तो महातेजा महीपतिः ॥१२॥

ய:	“ எவரொருவர்	அभिवर्षति	வருஷிப்பரோ,
காமै:	வேண்டியவைகள் எல்	ச:	அந்த
	லாவற்றையுமளிப்ப	மहातेजा:	மஹாதேஜஸ்வியாகிய
पृथिवीं	உலகத்திற்கு [தால்	महीपति:	சக்கிரவர்த்தியார்
पर्जन्यः	மழைக்கடவுள்	कामपाश-	} இதர அபிலாஷையா
इव	எவ்வண்ணமோ	पर्यस्तः	
	அவ்வண்ணமே		திருக்கிறார்.

सा हि राज्यमिदं प्राप्य नृपस्याश्वपतेः सुता । दुःखितानां सपत्नीनां न करिष्यति शोभनम् ॥

अश्वपतेः	“ அசுவபதி	प्राप्य	பெற்று,
नृपस्य	மன்னவரின்	दुःखितानां	துன்பமடைந்திருக்
सुता	குமாரியாகிய		கும்
सा हि	அவளோவெனில்	सपत्नीनां	சக்களத்திகளுக்கும்
इदं	இந்த	शोभनं	நன்மையை
राज्यं	ராஜ்யத்தை	करिष्यति न	செய்யாள்.

न स्मरिष्यति कौसल्यां सुमित्रां च सुदुःखिताम् ।

भरतो राज्यमासाद्य कैकेय्यां पर्यवस्थितः

॥ १४ ॥

भरतः	“ பரதன்	सुदुःखितां	மிக துக்கமடைந்திரு
राज्यं	ராஜ்யத்தை		க்கும்
आसाद्य	அடைந்து,	कौसल्यां	கோஸலையாரையும்,
कैकेय्यां	கைகேயி அம்மாளுக்கு	सुमित्रां च	சுமித்திரையாரையும்
पर्यवस्थितः	வசப்பட்டு நடப்பவ	स्मरिष्यति न	நெஞ்சாலும் நினை
	றாய்,		யான்.

तामार्यां स्वयमेवैह राजानुग्रहणेन वा । सौमित्रे भर कौसल्यामुक्तमर्थमिमं चर ॥ १५ ॥

सौमित्रे	“ லக்ஷ்மண !	इह	இவ்விடத்திலேயே
आर्यां	{ போற்றிப்புகழ்ந்து பூஜைசெய்யப் பாத் திரமாகிய	भर	இருந்து பாதுகாத்துக்கொண் டிருக்கக்கடவை.
तां		उक्तं	சொல்லிய
कौसल्यां	அந்த	इमं	இந்த
स्वयमेव	கோஸலையாரை	अर्थं	காரியத்தை
राजानुग्रहणेन वा	நீயே சுயமாயாவது	चर	நீ செய்வாயாக.
	சக்கிரவர்த்தியின்		
	அனுமதியிலாவது		

एवं मयि च ते भक्तिर्भविष्यति सुदर्शिता । धर्मज्ञ गुरुपूजायां धर्मश्चाप्यतुलो महान् ॥१६॥

एवं च “ இவ்வாறு செய்வா யாகில்
மயி என்னிடத்தில் வைத்
தெ உனது [திருக்கும்
மகி: பக்தியானது,
சுதர்சிதா நிதர்சனமாக்கப்பட்ட
தாக
மவியிதி ஆகும்.

मपि च अन्तरियम्
धर्मज्ञ तर्मात्तैतय निर्न्तव णे !
गुरुपूजायां तायत्तर्तयारुक्कु
सर्गुरुतैषे செய்வதில்
धतुल: ஒப்பற்ற
महान् மஹத்தான
धर्म: தர்மமும் சித்திக்கும்.

एवं कुरुष्व सौमित्रे मत्कृते रघुनन्दन । अस्माभिर्विप्रहीणाया मातुर्नो न भवेत्सुखम् ॥१७॥

रघुनन्दन “ ரகுலதிலகமே !
सौमित्रे லக்ஷ்மண !
मत्कृते என்பொருட்டு
एवं இவ்வண்ணம்
कुरुष्व நீ செய்யக்கடவை.
अस्माभि: நம்மை

विप्रहीणाया: விட்டுப்பிரிந்த
न: நம்மிருவர்களுடைய
मातु: தாய்களுக்கு (ஆர்ஷம்)
सुखं சுகம்
भवेत् न உண்டாகாது.”

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः श्लक्ष्णया गिरा । प्रत्युवाच तदा रामं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥

रामेण ஸ்ரீராமரால்
तु இவ்விஷயத்தில்,
एवं மேற்கூறியவண்ண
श्लक्ष्णया { விசுவஸிக்க வேண்டிய
தாயிருக்கிறதும், ஆ
ப்தனென்கிறதை வி
ளங்கக் காட்டுகிறது
மாகிய
गिरा சொற்கொண்டு,
उक्त: நியமித்தருளப்பட்ட
வரும்,

वाक्यज्ञ: நியமங்களின் துட்பந்
களையறிந்தவருமாகிய
लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்
वाक्यकोविदं { சொல்லிக்கொள்ளும்
சொற்களின் துட்பந்
களையுள்ளபடியறிய
வல்லவராகிய
रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
तदा அதன்மேல்
प्रत्युवाच பின்வரும் பதிலையரு
ளிச்செய்தார்.

तवैव तेजसा वीर भरतः पूजयिष्यति । कौसल्यां च सुमित्रां च प्रयतो नात्र संशयः ॥

वीर “ புண்பாத்தமாவே !
भरत: பரதன்
तव தேவரீரது
तेजसा திருக்கல்யாணகுணங்
களின் பெருமையால்.
प्रयत: { கெடுதியாவது நஷ்ட
மாவதுவருவதற்கிட
ங்கொடாமல் ஜாக்கி
ரதையாய் நடக்கின்
றவராய்,

कौसल्यां च கோஸலையாரையும்,
सुमित्रां च சமித்திரையாரையும்,
पूजयिष्यति ஜாக்கிரதையாய் கவ
னித்துவருவான்.
अत्र இந்த விஷயத்தில்
संशयः एव சந்தேகமென்பதே
न வேண்டாம்.

यदि दुष्टो न रक्षेत भरतो राज्यमुत्तमम् । प्राप्य दुर्भनसा वीर गर्वेण च विशेषतः॥२०॥
 तमहं दुर्मतिं क्रूरं वधिष्यामि न संशयः । तत्पक्ष्यानपि तान् सर्वान्खैलोक्यमपि किं कृतम्॥

वीर " புண்யா த்மாவே !
 भरतः " பரதன்,
 उत्तमं " உத்தமமான
 राज्यं " ராஜ்யத்தை
 प्राप्य " பெற்று,
 च " அதனால்
 विशेषतः " விசேஷமாய்
 गर्वेण " தலைக்கொழுப்பால்
 दुर्भनसा { தர்மம், அதர்மம் என்
 " கிற விசாரணை சக்தி இ
 " முந்து விட்டமையால்
 दुष्टः " துஷ்டனாகி
 रक्षेत न " சரியாய் நடக்கா திருக்க
 " கின்றான்
 यदि " என்கிற பகஷத்தில்

अहं " அடியேன்,
 दुर्मतिं " மதிக்கெட்டு
 क्रूरं " துஷ்டனாகிவிட்ட
 तं " அவனையும்
 तत्पक्ष्यान् " அவன்பக்கவிளிநுக்
 " கும்
 तान् " அவர்கள்
 सर्वान् अपि " எல்லோரையும்
 वधिष्यामि " கொல்லுவேன்.
 खैलोक्यं अपि { மூவுலகத்தவர்களும்
 " ஒன்றுகூடியிருக்கிற
 " தாயினும்
 किं कृतं " என்ன பிரதி செய்யக்
 " கூடும்?
 न संशयः " இதற்கையமில்லை.

कौसल्या विभृयादार्या सहस्रमपि मद्विधान् । यस्याः सहस्रं ग्रामाणां संप्राप्तमुपजीवनम् ॥

यस्याः " எவளிடமிருந்து,
 ग्रामाणां " கிராமங்களின்
 सहस्रं " அனேக ஆயிரம்
 उपजीवनं " காலகேஷ்பார்த்தமாக
 " தானமாய்க்கிடைத்து
 " அனுபவிக்கப்படுகிற
 " தோ,
 संप्राप्तं

आर्या (அந்த) உத்தமியாகிய
 कौसल्या " கோஸலையார்
 मद्विधान् " அடியேனைப்போன்ற
 सहस्रं अपि " ஆயிரம்பேர்களையும்
 विभृयात् " காப்பாற்றுவார்.

तदात्मभरणे चैव मम मातुस्तथैव च । पर्याप्ता मद्विधानां च भरणाय यशस्विनी ॥२३॥

यशस्विनी " மிகப்புகழ்படைத்த
 " அவர்,
 तत् " அப்படியிருத்தலால்
 आत्मभरणे च " தன்னைப்போஷித்துக்
 " கொள்வதிலும்,
 तथा एव " அதோடுகூடவே
 कुरुष्व मामनुचरं वैधर्म्यं नेह विद्यते । कृतार्थोऽहं भविष्यामि तव चार्थः प्रकल्पते ॥ २४ ॥
 मां " அடியேனை
 अनुचरं " கைங்கரியபரனாக
 कुरुष्व " தேவாரீர் நியமித்தருள்
 " வீராக.
 इह " இவ்விடத்தில்
 वैधर्म्यं " தருமவிருத்தமென்பது

मम " எனது
 मातुः च " அன்னையாருடையவும்
 मद्विधानां च " என்னைப்போன்றவர்
 " களுடையவும்
 भरणाय " ஸம்ரகஷணைக்கு
 पर्याप्ता एव " வல்லமையுடையவரே.
 विद्यते न " இல்லை.
 अहं " அடியேன்
 कृतार्थः " கிருதார்த்தனாக
 भविष्यामि " ஆகுவேன்.
 तव " தேவாரீரது
 अर्थः च " காரியமும்
 प्रकल्पते " நன்றாகக் கைகூடும்.

धनुरादाय सगुणं खनित्रपिटकाधरः । अग्रतस्ते गमिष्यामि पन्थानमनुदर्शयन् ॥ २५ ॥

सगुणं	“நானோற்றப்பட்ட	पन्थानं	வழியை
धनुः	வில்லை	अनुदर्शयन्	காட்டுபவனாய்
आदाय	கையிலெடுத்துக்கொண்டும்,	ते	தேவரீருக்கு
खनित्रपिटका-धरः	மணவெட்டியையும் சிறு கூடையையுமுடையவனாய்,	अग्रतः	முன்னே
		गमिष्यामि	அடியேன் நடந்து போவேன்.

आहरिष्यामि ते नित्यं मूलानि च फलानि च ।
वन्यानि यानि चान्यानि स्वाहाराणि तपस्विनाम् ॥
भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते

॥ २६ ॥

यानि	“எவைகள்,	ते	தேவரீருக்கு
तपस्विनां	தபசிகளுக்கு	आहरिष्यामि	கொணர்ந்தளிப்பேன்.
अन्यानि	அசாதாரணமான	तु	ஆனபடியால்
वन्यानि	காட்டிலுண்டாகிற	भवान्	தேவரீர்
स्वाहाराणि च	இனிய உணவுகளோ அந்த	वैदेह्या	வைதேகியாரோடு
मूलानि च	கிழங்குகளையும்,	सह	கூட
फलानि च	பழங்களையும்,	गिरिसानुषु	பர்வதங்களின் தாழ் வரைகளில்
नित्यं	தினந்தோறும்,	रंस्यते	கவலையற்றிருக்கலாம்.

अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते । रामस्त्वनेन वाक्येन सुप्रीतः प्रत्युवाच तम् ॥
ब्रजापृच्छस्व सौमित्रे सर्वमेव सुहृज्जनम् ॥ २७ ॥

ते	“தேவரீர்	वाक्येन	விண்ணப்பத்தினால்
जाग्रतः	விழித்திருக்கையிலும்	सुप्रीतः	திருவுளமுவந்தவ ராகி
स्वपतः च	துயில்கொண்டிருக்க கையிலும்,	तं	அவரைப்பார்த்து
अहं	அடியேன்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.
सर्वं	வேண்டிய எல்லாவற்றையும்,”	सौमित्रे	“லக்ஷ்மணை!
करिष्यामि	செய்துகொண்டு காத்திருப்பேன்.	ब्रज	நீயும் கூட வா.
रामः	பூரீராமர்	सुहृजनं	நண்பர்கள்
तु	இவ்விஷயத்தினால்	सर्वं एव	எல்லாரிடத்திலும்,
अनेन	இப்படிப்பட்ட	आपृच्छस्व	விடைபெற்றுக்கொண்டு வரக்கூடவை.

ये च राज्ञो ददौ दिव्ये महार्त्मा वरुणः स्वयम् । जनकस्य महायज्ञे धनुषी रौद्रदर्शने ॥

अभेद्ये क्वचि दिव्ये तूष्णी चाक्षयसायकौ ॥ २८ ॥

आदित्यविमलौ चोभौ खड्गौ हेमपरिष्कृतौ । सत्कृत्य निहितं सर्वमेतदाचार्यसद्मनि ॥

स त्वमायुधमादाय क्षिप्रमात्रज लक्ष्मण ॥ २९ ॥

जनकस्य “ ஜனக
 राज्ञः மன்னருக்கு
 महायज्ञे மஹாயக்ருத்தில்
 महात्मा மஹாத்மாவான
 वरुणः வருணபகவான்
 स्वयं தாமாகவே
 ये எந்த
 रौद्रदर्शने வெகு பயங்கரமான
 தோற்றமுள்ள

दिव्ये திவ்ய
 धनुषी இரண்டு விற்களையும்,
 अभेद्ये ஒருவராலும் பிளர்க்க
 दिव्ये திவ்ய [கூட்டாத
 क्वचि इரண்டு கவசங்களை
 यम्,
 अक्षयसायकौ கூடியமில்லாத பாணங்
 क्लेयुडैय
 तूष्णी इரண்டு அம்பரா த்
 தூணிகளையும்,
 आदित्यविमलौ சூரியனைப்போல் விள
 ங்குகின்றவைகளும்,

स सुहृज्जनमामन्त्र्य वनवासाय निश्चितः । इक्ष्वाकुकुर्गुमागम्य जग्राहायुधमुत्तमम् ॥३०॥

वनवासाय வனவாஸத்திற்கு
 बिश्चितः நியமனம்பெற்ற
 सः அவர்
 सुहृजनं அன்பர்களிடம்
 आमन्त्र्य விடைபெற்றுக்கொ
 ण்டு,

तद्विष्यं रघुशार्दूलः सत्कृतं माल्यभूषितम् ।

रघुशार्दूलः ராகுசுலதிலைகராகிய
 सौमिषिः லக்ஷ்மணர்
 दिष्यं திவ்யமானதும்
 माल्यभूषितं { மாலைகளால் அலங்கா
 ரம்பண்ணப்பட்ட
 त्रायं,

हेमपरिष्कृतौ பொன்னாற் செய்யப்
 பட்டவைகளுமான
 उभौ இரண்டு
 खड्गौ च வான்களையும்,
 ददौ கொடுத்தாரோ(இந்த)
 सर्वं च எல்லாமும்
 आचार्यसद्मनि ஆசாரியரது திருமா
 ளிகையில்

सत्कृत्य பூஜைசெய்து,
 निहितं ஜாக்கிரதையாய் செய்
 யப்பட்டிருக்கிறது.

लक्ष्मण லக்ஷ்மண!
 सः அந்த
 त्वं நீ,
 एतत् இந்த
 आयुधं च ஆயுதவர்க்கமெல்லா
 வற்றையும்

आदाय வாங்கிக்கொண்டு,
 क्षिप्रं விரைவில்
 आत्रज திரும்பிவந்துசேர்.”

इक्ष्वाकुकुर्गुं इक्ष्वाकुकुर्वामागम्य जग्राहायुधमुत्तमम् ॥३०॥

इक्ष्वाकुकुर्गुं இக்ஷ்வாகுகுவம்சகுரு
 விடம்
 आगम्य சென்று,
 उत्तमं உத்தமமான
 आयुधं ஆயுதவர்க்கத்தை
 जग्राह வாங்கிக்கொண்டனர்.

रामाय दर्शयामास सौमित्रिः सर्वमायुधम् ॥

सत्कृतं பூஜிக்கப்பட்டதுமான
 तत् आयुधं அந்த ஆயுதவர்க்கம்
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 रामाय பூரீராமருக்கு
 दर्शयामास முன்வைத்துக்காட்டி
 ளார்.

तस्युवाचात्मवान् रामः प्रीत्या लक्ष्मणमागतम् । काले त्वमागतः सौम्य काङ्क्षिते मम लक्ष्मण ॥

आत्मवान् முன் ஆலோசனையு
ள்ள
ராமः பூரீராமர்
आगतं இவ்விடம் வந்துசேர்
ந்
तं அந்த
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து,
प्रीत्या ஆதரவோடு

उवाच பின்வருமாறு திருவா
டமலர்ந்தருளினார்.
लक्ष्मण “லக்ஷ்மண!”
मम எனது
सौम्य நண்பனே!
काङ्क्षिते மனதில் நினைத்த
काले காலத்தில்
त्वं நீ
आगतः வந்தனை.

अहं प्रदातुमिच्छामि यदिदं मामकं धनम् । ब्राह्मणेभ्यस्तपस्विभ्यस्त्वया सह परन्तप ॥
वसन्तीह दृढं भक्त्या गुरुषु द्विजसत्तमाः । तेषामपि च मे भूयः सर्वेषां चोपजीविनाम् ॥

इह “இங்கு
द्विजसत्तमाः பிராம்மணைத்தமர்
गुरुषु குருக்களிடம் [கள்
दृढं கடைசிவரைக்கும்
भक्त्या பக்தியுடன்,
वसन्ति வஸிக்கிறார்கள்.
तेषां अपि அவர்களுக்கும்
तपस्विभ्यः தபஸிகளாகிய
ब्राह्मणेभ्यः च வேதியர்களுக்கும்,
मे என்னுடைய
उपजीविनां போஷிப்பிவிருப்பவர்
களான

सर्वेषां च எல்லோருக்கும்
मामकं धनं என் சொந்த பொருள்
यत् எதுவோ
इदं இதை
परन्तप சத்துருக்களைத் தப்பிப்
பிப்பவனே!
त्वया உன்னுடன்
सह கூடியிருந்து
भूयः ஏராளமாய்
अहं நான்
प्रदातुं தானம்பண்ண
इच्छामि கருதியிருக்கிறேன்.

वसिष्ठपुत्रं तु सुयज्ञमार्यं त्वमानयाशु प्रवरं द्विजानाम् ।

अभिप्रयास्यामि वनं समस्तानभ्यर्च्य शिष्टानपरान्द्विजातीन् ॥ ३५ ॥

द्विजानां “அந்தனர்களுக்கு
प्रवरं தலைவரும்,
आर्यं பெரியவரும்,
वसिष्ठपुत्रं வலிவீட்டரின் திருக்
குமாரருமாகிய
सुयज्ञं ஸுயக்ஞரையும்,
अपरान् மற்ற
शिष्टान् சிவ்ந்தர்களான
द्विजातीन् तु வேதியர்களையும்,

त्वं நீ
आशु சீக்கிரமாக
आनय ஏழுந்தருளப்பண்ணி
கொண்டுவரக்கடவை,
समस्तान् எல்லோரையும்,
अभ्यर्च्य கௌரவித்து மரியா
தைசெய்துவிட்டிடு,
वनं காட்டுக்கு
अभिप्रयास्यामि நான் புறப்படப்
போகிறேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकत्रिंशः सर्गः ॥

यात्रादानम्—யாத்திரா தானம்.

ततः शासनमाज्ञाय भ्रातुः प्रियकरं शुभम् । गत्वा स प्रविवेशाशु सुयज्ञस्य निवेशनम् ॥

ச: அவர்,
 भ्रातुः தமயனரின்
 शासनं கட்டளையை,
 शुभं புண்பத்தை விளைவிக்க
 கத்தக்கதாயும்,
 प्रियकरं சேந்தமத்தை விளைவிக்க
 கத்தக்கதாயும்,

आज्ञाय திருவுளத்தில் பற்றி,
 ततः அவிடத்திலிருந்து
 आशु உடனே
 गत्वा எழுந்தருளி,
 सुयज्ञस्य ஸுயக்ஞருடைய
 निवेशनं திருமாளிகைக்கு
 प्रविवेश போய்ச்சேர்ந்தார்.

तं विप्रमन्यगारस्थं वन्दित्वा लक्ष्मणोऽब्रवीत् । सर्वेऽभ्यागच्छ पश्य त्वं वेश्म दुष्करकारिणः॥

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்,
 अभ्यगारस्थं அக்னிஹோத்ராசாலை
 யிலிருந்த
 विप्रं அந்தணரை
 वन्दित्वा முடிதாழ்த்தி
 நமஸ்கரித்து,
 तं அவரைப் பார்த்து
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தரு
 ளினார்.
 सर्वे “தோழரே!

दुष्कर- } செயற்கரிய செயல்க
 कारिणः } னைச் செய்கின்றவரு
 दैवम् திருமாளிகைக்கு
 त्वं தேவரீர்
 अभ्यागच्छ எழுந்தருளும்.
 पश्य { மற்ற விஷயங்களை தே
 वरீरै रेरिर्ल कण्डु
 கொள்வீராக”.

ततः सन्ध्यासुपास्याथ गत्वा सौमित्रिणा सह । जुष्टं तत्प्राविशल्लक्ष्म्या रम्यं रामनिवेशनम् ॥

ततः அதனால்
 अभ्य அக்காலத்திய
 सन्ध्यां நித்தயகருமத்தை
 उपास्य முடித்துக்கொண்டு,
 सौमित्रिणा லக்ஷ்மணரோடு
 सह கூடவே
 गत्वा எழுந்தருளி,
 तमागतं वेदविदं प्राञ्जलिः सीतया सह । सुयज्ञमभिचक्राम राघवोऽग्निमिवार्चितम् ॥ ४ ॥

लक्ष्म्या செல்வத்தால்
 जुष्टं நிரம்பியதும்
 रम्यं அழகாயிருக்கின்ற
 तन् அந்த
 रामनिवेशनं ஸ்ரீராமரது திரு
 மாளிகைக்கு
 प्राविशत् வந்துசேர்ந்தார்.

तमागतं वेदविदं प्राञ्जलिः सीतया सह । सुयज्ञमभिचक्राम राघवोऽग्निमिवार्चितम् ॥ ४ ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
 प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராசி
 वेदविदं வேதவித்தும்,
 अर्चितं கொழுந்துவிட்டெ
 ரிகிற
 अग्नि அக்கினியை
 हव போலிருக்கிறவரும்,¹

आगतं { அவ்விடத்திற்கெழுந்
 तं सुयज्ञं { தருளிக்கொண்டிருக்
 सीतया सह { கின்றவருமாகிய
 अग्नि { அந்த ஸுயக்ஞரை
 हव { லீதையுடன்கூட
 अभिचक्राम { எதிர்கொண்டு எழுந்
 { தருளப்பண்ணிக்
 { கொண்டுவந்தார்.

जातरूपमयैर्मुखैरङ्गदैः कुण्डलैः शुभैः । सहस्रत्रैर्मणिभिः केयूरैर्वलयैरपि ॥ ५ ॥

अन्यैश्च रत्नैर्बहुभिः काकुत्स्थः प्रत्यपूजयत् । सुयज्ञं स तदोवाच रामः सीताप्रचोदितः ॥

ச:	அந்த	வலயை:	வளைகளா லும்,
காகுத்ய:	ஸ்ரீராமர்	அன்யை:	அஸா தாரண
சுயஜ்	ஸயக்ருணா	வஹுभि:	அநேக
जातरूपमयै:	பொன்றை செய்யப் பட்டவைகளும்,	रत्नैः च	{ சிறந்த ஆபரணங்களா லும் (ரத்னங்களா லும்),
मुख्यै:	மிகச் சிறந்தவைகளு மான	प्रत्यपूजयत्	கௌரவித்து பூஜித்
अङ्गदै:	அங்கதங்களா லும்,	राम:	ஸ்ரீராமர் [தார்.
शुभै:	அழகான	तदा	அந்த சமயத்தில்
कुण्डलै:	குண்டலங்களா லும்,	सीताप्रचोदितः	{ சீதாப்பிராட்டியாரின் வேண்டுகோளுக்கி சைந்தவராய்
सहस्रसूतै:	பொன்வடத்திற் கோர்த்த	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
मणिभि:	மணிகளா லும்,		
केयूरैः अपि	கேயூரங்களா லும்,		

हारं च हेमसूत्रं च भार्यायै सौम्य हारय । रशनां चाधुना सीता दातुमिच्छति ते सखे ॥

सौम्य	“ ஹிதமே புரியும்	रशनां च	மேகலையையும்,
सखे	தோழரே!	ते	தேவிரது
अधुना	இப்பொழுது	भार्यायै	மனைவிக்கு
सीता	சீதை	दातुं	கொடுக்க
हारं च	முத்தா ஹாரத்தை யும்,	इच्छति	விரும்புகின்றனர்.
हेमसूत्रं च	பொன் சரட்டையும்,	हारय	{ அங்கீகரிக்கத் தேவ ரீர் திருவுளம்பற்று வீராக.

अङ्गदानि विचित्राणि केयूराणि शुभानि च । प्रयच्छति सखे तुभ्यं भार्यायै गच्छती वनम् ॥

सखे	“ நண்பரே!	शुभानि	அழகானவைகளு மான
वनं	காட்டிற்கு	अङ्गदानि	தோள்வளைகளையும்,
गच्छती	பிரயாணமாயிருக்கு மவள்	केयूराणि च	கேயூரங்களையும்,
विचित्राणि	விசித்திரமானவைக ளும்,	भार्यायै	மனைவிக்காக
		तुभ्यं	தேவரீரிடம்
		प्रयच्छति	கொடுக்கின்றார்.

पर्यङ्कपट्यास्तरणं नानारत्नविभूषितम् । तमपीच्छति वैदेही प्रतिष्ठापयितुं त्वयि ॥ ९ ॥

त्वयि	“ தேவரீரிடத்தில்	तं	அந்த
अट्यास्तरणं	மிகச்சிறந்த மேலணிப் புகளுடன் கூடியதும், உயர்ந்த ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட துமான	पर्यङ्कं अपि	கட்டிலையும்
नानारत्न- विभूषितं }		वैदेही	வைதேஹி
		प्रतिष्ठापयितुं	தானம்செய்ய
		इच्छति	விரும்புகின்றார்.

नागः शत्रुञ्जयो नाम मातुलो, यं ददौ मम । तं ते गजसहस्रेण ददामि द्विजपुङ्गव ॥१०॥

द्विजपुङ्गव	“ பிராம்மணைத்த மரே!	शत्रुञ्जयः नाम	சத்ருஞ்ஜயமென்னும்
यं	எந்த லன்றை	नागः	யானை.
मम	அடியேனுக்கு	गजसहस्रेण	ஆயிரம் யானைகளோடு
मातुलः	அம்மான்	तं	அதையும்
ददौ	வெகுமதியாய் கொடு த்தாரோ, அதுதான்	ते	தேவரீருக்கு
		ददामि	அடியேன் தானம் செ ய்கின்றேன்.”

इत्युक्तः स तु रामेण सुयज्ञः प्रतिगृह्य तत् । रामलक्ष्मणसीतानां प्रयुयोजाशिषः शुभाः ॥

इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்	प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு,
रामेण तु	ஸ்ரீராமராலேயே	रामलक्ष्मणसीतानां	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண வலைகளுக்கு
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப்	शुभाः	சுபமான
सः	அந்த [பட்டவராகிய	आशिषः	ஆசீர்வாதங்களை
सुयज्ञः	ஸுயக்ஞர்,	प्रयुयोज	கூறி, வாழ்த்தியேத்தி யருளினார்.
तत्	அதை		

अथ भ्रातरमव्यग्रं प्रियं रामः प्रियंवदम् । सौमित्रिं तद्युवाचेदं ब्रह्मव त्रिदशेश्वरम् ॥ १२ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	भ्रातरं	தம்பியாகிய
अथ	அப்பொழுது	तं	அந்த
अव्यग्रं	{ ஜாக்கிரதையாய் என் ன நியமனம் வருமோ வென எதிர்பார்த்து கார்த்துநின்றுகொ ண்டிருந்தவரும்	सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
प्रियं	அன்பிற்குப் பாத்திர ரும்,	ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்
प्रियंवदं	ஹிதமானதையே மொழிபவருமான	त्रिदशेश्वरं	தேவேந்திரனுக்கு
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	நியமித்தருளினார்.

अगस्त्यं कौशिकं चैव तावुभौ ब्राह्मणोत्तमौ । अर्चयाहूय सौमित्रे रत्नैः सस्यमिवांबुभिः ॥
तर्पयस्व महाबाहो गोसहस्रैश्च मानद । सुवर्णैः रजतैश्चैव मणिभिश्च महाधनैः ॥ १४ ॥

महाबाहो	“ மஹாபாகுவே!	ब्राह्मणोत्तमौ	பிராம்மணைத்தமர்க ளாகிய
मनद	சத்ருக்களினகம்பாவ த்தையழிப்போனே!	अगस्त्यं च	அகஸ்தியமாமுனி யையும்,
सौमित्रे	லக்ஷ்மணை!	कौशिकं एव	கௌசிகமா முனியை யும்,
तौ	அந்த		
उभौ	இரண்டு		

ஆஹய	எழுந்தருளப்பண் ணிக்கொண்டு வந்து, பயிரை
சஸ்ய அஸ்துமி:	ஏராளமான ஜலத்தி னால்
ஐவ	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
ரஸீ: ஐவ	சிறந்த பொருட்களைக் கொண்டும்,
கோசஹஸீ: ச	ஆயிரக்கணக்கான மா டுகளைக்கொண்டும்,

சுவரீ:	தங்கநாணயங்களைக் கொண்டும்,
ரஜதீ: ச	வெள்ளிநாணயங்க ளைக்கொண்டும்,
மஹாதநீ:	மிக்க விலையுயர்ந்த
மணிமி: ச	ஆபரணங்களைக் கொண்டும்,
அசீய	வருஷிப்பாயாக.
தரீயஸ	உள்ளங்குளிரச் செய் வாயாக.

கौसल्यां च य आशीर्भिर्भक्तः पर्युपतिष्ठति । आचार्यस्तैत्तिरीयाणामभिरूपश्च वेदवित् ॥
तस्य यानं च दासीश्च सौमित्रे सम्प्रदापय । कौशेयानि च वस्त्राणि यावत्तुष्यति स द्विजः ॥

சௌமித்ரே	“ லக்ஷ்மண !
ய:	எந்த
தீஜ:	பிராமணர்
தீத்ரியாணாம்	தைத்தீர்யசாகையை ஒதுபவர்களுக்கு
ஆசாரீய: ச	உபாத்தியாயரும்,
அமிரூப:	பாண்டித்யமுள்ளவ ரும்,
வேதவீத்	வேதவித்தும்
கௌசல்யாம்	கௌஸல்யையம்மாளை
பக்த:	அடுத்தவராய்
ஆசீர்மி:	ஆசீர்வாதங்களால்

பரீயுபதிஸ்தி	கிட்ட இருந்து வாழ் த்துகிறாரோ
ச:	அவன்
யாவத்	எப்படிச்செய்தால்,
துஸ்யதி	மகிழ்ச்சியடைவாரோ அவ்வண்ணமே
தஸ்ய	அவருக்கு
யானம் ச	ஓர் பல்லக்கையும்,
தாசீ: ச	யாகபலிபீடங்களுக்கும்
கௌசல்யாமி	வெண்டட்டு
வஸ்திராணி ச	வஸ்திரங்களையும்
ஸம்ப்ரதாபய	நீ கொடுப்பீப்பாயாக.

सूत्रश्चित्ररथश्चार्यः सचिवः सुचिरोपितः । तोषयैनं महाहैश्च रत्नैर्वस्त्रैर्धनैस्तथा ॥
पशुकाभिश्च सर्वाभिर्गवां दशशतेन च ॥ १७ ॥

ஆரீய:	“ பூஜ்யரான
சீத்ரரத:	சித்திரரதனென்ற
சசீவ:	மந்திரி,
சுசீரோபித்:	வெகுநாளாய் நம்மிட மிருக்கிறவர்.
சூத்: ச	சூதவம்சத்தில் பிறந்
ஐந்	ஜீவரை [கவர்.
ரஸீ: ச	ரத்தனங்களாலும்,
மஹாஹீ:	நல்ல விலையுயர்ந்த

வஸ்திரை: ச	ஆடைகளாலும்,
தநை: ததா	ரொக்க நாணயங்க ளாலும்,
ஸர்வாமி:	எல்லாவித
பஸ்துகாமி: ச	கன்றுகளோடு கூடவே
கவாம்	பசுக்களின
தசஸதீந	ஆயிரத்தாலும்,
தோஸய	மகிழ்விக்கக்கூடவை.

ये चेमे कठकालापा बहवो दण्डमाणवाः । नित्यस्वाध्यायशीलत्वान्नान्यत् कुर्वन्ति किञ्चन ॥
अलसाः स्वादुकामाश्च महतां चापि सम्मताः ! तेषामशीतियानानि रत्नपूर्णानि दापय ॥
शालिवाहसहस्रं च द्वे शते भद्रकान्स्तथा । व्यञ्जनार्थं च सौमित्रे गोकुलसमुपाकुरु ॥२०॥

कठकालापाः { “कடசாகையையும்,
கலாபசாகையையும்
அத்யயனம் பண்ணு
கிறவர்களான

बहवः அனேக
दण्डमाणवाः கையில் தண்டம் தரி
த்த பிரம்மசாரிகள்

ये च எவர்களோ,
इमे இவர்கள்
नित्यस्वाध्याय- } காலமெல்லா வற்றை
शीलत्वात् } யும் வேதமோ துவதி
வேயே கழித்துவிடு
கிறபடியால்,

अलसाः ஆயாஸமடைந்தவர்
களாய்,

अन्यत् வேறு
किञ्चन எதையும்
कुर्वन्ति न செய்ய அவகாசமில்லா
மலிருக்கிறார்கள்.

च ஆனாலும்

मेखलीनां महासङ्घः कौसल्यां समुपस्थितः ।

कौसल्यां “கோஸலையாரை
मेखलीनां { மெளஞ்சியைக்கட்டி
ககோரண்டிருக்கிற
பிரம்மசாரிகளின்
महासङ्घः பெரிய கூட்டம்
समुपस्थितः அண்டியிருக்கிறது.

अम्बा यथा च सा नन्देत् कौसल्या मम दक्षिणाम् ।

तथा द्विजातीस्तान् सर्वालक्ष्मणार्थं सर्वशः

॥ २२ ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணை!
मम अम्बा எனது மாதாவாகும்
सा कौसल्या அந்த கோஸலையார்
दक्षिणां தானத்தை
यथा எப்படிச் செய்தால்
नन्देत् च மனங்களிப்பாளோ;

स्वादुकामाः { ருசியுள்ள பண்டங்க
ளில் விருப்பமுள்ள
வர்கள்.

अपि च அதுவும் தவிர
महतां பெரியோர்களுக்கு
सम्मताः ஸமீனர்கள்.

सौमित्रे லக்ஷ்மணை!

तेषां அவர்களுக்கு

रत्नपूर्णानि ரத்னங்கள் நிறைந்த

अशीतियानानि என்பது வாஹனங்

दापय கொடுப்பி. [களை

शालिवाह- } ஆயிரம் பொதிமாடு

सहस्रं च } களையும்,

द्वे शते இருநூறு

भद्रकान् உழவுமாடுகளையும்,

तथा व्यञ्जनार्थं { சாப்பாட்டிற்கு வேண்
டிய பால், தயிர் நெய்
முதலியவைகளுக்
காக

गोकुलसमुपाकुरु பசுக்கள் ஆயிரத்தை
கொடு. [யும்,

सौमित्रे லக்ஷ்மணை!

तेषां அவர்களுக்கு

प्रत्येकं ஒவ்வொருவருக்கும்

सहस्रं ஏராளமாய்

सम्प्रदापय கொடுப்பிப்பாயாக.

लक्ष्मण

मम अम्बा

सा कौसल्या

दक्षिणां

यथा

नन्देत् च

तथा

तान्

द्विजातीन्

सर्वान्

सर्वशः

अर्चय

அவ்வண்ணமே

அந்த

அந்தணர்கள்

எல்லோரையும்

எல்லாப்பிரகாரத்தா

ஆராதி. ॥ २२ ॥

ततोऽस्य धनमाजहुः सर्वमेवोपजीविनः । स राशिः सुमहांस्तत्र दर्शनीयो हृदयत ॥

ततः अதுலை
अस्य இவரது
धनं பொக்கிஷம்
सर्वं हि எல்லா வற்றையுமே
उपजीविनः வேலைக்காரர்கள்
आजहुः கொண்டு வந்துசேர்ந்
தார்கள்.

तत्र அப்பொழுது,
सः அந்த
राशिः குவியல்
सुमहान् மிகப்பெரிதாயும்,
दर्शनीयः एव ரமணீயமாகவும்
अदृश्यत காணப்பட்டது.

ततः स पुरुषव्याघ्रस्तद्धनं सहलक्ष्मणः । द्विजेभ्यो बालवृद्धेभ्यः कृपणेभ्यो हृदापयत् ॥

ततः அச்சமயத்தில்
सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணருடனிருந்த
पुरुषव्याघ्रः புருஷோத்தமராகிய
सः அவர்,
तत् அந்த
धनं பொக்கிஷத்தை

बालवृद्धेभ्यः குழந்தைகளுக்கும்,
कृपणेभ्यः முதியவர்களுக்கும்,
वृपणेभ्यः வறுமைதகையினி
द्विजेभ्यः हि (நந்த
अदापयत् அந்தணர்களுக்கும்,
கொடுப்பித்தார்.

तत्रासीत्पिङ्गलो गार्ग्यस्त्रिजटो नाम वै द्विजः । क्षतवृत्तिर्वने नित्यं फालकुहाललाङ्गली ॥

तत्र அக்காலத்தில்
वने காட்டில்,
नित्यं எப்பொழுதும்
क्षतवृत्तिः { உணவுக்குகூட பொரு
ள் ஸம்பாதிக்கும் வ
ழியெதையும் காண
தவராய்
फालकुहाल- } கோடாரி மண்வெட்டி,
लाङ्गली } கலப்பை இவைகளை
யுடையவராய்

पिङ्गलः தரித்திரத்தால் பிங்கள
वरणरायि (நந்தவரும்
गार्ग्यः वै கர்க்கியவம்சத்தில்
பிறந்தவருமாகிய
त्रिजटः திரிஜடர்
नाम என்ற
द्विजः ஓர் அந்தணர்
आसीत् இருந்தார்.

तं वृद्धं तरुणी भार्या बालानादाय दारकान् । अत्रवीह्राह्मणं वाक्यं दारिद्र्येणाभिपीडिता॥

तं அந்த
वृद्धं வயதுசென்ற
ब्राह्मणं பிராம்மணரைப்
பார்த்து,
तरुणी சிறுபெண்ணை
भार्या மனைவி
बालान् சிறு
दारकान् குழந்தைகளை

आदाय கையில் வைத்துக்
கொண்டு,
दारिद्र्येण தரித்திரத்தால்
अभिपीडिता மிகவும் பிடிக்கப்பட்ட
டவளாய்
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
अत्रवीत् சொன்னார்.

अपास्य फालं कुहालं कुरूष्व वचनं मम । रामं दर्शय धर्मज्ञं यदि किञ्चिदवाप्स्यसि ॥

மம “என்னுடைய
வசனம் சொல்லலை
கூர்ஷ்வ செய்யும்.
பாலம் கோடாரியையும்,
கூஹால் மண்வெட்டியையும்
அபாஸ்ய தூரத்தில் எறிந்து
பர்மஜ்ஞ தர்மக்ஞரான [விட்டு,

ராமம் ஸ்ரீராமரிடம்
दर्शय { ஆஜராகி உமக்கு வே
ண்டியதைத் தெரிவி
த்துக்கொள்ளும்.
यदि அப்படியே செய்தால்
किञ्चित् ஏதேனும்
अवाप्स्यसि பெறுவீர்.”

स भार्याया वचः श्रुत्वा शाटीमाच्छाद्य दुश्छदाम् । स प्रातिष्ठत् पन्थानं यत्र रामनिवेशनम् ॥

ச: அவர்
பார்யாயா: மனைவியின்
வச: சொல்லலை
श्रुत्वा கேட்டு,
दुश्छदां கிழிந்த
शाटी வேஷ்டியை

आच्छाद्य உடுத்திக்கொண்டு,
रामनिवेशनं ஸ்ரீராமரது திருமா
यत्र எங்கோ [ளிரை
पन्थानं அதேவழியாக
स: அவர்
प्रातिष्ठत् புறப்பட்டார்.

भृग्वङ्गिरस्समं दीप्या त्रिजटं जनसंसदि । आ पञ्चमायाः कक्ष्याया नैनं कश्चिदवारयत् ॥

दीप्या காந்தியால்
भृग्वङ्गिरःसमं { பிரகூரிஷிபோலவும்,
அங்கிரஸ் முனிபோ
லவுமிருக்கிற
एनं இந்த
विजटं திருஜடமுனிவரை

पञ्चमाया: ஐந்து
कक्ष्याया: கட்டுகளின்
जनसंसदि ஜனக்கூட்டத்தில்
कश्चित् आ எவனேனுமொருவன்
अवारयत् न கூட
தடுக்கவில்லை.

स राजपुत्रमासाद्य त्रिजटो वाक्यमब्रवीत् । निर्धनो बहुपुत्रोऽस्मि राजपुत्र महायशः ।
क्षतवृत्तिर्वने नित्यं प्रत्यवेक्षस्व मामिति ॥ ३४ ॥

ச: அந்த
त्रिजटः திருஜட முனிவர்
राजपुत्रं சக்கிரவர்த்தியாரின்
திருக்குமாரரை
आसाद्य பார்த்து,
इति இனிவரும்
वाक्यं விண்ணப்பத்தை
अब्रवीत् தெரிவித்துக்கொண்
டார்.
महायशः “மிக்கப் புகழூடைய
வரே!

राजपुत्र சக்கிரவர்த்தி திருக்
अस्मि அடியேன் [குமாரரே!
निर्धनः பரம ஏழை.
बहुपुत्रः பெரிய குடும்பி.
वने காட்டில்
नित्यं எப்பொழுதும்
क्षतवृत्तिः உணவுக்குங்கூட வும்
பாதிக்கமுடியாதவன்.
मां என்னை
प्रत्यवेक्षस्व தேவரீர் கடாக்கித்த
ருளும்.”

तमुवाच ततो रामः परिहाससमन्वितम् ॥ ३५ ॥

परिहाससमन्वितं கொண்டாடுவதற்கேற்ற
பாத்திரமாகிய

तं அவரைப்பார்த்து,
रामः ஸ்ரீராமர்

गवां सहस्रमप्येकं न तु विश्राणितं मया ।

मया “அடியேனால்,
गवां பசுக்களின்

सहस्रं அநேகம்
विश्राणितं தானம் கொடுக்கப்
பட்டது.

तु அப்படியிருந்தும்,
இதுவரைக்கும்

एकं अपि ஒன்றுகூட

स शार्दी त्वरितः कथ्यां संभ्रान्तः परिवेष्ट्य ताम् ।

सः அவர்
त्वरितः பரபரப்புடன் கூடிய
வராய்,

संभ्रान्तः மிக்கக் கலவரமடைந்
தவராய்,

वेगितः அதி உற்சாகம் கொ
ண்டவராகி,

तां அந்த

स तीर्त्वा सरयूपारं दण्डस्तस्य कराच्युतः ।

तस्य அவருடைய
करात् கையிலிருந்து

च्युतः கிளம்பிய

सः அந்த
दण्डः கோல்

सरयूपारं ஸரயூநதிக்கரையை

तं परिष्वज्य धर्मात्मा आ तस्मात्सरयूतदात् ।

धर्मात्मा தர்மா த்மாவாகுமவர்
तं அவரை

परिष्वज्य கட்டியனைத்துக்கொ
ண்டு,

तस्मात् அந்த
सरयूतदात् ஸரயூநதிக்கரையிலி
ருந்து

ततः அப்பொழுது

उवाच பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்.

परिक्षिपसि दण्डेन यावत्तावदवाप्यसि ॥

न பெறாத தேவரீர்
दण्डेन கையிலிருக்கும் கோல்
கொண்டு

यावत् எவ்வளவுதூரம்
परिक्षिपसि வீசியறிவிீரோ

तावत् அதுவரையிலுமுள்ள
எல்லாவற்றையும்

अवाप्यसि ஸ்வீகரிப்பீராக.

शार्दी உத்தரீயத்தை

कथ्यां இடுப்பில்

परिवेष्ट्य சுற்றியிறுக்கிக்கொ
கோலை [ண்டு,

दण्डं சுழற்றி,

आविष्य முழு பலத்தோடு

सर्वप्राणेन எறிந்தார்.

गोव्रजे बहुसाहस्रे पपातोक्षणसन्निधौ ॥

तीर्त्वा தாண்டி,
बहुसाहस्रे அனேக ஆயிரங்கள்

गोव्रजे பசுமந்தையில் [டங்கிய
ஓர் எருதின் முன்னி
லையில், (ஆர்ஷம்)

पपात விழுந்தது.

आनयामास ता गोपैस्त्रिजटायाश्रमं प्रति ॥

आ இடையிலுள்ள
ताः அவைகளை

त्रिजटाय திருஜடமுனிவருக்கு
आश्रमं प्रति ஆசிரமத்தில்த்

गोपैः இடையர்களைக்கொ
ண்டு

आनयामास சேர்ப்பித்தருளினார்.

उवाच च ततो रामस्तं गार्ग्यमभिहर्षयन् । मन्युर्न खलु, कर्तव्यः परिहासो ह्ययं मम ॥

ततः	அப்பொழுது
रामः	ஸ்ரீராமர்
गार्ग्यं	கார்க்யவம்சத்தவராகிய
तं	அவரைப்பார்த்து,
अभिहर्षयन्	உள்ளங்குளிரச் செய்த பவராகி,
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
अयं	“இந்த [ஊர்.

मम	எனது
परिहासः	கொண்டாடலானது
मन्युः च	{ மனதிலெப்படிப்பட்ட குறையை விளைவிப்பதாகவும்,
कर्तव्यः न	தேவரீர் திருவுளத்தில் பற்றலாகாது.
खलु हि	இதைத்தானடியேன் பிரார்த்திக்கிறேன்.

इदं हि तेजस्तव यदुरत्ययं तदेव जिज्ञासितुमिच्छता मया ।

इमं भवानर्थमभिप्रचोदितो वृणीष्व किञ्चिदपरं व्यवस्यति

॥ ४१ ॥

तव	“தேவரீரது
इदं	இந்த
दुरत्ययं	கண்டறிந்துகொள்வ து கஷ்டமாகிய
तेजः	தபோபலம்,
यत्	எதுவோ,
तत्	அதை
हि	எல்லாருக்கும் பிரசிட் தமாக
जिज्ञासितुं	தெரிந்துகொள்ள

इच्छता	விரும்பிய
मया	அடியேனால்
इमं	இந்த
अर्थं	காரியத்தில்
अभिप्रचोदितः	தேவரீர் பிரார்த்திக்க
अपरं	வேறு [ப்பட்டார்.
किं एव	ஏதாவது
भवान्	தேவரீர்
व्यवस्यति चेत्	விரும்புகிறீர் ஆகில்
वृणीष्व	கேட்டருள்வீராக.

ब्रवीमि सत्येन न तेऽस्ति यन्त्रणा धनं हि यद्यन्मम विप्रकारणात् ।

भवत्सु सम्यक् प्रतिपादनेन तन्मयाऽऽर्जितं प्रीतियशस्करं भवेत् ॥ ४२ ॥

सत्येन	“மனப்பூர்வமாய்
ब्रवीमि	அடியேன் விண்ணப்ப பம்செய்கிறேன்.
यत्	ஆகையால்
ते	தேவரீருக்கு
यन्त्रणा	சங்கோசமென்பது
अस्ति न	வேண்டாம்.
यत्	எந்த
धनं	பொருள்
विप्रकारणात् हि	அந்தணர்களுடைய உபயோகத்திற்காகவே

मया	அடியேனால்
आर्जितं	ஸம்பாதிக்கப்பட்ட
तत्	அது [தோ,
भवत्सु	தேவரீரைப்போன்ற வர்களிடத்தில்
सम्यक्	பரிபூர்ணமாய்
प्रतिपादनेन	கொடுக்கப்பட்டதினால்
मम	அடியேனுக்கு
प्रीतियशस्करं	{ மனமகிழ்ச்சியையும் புகழையும் விளைவிப்பதாக
भवेत्	இருக்கும்.”

ततः सभार्यस्त्रिजमो महामुनिर्गवामनीकं प्रतिगृह्य मोदितः ।

यशोबलप्रीतिसुखोपबृंहणीस्तदाऽऽशिषिः प्रत्यवदन्महात्मनः

॥ ४३ ॥

तदा अप்பொழுது
 सभार्यः குடும்பியாகிய
 विजटः திரிஜட
 महामुनिः மாமுனிவர்
 गवां பசுக்களின்
 अनीकं மந்தையை
 प्रतिगृह्य தானமாய் பெற்றுக்
 கொண்டு,
 ततः அதனால்

मोदितः மிக்க மகிழ்வுகொண்
 டவராகி
 महात्मनः மஹாத்மாவுக்கு
 यशोबलप्रीति- } புகழையும், பலத்தை
 सुखोपबृंहिणीः } யும், அன்பையும், இ
 ன்பத்தையும் பெரு
 कश्चिषः ஆசிரியசனங்களை
 प्रत्यवदत् கூறினார்.

स चापि रामः परिपूर्णपौरुषो महद्भनं धर्मबलैरुपार्जितम् ।

नियोजयामास सुहृज्जने चिराद्यथार्हसमानवचःप्रचोदितः

॥ ४४ ॥

सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
 धर्मबलैः தர்மப்பயுத்தமான
 उपाजितं பராக்ரமங்களால்
 महत् சம்பாதித்த
 धनं அளவற்ற
 परिपूर्ण- } பரிபூர்ணமான பீரீதி
 पौरुषः अपि } யோடுகூடின மனத்
 தினராயும்,

यथाहसमान- } அவரவர்களின் தகுதி
 वचःप्रचोदितः च } க்கேற்றப்படி ஸம்மா
 नवाक्कियत्தோடு
 அளிப்பவராயும்,
 सुहृज्जने அன்பர்களான ஜனங்
 கள் விஷயத்தில்
 चिरात् முடிவில்
 नियोजयामास உபயோகப்படுத்தினார்.

द्विजः सुहृदृत्यजनोऽथ वा तदा दरिद्रमिक्षाचरणथ यो भवेत् ।

न तत्र कश्चिन्न बभूव तर्पितो यथार्हसमाननदानसंभ्रमैः

॥ ४५ ॥

तदा அக்காலத்தில்
 यः च எவனேனுமொருவன்
 दरिद्रमिक्षाचरणः தாரித்திரியத்தால்
 பிச்சையெடுக்கும்
 द्विजः பிராம்மணனாயோ,
 सुहृत् அன்புள்ள
 भृत्यजनः वा சேவகனாயோ
 भवेत् இருந்தாலே
 अथ அப்பொழுது

तव அவர்களில்
 यथाहसमानन- } அவரவர்களின் தகுதி
 दानसंभ्रमैः } க்கேற்ற ஸம்மான
 தானங்களின் மரியா
 தைகளால்,
 तर्पितः न மனத்திருப்தியடை
 या திருந்த
 कश्चित् ஒருவனும்
 न बभूव இல்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वात्रिंशः सर्गः ॥

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 33 ||

दशरथदर्शनाय श्रीरामागमनम्—தசரதரைப் பார்க்க ஸ்ரீராமர் வருவது.

दन्वा तु सह वैदेहा ब्राह्मणेभ्यो धनं बहु । जग्मतुः पितरं द्रष्टुं सीतया सह राघवौ ॥

राघवौ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிருவரும்

वैदेहा வைதேஹியோடு
सह கூடயிருந்து
ब्राह्मणेभ्यः வேதியர்களுக்கு
बहु மிக
धनं பொருளை

दस्वा கொடைசெய்துவி
तु அதன்மேல் [ட்டு,
पितरं திருத்தந்தையை
द्रष्टुं கண்டுசேவிக்க
सीतया सह சீதாதேவியுடன் கூடவே
जग्मतुः எழுந்தருளிணர்.

ततो गृहीते दुष्पक्षे त्वशोभेतां तदायुधे । मालादामभिराबद्धे सीतया समलंकृते ॥ 2 ॥

सीतया तु சீதாதேவியாராலேயே
मालादामभिः புஷ்பமாலைகளினால்
आबद्धे சுற்றப்பட்டவைகளும்
समलंकृते நன்கு அலங்கரிக்கப் பெற்றவைகளும்
ततः அவிடத்திலிருந்து

गृहीते { இருகரங்களிலெடுத்த
துக்கொண்டு போக
ப்பட்டவைகளுமான
तदायुधे } அவிருவர்களின்
दुष्पक्षे } ஆயுதவர்க்கங்கள்
ஒளியால் கண்களைக் கூ
சச்செய்பவைகளாய்
अशोभेताम् } விளங்கின.

ततः प्रासादहर्म्याणि विमानशिखराणि च । अधिरूढ जनः श्रीमानुदासीनो व्यलोकयत् ॥

श्रीमान् மிகச்செல்வத்தையுடைய
जनः ஜனசமுக்கமானது
ततः அப்பொழுது
प्रासाद- } கோவில்களின் கோபு
हर्म्याणि } } ரங்கள்மீதும் தனி
கர்களின் மாளிகை
கள்மீதும்,

विमान- } எழுமாடியுள்ள வீடுக
शिखराणि च } ளின் உச்சிகள்மீதும்
अधिरूढ } ஏறிக்கொண்டு,
उदासीनः } உற்சாகமீழ்ந்ததாய்
व्यलोकयत् } பார்த்துக்கொண்டிருந்
தது.

न हि रथ्याः स शक्यन्ते गन्तुं बहुजनाकुलाः ।
आरूढ तस्मात् प्रासादादीनाः पश्यन्ति राघवम्

|| 4 ||

रथ्याः வீதிகள்
बहु- } வெகுஜனக்கூட்டத்
जनाकुलाः } } தால் நிற்கவுமிடமில் .
லாமல் நிறையப்பெற்
றவைகளாய்
गन्तुं துணுந்துசெல்ல
शक्यन्ते स न முடியாதவைகளாக
तस्मात् இருந்தன.
ஆகையால்

दीनाः துன்பமுற்றிருந்த
आरूढ உயர ஏறி, [ஜனங்கள்
प्रासादात् உயர்ந்த இடத்தி
वीरुந்து
राघवं हि ஸ்ரீராமரையே
पश्यन्ति } வழிவகை ஒன்றும் தெ
ரியாதவர்களாய், புத்
திகலங்கிப்பார்த்துக்
கொண்டிருந்தார்கள்

पदातिं वर्जितच्छत्रं रामं दृष्ट्वा तदा जनाः । ऊर्चुर्बहुविधा वाचः शोकोपहतचेतसः ॥५॥

तदा	அப்பொழுது	शोकोपहत- चेतसः	} மனவேதனையால் தடு மாற்றமடைந்த மன த்தினர்களாகி,
रामं	ஸ்ரீராமரை		
वर्जितच्छत्रं	திருக்குடையின்றி	बहुविधाः वाचः	} பலவாராய், பின்வரும் மொழிகளை
पदातिं	{ கால்நடையாய் சென் றுகொண்டிருக்கின் றவராய்,		
दृष्ट्वा	கட்புலனாய்க் கண்ட,	ऊर्चुः	ஒருவரோடொருவர்
जनाः	ஜனங்கள்,		பேசிக்கொண்டார்கள்.

यं यान्तमनुयाति स चतुरङ्गबलं महत् । तमेकं सीतया सार्धमनुयाति स लक्ष्मणः ॥६॥

यं	எந்த ஒருவரை,	एकं	தனிமையாய்,
महत्	மஹத்தான	यान्तं	போகிற
चतुरङ्गबलं	நால்வகை சேனை	तं	அவரை,
अनुयाति स	பின்தொடர்ந்து செல் லுமோ ;	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் ஒருவர்,
सीतया सार्धं	சிதையோடுகூட	अनुयाति स	பின்தொடர்ந்து செல்கின்றார்.

ऐश्वर्यस्य रसज्ञः सन् कामिनां चैव कामदः । नेच्छत्येवानृतं कर्तुं पितरं धर्मगौरवात् ॥

ऐश्वर्यस्य	ஐசுவரியத்தினுடைய	सन्	தர்மாத்மாவாகும்வர்,
रसज्ञः एव	{ உண்மையான பிரயோ ஜனமின்னதென்று தெரிந்தவரும்,	धर्मगौरवात् } एव	{ தர்மத்தின்மேல் வைத் திருக்கும் கைளரவ த்தாலேயே
कामिनां	யாசித்தவர்களின்	पितरं	திருத்தந்தையை
कामदः च	மனோரதங்களை நிறை வேற்றப்பவருமாகிய	अनृतं	அஸத்யவாதியாக
		कर्तुं इच्छति न	செய்ய ஒப்பவில்லை.

या न शक्या पुरा द्रष्टुं भूतैराकाशगैरपि । तामद्य सीतां पश्यन्ति राजमार्गगता जनाः ॥

या	எந்த ஒருவர்	शक्या न	முடியாதவளோ ;
पुरा	இதுவரைக்கும்	• तां	அந்த
आकाशगैः	ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக் கிற	सीतां	சீதாப்பிராட்டியாரை,
भूतैः अपि	பரம பக்தர்களாலுங் கூட	अद्य	தக்காலம்
द्रष्टुं	கட்புலனாய்க் காண	राजमार्गगताः	ராஜவீதிகளிலிருக் கின்ற
		जनाः	சாதாரண ஜனங்கள்
		पश्यन्ति	பார்க்கின்றார்கள்.

அஹ்ராஹிசாசிதா ரக்தசந்நசைவினிம் | வர்ஷஸுஷ்ணம் ச சீதம் சை நெஷ்யந்யாஸு விவர்ப்நதாம் ||

அஹ்ராஹிசாசிதா	{ “வாசனைத் திரவ்யங் களை பூசிக்கொள்ள உரியவனும், செஞ்சுனைத்தையணர் துகொள்ளவேண்டி யவளுமாகிய சீதாதேவியாரை	வர்ப் உஷ்ணம் ச சீதம் ச ஆஸு விவர்ப்நதா நெஷ்யந்தி	மழையும வெயிலும், குளிரும். சீக்கிரமாய் காந்தி குன்றியவளாய் மாற்றும்.
---------------	--	--	---

அஹ் நூந் தசரதஸ்சவ்மாவிஷ்ய பாஸதே | ந ஹி ராஜா ப்ரியம் புத்ரம் விவாஸயிதுமஹிதி || 10 ||

அஹ்	“இப்பொழுது	நூந்	நிச்சயம்.
தசரத:	தசரத	ஹி	ஏனென்றால்,
ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்	ப்ரியம்	மிகப்பிரியமுள்ள
ஸவ்	பேயை	புத்ரம்	புதல்வரை
அவிஷ்ய	புகலிட்டுக்கொண்டு,	விவாஸயிது	காட்டிற் கணுப்ப
பாஸதே	மதிமாறிப்பேசுகின் றார்.	அஹிதி ந	ஸம்மதிக்கமாட்டார்.

நிர்ஹ்ணஸ்யாபி புத்ரஸ்ய கதம் ஸ்யாஹ்விவாஸநம் | கிம் புநர்யஸ்ய லோகோஸ்யம் ஜிதோ வூதேந கைவலம் ||

நிர்ஹ்ணஸ்ய	“உதவாத	யஸ்ய	எவருக்கு
புத்ரஸ்ய	மகனுக்கு	வூதேந	திருக்கல்யாணகுணம்
அபி	கூட	அயம்	இந்த [பெறுமையால்
விவாஸநம்	சுதேசத்துநின்ற அகற்றுக்கை	லோக:	உலகம்
கதம் ஸ்யத்	விதிக்கப்படுகிறதில்லை.	கைவலம்	முற்றிலும்
புந:	அப்படியிருந்தும்,	ஜித:	வச்யமோ. (அவருக்
		கிம்	இது ஏன்? கு)

அநூஷஸ்யமநுகோஷ: ஸ்ருத் சீலம் தம: ஷம: | ராஹ்வம் ஷோபயந்யதே பஹ்ணா: புரூஸோத்தமம் ||

அநூஷஸ்யம்	{ “எப்படிப்பட்டவனுக் கும் தேகச்சிரமத் தையோ அல்லது ம னத்துன்பத்தையோ வினாவிக்கா திருக்கும் தன்மை, தண்ணளி, சாஸ்திரக்ரூணம், எப்பவும் தர்மநெறி வழுவாது எதையும் செய்யும் சுபாவம்,	தம:	{ புலன்களை அடக்கி தன்வசமாக்கிக்கொ ள்கை, எக்காலத்திலெதற் கும் மனதைச்சிதற விடா திருத்தல் ஆகிய இந்த ஆறு குணங்களும், *புருஷோத்தமமாகிய ஹ்ரீராமரை விளக்குகின்றன.
அநுகோஷ:		ஷம:	
ஸ்ருத்		புரூஸோத்தமம்	
சீலம்		ராஹ்வம்	
		ஷோபயந்தி	

[*ஸர்வாந்தர்யாமியாய், ஸகல ஜகத்காரணமாய், ஸகல ஜகத்சரண்யராய் ஸர்வ வ்யாபியாய் இருக்கும் புருஷோத்தமமாகிய]

तस्मात्तस्योपघातेन प्रजाः परमपीडिताः। औदकानीव सत्वानि ग्रीष्मे सलिलसंक्षयात् ॥

तस्मात् औகையால்,
 तस्य அவருக்கு
 उपघातेन துன்பத்தை வினாவித்
 प्रजाः ஜனங்கள், [ததால்,
 ग्रीष्मे வெயிற்சூலத்திலே
 सलिलसंक्षयात् நீர் வற்றிப்போய்விட்ட
 டதால்

औदकानि ஜலத்திலேயே உயிரு
 सत्वानि ஐந்துக்கள்
 इव எவ்வண்ணமோ
 परमपीडिताः அவ்வண்ணமே
 தவிக்கின்றார்கள்.

पीडया पीडितं सर्वं जगदस्य जगत्पतेः। मूलस्येवोपघातेन वृक्षः पुष्पफलोपगः ॥१४॥

जगत्पतेः ஜகத்துக்கெல்லாம் நா
 अस्य இவருடைய [யகராகிய
 पीडया கஷ்டத்தால்
 जगत् सर्वं உலகம் எல்லாமும்,
 पुष्पफलोपगः புஷ்பங்கனையும்,
 கனிகளையும் தரும்

वृक्षः ஓர் விருக்தமானது
 मूलस्य उपघातेन வேரின் நாசத்தால்
 इव எவ்வண்ணமோ
 पुषितम् அய்வுண்ணமே
 அழிந்துபோய் ந்று.

मूलं ह्येष मनुष्याणां धर्मसारो महाद्युतिः। पुष्पं फलं च पत्रं च शाखाश्चास्येतरे जनाः ॥

महाद्युतिः அமா னுஷ்ய மவரிமை
 धर्मसारः தருமதேவதையாகிய
 एषः हि இவர் ஒருவர்தான்
 मनुष्याणां மானிடர்களுக்கு
 मूलं வேர். (ஆதாரம்.)
 इतरे இதர

जनाः ஜனங்கள்
 अस्य இதன்
 पुष्पं புஷ்பமாகவும்,
 फलं च பழமாகவும்,
 पत्रं च இலையாகவும்,
 शाखाः च கிளைகளாகவும் ஆகி
 றார்கள்.

ते लक्ष्मण इव क्षिप्रं सपत्नीकाः सबान्धवाः। गच्छन्तमनुगच्छामो येन गच्छति राघवः ॥

ते அந்த நாம்
 सपत्नीकाः பத்தினிகளோடு கூடி
 னவர்களாயும்,
 सबान्धवाः { புத்திரமித்திர பந்துக்
 களோடு கூடினவர்க
 ளாயும்,
 राघवः ஸ்ரீராகவர்
 येन எந்த வழியாய்

गच्छति எழுந்தருளுகிறாரோ ;
 गच्छन्तं எழுந்தருளுமவரை
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 इव எவ்வண்ணமோ
 क्षिप्रं இப்பவே
 अनुगच्छामः தொடர்ந்து போவோம்.

उद्यानानि परित्यज्य क्षेत्राणि च गृहाणि च। एकदुःखसुखा राममनुगच्छाम धार्मिकम् ॥

उद्यानानि பூந்தோட்டங்களையும்,
 क्षेत्राणि च நிலங்களையும்,
 गृहाणि च வீடுவாசல்களையும்,
 परित्यज्य துறந்து விட்டு,

एकदुःख- } துக்கத்தையும் சுகத்
 सुखाः } தையும் ஒரேமாதிரி
 धार्मिकं யாகப்பாராட்டுபவர்க
 रामं தர்மிஷ்டராகிய [ளாய்,
 अनुगच्छाम ஸ்ரீராமரை
 பின்பற்றிச்செல்
 வோம்.

समुद्भूतनिधानानि परिध्वस्ताजिराणि च । उपात्तधनधान्यानि हृतसाराणि सर्वशः ॥
 रजसाऽभ्यवकीर्णानि परित्यक्तानि दैवतैः । मूषिकैः परिधावद्भिर्द्विलैरावृतानि च ॥१९॥
 अपेतोदकधूमानि हीनसंमार्जनानि च प्रनष्टवलिकर्मज्यामन्त्रहोमजपानि च ॥ २० ॥
 दुष्कालेनैव भग्नानि भिन्नभाजनवन्ति च । अस्सत्यक्तानि वैशमानि कैकेयी प्रतिपद्यताम् ॥

கேசேயி	கைகேயிதேவியார்
दुष्कालेनैव	{ போரா தலேனையென் கிற ஒரு காரணத்தி னாலேயே
अस्सत्यक्तानि	நம்மால் சூன்யமாய் ஒழிக்கப்பட்ட
वैशमानि	வீடுகளை
समुद्भूत- निधानानि }	{ புதயல்களையெடுத்து அப்புறப்படுத்தப் பட்டவைகளாயும்,
परिध्वस्ताजिराणि च	அழிந்த முற்றங்களை யுடையவைகளாயும்,
हृतसाराणि च	{ பொருள்களையெல்லா மெடுத்து அப்புறப் படுத்தப்பட்டவை களாயும்,
उपात्तधन- धान्यानि च }	{ தனங்களையும், தானி யங்களையுமெடுத்தப் புறப்படுத்தப்பட்ட வைகளாயும்,
दैवतैः	கிருஹதேவதை களால்
परित्यक्तानि	துறக்கப்பட்டவை களாயும்,

प्रनष्टवलि- कर्मज्यामन्त्र- होमजपानि च }	{ பலி, வைதிகக்கிரியை, யாகம், மந்திரம், ஹோமம், ஜபம் இ வைகளில்லாதவை களாய்,
हीनसम्मार्जनानि	{ துகள்போகவிளக்கா தவைகளாயும், மெ ழுகாதவைகளாயும், நீர் தெளியாதவைக ளாயும், தூபமணமி ல்லாதவைகளாயும்,
अपेतोदक- धूमानि }	{ உடைந்த பாத்திரங்க ளையுடையவைகளாய்
भिन्नभाजनवन्ति	உடைந்துகிடக்கின்ற எங்கும் [வைகளாய் திறந்தவன்களால்
भग्नानि	அங்குமிங்கும்
सर्वशः	ஒடுகின்ற
उद्विलैः	எலிகளால் மாதிரி
परिधावद्भिः	வாஸம்செய்யப்பட்டு விளங்குகிறவைகளா யும்,
मूषिकैः च	புழுதியால்
आवृतानि	எங்கும் படியப்பெற்ற வைகளாயும்
रजसा	அடையட்டும்.
अभ्यवकीर्णानि	
प्रतिपद्यताम्	

वनं नगरमेवास्तु येन गच्छति राघवः । अस्माभिश्च परित्यक्तं पुरं संपद्यतां वनम् ॥२२॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்
गच्छति	வெளியில்போய்விடுகி ன்றார்.
येन	என்கிற காரணத்தால்
वनं	காடானது
नगरं एव	நகரமாகவே

अस्तु	ஆகட்டும்.
अस्माभिः	நம்மால்
परित्यक्तं	விடப்பட்ட
पुरं	பட்டணம்,
वनं च	காடாகவே,
संपद्यताम्	ஆகட்டும்.

विलानि दंष्ट्रिणः सर्वे सानूनि मृगपक्षिणः । त्यजन्त्वस्मद्भयाद्भीता गजाः सिंहा वनान्यपि॥

दंष्ट्रिणः ஸர்பங்களர்
 विलानि வளைகளையும்
 मृगपक्षिणः மிருகங்களும், பக்சிக
 ளும்,
 सानूनि தாழ்வரைகளையும்,
 गजाः யானைகளும்,
 सिंहा: சிங்களங்களும்,

वनानि காடுகளையும்,
 सर्वे अपि எல்லாமும்
 असद्भयात् நம்மைக்கண்டா லுண்
 டாகும் பயத்தால்,
 भीता: தடுமாற்றமடைந்த
 வைகளாய்
 त्यजन्तु ஒடிப்போய்விட்டும்.

अस्मत्प्रयत्नं प्रपद्यन्तां सेव्यमानं त्यजन्तु च

सेव्यमानं च ஆசிரயித்திருக்குமிட
 மெல்லாவற்றையும்
 त्यजन्तु ஒழித்து விட்டும்.

॥ २४ ॥

अस्मत्प्रयत्नं நம்மால் சூன்யமாய்
 விடப்பட்ட இடத்தை
 प्रपद्यन्ताम् அடையட்டும்.

तृणमांसफलादानं देशं व्यालमृगद्विजम् । प्रपद्यतां हि कैकेयी सपुत्रा सहबान्धवैः ॥

राघवेण वने सर्वे सह वत्स्याम निवृत्ताः

कैकेयी கைகேயீதேவியார்,
 सपुत्रा திருக்குமாரரோடு
 கூடியவளாய்,

सह बान्धवैः பந்துக்களோடும்
 तृणमांस- } புல், மாம்ஸம், பழம்,
 फलादानं } இத்தயா திகளைத்தின்
 கின்ற

व्यालमृग- } கொடிய மிருகங்கள்,
 द्विजं } பக்சிகள் இவைகளு
 க்கிருப்பிடமாகிய,

॥ २५ ॥

देशं தேசத்தை
 प्रपद्यतां அடையட்டும்.
 सर्वे நாமெல்லோரும்
 राघवेण ஸ்ரீராமரோடு,
 सह हि கூடவேயே
 वने காட்டில்,
 निवृत्ताः { மரேராதமெல்லாம்
 கைகூடப்பெற்றவர்
 களாக
 वत्स्याम வாழ்வோம்.

इत्येवं विविधा वाचो नानाजनसमीरिताः । शुश्राव रामः श्रुत्वा च न विचक्रेऽस्य मानसम्॥

इति एवं இவ்வாறாய்
 नानाजन- } ஜனங்கள் பலரும் சொ
 समीरिताः } ல்லிக்கொண்டிருந்த
 विविधा: பலவாறான
 वाचः மொழிகளை
 रामः ஸ்ரீராமர்

शुश्राव கேட்டார்.
 श्रुत्वा च கேட்டும்,
 अस्य இவரது
 मानसं திருவுளம்
 विचक्रे न விகாரம்கொள்ள
 வில்லை.

स तु वेश्म पितुर्दूरात् कैलासशिखरप्रभम् । अभिचक्राम धर्मात्मा मत्तमातङ्गविक्रमः ॥२७॥

मत्तमातङ्गविक्रमः மதயானைபோன்ற
 நடையுடையவரும்,
 धर्मात्मा தர்மா த்மாவுமான
 सः அவர்,
 दूरत् तु தூரத்திலிருந்தே

कैलास- } கைலாஸமலைபின் சிக
 शिखरप्रभं } ரம்போல் விளங்குகிற
 पितुः திருத்தந்தையின்
 वेश्म திருமாளிகையை
 अभिचक्राम நோக்கி நடந்தார்.

विनीतधीरपुरुषं प्रविश्य तु नृपालयम् । ददर्शावस्थितं दीजं सुमन्त्रमविदूरतः ॥२८॥

नृपालयं	சக்கிரவர்த்தியின் திருமாளிகைக்கு	अवस्थितं	சலியாமனத்தையுடைய வருமாகிய
प्रविश्य	வந்துசேர்ந்த (அவர்)	सुमन्त्रं	சுமந்திரரை
अविदूरतः तु	அதன் வாசலிலேயே	दीनं	மிக்க வாட்டமடைந்தி ருக்கின்றவராக
विनीतधीरपुरुषं	நல்ல ஞானமுடைய தீரபுருஷனும்	ददर्श	கவனித்தார்.

प्रतीक्षमाणोऽपि जनं तदाऽऽर्तमनार्तरूपः प्रहसन्निवाथ ।

जगाम रामः पितरं दिदृक्षुः पितुर्निदेशं विधिवच्चिकीर्षुः

॥ २९ ॥

पितुः	திருத்தந்தையின்	आर्तं	மிக்கத்தவித்துக்கொ ண்டிருக்கிறதாக
निदेशं	கட்டளையை	प्रतीक्षमाणः	திருவுளத்திலறிந்த
विधिवत्	{ தருமவிகிக்கு குறை யென்பதே வினாயா கவண்ணமாய்,	अपि	இருந்தும் [வராய்,
चिकीर्षुः	நிறைவேற்ற மனவுறு திகொண்டவரும்,	तदा	அப்படியும்,
अथ	இப்பொழுது	अनार्तरूपः	மனத்தளர்ச்சி அடையாதவராய்
पितरं	திருத்தந்தையை	प्रहसन् इव	புன்கிரிப்புகொண்டவ ராகவே
दिदृक्षुः	கண்டுசேவிக்கவந்திரு க்கிறவருமாகிய	जगाम	{ ஸமயத்தை எதிர்பார் த்து கார்த்துநின்று கொண்டிருந்தார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்		
जनं	ஜனசமூகத்தை		

तत्पूर्वमैक्ष्वाकसुतो महात्मा रामो गमिष्यन् वनमार्तरूपम्
व्यतिष्ठत प्रेक्ष्य तदा सुमन्त्रं पितुर्महात्मा प्रतिहारणार्थम्

॥ ३० ॥

महात्मा	மஹாத்மாவானவரும்	पूर्वं	முதலில்
तदा	அப்பொழுது	पितुः	திருத்தாதைக்கு
ऐक्ष्वाक- सुतः	{ இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவரிடத்தில் திருக்குமாரையை அவதாரம் செய்தரு ளியவருமாகிய	प्रतिहारणार्थं	{ தான் வந்திருக்கும் செய்தியை விண்ண ப்பம் செய்வதின் பொருட்டு
रामः	ஸ்ரீராமர்,	आर्तरूपं	அதிகத்துன்பப்பட் டுக்கொண்டிருக்கிற
महात्मा	தண்ணளியை விளங்க காட்டுகின்றவராய்	सुमन्त्रं	ஸுமந்திரரை
तत्	அந்த	प्रेक्ष्य	பார்த்து,
वनं	காட்டிற்கு	व्यतिष्ठत	கார்த்துநின்றுகொண் டிருந்தார்.
गमिष्यन्	எழுந்தருளப் போகிறவராய்		

पितुर्निदेशेन तु धर्मवत्सलो वनप्रवेशे कृतबुद्धिनिश्चयः ।

स राघवः प्रेक्ष्य सुमन्त्रमब्रवीन्निवेदयत्खागमनं नृपाय मे

॥ ३१ ॥

पितुः	திருத்தந்தையின்	राघवः	ஸ்ரீராமர்
निदेशेन तु	{ கட்டளை என்கிற ஒரு காரணத்தைக் கொ ண்டே	सुमन्त्रं	சுமந்திரரை
वनप्रवेशे	வனம் புருவதில்	प्रेक्ष्य	பார்த்து,
कृतबुद्धिनिश्चयः	மனவுறுதிகொண்ட	मे	“அடியேனது
धर्मवत्सलः	தர்மவத்ஸலராகிய	आगमनं	வரவை
सः	அந்த	नृपाय	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
		निवेदयस्व	தெரிவியும்” (என்று)
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3777

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1422

चतुस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ३४ ॥

दशरथमूर्च्छा—தசரதர் மூர்ச்சையடைவது.

ततः कमलपत्राक्षः श्यामो निरुदरो महान् । उवाच रामस्तं सूतं पितुराख्याहि मामिति ॥

कमलपत्राक्षः	புண்டரீகபலாசவிசா லாக்ஷ்ணம்,	रामः	ஸ்ரீராமர்
श्यामः	நீலமேகச்யாமளவர்ண முடையவரும்,	तं	அந்த
निरुदरः	{ ஏற்றுக்கொண்ட காரி யத்தை குறையின்றி முடிக்க நிச்சயித்து விட்ட	सूतं	சூதராகிய சுமந்திர ரிடம்
महान्	மஹானுமாகிய	पितुः	“திருத்தந்தைக்கு
		मां	எண்ணப்பற்றி
		ततः	மற்படியும்
		आख्याहि	தெரிவியும்”
		इति	என்றும்
		उवाच	அருளிச்செய்தார்.

स रामप्रेषितः क्षिप्रं सन्तापकलुषेन्द्रियः । प्रविश्य नृपतिं सूतो निश्वसन्तं ददर्श ह ॥ २ ॥

रामप्रेषितः	{ ஸ்ரீராமரிடமிருந்து தூதுகொண்டுபோகி ன்றவரும்	क्षिप्रं	தகஷ்ணமே
सन्ताप- कलुषेन्द्रियः }	ஸந்தாபத்தால் கலங் கிய இந்திரியங்களை உடையவருமான	प्रविश्य	உள்ளே சென்று,
सः	அந்த	नृपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை
सूतः	சுமந்தரர்	ह	மஹாகஷ்டதசையில்
		निश्वसन्तं	பெருமூச்செறிந்து
		ददर्श	கொண்டிருப்பவராக
			கவனித்தார்.

उपरक्तमिवाश्लित्यं भक्षयच्छक्षिभिवानलम् । लक्षकमिव विस्तोत्रमपश्यज्जगतीपतिम् ॥ ३ ॥

जगतीपतिं	சக்கிரவர்த்தியானை	एव	போலிருக்கிறவரை
उपरक्तं	அரசின் வாய்ப்பட்ட	विस्तोत्रं	நீர்வற்றிய [கவும்,
आश्लित्यं	சூரியனை	तटाकं	தடாகத்தை
इव	போலிருக்கிறவரை	इव	போலிருக்கிறவரை
भक्षयच्छक्षिं	நிறுபூக்த [கவும்,		கவும்,
अनलं	நெருப்பை	अपश्यत्	கவனித்தார்.

आलोक्य तु महाप्राज्ञः परमाकुलचेतसम् । राममेवानुशोचन्तं सूतः प्राञ्जलिरासदत् ॥ ४ ॥

महाप्राज्ञः	சூன்ணியராகிய	आलोक्य	கவனித்து,
सूतः	சூதராகிய சமந்திரர்	तु	ஆபிணம்
रामं एव	ஸ்ரீராமரைப்பற்றியே	प्राञ्जलिः	கைகூப்பினவராய்,
परं	மிகவும்	आसदत्	அருகிற்சென்று கார்
अनुशोचन्तं	கவலைப்படுகிறவராய்		ந்துகின்றனர்.
आकुलचेतसं	மனங்கலக்கியிருக்கின்		

तं वर्धयित्वा राजानं सूतः पूर्वं जयाशिषा । भयवेह्लयया वाचा मन्दया श्लक्ष्णमब्रवीत् ॥

सूतः	சூதராகும் சமந்திரர்,	मन्दया	} தந்தகாலம் கஷ்டத்தைச யை நன்கு விளக்கக் காட்டுகிறதமாகிய,
तं	அந்த	वाचा	
राजानं	சக்கிரவர்த்தியரைப்	श्लक्ष्णं	நட்புக்காய்,
पूर्वं	முதலில் [பார்த்து,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்
जयाशिषा	"ஜயசிஷ்யபிவானன்று		ரை.
वर्धयित्वा	ஆசிரிசி,		
भय-	மனத்தயரத்தை		
वेह्लयया	நன்கு விளக்கக்காட்		
द्विह्वयया	டுகிறதும்,		

अयं स पुरुषन्याघ्रो द्वारि तिष्ठति ते सुतः । ब्राह्मणेभ्यो धनं दत्त्वा सर्वं चैवोपजीविनाम् ॥

ते	"தேவாரது	धनं	பொருள்
सुतः	திருக்குமாரரும்,	सर्वं	அனைத்தையும்,
पुरुषन्याघ्रः	புருஷோத்தமருமாகிய	दत्त्वा	கொடைசெய்துவிட்டு,
सः	அவர்,	द्वारि	வாயலில்
ब्राह्मणेभ्यः च	பிராமம்ணர்களுக்கும்	अयं	இதோ
उपजीविनां एव	பரிஜனங்களுக்கும்.	तिष्ठति	வந்துகார்ந்துநிற்கின்
			றார்.

स त्वा पश्यतु भद्रं ते रामः सत्यपराक्रमः । सर्वान् सुहृद् आपृच्छय त्वामिदानीं दिदृक्षते ॥

सत्यपराक्रमः	"சொன்ன சொல் தவ	दिदृक्षते	தரிசிக்கக் காத்துக்
रामः	ஸ்ரீராமர் [ரூதவராகிய		கொண்டிருக்கிறார்.
सुहृदः	மித்திரர்கள்	सः	அவர்
सर्वान्	எல்லாரிடமும்	त्वा	தேவாரை
आपृच्छय	விடைபெற்றுக்கொ	पश्यतु	கண்டு சேவிக் கட்டும்.
इदानीं	இப்பொழுது [ண்டு,	ते भद्रम्	தேவாரீ திருவுளம்
त्वां	தேவாரை		பற்றுவிக்க.

गमिष्यति महारण्यं तं पश्य जगतीपते । वृतं राजगुणैः सर्वैरादित्यमिव रश्मिभिः ॥८॥

महारण्यं “मஹத்தான அரண்
யத்திற்கு
गमिष्यति எழுந்தருளியிருக்கின்
றனர்.
जगतीपते சக்கிரவர்த்தியாரே!
आदित्यं சூரியபகவானே
इव போன்றவராய்,

रवैः எல்லா
रश्मिभिः கிரணங்களாகிற
राजगुणैः ராஜகுணங்களால்
वृतं விளங்கிக்கொண்டிருக்
तं அவரை [க்கும்
पश्य கடாகூழ்த்தருளுந்
वीराक.”

स सत्यवादी धर्मात्मा गांभीर्यात् सागरोपमः । आकाश इव निष्पङ्को नरेन्द्रः प्रत्युवाच तम् ॥

सत्यवादी ஸத்யவாதியும்,
धर्मात्मा தர்மாத்மாவும்,
गांभीर्यात् காம்பீரியத்தால்
सागरोपमः சமுத்திரம்போன்ற
आकाशः ஆகாசம் [வரும்,
इव போல

निष्पङ्को மாசுற்றவரும்,
नरेन्द्रः சக்கிரவர்த்தியுமாகிய
सः அவர்,
तं அவரைப்பார்த்து,
प्रत्युवाच பின்வருமாறு ஆக்ஞா
पित्तनुग्रीनरै.

सुमन्त्रानय मे दारान् ये केचिदिह मामकाः । दारैः परिवृतः सर्वैर्द्रष्टुमिच्छामि राघवम् ॥

सुमन्त्र “சுமந்திரரே!
ये எந்த
केचित् எவர்கள்
मामकाः என்னைச்சேர்ந்தவர்க
मे எனது [னோ, (அந்த)
दारान् மனைவிமார்களை,
इह இங்கு

आनय அழைத்துவாரும்.
दारैः மனைவிமார்கள்
सर्वैः எல்லாராலும்,
परिवृतः சூழப்பட்டவனாய்,
राघवं ஸ்ரீராமனை
द्रष्टुं காண
इच्छामि விரும்புகின்றேன்.”

सोऽन्तःपुरमतीत्यैव स्त्रियस्ता वाक्यमब्रवीत् । आर्या ह्ययति वो राजा गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥

सः அவர்
अन्तःपुरं அந்தப்புரத்தினுள்
अतीत्य சென்று,
ताः स्त्रियः அந்த மாதர்களை
वाक्यं விஷயத்தை [னோக்கி,
अब्रवीत् பின்வருமாறு தெரிய
ப்படுத்தினார்.

आर्याः “மாதிரோமணிக
களே!
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
वः உங்களை
ह्ययति கூப்பிடுகிறார்,
तत्र गम्यतां தங்கு வரவேண்டும்.
चिरं एव விளம்பம் என்பதே
मा வேண்டாம்.”

एवमुक्ताः स्त्रियः सर्वाः सुमन्त्रेण नृपाज्ञया । प्रचक्रमुस्तद्भवनं भर्तुराज्ञाय शासनम् ॥१२॥

नृपाज्ञया சக்கிரவர்த்தியாரின்
ஆக்களுகொண்டு
सुमन्त्रेण சுமந்திரரால்
एवं மேற்கூறியவிதம்,
उक्ताः விண்ணப்பம்செய்யப்
பட்டவர்களாகிய
स्त्रियः மனைவிமார்கள்

सर्वाः எல்லோரும்
भर्तुः கணவரின்
शासनं நியமனத்தை
आज्ञाय கிரமேற்கொண்டு,
तद्भवनं அவரது திருமாளிகை
प्रचक्रमुः புறப்பட்டார்கள்.[க்கு

अर्धसप्तशतास्तास्तु प्रमदास्ताम्रलोचना; । कौसल्यां परिवार्याथ शनैर्जग्मुर्वृतव्रताः ॥

घृतव्रता:	{ தருமா னுஷ்டா னங்க ளில் அசஞ்சலபற்று டையவர்களும்	अर्धसप्तशताः	முன் னூற்றைம்பது
ताम्रलोचना:	{ அழுக்கையால் சிவந்த கண்களையுடையவர்	प्रमदाः तु	மனைவிமார்களும்
ता:	அந்த	अथ	அப்பொழுது
		शनैः	முறைப்படி
		कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவியை,
		परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு,
		जग्मुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

आगतेषु च दारेषु समवेक्ष्य महीपतिः । उवाच राजा तं सूतं सुमन्त्रानय मे सुतम् ॥

दारेषु	பத்தினிகள்	उवाच	பின்வருமாறு ஆக்ஞா
आगतेषु च	வந்துசேரவும்		பித்தருளினார்.
महीपतिः	லோகபாலகராகிய	सुमन्त्र	“சுமந்திரரே!
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	मे	எனது
तं	அந்த	सुतं	திருமகளை
सूतं	சூதராகியசுமந்திரரை	आनय	இங்கு அழைத்து
समवेक्ष्य	பார்த்து,		வரும்”.

स सूतो राममादाय लक्ष्मणं मैथिलीं तदा । जगामाभिमुखस्वतूर्णं सकाशं जगतीपतेः ॥

अभिमुखः	பரமஆப்தரான	तूर्णं	உடனே
सूतः	ஸூதராகிய,	आदाय	அழைத்துக்கொண்டு,
सः	அவர்,	जगतीपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்
तदा	அதனால்	सकाशं	ஸன்னிதானத்திற்கு
रामं	ஸ்ரீராமரையும்	जगाम	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரையும்		னார்.
मैथिलीं	மைதிலியாரையும்		

स राजा पुत्रमायान्तं दृष्ट्वा दूरात् कृताञ्जलिम् । उत्पपातासनात्तूर्णमार्तः स्त्रीजनसंवृतः ॥

आर्तः	{ மிக்கமனவேதனைப்ப ட்டுக்கொண்டிருப்ப வரும்	दूरात्	தூரத்திலிருந்தே
स्त्रीजन- संवृतः	{ மனைவிமார்களெல்லோ ராலும் சூழப்பட்ட வராயுமிருக்கின்ற,	कृताञ्जलिं	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
		आयान्तं	வந்துகொண்டிருக்கும்
		पुलं	திருமகளை
		दृष्ट्वा	கண்முன்கண்டு,
सः	அந்த	भासनात्	ஆஷனத்தினின்றும்,
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	तूर्णं	சடக்கென
		उत्पपात	எழுந்திருந்தார்.

सोऽभिदुद्राव वेगेन रामं दृष्ट्वा विंशां पतिः । तमसंप्राप्य दुःखार्तिः पपात भुवि मूर्च्छितः ॥

विंशां पतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
रामं	ஸ்ரீராமரை
दृष्ट्वा	கண்டு,
वेगेन	வா த்ஸல்யத்தின் அதி சயத்தால்
अभिदुद्राव	எதிர்கொண்டோடினார்.
दुःखार्तिः	அதிக துயரமுற்றி நுத்தவராகிய

सः	அவர்
तं	அவரை
असंप्राप्य	கிட்டாமலே,
मूर्च्छितः	மூர்ச்சையடைந்தவ ராகி
भुवि	தரையில்
पपात	வீழ்ந்துவிட்டனர்.

तं रामोऽभ्यपतत् क्षिप्रं लक्ष्मणश्च महारथः । विसंज्ञमिव दुःखेन सशोकं वृपतिं तदा ॥

तदा	அப்பொழுது
दुःखेन	மனவேதனையினால்
इव	கொஞ்சமும்
विसंज्ञं	ஞாபகசக்தியில்லாத வராய்,
सशोकं	மஹாகவ்ந்ததசையிலி நுக்கும்
तं	அந்த

वृपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை நோக்கி,
रामः	ஸ்ரீராமரும்,
महारथः	மஹாரதராகிய
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்
क्षिप्रं	சடக்கென
अभ्यपतत्	(ஒருவர்பின் ஒருவரா ய்) ஓடினார்கள்.

स्त्रीसहस्रनिनादश्च सञ्ज्ञे राजवेश्मनि । हा हा रामेति सहसा भूषणध्वनिमूर्च्छितः ॥

राजवेश्मनि	சக்கிரவர்த்தி திருமா ளிகையில்
सहसा	ஏககாலத்தில்,
हा	“ஹா!
हा	ஹா!!
राम	ராம!!!”

इति	என்னும்
भूषणध्वनि- } मूर्च्छितः }	ஆபாணத்வனியுடன் கலந்ததாய்
स्त्रीसहस्र- } निनादः च }	ஸ்திரீகளின் பலரின் பெருஞ்சத்தமும்
सञ्ज्ञे	ஒலித்தது.

तं परिष्वज्य बाहुभ्यां तावुभौ रामलक्ष्मणौ । पर्यङ्के सीतया सार्धं रुदन्तः समवेशयन् ॥

तौ	அந்த
रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்களா
उभौ	இருவரும், [கிய
सीतया	ஸீதாதேவியோடு
सार्धं	கூடவே,
रुदन्तः	வீறிட்டழுகிறவர்க ளாய்

तं	அவரை
बाहुभ्यां	இரு கரங்களா லும்
परिष्वज्य	வாரிக்கட்டியணைத்து,
पर्यङ्के	மஞ்சத்தில்
समवेशयन्	எழுந்தருளிச் செய்த னர்கள்.

अथ रामो मुहूर्तात् लक्ष्मणं परीक्षितम् ।

रामः श्रीरாமர்,
 मुहूर्तात् முகூர்த்தகாலம் சென்
 றகம்,
 लक्ष्मणं பிரக்காரமுபயோகி
 தும்.
 शोकाग्नि-) சோகங்கடலில் தீய
 परिष्कृतं) கிள் தத்தகரித்தம்
 கொண்டிருக்கிறவரு
 மாகிய

उवाच शाकल्यैर्भूत्वा शोकाग्निपरिष्कृतम् ॥

तं अந்த
 महापतिं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
 பார்த்து
 प्राञ्जलः அஞ்சலி வும் பாராய
 भूत्वा ஆகி,
 अथ பின் வருமாறு
 उवाच விண்ணப்பம் செய்த
 ऋषीणां.

आपृच्छे त्वां महाराज सर्वेषामीश्वरोऽसि नः । प्रस्थितं दण्डकारण्यं पश्य त्वं कुशलेन माम् ॥

महाराज “சக்கிரவர்த்தியாரே !
 नः எங்கள்
 सर्वेषां எல்லோருக்கும்
 ईश्वरः असि { தேவரீர், நான் பிரத்ய
 दण्डकारण्यं { சூழ்மாயிருக்கும் கட
 प्रस्थितं { வள்.
 { சண்டகாரணயத்திற்கு
 பிரயாணமாய் வந்தி
 ருக்கின்ற

मां அடியேனை
 एवं தேவரீர்
 कुशलेन குளிர்
 पश्य கடாக்கித்தருளு
 வீராக.
 त्वां தேவரீரை
 आपृच्छे அடியேன் போக
 விடைகேட்கின்றேன்.

लक्ष्मणं चानुजानीहि सीता चान्वेतु मां वनम् । कारणैर्वहुभिस्तथैर्वार्यमाणौ न चेच्छतः ॥

सीता च “வழிதையும்
 मां என்னை
 वनं வனத்திற்கு [ரூளாம்.
 अन्वेतु தொடர்ந்து வருகின்-
 लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணனுக்கும்
 अनुजानीहि தேவரீர் உத்தரவுகொ
 டுத்தருளவேண்டும்.

वहुभिः பல
 तथैः சரியான
 कारणैः காரணங்களால்
 वार्यमाणौ च தடுக்கப்பட்டவர்களா
 யிருந்தும்,
 इच्छतः न சம்மதிக்கவில்லை.

अनुजानीहि सर्वान्नः शोकमुत्सृज्य धानद । लक्ष्मणं मां च सीतां च प्रजापतिरिव प्रजाः ॥

मानद { “எங்கள் துஸைபாக்
 च { யத்திற்கெல்லாம் கார
 शोकं { णபூகராகுபவரே !
 उत्सृज्य { ஆதலால்
 मां { சோகத்தை
 लक्ष्मणं { விட்டுவிட்டு,
 { நாளுகிய
 { லக்ஷ்மணனுகிய

सीतां வீரையாகிய
 नः எங்கள்
 सर्वान् च எல்லோருக்கும்,
 प्रजापतिः பிரம்மதேவன்
 प्रजाः பிரஜைகளுக்கு
 इव எவ்வண்ணமோ
 { ஆவ்வண்ணமே
 अनुजानीहि { உத்தரவுகொடுத்தரு
 { ள்வீராக.”

प्रतीक्षमाणमव्यग्रमनुज्ञां जगतीपतेः । उवाच राजा संप्रेक्ष्य वनवासाय राघवम् ॥ २५ ॥

ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்,	अव्यग्रं	} கொஞ்சமேனும் மன கைச்சிதரவிடா திரு க்கின்றவருமாகிய, ஸ்ரீராமரை
वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு	राघवं	
जगतीपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	संप्रेक्ष्य	பார்ந்து,
अनुज्ञां	உத்திரவை	उवाच	பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்.
प्रतीक्षमाणं	} எதிர்பார்த்துகார்த்து க்கொண்டிருக்கிறவ ரும்,		

अहं राघव कैकेय्या वरदानेन मोहितः । अयोध्यायास्त्वमेवाद्य भव राजा निगृह्य माम् ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	मां	என்னை
अहं	நான்	निगृह्य	நிராகரித்துவிட்டு,
कैकेय्याः	கைகேயிக்கு	त्वं एव	நீயே
वरदानेन	வரத்தைகொடுத்த தால்	अयोध्यायाः	அயோத்திமாநகருக்கு
मोहितः	வஞ்சிக்கப்பட்டேன்.	राजा	மன்னராக
अद्य	இப்பொழுது,	भव	ஆகுவாய்.”

एवमुक्तो नृपतिना रामो धर्मभृतां वरः । प्रत्युवाचाञ्जलिं कृत्वा पितरं वाक्यकोविदः ॥

धर्मभृतां	தர்மீஷ்டர்களுக்குள்	उक्तः	நியமனம் பெற்றவரு
वरः	தலைமைபெற்றுவிளந் துகிறவரும்,	रामः	ஸ்ரீராமர் [மாகிய
वाक्य-	} செவியில் விழுந்த சொற்களின் துட்ப நகளை உள்ளபடி அறிபவரும்,	अञ्जलिं	அஞ்சலிபந்தத்தை
कोविदः		कोविदः	कृत्वा
नृपतिना	சக்கிரவர்த்தியாரால்	पितरं	திருதந்தையைப்பார் த்து,
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	प्रत्युवाच	} பின்வருமாறு பதிலை விண்ணப்பம் செய்த ருளினார்.

भवान् वर्षसहस्रायुः पृथिव्या नृपते पतिः । अहन्त्वरण्ये वत्स्यामि न मे कार्यं त्वयाऽनृतम् ॥

नृपते	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	त्वया	தேவீரால்
भवान्	தேவரீர்	मे तु	எனக்காக என்றாலும்
वर्षसहस्रायुः	இன்னும் அனேகாயி ரம் வருஷங்களுக்கும்	अनृतं	ஸத்யம் தவறுதல் என்பது
पृथिव्याः	பூமிக்கு	कार्यं न	செய்யத்தக்கதில்லை.
पतिः	இறையாக இருக்கவே ண்டும்.	अहं	அடியேன்
		अरण्ये	காட்டில்
		वत्स्यामि	வாஸம்செய்கின்றேன்.

नव पञ्च च वर्षाणि वनवासे विहृत्य ते । पुनः पादौ ग्रहीष्यामि प्रतिज्ञान्ते नराधिप ॥

नराधिप	“சக்கிரவர்த்தியாரே !”	प्रतिज्ञान्ते	பிரதிக்ஞானே நிறைவே
पञ्च	ஐந்து	पुनः	பிறகு [நினதின்
च	அதோடுகூட	ते	தேவரீரது
नव	ஒன்பது	पादौ	திருவடிகளை
वर्षाणि	வருஷங்கள்	ग्रहीष्यामि	தொட்டுத்தொழுது
वनवासे	வனவாஸத்தில்		நமஸ்கரிப்பேன்.”
विहृत्य	வினையாடிவிட்டு,		

रुदन्नातः प्रियं पुत्रं सत्यपाशेन संयतः । कैकेय्या चोद्यमानस्तु मिथो राजा तमब्रवीत् ॥

रु	இப்பவும்	रुदन्	{ கண்ணீரை தாரைதா ரையாய்ப் பெருகவி ட்டுக்கொண்டிருந்த வருமாகிய
कैकेय्या	கைகேயீ தேவியால்,	राजा	
मिथः	விட்டுவிட்டு	प्रियं	பெறலரிய
चोद्यमानः	நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிற	तं	அந்த
	வரும்,	पुत्रं	திருமகளைப்பார்ந்து,
सत्यपाशेन	ஸத்யமெனும் பாசத்	अब्रवीत्	பின்வரும் பதிலைத்தந்
	தால்		தருளிணர்.
संयतः	கட்டுண்டவராய்,		
आतः	மனவேதனைப்படுகின்		
	றவராய்,		

श्रेयसे वृद्धये तात पुनरागमनाय च । गच्छस्वारिष्टमन्यग्रः पन्थानमकुतोभयम् ॥ ३१ ॥

तात	“அருமை திருமைந்த!	आगमनाय च	திரும்பிவருவதற்கும்,
श्रेयसे	மறுமையில் கீர்த்திபெ	अव्यग्रः	ஊக்கமுடையவனாகி,
	றும் விஷயத்திலும்,	अकुतोभयं	பயமற்றதாகிய
वृद्धये	இம்மையில்நன்மைபெ	अरिष्टं	நல்ல
	றும் விஷயத்திலும்,	पन्थानं	வழியில்
पुनः	மறுபடியும்	गच्छस्व	நீயிருப்பாயாக.

न हि सत्यात्मनस्तात धर्माभिमनसस्तव । विनिवर्तयितुं बुद्धिः शक्यते रघुनन्दन ॥३२॥

रघुनन्दन	“ரகுசுலதிலகனாகிய	तव	உனது
तात	குழந்தாய்!	बुद्धिः	நிச்சயமானது
सत्यात्मनः	ஸத்யஸ்வரூபியாயும்,	विनिवर्तयितुं	தடுக்கப்படுவதற்கு
धर्माभिमनसः	{ தர்மமொன்றிலேயே ஈடுபட்ட மனதையு டையவனுமாகிய	शक्यते न हि	எவனாலும் முடியாது.

अद्य त्विदानीं रजनीं पुत्र मा गच्छ सर्वथा । एकाहदर्शनेनापि साधु तावच्चराम्यहम् ॥

अद्य	“ திருமகனே!	मा गच्छ	புறப்படவேண்டாம்.
त्व	ஐனாலும்	अहं	நான்
इदानीं	இப்பவும் கூட	एकाहदर्शनेन अपि	ஒருதினம் பார்த்தலி
अद्य	இன்றை		னாலேனும்
रजनीं	இராத்திரியில்,	तावत्	அவ்வளவுமட்டுமா
सर्वथा	ஒருபடியாலும்	साधु	சுகமாக [வது
		चरामि	காலங்கழிக்கிறேன்.

मातरं मां च संपश्यन्वसेमाभव शर्वरीम् । तर्पितः सन्निवृत्तः श्वः काले साधिविष्यसि ॥

अद्य “இப்பொழுது
 इमां இந்த
 शर्वरीं च ஸர்வரீக்கு மாத்
 திரம்
 त्वं நீ,
 मां என்னைபும்,
 मातरं தாயையும்
 संपश्यन् பார்த்துக்கொண்டு,

सर्वकालैः ஸகல போகங்களினு
 லும்
 तर्पितः திருப்திசெய்யப்பட்ட
 वशः கங்கிபிரு. [டவனும்
 श्वः काले ஸர்வீ காலையில்
 साधिविष्यसि { உன்னிஷ்டமப்போல்
 புறப்பட்டிப்போ
 वायाक. வாயாக.

दुष्करं क्रियते पुत्र सवैथा राघव त्वया । मत्प्रियार्थं प्रियांस्यत्वा यथासि विजनं वनम् ॥

पुत्र “திருமகனாகிய
 राघव ஸ்ரீராம!
 मत्प्रियार्थं { என் மனங்கோணுது
 நடக்கவேண்டுமென்
 கிற காரணத்திற்காக
 प्रियाम् இஷ்டவர்க்கங்களை
 त्यक्त्वा விட்டுவிட்டு,
 विजनं மனிகசஞ்சாரமற்ற

वनं காட்டிற்கு
 यासि நீ போகின்றனை.
 यत् अந்னால்
 त्वया உன்னால்
 सवैथा எவ்விதத்தாலும்,
 दुष्करं செய்யவரிய தொழில்
 क्रियते செய்யப்படுகிறது.

न चैतन्मे प्रियं पुत्र शपे सत्येन राघव । छन्नया चलिहस्तस्त्रिणि स्त्रिया छन्नाग्निक्लपया ॥

पुत्र “குழந்தாய்!
 राघव ஸ்ரீராம!
 एतत् இது
 मे எனக்கு
 प्रियं च இஷ்டமான காரிய
 மென்பது
 न இல்லை.
 सत्येन ஸத்யமாக
 शपे சொல்லுகிறேன்.

छन्नाग्निक्लपया நீறுபூத்த நெருப்புப்
 போன்றதாய்
 छन्नया கெட்ட எண்ணக்கை
 உள்ளே கொண்ட
 स्त्रिया மனைவியினால்
 तु இப்பொழுது
 चलिहस्तः ஸ்வாதந்திரியத்தை
 இழந்தவனாக
 अस्मि இருக்கிறேன்.

वञ्चना या तु लब्धा मे तां त्वं निस्तर्तुमिच्छसि । अनया वृत्तसादिन्या कैक्येयाऽभिप्रचोदितः ॥

या “எந்த
 वञ्चना வஞ்சனை
 मे எனக்கு
 लब्धा நேர்ந்ததோ
 तां तु அதையும்
 वृत्तसादिन्या குலமுறையை குலைக்
 कम् கும்

अनया இந்த
 कैक्येया கைகேயியினால்
 अभिप्रचोदितः ஏவப்பட்டவனும்
 त्वं நீ
 निस्तर्तुं பூர்த்திசெய்ய
 इच्छसि துணிவுகொண்டிருக்க
 கின்றனை.

न चैतदाश्चर्यतमं यस्त्वं ज्येष्ठः सुतो मम । अपानृतकथं पुत्र पितरं कर्तुमिच्छसि ॥ ३८ ॥

புரு	“ திருமகனே ! ”	कर्तुं	செய்ய
मम	எனது	इच्छसि	தீர்மானம் கொண்டி- ருக்கின்றனா.
ज्येष्ठः	ஸர்வோக்கிருஷ்டனாகிய	च	ஆதலால்,
सुतः	புதல்வன்	एतत्	இது
यः	எவனோ அந்த	आश्चर्यतमं	{ பிறவிக்குணத்திற்கு மாறாய் ஆச்சரியப் படவேண்டியதாக
त्वं	நீ		
पितरं	பிதாவை	न	ஆகமாட்டாது.”
अपानृतकथं	ஸத்தியஸந்ததை		

अथ रामस्तथा श्रुत्वा पितुरार्तस्य भाषितम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा दीनो वचनमब्रवीत् ॥

तथा	இவ்வாறு	श्रुत्वा	திருச்செவி சாற்றி,
आर्तस्य	துக்கம்மேலிட்டிடு புத்திகலங்கியிருக்கிற	रामः	ஸ்ரீராமர்
पितुः	தந்தையின்	दीनः	மனம் நொந்தவராய்,
भाषितं	வாக்கியத்தை	अथ	பின்வரும்,
भ्रात्रा	தம்பியாகிய	वचनं	உறுதிமொழியை,
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனுடன் கூட,	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

प्राप्स्यामि यानद्य गुणान् को मे श्वस्तान् प्रदास्यति । अपक्रमणमेवातः सर्वकामैरहं वृणे ॥

यान्	“ எந்த	प्रदास्यति	கொடுப்பாரி ?
गुणान्	உயர்ந்த நன்மைகளை	अतः	ஆகையால்
अद्य	இன்றையதினமே,	सर्वकामैः	முழுவிருப்பங்களி
प्राप्स्यामि	பெறுவேனோ	अहं	ஆடியேன் [அலும்,
तान्	அவைகளை	अपक्रमणं एव	அரண்பத்திற்கு போவதற்கே
श्वः	நானைக்கு	वृणे	உத்திரவளிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.
मे	எனக்கு		
कः	யார்		

इयं सराष्ट्रा सजना धनधान्यसमाकुला । मया विसृष्टा वसुधा भरताय प्रदीयताम् ॥४१॥

सराष्ट्रा	“ தேசங்களுடன் கூடிய யதும்,	विसृष्टा	{ மனப்பூர்த்தியாய்க் கொடுத்துவிடப்பட்ட டதுமாகிய
सजना	ஜனங்களுடன் கூடிய விளங்குகிறதும்,	इयं	இந்த
धनधान्य- समाकुला }	தனதான்யங்களால் நிறைந்துள்ளதும்,	वसुधा	பூமி
		भरताय	பரதனுக்கு
मया	என்னால்	प्रदीयताम्	கொடுத்தருள்பட்ட டும்.

वनवासकृता बुद्धिर्न च मेऽद्य चलिष्यति ॥ ४२ ॥

अद्य “இன்றையதினமே
वनवासकृता வனவாஸம் செய்ய
உறுதிகொண்ட

मे एनது
बुद्धि: திருமானமானது
चलिष्यति च न மாறப்போகிறதே
இல்லை.

यस्तुष्टेन वरो दत्तः कैकेय्यै वरद त्वया । दीयतां निखिलेनैव सत्यस्त्वं भव पार्थिव ॥ ४३ ॥

वरद { “வாக்களித்தவாங்களை
வாக்களித்தவண்ண
மே முடித்துவைக்
கும்
पार्थिव सक्किरவர்த்தியாரே!
तुष्टेन திருவுள முவந்திருந்த
त्वया தேவரீரால்
कैकेय्यै கைகேயிதேவியா
ருக்கு

दत्तः அளிக்கப்பட்டதாகிய
वरः வரம்
यः எதுவோ, அது
निखिलेन एव முற்றுமே யாதொரு
दीयतां குறையும்ல்லாமலே
त्वं முடித்துவைக்கப்ப
सत्यः தேவரீர் [ட்டும்,
भव ஸத்யஸந்தராக
வாழக்கடவீராக.

अहं निदेशं भवतो यथोक्तमनुपालयन् । चतुर्दश समा वत्स्ये वने वनचरैः सह ॥ ४४ ॥

अहं “அடியேன்
भवतः தேவரீருடைய
निदेशं நியமனத்தை [மே
यथोक्तं வாக்களித்தவண்ண
अनुपालयन् { சிரமேற்கொண்டு நி
றைவேற்றுகின்றவ
னாய்

चतुर्दश பதினான்கு
समा: வருஷங்கள்
वने வனத்தில்
वनचरैः सह வனவாசிகளுடன்கூட
वत्स्ये வாஸம்பண்ணுவேன்.

मा विमर्शो वसुमती भरताय प्रदीयताम् । न हि मे काङ्क्षितं राज्यं सुखमात्मनि वा प्रियम् ॥
यथा निदेशं कर्तुं वै तवैव रघुनन्दन ॥ ४५ ॥

रघुनन्दन “ரகுநலதிலகரே!
विमर्शः விசாரம்
मा வேண்டாம்.
मे आःमनि எனதுமனதில்
तव தேவரீரது
निदेशं ஆக்கறையை
यथा சொல்லியவண்ணம்
वा உள்ளபடி

प्रियं இஷ்டப்படி
सुखं அமைதியாய்
कर्तुं एव செய்வதற்குத்தான்;
राज्यं हि राज्यத்தை மாத்தி
काङ्क्षितं न वै கோரவில்லை. [ரம்
वसुमती பூதலம்
भरताय பரதனுக்கு
प्रदीयताम् அளித்தருளப்பட்ட
டும்.

अपगच्छतु ते दुःखं मा भूर्वाष्पपरिप्लुतः । न हि क्षुभ्यति दुर्धर्षः समुद्रः सरितां पतिः ॥

ते दुःखं “தேவரீரது துன்பம்,
अपगच्छतु தொலைக்கடவது.
वाष्पपरिप्लुतः கண்ணீர்களால் நனை
ந்துவருந்துபவராய்
मा भूः இருத்தலாகாது.

सरितां पतिः நதிகளுக்கு பதியாகிய
समुद्रः ஆழ்கடல்
क्षुभ्यति न கலக்கமுறுவதில்லை.
दुर्धर्षः கலங்கச்செய்யமுடியா
हि அன்றோ! [ததும்

नैवाहं राज्यमिच्छामि न सुखं न च मैथिलीम् । नैव सर्वाणिमान् कामान् स्वर्गं नैव जीवितम् ॥

अहं	“நான்
राज्यं	ராஜ்யத்தை
इच्छामि न	நன்கு மதியேன்.
सुखं एव	எப்படிப்பட்ட ஸுக த்தையும்
न	நன்கு மதியேன்.
मैथिलीं च	மைதிலியையும்
न	நன்கு மதியேன்.

इमान्	இந்த
कामान्	அன்பிற்குப்பாத்திரர்
सर्वां एव	எவர்களுக்கும்[கனாகிய
न	நன்கு மதியேன்.
स्वर्गं	வானுலகத்தையும்
न	நன்கு மதியேன்.
जीवितं एव	உயிர்வாழ்வையும்
न	நன்கு மதியேன்.

त्वामहं सत्यमिच्छामि नानृतं पुरुषर्षभ । प्रत्यक्षं तव सत्येन सुकृतेन च ते शपे ॥ ४८ ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம!
अहं	அடியேன்
त्वां	தேவரீரை
सत्यं च	ஸத்யஸந்தராயிருப் பது ஒன்றைத்தான்
इच्छामि	நன்கு மதிப்பேன்.
अनृतं	{ இரண்டகமொழியெ ன அல்லது நம்பத்த காதமொழியென

न	திருவுள்ளத்தில் பற்ற லாகாது.
तव	தேவரீரது
प्रत्यक्षं	திருமுன்பாகவே
सत्येन	ஸத்யத்தின்மீதும்,
सुकृतेन	புண்யத்தின்மீதும்,
ते	தேவரீரிடம்
शपे	ஆணையிட்டுச்சொல் லுகின்றேன்.

न च शक्यं मया तात स्यातुं क्षणमपि प्रभो । न शोकं धारयस्वैनं न हि मेऽस्ति विपर्ययः ॥

तात	“திருத்தாதையாகிய
प्रभो	சக்கிரவர்த்தியாரே!
क्षणं अपि	சுஷணப்பொழுதிலும்
स्यातुं	இங்கிருக்க [இனிமேல்
मया शक्यं न	என்றால் முடியாது.
एवं शोकं	இந்த மனவேதனையை

धारयस्व न च	தேவரீர் இனியும் பா ராட்டலாகாது.
मे	எனது
विपर्ययः	உறுதிக்கு மாறுபா டென்பது
अस्ति न हि	இல்லவேயில்லை.

अर्थितो ह्यस्मि कैकेय्या वनं गच्छेति राघव । मया चोक्तं व्रजामीति तत्सत्यमनुपालये ॥

कैकेय्या	“கைகேயிதேவியாரால்
राघव	‘ராம!
वनं	காட்டிற்கு
गच्छ	நீ செல்வாயாக’
इति	என்று
अस्मि	அடியேன்
अर्थितः	ஆக்கைஞ செய்யப்பட்ட டேன்.
मया च	என்னாலும்

व्रजामि	‘அடியேன் போகி றேன்’
इति	என்று
उक्तं	பிரதிகைஞ செய்து கொடுக்கப்பட்டது.
तव	அந்த
सत्यं हि	பிரதிகைஞயைத்தான்
अनुपालये	அடியேன் பரிபாலனம் செய்கின்றேன்,

मा चोत्कण्ठां कृथा देव वने रंस्यामहे वयम् । प्रशान्तहरिणाकीर्णे नानाशकुननादिते ॥

देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	नानाशकुन-	} நானாவித பகஷிகளால்
उत्कण्ठां च	திருவுளத்தில் வ்யாகு லமென்பதற்கே	नादिते	
मा कृथाः	தேவரீர் இடங்கொட	वने	அரண்யத்தில்
वयं	நாங்கள் [லாகாது.	} रंस्यामहे	} விளையாட்டாய் கரலம் கழிக்கப்போகின் றோம்.
प्रशान्त-	சாந்தமான மான்களா		
हरिणाकीर्णे }	ல் நிறைந்துள்ள தும்		

पिता हि दैवतं तात देवतानामपि स्मृतम् । तस्मादैवतमित्येव करिष्यामि पितुर्वचः ॥५२॥

तात	“திருத்தந்தையாரே !	तस्मात्	ஆதலின்
पिता हि	தந்தைதான்	दैवतं	பிரத்யகூதெய்வம்
देवतानां अपि	தெய்வங்களுக்கெல் லாம்	इति एव	என்கிற ஒரு காரணத் தைக்கொண்டே
दैवतं	மேலான தெய்வ மென்று	पितुः	திருத்தாதையின்
स्मृतं	சாஸ்திரங்களில் கூற ப்பட்டிருக்கின்றது.	वचः	நியமனத்தை
		करिष्यामि	சிரமேற்கொண்டு செய்கின்றேன்.

चतुर्दशसु वर्षेषु गतेषु नरसत्तम । पुनर्द्रक्ष्यसि मां प्राप्तं सन्तापोऽयं विमुच्यताम् ॥ ५३ ॥

नरसत्तम	“புருஷோத்தம !	प्राप्तं	இங்கு வந்துசேர்ந்த
चतुर्दशसु	பதினான்கு		வராய்
वर्षेषु	வருஷங்கள்	द्रक्ष्यसि	தேவரீர் கடாகூறித்த
गतेषु	சென்றபின்னர்	अयं	இந்த[ருளப்போகிறீர்.
पुनः	மீண்டும்	सन्तापः	மனத்தாபமானது
मां	என்னை	विमुच्यताम्	விட்டுவிடப்பட்டும்.

येन संस्तम्भनीयोऽयं सर्वो बाष्पगलो जनः । स त्वं पुरुषशार्दूल किमर्थं विक्रियां गतः ॥

पुरुषशार्दूल	“புருஷோத்தம !	संस्तम्भनीयः	உதஸாஹமுடைதாய்
बाष्पगलः	} கண்ணீர் பெருக்கி அழுதுகொண்டிருக் கின்ற	सः	அந்த
		त्वं	தேவரீர்
अयं	இந்த	किमर्थं	எப்படி
जनः	ஐனஸமூகம்	विक्रियां	மனக்குழப்பத்திற்கு
सर्वः	எல்லாமும்	गतः	இடங்கொடுக்கலாம் ?
येन	எந்த ஒருவரால்		

मया विसृष्टां भरतो महीमिमां सशैलषण्डां सपुरां सकाननाम् ।

शिवां सुसीमामनुशास्तु केवलं त्वया यदुक्तं नृपते तथाऽस्तु तत् ॥ ५५ ॥

सशैलषण्डां	“ பல ரலை களையுடையதும்,
सपुरां	பல பட்டணங்களை யுடையதும்,
सकाननां	பல வனங்களை யுடையதும்,
शिवां	{ ஸகல பாக்யங்களைப் பெற்று வளங்குவதும்,
सुसीमां	அழகுவாய்ந்த எல்லை களையுடையதும்,
मया	அடியேனால்
विष्टां	மனப்பூர்வமாய் அளிக்கப்பட்டதுமாகிய

इमां	இந்த
महीं	பூமியை
भरतः	பரதன்
अनुशास्तु	ஆளட்டும்.
नृपते	சக்கிரவர்த்தியாரே!
त्वया	தேவரீரால்
यत्	எதொன்று
उक्तं	வாக்களிக்கப்பட்ட
तत्	அது [உதோ
तथा	சொல்லியவண்ணமே
केवलं	குறைவென்பதே
अस्तु	யின்றி நடைபெறட்டும்.

पुरं च राष्ट्रं च मही च केवला मया विष्टा भरताय दीयताम् ।

अहं निदेशं भवतोऽनुपालयन् वनं गमिष्यामि चिराय सेवितुम् ॥ ५६ ॥

मया	“ அடியேனால்
विष्टा	மனப்பூர்வமாய் அளி
मही	பார் [க்கப்பட்டதாகிய
केवला च	முழுதும்,
पुरं च	நகரமும்,
राष्ट्रं च	நாடும்
भरताय	பரதனுக்கு
दीयतां	அளித்தருளப்பட்ட

अहं	அடியேன்
भवतः	தேவரீருடைய
निदेशं	நியமனத்தை
अनुपालयन्	சிரமேற்கொண்டு
वनं	பரிபாலிக்கின்றவனாய்
चिराय	காட்டிற்கு
सेविनुं	வெகு காலம் வரைக்
गमिष्यामि	கும் விளையாட்டாய் காலங் போவேன். [கழிக்க

न मे तथा पार्थिव धीयते मनो महत्सु कामेषु न चात्मनः प्रिये ।

यथा निदेशे तव शिष्टसम्भते व्यपैतु दुःखं तव मत्कृतेऽनघ ॥ ५७ ॥

अनघ	“ தோஷரகிதரர்கிய
पार्थिव	சக்கிரவர்த்தியாரே!
मे	அடியேனது
मनः	மனமானது
शिष्टसम्भते	{ பெரியோர்களாலிது வரையிலனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற
तव	தேவரீரது
निदेशे	நியமனத்தை முடிக்கும் விஷயத்தில்
यथा	எவ்வளவு

धीयते	உற்சாகங்கொண்டு விளங்குகிறதோ
तथा	அவ்வளவு
महत्सु	மஹத்தாயுள்ள
कामेषु	ராஜ்ய போகங்களில்
न	இல்லை.
आत्मनः	உடலினது
प्रिये च न	செளக்யத்திலுயில்லை;
मत्कृते	என்னை நினைத்து
तव	தேவரீர் படும்
दुःखं	மனத்துயரமானது
व्यपैतु	ஒழியட்டும்.

तदद्य नैवानघ राज्यमव्ययं न सर्वकामान्न सुखं न मैथिलीम् ।

न जीवितं त्वामृतेन योजयन् वृणीय सत्यं व्रतमस्तु ते तथा ॥ ५८ ॥

अनघ	“ புண்யா த்மாவே !
अद्य	இப்பொழுது
त्वां	தேவரீரை
अमृतेन	சொன்ன சொல் தவ றிவிட்டதுடன்,
योजयन्	இருக்கச் செய்து
तत्	அதனால் [கொண்டு
राज्यं एव	ராஜ்யத்தை யும்
वृणीय न	விரும்பேன் ;
सर्वकामान्	எப்படிப்பட்ட போக ங்களையும்
न	விரும்பேன் ;

अव्ययं	சாச்வதமான
सुखं	மோகக் இன்பத்தை
न	விரும்பேன். [யும்
मैथिलीं	மைதிலியையும்
न	நன்கு மதியேன்.
जीवितं	உயிர் வாழ்வையும்
न	விரும்பேன்.
ते	தேவரீரது
व्रतं	உறுதிவாக்கானது
तथा	சொல்லியவண்ணமே
सत्यं	நடைபெற்றதாக
अस्तु	ஆக்கக்கடவது.

फलानि मूलानि च भक्षयन् वने गिरींश्च पश्यन् सरितः सरांसि च ।

वनं प्रविश्यैव विचित्रपादपं सुखी भविष्यामि तवास्तु निर्वृतिः ॥ ५९ ॥

विचित्रपादपं	“ நானாவித அழகுடைய யந்த மரங்களடர்ந்த
वनं	காட்டிற்கு
प्रविश्य	சென்று,
फलानि	பழங்களையும்,
मूलानि च	கிழங்குகளையும்
भक्षयन्	புகித் துக்கொண்டு,
वने	காட்டில்
गिरीन्	மலைகளையும்,
सरितः च	நதிகளையும்,

सरांसि च	ஜலாசயங்களையும்,
पश्यन्	கண்குளிரப் பார்த்து க்கொண்டு
सुखी एव	{ ஸர்வபிரகாரத்திலும் மனத்திருப்தி கொ ண்டவனாய்
भविष्यामि	அடியேன் இருப்பேன்.
तव	தேவரீருக்கு
निर्वृतिः	திருவுளசாந்தம்
अस्तु	ஏற்பட்டும்.”

एवं स राजा व्यसनाभिपन्नः शोकेन दुःखेन च पीड्यमानः ।

आलिङ्ग्य पुत्रं सुविनष्टसंज्ञो मोहं गतो नैव चिचेष्ट किञ्चित् ॥ ६० ॥

एवं च	இப்படியிருந்தும்
सः	அந்த
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
व्यसनाभिपन्नः	பிரிவை சகிக்கமுடியா தவராய்
शोकेन	மனவே தனையால்
पीड्यमानः	பீடிக்கப்பட்டவராய்
पुत्रं	திருமகனை
दुःखेन	மிகக்கஷ்டப்பட்ட

आलिङ्ग्य	ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு,
सुविनष्टसंज्ञः	முற்றிலும் பிரகளை யை இழந்தவராகி
मोहं	மூர்ச்சையை
गतः	அடைந்து விட்டனர்.
किञ्चित् एव	சற்றுக்கூட
चिचेष्ट न	அசைவற்று கிடந்து விட்டனர்.

दैव्यस्ततः संरुदुः समेतास्तां वर्जयित्वा नरदेवपत्नीम् ।

रुदन् सुमन्त्रोऽपि जगाम मूर्च्छां हाहाकृतं तत्र बभूव सर्वम् ॥ ६१ ॥

ततः	அப்பொழுது
नरदेवपत्नीं	சக்கிரவர்த்தியாரின் மனைவியாகிய
तां	அவள் ஒருத்தியை
वर्जयित्वा	தவிர
समेताः	வந்தகூடியிருந்த
दैव्यः	மனைவிமார்கள்
संरुदुः	வாய்விட்டுக்கத்தறி அழுதார்கள்.

सुमन्त्रः अपि	ஸுமந்திரரும்
रुदन्	அழுதுகொண்டே
मूर्च्छां	மூர்ச்சையை
जगाम	அடைந்துவிட்டனர்.
तत्र	அவ்விடத்தில்
सर्वं	எங்கும்
हाहाकृतं	ஹா! ஹா! ஐயோ! ஐயோ! எனும் சத்தம்
बभूव	ஒலித்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3838.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1483

पञ्चत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ३५ ॥

सुमन्त्रेण कैकेयीगर्हणम्—ஸுமந்திரர் கைகேயியை நிந்திப்பது.

ततो निर्धूय सहसा शिरो निश्वस्य चासकृत् । पाणिं पाणौ विनिष्पिष्य दन्तान् कटकटाप्य च ॥
 लोचने कोपसंरक्ते वर्णं पूर्वोचितं जहत् । कोपाभिभूतः सहसा सन्तापमशुभं गतः ॥ २ ॥
 मनः समीक्षमाणश्च सूतो दशरथस्य सः । कम्पयन्निव कैकेय्या हृदयं वाक्छरैः शितैः ॥
 वाक्यवज्रैरनुपमैर्निभिन्दन्निव चाशुगैः । कैकेय्याः सर्वमणिं सुमन्त्रः प्रत्यभाषत ॥ ४ ॥

सः	அந்த
सुतः	ஸுத்தராகிய
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்,
ततः	அப்பொழுது
सहसा	திடீரென்று கிளம்பி
शिरः	தலையை
निर्धूय	அசைத்து,
असकृत्	அடிக்கடி
निश्वस्य	பெருமூச்சுவிட்டு,
पाणौ	ஒருகைமேல்
पाणिं	ஒருகையை
विनिष्पिष्य च	வைத்து முறுக்கி பிசைந்தும்,
दन्तान्	பற்களை

कटकटाप्य च	கடகடவென்று நெரி த்துக்கடித்தும்,
लोचने	இருகண்களும்
कोपसंरक्ते	கோபத்தால் சிவந்து கிடக்கவும்
पूर्वोचितं	இதற்குமுந்தி வழக்க மாயுள்ள
वर्णं	முகஒளியை
जहत्	முற்றிலும்ழந்தவராய்
सहसा	தானறியாதவண்ண மாய்
कोपाभिभूतः	கோபத்தால் மெய்மற ந்தவராகி
अशुभं	அஸுஹ்யமாகிய
सन्तापं	மனவேதனையை

गतः	அடைந்தவராய்
दशरथस्य	தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரினது
मनः	திருவுளத்தை
समीक्षमाणः च	உள்ளபடி அறிந்
शितैः	கூரிய [தவராய்
वाक्छरैः	சொல்லம்புகளால்
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரி னது
हृदयं	மனத்தை
कम्पयन् इव	நடுக்கமுறச் செய்கிற வர் போலவும்

आशुगैः	மிக்க கொடியவைக ளும்,
अनुपमैः च	நிகரற்றவைகளு மாகிய
वाक्यवज्रैः	வாக்யங்களாகிய வஜ் ராயுதங்களால்
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரின்
सर्वमार्गिणि	மர்மங்களெல்லாவற் றையும்
निभिन्दन् इव	பிளப்பவர் போலவும்
प्रत्यभाषत	பின்வருமாறு சொன்னார்.

यस्यास्तव पतिस्त्यक्तो राजा दशरथः स्वयम् । भर्ता सर्वस्य जगतः स्थावरस्य चरस्य च ॥
न ह्यकार्यतमं किञ्चित्तव देवीह विद्यते ॥ ५ ॥

देवि	“தேவியாரே!
यस्याः	எவளொருவளாகிய
तव	தேவீருக்கு
स्वयं पतिः	ஸாக்ஷாத் பதியும்,
स्थावरस्य	ஸ்தாவரங்களடங்கிய தும்
चरस्य च	ஐங்கமங்களடங்கியது
सर्वस्य	ஸகல [மாகிய
जगतः	ஐகத்துக்கும்

भर्ता	கார்த்தருள்புரியும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியாராகிய
दशरथः हि	தசரதரே
त्यक्तः	திரஸ்கரிக்கப்பட்டுவி
तव	தேவீருக்கு [ட்டார்.
इह	இம்மண்ணில்கல்
अकार्यतमं	செய்யத்தகாத தீச்செய்கை
किञ्चित्	வேறெதொன்றும்
विद्यते न	இல்லை.

पतिर्नी त्वामहं मन्ये कुलघ्नोमपि चान्ततः

॥ ६ ॥

अहं	“அடியேன்
त्वां	தேவீரை
पतिर्नी च	கணவரின் உயிரை அ ழிக்கின்றவளாகவும்

अन्ततः	முடிவாய்
कुलघ्नी अपि	{ குலத்தையே வேரோ டு அழியச் செய்பவ ளாகவும்
मन्ये	எண்ணுகிறேன்.

यन्महेन्द्रमिवाजययं दुष्प्रकम्प्यमिवाचलम् । महोदधिमिवाक्षोभ्यं सन्तापयसि कर्मभिः ॥७॥

यत्	“ஏனென்றால்
अजययं	வெல்லவொன்றை
महेन्द्रं	மஹேந் திரனை
इव	போன்றவரும்
दुष्प्रकम्प्यं	அசைக்கவொன்றை
अचलं	மலையை

अक्षोभ्यं	கலக்கவொன்றை
महोदधिं	பெருங்கடலை
इव	போன்றவரை
कर्मभिः	கிருத்யங்களால்
सन्तापयसि	தேவீர் தபிக்கும்படி

माज्वमंस्था दशरथं भर्तारं वरदं पतिम् । भर्तुरिच्छा हि नारीणां पुत्रकोट्या विशिष्यते ॥

நாரிणां “பெண்களுக்கு
 भर्तुः பர்த்தாவின்
 इच्छा மனங்கொணுது
 நடத்தல்
 पुत्रकोट्या: புத்திரப்பேறின் பெ
 (ருமையைவிட
 विशिष्यते மேலானது.

हि एन्கிறபடியால்
 भर्तारं லோகரக்கூதரும்,
 वरदं கேட்டதையளிப்பவ
 पति कणाவுருமாகிய[ரும்,
 दशरथं தசரதரை
 मा अवमंस्था: இனியும் தேவரீர் நிரா
 கரிக்கலாகாது.

यथावयो हि राज्यानि प्राप्नुवन्ति नृपक्षये । इक्ष्वाकुकुलनाथेऽस्मिस्तद्वोपयितुमिच्छसि ॥

नृपक्षये “ஓர் மன்னனது அவ
 ஸானதசையில்
 यथावयः வயதுக்கிரமத்தின்
 முறைப்படியே
 राज्यानि ராஜ்யங்களை
 प्राप्नुवन्ति அடைகின்றார்கள்.

अस्मिन् இந்த
 इक्ष्वाकुकुलनाथे हि இக்ஷ்வாகுகுலநாதரி
 तत् அதை [டமே
 लोपयितुं மாற்ற
 इच्छसि தேவரீர் எண்ணங்
 கொண்டவிட்டீர்.

राजा भवतु ते पुत्रो भरतः शास्तु मेदिनीम् । वयं तत्र गमिष्यामो यत्र रामो गमिष्यति ॥

ते “தேவரீரது
 पुलः திருக்குமாரனாகிய
 भरतः பரதன்
 राजा சக்கிரவர்த்தியாக
 भवतु ஆகட்டும்.
 मेदिनी உலகை
 शास्तु ஆளட்டும்.

वयं நாங்கள்
 रामः ஸ்ரீராமர்
 यत्र எவ்விடத்திற்கு
 गमिष्यति எழுந்தருள்கின்ற
 ரோ
 तत्र அவ்விடத்திற்கு
 गमिष्यामः கூடச்சென்றுவிடுகின்
 ரோம்.

अयोध्यावासिनः पौरा ये च जानपदा जनाः । नूनं सर्वे गमिष्यामो मार्गं रामनिषेवितम् ॥

अयोध्यावासिनः “அயோத்யா வாஸிக
 ளும்,
 पौरा: பட்டணத்து ஜனங்கள்
 जानपदा: கிராமவாஸிகள்,
 जना: மற்ற ஜனங்கள்,
 ये च எவர்களோ அவர்களா
 கிய

सर्वे நாங்களெல்லோரும்
 रामनिषेवितं ஸ்ரீராமர் எழுந்தரு
 ளும்
 मार्गं பிரதேசத்திற்கு
 नूनं தக்கூணமே
 गमिष्यामः போய்விடுகின்றோம்.

त्यक्ताया बान्धवैः सर्वैर्ब्राह्मणैस्सायुभिः सदा । का प्रीती राज्यलाभेन तव देवि भविष्यति ॥

देवि “தேவியாரே!
 सदा என்றன்றைக்கும்
 बान्धवैः நன்மை புரிபவர்களும்
 सायुभिः புண்பா த்மாக்களுமா
 ब्राह्मणैः அந்தணர்கள் [கிய
 सर्वैः எல்லோராலும்,

त्यक्ताया: தள்ளிவைக்கப்பட்டு
 तव தேவரீருக்கு [விட்ட
 राज्यलाभेन சீமைலன்றைமட்டும்
 का என்ன [பெறுவதால்
 प्रीति: பெருமை
 भविष्यति உண்டாகப்போகிறது?

अभिजातं हि ते मन्ये यथा मातुस्तथैव च । न हि निम्बात्सर्वेऽसौद्रं लोके निगदितं वचः॥

ते च	“தேவாரீரிடத்திலும்	निम्बात्	“ஒரு வேப்பமாத் தி
मातुः	தாயாரிடத்தில்		னின்று
यथा तथा एव	எந்தத்தன்மையிருந்	क्षौद्रं	தேன்
	ததோ, அதே	भवेत् न हि	ஒழுகாது” என்பது
अभिजातं	பிரத்யக்ஷத்தில் விளங்		தான்
	குகிறது.	लोके	உலகில்
हि	என்றே	निगदितं	பழமொழியாய் விளங்
मन्ये	அடியேன் எண்ணு		கும்
	கிறேன்.	वचः	சொல்.

तव मातुरसद्ग्राहं विद्मः पूर्वं यथा श्रुतम् ॥ १८ ॥

तव	“தேவாரீரது	पूर्वं यथा	அக்காலத்தில் நடந்த
मातुः	தாழினுடைய		வண்ணமே
असद्ग्राहं	அடாததாகிய	श्रुतं	சொல்லப்பட்ட
	ஆசையை	विद्मः	நாங்கள் கேட்டுணர்ந்
			திருக்கின்றோம்.

पितुस्ते वरदः कश्चिद्दौ वरमनुत्तमम् । सर्वभूतरुतं तस्मात्सञ्ज्ञे वसुधाधिपः ॥

तेन तिर्यग्गतानां च भूतानां विदितं वचः ॥ १९ ॥

ते	“தேவாரீரது	सर्व-	}	வகலப்பிராணிகள்
पितुः	தந்தைக்கு	भूतरुतं		சொல்லிக்கொள்ளும்
कश्चिद्	ஒரு			தவனியினர் தத்த
वरदः	புண்பாத்தமா			தை
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	सञ्ज्ञे		நன்கு அறிவார்.
वरं	ஓர் வரத்தை	तेन		அதனால்
ददौ	அளித்திருந்தனர்.	तिर्यग्गतानां		ஈ, ஏறும்பு முதலிய
तस्मात्	அதனால்	भूतानां		உயிர்களின்
वसुधाधिपः	பூபாலகர்,	वचः च		தொனிகளினர் ததமும்
		विदितम्		விளங்கிற்று.

ततो जृम्भस्य शयने विस्ताद्भूरिवर्चसः । पितुस्ते विदितो भावः स तत्र बहुधाऽहसत् ॥

ते	“தேவாரீரது	तव	அதன்
भूरिवर्चसः	மகாதேஜோவானாகும்	भावः	உட்கருத்து
पितुः	தந்தைக்கு	विदितः	விளங்கிற்று.
शयने	படித்திருக்கையில்	ततः	அதனால்
जृम्भस्य	‘ஜிரும்பம்’ என்னும்	सः	அவர்
	ஓர் ஏறும்பினது	बहुधा	பலவாறாக
विस्ताद्	ஒலியிலிருந்து	अहसत्	நகைத்தனர்.

तत्र ते जननी क्रुद्धा मृत्युपाशमभीप्सती । हासं ते नृपते सौम्य जिज्ञासामीति चाब्रवीत् ॥

ते	“தேவரீரது	‘அப்ரவீத்	வினாவினாள்.
जननी	தாய்,	सौम्य	‘இனியராகிய
तत्र	இதுகாரணமாய்	नृपते	மன்னரே!
मृत्युपाशं च	மரணத்தையும்	ते	தேவரீருடைய
अभीप्सती	பெரிதாய் எண்ணாதவ ளாகி,	हासं	சிரிப்பின் காரணத் தை
क्रुद्धा	கடுஞ்சினங்கொண்டு	जिज्ञासामि	அடியேன் அறியவிரும்பு புகின்றேன்.’
इति	பின்வருமாறு		

नृपश्रोवाच तां देवीं देवि शंसामि ते यदि । ततो मे मरणं सद्यो भविष्यति न संशयः ॥

नृपः	“ மன்னர்	यदि	என்கிறபக்கத்தில்
तां	அந்த	ततः	அதுகாரணமாய்
देवीं	தேவியைப்பார்த்து	मे च	எனக்கு
उवाच	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தார்.	सद्यः	தட்கூண்மே
देवि	‘பிராணநாயகி!	मरणं	மரணம்
ते	உனக்கு	भविष्यति	ஸம்பவிக்கும்.
शंसामि	விளங்கச்சொல்லிவிடு கின்றேன்	संशयः न	இதில் ஐயமேயில்லை.’

माता ते पितरं देवि ततः केकयमब्रवीत् । शंस मे जीव वा मा वा न मामपहसिष्यसि ॥

देवि	“தேவியாரே!	जीव वा	‘உயிருடன் தானிரும்.
ते	தேவரீரது	मा वा	இல்லாமல்தான்போம்.
माता	தாய்,	मे	எனக்கு
पितरं	திருத்தந்தையாகிய	शंस	நீர் விளங்கச்சொல்லி
केकयं	கேகயமன்னரைப் பார்த்து,	ततः	இதில் [விடவேண்டும்.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு பேசி னாள்.	मां	என்னை
		अपहसिष्यसि न	பாரிகாஸம்செய்யக் கடாது.’

प्रियया च तथोक्तः सन् केकयः पृथिवीपतिः । तस्मै तं वरदायार्थं कथयामास तत्त्वतः ॥

पृथिवीपतिः	“ பூபதியாகிய	तस्मै	அவரிடம்
केकयः	கேகயமன்னர்	तं	அந்த
प्रियया च	இல்லாளாலேயே	अर्थं	செய்தியை
तथा	மேற்கண்டவண்ண மாய்	तत्त्वतः	எதையும் விடாமல்
उक्तः सन्	வினாவப்பட்டவராகி	कथयामास	{ ஞானசக்தியால் விஞ் ஞாபனம்செய்துகொ ண்டனர்.
वरदाय	வரமளித்த		

ततः स वरदः साधु राजानं प्रत्यभाषत । अत्रियतां ध्वंसतां च येन मा कृथास्त्वं महीपते ॥

साधु: "புண்யா த்மாவும்
 வரத: வரமளித்தவருமாகிய
 ச: அவர்
 ராஜானம் மன்னரைப்பார்த்து,
 தத: இதற்கு
 ப்ரத்யபாஷத பின்வருமாறு பதிலு
 மஹீபதே 'சக்கிரவர்த்தியாரே!

इयं இவள்
 अत्रियतां { விஷபானம்கொண்டு
 மாண்டாலும் மாள
 ட்டும்.
 ध्वंसतां च குத்திக்கொண்டு இற
 க்கினுமிறக்கட்டும்.
 त्वं நீ
 मा कृथा: வெளியிடவேண்டாம்.'

स तच्छ्रुत्वा वचस्तस्य प्रसन्नमनसो नृपः । मातरं ते निरस्याशु विजहार कुबेरवत् ॥२६॥

ச: "அந்த
 நூப: மன்னர்
 ப்ரஸந்நமநச: தோஷரஹிதமன
 தஸ்ய அவரது [முடைய
 தத் அந்த
 வச: நியமனத்தை
 ஶ்ருத்வா சிரமேற்கொண்டு,

ते தேவரீரது
 मातरं தாயை
 आशु தடக்கூணமே
 निरस्य தள்ளிவிட்டு,
 कुबेरवत् குபேரன்போல
 विजहार செளக்கியமாக வாழ்ந்
 துவந்தார்.

तथा त्वमपि राजानं दुर्जनाचरिते पथि । असद्ग्राहमिमं मोहात्कुरुषे पापदर्शिनि ॥ २७ ॥

पापदर्शिनि { "பாபகிருத்தியத்தில்
 மனத்தைச் செலுத்
 திவிட்டவரே!
 त्वं अपि தேவரீரும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 मोहात् { ஓர் காரியத்தின் முடி
 வில் விளையும் தீங்கை
 மனதில் வாங்கிக்கொ
 ள்ளாததால்
 इमं இந்த
 राजानं சக்கிரவர்த்தியாரிடம்

दुर्जनाचरिते துவட்டஜனங்களனுஷ
 पथि வழியில் [டிக்கும்
 தீயைத்தொட்டு விளை
 யாடவும், பாம்பு மு
 தலிய விஷஜந் துக்க
 னைத் தொட்டு மார்
 போடணைத்து விளை
 யாட சிறு குழந்தை
 களுக்குள்ள அக்ரூ
 னத்தால் விளையுமா
 சையை,
 असद्ग्राहं { காட்டுகின்றீர்.
 कुरुषे

सत्यश्चाय प्रवादोऽयं लौकिकः प्रतिभाति माम् । पितृन् समनुजायन्ते नरा मातरमङ्गनाः ॥

नरा: "பிள்ளைகள்
 पितृन् தகப்பன்மார்களைப்
 போலவும்,
 अङ्गना: பெண்கள்
 मातरं தாயைப்போலவும்
 समनुजायन्ते பிறக்கின்றார்கள்.
 अयं என்ற இந்த

लौकिकः உலகில் வழங்கும்
 प्रवादः பழமொழியானது
 अद्य இப்பொழுது
 मां எனக்கு
 सत्यः च உண்மையெனவே
 प्रतिभाति தோற்றுகின்றது.

नैव भव गृहाणेदं यदाह वसुधाधिपः । भर्तुरिच्छामुपास्वेह जनस्यास्य गतिर्भव ॥ २९ ॥

एवं	“இப்படியாய்	भर्तुः	கணவரின்
भव न	தேவரீர் இருக்கக் கடாது.	इच्छां	திருவுளத்தின்படி
वसुधाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	उपास्व	நடப்பிராக.
यत्	எதை	इह	இப்பொழுது
आह	பகிரங்கமாயருளிச்செ ய்திருக்கின்றனரோ	अस्य	இந்த
इदं	இதை	जनस्य	ஜனஸமூகத்திற்கு
गृहण	ஏற்றுக்கொள்ளும்.	गतिः	தஞ்சமாக
		भव	இரும்.

मा त्वं प्रोत्साहिता पापैर्देवराजसमप्रभम् । भर्तारं लोकभर्तारमसद्धर्ममुपादधाः ॥ ३० ॥

पापैः	“பாபிஷ்டர்களால்	लोकभर्तारं	உலகமனைத்துக்கும்
प्रोत्साहिता	தூர்போதிக்கப்பெற்ற	भर्तारं	ரகூகராயுமிருக்கும்
त्वं	தேவரீர்	असद्धर्मं	பர்த்தாவை
देवराजसमप्रभं	இந்திரனையொத்த	मा उपादधाः	{ எந்த தர்மசாஸ்திரத் தினுவலில்லாத ஓர் வ ழியில் ஏவ வேண்டாம்.
	தேஜோவானும்,		

न हि मिथ्या प्रतिज्ञातं करिष्यति तवानघः । श्रीमान्दशरथो राजा देवि राजीवलोचनः ॥

देवि	“தேவியாரே!	हि	என்கிறபடியால்
राजीवलोचनः	செந்தாமரைக்கண் ணரும்,	तव	தேவரீருக்கு
श्रीमान्	சூரியாயுமிருக்கும்	प्रतिज्ञातं	அளித்த பிரதித் ஞரைய
दशरथः	தசரத	मिथ्या	பொய்யாக
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	करिष्यति न	செய்யார்.
अनघः	{ பாபத்தில் சிறிதும் ம னம்செல்லப் பெறாத தவர்.		

ज्येष्ठो वदान्यः कर्मण्यः स्वधर्मस्यापि रक्षिता ।
रक्षिता जीवलोकस्य बली रामोऽभिषिच्यताम्

॥ ३२ ॥

बली	“மகா பலிஷ்டராய், எதைச் செய்யவும்	स्वधर्मस्य	தன்னுடைய தர்மத் திற்கு
कर्मण्यः	{ தேர்ச்சிபெற்று விளங்குபவரும், கொடையாளியும்,	रक्षिता	ரகூகரும்,
वदान्यः	பிராணி சமூகத்திற்கு	ज्येष्ठः अपि	மூத்த சூமாரனுமாகிய
जीवलोकस्य	ரகூகரும்,	रामः	சூராமர்
रक्षिता		अभिषिच्यताम्	அபிஷேகம் செய்விக்க ப்பட்டும்.

परिवादो हि ते देवि महान् लोके चरिष्यति । यदि रामो वनं याति विहाय पितरं नृपम् ॥
 देवि “தேவியாரே ! யாதி யதி எழுந்தருளியிடுகின்
 ராம: ஸ்ரீராமர் ரூர் என்றால்
 பிதர் திருத்தந்தையாகிய தேவீருக்கே
 நுப் சக்கிரவர்த்தியாரை இவ்வுலகில்
 விहाय விட்டுப்பிரிந்து, அழிவில்லாத
 वनं காட்டிற்கு அபவாதிகழ்வு
 வழங்கும்.

स्वराज्यं राघवः पातु भव त्वं विगतज्वरा । न हि ते राघवादन्यः क्षमः पुरवरे वसेत् ॥
 राघवः “ஸ்ரீராமர், பட்டணங்களில் உத்த
 स्वराज्यं தனது ராஜ்யத்தை மமானதில்
 पातु பாதுகாத்துவரட்டும். ராघवात् ஸ்ரீராமரைக்காட்டி
 त्वं தேவீர் லும்
 विगतज्वरा மனக்கொதிப்பைத் து
 நந்தவராக
 भव ஆகிவிடும்.
 हि ஏனெனில்,
 रामे हि यौवराज्यस्थे राजा दशरथो वनम् । प्रवेक्ष्यति महेश्वासः पूर्ववृत्तमनुस्सरन् ॥
 रामे “ஸ்ரீராமர் ராஜா சக்கிரவர்த்தியார்,
 यौवराज्यस्थे } இளவரசராய் நிலைபெ ஸ்ரீராமரைக்காட்டி
 हि } ந்றுவிளங்குகையில் முன்னோர்களின்
 தான் ஆசாரமுறையை
 महेश्वासः பெருவில்லாளியாகிய நினைத்து
 दशरथः தசரத காட்டிற்கு
 इति सान्त्वैश्च तीक्ष्णैश्च कैकेयीं राजसंसदि । सुमन्त्रः क्षोभयामास भूय एव कृताञ्जलिः ॥
 सुमन्त्रः ஸுமந்திரர், மேற்கண்டவண்ண
 कृताञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராய், பலவாறாக [மாய்
 राजसंसदि சக்ரவர்த்தியார் நல்வார்த்தைகளாலும்
 ஸபையில் வன்மொழிகளாலும்
 कैकेयीं கைகேயிதேவியாரை மலம் சலிக்கமுயன்
 ரூர்.

इति सान्त्वैश्च तीक्ष्णैश्च कैकेयीं राजसंसदि । सुमन्त्रः क्षोभयामास भूय एव कृताञ्जलिः ॥
 इति “தேவியாரே ! யாதி யதி எழுந்தருள்வார்.”
 भूयः एव अत्सलिवृत्तமனுஸ்सरन्
 सान्त्वैः च कृताञ्जलिः
 तीक्ष्णैः च क्षोभयामास
 नैव सा क्षुभ्यते देवी न च स्म परिदूयते । न चास्या सुखवर्णस्य लक्ष्यते विक्रिया तदा ॥
 सा देवी च अந்ததேவியாரோ, அப்பொழுது
 परिदूयते स्म न சிறிதேனும் மனவருத் இவளது
 தமுறவில்லை. முக ஒளிக்கு
 क्षुभ्यते } சிறிதேனும் மனக்கல நானமச்சயிவைக
 न एव } க்கம்கூட அடைய ளால் வினையும் விகா
 வில்லை. ரம்கூட
 लक्ष्यते न காணப்படவில்லை.

इति सान्त्वैश्च तीक्ष्णैश्च कैकेयीं राजसंसदि । सुमन्त्रः क्षोभयामास भूय एव कृताञ्जलिः ॥
 इति “தேவியாரே ! யாதி யதி எழுந்தருள்வார்.”
 भूयः एव अत्सलिवृत्तமனுஸ்सरन्
 सान्त्वैः च कृताञ्जलिः
 तीक्ष्णैः च क्षोभयामास
 नैव सा क्षुभ्यते देवी न च स्म परिदूयते । न चास्या सुखवर्णस्य लक्ष्यते विक्रिया तदा ॥
 सा देवी च अந்ததேவியாரோ, அப்பொழுது
 परिदूयते स्म न சிறிதேனும் மனவருத் இவளது
 தமுறவில்லை. முக ஒளிக்கு
 क्षुभ्यते } சிறிதேனும் மனக்கல நானமச்சயிவைக
 न एव } க்கம்கூட அடைய ளால் வினையும் விகா
 வில்லை. ரம்கூட
 लक्ष्यते न காணப்படவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे पञ्चत्रिंशः सर्गः ॥
 आदितः श्लोकाः 3875 अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1521

आयुधानि च मुख्यानि नागराः शकटानि च । अनुगच्छन्तु काकुत्स्थं व्याधाश्चारण्यगोचराः॥

मुख्यानि	“ முக்கியமான
आयुधानि च	ஆயுதங்களும்,
नागराः	நகரத்தார்களும்,
शकटानि च	வண்டிகளும்,

अरण्यगोचराः	காடுகளை நன்றாக
व्याधाः च	வேடர்களும், [அறிந்த
काकुत्स्थं	ஶ்ரீராமனை
अनुगच्छन्तु	தொடர்ந்து செல்லட் டும்.

निघ्नन् मृगान् कुञ्जरांश्च पिवंश्चारण्यकं मधु । नदीश्च विविधाः पश्यन्न राज्यस्य स्सरिष्यति ॥

मृगान्	“ மிருகங்களையும்,
कुञ्जरान् च	யானைகளையும்,
निघ्नन्	கொன்றுகொண்டும்,
आरण्यकं	காட்டு
मधु	தேனை
पिवन् च	குடித்துக்கொண்டும்,

विविधाः	பற்பல
नदीः	நதிகளை
पश्यन् च	தாசித்துக்கொண்டும்,
राज्यस्य	ராஜ்யத்தினது
स्सरिष्यति च	ஞாபகம் கொள்ளா திருப்பன்.

धान्यकोशश्च यः कश्चिद्धनकोशश्च मामकः । तौ राममुगच्छेतां वसन्तं निर्जने वने ॥

मामकः	“ நமது
धान्यकोशः	தானியக் களஞ்சியம்
यः	எதொன்றோ,
कश्चित्	அதுவும்
धनकोशः च	தனசாலையும்,
तौ च	அவ்விரண்டும்

निर्जने	மனுஷ்ய ஸஞ்சார
वने	காட்டில் [மற்ற
वसन्तं	வலிக்கும்
रामं	ஶ்ரீராமனை
अनुगच्छेताम्	பின்பற்றி போய் விட்டும்.

यजन् पुण्येषु देशेषु विसृजंश्चाप्तदक्षिणाः । ऋषिभिश्च समागम्य प्रवत्स्यति सुखं वने ॥

पुण्येषु	“ புணிய
देशेषु	சேஷத்திரங்களில்
ऋषिभिः	ரிஷிகளுடன்
समागम्य	இருந்துகொண்டு,
आप्तदक्षिणाः	வராளமான தக்பினை களை

विसृजन्	கொடுத்துக்கொண்டு,
यजन्	யக்ருங்களைச் செய்து கொண்டு,
वने च	காட்டிலும்
सुखं च	குறையின்றியே
प्रवत्स्यति	வாழ்ந்துவாட்டும்.

भरतश्च महाबाहुरयोध्यां पालयिष्यति । सर्वकामैः पुनः श्रीमात्रामः संसाध्यतामिति ॥

रामः पुनः	“ ஶ்ரீராமனோவென்றால்
इति	இப்படியாய்
श्रीमान्	ஶ்ரீமாளாய்
सर्वकामैः	வேண்டியவைகள் எல் லாவற்றோடும்
संसाध्यतां	விளங்கிவாட்டும்.

महाबाहुः	மஹாபாகுவான
भरतः	பரதன்
अयोध्यां च	அயோத்திமாநகரத் தையே
पालयिष्यति	பரிபாலனம் செய்து வாட்டும்.”

एवं ब्रुवति काकुत्स्थे कैकेय्या भयमागतम् । मुखं चास्यागमच्छोषं स्वरश्चापि न्यरुध्यत ॥

एवं
काकुत्स्थे
ब्रुवति
अस्याः
कैकेय्याः च

மேற்கண்டவண்ண
மாய்
தசரதசக்கிரவர்த்தி
யார்
உரைசெய்தவளவில்,
இந்த
கைகேயிதேவியாருக்
கும்

भयं
आगतं
मुखं च
शोषं
अगमत्
स्वरः अपि
न्यरुध्यत

ஏக்கம்
பிடித்துவிட்டது.
முகமும்
வாட்டத்தை
அடைந்தது.
தொனியும்
ஒடுங்கிவிட்டது.

सा विवर्णा सुसंत्रस्ता मुखेन परिशुष्यता । राजानमेवाभिमुखी कैकेयी वाक्यमब्रवीत् ॥

सा
कैकेयी एव
सुसंत्रस्ता
विवर्णा
परिशुष्यता

அந்த
கைகேயிதேவியாரும்
உள்ளமும் உடலும்
நடுக்குற்றவளாய்
நிறம் மாறியவளாய்
வாட்டமடைந்த

मुखेन
अभिमुखी
राजानं
वाक्यं
अब्रवीत्

முகத்தோடு
எதிரில்நின்றുകொண்டு
சக்கிரவர்த்தியாரைப்
பார்த்து
பின்வரும் சொல்லை
சொன்னார்.

राज्यं गतजनं साधो पीतमण्डां सुरामिव । निरास्वाद्यतमं शून्यं भरतो नाभिपत्स्यते ॥

साधो
भरतः
राज्यं
गतजनं
शून्यं
पीतमण्डां

“ஸா துவே !
பரதன்
ராஜ்யத்தை
மனிதரற்றதாய்
வேண்டியபோகங்க
ளெல்லாம் நீங்கியதாய்
ஸாரத்தை குடித்து
விட்டு அடியில் கிட
க்கும் மஷ்டுவாகிய

सुरां
इव
निरास्वाद्यतमं
अभिपत्स्यते न

மத்யத்தை
போன்றதாய்,
ஸாரமொழிந்து பாரக்
கவும் வழங்காததா
யிருப்பதாய்,
ஏற்றுக்கொள்ளமாட்
டான்.”

कैकेय्यां मुक्तलज्जायां वदन्त्यामतिदारुणम् । राजा दशरथो वाक्यमुवाचायतलोचनाम् ॥

मुक्तलज्जायां
कैकेय्यां
अतिदारुणं
वाक्यं
वदन्त्यां

வெட்கத்தை விட்டு
விட்ட
கைகேயிதேவியார்,
கடும்
சொல்லை
சொல்லியபொழுது,

दशरथः राजा
आयतलोचनां
उवाच

தசரதசக்கிரவர்த்தியார்
நீண்டு அகன்ற கண்க
ளையுற்ற அவளைப்
பார்த்து
பின்வரும் பதிலையரு
ளிச்செய்தனர்.

वहन्तं किं तुदसि मां नियुज्य धुरि माऽहिते । अनार्ये कृत्यमारब्धं किं न पूर्वमुपासुधः ॥

अहिते
धुरि
नियुज्य

“சத்ருவாயிருப்
பவளே !
கஷ்டத்தில்
தள்ளிவிட்டு,

वहन्तं
मां
किं
तुदसि

படும்
என்னை
ஏன்
இன்னும் வருத்துகின்
றனை ?

அனாய் { உத்தம ஸ்திரீகரின்
ஒழுக்கத்தை ஒழித்
து விட்டவனோ!
அரவ்ஹ் தலைபிட்டுக்கொண்ட
கூல்ய் காரியத்தில்
பூவ் ஆகியிலேயே

तस्यैतत्क्रोधसंयुक्तमुक्तं श्रुत्वा वराङ्गना । कैकेयी द्विगुणं क्रुद्धा राजानमिदमब्रवीत् ॥

तस्य அவரது
क्रोधसंयुक्तं கோபத்தால் விளைந்த
एतत् இந்த
उक्तं வாக்கை
श्रुत्वा கேட்டு,
वराङ्गना ஸ்திரீரநனமாகும்
कैकेयी கைகேயிதேவியார்

किं ஏன்
उपाह्वयः न பிரத்யேகித்து இதை
யும் கேட்டுக்கொள்ளா
து விட்டுவிட்டனே?
मा இப்படிப் பேசாதே."

द्विगुणं இருமடங்கு
क्रुद्धा கோபங்கொண்டவ
ராஜா
राजानं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்தாள்.

तवैव वंशे सगरो ज्येष्ठं पुत्रमुपाह्वयत् । असमञ्ज इति ख्यातं तथाऽयं गन्तुमर्हति ॥ १६ ॥

तव "தேவரீரது
वंशे एव வம்சத்திலேயே
सगरः ஸகரரென்பவர்
असमञ्जः அஸமஞ்சன்
इति என்று
ख्यातं பெயர்ப்பூண்ட
ज्येष्ठं மூத்த

पुत्रं குமாரனை
उपाह्वयत् காட்டிற்கு ஓட்டிவிட்ட
டிருக்கின்றார்.
तथा அவ்வண்ணமே
अयं இவன்
गन्तुं செல்ல
अर्हति வேண்டியது."

एवमुक्तो धिगित्येव राजा दशरथोऽब्रवीत् । व्रीहितश्च जनः सर्वः सा च तं नावबुध्यते ॥

एवं இவ்வண்ணம்
उक्तः பேசியதற்கு திருச்செ
விசாற்றியருளிய
दशरथः தசரத
राजा சக்கிரவர்த்தியார்,
धिक् 'சிச்சி'
इति एव என்ற ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् சொன்னார். [மட்டும்

जनः ஜனஸமூகம்
सर्वः च எல்லாமும்
व्रीहितः இப்படியுமுண்டோ!எ
னக்கலவரப்பட்டது.
सा च அவள் மட்டும்
तं அதை
अवबुध्यते न சிந்தையில் ஏற்றுக்
கொள்ளவில்லை.

तत्र वृद्धो महामात्रः सिद्धार्थो नाम नामतः । शुचिर्वहुमतो राज्ञः कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

तत्र அச்சமயத்தில்
वृद्धः வயதுமுதிர்ந்தவரும்
महामात्रः மந்திரிமார்களில் சிறந்
கவரும்,
शुचिः புண்யா த்மாவும்,
राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
बहुमतः மிகவும் பிரியமான
வருமான

सिद्धार्थः ஸித்தார்த்தர்
नाम என்று
नामतः பெயருள்ளவர்
कैकेयी கைகேயிதேவியாரைப்
பார்த்து,
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् பேசினார்.

स. तासां वचनं श्रुत्वा प्रकृतीनां नराधिपः । तं तत्याजाहितं पुत्रं तासां प्रियचिकीर्षया ॥

तासां	“அந்த	பரியசிகீர்ஷயா	} நன்மை செய்யவேண் டுமெனும் ஒரு கார ணத்தால்
प्रकृतीनां	உனங்களுடைய	अहितं	
वचनं	விண்ணப்பத்தை	तं	அந்த
श्रुत्वा	கேட்டு,	पुत्रं	குமாாரனை
सः	அந்த	तत्याज	பின்வருமாறு தள்ளி வைத்தனர்.
नराधिपः	மன்னர்		
तासां	அவர்களுக்கு		

तं यानं शीघ्रमारोप्य सभार्यं सपरिच्छदम् । यावज्जीवं विवास्योऽयमिति स्वानन्वशात् पिता ॥

पिता	“தந்தையார்	आरोप्य	ஏற்றியிருக்கச்செய்து,
तं	அவனை	स्वान्	தனது பரிஜனங்களைப் பார்த்து
शीघ्रं	தத்கூடிமே	इति	பின்வருமாறு
सभार्यं	மனைவியுடன் கூடின வளையும்,	अन्वशात्	ஆக்டுராபித் தருளினார்.
सपरिच्छदं	} அவனுக்கு வேண்டிய ஸாமக்கிரிகளோடுகூ. டினவளையும்	अयं	‘இவன்
यानं		ஒரு வாஹனத்தில்	यावजीवं
		विवासः	காட்டில் வஸிக்க வேண்டியவன்.

सफालपिटकं गृह्य गिरिदुर्गाण्यलोकयत् । दिशः सर्वास्त्वनुचरन् स यथा पापकर्मकृत् ॥

यथा	“இப்படியாய்	सर्वाः	எல்லா
पापकर्मकृत्	பாபத்தொழில்	दिशः	திக்குகளிலும்
सः	அவன் [செய்த	अनुचरन्	சென்று
सफालपिटकं	களைவெட்டியோடு கூடிய ஓர் கூடையை	गिरिदुर्गाणि तु	மலைகளிலும் காடு களிலும்
गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு,	अलोकयत्	திரிந்தனர்.

इत्येनमत्यजद्राजा सगरो वै सुधार्मिकः । रामः किमकरोत् पापं येनैवमुपरुध्यते ॥ २६ ॥

सुधार्मिकः	“மகா தர்மவீட்டாராகிய	एवं	இப்படி
सगरः	ஸகர	उपरुध्यते	காட்டில் வைக்கப்பட்ட டான்.
राजा	மன்னர்,	रामः	ஸ்ரீராமர்
इति	இப்படியாய்	किं	என்ன
एनं	இவனை	पापं वै	அடாத காரியத்தை
अत्यजत्	துறந்தனர்.	अकरोत्	செய்திருக்கின்றார்?
येन	இக்காரணத்தால்		

न हि कञ्चन पश्यामो राघवस्यैरागुणं वयम् । दुर्लभो ह्यस्य निरयः शशाङ्कस्येव कल्पषम् ॥

राघवस्य “ஸ்ரீராமருக்கு
अगुणं தீருணம்
कञ्चन ஏதேனுமொன்றை
वयं நாங்கள் [யாவது
पश्यामः न கண்டிலோம்.
शशाङ्कस्य த்விதியாதிசந்திர
னுக்கு

इव எவ்வண்ணமோ, அவ்
वண்ணामे வண்ணமே
अस्य हि இவருக்கும்
निरयः { நரகத்திற்கு உரிமை
விளைவிக்கும் பாப
மென்பது
दुर्लभः हि அணுகவே அணு
காதே.

अथवा देवि दोषं त्वं कञ्चित् पश्यसि राघवे ।

देवि “தேவியாரே!
अथवा இப்படியில்லையென்
றால்

राघवे ஸ்ரீராமரிடத்தில்
त्वं தேவரீர்
कञ्चित् ஏதேனுமொரு
दोषं குற்றத்தை
पश्यसि அறிந்திருக்கின்றீர்,

तपद्य ब्रूहि तत्त्वेन ततो रामो विवास्यताम् ॥

ततः என்கிறதாயிருந்தால்
तं அதை
तत्त्वेन எனையும்மறைக்காமல்
ब्रूहि தேவரீர் வெளியிடும்.
अद्य இப்பொழுது
रामः ஸ்ரீராமன்
विवास्यताम् வனத்திற்கு அனுப்பி
விடப்பட்டும்.

अदुष्टस्य हि संत्यागः सत्यथे निरतस्य च । अप्राप्तस्य विवासोऽयं वनेषु सुयशस्विनः ॥

निर्दहेदपि शकस्य द्युतिं धर्मनिरोधनात् ॥ २९ ॥

अदुष्टस्य “ஒரு தோஷத்தை
யும் செய்யாதவனாய்
हि அதனால்
अप्राप्तस्य எவ்வித தண்டனைக்கு
மாளாகாதவனாய்
सुयशस्विनः மஹாயசஸ்பெற்று
விளங்குபவனாய்
सत्यथे நன்னெறியில்
निरतस्य च எப்பவும் ஒழுக்குபவ
वनेषु காடுகளில் [னுக்கு

अयं இப்படி.
संत्यागः தள் எரிவைக்கப்பட்டு,
विवासः வாஸமென்பது
धर्मनिरोधनात् { தர்மவிதிகளுக்கு
விரோதமாயிருக்கின்
றமையால்
शकस्य अपि தேவேந்திரனுக்குங்
கூட
द्युतिं தேஜஸ்ஸை
निर्दहेत् தஹித்துவிடும்.

तदलं देवि रामस्य श्रिया विहृतया त्वया । लोकतोऽपि हि ते रक्ष्यः परिवादः शुभानने ॥

शुभानने { “நல்லதையே சொல்
லும் திருவாய் படை
க்கப்பெற்ற
देवि தேவியாரே!
तत् ஆனபடியால்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
त्वया தேவரீரால்

विहृतया தடைபட்ட
श्रिया திருவபிஷேகத்தால்
ते अपि தேவரீருக்கும்
लोकतः உலகத்தாரிடமிருந்து
परिवादः நிந்தை
अलं எள்ளளவும்
रक्ष्यः हि உண்டாகலாகாது.”

श्रुत्वा तु सिद्धार्थवचो राजा श्रान्तरस्वनः । शोकोपहतया वाचा कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

सिद्धार्थवचः	ஸித்தார் த்தரின் திரு வாக்குக்கு	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப் பார்த்து
श्रुत्वा	திருச்செவிசாற்றி யருளிய	शोकोपहतया	{ சோகத்தால் மனவேத னையை நன்கு விளங் கக்காட்டுகின்ற
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	वाचा	சொற்கொண்டு
श्रान्तरस्वनः	அதி ஆயாசத்தால் தொனிகுன்றியவராகி	तु	இவ்விஷயத்தில்
		इदं	பின் வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தனர்.

एतद्वचो नेच्छसि पापवृत्ते हितं न जानासि ममात्मनो वा ।

आस्थाय मार्गं कृपणं कुचेष्टा चेष्टा हि ते साधुपथादपेता ॥ ३२ ॥

पापवृत्ते	{ “பாபத் தொழிலுக் குத்துணர் துவிட்ட வளே !	मम	என்னுடையவும்
कृपणं	{ ஒரு காரியத்தால் வி ளையும் தீங்கை அறி யாதிருக்கும்	आत्मनः वा	உன்னுடையவும்
मार्गं आस्थाय	மார்க்கத்தைப்பற்றி	हितं	ஹிதமென்னதென் பதை
कुचेष्टा	துஷ்டச் செய்கை	जानासि न	நீ கண்டுகொள்ளாதி ருக்கின்றனை.
एतत्	இந்த [யைப் புரியும் நீ	ते	உனது
वचः	ஹிதமான போத னையை	चेष्टा	தற்கால நடவடிக்கை
इच्छसि न	ஏற்றுக்கொள்ளாதி ருக்கின்றனை.	साधुपथात्	நல்லோர்களொழுகும் மார்க்கத்திலிருந்து
		अपेता हि	எங்கேயோ ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றதே.

अनुव्रजिष्याम्यहमद्य रामं राज्यं परित्यज्य सुखं धनं च ।

सहैव राज्ञा भरतेन च त्वं यथासुखं भुङ्क्ष्व चिराय राज्यम् ॥ ३३ ॥

अद्य	“இப்பொழுதே	त्वं च	நீ மட்டும்
अहं	நான்	राज्ञा	மன்னனாகிய
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்	भरतेन	பரதனுடன்
सुखं	போகத்தையும்,	सह	கூடயிருந்துகொண்டு
धनं च	பொருளையும்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
परित्यज्य	தூறத்துவிட்டு,	चिराय	வெகுகாலம்
रामं	ஸ்ரீராமனை	यथासुखं एव	உன் மனோபிஷ்டத் தீன்படியே
अनुव्रजिष्यामि	பின்பற்றி புறப்பட்டு போய்விடுகின்றேன்.	भुङ्क्ष्व	ஆண்டு வருவாயாக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥

सप्तत्रिंशः सर्गः—மும்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 37 ||

चिरपरिधानम्—மரவீரியுட்பது.

महामातृवचः श्रुत्वा रामो दशरथं तदा । अन्वभाषत वाक्यं तु विनयज्ञो विनीतवत् ॥१॥

तदा { இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்
மந்திரிமார்களின் முக்
மஹாமாதவசு: { கியமானவரின் சொ
ல்லுக்கு
श्रुत्वा { திருச்செவி சாற்றி,
எவரெவர்களிடத்தில்
विनयज्ञः { எந்தெந்த ஸம்பவங்க
ளில் எப்படி நடந்து
கொள்ளவேண்டுமெ
ன்பதில் நிபுணராகிய

रामः ஸ்ரீராமர்,
दशरथं தசரதசக்கிரவர்த்தி
யைப் பார்த்து,
विनीतवत् வெகு மரியாதையாக
तु இதுவிஷயத்தில்
वाक्यं பின்வரும் திருவாக்கை
अन्वभाषत திருவாய்மலர்ந்தருளி
ஞர்.

त्यक्तभोगस्य मे राजन् वने वन्येन जीवतः । किं कार्यमनुयात्रेण त्यक्तसङ्गस्य सर्वतः ॥

राजन् " சக்கிரவர்த்தியாரே!
त्यक्तभोगस्य போகங்களைத் துறந்
துவிட்டவனும்,
सर्वतः முற்றிலும்
त्यक्तसङ्गस्य எதுவும் மனப்பற்று
ற்றவனும்
वने வனத்தில்

वन्येन { காட்டில் கிடைக்கும்
பலமூலங்களைக்கொ
ண்டு
जीवतः காலங்கழிக்கும்
मे அடியேனுக்கு
अनुयात्रेण பரிவாரஜனத்தால்
कार्यं உபயோகம்
किम् என்ன?

यो हि दत्त्वा द्विश्रेष्ठं कक्ष्यायां कुरुते मनः । रज्जुस्नेहेन किं तस्य त्यजतः कुञ्जरोत्तमम् ॥

यः " எவனோ ஒருவன்
द्विश्रेष्ठं சிலாக்கியமான
யானையை
दत्त्वा கொடுத்துவிட்டு,
कक्ष्यायां { யானையின் வயற்றைச்
சுற்றி விம்மாஸைத்
தைச் சேர்த்துக் கட்
டப்படும் பட்டையில்
मनः कुरुते ஆசைவைக்கின்றான்,
तथा मम सतां श्रेष्ठ किं ध्वजिन्या जगत्पते । सर्वाण्येवानुजानामि चिराण्येवानयन्तु मे ॥

हि என்றால்
कुञ्जरोत्तमं உத்தமமான யானை
त्यजतः துறந்துவிட்ட [யை
तस्य அவனுக்கு
रज्जुस्नेहेन { பட்டையில் மாத்தி
ரம் மனப்பற்று வை
த்திருப்பதனால்
किम् பிரயோஜனம்
யா துள்ளது?

सतां श्रेष्ठ किं ध्वजिन्या जगत्पते । सर्वाण्येवानुजानामि चिराण्येवानयन्तु मे ॥

सतां "ஸத்புருஷர்களில்
श्रेष्ठ உத்தமராகிய
जगत्पते சக்கிரவர்த்தியாரே!
तथा அவ்வண்ணமே
ध्वजिन्या ஸேனையால்
मम किं எனக்கென்ன பயன்?

सर्वाणि एव எல்லாவற்றையும்
अनुजानामि வேண்டாமென அடி
பணிந்து மறுக்கின்
मे அடியேனுக்கு [நேன்.
चिराणि एव மரவரிகளை மட்டும்
आनयन्तु ிரண்டுவரப்பட்ட
டும்.

खनित्रपिटके चोभे ममानयत गच्छतः । चतुर्दश वने वासं वर्षाणि वसतो मम ॥ ५ ॥

வனே “வனத்தில்
 चतुर्दश பதினான்கு
 वर्षाणि வருஷங்கள்
 वसतः காலங்கழிக்கப் போகி
 गच्छतः ன்றவனாய்
 मम பிரயாணமாய் வந்தி
 அடியேனுக்குருக்கும்

वासं வாஸம் செய்ய
 मम च அடியேனுடையதாய்
 खनित्रपिटके களைவெட்டும் ஒரு சி
 उभे த்தாள், கூடையென்று
 आनयत ம் ஆகிய இரண்டும்
 இப்பொழுதேயிங்கு
 கொண்டுவரப்பட்ட
 டும்.

अथ चीराणि कैकेयी स्वयमाहृत्य राघवम् । उवाच परिधत्स्वेति जनौघे निरपत्रया ॥ ६ ॥

अथ இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்
 कैकेयी கைகேபிதேவியார்,
 जनौघे ஜனக்கூட்டத்தில்
 निरपत्रया { மானக்கேடையினை
 யில் கொள்ளாதவ
 ளாகி
 स्वयं தானே

चिराणि மரவரிகளை
 आहृत्य எடுத்துக்கொண்டு
 राघवं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,
 परिधत्स्व ‘நீ உடுத்திக்கொள்’
 इति என்று
 उवाच ஆக்ரோபித்தருளிணர்

स चीरे पुरुषव्याघ्रः कैकेय्याः प्रतिगृह्य ते ।

पुरुषव्याघ्रः புருஷோத்தமராகிய
 सः அவர்
 कैकेय्याः கைகேபிதேவியாரிட
 ते மிருந்து
 चीरे அந்த
 மரவரிகளிரண்டையும்

सूक्ष्मखं परिक्षिप्य मुनिवस्त्रायवस्त ह ॥

प्रतिगृह्य திருவுளமுவந்து
 वाङ्गुक्कொண்டு,
 सूक्ष्मखं ह பித்தகவாடையையே
 परिक्षिप्य களைந்து,
 मुनिवस्त्रायि தபவிகளுக்குரிய
 अवस्त ஆடைகளை
 தரித்துக்கொண்டார்.

लक्ष्मणश्चापि तत्रैव विहाय वसने शुभे । तापसाच्छादने चैव जग्राह पितुरग्रतः ॥ ८ ॥

लक्ष्मणः अपि लக்ஷ்மணரும்
 शुभे விலையுயர்ந்த
 वसने च வேஷ்டியையும் உத்த
 तत्र च அப்பொழுதே
 पितुः திருத்தந்தையின்

अग्रतः एव முன்னிலையிலே
 विहाय களைந்து,
 तापसाच्छादने एव தவசிகளின் உடைக
 जग्राह னையே
 உடுத்திக்கொண்டனர்.

अथात्मपरिधानार्थं सीता कौशेयवासिनी । समीक्ष्य चीरं संत्रस्ता पृषती वागुरामिव ॥

कौशेयवासिनी மெல்லிய பட்டாடை
 களை தரிக்கும்
 सीता சீதாப்பிராட்டியார்
 चीरं ஓர் மரவரியை
 अथ அப்பொழுது
 आत्मपरिधानार्थं { தாமுட்பத்தற்காக
 கொண்டுவரப்படுகி
 றதை

समीक्ष्य கவனித்து,
 पृषती பெண்மான்
 वागुरां பிடிப்பதற்காக போட
 ப்படும் வலையை
 इव கண்டாலெவ்வண்ண
 மே ஆவ்வண்ணமே
 संत्रस्ता மிக நடுக்கமுற்றனர்.

सा व्यपन्नपमाणेव प्रगृह्य च सुदुर्मनाः । कैकेय्याः कुशचीरे ते जानकी शुभलक्षणा ॥
अश्रुसंपूर्णनेत्रा च धर्मज्ञा धर्मदर्शिनी । गन्धर्वराजप्रतिमं भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ११ ॥

शुभलक्षणा	{ यावராலும் மெச்சத் தக்க உத்தமகுணங் களமையப்பெற்றவ ளும்,	प्रगृह्य	கைரீட்டி வாங்கிக் கொண்டு
धर्मज्ञा	பாதிவரத்யமின்னதெ ன்றறிந்தவளும்,	सुदुर्मनाः	மிகவும் மனம் நொந் தவளாகி
धर्मदर्शिनी च	{ பாதிவரத்யதர்மத்தை யனுஷ்டித்தாக்காட் டுகிறவளுமாகிய	अश्रुसंपूर्णनेत्रा	நீர் ததும்பும் கண்க ளற்றவளாகி
सा	அந்த	गन्धर्वराजप्रतिमं	கந்தர்வராஜனடோல் விளங்கும்
जानकी	ஜானகீதேவியார்	भर्तारं	கணவனைப்பார் த்து
ते	அந்த	व्यपन्नपमाणा इव	சிறிது வெட்கப்பட் டுக்கொண்டு
कुशचीरं च	மரவுரிகளிரண்டையும்	इदं	பின்வருமாறு
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரிட மிருந்து	अब्रवीत्	வினாவினள்.

कथं नु चीरं बध्नन्ति मुनयो वनवासिनः । इति ह्यकुशला सीता सा मुमोह मुहुर्मुहुः ॥

वनवासिनः	“ வனவாஸிகளாகும்	अकुशला	கஷ்டத்திற்காளாகி
मुनयः	முனிவர்கள்,	सा	அந்த [விட்ட
चीरं	மரஉரியை	सीता हि	வீதாப்பிராட்டியா ரும்
कथं नु	எப்படித்தான்	मुहुः मुहुः	ஒருக்கூண்டீராம்
बध्नन्ति	உடுத்திக்கொள்ளுகி றார்கள் ? ”	मुमोह	{ ஒன்றும் செய்யத்தெ ரியாது பிரமித்து நின்றவிட்டாள்.
इति	இப்படியாய் சொல்லி விட்டு,		

कृत्वा कण्ठे च सा चीरमेकमादाय पाणिना । तस्थौ ह्यकुशला सीता व्रीडिता जनकात्मजा ॥

सा	அந்த	पाणिना	கையில
जनकात्मजा	ஜனகமஹாராஜரின் திருமகளாகிய	आदाय	வைத்துக்கொண்டு,
सीता	வீதாப்பிராட்டியார்	अकुशला	இதில் இதற்குமுன் ப ழக்கமில்லாதவள்
चीरं	மரஉரி ஒன்றை	हि	என்கிற காரணத்தால்
कण्ठे	கழுத்தில்	व्रीडिता	நாணமுற்றவளாகி
कृत्वा च	தரித்துக்கொண்டு,	तस्थौ	நின்றனகொண்டிருந்த னள்.
एकं	மற்றொன்றை		

तस्यास्तत्क्षिप्रमागम्य रामो धर्मभृतां वरः । चीरं बबन्ध सीतायाः कौशेयस्योपरि स्वयम् ॥

धर्मभृतां . தர்மநெறியில் பிறழா
து நடப்பவர்களில்
वरः . உத்தமராகிய
रामः . ஸ்ரீராமர்,
क्षिप्रं . தகூடணமே
सीतायाः . வீதாப்பிராட்டியாரு
க்கு
आगम्य . எதிர்தோக்கிக்கிட்டு,

तस्याः . அவளது
कौशेयस्य . வெண்பட்டாடைக்கு
उपरि . மேலே
तत् . அந்த
चीरं . மரஉரியை
स्वयं . தானே
बबन्ध . உடுத்தருளினார்.

रामं प्रेक्ष्य तु सीताया बध्नन्तं चीरमुत्तमम् । अन्तःपुरगता नार्यो सुसुचुर्वारि नेत्रजम् ॥

अन्तःपुरगताः . அந்தப்புரத்திலிருக்
கும்
नार्यः . ஸ்திரீகள்,
उत्तमं . ஸர்வோத்தமராகிய
रामं . ஸ்ரீராமரை,
सीतायाः तु . வீதாப்பிராட்டியாரு
க்கு

चीरं . மரஉரியை
बध्नन्तं . உடுத்துக்கொண்டிரு
க்கின்றவராய்
प्रेक्ष्य . கண்ணுற்று,
नेत्रजं . கண்களிலிருந்துவரும்
वारि . கண்ணீரை
सुसुचुः . சொரிந்தார்கள்.

ऊचुश्च परमायस्ता रामं ज्वलिततेजसम् । वत्स नैवं नियुक्तेयं वनवासे मनस्विनी ॥

परमायस्ताः { ஸஹிக்கமுடியாத
மனவருத்தமுற்ற
ஆவர்கள்
ज्वलिततेजसं . தேஜோமயமாய்விளங்
கும்
रामं . ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
ऊचुः . பின்வருமாறு சொன்
னார்கள்.

वत्स . “அருமைத்திரு
மைந்தா!
मनस्विनी . ஸர்வப்ரகாரத்திலும்
நற்குணங்கள் பெற்று
इयं च . இவளோ [விளங்கும்
वनवासे . வனவாஸத்திற்கு
एवं . இப்படி
नियुक्ता न . நியமிக்கப்படாதவள்.

पितृवाक्यानुरोधेन गतस्य विजनं वनम् । तावद्दर्शनमस्या नः सफलं भवतु प्रभो ॥१७॥

प्रभो { “எதையும்தோஷமின்
றிச் செய்துமுடிக்க
तिरुமையுற்றவனே!
पितुः . திருத்தந்தையாரின்
वाक्यानुरोधेन { நியமனப்படியே நடக்
கவேண்டுமென்ற கா
रणத்தால்
विजनं . ஜனசஞ்சாரமற்ற

वनं . காட்டிற்கு
गतस्य तावत् . நீபோய்திரும்பிவரும்
अस्याः . இவளுடைய[வரையில்
दर्शनं . தர்சனமானது
नः . எங்களுக்கு
सफलं . ஸகல மனோபீஷ்டங்க
ளையும் தருகின்றதாய்
भवतु . விளங்கட்டும்.

लक्ष्मणेन सहायेन वनं गच्छस्व पुत्रक । नेयमर्हति कल्याणी वस्तुं तापसवदने ॥ १८ ॥

புலக “குழந்தாய்!
 சहायेन கூட்டாளியாகிய
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனோடு
 वनं காட்டிற்சூ
 गच्छस्व நீ செல்லுக.

कल्याणी பாக்யங்களுக்கே உரிய
 इयं இவள்
 तापसवत् தபஸ்வினியைப்போல்
 वने காட்டில்
 वस्तुं வாஸம்செய்ய
 अर्हति न உரியவளல்லள்.

कुरु नो याचनां पुत्र सीता तिष्ठतु भामिनी । धर्मनित्यः स्वयं स्थातुं न हीदानीं त्वमिच्छसि ॥

புல “குழந்தாய்!
 नः எங்கள்சூ
 भामिनी ‘தேஜோமயமாய்
 விளங்கும்
 सीता வலிதை
 तिष्ठतु இங்கேயேயிருக்கட்
 டும்’ என்கிற
 याचनां வேண்டுகோலை
 कुरु நீ செய்யக்கடவை,
 त्वं நீ

धर्मनित्यः { பித்ருவாக்யபரிபாலனை
 தர்மமொன்றையே
 ஸர்வமுமாய் கொண்
 டிருக்கின்றவனாய்,
 हि இருக்கின்றபடியால்
 इदानीं இப்பொழுது
 स्वयं நீயும்
 स्थातुं இங்கிருக்க
 इच्छसि न ஏற்றுக்கொள்ளமாட்
 டாய்.”

तासामेवंविधा वाचः शृण्वन् दशरथात्मजः । बन्धैव तदा चीरं सीतया तुल्यशीलया ॥

तासां அவர்களுடைய
 एवंविधाः இப்படிப்பட்ட
 वाचः வார்த்தைகளுக்கு
 शृण्वन् திருச்செவி சாற்றிய
 குறிய
 दशरथात्मजः { தசரதசக்கிரவர்த்தி
 யாரின் திருக்குமார
 னாகிய அவர்

तदा அப்பொழுது
 तुल्यशीलया தம்மைப்போன்ற
 சிலமுற்ற
 सीतया வலிதாப்பிராட்டியாரு
 க்கு (ஆர்ஷம்)
 चीरं மரஉரியை
 बन्ध एव கட்டவே கட்டினார்.

चिरे गृहीते तु तया समीक्ष्य नृपतेर्गुरुः । निवार्य सीतां कैकेयीं वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥

तया அவளால்
 चीरे மரஉரி
 गृहीते உடுத்துக்கொள்ளப்
 பட்டவளவில்
 नृपतेः சக்கிரவர்த்தியாரின்
 गुरुः குருவாகிய
 वसिष्ठः வஸிஷ்டபகவான்
 सीतां வலிதாப்பிராட்டியாரு
 க்கு
 तु இவ்விஷயத்தில்

निवार्य { கைஸம்னோயால் தன்
 ஆதரவை நன்குவிள
 ங்கக் காட்டிவிட்டு,
 कैकेयीं கைகேயிதேவியாரை
 समीक्ष्य நன்குவிழித்துநோக்கி,
 वाक्यं பின்வரும் திருவாக்
 கை
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தரு
 ளினார்.

अतिप्रवृत्ते दुर्मेधे कैकेयि कुलपांसनि । वञ्चयित्वा तु राजानं न प्रमाणेष्वतिष्ठसे ॥ २२ ॥

दुर्मेधे	“असட்டுத்தனமதிகரித் தவளாய்	वञ्चयित्वा तु	திரஸ்கரித்துவிட்டு, இவ்விஷயத்தில்
अतिप्रवृत्ते	வரம்புகடந்து நடக் கின்றவளாய்,	प्रमाणे	{ ஒருவன் தனக் கேற்ப ட்டுள்ள அதிகாரத் தெல்தெதை செய்ய லாம் எதெதை செய் யலாகதென்கிற பிர மாணத்தில்
कुलपांसनि	{ சீமைக்கே அபகீர்த்தி விளைவிக்கின்றவளா ய் நடக்கும்	अवतिष्ठसे न	{ தேவரீர் இருக்காதி ருக்கின்றீர்.
कैकेयि	கைகேயிதேவியாரே!		
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாவார		

न गन्तव्यं वनं देव्या सीतया शीलवर्जिते । अधिष्ठास्यति रामस्य सीता प्रकृतमासनम् ॥

शीलवर्जिते	{ “நியாய வழிகளுக்கு அப்புறப்பட்டு நடக் கின்றவளே!	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
सीतया	சீதா	प्रकृतं	ஏற்பட்டதாயுள்ள
देव्या	தேவியாரால்	आसनं	சிக்காசனத்தில்
वनं	காட்டிற்கு	सीता	வீ தாப்பிராட்டியார்
गन्तव्यं न	எழுந்தருளப்படவே ண்டியதில்லை.	अधिष्ठास्यति	வீற்றிருந்து அரசு புரியட்டும்.

आत्मा हि दाराः सर्वेषां दारसंग्रहवर्तिनाम् । आत्मेयमिति रामस्य पालयिष्यति मेदिनीम् ॥

दारसंग्रहवर्तिनां	“இல்லற ஒழுக்கத்தி லிருக்கும்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
सर्वेषां	யாவருக்கும்	आत्मा	ஆத்மாவாகும்
दाराः हि	பத்தினிகள் தான்	इयं	இவள்
आत्मा इति	ஆத்மாவாகின்றபடி யால்	मेदिनीं	பூமியை
		पालयिष्यति	பரிபாலனம் செய்து வரலாம்.

अथ यास्यति वैदेही वनं रामेण संगता । वयमत्रानुयास्यामः पुरं चेदं गमिष्यति ॥२५॥

रामेण	“ஸ்ரீராமரோடு	वयं	நாங்கள்
सङ्गता	பின்பற்றியவளாய்	अत्र	அவ்விடத்திற்கு
वैदेही च	வைதேகிதேவியாரும்	अनुयास्यामः	கூடப்போய்விடுவோம்.
वनं	வனத்திற்கு	इदं	இது (வனம்)
यास्यति	எழுந்தருளிவிடுகின்	पुरं	ஐனங்கள் நிறைந்த பெரும் பட்டணமாக
अथ	என்றால், [ரூர்	गमिष्यति	ஆகிவிடும்.

अन्तपालाश्च यास्यन्ति सदारी यत्र राघवः । सहोपजीव्यं राष्ट्रं च पुरं च सपरिच्छदम् ॥

राघवः श्रीरामர்
 सदारः தர்மபத்னீ சமேதராய்
 यत् { எவ்விடத்தில் எழுந்த
 ருளியிருக்கின்றாரோ
 அவ்விடத்திற்கு
 ராஜ்ய எல்லைகளிலிருந்
 து ராஜ்யத்தைக்காக்க
 கும் தண்டநாயகர்
 களும்
 सहोपजीव्यं சக்கிரவர்த்தியாரால்
 ஆதரித்துவரப்பட்ட

राष्ट्रं च நாட்டார்கள் எல்லோ
 ரும்,
 पुरं च பட்டணவாஸிகள்
 எல்லோரும்,
 सपरिच्छदं { பட்டணத்திலுள்ள
 எல்லாப்பொருள்க
 ளுடன் கூடியவர்க
 ளாய்
 यास्यन्ति போய்ச்சேர்ந்துவிடு
 வார்கள்.

भरतश्च सशत्रुग्रंथीरवासा वनेचरः । वने वसन्तं काकुत्स्थमनुयास्यति पूर्वजम् ॥ २७ ॥

भरतः च “பரதனும்,
 सशत्रुघ्नः சந்ருக்னனோடுகூடி
 எனவனாய்
 चीरवासाः மரஉரி உடுத்தவனாய்
 वनेचरः வனவாஸியாகி

वने வனத்தில்
 वसन्तं வனிக்கும்
 पूर्वजं தமயனாராகிய
 काकुत्स्थं श्रीராமரை
 अनुयास्यति பின்தொடர்ந்து சென்
 றுவிடுவான்.

ततः शून्यां गतजनां वसुधां पादपैः सह । त्वमेका शाधि दुर्वृत्ता प्रजानामहिते स्थिता ॥

ततः “அப்படியிருப்பதால்
 प्रजानां பிரஜைகளுக்கு
 अहिते அஹிதத்தில்
 स्थिता மனதைமுற்றிலும்செ
 லுத்திவிட்டவளாய்
 दुर्वृत्ता தீயநடை உடையவளா
 ய் விளங்கும்
 त्वं தேவரீர்
 एका ஒருத்தியாய்

गतजनां { ஜனங்களெல்லாம்
 வெளியில் போய்விட்
 டதாய்
 शून्यां சூன்யமாயிருக்கும்
 वसुधां பூமியை
 पादपैः மரங்களோடு
 सह இருந்துகொண்டு
 शाधि அரசுசெய்து வருவீ
 ராக.

न हि तद्भविता राष्ट्रं यत्र रामो न भूपतिः । तद्वनं भविता राष्ट्रं यत्न रामो निवत्स्यति ॥

रामः “शிரீராமர்
 भूपतिः மன்னராய்
 यत्न न { எந்த இடத்தில் விஜ
 யம்செய்யாதிருக்கி
 ண்ருரோ
 तत् அது
 राष्ट्रं நாடாக

भविता न ஆகமாட்டாது.
 रामः श्रीராமர்
 निवत्स्यति எழுந்தருளி வாஸம்
 यत्न எதுவோ [செய்கிறது,
 तत् वनं அந்த காடு
 राष्ट्रं हि திருநாடாக
 भविता விளங்கும்.

न ह्यदत्तां महीं पित्रा भरतः शास्तुमर्हति । त्वयि वा पुत्रवद्वस्तुं यदि जातो महीपतेः ॥

भरतः हि	“பரதனோவென்றால்	शास्तुं	அரசர் ஒருவதற்குத்
महीपतेः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு		தானாகட்டும்
जातः	பிறந்தவன்.	त्वयि	தேவரீரிடத்தில்
यदि	அப்படியிருப்பதால்	पुत्रवत्	திருக்குமாரனுயிருந்
पित्रा	திருத்தந்தையால்		துகொண்டு
अदत्तां	திருவுளமுவந்து அ	वस्तुं वा	வஸிக்கத்தானாகட்டும்
महीं	பூமியைளித்தருளாத	अर्हति न	உடன்படமாட்டான்.

यद्यपि त्वं क्षितितलाद्गगनं चोत्पतियसि । पितृवंशचरित्रज्ञः सोऽन्यथा न करिष्यति ॥३१॥

त्वं	“தேவரீர்	पितृवंश-	} பிதாவினது முன்னே
क्षितितलात्	பூமியிலிருந்து	चरित्रज्ञः	
गगनं च	ஆகாசத்தில்		ங்களில் நிபுணனாகிய
उत्पतियसि	} துள்ளிப்பறந்தாலும்,	सः भपि	அவன்மட்டும்
यदि		எழும்பி எழும்பி	अन्यथा
	விழுந்தாலும்	करिष्यति न	நடக்கமாட்டான்.

तच्चया पुत्रगर्धिन्या पुत्रस्य कृतमप्रियम् । लोके हि न स विद्येत यो न राममनुव्रतः ॥

तत्	“ஆகையால்	कृतं	விளைவிக்கப்பட்டிருக்
पुत्रगर्धिन्या	} திருக்குமாரனுக்கு ஸ கல பாக்யங்களையும் சேசுரித்துக் கொடுக் கவேண்டுமென்கிற வாத்ஸல்யமுடைய	हि	ஏனெனில் [கிறது.
		लोके	இவ்வுலகில்
		रामं	ஸ்ரீராமரை
		अनुव्रतः न	தஞ்சமென அனுஸரி யாதவன்
त्वया	தேவரீரால்	यः सः	எவனோ, அப்படிப் பட்ட ஒருவனும்
पुत्रस्य	திருக்குமாரனுக்கு	विद्येत न	இல்லை.
अप्रियं	இஷ்டமில்லாதது		

द्रक्ष्यस्यद्यैव कैकेयि पशुव्यालमृगाद्विजान् । गच्छतः सह रामेण पादपांश्च तदनुस्वान् ॥

कैकेयि	“கைகேயிதேவியாரே!	गच्छतः	தொடர்ந்து செல்லு கின்றவைகளாகவும்
रामेण	ஸ்ரீராமரோடு	पादपांश्च	மரங்களையும்
सह	கூடவே	तदनुस्वान्	} அவன் போனவழியே நோக்கிச்சாய்ந்துகிட க்கின்றவைகளாகவும்
पशुव्याल- मृगाद्विजान्	} ஆடுமாடுகளும், யானை குதிரை, புலி, கரடி- களும், மான்களும், பஹிபறவைகளும்,	अद्य एव द्रक्ष्यसि	

अथोत्तमान्याभरणानि देवि देहि स्नुषायै व्यपनीय चीरम् ।

न चीरमस्याः प्रविधीयतेति न्यवारयत्तद्वसनं वसिष्ठः

॥ ३४ ॥

देवि
अस्याः
चीरं
प्रविधीयते न
अथ
चीरं
व्यपनीय
स्नुषायै

“தேவியாரே!
இவளுக்கும்
மரவுரியானது
விதிக்கப்படவில்லை.
இப்பொழுது
மரவுரியை
களைந்துவிட்டு,
மருமகளுக்கு

उत्तमानि
आभरणानि
देहि
वसिष्ठः
इति
तद्वसनं
न्यवारयत्

சிறந்த
ஆடையாபரணங்களை
தேவரீர் அளியும்.”
வளிஷ்டபகவான்
இன்னும் பின்வருமா
று
அந்த ஆடையைப்
பற்றி
தடுத்துச்சொன்னார்.

एकस्य रामस्य वने निवासस्त्वया वृतः केकयराजपुत्रि ।

विभूषितेयं प्रतिकर्मनित्या वसत्वरण्ये सह राघवेण

॥ ३५ ॥

केकयराजपुत्रि
रामस्य
एकस्य
वने
निवासः
त्वया
वृतः
राघवेण
सह

“கேகயராஜன் திரு
ஸ்ரீராமர் [மகளே!
ஒருவருக்குத்தான்
வனத்தில்
வாஸமானது
தேவரீரால்
நிஷ்கர்ஷித்துவேண்டி
க்கொள்ளப்பட்டது.
ஸ்ரீராமரோடு
கூட

अरण्ये
प्रतिकर्मनित्या
इयं
विभूषिता
वसतु

கானகத்தில்
ஒவ்வொரு வைதிககி
ருத்யத்திற்கும் பக்க
லிலிருக்கவேண்டிய
வளாகிய
இவள்,
நல்ல ஆடையாபரண
ங்களையணிந்தவளாய்
வாஸம் செய்து
வாட்டும்.

यानैश्च मुख्यैः परिचारकैश्च सुसंवृता गच्छतु राजपुत्री ।

वस्त्रैश्च सर्वैः सहितैर्विधानैर्नयं वृता ते वरसंप्रदाने

॥ ३६ ॥

मुख्यैः
यानैः च
सहितैः
परिचारकैः च
सुसंवृता
राजपुत्री

“சிறந்த
வாஹனாதிகளாலும்,
கூடப்படுத்து குற்றே
வல் புரியும்
பரிசாரகர்களாலும்
சுகமாய் கூடப்படுக்கப்
பெற்று விளங்கிய
மஹாராஜின் திரும
களாகிய இவள்

सर्वैः
विधानैः
वस्त्रैः च
गच्छतु
ते
वरसंप्रदाने
इयं
वृता न

எல்லா
ஆபரணங்களோடும்,
நல்ல ஆடைகளோடும்
எழுந்தருளாட்டும்.
தேவரீருக்கு
வரமளித்தகாரியத்தில்
இது
கூடாதென விலக்கப்
படவில்லை.”

तस्मिन् जल्पति विप्रमुख्ये गुरौ नृपस्याप्रतिमप्रभावे ।
नैव स्म सीता विनिवृत्तभावा प्रियस्य भर्तुः प्रतिकारकामा ॥ ३७ ॥

तस्मिन्	அந்த	प्रियस्य	அருமையாகிய
अप्रतिमप्रभावे	ஒப்புயர்வில்லாத பிராவசாலியும்,	भर्तुः	கணவனுருக்கு
विप्रमुख्ये	அந்தனோத்தமரும்,	प्रतिकारकामा	{ திருவுளப்படியே நடப்பதில் ஊக்கம் கொண்டவளாகிய
नृपस्य	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	सीता	வீதாப்பிராட்டியார்
गुरौ	குலகுருவுமாகுமவர்,	विनिवृत्तभावा	{ (மரவரியை) களைந்து விடவேண்டுமெனும்
तथा	மேற்கண்டவண்ணமாய்	एव	மனோபாவமுடையவளாகக்கூட
जल्पति	திருவாய்மலர்ந்தருளியபோது	न स्म	இருந்தாளில்லை.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 3945.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1590.

अष्टात्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३८ ॥

रामेण कौसल्यारक्षणप्रार्थना—புரீராமர் கௌஸல்யையை காத்தருளப் பிரார்த்திப்பது.

तस्यां चीरं वसानायां नाथवत्यामनाथवत् । प्रचुक्रोश जनः सर्वो धिक् त्वां दशरथं त्विति॥

जनः	ஜனங்கள்	दशरथं	தசரதசக்கிரவர்த்தி
सर्वैः	எல்லோரும்,		யாரைப் பார்த்து,
नाथवत्यां	லோகநாதரையே	इति	பின்வருமாறு
	கணவராகவுடைய	प्रचुक्रोश	உரத்த குரலில்
तस्यां	அவள்		சொன்னார்கள்.
अनाथवत्	அனாதைபோல	त्वां तु धिक्	“தேவரீருக்குமிந்தக் கஷ்டமா.”
चीरं	மரஉரியை		
वसानायां	உடுத்திக்கொண்டு நிற்கையில்		

तेन तत्र प्रणादेन दुःखितः स महीपतिः । चिच्छेद जीविते श्रद्धां धर्मे यशसि चात्मनः ॥

तत्र	அப்பொழுது	आत्मनः	தனது
सः	அந்த	जीविते	உயிர்வாழ்வினும்
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	धर्मे	தர்மத்தினும்
तेन	அந்த	यशसि च	புகழினும்
प्रणादेन	பெருஞ்சத்தத்தால்	श्रद्धां	பற்றை
दुःखितः	மிக வருத்தமடைந்தவராகி	चिच्छेद	ஒழித்தனர்.

स निःश्वस्योष्णमैश्वாகस्तां भार्यामिदमब्रवीत् । कैकेयि कुशचीरेण न सीता गन्तुमर्हति ॥

सः	அந்த	इदं	பின்வருமாறு
ऐश्वாகः	{ இஷ்வாகுக்குல மன்ன ராகும் தசரதசக்கிர வர்த்தியார்	अब्रवीत्	ஆக்ஞாபித்தருளினார்.
उष्णं	வெப்பமாக	कैकेयि	“கைகேயி!
निश्वस्य	நெட்டுயிர்த்து,	सीता	வஸ்தை
भार्या	மனைவியாகும்	कुशचीरेण	தருப்பைமரஉரியை உடுத்துக்கொண்டு
तां	அவளைப் பார்த்து,	गन्तुं	போக
		अर्हति न	கூடாது.

सुकुमारी च बाला च सततं च सुखोचिता । नेयं वनस्य योग्येति सत्यमाह गुरुमम ॥

इयं च	“இவளோ	योग्या न	அனர்ஹள்
सुकुमारी	{ துட்பமாகிய திருமே னி படைக்கப்பெற்ற வள்.	इति	என்கிற
सततं	எக்காலத்திலும்	सत्यं च	{ சிரமேற்கொண்டு அ னுஷ்டிக்கவேண்டிய தாயுள்ள நிபந்தனை யைத்தான்
सुखोचिता	பெருமைகளுக்கே உரிய	मम	எனது
बाला	பரிசுத்தர்த்மா.	गुरुः च	குலகுருவும்
वनस्य	‘மரஉரி முதலிய வன ஸபமந்தமான தற்கு	आह	இப்பொழுது அருளி ச்செய்தனர்.

इयं हि कस्यापकरोति किञ्चित्तपस्विनी राजवरस्य कन्या ।

या चीरमासाद्य जनस्य मध्ये स्थिता विसंज्ञा श्रमणीव काचित् ॥ ५ ॥

इयं हि	“இவளோ	चीरं	மரஉரியை
राजवरस्य	மன்னவர்களிலுத்த மரின்	आसाद्य	உடுத்திக்கொண்டு,
कन्या	திருமகள்.	काचित्	யாதோ ஒரு ஸாதா ரண
विसंज्ञा	நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்தவளான	श्रमणी इव	துறவறம் பூண்ட பிச் சைக்காரிபோல
तपस्विनी	{ பதிவிரதாதர்மமொன் றிலேயே ஈடுபட்ட மனை முடைய தபஸ்வினீ.	स्थिता	நிற்கின்றாள்.
या	அந்த இவள்	कस्य	யாருக்கு
जनस्य	ஜனஸமூகத்தினது	किञ्चित्	என்னதான்
मध्ये	முன்னிலையில்	अपकरोति	அபரா தம்பண்ணியி ருக்கிறாள்?

चीराण्यपास्याज्जनकस्य कन्या नेयं प्रतिज्ञा मम दत्तपूर्वा ।
यथासुखं गच्छतु राजपुत्री वनं समग्रा सह सर्वरत्नैः

॥ ६ ॥

जनकस्य “ ஜனகமஹாராஜரின்
கன்யா திருமகளாகுமியவள்
चीराणि मरुदरிகளை
अपास्यात् களைந்து எறிந்துவிட
வேண்டும்.
इयं இந்த
प्रतिज्ञा நிபந்தனையானது
मम என்னுடைய
दत्तपूर्वा கொடுத்து விடப்பட்ட
वरத்திலடங்கியதாக
न இல்லை.

राजपुत्री மஹாராஜரின் திரு
மகள்
सर्वरत्नैः ஸர்வரபாணங்களோடு
सह கூடியவளாய்
समग्रा { தனக்கு வேண்டியதா
யுள்ள ஆடை முதலி
யவைகளுடன் பரிபூர்
ணமாய் விளங்கப்
பெற்றவளாய்
यथासुखं அவள் மனோரதப்
वनं காட்டிற்கு [படியே
गच्छतु போகட்டும்.

अजीवनार्हेण मया नृशंसा कृता प्रतिज्ञा नियमेन तावत् ।

त्वया हि बाल्यात् प्रतिपन्नमेतत्तन्मां दद्वैद्रेणुमिवात्मपुण्यम्

॥ ७ ॥

अजीवनार्हेण “ இறக்கும் காலம்கிட்
मया என்னால் [டினமையால்
नृशंसा கஷ்டமாய் விளைந்து
விட்ட
प्रतिज्ञा பிரதிக்ஞையானது
कृता செய்து விடப்பட்டது.
तावत् இப்பொழுது
त्वया உன்னால்
बाल्यात् அசட்டுத்தனத்தினால்
नियमेन हि { தர்மவிதியெனுமொரு
காரணத்தைக்கொ
ண்டே

एतत् இது
प्रतिपन्नं பெற்றுக்கொண்டு
விடப்பட்டது.
तत् அக்காரணத்தால்
मां என்னை
आत्मपुण्यं { ஒன்றோடொன்று சே
ர்ந்து இழையும் மூங்
கில்,
वेणुं மூங்கிலை
इव எவ்வண்ணமோ
दद्वैत् அவ்வண்ணமே
எரித்து வாட்டுகிறது.

रामेण यदि ते पापे किञ्चित् कृतमशोभनम् ।

पापे “ பாபகருத்யத்தில் து
रामेण ஸ்ரீராமனால்
ते உனக்கு
किञ्चित् ஏதேனுமொரு
अशोभनं அபராதமானது
कृतं यदि செய்து விடப்பட்டதா
कत्ता निरुक्कட்டும்.
अथ என்ற வம்

अपकारः क इह ते वैदेह्या दर्शितोऽथ मे ॥

वैदेह्या வைதேகியால்
ते உனக்கு
इह இவ்வுலகில்
अपकारः செய்யப்பட்ட அபசா
ரம்
मे எனது
दर्शितः மனசாக்ஷிக்கு ஏற்ற
தாயுளது
कः என்ன ?

मृगीवोत्फुल्लनयना मृदुशील तपस्विनी । अपकारं कमिव ते करोति जनकात्मजा ॥ ९ ॥

मृगी	“ பெண்மான்
इव	போன்றவளுநம்,
उत्फुल्लनयना	குளிர்த்து கடாகூழிக்கு ம் கண்களுந் தவளுநம்,
मृदुशीला	எப்படிப்பட்டவரு டையவும் மனவருத் தத்திற்கிடம் கொடா து நடக்கும் ஒழுக்க முடையவளுநம்,

तपस्विनी	பதிவரதா தர்மமொன் றிலேயே ஈடுபட்டுவி ட்ட மனமுடைய த பஸ்வினியும்,
जनकात्मजा	
ते	ஜனகமஹாராஜரின் தி ருமகளுநமாகிய இவள்
कं अपकारं	உனக்கு
इव	என்ன அபகாரத்தை
करोति	எள்ளளவேனும்த செய்திருக்கின்றனள்?

ननु पर्याप्तमेकं ते पापे रामविवासनम् । किमेभिः कृपणैर्भूयः पातकैरपि ते कृतैः ॥ १० ॥

पापे	“பாபத்தொழிலில் து ணைந்துவிட்டவளே !
रामविवासनं	ஸ்ரீராமனை காட்டிற்கு தூரத்துகிறதாகிய
एकं	ஒரு காரியமே
ते	உனக்கு
पर्यासं ननु	மனத்திருப்திவிளைவி க்கவில்லையா என்ன?

भूयः	அதற்குமேலும்
एभिः	இந்த
कृपणैः	அறிவிழந்துகிடப்ப தை நன்கு விளங்கக் காட்டுகின்ற
पातकैः कृतैः	
ते	பாபகிருத்யங்களால்
अपि किम्	உனக்கு இன்னுமேன் ?

प्रतिज्ञातं मया तावच्चयोक्तं देवि शृण्वता । रामं यदभिषेकाय त्वमिहागतमब्रवीः ॥ ११ ॥

देवि	“ தேவியே !
त्वं	நீ
अब्रवीः	பிரார்த்தித்தது
यत्	எதுவோ, அது
अभिषेकाय	திருவபிஷேகங்கொ
इह	இங்கு [ள்ள
आगतं	வந்த

रामं तावत्	ராமனைப் பற்றி
त्वया	உன்னால் மட்டும் தான்
उक्तं	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டதற்கு
शृण्वता	உடன்பட்ட
मया	என்னால்
प्रतिज्ञातम्	பிரதிக்கொரு செய்யப் பட்டது.

तच्चेतत् समतिक्रम्य निरयं गन्तुमिच्छसि । मैथिलीमपि या हि त्वमीक्षसे चीरवासिनीम् ॥

या त्वं	“ எந்த அந்த நீ
तत्	இப்பொழுது
एतत् तु	இதையும்
समतिक्रम्य	அதிக்ரமித்து விட்டு,
मैथिलीं अपि	மைதிலியையும்
चीरवासिनीं	மரவுரி உடுத்திக்கொ ண்டிருக்கின்றவளாக

ईक्षसे	ஆசைப்படுகின்றனை
हि	என்கிறபடியால்
निरयं	நாகத்திற்கு
गन्तुं	போய்ச் சேர
इच्छसि	உரிமை பெறு கின்றனை”.

इतीव राजा विलपन् महात्मा शोकस्य नान्तं स ददर्श किञ्चित् ।

भृशानुरत्वाच्च पापात् भूमौ तेनैव पुत्रव्यसने निमग्नः

॥ १३ ॥

ச: அந்த
 महात्मा மகாத்மாவாரும்
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்,
 इति மேற்கண்டவண்ணம்
 विलपन् மொழிந்தவராய்
 शोकस्य अन्तं துக்கத்தின் கரையை
 किञ्चित् एव சிறிதேனும்
 ददर्श न காணவில்லை.
 पुत्रव्यसने திருக்குமாரனுக்கு
 நேர்ந்த கஷ்டத்தில்

निमग्नः மிக்க மனவருத்த
 मुग्धवराक्षि முற்றவராட்சி
 तेन एव அக்காரணத்
 तिणैल्ये
 शशातुरवात् { முற்றிலும் இந்திரியங்
 கள் அததன் தொழி
 லைச் செய்யா திருந்த
 மையால்
 भूमौ च வெறும் தரையிலேயே
 पशत விழ்ந்துவிட்டனர்.

एवं ब्रुवन्तं पितरं रामः सम्प्रस्थितो वनम् । अवाकिञ्छरसमासीनमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १४ ॥

வன் காட்டிற்கு
 संप्रस्थितः பிரயாணசித்தராய்
 எழுந்தருளியிருக்கும்
 रामः ஸ்ரீராமர்,
 एवं மேற்கண்டவண்ண
 மாய்
 ब्रुवन्तं திருவாய்மலர்ந்தருளி
 யவரும்,

अवाकिञ्छरसं { தலையை சீழே தொங்
 கவிட்டுப்போட்டுக்
 கொண்டிருப்பவராய்
 आसीनं வெறும் தரையில்
 वीर्त्तिरुक्त्तुம்
 पितरं திருத்தந்தையாரைப்
 பார்த்து
 वचनं ஓர் விண்ணப்பத்தை
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् அருளிச்செய்தனர்.

इयं धार्मिक कौसल्या मम माता यशस्विनी । वृद्धा चाक्षुद्रशीला च न च त्वां देव गर्हते ॥

धार्मिक { “ தர்மமொன்றையே
 அனுஷ்டிக்கும் தர்
 मा त्मवाकिय
 देव சக்கிரவர்த்தியாரே !
 मम எனது
 माता च திருத்தாயாரும்
 वृद्धा முதுமைபருவமடைந்
 தவரும்

अक्षुद्रशीला च அசட்டுத்தனலுழுக்க
 न्कुद इल्लातवन्तम्,
 यशस्विनी च வெகு கீர்த்திபெற்ற
 इयं இந்த [வருமாகிய
 कौसल्या கோஸலையார்
 त्वां தேவரீரிடத்தில்
 गर्हते न மனம் கோணும்படி
 நடந்ததில்லை.

मया विहीनां वरद प्रपन्नां शोकसागरम् । अदृष्टपूर्वव्यसनां भूयः सम्मन्तुर्हसि ॥ १६ ॥

वरद { “ எவ்வெவர்களுக்கு
 எந்தெந்த உதவிகளை
 அளிக்க வேண்டுமோ,
 अवरावकरुक्कु அ
 வைகளை அளிக்கத்
 திறமையுற்றவரே !
 मया என்னை
 विहीनां விட்டுப்பிரிந்தவளாய்
 शोकसागरं சோகக்கடலில்
 प्रपन्नां மூழ்கியவராய்,

अदृष्टपूर्व- } இதுவரைபில் கஷ்ட
 व्यसनां } மென்பதையே கண்
 ष्यसनां } டிராதவளாகிய
 இவளை
 भूयः { இதுவரைபில் இருந்த
 தைக்காட்டிலும் அ
 திகமாய்
 सम्मन्तुं ஸம்மானிக்க
 अर्हसि தேவரீர் திருவுளமு
 வக்கக்கடவீர்.

पुत्रशोकं यथा नच्छेत्स्वया पूज्येन पूजिता । मां हि सञ्चिन्तयन्तीयमपि जीवेत्तपस्विनी ॥		
तपस्विनी	“ புண்யா த்மா வாகும்	इयया
इयं	இவள்,	पुत्रशोकं
मां हि .	என்னையே	ऋच्छेत् न यथा
		अद्वेयरातवண்ண
सञ्चिन्तयन्ती अपि	{ எண்ணியெண்ணிக் கவலையுற்றவளாயி ருக்கையிலும்	पूजिता
पूज्येन	பூஜ்யராகிய	जीवेत्
		உயிர்வாழ்ந்திருப் பாள்.

इमां महेन्द्रोपम जातगर्धिनीं तथा विधातुं जननीं ममाहंसि ।

यथा वनस्थे मयि शोककशिता न जीवितं न्यस्य यमक्षयं ब्रजेत् ॥ १८ ॥

महेन्द्रोपम	“ இந் திரபகவானைப் பேணற்றவரே !	ब्रजेत् न यथा तथा	சேர்ந்துவிடாதவண்
वनस्थे	வனவாஸங்கொண்ட	मम	எனது [ணமாய்
मयि	என்னிடத்தில்	जननीं	தாயும்
शोककशिता	கவலையுற்று மனம் நொந்துகிடக்குமிவள்	जातगर्धिनीं	புத்திரவாத்ஸல்யமு டையவளுமாகிய
जीवितं	உயிரை	इमां	இவளை
न्यस्य	விட்டு,	विधातुं	தேற்றியாதரிக்க
यमक्षयं	யமலோகம்	अहंसि	தேவரீர் திருவுளம் பற்றியருள்வீராக”.

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3963

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1608

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

वनगमनापृच्छा—காட்டிற்குப் போக விடைபெற்றுக்கொள்வது.

रामस्य वचनं श्रुत्वा मुनिवैषधरं च तम् । समीक्ष्य सह भार्याभी राजा विगतचेतनः ॥

भायाभिः	மனைவிமார்களோடு	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
सह	கூடியிருந்து கொண்டு	तं च	அவரையும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मुनिवैषधरं	தவவேஷம் பூண்டி ருக்கின்றவராய்
वचनं	திருவாய்மொழிக்கு	समीक्ष्य	உற்றுநோக்கி,
श्रुत्वा	திருச்செவிசாற்றி யருளிய,	विगतचेतनः	மதிமயக்கமுற்றனர்.

नैनं दुःखेन सन्तप्तः प्रत्यवैक्षत राघवम् । न चैनमभिसंप्रेक्ष्य प्रत्यभाषत दुर्मनाः ॥ २ ॥

दुःखेन	மனவேதனையால்	अभिसंप्रेक्ष्य	பார்த்து,
संतप्तः	{ மிக்க பரிதபித்துக் கொண்டிருக்கின்ற வராய்	प्रत्यभाषत न	வாய்திறந்துபேசத் தி றமையற்றிருந்தனர்.
दुर्मनाः	முற்றிலுந் கிடனிழந்த	एनं	இவரை
एनं	இந்த [இவர்	प्रत्यवैक्षत न च	கண்ணெடுத்துப்பார்க் கவும் முடியவில்லை.
राघवं	ஸ்ரீராமரை.		

स सुहूर्तमिवासंज्ञो दुःखितश्च महीपतिः । विललाप महाबाहू, राममेवानुचिन्तयन् ॥ ३ ॥

சு: அந்த
 மஹாபாஹு: மஹாபாகுவான
 மஹீபதி: சக்கிரவர் தீயார்
 சுஹூரீ இவ சிறிதுநேரம் மட்டும்
 அசஞ்: மூர்ச்சையடைந்தவ
 ச அதன் பின்னர் [ராகி

ராம எவ ஸ்ரீராமரையே
 அநுசிந்தயந் நினைந்து நினைந்து
 து:ஸித: மனவேதனைப்படுகின்
 விலலாப பின்வருமாறு
 மொழிந்தனர்.

मन्ये खलु मया पूर्वं विवत्सा बहवः कृताः । प्राणिनो हिंसिता वापि तस्मादिदमुपस्थितम् ॥

பூர்வ் “முன்னுள் மத்தில்
 மயா என்னால்
 பஹவ: ப்ராணின: அநேக உயிர்கள்
 ஹிஸிதா: வருத்தப்படுத்தப்பட்டவைகளாய்
 விவஸா: { குஞ்சுகள், கன்றுகள்,
 புத்திரர்கள், புத்திரி
 கள் இவைகளோடும்
 வர்களோடும் பிரித்
 துவைக்கப்பட்ட
 வைகளாக

கூதா: ஖லு வா செய்யப்பட்டனவோ
 என்னமோ ?
 தஸாத் அபி ஆகையால்தான்
 இத் இது
 உபஸ்தித் இப்பொழுது ஸம்ப
 வித்திருக்கிறதென்று
 மந்யே நான் எண்ணுகிறேன்.

न त्वेवानागते काले देहाच्च्यवति जीवितम् । कैकेय्या क्रिश्यमानस्य मृत्युर्मम न विद्यते ॥

காலே “காலம்
 அனாஹதே வரா திருக்கையில்
 தேஹா உடலினின்று
 ஜீவித் உயிர்
 ச்யவதி ந போவதில்லை.
 து அதனால்தான்

கைகேய்யா கைகேயியினால்
 க்ரிஸ்யமானஸ்ய சித்திரவதைப்பட்டுக்
 கொண்டுருக்கின்ற
 மம எவ எனக்கும்
 மூயு: மரணம்
 வித்யதே ந நேரா திருக்கின்றது.

योऽहं पावकसङ्काशं पश्यामि पुरतः स्थितम् । विहाय वसने सूक्ष्मे तापसाच्छादनात्मजम् ॥

ய: “அப்பிடியிருக்கும்
 அஹ் நான்
 சூக்ஷ்மெ மெல்லிய
 வசநே வேஷ்டியையும், உத்த
 ரீயத்தையும்
 விஹாய களைந்து எறிந்து விட்டு
 பாவுக- } திருக்கல்யாணகூளை
 சங்காஷ் } களை உருவெடுத்துவ
 ந்தவண்ணமாய் விள
 ங்கிக்கொண்டிருக்கி
 ன்றவனாகிய

தாபசாச்சாடனாட்மஜம் { முனிவர்களின் ஆடை
 களை உடுத்திக்கொண்
 டு விளங்குகிறவனா
 கிய திருடகளை
 புரத: எனது முன்னிலையி
 லேயே
 சித்தம் நின்றுகொண்டிருக்
 கின்றவனாக
 பஸ்யாமி { துன்பத்தீ பற்றியும்
 பார்த்துக்கொண்டிரு
 க்கின்றேன்.

एकस्याः खलु कैकेय्याः कृतेऽयं क्रियते जनः । स्वार्थे प्रयतमानायाः संश्रित्य निकृतिं त्विमाम् ॥

इमां निकृतिं तु “இந்த மண்ணுலகடொ
ன்றையே
சंश्रित्य பெரிதாய் பாராட்டி,
स्वार्थे { தான் ஒருவருக்கு
மட்டும் நன்மைபயக்
கத்தக்க கார്യத்தில்

प्रयतमानायाः ஊக்கங்கொண்டிருக்க
कैकेय्याः கைகேயி [கின்ற
एकस्याः कृते ஒருத்தியின் நிமித்தம்
अयं இந்த
जनः खलु இத்தனை ஜனமும்
क्रियते வருத்தமுறுகின்
ரது.”

एवमुक्त्वा तु वचनं बाष्पेण पिहितेक्षणः । रामेति सकृदेवोक्त्वा व्याहृतं न शशाक ह ॥

एवं இப்படிப்பட்ட
वचनं மொழியை
उक्त्वा வெளிப்படையாய்
बाष्पेण சொல்லிவிட்டு,
पिहितेक्षणः கண்ணீரால்
மறைந்த கண்களுற்ற
வராகிய அவர்,

राम “இராம !”
इति என்று
सकृदेव ஒருதரம் மட்டும்
उक्त्वा உரக்கச்சொல்லிவிட்டு
तु அதன்மேல்
व्याहृतं ह வாய்திறந்து பேசவும்
शशाक न திறன்றவராயினர்.

संज्ञां तु प्रतिलभ्यैव सुहृतात् स महीपतिः । नेत्राभ्यमश्रुपूर्णाभ्यां सुमन्त्रमिदमब्रवीत् ॥९॥

सः அந்த
महीपतिः சக்கிரவர்த்தியார்
सुहृतात् एव ஒரு முகூர்த்தகாலத்
संज्ञां தன்ன நிலை [தில்
प्रतिलभ्य பெற்று,
अश्रुपूर्णाभ्यां கண்ணீர் நிறைந்த

नेत्राभ्यां இருகண்களைக்
கொண்டு,
सुमन्त्रं ஸுமந்திரரைப் பார்
तु இவ்விஷயத்தில் [து,
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् ஆக்குரபித்தருளினார்.

औपवाहं रथं युक्त्वा त्वमायाहि हयोत्तमैः । प्रापयैनं महाभागमितो जनपदात् परम् ॥१०॥

त्वं நீர்
औपवाहं மன்னர்களுக்குரிய
रथं ரதமொன்றை [தாகிய
हयोत्तमैः சிறந்தகுதிரைகளோடு
युक्त्वा பூட்டிக்கொண்டு,
आयाहि வாரும்.
इतः இவ்விடத்திலிருந்து

प्रापयैनं महाभागमितो மஹாபாக்யவானான
जनपदात् இவனை
परम् ஜனசஞ்சாரமுற்ற
प्रापय नाடுகளுக்கப்பால்
वैरः வெளியில்
पिता கொண்டுபோய்ச்
माता செரும்.

एवं मन्ये गुणवतां गुणानां फलमुच्यते । पित्रा मात्रा च यत्साधुर्वीरो निर्वास्यते वनम् ॥

गुणवतां च “ஸத்புருஷர்களுக்கு
गुणानां தர்பகிருத்தயங்களி
फलं னுடைய
एवं பூர்வஜன்மபலன்
उच्यते இப்படியாகிறதென்று
यत् கூறப்பட்டிருக்கிறது.
साधुः என்கிறபடியால்தான்
புனியாத்மாவும்

वैरः தருமநெறி பிறழாத
पिता पिதாவாலும்
माता மாதாவாலும்
वनं கானகத்திற்கு
निर्वास्यते ஓட்டிவிடப்படுகின்றான்
मन्ये என்று நான் நினைக்கிறேன்.

राज्ञो वचनमाज्ञाय सुमन्त्रः शीघ्रविक्रमः । योजयित्वाऽऽययौ तत्र रथमश्वैरलंकृतम् ॥१२॥

शीघ्रविक्रमः { ஆக்கினைகளைச் சரியா
ய்க் காலதாமதமின்,
றிச் செய்ய வல்லவ
சுமந்திரர் [ராகிய
ராத் சக்கிரவர்த்தியாரது
வचनं நியமனத்தை
आज्ञाय சிரமேற்கொண்டு,

रथं , ரதமொன்றை
अलंकृतं நன்கு அலங்கரித்து
अश्वैः குதிரைகளை
योजयित्वा பூட்டி,
तत्र அவ்விடத்திற்கு
आययौ கொண்டு வந்து சேர்ந்தனர்.

तं रथं राजपुत्राय सूतः कनकभूषितम् । आचक्षेऽञ्जलिं कृत्वा युक्तं परमवाजिभिः ॥१३॥

सूतः ஸாரதியாரும் சுமந்திரர்
राजपुत्राय சக்கிரவர்த்தியாரின்
रथं திருமகனுக்காக
कनकभूषितं திருத்தேர் ஒன்றை
பொன்மயமாயலங்கரிக்கப்பெற்றதாய்

परमवाजिभिः உக்தம குதிரைகளோடு
युक्तं சித்தமாய்க் கொண்டு
तं वरपब्धि-रुक्किर
अञ्जलिं कृत्वा [தென
आचक्षे अஞ்சலிஹஸ்தராகி
விண்ணப்பம் செய்தனர்.

राजा सत्वरमाह्वय व्यापृतं वित्तसञ्चये । उवाच देशकालज्ञो निश्चितं सर्वतः शुचिम् ॥

देशकालज्ञः { எந்த இடத்திலும் எக்
காலத்திலும் எதை
யும் தோஷமறச்செய்
வதில் நிபுணராகிய
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
वित्तसञ्चये பொக்கிஷக் குவியலில்
शुचिं பரிசுத்தமூர்த்தியாய்
सर्वतः முற்றிலும்

निश्चितं திருவுறுத்தில் நம்பிக்
कैकेपेत्तुறு விளங்கும்
व्यापृतं தனாத்யக்ஷணை
सत्वरं விரைவாக
आह्वय वரவழைத்து,
उवाच பின்வருமாறு ஆக்ஞா
பித்தருளினார்.

वासांसि च महार्हाणि भूषणानि वराणि च । वर्षाण्येतानि संख्याय वैदेह्याः क्षिप्रमानय ॥

वैदेह्याः “வைதேஹிக்கு
एतानि இவ்வளவு
वर्षाणि வருஷங்களுக்கும்
संख्याय கணக்கிட்டுப் போது
महार्हाणि சிலாக்கியமான [மான

वासांसि च ஆடைகளையும்,
वराणि சிறந்த
भूषणानि च ஆபரணங்களையும்
क्षिप्रं சடித்தியில்
आनय கொண்டுவாரு.

नरेन्द्रैवमुक्तस्तु गत्वा कोशग्रहं ततः । प्रायच्छत् सर्वमाहत्य सीतायै सर्वमेव तत् ॥१६॥

नरेन्द्रेण சக்கிரவர்த்தியாரால்
तु இவ்விஷயத்தில்
एवं இவ்விதமாகிய
उक्तः நியமனம்பெற்ற அவர்
ततः தட்சணமே
कोशग्रहं பொருட்சாலைக்குள்
गत्वा சென்று,

सर्व एव எல்லாவற்றையும்
आहत्य எடுத்துக்கொண்டு
तत् सर्वं வந்து,
सीतायै அதெல்லாவற்றையும்
प्रायच्छत् வலீதாரிடடியா
ருக்கு
ஸட்டப்பணம்
செய்தனர்.

सा सुजाता सुजातानि वैदेही प्रस्थिता वनम् । भूषयामास गात्राणि तैर्विचित्रैर्विभूषणैः ॥

वनं	காட்டிற்கு	சுஜாதானி	ஸாமுத்திரிகா லக்ஷணப் படியுள்ள
प्रस्थिता	{ எழுந்தருளச் சித்த மாய் வந்திருக்கின்ற வனம்,	गात्राणि	அவயவங்களில்
सुजाता	அயோனினையாய் அ வதரித்தருளிய	तैः	இந்த
सा	மஹாலக்ஷ்மியாகும்	विचित्रैः	சிறந்த
वैदेही	வைதேகியார்	विभूषणैः	ஆபரணங்களால்
		भूषयामास	அலங்கரித்துக்கொண் டனள்.

व्यराजयत वैदेही वेश्म तत्सुविभूषिता । उद्यतोऽशुमतः काले खं प्रभेव विवस्वतः ॥१८॥

सुविभूषिता	நன்கு அலங்கரிக்கப்	खं	ஆகாசத்தை
वैदेही	வைதேகியார் [பெற்ற	इव	எவ்வண்ணமோ
काले	ஞாயோதயத்தில்		அவ்வண்ணமே
उद्यतः	உதித்த	तत्	அந்த
अंशुमतः	கிரணங்களையுற்ற	वेश्म	திருமாளிகையை
विवस्वतः	ஞாயபகவானது	व्यराजयत	ஒளிபெற்று விளங்கச் செய்தனள்.
प्रभा	ஒளி		

तां भुजाभ्यां परिष्वज्य श्वश्रूवचनमब्रवीत् । अनाचरन्तीं कृपणं मूध्नुपात्राय मैथिलीम् ॥

श्वश्रूः	கணவரின் தாயார் (கோஸலாதேவியார்)	भुजाभ्यां	தனது இரு திருக் கரங்களாலும்
कृपणं	தோஷமுள்ள செய லெதற்கும்	परिष्वज्य	கழுவிபனைத்து,
अनाचरन्तीं	{ இடங்கொடாதவண் ணமாகிய அனுஷ்டா னமுடைய	मूर्ध्नि	உச்சி
मैथिलीं	மைதிலியாரை	उपात्राय	மேடாந்து,
		तां	அவளைப்பார்த்து
		वचनं	பின்வரும் ஹிதோப தேசத்தை
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனர்.

असत्यः सर्वलोकैऽस्मिन् सततं सत्कृताः प्रियैः । भतारं नानुमन्यन्ते विनिपातगतं स्त्रियः ॥

अरिमन्	“இந்த	स्त्रियः	ஸ்திரீகள்
सर्वलोकैः	மானிடவுலகில்	विनिपातगतं	முன்வினையால் கஷ்ட தசையிலிருக்கும்
प्रियैः	கணவர்களால்		
सततं	எக்காலத்திலும்	भतारं	அவரவர் கணவனிடம்
सत्कृताः	ஸத்தரிக்கப்பட்டவர் களாய்	अनुमन्यन्ते न	{ மரியாதையாய் நடந் துகொள்ளுகிறார்களில்லை.
असत्यः	உத்தமகுலங்களில் பிறவாதிருக்கின்ற		

एष स्वभावो नारीणामनुभूय पुरा सुखम् । अल्पामप्यापदं प्राप्य दुष्यन्ति प्रजहत्यपि ॥

पुरा	“இதற்கு முந்தியெல்லாம்	प्राप्य अपि	கண்டு விட்டார்கள் என்றால்
सुखं	{ மனோரதங்களைப் பெறுவதால் விளையும் சுகத்தை	दुष्यन्ति प्रजहति	ஏசிப்பேசுகின்றார்கள். தள்ளிவைக்கின்றார்கள்.
अनुभूय आपदं अस्यां अपि	அனுபவித்துவிட்டு, கஷ்டத்தை அல்லமாயிருந்தாலும்	एषः नारीणां स्वभावः	இது ஸ்திரீகளின் பண்பு (ஸ்வபாவம்).
असत्यशीला विकृता दुर्ग्राहहृदयाः सदा युवत्यः	யுவதசையிலிருக்கும் பெண்களும்	युवत्यः पापसङ्कल्पाः क्षणमात्रविरागिणः ॥	உள்ளத்திலுள்ளதை உள்படி எவராலுமறியமுடியாத உள்ளம் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.
सदा असत्यशीलाः	எப்பொழுதும் நம்பிக்கை துரோகத்தால் விளையும் ஒழுக்கமுடையவர்கள்.	दुर्ग्राह- } हृदयाः }	உள்ளபடி எவராலுமறியமுடியாத உள்ளம் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.
विकृताः	{ कामம், குரோதம், மதம், மாதர்ஸ்யம், டம்பம், லோபம் இதுமுதலிய மனோவிகாரங்களுக்கு ஈடுபட்டு நடக்கின்றவர்கள்.	पाप- } सङ्कल्पाः }	அனியாயத்தொழில் களிலும் மனம் கூசாது துணிந்துவிடும் ஸ்வபாவமுடையவர்கள்.
		क्षणमात्र- } विरागिणः }	ஒரு சூண்ப்பொழுதில் பதியெனும் பந்து தவத்தையே துறந்து விடுபவர்கள்.

न कुलं न कृतं विद्यां न दत्तं नापि संग्रहम् । स्त्रीणां गृह्णाति हृदयमनित्यहृदया हि ताः ॥

ताः	“அவர்கள்	कृतं	{ இதுவரையில் பெற்றுள்ள பேருதவிகளுக்கு நன்றி உணர்தலிலும் நிலைபெறுதிருக்கிறது.
अनित्य- } हृदयाः }	எதெதில் அசஞ்சலாபத்திமை வைக்கவேண்டுமோ, அவைகளில் அப்படி பத்திமைவைக்காத மனம் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.	न	{ எதொன்றைச்செய்தால் மோகூதம் சித்தமாய்ச்சிடைக்குமோ அந்த தவஞானத்திலும் நிலைபெறுதிருக்கிறது.
हि स्त्रीणां हृदयं कुलं	இக்காரணத்தால்தான் ஸ்திரீகளினது உள்ளமானது பிறந்த புகுந்த குலங்களின் உயர்வில்	विद्यां	{ அக்னிசாக்ஷிகமாக வந்தயம்செய்து பாணிக் கிரகணமாய்
गृह्णाति न	நிலைபெற்றிருக்கிற தில்லை.	दत्तं अपि	ஸமர்ப்பணமாயிருப்பதிலும்
		न	நிலைபெறுதிருக்கிறது.

साध्वीनां तु स्थितानां हि शीले सत्ये श्रुते शमे । स्त्रीणां पवित्रं परमं पतिरेको विशिष्यते ॥

शीले	“ பா திவிரத்தியதர்மத் திலும்,	साध्वीनां	புண்யா த்மாக்களா கும்
सत्ये	புண்யத்திலும்,	स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுக்கு
श्रुते	தர்மநூல்களின் உப தேசத்திலும்,	पतिः	கணவன்
	புலன்களையடக்கி கா மக்ரோதங்களுக்கு	एकः हि	ஒருவன் தான்
	இடங்கொடாதவண் ணமாகிய மனத்தேற் சியிலும்	परमं	ஸர்வோத்த்மரூ கிய
शमे		पवित्रं तु	பாவனமாக்குகிற கருவியாய்
स्थितानां	அசஞ்சலபத்தியுடைய	विशिष्यते	விசதமாய் கூறப்பட்டி ருக்கின்றான்.

स त्वया नावमन्तव्यः पुत्रः प्रव्राजितो मम । तव दैवतमस्त्वेष निर्धनः सधनोऽपि वा ॥

प्रव्राजितः	“காட்டிற் கனுப்பிவிட அந்த [ப்பட்ட எனது திருமகன் உன்னால்	निर्धनः	} வறுமைகொண்டு வா ழ்ந்துகொண்டிருக்கி ன்றவகை இருந்தா உனக்கு [லும் சரி,
सः	அவமதிக்கக்கூடியவ இவன் [னல்லன்.	अपि वा	
मम पुत्रः	செல்வப்பெருக்கில் வாழ்ந்துகொண்டிரு ப்பவகை இருந்தா லும் சரி,	तव	} கட்புலனாய் காணப்ப டும் பிரத்யக்ஷதெய் வமாக
त्वया		दैवतं	
अवमन्तव्यः न		अस्तु	எப்பொழுதும் விளங் கட்டும்.”
एषः			
सधनः			

विज्ञाय वचनं सीता तस्या धर्मार्थसंहितम् । कृताञ्जलिरुवाचेदं श्वश्रूमभिमुख्ये स्थिता ॥

सीता	வீதாப்பிராட்டியார்	इदं	பின்வரும்
तस्याः	அவளது	धर्मार्थ-	} எந்த ஒரு தர்மத்தி னால் புருஷார் த்தங்க ளெல்லாம் கிடைக்கு மோ, அதை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிற பலநூல்களின் திர ட்டை
वचनं	பாசரத்தை	सहितं	
विज्ञाय	{ திருவுளத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தோடு அறிந்துகொண்டு, எதிரே நின்றகொண்டு, அஞ்சலிஹஸ்தளாகி கணவரின் திருத்தா யாரைப்பார்த்து	उवाच	பதிலாக பிரசாரம் செ ய்தருளினான்
अभिमुख्ये			
स्थिता			
कृताञ्जलिः			
श्वश्रूं			

करिष्ये सर्वमेवाहमार्या यदनुशास्ति माम्, । अभिज्ञाऽस्मि यथा भर्तुर्वर्तितव्यं श्रुतं च मे ॥

भर्तुः	“ कणवन्नुக்கு எப்படி
यथा	எப்படி
वर्तितव्यं	ஈடுபட்டிருக்கவேண்டு மென்பது
मे	எனக்கு
श्रुतं	உபதேசிக்கப்பட்டிரு
च	அன்றியும் [க்கிறது.
अभिज्ञा	{ இப்பொழுது ஞாபகப் படுத்தப்பட்டவரை கவும்
अस्मि	ஆகின்றேன்.

आर्या	கணவனாரின் திருத்
यत्	எதை [தாயார்
मां	அடியாளுக்கு
अनुशास्ति	{ இப்பொழுது உபதே சம் செய்தருளுகின் றாரோ,
सर्वं एव	அது எல்லாவற்றை
अहं	அடியான் [யும்
करिष्ये	{ பத்திமையுடன் சிர மேற்கொண்டு அணு ஷ்டிப்பேன்.

न मामसज्जनेनार्या समानयितुमर्हति । धर्माद्विचलितुं नाहमलं चन्द्रादिव प्रभा ॥ २८ ॥

आर्या	“ எனது கணவரின்
मां	அடியானை [தாயார்
असज्जनेन	{ பாதிவிரத்யதர்மமின் னதென்பதை உள்ள படியறியாத பெண் பிள்ளைகளின் ஜன வாக்கத்தோடு
समानयितुं	ஒருத்தியாகக்கொள்வ தற்கு

अहंति न	திருவுளம் பற்றலா
चन्द्रात्	சந்திரனை விட்டு [காது
प्रभा	நிலவு
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
धर्मात्	பதிவிரதாதர்மமொன்
विचलितुं	தடுமாற [றைவிட்டு
अहं	அடியான்
अलं न	உடன்படுடன்.

नातन्त्री वाद्यते वीणा नाचक्रो वर्तते रथः । नापतिः मुखमेधेत या स्यादपि शतात्मजा ॥

वीणा	“ வீணை
अतन्त्री	தந்தியில்லாததாய்
वाद्यते न	வாசிக்காது.
रथः	ரதமானது
अचक्रः	சக்கிரமில்லாததாய்
वर्तते न	ஓடாது.
या	எவளோ ஒருவர்

शतात्मजा अपि	{ அளவுகடந்த புத்திர பேறுற்றவளாக இரு ந்தாலும்
अपतिः स्यात्	கணவனை இழந்தவ ளென்றால்
सुखं	மனச்சந்துஷ்டியை
एधेत न	அடையமாட்டாள்.

मितं ददाति हि पिता मितं माता मितं सुतः । अमितस्य हि दातारं भर्तारं का न पूजयेत् ।

पिता	“ தகப்பனார்
मितं हि	கணக்காகத்தான்
ददाति	கொடுப்பார்.
माता	தாயார்
मितं	கணக்காகத்தான் கொடுப்பாள்.
सुतः	புதல்வனும்

मितं	காணக்காகத்தான் கொடுப்பான்
अमितस्य	அளவில்லாததற்கு
दातारं	உரிமைகொண்டளிக்
भर्तारं	கணவனாரை [குட எவள் தான்
का हि	பூசனை செய்யாதிருட்
पूजयेत् न	பாள்

साऽहमेवं गता श्रेष्ठा श्रुतधर्मपरीवरा । आर्ये किम्वचमन्ये यं स्त्रीणां भर्ता हि दैवत्सु ॥३१॥

स्त्रीणां भर्ता हि दैवत् आर्ये	“ஸ்திரீகளுக்கு கணவர் ஒருவர் தான் பிரத்யக்ஷ தெய்வம். கணவரின் திருத்த தாயாரே!	श्रुतधर्म- परावरा }	பதிவிரதாதர்மத்திற்கு குமேம்பட்டதொன் றுமில்லை என உப தேசம் பெற்றவளு
श्रेष्ठा	ஸர்வபாக்யங்கனையும் அளிக்கவல்லவராய்	सा अहं	அந்த [மாகிய நான்,
एवं गता	மேற்கண்ட நோன்பை யுடையவளும்,	यं किं अवमन्ये	அந்த இவரை ஏன் அவமதிப்பேன் ? ”

सीताया वचनं श्रुत्वा कौसल्या हृदयङ्गमम् । शुद्धसत्त्वा मुमोचाश्रु सहसा दुःखहर्षजम् ॥

सीतायाः हृदयङ्गमं	சீதாபிராட்டியினது திருவுளத்தில் ஸ்திர மாய் பதிந்துள்ள கோட்பாடடைநன்கு விளங்கக்காட்டுகின்ற	शुद्धसत्त्वा कौसल्या सहसा	பரிசுத்தமூர்த்தியும், மஹாவிவேகியுமான கோஸலாதேவியார், புன்னகைகொண்டவ ளாகி
वचनं श्रुत्वा	திருவாக்குக்கு திருச்செவிசாற்றிய ருளி	दुःखहर्षजं अश्रु मुमोच	துக்கத்தாலும்சந்தோ ஷத்தாலும் விளையும் கண்ணீரை வடித்தனள்.

तां प्राञ्जलिरभिक्रम्य मातृमध्यैऽतिसत्कृताम् । रामः परमधर्मज्ञो मातरं वाक्यमब्रवीत् ॥

परमधर्मज्ञः	ஸர்வோக்கிருஷ்ட மான தர்மமின்னதெ னவும், அதெப்படிக் கிடைக்குமென்பதை யும் உணர்ந்தவராகிய	अतिसत्कृतां तां मातरं अभिक्रम्य प्राञ्जलिः वाक्यं	மிகவும் கௌரவிக்கப் பட்டுவிளங்குகின்ற அந்த தன் திருத்தாயாரை அணுகி, அஞ்சலீஹஸ்தராகி பின்வரும் விண்ணப் பத்தை
रामः मातृमध्यै	ஸ்ரீராமர் தாய்மாமர்களின் மத்தி யில்	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனர்.

अम्ब मा दुःखिता भूस्त्वं पश्य त्वं पितरं मम । क्षयोऽपि वनवासस्य क्षिप्रमेव भविष्यति ॥

अम्ब त्वं दुःखिता	“அன்புகூர்ந்த மாதா வே! தேவரீர் மனவருத்தமுற்றவ ராக	पितरं पश्य	திருத்தாதையை ஸேவித்துக் காத்தரு ளவேண்டும்.
मा भूः त्वं मम	இருக்கலாகாது. தேவரீர், எனது	वनवासस्य क्षयः अपि क्षिप्रं एव भविष्यति	வனவாஸத்தினது முடிவும் காலம் போன வழி தெரியாதவண்ணமே வந்துவிடும்.

सुप्तायास्ते गमिष्यन्ति नव वर्षाणि पञ्च च । सा समग्रमिह, प्राप्तं मां द्रक्ष्यसि सुहृदतम् ॥

ते "தேவரீர்
सुप्तायाः தூக்கம் தூங்கி விழிக்
குமளவாய்
नव ஒன்பதும்
च அதோடுகூடிய
पञ्च ஐந்து
वर्षाणि வர்ஷங்களுமும்,
गमिष्यन्ति ஓடிக்கடந்தவிடும்.
सा அந்த தேவரீர்
मां அடியேனை

समग्रं { மேற்கண்ட காரியங்க
ளா குறையின்றி நிறை
इह { வேற்றிவிட்டவனாய்
प्राप्तं { இவிடத்திற்கு
सुहृदतं { திரும்பிவந்துசேர்ந்த
வனாய்
द्रक्ष्यसि { அன்பர்களின் மத்தியி
விருக்கின்றவனாய்
கண்குளிர கடாகூழிக்
தருள்வீர். "

एतावदभिनीतार्थमुक्त्वा स जननीं वचः । त्रयश्शतशतार्था हि ददश्विक्ष्य मातरः ॥३६॥

मातरः हि தாய்மார்களோ
त्रयश्शतशतार्थाः மூந்தூற்றைம்பது
பேர்வழிகள்.
सः அவர்
जननीं தன்னைப்பெற்ற திருத்
தாயரை
अवेक्ष्य பார்த்து,
एतावत् மேற்கண்டவிதமாய்

अभिनीतार्थं { காலத்திற்கும், மொழி
கிறவருக்கும், செவி
கொடுத்து கேட்கின்
றவருக்கும் ஏற்றதா
யிருக்கின்றதை நன்
குவிளங்கக் காட்டு
கின்றதாகிய
वचः { திருவாக்கை
उचचा { திருவாய்மலர்ந்தருளி
விட்டு,
ददशै { தனக்குள்ளேயே சற்
று ஆலோசனைசெய்
துகார்த்துநின்றனர்.

ताश्चापि स तथैवार्ता मातुर्दशरथात्मजः । धर्मयुक्तमिदं वाक्यं निजगाद कृताञ्जलिः ॥

सः அந்த
दशरथात्मजः தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரின் திருமகன்
तथा एव அவ்வண்ணமே
आताः துயரப்பட்டுக்கொண்
டிருக்கும்
ताः அந்த

मातृः अपि च தாய்மார்கள் எல்லோ
ரையும் பார்த்து,
कृताञ्जलिः கூப்பிய கையராய்
धर्मयुक्तं நன்னெறியை நன்குவி
ளங்கக்காட்டுகின்ற
इदं பின்வரும்
वाक्यं விண்ணப்பத்தை
निजगाद அருளிச்செய்தனர்.

संवासात् परुषं किञ्चिदज्ञानाद्वापि यत्कृतम् । तन्मे समनुजानीत सर्वाश्चामन्त्रयामि वः ॥

मे "எனது
संवासात् अपि அதிபரிசயத்தாலா
வது
अज्ञानात् वा அறியாபையாலாவது
कृतं செய்யப்பட்டதா
परुषं அபராதம் [யுள்ள
यत् किञ्चित् எதுவாயிருந்தாலும்

तत् அதை
समनुजानीत நீங்கள் பொறுத்தரு
ளக்கடவீர்கள்.
वः உங்கள்
सर्वाः च எல்லோரிடமும்
आमन्त्रयामि { அடியேன்போய்வா
விடை தந்தருளப்பி
ரார்த்திக்கின்றேன். "

वचनं राघवस्यैतद्धर्मयुक्तं समाहितम् । शुश्रुवुस्ताः स्त्रियः सर्वाः शोकोपहृतचेतसः ॥३९॥

ताः	அந்த	वचनं	பிரார்த்தனையை
शोकोपहृत- चेतसः	சோகத்தால் மிகத்து ன்புறும் மனமுடைய வர்களாகிய	धर्मयुक्तं	நன்னெறியை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிற தாகவும்,
स्त्रियः	தாய்மார்கள்	समाहितं	திருவுளத்தில் பதிந் துள்ள பத்திமையை நன்கு விளங்கக்காட் டுகிறதாகவும்
सर्वाः	எல்லோரும்	शुश्रुवुः	கண்டுகொண்டார்கள்.
राघवस्य	ஸ்ரீராமனது		
एतत्	இந்த		

जज्ञेऽथ तासां संनादः क्रौञ्चीनामिव निखनः । मानवेन्द्रस्य भार्याणामेवं वदति राघवे ॥

राघवे	ஸ்ரீராமர்	भार्याणां	மனைவிமார்களாகும்
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	तासां	அவர்களது
वदति	திருவாய்மலர்ந்தருளு கையில்	संनादः	பெருங்கூச்சலானது
अथ	அப்பொழுது	क्रौञ्चीनां	பெண்கிரௌஞ்சப்பற வைகளுடைய
मानवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	निखनः इव	கூச்சல்போல்
		जज्ञे	விளங்கிற்று.

मुरजपणवमेघघोषवद्दशरथवेश्म बभूव यत्पुरा ।

विलपितपरिदेवनाकुलं व्यसनगतं तदभूत् सुदुःखितम्

॥ ४१ ॥

दशरथवेश्म	தசரதசக்கிரவர்த்தியா ரின் திருமாளிகையா னது	यत् तत्	எந்த அதுவோ இது
सुरजपणवमेघ- घोषवत्	முரஜம், பணவம், என்கிற வாய்ப்பங்க ளின் தொனிகளால் மேககோஷம்பெற்று விளங்குகின்றதாய்	विलपित- परिदेवनाकुलं	வாய்விட்டுப்புலம்பல், உறக்க அழுதல் இ வைகளால் நிறைந்து ள்ளதாய்,
पुरा	இதற்குமுன்	व्यसनगतं	கஷ்டதசையிலிருந் கின்றதாய்
बभूव	விளங்கிற்று.	सुदुःखितं	மிகபரிதபிக்கத்தக்க நி லைமையிலிருக்கின்ற
		अभूत्	ஆயிற்று. [தாய்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ४० ॥

पौरानुगमनम्—பட்டணத்து ஜனங்கள் கூடப்போவது.

अथ रामश्च सीता च लक्ष्मणश्च कृताञ्जलिः । उपसंगृह्य राजानं चकुर्दीनाः प्रदक्षिणम् ॥

दीनाः	கஷ்டதசையிலிருக் கின்றவர்களாகிய	कृताञ्जलिः	ஹவ்வொருவரும் கை குவித்துக்கொண்டு,
रामः च	ஸ்ரீராமரும்,	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
सीता च	வீதாப்பிராட்டியா ரும்	उपसंगृह्य	தாள்களில் விழுந்து சேவித்து
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்,	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணம்
अथ	அவ்வண்ணமே	चक्रुः	செய்தார்கள்.

तं चापि समनुज्ञाप्य धर्मज्ञः सीतया सह । राघवः शोकसम्मूढो जननीभ्यवादयत् ॥२॥

शोक- } सम्मूढः }	சோகத்தால் மிக்க மனவேதனைப்பட்டிக் கொண்டிருந்தவரும்,	सह	கூடவே
धर्मज्ञः च	தர்மமறிந்தவருமாகிய	तं	அவரை
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	समनुज्ञाप्य	விடையளிக்கச்செய்
सीतया	வீதாப்பிராட்டியா ரோடு	अपि	அதன்பின்னர் [து,
		जननीं	பெற்ற திருத்தாயாரை
		अभ्यवादयत्	நமஸ்கரித்து அபிவா தனம் செய்தனர்.

अन्वक्षं लक्ष्मणो भ्रातुः कौसल्यामभ्यवादयत् । अथ मातुः सुमित्राया जग्राह चरणौ पुनः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	अथ पुनः	அதற்குமேல்
भ्रातुः	தம்பனருக்கு	मातुः	திருத்தாயாகிய
अन्वक्षं	அப்பால்	सुमित्रायाः	ஸுமித்ரா தேவியாரி னது,
कौसल्यां	கோஸலாதேவியாரை	चरणौ	திருவடிகளிரண்டிலும்
अभ्यवादयत्	நமஸ்காரம் செய்து அ பிவாதனம் செய்தனர்.	जग्राह	விழுந்துசேவித்தனர்.

तं वन्दमानं रुदती माता सौमित्रिमब्रवीत् । हितकामा महाबाहुं मूर्ध्न्युपाघ्राय लक्ष्मणम् ॥

रुदती	{ கண்ணீர் பெருகவிட்டு அழுதுகொண்டிருந் தவளும்,	महाबाहुं	மஹாசக்தி படைக்கப் பெற்றவரும்,
हितकामा	{ தோஷரஹித தர்மநெ றியில் எப்பவும் ஆச க்தியுடையவளுமான	वन्दमानं	{ திருவடிகளில்விழுந்து சேவித்துக்கொண்டி ருக்கிறவருமாகிய
माता	தாயாகுமவள்,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
सौमित्रिं	ஸுமித்திராதேவி யின் புதல்வரும்,	मूर्ध्न्युपाघ्राय	உச்சிமோந்து,
		तं	அவருக்கு
		अब्रवीत्	பின்வரும் உபதேசத் தை செய்தருளினார்.

सृष्टस्त्वं वनवासाय स्वनुरक्तः सुहृज्जन । रामे प्रमादं मा कार्षीः पुत्र भ्रातरि गच्छति ॥

पुत्र
त्वं
वनवासाय
सृष्टः
सुहृज्जन
भ्रातरि

“குழந்தாய்!
நீ
வனவாசாய் செய்வ
தீன்பொருட்டே
பிறந்தவன்.
சகல பிரஜைகளுக்கும்
அன்பனும்
தமையனும்,

व्यसनी वा समृद्धो वा गतिरेष तवानघ । एष लोके सतां धर्मो यज्जेष्वशगो भवेत् ॥६॥

लोके
ज्येष्वशगः
यत्
भवेत्
एषः
सतां

“உலகில்
{ மூத்தோருக்கு மனம்
கோணாதவண்ணமா
ய் சதா அனுஷ்டிக்
கிறான்
என்பது
ஏதொன்றுண்டோ,
இது
புண்பாத்தமாக்களு
டைய

गच्छति
रामे
स्वनुरक्तः
प्रमादं
मा कार्षीः

வெளிப்பிரதேசங்கள்
லிருக்கின்றவனுமான
ஸ்ரீராமனிடத்தில்,
அபூர்வபத்தியுடையவ
னாய்
அபராதமென்பதற்கே
இடங்கொடாதே.

लोके सतां धर्मो यज्जेष्वशगो भवेत् ॥६॥

धर्मः
अनघ
एषः
समृद्धः वा
व्यसनी वा
तव गतिः

தர்மானுஷ்டானம்.
மாசற்றவனே!
இவனெருவன் தான்,
பாக்யங்கள் பெற்று
விளங்குகின்றவனாக
இருந்தாலும் சரி,
சகல பாக்யங்களையும்
துறந்துவிட்டவனாக
இருந்தாலும் சரி,
உனக்கு கதி.

इदं हि वृत्तमुचितं कुलस्यास्य सनातनम् । दानं दीक्षा च यज्ञेषु तनुत्यागो मृषेषु च ॥

ज्येष्वस्वाप्यनुवृत्तिश्च राजवंशस्य लक्षणम् ॥ ७ ॥

इदं हि
अस्य
कुलस्य
उचितं
सनातनं
वृत्तं
ज्येष्वस्य
अनुवृत्तिः च
दानं

“இதுதான்
இந்த
உத்தமகுலத்தினது
மூன்றோர்களால் அனு
ஷ்டிக்கப்பட்டதும்,
தொன்றுதொட்டுவரு
கின்றதுமாகிய
அனுஷ்டானம்.
மூத்தவனுக்கு
கீழ்ப்படிந்து மனம்
கோணாது நடத்தல்,
பரிசுத்தமாயிருத்தல்,
மோசூதா யுஜ்யம்

यज्ञेषु

ஒன்றைமட்டும் கோ
ரி இவ்வுலகில் நடத்
தும் வைதீக கிருத்ய
ங்களில்

दानं दीक्षा च यज्ञेषु तनुत्यागो मृषेषु च ॥

ज्येष्वस्वाप्यनुवृत्तिश्च राजवंशस्य लक्षणम् ॥ ७ ॥

दीक्षा च
मृषेषु
तनुत्यागः च
अपि
राजवंशस्य

{ ஊக்கக் குறைவுக்கு
இடங்கொடாதிருத்
தல்
போர்களில்
தன்னுயிரை துணிந்
துவிடுதல்
ஆகிய இவைகளில்
ஒவ்வொன்றும்,
இந்த ராஜகுலத்தினு
டைய

लक्षणम्

{ யாவராலும் மெச்சிக்
கொண்டாடப்பட்ட
விசேஷ குணம்.

लक्ष्मणं त्वेष्युत्त्वा सा संसिद्धं प्रियराघवम् । सुमित्रा गच्छ गच्छेति पुनः पुनरुवाच तम् ॥
गम्यतामर्थलाभाय क्षेमाय विजयाय च । शत्रुपक्षविनाशाय पुनः संदर्शनाय च ॥ ९ ॥

सा	அந்த	विजयाय	பெருமைபெற்று விள
सुमित्रा	சுமித்திராதேவியார்	शत्रुपक्ष- विनाशाय च	ங்குவதின் பொருட்டும், அபராதப்பட்டவர்
प्रियराघवं	{ ஸ்ரீராமருக்கு பற்றுத லைக்கொண்டு பயபக் தியுடன் திருப்பணி செய்துவந்தவராய்	पुनः	களுடைய அழிவின் பொருட்டும், இவைகளுக்கெல்லா மதிகமாகிய
तु संसिद्धं	இருந்தபடியால் முத்திக்குப்பாத்திர ஒகிவிட்ட	सन्दर्शनाय च	அபிமானத்திற்கா கவும்
लक्ष्मणं एवं	லக்ஷ்மணருக்கு மேல்கண்டவண்ண மாய்,	गम्यतां	கூடப்போயே தீர வேண்டும் ”
उत्तवा	உபதேசம்செய்தருளி விட்டு,	इति तं	என்று சொல்லிவிட்டு, அவரைப்பார்ந்து
अर्थलाभाय	“ஜன்மசாபல்யம் பெ றும்பொருட்டும்,	पुनः पुनः	மீளவும்,
क्षेमाय	பரமபதம் கிடைப்ப தற்காகவும்,	उवाच	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளிணர்
		गच्छ गच्छ	“புறப்பட்டுப்போ ; போய்வந்துசேர்

रामं दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजाम् । अयोध्यामटवीं विद्धि गच्छ तात यथासुखम् ।

तात	“குழந்தாய்!	विद्धि	பாவித்து நடந்துவரு வாயாக
रामं	ஸ்ரீராமனை	अटवीं	அரண்யத்தை
दशरथं	தசரதராக	अयोध्यां	அயோத்திமாநகராக
विद्धि	நீ பாவித்து நடந்து வருவாயாக.	विद्धि	நீ கொண்டாடுவாயாக
जनकात्मजां	ஜனகமஹாராஜரின் திருமகளை	यथासुखं	மனக்குறையென்ப தில்லாதபடி
मां	நானென	गच्छ	போய்வா.”

ततः सुमन्त्रः काकुत्स्थं प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् । विनीतो विनयज्ञश्च मातलिर्वासवं यथा ।

ततः	அதன்மேல்	मातलिः	இந்திரசாரதியாரும்
विनयज्ञः	வினயத்தின் பெருமை யையறிந்தவரும்,	वासवं	மாதலியென்பவன்
विनीतः च	வினய அனுஷ்டான முடையவருமாகிய	यथा	இந்திரனிடத்தில் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	काकुत्स्थं वाक्यं	ஸ்ரீராமரிடத்தில் பின்வரும் விண்ணப் பத்தை;
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி,	अब्रवीत्	தெரியப்படுத்தினார்.

रथमारोह भद्रं ते राजपुत्र महायशः । क्षिप्रं त्वां प्रापयिष्यामि यत्र मां राम वक्ष्यसि ॥

महायशः	“ திருலோகயசஸ் ப டைக்கப்பெற்றவரும்
राजपुत्र	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரருமாகிய
राम	ஸ்ரீராம!
रथं	திருத்தேரில்
आरोह	தேவரீர் எழுந்தருள லாம்.
ते भद्रं	தேவரீர் திருவுளத்தி லுளது கைகூடுமாக.

यत्र	எவ்விடத்திற்கு
मां	அடியேனுக்கு
वक्ष्यसि	{ தேவரீர் நியமித்து அ ருளுகின்றீரோ அவ் விடத்திற்கு
त्वां	தேவரீரை
क्षिप्रं	விரைவாக
प्रापयिष्यामि	அடியேன் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன்.

चतुर्दश हि वर्षाणि वस्तव्यानि वने त्वया । तान्युपक्रमितव्यानि यानि देव्याऽसि चोदितः ॥

हि	“ ஏனென்றால்
त्वया	தேவரீரால்
वने	காட்டில்
वस्तव्यानि	காலங்கழிக்கவேண்டி யதாயுள்ள
यानि तानि	எந்த அந்த
चतुर्दश	பதினான்கு

वर्षाणि	வருஷங்களும்,
उपक्रमि- तव्यानि	{ இன்றையத்தினமே பிரதமதினமாயிருக் கவேண்டியவைக ளாய்
देव्या	கைகேயிதேவியாரால்
चोदितः	நியமிக்கப்பட்டவராய்
असि	இருக்கின்றீர்.”

तं रथं सूर्यसङ्काशं सीता हृष्टेन चेतसा । आरूरोह वरारोहा कृत्वाऽलङ्कारमात्मनः ॥१४॥

आत्मनः	தனக்கு
अलङ्कारं	அலங்காரத்தை
कृत्वा	செய்துகொண்டிருந் தவனும்,
वरारोहा	ஸ்திரீரத்தனமுமாகிய
सीता	வீதாப்பிராட்டியார்,

सूर्यसङ्काशं	சூரியன்போல் பிரகா அந்த [சிக்கும்
तं	திருத்தேரின்மீது
रथं	சர்வபிரகாரத்திலும்
हृष्टेन	திருப்திகொண்ட
चेतसा	திருவுள்ளத்தோடு
आरूरोह	ஏறியருளினார்.

अथो ज्वलनसङ्काशं चामीकरविभूषितम् । तमारूरोहतस्तूर्णं भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥१५॥

अथो	பின்னர்
भ्रातरौ	பிராதாக்களாகிய
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்ம ணரும்
ज्वलनसङ्काशं	{ அக்னிபோல் ஜ்வலித் துக்கொண்டிருக்கிற தும்,

चामीकर- विभूषितं	{ தங்கத்தால் சிங்காரிக் கப்பட்டு விளங்கு கின்றதுமாகிய
तं	அதில்
स्तूर्णं	விரைவாக
आरूरोहतः	ஏறியருளினார்கள்.

वनवासं हि सङ्ख्याय वासांस्याभरणानि च । भर्तारमनुगच्छन्त्यै सीतायै श्वशुरो ददौ ॥
 तथैवायुधजातानि भ्रातृभ्यां कवचानि च ॥ १६ ॥
 रथोपस्थे प्रतिन्यस्य सचर्म कठिनं च तत् । सीतातृतीयानारूढान्दृष्ट्वा शृष्टमचोदयत् ॥
 सुमन्त्रः संमतानश्वान् वायुवेगसमाञ्जवे ॥ १७ ॥

श्वशुरः	மாமனார்
भर्तारं	கணவனாரை
अनुगच्छन्त्यै	பின்பற்றிச் செல்லுகின்ற
सीतायै	வீரதாப்பிராட்டியாரருக்கு
वनवासं	வனவாஸம் பண்ணவேண்டிய காலத்தை
संख्याय	கணக்கிட்டு வேண்டிய அளவு
वासांसि	ஆடைகளையும்,
आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்
ददौ हि	கொடுத்தருளினாரே
तथा एव	அவைகளையெல்லாமும்
भ्रातृभ्यां	உடன்பிறந்தவர்களுக்கென்ற
आयुधजातानि	ஆயுதவர்க்கங்களையும்,
कवचानि च	கவசங்களையும்,
सचर्म	தோலால் கட்டப்பட்ட

तत्	அந்த
कठिनं च	கடையையும்
रथोपस्थे	ரத்தின் மத்தியில்,
प्रतिन्यस्य	வைத்துவிட்டு,
सीतातृतीयान्	வீரையைப் பள்ளிட்ட மூவர்களையும்
आरूढान्	ரத்தின்மீதேறி வீற்றிருப்பவர்களாக
दृष्ट्वा	கவனித்து,
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்
जवे	ஒட்டத்தில்
वायुवेगसमान्	வாயுவேகத்திற்கு சமனாவகளாய்
सम्मतान्	{ யாவராவும் மெச்சிக் கொண்டாடப்பட்ட வைகளாகிய
अश्वान्	குதிரைகளை
इष्टं	மனோதாரியமாய்
अचोदयत्	நடத்தினார்.

प्रयाते तु महारण्यं चिररात्राय राघवे । बभूव नगरे मूर्च्छां बलमूर्च्छां जनस्य च ॥ १८ ॥

राघवे	ஸ்ரீராமர்
चिररात्राय	வெகுகாலத்திற்கு
महारण्यं	மகாரண்யத்திற்கு
प्रयाते तु	எழுந்தருளுகையில்
नगरे	நகரத்தில்

जनस्य च	ஜனசமூகத்திற்கு எல்லாம்
बलमूर्च्छां	மகத்தான மாயையால் விளங்குகின்ற
मूर्च्छां	சித்தப்பிரமையானது
बभूव	உண்டாபிற்று.

तत्समाकुलसंभ्रान्तं मत्तसङ्कुपितद्विपम् । हयशिक्षितनिर्घोषं पुरमासीन्महास्वनम् ॥ १९ ॥

तत् पुरं	அந்த நகரமானது
समाकुल- }	மனங்களும் புலன்க
संभ्रान्तं }	ளும் நோந்து கலக்க முற்ற
मत्तसङ्कुपित- }	மதம் பிடித்து அதி
द्विपं }	கோபங்கொண்ட மதபாணிகளையுடைய தாயும்,

हयशिक्षित- }	கணகணவென்று சப்
निर्घोषं }	திக்கும் குதிரைகளை யுடையதாயும்,
महास्वनं	மகத்தான பேரொலி யையுடையதாயும்
आसीत्	விளங்கிற்று.

ततः सवालवृद्धा सा पुरी परम्पीडिता । राममेवाभिदुद्राव घर्मातिः सलिलं यथा ॥ २० ॥

ततः	அப்பொழுது	घर्मातिः	{ வெய்யிலில் அடிபட்டு நீர்வேட்கை கொண் ட ஒருவன்
सवालवृद्धा	{ சிறு குழந்தைகளையும் வயது முதிர்ந்தவர்க ளையுமுள்ளிட்ட	सलिलं यथा	{ தீர்த்தத்திற்கு எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
सा	அந்த	परम्पीडिता	மிக்க துன்பமுற்றவ
पुरी	நகரவாசியாயிருந்த எவனும்,	रामं एव अभिदुद्राव	ஸ்ரீராமரையே [ராம] பின்பற்றி நடந்தான்.

पार्श्वतः पृष्ठतश्चापि लंबमानास्तदुन्मुखाः । बाष्पपूर्णमुखाः सर्वे तमूचुर्भृशनिस्वनाः ॥ २१ ॥

सर्वे	எல்லோரும்	लम्बमानाः	{ தொடர்ந்தே போய்க் கொண்டிருக்கின்ற வர்களாய்,
बाष्पपूर्णमुखाः	கண்ணீர் நிறைந்த மு கமுடையவர்களாய்,	तं	அவரை, (அந்த சார தியை)ப்பார்த்து
भृशनिस्वनाः	மிக்கக் கூச்சல்போடு கின்றவர்களாய்,	उच्चुः	பின்வருமாறு சொன் னார்கள்.
पार्श्वतः	பக்கங்களிலிருந்தும்,		
पृष्ठतः च	பின்னிலிருந்தும்,		
तदुन्मुखाः } अपि }	அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவண் ணமாய்,		

संयच्छ वाजिनां रश्मीन् सूत याहि शनैः शनैः । मुखं द्रक्ष्याम रामस्य दुर्दर्शं नो भविष्यति ॥

सूत	“ஸூரதியே !	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
वाजिनां	குதிரைகளுடைய	मुखं	திருமுகமண்டலத்தை
रश्मीन्	கடிவாளங்களின் வார் களை	द्रक्ष्यामः	நாங்கள் கண்டு களிக் கின்றோம்.
संयच्छ	இழுத்துப்பிடித்த ருள்வீராக.	नः	எங்களுக்கு
शनैः शनैः	மெல்ல மெல்ல	दुर्दर्शं	காணற்கரிதாக
याहि	செல்லும் ;	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.

आयसं हृदयं नूनं राममातुरसंशयम् । यदेवगर्भप्रतिमे वनं याति न भिद्यते ॥ २३ ॥

राममातुः	“ஸ்ரீராமருடைய மாதாவினது	याति	{ அவர் எழுந்தருளிப் போய்க்கொண்டிருக் கின்றார்.
हृदयं	மனம்	नूनं	இப்பவும்
आयसं	இரும்பு ;	देवगर्भप्रतिमे	தேவகுமாரன் போன் றவர் விஷயத்திலும், சிதறுண்டழியாதிருக் கின்றது.
असंशयं	இதில் சந்தேகமில்லை.	भिद्यते न	
यत्	எனென்றால்		
वनं	காட்டிற்கு		

कृतकृत्या हि वैदेही छायेवानुगता पतिम् । न जहाति रता ध्रुमे मेरुर्भ्रमप्रभा यथा ॥२४॥

वैदेही	“வைதேகிகதேவியார்”	छाया	நிழல்
ध्रुमे	பாதிவிருத்திய தருமத்தில்	इव	போலவும்
रता	ஊக்க முடையவளாய்,	पतिं	கணவரை
अर्कप्रभा	சூரியபகவானது காந் தியானது	अनुगता	தொடர்ந்து செல்லு கின்றவளாய்
मेरुं	மேருபர்வதத்தை	जहाति न	விட்டுப்பிரியாதிருக் கின்றனள்
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமேயும்	हि	என்கிறபடியால்
		कृतकृत्या	கிருதகிருத்யள்.*

[* அதாவது இவ்விலகில் செய்தற்குரிய கடமைகளைக் குறையாச் செய்து முடித்தவள்.]

अहो लक्ष्मण सिद्धार्थः सततं प्रियवादिनम् । भ्रातरं देवसङ्काशं यस्त्वं परिचरिष्यसि ॥

अहो	“அஹோ!	प्रियवादिनं	{ எவர்களிடத்திலும் மனம் கோணைதவண் ணமாய் பேசுபவரு
लक्ष्मण	லக்ஷ்மணரே!	भ्रातरं	
यः	எந்த தேவரீர்	परिचरिष्यसि	{ தமயனருக்கு [மான கூடவிருந்து திருப்ப ணி செய்யப்போகின் றீரோ, அந்த
देवसङ्काशं	தேவதைபோன்ற வரும்	त्वं	{ தேவரீரொருவர் தான் கிருதகிருத்யர்.
सततं	எப்பொழுதும்	सिद्धार्थः	

महत्येषा हि ते सिद्धिरेष चाभ्युदयो महान् । एष स्वर्गस्य मार्गश्च यदेनमनुगच्छसि ॥

एनं	“இவருக்கு	एषा हि	இது ஒன்றே,
अनुगच्छसि	ஈடுபட்டுக் கீழ்ப்படிந்து நடந்துவருகின்றீர்.	महती	ஸர்வோக்கிருஷ்டமா கிய
ते	தேவரீருக்கு	सिद्धिः	மோகூஸலாமாஜ்யத் தை அளிக்கத்தக்கது.
एषः च	இதுதான் [தாகிய எதற்கும் மேம்பட்ட-	यत्	என்கிறபடியால்
महान्	மோகூஸலாமாஜ்யத் திற்காக இவ்விலகில் செய்யவேண்டிய வைதிககிருத்யம்.	एषः	இது
अभ्युदयः		स्वर्गस्य	பரமபதத்திற்கு
		मार्गः च	ஏற்ற உபாயமே.”

एवं वदन्तस्ते सोढुं न शेकुर्वाष्पमागतम् । नरास्तमनुगच्छन्तः प्रियमिक्ष्वाकुनन्दनम् ॥

ते नराः	அந்த மனிதர்கள்,	वदन्तः	சொல்லிக்கொண்டே
तं	அந்த	अनुगच्छन्तः	பின்பற்றிச் செல்லு கின்றவர்களாய்
प्रियं	அபூர்வமான	आगतं	கண்களிலிருந்து வெ
इक्ष्वाकुनन्दनं	இக்ஷ்வாகுகுலக்குழந் தை ஸ்ரீராமரை	वाष्पं	கண்ணீரை [ளிவந்த
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	सोढुं	அடக்க
		शेकुः न	முடியா திருந்தனர்கள்.

अथ राजा वृतः स्त्रीभिर्दीनान्भिर्दीनचेतनः । निर्जगाम पियं पुत्रं द्रक्ष्यामीति ब्रुवन् गृहात् ॥

अथ	அதே சமயத்தில்	प्रियं	‘அருமையான
दीनचेतनः	நொந்து கிடந்த மன முடைய	पुत्रं	திருக்குமாரனை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	द्रक्ष्यामि	{ இன்னும் முடிந்தவ ரையில் கண்ணாரப் பார்க்கின்றேன்’
दीनामिः	மனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்	इति	என்று
स्त्रीभिः	மனைவிமார்களால்	ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டே
वृतः	சூழப்பட்டவராய்	गृहात्	திருமாளிகையினி
		निर्जगाम	வெளிவந்தனர். [என்று

शुश्रुवे चाग्रतः स्त्रीणां रुदन्तीनां महास्वनः । यथा नादः करेणूनां बद्धे महति कुञ्जरे ॥

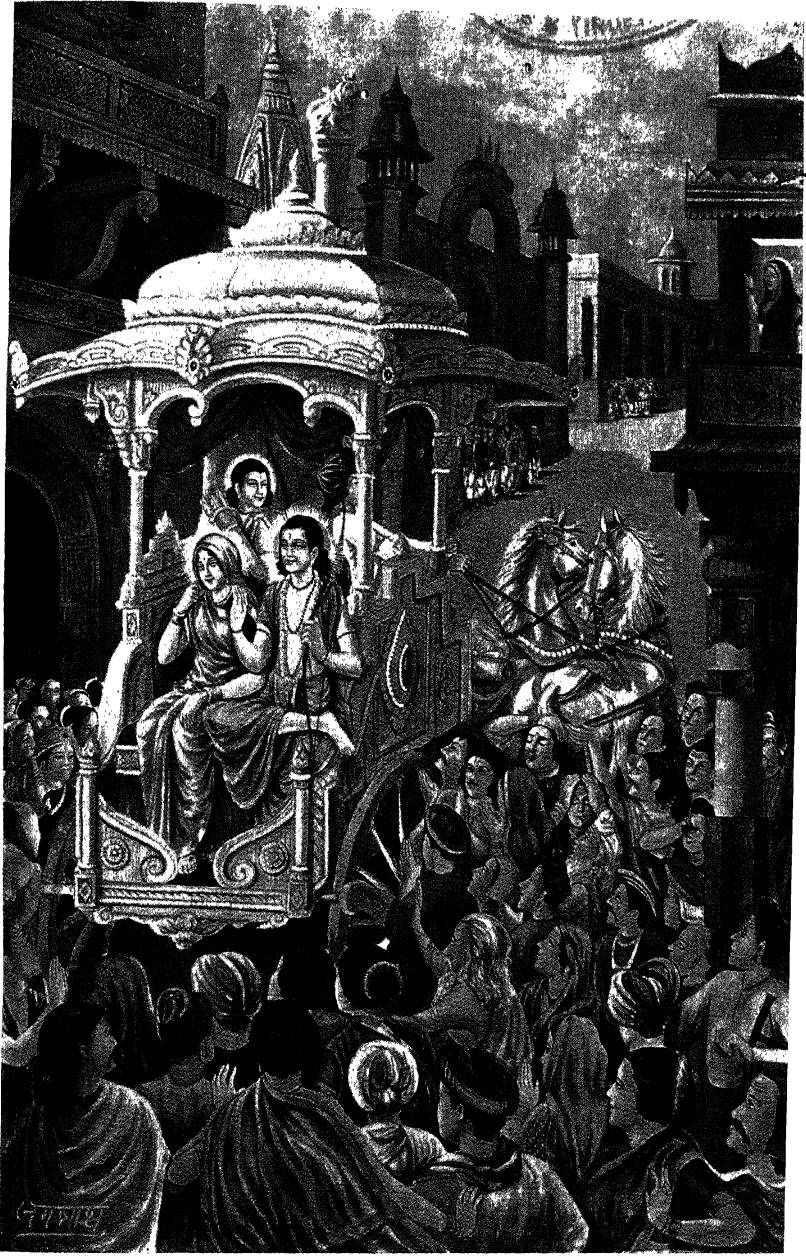
महति	ஓர் பெரிய	रुदन्तीनां	வாய்விட்டுக் கதறியழு
कुञ्जरे	ஆண்யானை		துகொண்டிருக்கின்ற
बद्धे	{ ஸ்வாதந்திரியமிழந்து கட்டிலகப்பட்டுக் கொண்டு விடுகையில் பெண்யானைகளை	स्त्रीणां	வனிதையர்களது
करेणूनां	அரவம்	महास्वनः	பேரொலியானது
नादः	{ எவ்வண்ணமாயிருக் குமோ அவ்வண்ண மாயிருக்கின்ற	अग्रतः च	அவரது முன்னிலையி லேயே
यथा		शुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.

पिता च राजा काकुत्स्थः श्रीमान् सन्नस्तदा बभौ । परिपूर्णः शशी काले ग्रहेणोपप्लुतो यथा ॥

तदा	அப்பொழுது	ग्रहेण	கிரஹணத்தில்
पिता च	திருத்தந்தையாரும்	उपप्लुतः	ராஹுவினால் பிடிக்க
श्रीमान्	பூர்வமான	परिपूर्णः	பூர்ண [கப்பட்ட
राजा	சக்கிரவர்த்தியான	शशी	சந்திரன்
काकुत्स्थः	{ ககுத்தஸ்த வம்சத்தில் பிறந்தவர் (தசரத மன்னர்)	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
काले	பருவகாலத்தில்	सन्नः	ஒளியிழந்தவராய்
		बभौ	ஆயினர்.

स च श्रीमानचिन्त्यात्मा रामो दशरथात्मजः । सूतं संचोदयामास त्वरितं बाह्यतामिति ॥

अचिन्त्यात्मा	அகோசரமாகிய செய ல்களையுடைய	रामः	பூர்வமர்
श्रीमान्	பூர்வமான	सूतं	ஸாரதியப்பார்த்து,
सः च	மஹாலிஷ்ட்ணுவும், { தசரத சக்கிரவர்த்தி யாருக்குத் திருக்கு மாராய விளங்கிக் கொண்டிருந்தவரு மாகிய	त्वरितं	‘சீக்கிரம்
दशरथात्मजः		बाह्यतां	ஓட்டப்பட்டும்’
		इति	என்று பிரார்த்தித்து
		संचोदयामास	வேண்டிக்கொண்டனர்.

राम-वन-गमन

रामो याहीति सूतं तं विष्टेति स जनस्तदा । उभयं नाशकत् सूतः कर्तुमध्वनि चोदितः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	अध्वनि	யாத்திரையின் ஆரம்
तं	அந்த		பத்தில்
सूतं	ஸாரதியைப் பார்த்து	उभयं	ஒன்றுக்கொன்று விரு
याहि	‘ஒட்டியருளும்’		த்தமாயுள்ள ஐரண்டி
इति	என்றார்.	चोदितः	வேண்டுகோளைப்
तदा	அதே சமயத்தில்		பெற்ற
सः	அந்த	सूतः	ஸாரதி (ஸுமந்திரர்)
जनः	ஜனசமூகம்	कर्तुं	எதொன்றையும்
तिष्ठ	‘நிறுத்தியருள்வீராக’		செய்.
इति	என்றது.	अशकत् न	முடியாது திகைத்தாரா.

निर्गच्छति महाबाहौ रामे पौरजनाशुभिः । पतितैरभ्यवहितं प्रशशाम महीरजः ॥ ३३ ॥

महाबाहौ	பெருந்தோளுடைய	महीरजः	பூமியின் புழுதியா
रामे	ஸ்ரீராமர்,		னது
निर्गच्छति	எழுந்தருளிச் செல்	पतितैः	{ கண்களினின்று பெரு
	லுகையில்		கிவந்து கிழே சொ
अभ्यवहितं	எழுந்து படிந்து	पौरजनाशुभिः	ட்டிய
	கிடந்த		பட்டணத்து ஜனங்க
		प्रशशाम	ளின் கண்ணீர்களால்
			நனைந்து அடங்கிற்று.

रुदिताश्रुपरिक्लिन्नं हाहाकृतमचेतनम् । प्रयाणे राघवस्यासीत् पुरं परमपीडितम् ॥ ३४ ॥

राघवस्य	ஸ்ரீராமரது	हाहाकृतं	{ ஹா! ஹா! என்று
प्रयाणे	யாத்தாரம்பத்தில்		சத்தமிட்டுப்புலம்பு
पुरं	பட்டணமானது	परमपीडितं	கின்றதாய்
रुदिताश्रु- } परिक्लिन्नं }	கண்ணீர் மிகப்பெருக் கிக் கண்கள் மிக்க நனைந்துகிடக்கின்ற தாய்		மிக்க வருத்தமுற்ற தாய்
		अचेतनं	மதியமங்கியதாய்
		आसीत्	இருந்தது.

सुस्राव नयनैः स्त्रीणामास्रमायाससंभवम् । मीनसंक्षोभचलितैः सलिलं पङ्कजैरिव ॥ ३५ ॥

स्त्रीणां	வனிதையர்களது	मीनसंक्षोभ- } चलितैः	{ மீன்களால் கலக்கப்
नयनैः	கண்களால்		பெற்று ஆடி அசையும்
आयाससंभवं	{ அடக்கமுடியாத துன் பத்தால் ஆயாசப்படு வதால் வெளிவந்த	पङ्कजैः	தாமரை மலர்களால்
		सलिलं	தடாசஜலம்
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
आसं	கண்ணீரானது	सुस्राव	எங்கும் சிதறிக்கிடந் தது.

इष्टा तु नृपतिः श्रीमानेकचित्तगतं पुरम् । निपपातैव दुःखेन हतमूल इव द्रुमः ॥ ३६ ॥

श्रीमान्
नृपतिः
पुरं
इष्टा
तु

ஸ்ரீமானை
சக்கிரவர்த்தியார்
பட்டணத்தை
ஒரே மனோதம்பெற்
று விளங்குகின்றதாய்
கவனித்து,
அதனால்

दुःखेन
हतमूलः
द्रुमः
इव एव
निपपात

அதிமனவேதனையால்
வேரை வெட்டிச்
சாய்த்த
மரம்
போலவே
தரையில் விழுந்துவி
ட்டார்.

ततो हलहलाशब्दो जज्ञे रामस्य पृष्ठतः । नराणां प्रेक्ष्य राजानं सीदन्तं भृशदुःखितम् ॥

राजानं
भृशदुःखितं
सीदन्तं
प्रेक्ष्य
ततः

சக்கிரவர்த்தியாரை
மிகக்கஷ்டப்படுகின்ற
வராய்
மெய்மறந்து கீழே
விழுந்துவிட்டவராய்
கவனித்து,
அதனால்

रामस्य
पृष्ठतः
नराणां
हलहलाशब्दः
जज्ञे

ஸ்ரீராமரது
பின்பாகத்தில்
ஜனங்களுடைய
'ஐயோ ஐயோ'வெனு
ம் கூக்குரலானது
உண்டாயிற்று.

हा रामेति जनाः केचिद्राममातेति चापरे । अन्तःपुरं समृद्धं च क्रोशन्तः पर्यदेवयन् ॥

समृद्धं
अन्तःपुरं च
केचित्
जनाः
राम
इति
अपरे च

எப்பொழுதும் சர்
தோஷகரமாயுள்ள
அந்தப்புரத்திலும்
சில
ஜனங்கள்
'ஸ்ரீராம'
என்றும்,
இதரஜனங்கள்

हा
राममातः
इति
क्रोशन्तः
पर्यदेवयन्

'ஹா!
ராமனைப் பெற்ற தா
யே!' (ஆர்ஷசந்தி)
என்றும்
வாய்விட்டு உரக்கக்கூ
வியவர்களாய்
மிக்க மனவருத்தமுற்
றிருந்தார்கள்.

अन्वीक्षमाणो रामस्तु विषण्णं भ्रान्तचेतसम् । राजानं मातरं चैव ददर्शानुगतौ पथि ॥

आन्तचेतसं
विषण्णं एव
तु
अन्वीक्षमाणः
रामः

தடுமாறிய மனமுற்று
துயரப்பட்டுக்கொண்
டிருக்கிறதொன்றை
யே
இப்பொழுது
சிந்தையில் கவனித்து
க்கொண்டிருந்த
ஸ்ரீராமர்,

राजानं
मातरं च
पथि
अनुगतौ
ददर्श

சக்கிரவர்த்தியாரை
யும்,
திருத்தாயாரையும்,
வழியில்
பின்பற்றி வந்துகொ
ண்டிருக்கின்றவர்க
ளாய்
கவனித்தார்.

स बद्ध इव पाशेन किशोरो मातरं यथा । धर्मपाशेन संयुक्तः प्रकाशं नाभ्युदेक्षत ।

पाशेन बद्धः	வலைபிலகப்பட்ட
किशोरः	மா ன் குட்டி
मातरं	தாய்க்கு
यथा इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
धर्मपाशेन	தர்மபாசத்தால்

संयुक्तः	கட்டுண்ட
सः	அவர்
प्रकाशं न	{ அவர்களுக்குக்கூடப் புக னொகாதவண்ணமாய் ருக்க
अभ्युदेक्षत	திருவுளம் பற்றியரு ளிணர்.

पदातिनौ च यानार्हावदुःखाहौ सुखोचितौ । दृष्ट्वा संचोदयामास शीघ्रं याहीति सारथिम् ॥

यानार्हौ	{ வாஹனங்களிலேயே எப்பொழுதுமெழுந் தருளுகின்றவர்களும்க வட்டங்களுக்குப்பாத் திராப்படாதவர்களும், சகங்களுக்கே உரிய வர்களும்,
अदुःखाहौ	{ கால்நடையாய் வந்து கொண்டிருக்கின்ற வர்களுமான அவ்வி ருவர்களையும்
सुखोचितौ	
पदातिनौ च	

दृष्ट्वा	{ நிமிர்த்திசெய்ய முடி யாதிருப்பதை திரு வுளத்தில் பற்றி ஸாரதியைப் பார்த்து 'வேகமாக செல்வீராக'
सारथिं	என்று
शीघ्रं	
याहि	வேண்டிக்கொண்ட னர்.
इति	
सञ्चोदयामास	

न हि तत् पुरुषव्याघ्रो दुःखजं दर्शनं पितुः । मातृश्च सहितुं शक्तस्तोत्रार्दित इव द्विपः ॥

पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகு மவர்
पितुः	திருத்தந்தையாரு டையவும்,
मातुः च	திருத்தாயாருடைய
तत्	அந்த [வும்
दुःखजं	கவட்டதசையால் விளைந்த

दर्शनं	அனுபவத்தை
तोत्रार्दितः	அங்குசத்தால் குத் துண்ட
द्विपः	யானை
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
सहितुं हि	சகிக்கவே
शक्तः न	முடியாதிருந்தனர்.

प्रत्यगारमिवायान्ती वत्सला वत्सकारणात् । बद्धवत्सा यथा धेनू राममाताऽभ्यधावत् ॥

वत्सला	{ திருக்குமாரனிடத்தி லத்யந்த வாத்ஸல்ய முடையவளாகிய
राममाता	ஸ்ரீராமரின் திருத் தாயார்
बद्धवत्सा	கட்டப்பட்டிருக்கும் கன்றையுடைய
धेनुः	ஒரு பசுவானது

वत्सकारणात्	தன் கன்றெனும் காசணத்தால்
अगारं	தொழுவை
प्रति	ரோக்கி
आयान्ती	ஓடுகிறதது
यथा इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
अभ्यधावत्	பின்பற்றி விரைந்து ஓடினார்.

तथा रुदन्तीं कौसल्यां रथं तमनुधावतीम् । क्रोशन्तीं राम रामेति हा सीते लक्ष्मणेति च ॥
रामलक्ष्मणसीतार्थं स्रवन्तीं वारि नेत्रजम् । असकृत्वैक्षत तदा नृत्यन्तीमिव मातरम् ॥

मातरं } திருத்தாயாராகிய
कौसल्यां } கோஸலா தேவியாரை
रामलक्ष्मण- } ஸ்ரீராமர், லக்ஷ்மணர்,
सीतार्थं } வீதை யிவர்களை யே
                  } நினைந்து நினைந்து

नेत्रजं } கண்களினின்று
वारि } கண்ணீரை [பெருகும்
स्रवन्तीं } வடித்துக்கொண்டிரு-
                  } க்கின்றவளாகவும்,

हा } ஹா!
राम } ஸ்ரீராம!
राम इति } ஸ்ரீராம! என்றும்
सीते च } வீதே! என்றும்
लक्ष्मण } லக்ஷ்மணை!

तिष्ठेति राजा चुक्रोश याहि याहीति राघवः ।

राजा च } சக்கிரவர்த்தியாரோ
तिष्ठ } 'நில்லும்'
इति } என்று
चुक्रोश } கூவினார்.
याहि } 'செல்லும்'
याहि } செல்லும்'
इति } என்றார்

नाश्रौषमिति राजानमुपालब्धोऽपि वक्ष्यसि ।

उपालब्धः } "கேள்வி கேட்கப்பட்ட
                  } 0 பதிலுரைக்கவே
                  } ண்டியவராக
अपि } ஆகில்,
चिरं } கடைசியான
दुःखस्य } துக்கத்தின்
पापिष्ठं } கடுமை அதிகமாய்
इति } இருந்தபடியால்,

रामस्य स वचः कुर्वन्ननुज्ञाप्य च तं जनम् । व्रजतोऽपि ह्याऽशीघ्रं चोदयामास सारथिः ॥

सः सारथिः } அந்த ஸாரதி,
व्रजतः } பக்கலிலிருக்கின்ற
रामस्य } ஸ்ரீராமரது
वचः अपि } வேண்டுகோளையே
कुर्वन् } செய்கின்றவராகி,

इति } என்றும்,
क्रोशन्तीं } வாய்விட்டுக் கதறி
रुदन्तीं } அழுதுகொண்டு,
तथा } மேற்கண்டவண்
तं } அந்த [ணமாய்
रथं } ரதத்தை நோக்கி
नृत्यन्तीं इव } அள்ளாடித்தள்ளாடிக்கொண்டே
अनुधावतीं } பின்பற்றி ஓடி
                  } வருகின்றவளாயும்,
तदा } அப்பொழுது
असकृत् } பலமுறை
प्रैक्षत } அவர் கவனித்தரு
                  } ளினார்.

सुमन्त्रस्य बभूवात्मा चक्रयोरिव चान्तरा ॥

राघवः } ஸ்ரீராகவர்.
सुमन्त्रस्य } சமந்திரருடைய
आत्मा } உள்ளமானது,
चक्रयोः } இரு சக்கிரங்களின்
अन्तरा } மத்தியில் சிக்கிக் கொ
इव } போன்றதாய் [ண்டது
बभूव } ஆயிற்று.

चिरं दुःखस्य पापिष्ठमिति रामस्तमब्रवीत् ॥

न अश्रौषं } உத்திரவுபடி நடக்
इति } என்று [காதிருந்தேன்.
राजानं } சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
वक्ष्यसि } சொல்லீர்" என்று
रामः } ஸ்ரீராமர்
तं } அவரைப் பார்த்து
अब्रवीत् } சொன்னார்.

तं } அந்த
जनं च } ஜனக்கூட்டத்தை
अनुज्ञाप्य } விலகி வழிகேட்டுக்
हयान् } குதிரைகளை [கொண்டு,
शीघ्रं चोदयामास } உடனே தூண்டினார்.

न्यवर्तत जनो राज्ञो रामं कृत्वा प्रदक्षिणम् । मनसाऽप्यश्रुवेगैश्च न न्यवर्तत मानुषम् ॥४९॥

राज्ञः सக்கிரவர்த்தியாராது
जनः ஜனசமுஹமானது
रामं ஸ்ரீராமரை
प्रदक्षिणं कृत्वा வலம் செய்து,
न्यवर्तत அங்கேயே நின்று

अश्रुवेगैः { அடக்கமுடியாது கண்
களிவின்று கண்ணீர்
களைப் பெருக விடுக
தால்
मानुषं अपि च { மனுஷ்யப்பிரபத்தின
த்தால் செய்யக்கூடிய
தாகிய இதுமட்டும்
न्यवर्तत न { ஓயவில்லை.

मनसा { அவரிடத்தில் வைத்தி
ருக்கும் பற்று ஒன்
றாலே

यमिच्छेत्पुनरायान्तं नैनं दूरमनुव्रजेत् । इत्यमात्या महाराजमूर्च्छुर्दशरथं वचः ॥ ५० ॥

अमात्याः மந்திரிமார்கள்
दशरथं தசரத
महाराजं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
பார்த்து
ऊचुः பின்வருமாறு தெரி
யப்படுத்தினார்கள்.
यं “எந்த ஒருவனை
पुनः மீளவும்

आयान्तं திரும்பிவந்து சேர
வேண்டியவனாக
इच्छेत् விரும்புகிறானே
एनं இவனை
दूरं வெகுதூரம்
अनुव्रजेत् न சென்று வழிவிட
इति என்பது [லாகாது
वचः தருமவிதி”.

तेषां वचः सर्वगुणोपपन्नं प्रस्विन्नगात्रः प्रविषणरूपः ।

निशम्य राजा कृपणः सभार्यो व्यवस्थितस्तं सुतमीक्षमाणः

॥ ५१ ॥

कृपणः { தனக்குத்தானேஎதை
செய்யவேண்டுமோ
அதைச் செய்ய முடி
யாத நிலமையிலிருந்த
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
तेषां அவர்களுடைய
सर्वगुणोपपन्नं { ஸ்கலமுமாகிய நன்
மைக்கு அவசியமாயி
ருக்கின்ற
वचः தருமவிதியை
निशम्य திருவுளத்தில் பற்றி,
तं அந்த

सुतं திருக்குமாரனை
ईक्षमाणः நோக்கியவண்ணமாயி
ருக்கின்றவராய்
प्रस्विन्नगात्रः { திருமனியெல்லாம்
வேர்வைபுற்றுக்கிடக்
கின்றவராய்
प्रविषणरूपः { மிகவும் துவந்து வே
தனையுற்ற மனத்தின
ராய்,
सभार्यः தர்மமபத்தினியோடு
கூடவே
व्यवस्थितः அவ்விடத்திலேயே
நின்றுவிட்டனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

नगरक्षोभवर्णनम्—பட்டணத்தின் கலக்கத்தை வருணிப்பது.

तास्सस्तु पुरुषव्याघ्रे विनिर्याते कृताञ्जलौ । आर्तिशब्दो हि सञ्ज्ञे स्त्रीणामन्तःपुरे महान् ॥

तस्मिन्	அந்த	महान् हि	{	உள்ளங்களில் நிகழிப் தமாய்க் கிடந்த ரஹ ஸ்யங்களை நன்கு வி ளங்கக் காட்டுகின்ற தாகிய
पुरुषव्याघ्रे	புருஷோத்தமர்			
कृताञ्जलौ	அஞ்சலிஹஸ்தராய்	आर्तिशब्दः	{	மனவேதனையால் புல ம்பலாகும் பின்வரும் பேச்சு
विनिर्याते तु	பிரயாணமானபொ ழுது			
स्त्रीणां	மனைவிமார்களுடைய	अन्तःपुरे सञ्ज्ञे		அந்தப்புரத்தில் நிகழ்ந்தது.

अनाथस्य जनस्यास्य दुर्बलस्य तपस्विनः । यो गतिः शरणं चासीत्स नाथः क्वनु गच्छति ॥

यः	“எந்த ஒருவன்	अस्य जनस्य च	இந்த எந்த மனித னுக்கும்
अनाथस्य	{	शरणं	அடைக்கலமாகிய
दुर्बलस्य	முடியாத தன்மையிலி ருக்கின்றவனுக்கும்,	आसीत्	இருந்தாரோ,
तपस्विनः	{	सः	அந்த
		नाथः	லோகரக்ஷகன்
	பரிதாபமுண்டாகும் நிலைமையிலிருக்கின் றவனுக்கும்,	क्व नु गच्छति	எங்கேயோ போய்விடுகிறான்.

न क्रुद्धयत्यभिशासोऽपि क्रोधनीयानि वर्जयन् । क्रुद्धान्यसादयन्सर्वान्समदुःखः क्वचिद्दत्तः ॥
कौसल्यायां महातेजा यथा मातरि वर्तते । तथा यो वर्ततेऽस्मासु महात्मा क्वनु गच्छति ॥

यः	“எந்த ஒருவன்	अभिशासः } अपि }	வன்கண் சொற்களை சொல்லப்பட்டவரை கவிருக்கையிலும் சிறிதேனும் கோபம்கொள்ளாமலி ருக்கின்றானோ,
क्रोधनीयानि	பிறர்களுக்கு அபரா தமாகும் செயல்களை		
वर्जयन्	முற்றிலும் துறந்தவ னாய்	क्वचित् कुप्यति न	ஒருவர் படும் துயரத் தை தனக்கே நேர்ந்த துபோல் கூடவிருந் து துயரப்படுவனோ,
क्रुद्धान्	கோபம் கொண்ட	समदुःखः	{
सर्वान्	எல்லோரையும்		
प्रसादयन्	சமாதானப்படுத்து கின்றவனாகவும்,		

मातरि तண்ணீப்பெற்ற தாயா
 ராகிய
 कौसल्यायां கோஸலாதேவியாரி
 டத்தில்
 यथा எவ்வண்ணமாய்
 वर्तते நடந்துகொண்டுவந்
 தானோ,
 तथा அவ்வண்ணமே

कैकेय्या क्रियमानेन राज्ञा सञ्चोदितो वनम् ।
 जगतः “உலகத்திற்கும்
 अस्य இந்த
 जनस्य ஜனசமூஹத்திற்கும்
 परिश्रुता ரசூதகன்,
 कैकेय्या கைகேயிதேவியாரால்
 क्रियमानेन தொல்லைசெய்யப்பட்ட

अहो निश्चेतनो राजा जीवलोकस्य संप्रियम् ।
 अहो “என்ன ஆச்சர்யம்!
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 निश्चेतनः தன்னறிவை யிழந்தவ
 ராய்,
 जीवलोकस्य பிராணிசமூகத்திற்கு
 संप्रियं மிக்க அருமையான
 வனும்,

इति सर्वा महिष्यस्ता विवत्सा इव धेनवः ।
 ताः महिष्यः அந்த மனைவிமார்கள்
 सर्वाः च எல்லோரும்
 विवत्साः கன்றுகளை விட்டுப்
 धेनवः பசுக்கள் [பிரிந்த
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே

स तमन्तःपुरे घोरमातृशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसन्तप्तः श्रुत्वा चासीत्सुदुःखितः ॥८॥
 सः அந்த
 पुत्रशोकाभिसन्तप्तः { புத்திரசோகத்தால்
 மிகவும் பரிதபித்துக்
 கொண்டிருந்த
 महीपतिः च சக்கிரவர்த்தியாரும்,
 अन्तःपुरे அந்தப்புரத்தில்
 घोरं கம்பிரமாயுள்ள

अस्मासु எங்களிடத்திலும்
 वर्तते நடந்துகொண்டுவந்
 தானோ, அந்,
 गतः யாவருமறிந்த
 महातेजाः மஹாதேஜஸ்வியான,
 महात्मा மஹாத்மாவாகுமவன்
 ववु எங்கேயோ
 गच्छति போய்விடுகிறான்.

परिश्रुता जनस्यास्य जगतः क्वु गच्छति ॥
 राज्ञा சக்கிரவர்த்தியாரால்
 वनं வனவாசத்திற்கு
 सञ्चोदितः நியமனம் பெற்றவ
 னும்,
 ववु எங்கேயோ
 गच्छति போய்விடுகின்றான்.

धर्म्यं सत्यव्रतं रामं वनवासे प्रवत्स्यति ॥
 धर्म्यं { தருமசாஸ்திரங்களில்
 சலியாப் பற்றுடைய
 வனும்,
 सत्यव्रतं சொன்ன சொல் தவ
 ருதவனுமாகிய
 रामं ஸ்ரீராமனை
 वनवासे வனவாஸத்தில்
 प्रवत्स्यति செல்ல விடுகின்றார்.”

रुद्रदुश्चैव दुःखार्ताः सखरं च विचुकुशुः ॥
 दुःखार्ताः மிக்க மனவேதனைப்ப
 டுகின்றவர்களாகி,
 सखरं கூடுவென்று குரலிட்டு
 इति एव மேற்கண்டவன்
 विचुकुशुः னாமே
 रुद्रुः च வாய்விட்டுப் புலம்பி
 அழுதார்கள். [அரர்கள்.

तं आतृशब्दं { அந்த மனவேதனை
 யால் புலம்பல்ரூப
 श्रुत्वा मायं வந்த பேச்சை
 सुदुःखितः செவிக்கொண்டு,
 आसीत् इன்னுமதிமமாய் மன
 வேதனைப்படுகின்ற
 आसीत् ஆயினர். [வராய்,

नाग्निहोत्राण्यहूयन्त नापचन् गृहमेधिनः । अकुर्वन् प्रजाः कार्यं सूर्यश्चान्तरधीयत ॥ ९ ॥

अग्निहोत्राणि	{ अக்னிஹோத்ரம் முதலிய வைதீகச் சடங்குகள்	कार्यं	அவரவர்கள் காரியத்தை
गृहमेधिनः	செய்யப்படவில்லை.	अकुर्वन् न	செய்யாது விட்டுவிட்டனர்.
अपचन् न	கிருஹஸ்தர்கள்	सूर्यः च	ஸூரியபகவானும்
प्रजाः	சமயல் செய்யவில்லை.	अन्तरधीयत	அந்தர்த்தானமாய் விட்டனர்

व्यसृजन्कबलान्नागा गावो वत्सान्न पाययन् । पुत्रं प्रथमं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत ॥

नागाः	ஸர்ப்பங்கள்	जननी	பெற்ற தாயாயிருக்குமெவளும்
कबलान्	இரைகலை	प्रथमं	சர்வோத்தமமான
व्यसृजन्	கக்கிவிட்டன.	पुत्रं	தன்புதல்வனை [பெற்ற
गावः	பசுக்கள்	लब्ध्वा	தன்கண்முன் கண்டும்
वत्सान्	கன்றுகளுக்கு	अभ्यनन्दत न	உதஸா ஹம் கொள்ளா திருந்தனர்.
पाययन् न-	பால்கொடுத்து ஊட்டவில்லை.		

त्रिशङ्कुलोहिताङ्गश्च बृहस्पतिषुधावपि । दारुणाः सोममभ्येत्य ग्रहाः सर्वे व्यवस्थिताः ।

त्रिशङ्कुः	தரிசங்குவும்,	अभ्येत्य	தீங்குவிளைவிப்பவனுய் செய்துகொண்டு.
लोहिताङ्गः	அங்காரகனும்,	ग्रहाः	கிருகங்கள்
बृहस्पति- बुधौ च }	பிருஹஸ்பதி புதன் ஆகிய இவ்விரு கிரகங்களும்,	सर्वे	எல்லாமும், { உலகத்துக்குத் துன்பத்தை விளைவிக்கின்றவைகளாய்
सोमं अपि	சந்திரனையும்	व्यवस्थिताः	நின்றுவிட்டன.

नक्षत्राणि गताचीषि ग्रहाश्च गततेजसः । विशाखाश्च सधूमाश्च नभसि प्रचकाशिरे ॥ १२ ॥

नभसि	ஆகாயத்தில்	सधूमाः च	{ (சக்ரவர்த்தியாருக்கு வரும் தீங்கை குசிட்டிக்கின்றவண்ணமாய்,) விண்வீழ்கொள்ளியுடன் கூடியிருக்கின்றவைகளாய்
नक्षत्राणि	நக்சத் திரங்கள்	प्रचकाशिरे	காணப்பட்டன.
गताचीषि	ஒளியற்று இருந்தன.		
ग्रहाः च	கிரகதேவர்களும்		
गततेजसः	தேஜஸ்வின்னி இருந்தனர்.		
विशाखाः च	{ இசுத்வாகுலநக்சத்திரங்களாகிய விசாகைகளும்,		

कालिकानिलवेगेन महोदधिरिवोद्धतः । रामे वनं प्रव्रजिते नगरं प्रचचाल तत् ॥ १३ ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	कालिकानिल- वेगेन }	மழை மாரிகளைப்பொழியும் மேகக்கூட்டங்களோடு கூடிய காற்றின் வேகத்தால்
वनं	காட்டிற்கு		
प्रव्रजिते	எழுந்தருளுகையில்		
तत् नगरं	அந்த நகரமானது		

महोदधिः பெருங்கடலானது
उद्धतः மேலெழுந்து கலங்கிப்
பொங்குகிறது

इव எவ்வண்ணிலோ
अव्वண்ணामே அவ்வண்ணமே
प्रचवाल தாறுமாறாயிருந்தது.

दिशः पर्याकुलाः सर्वास्तिमिरेण समावृताः । न ग्रहो नापि नक्षत्रं प्रचकाशे न किञ्चन ॥

दिशः பிரதேசங்கள்
सर्वाः எல்லாமும்
तिमिरेण காரிருளால் [ளாய்,
समावृताः மூடப்பட்டவைக-
पर्याकुलाः தாறுமாறாயிருந்தன.
ग्रहः நவக்ரஹவர்க்கமும்
न காணப்படாதிருந்தது.

नक्षत्रं { அச்வினி முதலிய இ
ருபத்தேழு நக்சத்
திரவர்க்கமும்
न காணப்படாதிருந்தது.
किञ्चन अपि (ஸ்திரிவிவர்க்கமும்)
எதுவும் எங்கும்
प्रचकाशे न காணப்படவில்லை.

अकस्मान्नागरः सर्वो जनो दैन्यसुपागमत् ।

नागरः பட்டணத்து
जनः ஜனம்
सर्वः ஒவ்வொருவனும்
अकस्मात् திடீரென தெய்வானை
दैन्यं மனவேதனையை
मायं சம்பவித்ததாய்

आहारे च विहारे च न कश्चिदकरोमनः ॥

उपागमत् அடைந்தான்.
कश्चित् எவனேனுமொருவ
आहारे च உணவிலும் [னும்
विहारे च கைகால்களை அசைப்
मनः மனதை [பதிலும்,
अकरोत् न செலுத்தவில்லை.

शोकपर्यायसन्तप्तः सततं दीर्घमुच्छ्वसन् । अयोध्यायां जनः सर्वः शुशोच जगतीपतिम् ॥

अयोध्यायां அயோத்திமாநகரில்
जनः மானிடன்
सर्वः ஒவ்வொருவனும்,
शोकपर्याय- } சோகாதிசயத்தால்
सन्तप्तः } மிக்க மனம் நொந்த
வனாய்
दीर्घं நெட்டு

उच्छ्वसन् உயிர்ப்புகொண்டவ
जगतीपतिं) னாய்
திருலோகநாதனை
निरिனைத்துநினைத்து,
सततं இடைவிடாது
शुशोच சோகக்கடலில் கிடந்
தான்.

बाष्पपर्याकुलमुखो राजमार्गगतो जनः । न हृष्टो लक्ष्यते कश्चित्सर्वः शोकपरायणः ॥

न वाति पवनः शीतो न शशी सौम्यदर्शनः

॥ १७ ॥

राजमार्गतः ராஜவீதியிலிருந்த
जनः மானிடன்
सर्वः ஒவ்வொருவனும்
बाष्पपर्याकुलमुखः கண்ணீரால் கலங்கிய
मुकमुल्लयवलयं முகமுலையவலாய்
शोकपरायणः சோகக்கடலில் மூழ்கி
க்கிடந்தான்.

कश्चित् ஒருவனாவது
लक्ष्यते न காணப்படவில்லை.
पवनः காற்றானது
शीतः குளிர்ந்ததாக
वाति न விசவில்லை.
शशी சந்திரனும்
सौम्यदर्शनः இனியகை
न இல்லை.

इष्टः { வேறு ஏதோ ஒரு
வ்யாஜத்தால் மனச்ச
நகல்கூட உற்றவரைய்

न सूर्यस्तपते लोकं सर्वं पर्याकुलं जगत् । अनर्थिनः सुताः स्त्रीणां भर्तारो भ्रातरस्तथा ।
सर्वे सर्वं परित्यज्य राममेदान्वचिन्तयन् ॥ १८ ॥

சூர்ய: ஸூர்யபகவான்
லோகம் உலகில்
-வபுதே ந பிரகாசியாது இருந்
து விட்டனன்.
ஜகத் உலகம்
சர்வ் எல்லாமும்,
பர்யாகுலம் தாறுமாறாய்கிடந்தது.
சுதா: சிறுவர்களும்,
தயா அவ்வண்ணமே,
ஆதர: உடன்பிறந்தவர்களும்

ஸ்ரீணாं ஸ்ரீகளுடைய
பர்தார: எஜமான்களும்
சர்வ் எல்லோரும்
சர்வ் எல்லாவற்றையும்
பரित्यज्य துறந்து,
अनर्थिनः எதிலும் பற்றற்றவர்
களாய்,
रामं एव ஸ்ரீராமர் ஒருவரேயே
अन्वचिन्तयन् தயானம்செய்துகொ
ண்டிருந்தனர்.

ये तु रामस्य सुहृदः सर्वे ते मूढचेतसः । शोकभारेण चाक्रान्ताः शयनं न जहुस्तदा ॥

ராமஸ்ய ஸ்ரீராமருடைய
சுஹட: ஆப்தர்கள்
யே து எவர்களோ
தே சர்வ் அந்த எல்லோரும்
சோகபாரேண சோகத்தின் கடுமையி
ன திகத்தால்
ஆக்ரான்தா: { சகிக்கமுடியாதவண்
ணமாய் மனவருத்த
முறுகின்றவர்களாய்

மூஹ்சேதஸ: மனம் எதிலும் ப்ரவர்
த்திக்காதவர்களாகி,
ததா அப்பொழுது
சயநம் படுத்திக்கொண்டி
ருந்த படுக்கையை
ஜஹு: ந ச விட்டு எழுந்திருக்க
வேயில்லை.

ततस्त्वयोध्या रहिता महात्मना पुरन्दरेणोव मही सपर्वता ।

चचाल धोरं भयशोकपीडिता सनागयोधाश्वगणा ननाद् च ॥ २० ॥

சபர்வதா { மாணிடர்களமைத்த
பல யாகமேடைகளை
யுடையதும்,
சனாஹயோதா- } யானைகளையும், போர்
ரணா ச } வீரர்களையும், குதி
ரைகணங்களையும் உ
டையதுமான
மஹீ து பெரும்பட்டணமாகிய
அயோத்யா த்திமாநகர்
ஹவ ஸாஶ்வரக்

புரந்ரேண மஹாவிஷ்ணு வாகிய
மஹாத்தமாவினால்
ரஹிதா கைவிடப்பட்டதாய்
தத: அதனால்
பயசோகபீடிதா { கஷ்டத்தை சகிக்கமு
டியாது மனம் நொந்
து வருந்துகின்றதாகி
தோர் உறக்க
நனா஢் சுதறியழுதது.
சவால தலைமூய் கிடந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

तां नयेन च संपन्नो धर्मेण विनयेन च । उवाच राजा कैकेयीं समीक्ष्य व्यथितेन्द्रियः ॥

नयेन.	{ ஒருவன் சக்கிரவர்த்தி யாயிருந்து ஜனங்க ளை தர்மநெறி தவறா து பரிபாலிப்பதைப் பற்றியதாகிய தர்ம நூலாலும்,	सम्पन्नः	{ பரிபூர்ணதேர்ச்சி பெற்றவரும்,
धर्मेण	{ தர்மத்தைப் பெறுவத ற்காக அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மநெறி களைப்பற்றிய நூலா லும்,	व्यथितेन्द्रियः च	{ இரத்திரியங்கள் கலங்க ப்பெற்று இருந்தவ ருமாகிய
विनयेन च	{ மானிடனும் பிறந்த ஒருவன் அனுஷ்டிக் கவேண்டிய தர்மநூ லாலும்,	राजा	{ சக்கிரவர்த்தியார்
		तां	{ அந்த
		कैकेयीं	{ கைகேயிதேவியாரை
		समीक्ष्य	{ நோக்கி,
		उवाच	{ பின்வருமாறு
			{ பேசினார்.

कैकेयी मा ममाङ्गानि स्पाक्षीस्त्वं दुष्टचारिणी । न हि त्वां द्रष्टुमिच्छामि न भार्या न च बान्धवी ॥

कैकेयी	“கைகேயி !	न	இருக்கவேண்டாம்.
दुष्टचारिणी	பாபத்திற்குத் துணிந் துவிட்ட	मम	எனது
त्वं	நீ,	अङ्गानि	அங்கங்களை
बान्धवी	ஹிதத்தைச்செய்கின்	मा स्पाक्षीः	நீ இனித்தொடாதே.
न	இல்லை. [றவளாய்	त्वां	உன்னை
हि	என்கிறபடியால்	द्रष्टुं च	கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும்
भार्या	மனைவியாக	इच्छामि न	நான் பொறேன்.

ये च त्वामनुजीवन्ति नाहं तेषां न ते मम । केवलार्थपरां हि त्वां त्यक्तधर्मां त्यजाम्यहम् ॥

त्वां च	“உன்னையும்	केवलार्थपरां	{ அற்பமாகிய பொருள் ஒன்றையே ஸர்வமு மாய்க்கொண்டுவிட் டவளாய்,
ये	எவர்கள்	त्यक्तधर्मां	{ தருமத்தை முற்றிலும் துறந்துவிட்டொழிந் தவளாய்
अनुजीवन्ति	அசூயையென்றிப் பார் க்கின்றார்களோ	हि	{ இருப்பதால்
तेषां	அவர்களுக்கு	त्वां	{ உன்னை
अहं	நான்	अहं	{ நான்
न	வேண்டாம்.	त्यजामि	{ விவாஹபந்தன நிவிர்த்திசெய்து விலக்கி இதுமுதல் வைத்தி ருக்கின்றேன்.
ते	அவர்கள்		
मम	எனக்கு		
न	வேண்டாம்.		

अगृह्णां यच्च ते पाणिमग्निं पर्यगयं च यत् । अनुजानामि तत्सर्वमस्मिन्नलोके परत्र च ॥८॥

अस्मिन् “இந்த உலகிலும், (மறுபிறப்பிலும் (அல்லது இதர லோகத்திலும்),) பரஸ் ச உனது பாणि கையை அகூஹா பற்றியதாகிறது, யத் ச எதுவோ,

अग्निं அக்னியை
पर्यगयं வலர்வந்து விவாஹம் செய்துகொண்டது
यत् च எதுவோ
तत्सर्वं { அந்தச்சம்மந்தத்தால் உண்டான எல்லா வற்றையும்,
अनुजानामि நான் துறந்துவிடுகின்றேன்.

भरतश्चेत्प्रतीतः स्याद्राज्यं प्राप्येदमव्ययम् । यन्मे स दद्यात्सीत्यर्थं मां मा तद्दत्तमागमत् ॥

प्रतीतः “பெரியோர்களிடத்தில் அசஞ்சலாபத்திமை பரதன் [யுடைய இந்த ராஜ்யத்தை அழிவில்லாத பலனை அளிக்கவல்லதாய் ஏற்றுக்கொண்டு, ச்யாத் சேத் விடுகின்றனென்கிற பகூத்தில்

सः அவன்
मे எனது
सीत्यर्थं ஹிதத்தின் காரணமாய்
यत् दद्यात् எந்த சரமகைங்கர்யத்தை செய்கின்றானோ
तत् दत्तं அந்த கைங்கரியம்,
मां என்னை
मां आगमत् சேராதொழியக்கடவது.”

अथ रेणुसमुध्वस्तं तमुत्थाप्य नराधिपम् । न्यवर्तत तदा देवी कौसल्या शोककशिता ॥

तदा அப்பொழுது
शोककशिता மனவேதனையால் வாட்டமடைந்திருந்த
कौसल्या கோஸலா
देवी தேவியார்
रेणुसमुध्वस्तं புழுதிபடிந்து மண்டிக்கிடக்கும்

तं அந்த
नराधिपं சக்கிரவர்த்தியாரை
उत्थाप्य { கைகளால் அனைத்து எடுத்து எழுந்திருக்கச்செய்து
अथ அதன்மேல்
न्यवर्तत { வாய்திறந்து பேசாமல் பக்கலில் நின்று விட்டனர்.

हृत्वेव ब्राह्मणं कामात्सृष्ट्वाऽग्निमिव पाणिना । अन्वतप्यत धर्मात्मा पुत्रं सञ्चिन्त्य तापसम् ॥

धर्मात्मा புண்யா த்மாவாகுமவர்,
कामात् உலகவ்யாபாரங்களிலுள்ள மனப்பற்றால் எழுந்தெரியும் தீயை கையால் தொட்டுக்கொண்டே, இரக்கின்றவன்போலாகி

ब्राह्मणं பரதத்வத்தை
हृत्वा துறந்துவிட்டவா
इव போலாகி,
तापसं தவவேஷம் தரித்த
पुत्रं திருக்குமாரனை
सञ्चिन्त्य நினைந்துநினைந்து
अन्वतप्यत தவித்தார்.

निवृत्त्यैव निवृत्त्यैव सीदतो रथवर्त्मसु । राज्ञो नातिबभौ रूपं ग्रस्तस्यांशुमतो यथा ॥

ரथவர்ம்சு { திருத்தேர் சென்ற
வழியில் கண்ணிற்க்கு
எட்டிய பிறதேசக்க
ளில் எல்லாவற்றிலும்
நிவृत்ய எவ } திரும்பித்திரும்பிப்
நிவृत்ய எவ } பார்த்துக்கொண்டு,
சீடத: துயரத்தால் வாட்ட
மடைந்திருக்கிற

ராஜ: சக்கிரவர்த்தியாரது
ரூபம் திருமேனியானது
ग्रस्तस्य ராஹுவினால் பிடிக்க
பட்ட
अंशुमत: यथा சூரியபகவானது
போன்றதாய்
अतिबभौ न விளக்கமின்றிபிடுந்
தது.

विललाप च दुःखार्तः प्रियं पुत्रमनुस्मरन् । नगरान्तमनुप्राप्तं बुद्ध्वा पुत्रमथाब्रवीत् ॥१३॥

प्रियं உள்ளங்கோணு
நடந்துவந்த
पुलं திருக்குமாரனை
अनुस्मरन् உன்னியுன்னி,
दुःखार्तः மனவேதனை யையுள்ள
டக்க முடியாதவராகி
विललाप कண்ணீர் பெருகவிட்ட
டழுதார்.

पुलं திருக்குமாரனை
नगरान्तं நகரயெல்லைபை
अनुप्राप्तं கடந்திருப்பவனாய்
बुद्ध्वा சிந்தனையால் கண்டு
कोण्डु
अथ च பின்வருமாறும்
अब्रवीत् வாய்விட்டுச் சொன்
றார்.

वाहनानां च मुख्यानां बहतां तं ममात्मजम् । पदानि पथि दृश्यन्ते स महात्मा न दृश्यते ॥

मम “ எனது
तं அந்த
आत्मजं திருப்புதல்வனை
बहतां ஏற்றிக்கொண்டு
मुख्यानां சிறந்த [போன
वाहनानां குதிரைகளுடைய

पदानि காலடிச்சுவடுகள்
पथि மார்க்கத்தில்
दृश्यन्ते காணப்படுகின்றன.
स: அந்த
महात्मा च மஹாத்மாவோ
दृश्यते न காணப்பட்டவில்லை.

यः सुखेषूपधानेषु शैते चन्दनरूपितः । वीज्यमानो महार्हाभिः स्त्रीभिर्मम सुतोत्तमः ॥

स नूनं कचिदेवाद्य वृक्षमूलमुपाश्रितः । काष्ठं वा यदि वाऽऽमानमुपधाय शयिष्यते ॥
मम எனக்கு
सुतोत्तमः உக்கிருஷ்டலகிய
चन्दनरूपितः வாஸனைச்சார்து
பூசப்பெற்றவனாய்,
महार्हाभिः சிறந்த
स्त्रीभिः ஸ்திரீகளால்
वीज्यमानः சாமரங்கள் கொண்டு
வீசப்பெற்றவனாய்,
सुखेषु மெதுவாயுள்ள
उपधानेषु மெத்தைகளில்
यः எவன்

शैते துயில்கொண்டு வந்த
स: एव அவனை [எனோ
अद्य नूनं தற்காலம் இனிமேல்
कचित् ஏதோ ஒரு
वृक्षमूलं மரத்தினடியை
उपाश्रितः அடைந்தவனாய்
काष्ठं वा மாக்கட்டையையோ
यदि वा அல்லது
अऽमानं கல்லையோ
उपधाय படுக்கையாய்கொண்டு
शयिष्यते கண்ணுறங்கப்போ
கின்றான்.

उत्थास्यति च मेदिन्याः कृपणः पांसुकुण्ठितः । विनिश्वसन्प्रस्रवणात्करेणूनामिवर्षभः ॥

कृपणः “कஷ்டதகையிலிருந்து
மவன்,
மெய்யும் தரையிலி
ருந்து,
புழுதிமண்டியபொன்
மேனியையுடையவ
னாய்
வினிஷ்வஸ் ப்
பெருமூச்சுவிட்டுக்
கொண்டு

प्रस्रवणात् , मलयरुचिकளின் சமீப
ப்பிரதேசத்திலிருந்து
करेणूनां பெண்யானைகளுடைய
वर्षभः கணவனாகும் ஆண்
யானை
इव एववண்ணमो अवं
वண்ணमो
उत्थास्यति தாயிலெழுவான்.

द्रक्ष्यन्ति नूनं पुरुषा दीर्घबाहुं वनेचराः । राममुत्थाय गच्छन्तं लोकनाथमनाथवत् ॥१८॥

अनाथवत् “பெற்றதகப்பனால் கை
விடப்பட்டவனாய்
उत्थाय வெளிப்புறப்பட்டு
गच्छन्तं வெளியில் சஞ்சரித்து
க்கொண்டிருக்கும்
दीर्घबाहुं ஆஜரனுபாஹுவும்
सा नूनं जनकस्येष्टा सुता सुखसदोचिता ।
जनकस्य “ஜனகமஹாராஜனது
इष्टा உக்கிருஷ்டமாய் கொ
ண்டாடப்பட்ட
सुता திருமகனும்
सुखसदोचिता எக்காலத்திலும் சுகத்
திற்கேயுரியவளுமா
सा அவள் [சுய

लोकनाथं லோகநாதனுமாகிய
रामं ஸ்ரீராமரை
वनेचराः வனத்தில் வசிக்கும்
पुरुषाः புண்யாத்மாக்கள்
नूनं இனிமேலாக
द्रक्ष्यन्ति கண்டுகளிப்பார்கள்.
कण्टकाक्रमणह्वान्ता वनपद्य गमिष्यति ॥
अद्य தற்காலம்
नूनं இனிமேல்
वनं காட்டில்
कण्टकाक्रमणह्वान्ता முள்கள் தைப்பதால்
திக ச்ரமமுற்றவளாய்
गमिष्यति காலம்கழிக்கப்போ
கின்றார்.

अनभिज्ञा वनानां सा नूनं भयमुपैष्यति । श्वापदानर्दितं श्रुत्वा गम्भीरं रोमहर्षणम् ॥२०॥

वनानां “வனங்களுடைய
अनभिज्ञा பழக்கமற்ற
सा அவள்
गम्भीरं உரத்தகுரலிலிருக்கிற
श्वापदानर्दितं காட்டுமிருகங்களு
டைய சத்தத்தை

श्रुत्वा கேட்டு,
रोमहर्षणं மயிற்சிலிர்ப்பையுண்
டாக்குகிறதாகிய
भयं வெறுனை
नूनं இனிமேலாக
उपैष्यति அடையப்போகின்
றார்.

सकामा भव कैकेयि विधवा राज्यमावस । न हि तं पुरुषव्याघ्रं विना जीवितुमुससहे ॥

कैकेयि “கைகேயி!
तं அந்த
पुरुषव्याघ्रं विना புருஷோத்தமனை
जीवितुं பிழைத்திருக்க [விட்டு
उससहे न நான் பொறேன்.
हि ஆனபடியால்

विधवा கைம்பெண்ணாகி
राज्यं ராஜ்யத்தில்
आवस நீ வாழ்ந்துவா.
सकामा மனோரதங்கள் எல்
லாம் கைகடப்பெற்
भव இரு ” [றவளாக

इत्येवं विलपन् राजा जनौघेनाभिसंवृतः । अपस्नात इवारिष्टं प्रविवेश गृहोत्तमम् ॥ २२ ॥

जनौघेन	ஜனங்களுடைய கூட்டத்தால்
अभिसंवृतः	{ எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பெற்றவராயிருந்த
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
इति एवं	மேற்கண்டவண்ணமாய்
विलपन्	புலம்பியழுது

‘अरिष्टं	{ பார்க்க வொண்ணாதவண்ணமாய் அம்மங்களகரமாயிருக்கின்ற
गृहोत्तमं	கிறந்த திருமாளிகைக்கு
अपस्नातः	செத்தார்க்கு கடைசிஸ்னானம் செய்தவர்
इव	போன்றவராகி
प्रविवेश	திரும்பினார்.

शून्यचत्वरश्वमान्तां संवृतापणदेवताम् । ह्यन्तदुर्बलदुःखार्तां नाल्याकीर्णमहापथाम् ॥ २३ ॥
तामवेक्ष्य पुरीं सर्वां राममेवानुचिन्तयन् । विलपन्प्राविशद्राजा गृहं सूर्यं इवाम्बुदम् ॥ २४ ॥
महाहृदमिवाक्षोभ्यं सुपणें हतोरगम् । रामेण रहितं वैदेह्या लक्ष्मणेन च ॥ २५ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
तां	அந்த
पुरीं	பட்டணம்
सर्वां	எல்லாம்
शून्यचत्वर- } श्वमान्तां }	{ நாற்பத்திகளில் மிக்க மனோஹரமாய் விளங்கும் திருமாளிகைகளெல்லாம் ஜனசஞ்சாரமற்று சூன்யமாயிருப்பதாகவும்,
संवृतापण- } देवतां }	{ கடைகளுக்கும் தைவசன்னிதானங்களும் இருநூற்று முடிக்கிடக்கிடக்கின்றதாகவும்,
नाल्याकीर्ण- } महापथां }	{ ராஜவீதியெல்லாம் கூட்டமின்றி சிலரிங்கும் இரக்கப்பெற்று விளங்குகிறதாகவும்,
ह्यन्तदुर्बल- } दुःखार्तां }	{ முடியாதவர்களாய் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு வாட்டமடைந்திருக்கப்பெற்றவர்களுற்றதாகவும்

अवेक्ष्य	கவனித்து,
राममेव	ஸ்ரீராமரொருவரையே
अनुचिन्तयन्	சிந்திக்கின்றவராய்
विलपन्	{ கண்களில் நின்று கண்ணீர் விட்டுப் பெருக அழுதுகொண்டு
रामेण	ஸ்ரீராமராலும்
वैदेह्या	வைதேகிதேவியாராலும்
लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணராலும்
रहितं	இல்லாமலிருக்கப்பெற்றதாயிருக்கின்ற
वेदम	திருமாளிகையையும்
सुपणें	கருடபகவானால்
हतोरगं	பாம்பற்று இருக்கிற
अक्षोभ्यं	கலக்குதற்கரிய
महाहृदं इव	பெரும் மடுவைப்போலிருக்கின்றன.
सूर्यः	சூரியபகவான்
अम्बुदं	நீர்கொண்டமேகத்தில்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
गृहं	திருமாளிகைக்குள்
प्राविशत्	புகுந்தனர்.

अथ गद्दशब्दस्तु विलपन्मनुजाधिपः । उवाच मृदु मन्दार्थं वचनं दीनमस्वरम् ॥ २६ ॥

अथ मनुजाधिपः	अனந்தரம் சக்கிரவர்த்தியார்	दीनं	{ மனவேதனையை நன்கு விளங்கக்காட் டுகின்றதும்
विलपन् तु	{ அழுதுகொண்டேயி ருக்கின்றவராயிருந் துகொண்டு	मन्दार्थं	{ உலகவாழ்க்கையில் பற்றொழித்துவிட்ட தை நன்கு விளங்கக் காட்டுகிறதமாகிய
गद्दशब्दः	{ வாய்திறந்து ஸ்பஷ்ட மாய்ப்பேசமுடியாது தட்டுத்தடுமாறி வாய் குளறிபேசுகின்றவ ராகி	वचनं	{ பின்வரும் வார்த்தை யை
मृदु	{ முடியாத்தனைத்தை நன்கு விளங்கக்காட் டுகின்றதும்	अस्वरं उवाच	{ தாழ்ந்தகுரலில் சொன்னார்.

कौसल्याया गृहं शीघ्रं राममातुर्नयन्तु माम् । न ह्यन्यत्र ममाश्वसो हृदयस्य भविष्यति ॥

राममातुः	“सु रामரைப்பெற்ற தாயாராகிய	हि	ஏனெனில்
कौसल्यायाः	கொசல்யையின்	मम	எனது
गृहं	வீட்டில்	हृदयस्य	உள்ளத்திற்கு
मां	என்னை	अन्यत्र	வேறொரிடத்தில்
शीघ्रं	விரைவாக	आश्वसः	{ பட்டுக்கொண்டிருக் கும் துயரத்தின் கடு மைக்குத்தணிவு
नयन्तु	கொண்டுபோய் சேர்க் கக்கடவீர்கள்.		

इति ब्रुवन्तं राजानमनयन्द्वारदर्शिनः । कौसल्याया गृहं तत्र न्यवेश्यत विनीतवत् ॥२८॥

इति	இங்ஙனம்	अनयन्	தூக்கிக்கொண்டுபோ ய் சேர்த்தனர்.
ब्रुवन्तं	சொல்லுகின்ற	तत्र	அவிடத்தில்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை	विनीतवत्	{ ஆக்களுக்களைப்பற்றி கலைகொண்டு செய்கி ன்றவர்களாய்
द्वारदर्शिनः	வாயில்காவல்காரர்கள்	न्यवेश्यत	இவர் இறக்கவிடப்ப ட்டனர்.
कौसल्यायाः	கொசலாதேவியாரது		
गृहं	திருமாளிகைக்கு		

तस्तस्य प्रविष्टस्य कौसल्याया निवेशनम् । अधिरूपापि शयनं बभूव लुलितं मनः ॥

कौसल्यायाः	கொசலாதேவியாரின்	ततः	அப்படியெல்லாமா கியும்
निवेशनं	திருமாளிகைக்குள்	तस्य	அவருடைய
प्रविष्टस्य	வந்துசேர்ந்தவரும்	मनः	மனமானது
शयनं	படுக்கையில்	लुलितं अपि	புண்பட்டவண்ணமே
अधिरूपा	ஏறிப்படுத்துக்கொண் டுவிட்டவரும்	बभूव	இருந்தது.

पुत्रद्वयविहीनं च स्तुषयाऽपि विवर्जितम् । अपश्यद्भवनं राजा नष्टचन्द्रमिवाम्बरम् ॥३०॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
पुत्रद्वयविहीनं	இரு திருக்குமாரர்கள் இல்லா திருக்கிறதும்
स्तुषया च	மருமகளாலும்
विवर्जितं अपि	இல்லா திருக்கப்பெற்ற றதாகிய

भवनं	கிருஹத்தை
नष्टचन्द्रं	சந்திரனற்ற
अम्बरं इव	ஆகாசத்தைப்போலி ருப்பதாய்
अपश्यत्	எண்ணினொந்தார்.

तच्च दृष्ट्वा महाराजो भुजमुद्यम्य वीर्यवान् । उच्चैः स्वरेण चुक्रोश हा राघव जहासि माम् ॥
सुखिता बत तं कालं जीविव्यन्ति नरोत्तमाः । परिष्वजन्तो ये रामं द्रक्ष्यान्ति पुनरागतम् ॥

वीर्यवान्	மகாதையசா லியாகிய
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்
तत्	அதை
दृष्ट्वा च	திருவுள்ளத்தில் சிந்தி த்துக்கொண்டே
भुजं	கையை
उद्यम्य	உயர்த்துக்கிக்கொ ண்டு,
उच्चैः स्वरेण	உரத்த குரலிட்டு.
चुक्रोश	பின்வருமாறு கதறிப் புலம்பினார்.
हा	“ஹா!
राघव	ஸ்ரீராம!
मां	என்னை
जहासि	நீ விட்டுப்போயினே.
बत	நான் என்ன பாபம் செய்தேனோ

पुनः	மீளவும்
आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
रामं	ஸ்ரீராமனை
परिष्वजन्तः	சூழ்ந்துகொண்டவர் களாய்
तं	அந்த
कालं	காலம்வரைக்கும்
ये	எவர்கள்
जीविव्यन्ति	பிழைத்திருக்கின்றார் களோ,
द्रक्ष्यान्ति	கண்டுகளிக்கின்றார் களோ, அவர்கள்
नरोत्तमाः	புருஷச்சீரேஷ்டர்கள்.
सुखिताः	{ மனோர தங்களைல்லாம் கைகூடப்பெற்றவர்கள்.

अथ रात्र्यां प्रपन्नायां कालरात्र्यामिवात्मनः । अर्धरात्रे दशरथः कौसल्यामिदमब्रवीत् ॥

अथ	அனந்தரம்
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யார்
आत्मनः	தனக்கு
कालरात्र्यां	ஆப்தபந்துவை தஹ னம்செய்த இரவில்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே

प्रपन्नायां	தூங்கவிடாது மனவே தனையைத்தருகின்ற
रात्र्यां	அந்த இரவில்
अर्धरात्रे	அர்த்தராத்திரியில்
कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவியா ரைப்பார்த்து
इदं	பின்வருமாறு
अब्रवीत्	மொழிந்தனர்.

रामं मेऽनुगता दृष्टिरद्यापि न निवर्तते । न त्वा पश्यामि कौसल्ये साधु मां पाणिना स्पृश ॥

मे
दृष्टिः }
अपि }

“எனது
பஞ்சேந்திரிய உணர்
வால், அதாவது இந்
திரிய கோசரத்தால்
கண்டுகொள்ளக்கூ
டியதாகிய ஞானசக்
தியெல்லாமும்
ஸ்ரீராமரிடத்தில்
ஈடுபட்டுவிட்டது.
இன்னும்
திரும்பிவராதிருக்கி
றது.”

कौसल्ये
त्वा

ஹே கௌஸல்யே !
உன்னை

पश्यामि न

{ சக்திரித் திரியவுணர்
வைக்கொண்டு நான்
அறியமுடியாதிருக்
கின்றேன்.

रामं
अनुगता
अद्य
निवर्तते न

मां

साधु

पाणिना

स्पृश

என்னை

மிருதுவாக

கரத்தால்

தடவிக்கொடு.”

तं राममेवानुविचिन्तयन्तं समीक्ष्य देवी शयने नरेन्द्रम् ।

उपोपविश्याधिकमार्तरूपा विनिश्वसन्ती विललाप कृच्छ्रम् ॥ ३५ ॥

देवी

கோஸலாதேவியார்

शयने

படுக்கையில்

तं

அவரை

उपोपविश्य

கூட உட்கார்ந்து

नरेन्द्रं

புருஷோத்தமனாகிய

கொண்டு,

रामं एव

ஸ்ரீராமனையே

अधिकं

முன்னிலுமதிகமாய்

अनुविचिन्तयन्तं

உன்னியுன்னிக்கொ

आर्तरूपा

மனோவேதனைப்படு

ண்டிருக்கின்றவராய்,

கின்றவளாகி,

कृच्छ्रं

{ பார்க்கமுடியாத கஷ்

विनिश्वसन्ती

பெருமூச்சுவிட்டுக்

டதசையிவிருக்கின்

கொண்டு,

றவராய்,

विललाप

கண்ணீர் பெருகவிட்டு

समीक्ष्य

கண்டுகொண்டு,

க்கொண்டழுதனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4110.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1755

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

कौसल्याविलापः—கௌஸல்யாலிலாபம்.

ततः समीक्ष्य शयने सन्नं शोकेन पार्थिवम् । कौसल्या पुत्रशोकार्ता तसुमाच महीपतिम् ॥

पुत्रशोकार्ता

புத்ரசோகத்தால் புண்

सन्नं

{ கைகால்களை அசைக்

பட்ட மனமுடைய

கமுடியாமல் சுருண்

कौसल्या

கோஸலாதேவியார்

டுகிடந்த

ततः

அக்காரணத்தாலிப்ப

तं पार्थिवं

அந்த பூபாலாகிய

டியிருந்தமையால்

महीपतिं

சக்கிரவர்த்தியாரை

शयने

படுக்கையில்

समीक्ष्य

பார்த்து

शोकेन

சோகத்தால்

उवाच

பின்வருமாறு

சொல்லலானான்.

राघवे नरशार्दूले विषं मुक्त्वा हि जिह्मगा । विचरिष्यति कैकेयी निमुक्तेव हि पन्नगी ॥

नरशार्दूले “पुत्रुஷோத்தமனாகும்
 राघवे हि ஸ்ரீராமனிடத்திலேயே
 विषं விஷத்தை
 मुक्त्वा கக்கிவிட்டு,
 जिह्मगा हि { அனியாயத்தொழில்
 ப்ரவர்த்தித்துவிட்ட
 வளாகிய

कैकेयी கைகேயியானவள்
 निमुक्ता ஸ்வேச்சையாய் எங்
 कुम् பயமின் நி திரியும்
 पन्नगी நச்சரவு
 इव போன்றவளாய்
 विचरिष्यति கஷ்டம் வினோலிக்கப்
 போகிறாள்.

विवास्य रामं सुभगा लब्धकामा समाहिता । त्रासयिष्यति मां भूयो दुष्टाहिरिव वैश्मनि ॥

रामं “ஸ்ரீராமனை
 विवास्य காட்டிற் கொட்டிவிட்டு,
 लब्धकामा { மனோதமெல்லாம்
 கைகடப்பெற்றவ
 समाहिता गोक
 सुभगा யாவராலும் ஏற்றுக்
 கொள்ளப்பட்ட
 பெருமைபடுத்தப்பட்
 டவளாகிய கைகேயி

मां என்னை
 वैश्मनि மாளிகையில்
 दुष्टाहि: கடும்விஷம்கொண்ட
 பாம்பு
 इव போன்றவளாகி
 भूय: முன்னிலுமதிகமாய்
 त्रासयिष्यति ஆட்டிவைக்கப்போ
 கின்றாள்.

अथ स नगरे रामश्चरन्मैक्षं गृहे वसेत् । कामकारो वरं दातुमपि दासं ममात्मजम् ॥ ४ ॥

राम: “ஸ்ரீராமன்
 नगरे நகரத்தில்
 मैक्षं चरन् பிச்சையெடுத்துப்
 பிழைக்கின்றவனாய்
 गृहे மாளிகையில்
 वसेत् स இருக்கலாமே.
 अथ அன்றியும்,
 मम அடியேனது
 आत्मजं திருக்குமாரனை

दासं குற்றேவல்புரியுமடி
 மையாய்
 दातुं நியமித்தருள்வதற்கு
 कामकार: தேவரீர் திருவுள்ளம்
 अपि என்றிருக்கும்பக்கூத்
 தில்
 वरम् { நடைபெற்றதைவிட
 இது மனதிற்கு திரு
 ப்திதருகிறதாய் வி
 ளங்கும்.

पातयित्वा तु कैकेय्या रामं स्थानाद्यथेष्टतः । प्रदिष्टो रक्षसां भागः पर्वणीवाहिताग्निना ॥

रामं “ஸ்ரீராமனை
 स्थानात् திருமாளிகையிலிருந்
 पातयित्वा तु தூரத்திலிடுகிறது
 என்பதும்,

कैकेय्या: கைகேயிக்கு
 यथेष्टत: தேவரீருமிணங்கிய
 தாய்
 प्रदिष्ट: அளிக்கப்பட்டதாயிரு
 க்கிறது

आहिताग्निना	{	பாணிக்ரஹணத்தின	भारः	தேவதைகளுக்குரிய
		ஒள்பாஸனாக்கினி		ஹவிர்பாகமானது
		யை அஹையாமல்	पर्वणि	ஏதோ ஒரு ஸமயத்
		வைத்துக்கொண்டு	रक्षसां	தில் ஒரு நிமிஷத்தில்
		ப்ரத்தினமும் தவற	इव	அரக்கர்களுக்கு
		மல் பலநாள் செய்து		அளிக்கப்பட்டது
		வந்த கிருஹஸ்தன்		போலிருக்கிறது.
		ஒருவனால்		

गजराजगतिर्वीरो महाबाहुर्धनुर्धरः । वनमाविशते नूनं सभार्यः सहलक्ष्मणः ॥ ६ ॥

गजराजगतिः	“யானையாசின் நடை	सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனோடும்,
	உடையவனும்	धनुर्धरः	கோதண்டபாணியாய்
महाबाहुः	ஆஜானபாகுவுமான	नूनं	இனிமேலாக
वीरः	திருக்குமாரன்,	वनं	வனத்தை
सभार्यः	மனைவியோடும்,	आविशते	வாஸஸ்தலமாய் ஆக்
			கிக்கொள்ளுகின்றான்.

वने त्वदृष्टदुःखानां कैकेय्यानुमते त्वया । त्यक्तानां वनवासाय का न्ववस्था भविष्यति ॥

त्वया	“தேவரீரால்,	अदृष्ट-	}	கஷ்டமென்பதையே
कैकेय्यानुमते	{	दुःखानां		அனுபவித்திராத அ
	கைகேயிக்கு மனங்	वने	காட்டில் [வர்களுக்கு	
	கோணது நடக்கும்	तु	இப்பொழுது	
	விஷயத்தில்	का नु	யாது	
वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு	अवस्था	கதி	
त्यक्तानां	அனுப்பிவிடப்பட்ட	भविष्यति	நேருமோ ?	
	வர்களும்தான்			

ते रत्नहीनास्तरुणाः फलकाले विवासिताः । कथं वत्स्यन्ति कृपणाः फलमूलैः कृताशनाः ॥

तरुणाः	{	“தருணதசை (அதா	कृपणाः	அனாதர்களாய்
		வது 16முதல் 30ஆ	विवासिताः	காட்டிற்கு தூத்திவிட
	ண்டு வரையிலுள்ள		பபட்டவர்களாய்	
	தசை) யிலிருப்பவர்	फलमूलैः	பழங்களாலும், கிழங்	
	ளாகிய		சுகளாலும்	
ते	அவர்கள்,	कृताशनाः	{	உணவாய்க்கொண்டு
फलकाले	போகங்களை யனுபவிக்க		உயிரைவைத்துக்கொ	
	கவேண்டியகாலத்தில்	कथं	ண்டிருக்கிறவர்களாய்	
		वत्स्यन्ति	ஏவ்வண்ணம்	
रत्नहीनाः	ஸகலபாக்யங்களை யு		பிழைத்திருக்கப்போ	
	மிழந்தவர்களாய்		கிறார்கள் ?	

अपीदानो स कालः स्यान्मम शोकक्षयः शिवः । सभार्यं च सह भ्रात्रा पश्येयमिह राघवम् ॥

राघवं “ஸ்ரீராமனை
आला தம்பிரியோடு
सह கூடவும்,
सभार्यं மனைவியுடனும்
इह இவ்விடத்தில்
पश्येयं நான் நேரில் காண வேண்டும்.

सः அந்த
कालः च காலந்தான்,
मम எனக்கு [காலம்.
शोकक्षयः சோகத்திற்கு முடிவு-
शिवः மங்களமாகிய இது
इदानीं இப்பொழுது
अपि स्यात् வருமா ?

शुश्रूष्वोपस्थितौ वीरौ कदाऽयोध्या भविष्यति । यशस्विनी हृष्टजना सूच्छ्रितध्वजमालिनी ॥

यशस्विनी “மிக்க புகழ்பெற்ற
अयोध्या அயோத்திமாநகர்
वीरौ புருஷோத்தமர்களா
उपस्थितौ கிய இருவர்களையும்
तिरुம்பிவந்துசேர்ந்த
வர்களாய்

कदा एव எப்பொழுதுதான்
हृष्टजना { ஜனங்களெல்லாம் மகி
सूच्छ्रितध्वज- } முவற்றிருக்கப்பெற்
मालिनी } றதாய்
உயர்த்தாக்கப்பட்ட
தவஜங்களையுடைய
தாய்
भविष्यति விளங்கப்போகிறதா ?

श्रुत्वा अहोर्नितुकொண்டு,
कदा प्रेक्ष्य नरव्याघ्रावरण्यात्पुनरागतौ । नन्दिष्यति पुरी हृष्टा समुद्र इव पर्वणि ॥११॥

पुरी “இந்த நகரமானது
अरण्यात् அரண்யத்திலிருந்து
पुनः மீளவும்
आगतौ திரும்பிவந்துசேர்ந்த
नरव्याघ्रौ புருஷோத்தமர்களை
प्रेक्ष्य பார்த்து,
पर्वणि பருவகாலத்தில்

समुद्रः ஸமுத்திரமானது
इव எவண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
कदा எப்பொழுது
हृष्टा மகிழ்ச்சியுற்றதாய்
नन्दिष्यति திருநாளாய் கொண்
டாடப்போகிறதா ?

कदाऽयोध्यां महाबाहुः पुरीं वीरः प्रवेक्ष्यति । पुरस्कृत्य रथे सीतां वृषभो गोवधूमिव ॥

महाबाहुः “ஆஜா னுபாஹும்
वृषभः ஸர்வோத்தமனுமாகிய
वीरः திருமகன்
रथे திருத்தேரில்
इव ஸாக்ஷாத்
गोवधूं நிலமகளுக்கு மகனா
கிய

सीतां வலீதையை
पुरस्कृत्य பக்கலில் வைத்துக்
கொண்டு,
अयोध्यां அயோத்திமா
पुरीं நகரத்தினுள்
कदा எப்பொழுது
प्रवेक्ष्यति நுழைவானோ ?

कदा प्राणिसहस्राणि राजमार्गे ममात्मजौ । लाजैरवकिरिष्यन्ति प्रविशन्तावरिन्दमौ ॥

प्राणिसहस्राणि “பலஜனக்கும்பல்கள்
अरिन्दमौ எதிலும் ஜயசாஸி
राजमार्गे ராஜமீதியில் [கனம்
प्रविशन्तौ போய்க்கொண்டிருக்
கின்றவர்களுமாகிய

मम எனது
आत्मजौ இரு திருக்குமாரர்க
ளின்மீது
लाजैः பொரிகளைக்கொண்டு
कदा எப்பொழுது
अवकिरिष्यन्ति வருஷிப்பார்களோ ?

प्रविशन्तौ कदाऽयोध्यां द्रक्ष्यामि शुभकुण्डलौ । उदग्रायुधनिर्क्षिप्तौ समृङ्गाविव पर्वतौ ॥

समृङ्गावै	“ சிகரங்களை யுடைய ”
पर्वतौ	இருமலைகளை
इव	போன்றவர்களை
शुभकुण्डलौ	{ அழகான கர்ணபூஷணங்களை தரித்தவர்களாய்

उदग्रायुध- निर्क्षिप्तौ }	சிறந்த தனுஸ்ஸையும் வானையும் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றவர்களாய்
अयोध्यां प्रविशन्तौ कदा द्रक्ष्यामि	அயோத்தியாபுரியில் வந்துசேர்ந்தவர்களாய் எப்பொழுது கண்குளிர பார்ப்பேனோ ?

कदा सुमनसः कन्या द्विजातीनां फलानि च । प्रदिशन्त्यः पुरीं हृष्टाः करिष्यन्ति प्रदक्षिणम् ॥

द्विजातीनां	“ பிராமணகூத்தரிய வைசியஜாதிகளின் ”
कन्याः	ஸுமங்கலிகள்
हृष्टाः	மனமகிழ்ச்சிக்கொண்ட
पुरीं	நகரில் [வர்களாய்
सुमनसः	நன்மலர்க்களையும்,

फलानि च	கனிகளையும்
प्रदिशन्त्यः	அர்ப்பணஞ்செய்கின்றவர்களாய்
प्रदक्षिणं	மங்களஹாரத்தியை
कदा	எப்பொழுது
करिष्यन्ति	செய்வார்களோ ?

कदा परिणतो बुद्ध्या वयसा चामरप्रभः । अभ्युपैष्यति धर्मज्ञः सुवर्ष इव लालयन् ॥

बुध्या	“ ஞானத்தால் ”
परिणतः	நிபுணத்வம்பெற்று விளங்குகின்றவனும்,
वयसा	{ ஒருவனுக்கேற்பட்ட பால்ய, கொளமார, யௌவன, வார்த்தக்ய மென்கிற தசையால் தேவரது தேஜஸுடையவனும்
अमरप्रभः	

धर्मज्ञः च	{ தர்மமின்னதென்பதை நன்கு அறிந்தவனுமாகிய அவன்,
सुवर्षः इव	மும்மாரி போலவே
लालयन्	உள்ளங்குளிரச்செய்யவரையிருந்துகொள்பொழுது [ண்டே
कदा	சர்நடைசெய்யப்
अभ्युपैष्यति	போகின்றானோ ?

निःसंशयं मया मन्ये पुरा वीर कदर्यया । पातुकामेषु वत्सेषु मातृणां छादिताः स्तनाः ॥

वीर	“ பிராணநாயகரே ! ”
पुरा	முன்னொருகால்
मया	என்னால்,
कदर्यया	ஊப்ததவ்வாவமுடையவளாய்
पातुकामेषु	பால்குடிக்க ஓடிவந்த
वत्सेषु	கன்றுகள் விஷயத்தில்

मातृणां	பசுக்களுடைய
स्तनाः	முலைகள்,
निःसंशयं	நவிரக்கமின்றி
छादिताः	மறைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென
मन्ये	நான் நினைக்கின்றேன்.

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திரான் காவது ஸர்க்கம் || ४४ ||

कौसल्यासमाश्वसनम्—கௌஸல்யயை ஸமாதானம் செய்வது.

विलपन्ती तथा तां तु कौसल्यां प्रमदोत्तमा । इदं धर्म्ये स्थिता धर्म्यं सुमित्रा वाक्यमब्रवात् ॥

तथा மேற்கண்டவண்ண
மாய்
विलपन्ती வாய்விட்டுப்புலம்பி
அழுதுகொண்டிருந்த
प्रमदोत्तमा மாதிரோமணி
तां அந்த [யாகும்
कौसल्या கௌஸல்யாதேவியா
ரைப்பார்ந்து,
धर्म्ये ஞானக்கண்ணில்
स्थिता உபதேசம்பெற்றவ
ளாகிய

सुमित्रा ஸுமித்ராதேவியார்
तु இச்சமயத்தில்
इदं பின்வரும்
धर्म्यं { கட்பார்வையாலன்றி
ஞானத்தால் உணரு
கையாகிய ஞானதிரு
ஷ்டியை நன்குவிளங்
கக்காட்டுகிறதாகிய
वाक्यं ஹிதோபதேசத்தை
अब्रवीत् அருளிச்செய்தனள்.

तवार्ये सहृणैर्युक्तः पुत्रः स पुरुषोत्तमः । किं ते विलपितेनैवं कृपणं रुदितेन वा ॥ २ ॥

आर्ये “ஆர்யே!
तव தேவரீரது
सहृणैः { யாவராலுங்கொண்
டாடப்பட்டதாகிய
तिरुக்கல்யாணகுண
ங்களோடு
युक्तः திருவிளையாடிக்கொ
ண்டிருக்கும்
पुत्रः திருக்குமாரன்
पुरुषोत्तमः புருஷோத்தமனென
ப்படும்
सः ஸாக்ஷாத் மஹா
விஷ்ணு.

कृपणं உள்ளத்தைக்கண்டு
கொள்ளாமல்
एवं மேற்கண்டவண்ண
ते தேவரீருக்கு [மாய்
विलपितेन வாய்விட்டுப்புலம்புவ
தற்காகவாவது
रुदितेन वा கண்ணீர்பெருக அழு
வதற்காவது
किम् { என்ன காரணமிருக்
கிறது? அதை அடி
யானருக்குச் சொல்லி
யருளலாமே.

यस्तवार्ये गतः पुत्रस्त्यक्त्वा राज्यं महाबलः । साधु कुर्वन्महात्मानं पितरं सत्यवादिनम् ॥

आर्ये “ஆர்யே!
तव தேவரீரது
महाबलः அறியவொண்ணாதசக்
திபடைத்தவனாகிய
पुत्रः திருக்குமாரனாகின்ற
यः எவனோ, அவன் [வன்
महात्मानं மகாத்மாவான
पितरं திருத்தந்தையாரை

साधु குறையின்றி
सत्यवादिनं சொன்ன சொல் தவ
ருதிருக்கின்றவராக
कुर्वन् செய்கின்றவனாய்,
राज्यं ராஜ்யத்தை
त्यक्त्वा பற்றற்றதுத் துறந்து,
गतः வனமே கிடிருக்கின்ற
என்.

शिष्टैराचरिते सम्यक्छश्वत्सेत्यफलोदये । रामो धर्मे स्थितः श्रेष्ठो न स शोच्यः कदाचन।।

शिष्टैः
आचरिते
प्रैत्यफलोदये
धर्मे
सम्यक्
शश्वत्

ஞானவான்களால்
தர்மவிதியாய்னுஷ்டிக்
கப்பட்டு வந்ததும்,
பரமசித்தி சித்தமாய்
கிடைக்கிறதூமாகிய
பித்ருவாக்கிய பரிபால
னமெனும் தர்மத்தில்
நிஸ்ஸந்தேகமாய்
எக்காலத்திலும் எல்லா
தசையிலும்,

स्थितः
रामः
श्रेष्ठः
सः
कदाचन
शोच्यः न

அசஞ்சல பக்தியுடை
யவனாகிய
ஸ்ரீராமன்,
மஹாவிஷ்ணு.
அவன்
ஒருக்காலும்
கஷ்டப்பட்டுகிற நென
நினைத்து பிறரால்
வருத்தப்படுவதற்கு
பாத்கிரனாகான்.

वर्तते चोत्तमां वृत्तिं लक्ष्मणोऽस्मिन्सदानवः । दयावान्सर्वभूतेषु लाभस्तस्य महात्मनः ॥

र्वभूतेषु
परिमन्
इयावान्
लक्ष्मणः
उत्तमां
वृत्तिं च
सदा

{ இதுவரையில் நடை
பெற்ற ஒவ்வொரு
கார்யங்களிலும்
இவனிடத்தில்
திருப்பணிசெய்து
வந்தவனாகிய
லக்ஷ்மணன்
பரமபதசித்தியை சித்
தமாயளிக்கவல்லதாகி
கைங்கர்யத்தையும் [ய
ஸர்வதேச ஸர்வகால
ஸர்வா வஸ்தைகளி
லும்

अनवः
वर्तते
महात्मनः
तस्य
लाभः

{ பக்திமை தலைக்கொ
ண்டு எப்படிப்பட்ட
குறைக்குமிடங்கொ
டாதவனாய்
கூடியிருந்து செய்து
வருகிறான்.
புத்தி துட்பம் படைக்
கப்பெற்ற
அவனுக்கு
இவ்வலகிலெதொன்
றைப்பெறவேண்டு
மோ அதைப்பெற்ற
தாகிறது.

अरण्यवासे यदुःखं जानती वै सुखोचिता । अनुगच्छति वैदेही धर्मात्मानं तवात्मजम् ॥

सुखोचिता
वैदेही वै
अरण्यवासे
यत् दुःखं

{ பதிவ்ரதா தர்மத்தை
உள்ளபடியறிந்தவ
ளாகிய
வீதையும்,
அரண்யவாஸத்தில்
உண்டாகும் கஷ்டமெ
துவோ அதை

जानती
तव
धर्मात्मानं
आत्मजं
अनुगच्छति

கூடியிருந்து அனுப
விக்கின்றவளாய்
தேவரீரது
தர்மாத்மாவாகிய
திருக்குமாரனிடம்
மனங்கொணு
நடந்துவருகின்றாள்.

कीर्तिभूतां पताकां यो लोके भ्रमयति प्रभुः । दमसत्यव्रतपरः किं न प्राप्तस्तवात्मजः ॥

लोके	“உலகில்	பதாகா	திருக்கல்யாணகுணத்
ய:	எவனொருவன்,		தை
பு:	எதையும் செய்யவல்ல		
	வனாய்		
தமசத்ய- வரதர:	தர்மமில்லாததில் மன தை செலுத்தாதிரு த்தல், சொன்ன சொல் தவறாமெ, தர் மானுஷ்டானம்	புமயதி	{ எங்கும் பரவகிட்டுக் கொண்டிருக்கிற னே, அந்த
	இவைகளில் பற்று டையவனாய்	தவ	தேவரீரது
கீர்திபூதா	{ யாவராலும் போற்றி ப்புகழப்படும் பெரு மையால் வினையும்,	அதமஜ:	திருக்குமாரன்,
		பாச: ந	{ “இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இல்லை” என்பது
		கிம்	எங்கனம்?

व्यक्तं रामस्य विज्ञाय शौचं माहात्म्यमुत्तमम् । न गात्रमंशुभिः सूर्यः संतापयितुमर्हति ॥

सूर्यः	“ஸூர்யபகவான்,	व्यक्तं	திருவவதாரப்பிறப் பையும்,
रामस्य	ஸ்ரீராமனுடைய	विज्ञाय	சிர்தையில்கொண்டு,
शौचं	தீகரணசத்தியையும்	अंशुभिः	கிரணங்களால்
	ஸமானமாகிறதும்,	गालं	திருமேனியை
उत्तमं	{ மேம்பட்டதமில்லா ததாகிய	सन्तापयितुं	தாபமடையச்செய்ய
माहात्म्यं	மாஹாத்மியத்தையும்	अर्हति न	மாட்டான்.

शिवः सर्वेषु कालेषु काननेभ्यो विनिःसृतः । राघवं युक्तशीतोष्णः सेविष्यति सुखोऽनिलः॥

अनिलः	“வாயுபகவான்	शिवः	{ தேகத்திற்காரோக்யத் தை விளைவிக்கின்ற வராய்,
काननेभ्यः	மரங்களடர்ந்த காடுகளிலிருந்து	सुखः	மனதிற்கு இன்பத் தைத்தருகின்றவராய்,
विनिःसृतः	வெளியில்வந்து ஸஞ்சரிக்கின்றவராய்	राघवं	ஸ்ரீராமனுக்கு
सर्वेषु	எல்லா	सेविष्यति	திருவுள்ப்படையே
कालेषु	காலங்களிலும்		நடந்துவருவார்
युक्त- शीतोष्णः	{ வேண்டிய அளவுமட் டும் குளிர்மையும் வெப்பமுமுடையவ ராய்,		

शयानमनघं रात्रौ पितेवाभिपरिष्वजन् । रश्मिभिः संस्पृशञ्छीतैश्चन्द्रमा ह्लादयिष्यति ॥

चन्द्रमाः	“தண்ணவன்	रश्मिभिः	கிரணங்களால்
रात्रौ	இரவில்	पिता	திருத்தந்தை
शयानं	பள்ளிகொண்டிருக்கும்	इव	போலவே
अनघं	தோஷரஹிதனாகும்	अभिपरिष्वजन्	அணைத்துக்கொண்டு
शीतैः	நீத்திரையை நன்கு விளைவிக்க வல்லதாகிய	संस्पृशन्	ஸுகமாய்த் தழுவுகின்றவனாய்,
		ह्लादयिष्यति	திருவுளமுலக்கச் செய்வான்.

ददौ चास्त्राणि दिव्यानि यस्मै ब्रह्मा महौजसे । दानवेन्द्रं हतं दृष्ट्वा तिमिध्वजसुतं रणे ॥
स शूरः पुरुषव्याघ्रः स्वबाहुबलमाश्रितः । असन्त्रस्तोऽप्यरण्यस्थो वेश्मनीव निवस्यति ॥

तिमिध्वजसुतं	“திமித்வஜனுடைய * மகனும் ஸுபாஹு எனும் பெயர் பூண்டவனுமான	ददौ च	தந்தருளினரோ அந்த
दानवेन्द्रं	ராசூலோ த்தமனை	शूरः	தோளாத தனி வீரனும்,
रणे	போரில்	पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமனு
हतं	மாய்க்கப்பட்டவனாய்	सः	அவன், [மாகிய
दृष्ट्वा	கண்டருளிய	स्वबाहुबलं	{ பிறவிக்குணமாய்வந்த போர்வீரத் தன்மையை
ब्रह्मा	{ அந்தணனது பெயரையும், பெருமையையும், தேஜஸ்ஸையும் தவமஹிமையால் பெற்றவராகிய விச்வாமித்திரர்,	आश्रितः	ஸ்வபாவசுத்தமாயிருக்கப்பெற்றவனாய்
महौजसे	திவ்ய சக்தியையுடைய	वेश्मनि	திருமாளிகையில்
यस्मै	எந்த ஒருவனுக்கு	इव	போலவே
दिव्यानि अस्त्राणि	திவ்ய அஸ்திரங்களை	अरण्यस्थः	வனவாஸியாய்
		अपि	இருக்கையிலும்
		असन्त्रस्तः	சலியா மனத்தனாய்
		निवस्यति	வாஸம் செய்வான்.

* (இந்திரனால் தசரத சக்கிரவர்த்தியாரின் உதவியைக் கொண்டு கொல்லப்பட்ட அரக்கனாகிய சம்பாஸுரன்.)

यस्येपुपथमासाद्य विनाशं यान्ति शत्रवः । कथं न पृथिवी तस्य शासने स्थातुर्भूति ।

यस्य	“எந்த ஒருவனுடைய	शासने	அதிகாரத்தில்
इपुपथं	பாணங்களினிலக்கு	स्थातुं	வயப்பட்டிருக்க
आसाद्य	பாத்திரப்பட்டு, [க்கு	पृथिवी	பிரபஞ்சம்
शत्रवः	சத்ருக்கள்	कथं	என்ன காரணத்தைக்
विनाशं	நாசத்தை		கொண்டு
यान्ति	அடைகிறார்களோ ;	अर्हति न	பிரியமில்லாமலிருக்கும்
तस्य	அவனுடைய		

या श्रीः शौर्यं च रामस्य या च कल्याणसत्त्वता । निवृत्तारण्यवासः स क्षिप्रं राज्यमवाप्स्यति ॥

रामस्य	“ ஸ்ரீராமனுக்கு மானிடர்களுக்கு மே ம்பட்டதாயமானுஷ் ய அல்லது தெய்வங் களுக்கே உரிய சக்தி எதுவோ அதுவும், தோளாத தனிவீரத் தன்மையும், (ஸாத்திக, ராசத, தா மதமாகிய மூன்று கு ணங்களில் முதல் கு ணமாகிய) ஸாத்திக மென்பது	या च	எதுவோ அதுவு முண்டு.
श्रीः		सः	அவன்
या शौर्यं च		क्षिप्रं	காலம்போன வழ தெரியாமலே
कल्याण- सत्त्वता		निवृत्तारण्यवासः	அரண்யவாஸத்தை கு றைய முடித்தவனுய்
		राज्यं	ராஜ்யத்தை
		अवाप्स्यति	ஸ்வாதினப்படுத்திக் கொள்வான்.

सूर्यस्यापि भवेत्सूर्यो ह्यग्नेरग्निः प्रभोः प्रभुः । अयिः श्रीश्च भवेदय्या कीर्त्याः कीर्तिः क्षमाक्षमा ॥
दैवतं दैवतानां च भूतानां भूतसत्तमः । तस्य के ह्यगुणा देवि वने वाऽप्यथ वा पुरे ॥

देवि	“ அம்மா! தெய்வங்களுக்கு தெய்வம். அடியார்களுக்கு திருலோகத்திலும் சி ரேஷ்டமாய் விளங் குகின்றவன். ஸூரியபகவானுக்கும் ப்ரகாசத்தையளித்த ருளியவனாக உரிமைபெற்று விளங் குகின்றான். அக்னிபகவானுக்கும் கொளுத்தூர் தன்மை யைத்தந்தருளியவன கவும், நேதாக்களுக்கு அதிஷ்டாதாவாகவும், தெய்வசக்திக்கு தெய்வசக்தியைத் தந் தருளியவனாகவும்,	कीर्त्याः	தெய்வ தேஜஸிற்கு முதலில்
दैवतानां		अय्या	தெய்வதேஜஸ்ஸை அ ளித்தவனாகவும்
दैवतं		कीर्तिः च	அபராதம் செய்தவர் களை மன்னிப்பதை யே விரதமாய்கொண் டவனாகவும்
भूतानां		क्षमाक्षमा	உரிமைபெற்று விளங் குகிறான்.
सुतसत्तमः		भवेत्	ஆனபடியால்
सूर्यस्य अपि		हि	அவனுக்கு
सूर्यः		तस्य	திருமாளிகையில்தா னாகட்டும்
भवेत्		पुरे	அல்லது வனத்தில்தானு கட்டும்
अग्नेः		अथवा	நன்மை தராதவர் களாய்
अग्निः च		वने अपि वा	எவர்களாகுவார்கள் ?
प्रभोः		अगुणाः	
प्रभुः		के हि	
अयिः			
श्रीः			

पृथिव्या सह वैदेह्या श्रिया च पुरुषर्षभः । क्षिप्रं तिसृभिरैताभिः सह रामोऽभिषेक्ष्यते ॥

சு: அப்படிப்பட்ட
புருஷேந்தமனனாகும்
ராம: ஸ்ரீராமன்
புதாभि: இந்த
தिसृभि: மூவர்களாகிய
पृथिव्या பார்க்கும்மடையோடும்,

वैदेह्या வீதேஹ்யா
श्रिया च ராஜயலக்த்யியுடனும்,
सह ह கூடவே
क्षिप्रं விரைவில்
अभिषेक्ष्यते திருவபிஷேகம் செய்
யப்படுவான்.

दुःखजं विसृजन्त्यासं निष्क्रामन्तमुदीक्ष्य यम् । अयोध्यायां जनः सर्वः शोकवेगसमाहताः॥
कुशचीरधरं वीरं गच्छन्तमपराजितम् । सीतेवानुगता लक्ष्मीस्तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥

अयोध्यायां “अयोध्या तंतिमात्रकारि
सर्वः एल्लா
जनाः जनங்களும்
अपराजितं { எக்காலத்திலும் எவ
ராஜம் ஜயிக்கமுடி
யாத தன்மையைப்
படைக்கப்பெற்ற
वीरं தோளாத தனிவீர
னாகும்
यं எந்த ஒருவனை
कुशचीरधरं மரஉரி உடுத்தவனாய்
निष्क्रामन्तं வெளிக்கிளம்பியவ
ளாய்
गच्छन्तं வனமேகிவிட்டவனாய்
उदीक्ष्य நினைத்து,

शोकवेग- } சோகத்தின் கடுமை
समाहताः } யால் மிகப்பிடிக்கப்
பட்டவர்களாய்
दुःखजं மனவேதனையால் வெ
आसं कண்ணिर [ளிவரும்
विसृजन्ति சொரிகின்றாரர்களோ,
इव षாகூதத்
लक्ष्मीः लक्ष्மியாகும்
सीता வீதை
अनुगता பின்தொடர்ந்து
तस्य சென்றிருக்கிறாளோ
दुर्लभं नाम अवनुக்கு
किम् பெறுதற்கரியதாகி
ஏதேனுமுண்டோ ?”

धनुर्ग्रहवरो यस्य बाणखड्गास्त्रभृत्स्वयम् । लक्ष्मणो व्रजति ह्यग्रे तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥

यस्य “एवனொருவனுக்கு
अग्रे முன்னிலையில்
धनुर्ग्रहवरो: வில்லாளிகளில் சீரே
வட்டனாகிய
लक्ष्मणः लக்த்மணன்,
बाण- } பாணம், கத்தி, அஸ்
खड्गास्त्रभृत् } திரம் இவைகளை
கையில் பிடித்துக்
கொண்டவனாய்

स्वयं ஸர்வாபிஷ்டத்துடன்
व्रजति சென்றுகொண்டிருக்க
கிறானே
तस्य हि அவனுக்கும்
दुर्लभं नाम பெறலரியதாகிறது
என்பது
किम् ஏதேனுமுண்டோ ?

निवृत्तवनवासं तं द्रष्टुमि पुनरागतम् । जहि शोकं च मोहं च देवि सत्यं ब्रवीमि ते ॥

தேவீ ருக்கு
பிரமாணமாகிய
கோட்பாடை
அடியேன் விக்குராப
னம் செய்கின்றேன்,
சோகத்தையும்
உண்மையைக்கண்டு
கொள்ளாதவண்ணம்
ஒருவரிடத்திலுள்ள
வாத்ஸல்யத்தால்
ஏற்படும் அக்ரூனத்
தையும்

जहि देवि तं निवृत्त-
वनवासं } पुनः
आगतं } द्रष्टुमि
தேவீர் விட்டு ஒழிப்
தாயே! [பிராக.
அவனை
வனவாஸத்தை குறை
யின்றி முடித்துவிட்
மீளவும் [டவனாய்
திரும்பிவந்துசேர்ந்த
வனாய்
தேவீர் கண்குளிரக்
கண்டுமகிழ்வீர்.

शिरसा चरणावेतौ वन्दमानमनिन्दिते । पुनर्द्रक्ष्यसि कल्याणि पुत्रं चन्द्रमिवोदितम् ॥

தோஷர ஹிதை
யென
திருலோகப்பிரசித்தி
பெற்றவனே!
இவ்விரண்டு
திருவடித்தாமரைக
முடிதாழ்த்தி, [ளில்
சேஷிக்கும்

पुत्रं उदितं चन्द्रं
इव पुनः
द्रक्ष्यसि
திருக்குமாரனை
பூர்ணச்சந்திரனை
எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
முன்னிலுமதிகமாய்
கண்குளிரக் காணப்
போகின்றீர்.

पुनः प्रविष्टं दृष्ट्वा तमभिषिक्तं महाश्रियम् । समुत्सक्ष्यसि नेत्राभ्यां क्षिप्रमानन्दजं पयः ॥

“அவனை
விரைவில்
திருவபிஷேகம்கொண்
டவனாய்
மஹத்தாகிய செங்
கோலை
செலுத்திக்கொண்டி
ருக்கின்றவனாய்

दृष्ट्वा नेत्राभ्यां
आनन्दजं
पयः पुनः
समुत्सक्ष्यसि
கண்குளிரப் பார்த்து,
இரு சிருக்கண்களிலி
ருந்து
ஆனந்தத்தால் வெளி
கண்ணீரை [வரும்
புன:
இதற்கு பதிலாய்
தேவீர் சொரியப்
போகின்றீர்.

मा शोको देवि दुःखं वा न रामे दृश्यतेऽशिवम् । क्षिप्रं द्रक्ष्यसि पुत्रं तं ससीतं सहलक्ष्मणम् ॥

“தாயே!
பூரீராமரிடத்தில்
கஷ்டமாகிறது எதொ
ன்றும்
அணுகமாட்டாது.
மனவேதனை தானாகுட்
டும்,
மனச்சஞ்சலப்படுதல்
தானாகுட்டும்

मा क्षिप्रं तं पुत्रं
ससीतं
सहलक्ष्मणं
द्रक्ष्यसि
இனி தேவீ ருக்கு
விரைவில் [வேண்டாம்.
அந்த
புதல்வனை
வீ தாஸமேதனாயும்,
லக்ஷ்மணஸமேத
னாயும்
தேவீர் காணப்பெறு
வீர்.

त्वयाऽशेषो जनश्चायं समाश्वस्यो यदाऽनघे । किमिदानीमिदं देवि करोषि हृदि विक्लवम् ॥

अनघे	“ துக்கம் கஷ்டம் இவைகளை இதுவரையில் அனுபவியாத மாதே!	करोषि	இடம்கொடுத்துவிட்டு
देवि		इदं किं	இது என்ன? [உர்.
यदा	இப்படியிருக்கையில்	त्वया	தேவீரால்
हृदानीं	இப்பொழுது	अयं	இங்கிருக்கும்
हृदि	உள்ளத்தில்	अशेषः	எல்லா
विक्लवम्	கடுமாற்றத்திற்கு	जनः च	ஜனங்களும்
		समाश्वस्यः	தேற்றப்படவேண்டியவர்கள்.

नार्हा त्वं शोचितुं देवि यस्यास्ते राघवः सुतः । न हि रामात्परो लोके विद्यते सत्यथे स्थितः ॥

देवि	“ மாதே!	सत्यथे	உத்தமகுணவிஷயத்தில்
यस्याः	எந்த அந்த	स्थितः	ஈடுபட்டுக் கொண்டாடப்படுகின்றவன்
ते	தேவீருக்கு	विद्यते न	கிடையாது.
राघवः	ஸ்ரீராமன்	हि	ஆனபடியால்
सुतः	திருமகன்.	त्वं	தேவீர்
लोके	இவ்வுலகில்	शोचितुं	துயரப்படுவதற்கு
रामात्	ஸ்ரீராமனைக்காட்டிலும்	अहां न	பாத்திரமாகமாட்டீர்.
परः	வேறொருவன்		

अभिवादयमानं तं दृष्ट्वा ससुहृदं सुतम् । मुदाऽश्रु मोक्ष्यसे क्षिप्रं मेघलेखेव वार्षिकी ॥२७॥

तं	“ அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து,
सुतं	திருக்குமாரனை	सुवा	சந்தோஷத்தினால்
क्षिप्रं	சீக்கிரத்தில்	वार्षिकी	கார்காலத்திய
ससुहृदं	கூடயிருந்து கைங்கர்யம் செய்துவந்த இருவர்கள் சமேதரைய	मेघलेखा	மேகவரிசையானது
अभिवादयमानं		திருவடிகளில் விழுந்து தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றவரையும,	इव
		अश्रु	கண்ணீரை
		मोक्ष्यसे	தேவீர் பொழியப் போகின்றீர்.

पुत्रस्ते वरदः क्षिप्रमयोध्यां पुनरागतः । कराभ्यां मृदुपीनाभ्यां चरणौ पीडयिष्यति ॥

ते	“தேவீரது	आगतः	திரும்பிவந்தவரையும
वरदः	எதற்கும் மேம்பட்ட தாகிய மோகூஸலாம் ராஜ்யத்தைத் தருகிறவனாகிய	मृदुपीनाभ्यां	மெலிமை தங்கியதும் பருத்துமுள்ள
पुलः		திருக்குமாரன்	कराभ्यां
अयोध्यां	அயோத்திமாநகருக்கு	चरणौ	இருதிருவடிகளையும்
पुनः	மீளவும்	पीडयिष्यति	தொட்டுத்தழுவித்தண்டம்சமர்ப்பிப்பான்.
क्षिप्रं	சீக்கிரத்திலேயே		

अभिवाद्य नमस्यन्तं शूरं ससुहृदं सुतम् । मुदाऽऽसौ प्रोक्षसि पुनर्मेघराजिरिवाचलम् ॥२९॥

अभिवाद्य नमस्यन्तं	“अभिवाद्य நமஸ்சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணுகி றவனும், கூட இருந்து கைக்கரி யம் செய்த இருவர் கள் (சமேதனாயிருப்ப வனும் சிதாலக்ஷ்ம ணசமேதனாயிருப்ப வனும்)	सुतं मुदा आसौः मेघराजिः अचलं इव पुनः प्रोक्षसि	திருக்குமாரனை ஆனந்தத்தால் பாஷ்டபங்களால் மழைபொழியும் மேகசமுஹம், ஓர் மலையில் எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமேயும், அதற்கு அதிகமாயும் தேவரீர் வருஷிக்கப் போகின்றீர்.”
ससुहृद			
शूरं	எதற்கும் சலியாமண முடையவனுமாகிய		

आश्वासयन्ती विविधैश्च वाक्यैर्वीक्योपचारे कुशलाऽनवद्या ।

रामस्य तां मातरमेवमुक्त्वा देवी सुमित्रा विरराम रामा

॥ ३० ॥

वाक्योपचारे	சாஸ்திரப்பிரமாண அனுஷ்டானத்தில்	मातरं तां विविधैः वाक्यैः च एवं उक्त्वा आश्वासयन्ती	தாயாகும் அவளை பலவாறான மொழிகளைக்கொண்டு மேற்கண்டவண்ண சொல்லி, [மாய் ஆச்வாஸம் பண்ணி னவளாகி
अनवद्या कुशला	குறையற்ற நிபுணையானவளும்	विरराम	மொளனம் அடைந்த னர்.
रामा	யாவரையும் மனம் குளிரச்செய்யவல்ல வளுமாகிய		
सुमित्रा देवी रामस्य	ஸுமித்ரா தேவியார் ஸ்ரீராமரது		

निशम्य तल्लक्ष्मणमातृवाक्यं रामस्य मातुर्नरदेवपत्न्याः ।

सद्यः शरीरे विननाश शोकः शरद्वतो मेघ इवाल्पतोयः

॥ ३१ ॥

तत् लक्ष्मण- मातृवाक्यं	லக்ஷ்மணனது திருத்த தாயாரின் அந்த திருவாக்கை	शोकः अल्पतोयः शरद्वतः मेघः शरीर इव	மனத்திலுள்ள சோக மானது ஸ்வல்பநீரையுடைய சரத்தாலத்திலுண் மேகமானது [டாகிய தனது உடலில் எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
निशम्य	உள்ளபடி அறிந்து கொண்டவளும்	सद्यः विननाश	உடனேயே தேய்ந்து ஒழிந்து விட்டது.
नरदेवपत्न्याः	சக்கிரவர்த்தியாரின் பட்டமஹிஷியும்		
रामस्य मातुः	ஸ்ரீராமருடைய திருத்தாயாருமாகிய அவளுக்கு		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

पञ्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || ௪௫ ||

तमसातीरगमनम्—தமஸாதிக்கரையை அடைவது.

अनुरक्ता महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् । अनुजग्मुः प्रयान्तं तं वनवासाय मानवाः ॥ १ ॥

मानवाः	{ சக்கிரவர்த்தியாரின் அதீனத்திலிருந்த கு டிகள், (பிரஜைகள்),	रामं	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
महामानं	மஹாத்மாவும்,	अनुरक्ताः	அசஞ்சலபத்தியுடைய யவர்களால்
सत्यपराक्रमं	{ சத்யமான பராக்கிரம த்தையுடையவருமா கிய	वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு
		प्रयान्तं	எழுந்தருளிக்கொண் த
		तं	அவரை [டிருக்கு]
		अनुजग्मुः	பின்தொடர்ந்து செல் றார்கள்

निवर्तितेऽपि च बलात्सुहृद्गो च राजनि । नैव ते संन्यवर्तन्त रामस्यानुगता रथम् ॥ २ ॥

सुहृद्गो	{ தனது கஷ்டம் எது வாயிருந்தாலும் புக் ரகன தர்பெளதராதி களின் சேஷமத்தை யே கோரும் வர்க்கத் தில் ஒருவராகிய	निवर्तिते अपि	திரும்பிவிட்டு இருக் கையிலும்கூட
राजनि च	சக்கிரவர்த்தியாரும்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
बलात्	சாஸ்திரவிதிகளின் பெருமையால்	रथं	திருத்தேரை
		अनुगताः	பின்பற்றிச்சென்ற
		ते	அவர்கள்
		एव च	எல்லோரும்
		संन्यवर्तन्त न	திரும்பவில்லை.

अयोध्यानिलयानां हि पुरुषाणां महायशाः । बभूव गुणसंपन्नः पूर्णचन्द्र इव प्रियः ।

अयोध्यानिलयानां	அயோத்யாவாசிகளால்	पूर्णचन्द्रः	ஸ்ரீராமரது
पुरुषाणां	மானிடர்களுக்கு [கிய	इव हि	போலவே
गुणसम्पन्नः	திருக்கல்யாணகுணங் களை யுடையவரென	प्रियः	யாவராலும் கொண் டாடப்பட்டவராய்
महायशाः	மகாபுகழூடைய அவர்	बभूव	விளங்கினார்.

स याच्यमानः काकुत्स्थः स्वाभिः प्रकृतिभिस्तदा । कुर्वाणः पितरं सत्यं वनमेवान्वपद्यत्

तदा	அக்காலத்தில்	पितरं	திருத்தாதையை
सः	அந்த	सत्यं	ஸத்தியவாதியாக
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்,	कुर्वाणः	செய்கின்றவராய்,
स्वाभिः	தனது	वनं	வனவாஸத்தில்
प्रकृतिभिः	பிரஜைகளால்	अन्वपद्यत्	{ திருவுளத்தில் எதற்கு ம் மேம்பட்டதென ஆசத்திகொண்டிருந் தவர்.
याच्यमानः एव	பிரார்த்திக்கப்பட்டவ ராகியும்,		

अवेक्षमाणः सखेहं चक्षुषा प्रपिबन्निव । उवाच रामः सखेहं ताः प्रजाः स्वाः प्रजा इव ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
 ப்ரா: பிரஜைகளை
 சக்ஷேஹ் கருணாகடாக்ஷத் து
 டன்
 ஸ்ா: { இரத்தசம்பந்தமுள்ள
 புத்ரபௌத்ரர்களா
 கிய
 ப்ரா: பந்துக்களிடத்தில்
 இவ் பவண்ணாமோ
 அவ்வண்ணாமே

தா: அவர்களை
 அவேக்ஷமாண: எதிர்நோக்கி
 சக்ஷுஷா சக்ஷுஷரிந்திரியத்தால்
 ப்ரபிவந் குளிரக் கடாக்ஷிக்கின்
 றவராகி
 சக்ஷேஹ் இவ் { கருணாநிதியென்பதை
 விளக்கக் காட்டுகின்
 றதாய்,
 உவாச திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

या प्रीतिर्बहुमानश्च मय्ययोध्यानिवासिनाम् । मत्प्रियार्थं विशेषेण भरते सा निवेश्यताम् ॥

மயி “என்னிடத்தில்
 बहुमानः च ஒரு கொளவமும்,
 अयोध्यानिवासिनां அயோத்யா வாஸிக
 னர்க்கு
 யா எந்த ஒரு
 प्रीतिः பத்தியோ
 सा च அதெல்லாமும்

मत्प्रियार्थं { எனக்கிஷ்டமானதை
 செய்யவேண்டுமென்
 கிற பக்ஷத்தில்
 विशेषेण என்னிடத்தில்விட
 அதிகமாய்
 भरते பரதனிடத்தில்
 निवेश्यताम् வைக்கப்பட்டும்.

स हि कल्याणचारित्रः कैकेय्यानन्दवर्धनः । करिष्यति यथावद्; प्रियाणि च हितानि च ॥

ச: “அவன்
 कैकेय्या- } கைகேயீதேவியாரின்
 नन्दवर्धनः हि } இஷ்டத்திற்க்கிடுபட்
 டவனாகியும்
 कल्याण- } திருக்கல்யாணகுணம்
 चारित्रः } களுடன் விளங்கு
 கின் றவனாய்

यथावत् { பூர்வீக அனுஷ்டானம்
 களில் எள்ளளவும்
 பிரளாதவனாய்
 व: உங்களுக்கு [கனையும்
 हितानि च நியாயமாயுள்ளவை-
 प्रियाणि च நன்மைகளையேதரும்
 காரியங்களையும்
 करिष्यति புரிவான்.

ज्ञानवृद्धो वयोबालो मृदुर्वीर्यगुणान्वितः । अनुरूपः स वो भर्ता भविष्यति भयापहः ॥

ச: “அவன்
 वयोबालः எந்த தகையிலும் பரி
 சத்தமுர்த்தி.
 ज्ञानवृद्धः ஐவரிக ஆமுஷ்மிக
 குரானத்தில் ரிபுணன்.
 मृदु: { எப்படிப்பட்டவரின்
 மனமும் கோணாது
 நடக்கின்றவன்.
 वीर्य- } வீர்யகுணமின்னதெ
 गुणान्वितः } ன்பதை கசடற

व: உங்களுக்கு
 भयापहः எல்லாக்குறைகளை
 யும் தீர்க்கும்
 अनुरूपः { எல்லாப்ரகாரத்திலும்
 கொண்டாடப்பெறு
 வதற்குரிய
 भर्ता மன்னனாய்

स हि राजगुणैर्युक्तो युवराजः समीक्षितः। अपि चापि मया शिष्टैः कार्यं वो भर्तृशासनम्॥

राजगुणैः { “மன்னர்களுக்கிருக்க
வேண்டிய திருக்கல்
யாண்குணங்களோடு
யுக்து: விளங்கிக்கொண்டிரு
க்கும்
सः அவன்,
वः अपि உங்கள் எல்லோருக்
கும்
युवराजः யுவராஜாவாக

समीक्षितः நியமிக்கப்பட்டிருக்
கின்றான்.
भर्तृशासनं हि சக்கிரவர்த்தியாரின்
கட்டளையென்றால்
मया अपि அடியேனாலும்
शिष्टैः च பெரியோர்களாகிய
உங்களாலும்
कार्यम् பத்திமையென்று அ
னுஷ்டிக்கவேண்டியது.

न सन्तप्येद्यथा चासौ वनवासं गते मयि। महाराजस्तथा कार्या मम प्रियचिकीर्षया॥

मम { “எனக்கு
प्रिय- இஷ்டமானபடி நடந்
चिकीर्षया } துகொள்ளவேண்டு
மெனும் உத்தேசமி
ருக்குமானால்
मयि நான்
वनवासं வனவாஸமாய்
गते போனபின்னர்

असौ இந்த
महाराजः சக்கிரவர்த்தியார்
यथा எவ்வண்ணமிருந்தால்
सन्तप्येत् न மனவருத்தமடையா
மலிருப்பாரோ,
तथा च அவ்வண்ணமே
कार्यः நீங்கள் நடந்துகொள்
ளவேண்டியது.”

यथा यथा दाशरथिर्धर्म एव स्थितोऽभवत्। तथा तथा प्रकृतयो रामं पतिमकामयन् ॥

दाशरथिः ஸ்ரீராமர்
धर्म एव தருமமொன்றிலேயே
स्थितः ஈடுபட்டவராய்
यथा यथा எவ்வளவுக்கெவ்வளவு
अभवत् விளங்கினாரோ
तथा तथा அவ்வளவுக்கவ்வளவு

प्रकृतयः ஜனங்கள்
रामं ஸ்ரீராமரை
पतिं மன்னராக
अकामयन् { எதற்கும் மேம்பட்ட
மனோரதமாய்க் கொ
ண்டார்கள்.

बाष्पेण पिहितं दीनं रामः सौमित्रिणा सह। चकषेव गुणैर्बद्ध्वा जनं पुरनिवासिनम् ॥

सौमित्रिणा लக்ஷ்மணனோடு
सह கூடியிருந்த
रामः ஸ்ரீராமர்
बाष्पेण கண்ணீரால்
पिहितं முகம் வாடியவர்களும்
दीनं கஷ்டதசையிலிருக்
கின்றவர்களும்,

पुरनिवासिनं நகரவாஸிகளுமாகிய
जनं ஜனங்களை
गुणैः { தன்னை விட்டுவிடவே
ண்டியதாயுள்ள கார
ணங்களைக்கொண்டு
மறுத்தும்
बद्ध्वा இழுத்தார்
चकषे போல் முடிந்தது.
इव

ते द्विजास्त्रिविधं वृद्धा ज्ञानेन वयसौजसा । वयःप्रकम्पशिरसो दूराद्दूरिदं वचः ॥ १३ ॥

ज्ञानेन, ஞானத்தாலும்,
வயசா பருவத்தாலும்,
அஜசா தவகத்தினாலும்,
வिविधं இம்மூன்றிலும்
वृद्धा: ते முதிர்ந்தவர்களாய்
அங்கிருந்த
द्विजा: பிராமணர்கள்,

वयःप्रकम्पशिरसः { கிழத்தன்மையாலாட்
டம்கொண்ட சிரசுக
दूरात् தூரத்திலிருந்தே
इदं பின்வரும்
वचः மொழியை
उचुः சொன்னார்கள்.

वहन्तो जवना रामं भो भो जात्यास्तुरङ्गमाः । निर्वर्तध्वं न गन्तव्यं हिता भवत भर्तरि ॥

भो, भो “ ஓ! ஓ!
रामं ஸ்ரீராமனை
वहन्तः எழுந்தருளப்பண்ணி
जात्या: உக்கிருஷ்டங்களாகிய
जवना: பத்தியங்களில் பரிசு
तुरङ्गमा: குதிரைகளே! [பெற்ற
गन्तव्यं न நடந்துபோவது நியா
யமன்று.

• निर्वर्तध्वं நீங்கள் திரும்பிவிடுந்
கள்.
भर्तरि { வா த்ஸல்யத்துடன்
போஷிக்கும் யஜமா
नानिदत्तित् தில்
हिता: கிருதக்ருதையுடைய
வர்களாக
भवत நீங்கள் ஆகக்கடவீர்
கள்.

कर्णवन्ति हि भूतानि विशेषेण तुरङ्गमाः । यूयं तस्मान्निवर्तध्वं याचनां प्रतिवेदिताः ॥

भूतानि “ உயிர்கள்
कर्णवन्ति செவிப்புலனுள்ளவை
तुरङ्गमा: हि குதிரைகளே [கள்.
विशेषेण { எல்லாவற்றையும்விட
அதிகமாயுள்ளவை
கள்.

तस्मान् ஆகையால்
यूयं நீங்கள்
याचनां வேண்டுகோளுக்கு
प्रतिवेदिताः உடன்பட்டவர்களாய்
निवर्तध्वम् திரும்பிவிடக்கடவீர்
கள்.

धर्मतः स विशुद्धात्मा वीरः शुभदृढव्रतः । उपवाह्यस्तु वो भर्ता नापवाह्यः पुराद्वनम् ॥१६॥

व: “ உங்களுடைய
भर्ता யஜமானன்
विशुद्धात्मा பரிசுத்தமூர்த்தி.
शुभदृढव्रतः { யாருக்கும் நன்மையை
யே வினோவிக்கும் வி
ருதத்தை திருடமாய்
கொண்டவர்.
वीरः { எல்லா உயிர்ப்பராணி
களிடத்திலும் தயை
யுள்ள சுயாவீரன்.

तु ஆனபடியால்
सः அவர்
धर्मतः நியாயமாய்
उपवाह्यः { உரைநோக்கி வஹித்
துக்கொண்டுபோக
வேண்டியவர்.
पुरात् நகரத்திலிருந்து
वनं காட்டைநோக்கி
अपवाह्यः न வெளியில் வஹித்துப்
போக உரியவராகார்”

एवमार्तप्रलापांस्तान्द्वान्प्रलपन्नो द्विजान् । अवैश्य सहसा रामो रथादवततार सः ॥१७॥

ச:	அந்த
ராம:	ஸ்ரீராமர்
தான்	அந்த
வृஷ்டான்	பெரியோர்களாகிய
द्विजान्	அந்தணர்களை
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்

आर्तप्रलापान्	{	மனவேதனையால்பு லம்பிக்கொண்டிருக் கின்றவர்களாய்
प्रलपतः		உளறல் மொழிகளை மொழிந்துகொண்டி ருக்கின்றவர்களாய்,
अवैश्य	{	திருவுளத்தில் பற்றி, சடக்கென ரதத்தினின்று கீழிறங்கினார்.
सहसा		
रथात्		
अवततार		

पद्म्यामेव जगामाथ ससीतः सहलक्ष्मणः । सन्निकृष्टपदन्यासो रामो वनपरायणः ॥१८॥

சசீத:	வீதைதபுடனும்,
सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனுடனும்,
वनपरायणः	{ வனவாஸத்தை தீர் மானமாய் திருவுளத் தில்கொண்டருளிய
रामः	ஸ்ரீராமர்
अथ	இந்த ப்ரசக்தியில்

पद्म्यामेव	{	திருவடி சாத்தி அவர்கள் சமீபத்திற் கு ந டுத் ந விலகிவ் என்கிறபடி அதிக வேகமும் அதிக தா மதவுமின்றி நடக் கின்றவராகி
सन्निकृष्ट-		
पदन्यासः		
जगाम		எழுந்தருளினார்.

द्विजातीन् हि पदातींस्तान्नामश्चारित्रवत्सलः । न शशाक घृणाचक्षुः परिमोक्तुं रथेन सः ॥

ச:	அந்த
चारित्रवत्सलः	{ நல்லொழுக்கத்தில் அ சஞ்சலபக்தியுடைய வரும்,
घृणाचक्षुः	தண்ணளி தேஜாமய மாய் விளங்கும்
रामः	ஸ்ரீராமர்
रथेन	திருத்தேர்மீதிருந்து கொண்டு

पदातीन्	காலநடையாய் வந்து கொண்டிருக்கும்
तान्	அந்த
द्विजातीन् हि	பிராமணர்களையும்
परिमोक्तुं	திரும்பச்செய்ய
शशाक न	திருவுளம் கொள்ள வில்லை.

गच्छन्तमेव तं दृष्ट्वा रामं संभ्रान्तचेतसः । उचुः परमसन्तप्ता रामं वाक्यमिदं द्विजाः ॥

परमसंतप्ता:	மிக்கத் தளர்வு அடை ந்தவர்களாய்
संभ्रान्तचेतसः	மனம் திகைத்தவர்க ளாயிருந்த
द्विजाः	அந்தணர்கள்
तं	அந்த
रामं	ஸ்ரீராமரை

गच्छन्तं एव	{	திருவடி சாத்தி எழுந் தருளிக்கொண்டிருக் கின்றவராய்
दृष्ट्वा		கவனித்து,
रामं		ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
इदं		பின்வரும்
वाक्यं		விண்ணப்பத்தை
उचुः		அருளிச்செய்தார்கள்.

हृदयेष्ववतिष्ठन्ते वेदा ये नः परं धनम् । वत्स्यन्त्यपि गृहेष्वेव दाराश्चारित्ररक्षिताः ॥२५॥

ये	“எந்த	“எந்த	“எந்த
वेदाः	வேதங்கள்	வேதங்கள்	பெரும் பாக்யம் தேவ
नः	எங்களது	எங்களது	மனைவிமார்கள்
हृदयेषु	ஹிருதயங்களில்	ஹிருதயங்களில்	பதிவரதாதர்மத்தால்
अवतिष्ठन्ते	சுடி கொண்டிருக்கின்றனவோ,	சுடி கொண்டிருக்கின்றனவோ,	கார்க்கப்பெற்றவர்
परं एव	அவைகளைக்காட்டி	அவைகளைக்காட்டி	களாய்
	லும்	லும்	வீடுகளிலேயே
			வலிக்கப்போகின்றார்கள்.

न पुनर्निश्चयः कार्यस्त्वद्गतौ सुकृता मतिः । त्वयि धर्मव्यपेक्षे तु किं स्याद्धर्मपेषितुम् ॥

त्वद्गतौ	“தேவரீருக்கு தற்காலம் சம்பவித்திருக்கிற காரியத்தில்	“தேவரீருக்கு தற்காலம் சம்பவித்திருக்கிற காரியத்தில்	“தேவரீருக்கு தற்காலம் சம்பவித்திருக்கிற காரியத்தில்
निश्चयः	தீர்மானமாய்க்கொண்டருளியிருக்கிறது	தீர்மானமாய்க்கொண்டருளியிருக்கிறது	இல்லை என்றால்
कार्यः न	செய்யாது நிறுத்திவிடவேண்டும்.	செய்யாது நிறுத்திவிடவேண்டும்.	இவ்வலகில் செய்ய வேண்டியதாயுள்ள கடமையை
धर्मव्यपेक्षे	தர்மத்தில் அசஞ்சல பற்றுடைய	தர்மத்தில் அசஞ்சல பற்றுடைய	செய்து முடிக்கவேண்டியதாய்
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்	தேவரீரிடத்தில்	வேறு ஏது இருக்கிறதா?

याचितो नो निर्वतस्व हंसशुक्लशिरोरुहैः । शिरोभिर्निभृताचार महीपतनपांसुलैः ॥ २७ ॥

निभृताचार	“மாறாத தர்மானுஷ்டானமுடையவரே!	“மாறாத தர்மானுஷ்டானமுடையவரே!	“மாறாத தர்மானுஷ்டானமுடையவரே!
हंसशुक्ल-शिरोरुहैः	அன்னப்பறவைபோல் வெளுத்த தலைமயிருகளையுடையவைகளும்	அன்னப்பறவைபோல் வெளுத்த தலைமயிருகளையுடையவைகளும்	முடிகளைத்தாழ்த்தி
महीपतन-पांसुलैः	தரையில் விழுந்து புழுதிமண்டி இருக்கின்றவைகளுமான	தரையில் விழுந்து புழுதிமண்டி இருக்கின்றவைகளுமான	பிரார்த்திக்கப்பட்டவராகிய தேவரீர்
			அடியிங்களுக்காக
			திரும்பி எழுந்தருளக் கடவீர்.

बहूनां वितता यज्ञा द्विजानां य इहागताः । तेषां समासिरायत्ता तव वत्स निर्वतने ॥२८॥

वत्स	“ஸர்வகர்மசமாராத்ய!	“ஸர்வகர்மசமாராத்ய!	“ஸர்வகர்மசமாராத்ய!
बहूनां	பெரியோர்களாகிய	பெரியோர்களாகிய	எவ்வையோ
द्विजानां	பிராமணர்களுடைய	பிராமணர்களுடைய	அவைகளுக்கும்
आगताः	காரியங்களாய்	காரியங்களாய்	இவ்வலகில்
वितताः	அனுஷ்டிக்கப்பட்டவைகளாகிய	அனுஷ்டிக்கப்பட்டவைகளாகிய	கோரிய பயனென்பது
	அந்தணர்களுக்குரிய பூத, மனுஷ்ய, பித்ரு தேவ, பிரம்ம என்ற பஞ்சமகாயக்ருங்கள்	அந்தணர்களுக்குரிய பூத, மனுஷ்ய, பித்ரு தேவ, பிரம்ம என்ற பஞ்சமகாயக்ருங்கள்	தேவரீருடைய
यज्ञाः			திரும்பி எழுந்தருள வதில்
			நிலைபெற்றிருக்கிறார்கள்.

भक्तिमन्ति हि भूतानि जङ्गमाजङ्गमानि च । याचमानेषु तेषु, त्वं भक्तिं भक्तेषु दर्शय ॥

जङ्गमा- जङ्गमानि हि	} “அசையும் பொருள்க னும் அசையாப்பொ ருள்களும்	याचमानेषु	பிரார்த்திக்கின்றவர் கருமாகிய
भूतानि च		तेषु	அவர்களிடத்தில்
भक्तिमन्ति	} உயிர்களெல்லாமும் தேவரீரிடத்தில் அச ஞ்சல பக்தி வைத் தவைகள்.	त्वं	தேவரீர்
भक्तेषु		भक्तिं	} मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन एतन्मं इयற்கे यद्युள்ள பண்பை நிரூபித்தருள்வீராக.
	भक्तेषु	दर्शय	

अनुगन्तुपशक्तास्त्वां मूलैरुद्धतवेगिनः । उन्नता वायुवेगेन विक्रोशन्तीव पादपाः ॥ ३० ॥

पादपाः	“ விருகூதங்கள்	उन्नताः	} உயரத் தூக்கிக்கொண் டவண்ணமே இருக் கின்றவைகளாய்
मूलैः	வேர்களால்	वायुवेगेन	
त्वां	தேவரீரை	उद्धतवेगिनः	} காற்றுமூலமாய் படும் கடும் துயரத்தை க்காட்டுகின்றவை கள் போல
अनुगन्तुं	கூடவே தொடர்ந்து வர	इव	
अशक्ताः	திறமையற்றவை களாய்	विक्रोशन्ति	கதறுகின்றன.”

निश्चेष्टाहारसञ्चारा वृक्षैकस्थाननिष्ठिताः । पक्षिणोऽपि प्रयाचन्ते सर्वभूतानुकम्पिनम् ॥

पक्षिणः अपि वृक्षैकस्थान- विष्ठिताः	} “ பக்திகளும். மரங்களின்மேல் இரு ந்த இடமொன்றிலே யே இருக்கின்றவை களாய்	सर्वभूतानु-	} எல்லாப் பிராணிகளுக் கும் கருணைக்கடலா கும் தேவரீரை
निश्चेष्टाहार- सञ्चाराः		படும் துன்பத்தால் அசையமுடியாதவை களாய்	
		प्रयाचन्ते	வருந்திப்பிரார்த்திக் கின்றன.

एवं विक्रोशतां तेषां द्विजातीनां निवर्तने । ददृशे तमसा तत्र वारयन्तीव राघवम् ॥ ३२ ॥

तेषां	இந்த	तत्र	அவ்விடத்திலேயே
द्विजातीनां	பிராமணர்கள்	तमसा	தமஸாரதியானது
निवर्तने	திரும்பிவிடும் விஷயத் தில்	राघवं	பூரீராமனை
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	वारयन्ती	குறுக்கிட்டுத்தடுப் பது
विक्रोशतां	மொழிகையில்	इव	போன்றதாய்
		ददृशे	காணப்பட்டது.

ततः सुमन्त्रोऽपि रथाद्विमुच्य श्रान्तान् हयान् सम्परिवर्त्य शीघ्रम् ।
पीतोदकांस्तोयपरिप्लुताङ्गान् चारयद्वै तमसाविदूरे ॥ ३३ ॥

ततः अஹ்விடத்திஹ்
सुमन्त्रः अपि ஸுமந்திரரும்,
श्रान्तान् हयान् களைத்திருந்த குதிரை
रथात् தேரினின்று [கலை
विमुच्य அவிழ்த்து,
शीघ्रं உடனேயே
सम्परिवर्त्य நன்றாய்ப்புரண்டெழச்
செய்து,

पीतोदकान् தாகநீர் குடித்தவை
कलान् களாட்
तुयपरिप्लुताङ्गान् { அங்கமெல்லாம் தேய்
த்துக்குளிப்பாட்ட
பட்டவைகளாய்
तमसाविदूरे वै தமஸையின் கரையி
லேயே
अचारयत् மேயவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4195

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1840

षट्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திஆறாவது ஸர்க்கம் ॥ ४६ ॥

पौरवञ्चनम्—பட்டணஜனங்களை ஏமாற்றுவது.

ततस्तु तमसातीरं रम्यमाश्रित्य राघवः । सीतामुद्वीक्ष्य सौमित्रिमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

राघवः तु ஸ்ரீராமரும்
रम्यं மனோஹரமாய் விளங்கிய
तमसातीरं தமஸாநதியின் கரையை
आश्रित्य அடைந்து,
सीतां லீதாப்பிராட்டியா
ரை

उद्वीक्ष्य உத்தேசித்து,
ततः அக்காரணத்தால்
सौमित्रिं ளெளமித்திரியை
நோக்கி
इदं பின்வரும்
वचनं திருவாக்கை
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார்.

इयमद्य निशा पूर्वा सौमित्रे प्रस्थिता वनम् । वनवासस्य भद्रं ते न चोत्कण्ठितुमर्हसि ॥

सौमित्रे “சுமித்திராதேவியா
ரது திருக்குமார்!
वनं வனவாசத்தில்
वनवासस्य காகாடாகத்திரிந்து
காலங்கழிப்பதற்கு
अद्य இன்றைய
इयं இந்த
निशा இரவு

पूर्वा பிரதமமாக
प्रस्थिता வந்துவிட்டது.
भद्रं காரியப்பொறுப்பு
ते च உன்னுடையதுதான்.
उत्कण्ठितुं மனம் சஞ்சலப்பட்டுக்
கொண்டிருப்பதற்கு
अर्हसि न நீ இடங்கொடாகே.

पश्य शून्यान्यरण्यानि रुदन्तीव समन्ततः । यथानिलयमायद्भिर्निलीनानि मृगद्विजैः ॥

अरण्यानि	காட்டு உயிர்கள்
यथानिलयं	அதது இரவில் தங்கு மிடத்திற்கு
आयद्भिः	வந்துசேர்ந்த
मृगद्विजैः	நிருகங்களாலும் பகழிகளாலும்

निलीनानि

इव
शून्यानि
समन्ततः
रुदन्ति
पश्य

அவைகளுக்கு வெளி
யிலிருந்து தீங்குவரா
தவண்ணமாய் மறைய
க்கப்பட்டவைகளாய்
முற்றிலும் [ளாய்]
குதுசெய்யாதவைக-
எல்லா திக்குகளிலும்
சுத்தமடுகின்றன;
நீ கவனித்துப் பார்.

अद्यायोध्या तु नगरी राजधानी पितुर्मम । सखीपुंसाऽऽगतानस्माञ्छोचिष्यति न संशयः॥

पितुः	“திருத்தந்தையின்
राजधानी	இராஜதானியாகிய
अयोध्या नगरी	அயோத்திமாநகர்
सखीपुंसा तु	ஆண்பெண்ணடங்க வாயெல்லாமும்,
आगतान्	இங்குவந்துவிட்ட

अस्मान्
अद्य
शोचिष्यति
मम
संशयः न

நம்மை நினைந்து
இப்பொழுது
துயரப்பட்டுக்கொண்
எனக்கு [புருக்கும்.
இவ்விஷயத்தில்
ஐயமில்லை.

अनुरक्ता हि मनुजा राजानं बहुभिर्गुणैः । त्वां च मां च नरव्याघ्र शत्रुघ्नभरतौ तथा ॥

नरव्याघ्र	“புருஷோத்தம!
मनुजाः	ஜனங்கள்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரிடத் திலும்,
मां च	என்னிடத்திலும்,
त्वां च	உன்னிடத்திலும்

शत्रुघ्नभरतौ तथा
बहुभिः
गुणैः हि
अनुरक्ताः

பாரசுத்தருக்கள்களி
டத்திலும்,
விசேஷமான
திருக்கல்யாணகுணங்
களினாலேயே
அசஞ்சலபத்திமையு
டையவர்களாயிருக்
கின்றார்கள்.

पितरं चानुशोचामि मातरं च यशस्विनीम् । अपि वाऽन्यौ भवेतां तु रुदन्तौ तावभीक्षणः॥

पितरं च	“திருத்தந்தையாரைக் குறித்தும்
यशस्विनीं	மாதாசிரோமணியா கும்
मातरं च	திருத்தாயைக்குறித் தும்,
अनुशोचामि	நான் மிக்கச்சோகிக் கின்றேன்.

अभीक्षणः
रुदन्तौ तु

तौ अपि
अन्यौ

भवेतां वा

இடைவிடாமல்
அழுதவண்ணமேயி
ருக்கும்
அவ்விருவர்களும்
திருஷ்டி-இழந்தவர்
களாய்
ஆய்விடுவார்களோ
என்னமோ!

भरतः खलु धर्मात्मा पितरं मातरं च मे । धर्मार्थकामसहितैर्वाक्यैराश्वासयिष्यति ॥ ७ ॥

खलु	“என்றாலும் விசுவா மம் ஒன்றுண்டு.	धर्मांथ- कामसहितैः	தர்மம் ஒன்றுதான் சர்வமுமாய்க்கோர வேண்டுமென்பதை நன்குவிளங்கக்காட் டுகின்ற
धर्मात्मा	தர்மா த்மா வாகிய		
भरतः	பரதன்,		
पितरं	தந்தையையும்	वाक्यैः	சித்தாந்தங்களால்
मे	எனது	आश्वासयिष्यति	தேற்றி சோகத்தை யாற்றுவான்.
मातरं च	தாயையும்		

भरतस्यानुशंसत्वं सञ्चिन्त्याहं पुनः पुनः । नानुशोचामि पितरं मातरं चापि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா! பரதனுடைய	पितरं	தந்தையாரைக்குறித் தும்
भरतस्य	தண்ணளி ஸ்வபாவத்	मातरं च	தாயாரைக்குறித்தும்
आनुशंसत्वं	அடிக்கடி [தை	अपि	சில சமயங்களில்
पुनः पुनः	கவனித்து, நான்	अनुशोचामि न	மனச்சஞ்சலமில்லாத வனுகின்றேன்.
सञ्चिन्त्याहं			
अहं			

त्वया कार्यं नरव्याघ्र मामनुव्रजता कृतम् । अन्वेष्टव्या हि वैदेह्या रक्षणार्थं सहायता ॥

नरव्याघ्र	“புருஷோத்தம! ஜானகிக்கு	हि	ஆனபடியால்
वैदेह्याः	தீங்குவரா தவண்ணம் பாதுகாக்கும் விஷய துணை [த்தில்	मां	என்னை
रक्षणार्थं	தேவை.	अनुव्रजता	பின்தொடர்ந்துவந்த
सहायता		त्वया	உனனால்
अन्वेष्टव्या		कार्यं	செய்யவேண்டியதா
		कृतम्	கடமை இது. [கிய
अद्भिरेव तु सौमित्रे वत्स्याम्यद्य निशामिमाम् । एतद्भि रोचते मह्यं वन्येऽपि विविधे सति॥		अद्भिः एव	தீர்த்தத்தை மாத்தி ரம் குடித்து
सौमित्रे	“சுமித்ரா தேவியின் இன்று [திருக்குமார! இந்த இரவைமட்டும் விவிதமான காய்கிழங்குகள் இருந்தபோதிலும்கூட	वत्स्यामि	கழிக்கப்போகிறேன்.
अद्य		एतत् हि	இதுதான்
इमां तु		मह्यं	எனக்கு
विविधे		रोचते	நலமெனத்தோன்று கிறது.”
वन्ये			
सति अपि			

एवमुक्त्वा तु सौमित्रि सुमन्त्रमपि राघवः । अप्रमत्तस्त्वमश्वेषु भव सौम्येत्युवाच ह ॥११॥

राघवः	ஸ்ரீராமர், மேற்கண்டவண்ண மாய்	इति	பின்வருமாறு
एवं	ஸௌமித்திரியிடம் அருளிச்செய்து, ஸுமந்திரரை நோக்கி	उवाच	கட்டளையிட்டார்.
		सौम्य त्वं	“ஆன்பரே! நீர் குதிரைகளிடத்தில் அபிரமத் ஜாக்கிரதையுடைய भव
सौमित्रि			இரும்”.
उक्त्वा तु			[வராக
सुमन्त्रं अपि			

சுஓஸ்வா஢்ஸுமந்ந: சய்யமய சூயேஸ்ஸத் சஸுபாஒதே | ப்ரஓதயவசா஢்஢்வா வஓவ ப்ரத்யநந்நர: ||

சூயே	சூரியன்
அஸ்த்	அஸ்தமனம்
சஸுபாஒதே	ஆ஢பின்னரீ
ச: சுமந்ந:	அந்தச்சுமந்திரரீ,
அஓவா஢்	சூதிரைகளை
சய்யமய	கட்டி,

ப்ரஓதயவசா஢்	வேண்டியவளவு புல்லுட நீருக்கின் தவைகளா
ஓவா	செய்துவிட்டு, [ய்
ப்ரத்யநந்நர:	{ மேல் ஆகவேண்டிய காரியங்களைக் கவனி க்கின்றவராக
வஓவ	ஆயினர்.

ஓபாஸ்ய து சிவா஢் சந்ந்யா஢் ஢ுஓஓ ராத்ரிஸுபாஒதாஸு | ராமஸ்ய சயன் சக்ரே சூத: சூமித்ரிணா சஹ||

சூத:	ஸாரதி. (சுமந்திரரீ)
சிவா஢்	மங்கலமான
சந்ந்யா஢்	சந்தியை
ஓபாஸ்ய	உபாசித்து,
ஓபாஒதா஢்	நடைபெற்றுக்கொண் டிருந்த

ரா஢ி	இரவின் இருளை
஢ுஓஓ து	உத்தேசித்து உடனே
ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருக்கு
சயன்	திருப்பள்ளியை
சூமித்ரிணா சஹ	ஸௌமித்திரியோடு
சக்ரே	இயற்றினார். [கூட

தா஢் சய்யா஢் தமசாதிரே வீஓய வஓஓவலீ: க்ருதாஸு | ராம: சூமித்ரிணா சா஢் சஓஓய: சவ்வீச ஹ||

ராம: ஹ	ஸ்ரீராமரும்
தமசாதிரே	தமஸை நதிக்கரையில்
தா஢்	அந்த
சய்யா஢்	படுக்கையை
சூமித்ரிணா	ஸௌமித்திரியோடு
சா஢்	கூட

வஓஓவலீ:	மரத்தினிலைகளைக் கொண்டு
க்ருதா஢்	அமைக்கப்பெற்றிருப்
வீஓய	கவனித்து, [பதை
சஓஓய:	தருமபத்னிசமேதரா
சவ்வீச	துயின்றருளினார். [ய்

சஓஓய ச஢்ஸுஓ஢் த஢் ஓஓாதர஢் ப்ரேஓய லஓஓமண: | கதயாமாச சூதாய ராமஸ்ய விவிஓா஢்நுபா஢்||

லஓஓமண:	லக்ஷ்மணன்
த஢்	அந்த
ஓஓாதர஢்	தமையனாரை
சஓஓய:	தருமபத்னிசமேத ராய்
ச஢்ஸுஓ஢்	{ நன்கு இனிது உறங் கிக்கொண்டிருக்கின் றவராய்

ப்ரேஓய	கவனித்து,
ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமரது
விவிஓா஢் குபா஢்	பற்பல திருக்கல்யாண குணங்களை
சூதாய	ஸாரதிக்கு, (ஸுமந் திரருக்கு)
கதயாமாச	எடுத்துரைத்து காலங்கழித்தனர்.

ஒாஓதிரேவ சா ராத்ரிஸ்தய: சூமித்ரிஸூதய: | ஒாஒாம தமசாதிரே ராமஸ்ய ஓுவத: குபா஢் ||

தமசாதிரே	தமஸை நதிக்கரையில்
ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருடைய
குபா஢் ஓவ	திருக்கல்யாணகுணங் களைப்பற்றியே
ஓுவத:	பேசிக்கொண்டிருந்த வர்களாய்

ஒாஓத:	துயிலாது கண்விழித் துக்கொண்டிருந்த
தய:	அந்த
சூமித்ரிஸூதய:	ஸௌமித்திரிக்கும் ஸாரதிக்கும்
சா	அந்த
ரா஢ி: ஒாஒாம	இரவு கழிந்தது.

गोकुलाकुलतीरायास्तमसायाऽविदूरतः । अवसत्तत्र तां रात्रिं रामः प्रकृतिभिः सह ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	அவிதூரத:	சமீபத்தில
तत्र	இப்படியாய்	तां रात्रिं	அந்த இரவை
गोकुलाकुल- तीरायाः	} பல பசுத்தொழுக்கள் கட்டப்பட்டு விளங் கிய கரைகளையுடைய	प्रकृतिभिः	பட்டணத்து ஜனங்க ளுடன்
तमसायाः		सह	கூடயிருந்தவராய்
	தமஸை நதியினது	अवसत्	கழித்தார்.

उत्थाय तु महातेजाः प्रकृतीस्ता निशाम्य च । अब्रवीद्भूततरं रामो लक्ष्मणं पुण्यलक्षणम् ॥

महातेजाः	மஹா தேஜோவானு	पुण्यलक्षणं	} புண்ண மொன்றையே ஸர்வவுமாய்க்கொண் ட ஒழுக்கமுடைய
रामः	ஸ்ரீராமர் [கும்	आतरं	
उत्थाय	தூயிலெழுந்து,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
ताः	அந்த	तु	இவ்விஷயத்திலிப்படி
प्रकृतीः च	பட்டணத்து ஜனங்க ளைப்பற்றி	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார்.
निशाम्य	தீர்க்காலோசனை செய்து,		

अस्मद्व्यपेक्षान्सौमित्रे निरपेक्षानृहोष्विमान् । वृक्षमूलेषु संसृप्तान्पश्य लक्ष्मण सांप्रतम् ॥

सौमित्रे	“ஸ-த்திரா நந்தன லக்ஷ்மண!	निरपेक्षान्	பற்றை முற்றிலும் ஒழித்தவர்களாய்
लक्ष्मण	நம்மிடத்தில்போன்பு கொண்டவர்களாய்	वृक्षमूलेषु	மரங்களினடிகளில்
अस्मद्व्यपेक्षान्		संसृप्तान्	மெய்மறந்து தூயிலு கின்ற
सांप्रतं	இப்பொழுது இல்லறவாழ்வின் மண் ணைசகளிலும்பெண் ணைசகளிலும் பொ ருளாசைகளிலும்	इमान्	இவர்களை
गृहेषु		पश्य	பார்.

यथैते नियमं पौराः कुर्वन्त्यस्मन्निवर्तने । अपि प्राणानसिष्यन्ति न तु त्यक्ष्यन्ति निश्चयम् ॥

एते	“இந்த	कुर्वन्ति	அவலம்பித்திருக்கின் றார்கள்.
पौराः	பட்டணத்து ஜனங்கள்	यथा तु	அதற்கென்றால்
अस्मन्निवर्तने	} நம்மை திருப்பி அழை த்துப்போகும் விஷ யத்தில்	प्राणान् अपि	பிராணனையும்
नियमं		தீக்கூடிய	असिष्यन्ति
		निश्चयं	சங்கல்பத்தை
		त्यक्ष्यन्ति न	விடார்கள்.

यावदेव तु संसृप्तास्तावदेव वयं लघु । रथमारुह्य गच्छाम पन्थानमकुतोभयम् ॥ २१ ॥

संसृप्ताः	“மெய்மறந்து தூங்கி க்கொண்டிருக்கின்ற	तु	உடனே
यावत् तावत् एव	இருக்கும் [வர்களாய் பொழுதே	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு,
एव	நாம்	लघु	விரைந்து
वयं	ராதத்தில்	आकुतोभयं	இடையற்றற்ற
रथं		पन्थानं	தூரப்பிரகேசத்திற்கு
		गच्छामः	போய்விடுவோம்.

अतो भूयोऽपि नेदानीमिक्ष्वाकुपुरवासिनः । स्वपेयुरनुरक्ता मां वृक्षमूलानि संश्रिताः ॥

इक्ष्वाकुपुर- } “ இச்சுவாகுவம்சத்து
 वासिनः } राजधानी नकरवाशि
 कनरुम्,
 मां } என்னிடத்தில்
 अनुरक्ताः } பேரன்புகொண்டவர்
 களாய்,
 इदानीं } இப்பொழுது

वृक्षमूलानि } மரத்தடிகளில்
 संश्रिताः } படுத்து உறங்கிக்கொ
 டிருக்கும் இவர்கள்,
 अतः } இப்பொழுதுதவிரந்து
 भूयः अपि } இனிமேலும்
 स्वपेयुः न } விழித்துக்கொண்டு
 விடுவார்கள்.

पौरा ह्यात्मकृताद्दुःखाद्विप्रमोक्षया नृपात्मजैः । न ते खल्वात्मना योज्या दुःखेन पुरवासिनः ॥

पौराः } “ நகரத்தவர்கள்
 आत्मकृतात् } அவர்கள் காரணமாக
 நேர்ந்த
 दुःखात् } கஷ்டத்திலிருந்து
 नृपात्मजैः हि } இராஜகுமாரர்களா
 लैये
 विप्रमोक्षयाः } விடுவிக்கப்படவேண்
 ड्यवर्कलं,
 पुरवासिनः } பட்டணத்துணைங்க
 ளாகிற

ते } அவர்கள்,
 आत्मना } நமது
 दुःखेन } கஷ்டத்தோடு
 खलु } எள்ளளவும்
 योज्याः } கூடயிருந்து அனுப
 वीकिकின்றவர்களாக
 न } இடம்கொடுக்கக்கூ
 डातु”.

अब्रवीच्छ्रमणो रामं साक्षादर्दमिव स्थितम् । रोचते मे महाप्राज्ञ क्षिप्रमारुहतामिति ॥

लक्ष्मणः } லக்ஷ்மணர்
 साक्षात् } ஶாக்ஷாத்
 स्थितं } உருக்கொண்டுவந்தி
 रुक्कुम्
 धर्म इव } திருதேவதையாகிய
 रामं } ஸ்ரீராமரைபார்த்து
 क्षिप्रं } ததக்ஷணமே
 इति } பின்வருமாறு

अब्रवीत् } பதிலுரைத்தார்.
 महाप्राज्ञ } “சர்வசாக்ஷியாகிய
 சர்வக்ளுரே!
 मे } அடியேனுக்கு
 रोचते } சரியாகத்தோன்று
 கின்றது.
 आरुहताम् } திருவுள்ளப்படியே தீர்
 मानीककப்படட்டும்.”

अथ रामोऽब्रवीच्छ्रीमान्सुमन्त्रं युज्यतां रथः । गमिष्यामि ततोऽरण्यं गच्छ शीघ्रमिति प्रभुः ॥

ततः } அதன்மேல்
 श्रीमान् } ஸ்ரீமானும்
 प्रभुः } பிரபுவும் ஆகிய
 रामः } ஸ்ரீராமர்
 सुमन्त्रं } சுமந்திரரைப்பார்த்து
 अथ } அப்பொழுது
 इति } பின்வருமாறு
 अब्रवीत् } ஆக்ளுபித்தருளினார்.

अरण्यं } “காட்டிற்கு
 शीघ्रं } இப்பவே
 गमिष्यामि } நான் புறப்பட்டுப்
 போகப்போகிறேன்.
 रथः } ரதமானது
 युज्यतां } சித்தம்செய்யப்பட்ட
 டும்.
 गच्छ } போய்வாரும்”.

सूतस्ततः संत्वरितः स्यन्दनं त्रैह्योत्तमैः । योजयित्वाऽथ रामाय प्राञ्जलिः प्रत्यवेदयत् ॥

ततः अतன்மேல்
 संत्वरितः { தன் கடமைகள் செய்வதில் "காலரீட்டம்" எனும் தோஷரஹிதராகிய
 सूतः சாரதி (சுமந்திரர்)
 स्यन्दनं ரதத்தை
 त्रैः அந்த
 ह्योत्तमैः சிறந்தகுதிரைகளோடு

योजयित्वा { ஆயத்தம் செய்துகொண்டு
 रामाय ஸ்ரீராமரை நோக்கி
 प्राञ्जलिः கைகூப்பி
 अथ பின்வருமாறு
 प्रत्यवेदयत् விண்ணப்பம் செய்தார்.

अयं युक्तो महाबाहो रथस्ते रथिनां वर ।

रथिनां वर "மகா ரதிகளே!
 महाबाहो மகாபாகுவே!
 ते தேவரீரது
 रथः ரதம்
 अयं இதோ
 युक्तः வந்து சித்தமாகவிருக்கிறது

त्वमारोह सुभद्रं ते ससीतः सहलक्ष्मणः ॥

त्वं தேவரீர்
 ससीतः வலீதாப்பிராட்டியாரோடும்,
 सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணரோடும்,
 आरोह ஏறியருளலாம்.
 ते सुभद्रम् { தேவரீரது திருவுளம் எல்லாமும் கைகூடுமாக."

तं स्यन्दनमधिष्ठाय राघवः सपरिच्छदः । शीघ्रगामाकुलावतीं तमसामतरन्दीम् ॥ २८ ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
 सपरिच्छदः { கூட வந்தவர்களோடு (அதாவது பிராட்டியோடும், இலக்ஷ்மணரோடும்) கூட
 तं அந்த
 स्यन्दनं ரதத்தில்
 अधिष्ठाय எழுந்தருளி,

शीघ्रगां வேகமாய் ஓடும் ரீரோட்டமுடையதும்,
 आकुलावतीं நீர்ச்சுழிகள் நிரம்பப் பெற்றதுமாகிய
 तमसां தமலை
 नदीं நதியின்
 अतरत् அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தார்.

स सन्तीर्य महाबाहुः श्रीमाञ्छिवमकण्टकम् । प्रापद्यत महामार्गमभयं भयदर्शिनाम् ॥ २९ ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமானும்
 महाबाहुः மகாபாகுவுமான
 सः அவர்
 सन्तीर्य ரதத்தினின்று கிழி
 भयदर्शिनां { மனச்சஞ்சலத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருக்கும் அவர்களுக்கு
 शिवं நன்மையை விளைவிக்கத்தக்கதாயும்,

अभयं அபயமாய் விளங்குகிறதும்,
 अकण्टकं { தற்கால கஷ்டத்திற்கு நிவிருத்தியாய் விளங்குகிறதுமான
 महामार्गं ஓர் சிறந்த உபாயத்தை
 प्रापद्यत திருவுளத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டார்.

मोहनार्थं तु पौराणां सूतं रामोऽब्रवीद्वचः । उद्ध्युखः प्रयाहि त्वं रथमास्थाय सारथे ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	அவ்வீத்	அருளிச்செய்தனர்.
पौराणां	பட்டணத்து ஜனங்	சாரथே	“சாரதியே!
	களுக்கு	त्वं	நீர்
मोहनार्थं तु	சுவடு அறியமுடியாம	रथं	ரதத்தை
	லிருக்கும் விஷயத்தில்	आस्थाय	நடத்திக்கொண்டு,
सूतं	சாரதியைப்பார்த்து	उद्ध्युखः	வடக்குமுகமாக
वचः	பின்வரும் உத்திரவை	प्रयाहि	செல்லும்.

मुहूर्तं त्वरितं गत्वा निर्वर्तय रथं पुनः । यथा न विद्युः पौरा मां तथा कुरु समाहितः ॥

मुहूर्तं	“இரண்டுநாழிகை (48 நிமிஷம்) வரைக்கும்	विद्युः न	{ சுவடுகளை உள்ளபடி கண்டுகொள்ளக்கூடாது.
त्वरितं	வேகமாய்	मां	என்னை
गत्वा	சென்று,	समाहितः	அனுசரிக்கின்றவராய்
रथं	ரதத்தை	यथा तथा	அவ்வண்ணமாகும்
पुनः	எதிர்புகமாக		வண்ணமாய்
निर्वर्तय	திருப்பிக்கொண்டு	कुरु	நீர் காரியத்தை முடியும்.”
	வாரும்.		
पौराः	பட்டணத்துஜனங்கள்		

रामस्य तु वचः श्रुत्वा तथा चक्रे स सारथिः । प्रत्यागम्य च रामस्य स्यन्दनं प्रत्यवेदयत् ॥

சாரथி:	சாரதி	प्रत्यागम्य	திரும்பிவந்துசேர்ந்து,
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
वचः	நியமனத்தை	स्यन्दनं	ரதத்தை
श्रुत्वा	சிரமேல்கொண்டு,	तु	மீளவும்
तथा च	ஆக்களைப்படியே	प्रत्यवेदयत्	முன்னிருந்த இடத்தில் நிறுத்தினார்.
चक्रे	செய்து முடித்தனர்.		
सः	அவர்		

तौ संप्रयुक्तं तु रथं समास्थितौ तदा ससीतौ रघुवंशवर्धनौ ।

प्रचोदयामास ततस्तुरङ्गमान्ससारथियेन पथा तपोवनम्

॥ ३३ ॥

तदा	அப்பொழுது	ततः	அதன்பின்னர்
तौ	அவ்விரண்டு	सः	அந்த
रघुवंशवर्धनौ तु	ரகுசுவலிலகர்களும்,	सारथिः	சாரதி
संप्रयुक्तं	சித்தமாய் வந்திருக்கும்	तपोवनं	தபோவனத்திற்கு
रथं	ரதத்தில் [கும்	पथा येन	போகும்வழியாயிருந்தமையால்
ससीतौ	வீதாரபிராட்டியுடன்	तुरङ्गमान्	குதிரைகளை
समास्थितौ	எறி உட்கார்ந்துகொண்டனர்.	प्रचोदयामास	{ கிழிற்றங்கி தட்டிக்கொடுத்து உற்சாஹப்படுத்தினார்.

ततः समास्थाय रथं महारथः ससारथिर्दाशरथिवनं ययौ ।

उदमुखं तं तु रथं चकार स प्रयाणमाङ्गल्यनिमित्तदर्शनात्

॥ ३४ ॥

महारथः	மஹாரதரான
दाशरथिः	டாசராமர்
रथं	ரதத்தில்
समास्थाय	ஏறிக்கொண்டு,
ततः	பின்னர்
प्रयाणमाङ्गल्य- निमित्तदर्शनात्	பிரயாணத்தின்மேல், நன்மையை விளைவிக்க கிறதாகிய தர்மவிதி என்கிறபடியால்
उदमुखं	வடக்குதிசையை பார் த்தவண்ணமாய்

चकार	செய்துகொண்டார்.
सः	அவர்
तं	அந்த
रथं	ரதத்தில்
ससारथिः तु	{ சாரதியுடன் கூடினவ ரான பின்னர் (சார தி எறிக்கொண்ட பிற்பாடு)
वनं	காட்டிற்கு
ययौ	புறப்பட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षट्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4229.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1874

सप्तचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

पौरनिवृत्तिः—பட்டனணங்கள் திரும்பிச் செல்வது.

प्रभातायां तु शर्वर्यां पौरास्ते राघवं विना । शोकोपहतनिश्चेष्टा बभ्रुवुर्गतचेतसः ॥ १ ॥

ते	அந்த
पौराः	பட்டணத்து ஜனம்
शर्वर्यां	இரவு [கள்]
प्रभातायां तु	கழிந்து பொழுது விடிந்ததும்,
राघवं विना	ஸ்ரீராமரை காணாமல்

शोकोपहत-	}	சோகம் மேலிட்டதால்
निश्चेष्टाः		செயலறவுற்றவர்
...		களாய்
गतचेतसः		தன்னறிவை இழந்த வர்களாய்
बभ्रूवुः		ஆயினர்.

शोकजाश्रुपरिच्युना वीक्षमाणास्ततस्ततः । आलोकमपि रामस्य न पश्यन्ति स्म दुःखिताः॥

ततः	அவிடத்தில்	
वीक्षमाणाः	பார்த்துத்தேடுகின்ற வர்களாய்,	
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	
आलोकं	}	தர்சனசாதனமாகிய
अपि		அடையாளம் ஏதொ ன்றையும்
पश्यन्ति स्म न	காணவில்லை.	

ततः	அதனால்	
शोकजाश्रु-	}	சோகத்தால் தோன்
परिच्युनाः		றிய கண்ணீர்களால்
...		வாட்டமடைந்தவர்
दुःखिताः		களாய்
		துக்கப்பட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள்

ते विषादातिवदना रहितास्तेन धीमता । कृपणाः करुणा वाचो वदन्ति स्म मनस्विनः ॥

धीमता	திமானுகிய
तेन	அவரால்
रहिताः	கைவிடப்பட்டவர் களாகிய
ते	அந்த
मनस्विनः	புணியா த்மாக்கள்,
विषादाति-	ஆசாபங்கத்தால் வா
वदनाः	டியமுக்கமுடையவர் களாய்

कृपणाः	{	மேல்செய்யக்கூடிய சா ரியமின்னதென அறி யமுடியாதவர்களாகி
करुणाः		மனம் படும் பாட்டை நன்குவிளங்கக்கூட டுகின்ற
वाचः		பின்வரும் வார்த்தை களை
वदन्ति स्म		பரஸ்பரம் பேசிக் கொண்டார்கள்.

धिगस्तु खलु निद्रां तां यथाऽपहतचेतसः । नाद्य पश्यामहे रामं पथूरस्कं महाभुजम् ॥

यथा	“எந்த நித்தரைக்கு ஈடு பட்டு
अपहतचेतसः	மெய்மறந்து கிடந்து விட்ட நாம்
अद्य	இப்பொழுது
पथूरस्कं	அகன்ற மார்புடைய வரும்

महाभुजं	நீண்ட கைகளையுடைய வருமான
रामं	ஸ்ரீராமரை
पश्यामहे न	காணப்பெறப்பெற்றி லோம்.
खलु	இக்காரணத்தால்
तां निद्रां	அந்தநித்தரையை
धिक् असु	பழிக்கவேண்டும்.

कथं नाम महाबाहुः स तथाऽवितथक्रियः । भक्तं जनमभित्यज्य प्रवासं राघवो गतः ॥

अवितथक्रियः	{	“தஞ்சமடைந்தவர்க ளை கைவிடுகிறதில்லை என்கிற சங்கற்ப முடைய
महाबाहुः		ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவா கிய
सः		அந்த
राघवः		ஸ்ரீராமர்

तथा	{	திருவுளத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவண் ணமே
भक्तं		பக்திகொண்டு தஞ்ச மென்று வந்தடைந்த
जनं		ஜனத்தை
अभित्यज्य		விட்டுவிட்டு,
प्रवासं		தூரதேசவாசத்தை
गतः		அடைகிறது
कथं नाम		எப்படி நியாயமாகும்?

यो नः सदा पालयति पिता पुत्रानिवौरसान् । कथं रघूणां स ज्येष्ठस्यत्त्वा नो विपिनं गतः ॥

रघूणां	“ரகுவம்சத்தவர்களுக்
ज्येष्ठः	உத்தமராய் [குள்
यः	எவரொருவர்
नः	நம்மை
सदा	இதுவரையிலெப்பவும்
पिता	ஓர் தந்தை
औरसान्	வயற்றிற்பிறந்த
पुत्रान्	புதல்வர்களை

इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पालयति	காப்பாற்றிவந்தனரோ
सः	அவர்
नः	நம்மை
त्यक्त्वा	கைவிட்டு,
विपिनं	காட்டிற்கு [தென்பது
गतः	எழுந்தருளிவிடுகிற-
कथम्	எப்படி நியாயமாகும்?

इहैव निधनं यामो महाप्रस्थानमेव वा । रामेण रहितानां हि किमर्थं जीवितं हि नः ॥

इह एव { இங்கேயே
 निधनं { பிராயோபவேசம் செ
 { ய்து கடைசியாகிய
 { மரணத்தை யாவது
 महाप्रस्थानं } உணவெதுவும் உட்
 एवं वा } கொள்ளாமல் நடந்த
 { வண்ணமேயிருந்து
 { கடைசியாகிய மரண
 { த்தையாவது

यामः நாம் அடைவோம்.
 हि ஏனெனில்
 रामेण हि ஸ்ரீராமராலேயே
 रहितानां கைவிடப்பட்ட
 नः நமக்கு
 जीवितं உயிர்வாழ்வது
 किमर्थम् என்னத்துக்கு?

सन्ति शुष्काणि काष्ठानि प्रभूतानि महान्ति च । तैः प्रज्वाल्य चितां सर्वे प्रविशामोथ पावकम् ।

काष्ठानि “கட்டைகள்
 शुष्काणि உலர்ந்தவைகளாகவும்,
 महान्ति பெரியனவாகவும்,
 प्रभूतानि च ஏராளமாகவும்,
 सन्ति இங்கு இருக்கின்றன.
 तैः அவைகளைக்கொண்டு

चितां ஓர் சிதையில்
 पावकं தீயை
 प्रज्वाल्य வளர்த்தி,
 अथ இப்பவே
 सर्वे நாமெல்லோரும்
 प्रविशामः வீழ்ந்திறப்போம்.

किं वक्ष्यामो महाबाहुरनसूयः प्रियंवदः । नीतः स राघवोऽस्माभिरिति वक्तुं कथं क्षमम् ।

राघवः “ஸ்ரீராமர்
 महाबाहुः ஆஜரனுபாகு;
 अनसूयः தோஷரஹிதன்;
 प्रियंवदः { எப்படிப்பட்டவன
 { தும் மனம்கோணுது
 { பேசுபவர்;
 अस्माभिः எங்களால்
 सः அவர்

नीतः கொஞ்ச தூரம்சென்று
 वक्तुं வழிவிடப்பட்டன.
 इति என்ற
 वक्तुं சொல்ல
 कथं क्षमं எங்கணமடுக்கும்.
 किं எதை
 वक्ष्यामः தேரஷமாய் நாம் செ
 ல்லமுடியும்

सा नूनं नगरी दीना दृष्ट्वाऽस्मान्नाघवं विना । भविष्यति निरानन्दा सखीबालवयोधिका

सा “அந்த
 नगरी நகரம்
 राघवं विना ஸ்ரீராமரின் றி
 अस्मान् எங்களை
 दृष्ट्वा नूनं கண்டதுமே
 दीना ஏழ்மையை அடைந்த

सखीबाल- } பெண்கள், பாலகர்
 वयोधिका } கள், வயோதிகர்கள்
 निरानन्दा முதலியவர்கள் ஆக்
 भविष्यति य இவர்களை யுடைய
 தாய்
 உலகவாழ்வில் பற்ற,
 ஆகிவிடும். [றதா]

निर्यातास्तेन वीरेण सह नित्यं धृतात्मना । विहीनास्तेन च पुनः कथं दक्ष्याम तां पुरीम्

नित्यं “எக்காலத்திலும்
 धृतात्मना உள்ளும் புறமும் ஒரே
 { மா திரியாயுள்ள
 वीरेण தர்மவீரராகிய
 तेन सह அவரோடுகூட
 निर्याताः பிரயாணமாய் புறப்
 பட்ட நாங்கள்

तेन च அவராலேயே
 विहीनाः கைவிடப்பட்டவர்
 तां पुरीम् அந்த நகரை [களா
 पुनः மீண்டும்
 कथं எப்படி
 दक्ष्यामः பார்த்துக் கொள்ளப்போம்.

इतीव बहुधा वाचो बाहुमुद्यम्य ते जनाः । विलपन्ति स्म दुःखार्ता विवत्सा इव धेनवः॥

ते	அந்த
जनाः	ஜனங்கள்,
विवत्साः	கன்றுகளையிழந்த
धेनवः	பசுக்கள்
इव	போலாகி
दुःखार्ताः	துக்கத்தா லெளிமைய டைந்தவர்களாய்,

बाहुं	கையை
उद्यम्य	பிசைந்துகொண்டு,
इति	இப்படியும்
बहुधा इव	இன்னும் பலவாறாய் முள்ள
वाचः	மொழிகளை
विलपन्ति स्म	புலம்பியழுதார்கள்.

ततो मार्गानुसारेण गत्वा किञ्चित्क्षणं पुनः । मार्गनाशाद्विषादेन महता समभिषुताः ॥

पुनः	இந்த ஸ்திதியில்
क्षणं	ஒரு சமயத்தில்
मार्गानुसारेण	சுவட்டால்
ततः	அதையே துடர்ந்து
किञ्चित्	கொஞ்சம்
गत्वा	சென்று,

मार्गनाशाद्	சுவடு மறைந்துவிட்ட மையால்
महता	அசஹ்யமாயிருந்த
विषादेन	மனவருத்தத்தால்
समभिषुताः	செய்தொழில்நிறவர்க ளாயினர்.

रथस्य मार्गानांशेन न्यवर्तन्त मनस्विनः ।

मनस्विनः	புணியா தமாக்களாகு மவர்கள்
रथस्य	இராதத்தினது
मार्गानांशेन	சுவடு இல்லாமையால்,
किं इदं	“இது என்ன !
दैवेन	தெய்வத்தால்
उपहताः	கல்கட்டத்தில் தள்ளி விடப்பட்ட நாம்

किमिदं किं करिष्यामो दैवेनोपहता इति ॥

किं	என்ன
करिष्यामः	செய்யமாட்டுவோம்?”
इति	என்று சொல்லிக்கொ ண்டே
न्यवर्तन्त	போனவழியே திரும்பி விட்டார்கள்

ततो यथागतेनैव मार्गेण क्लान्तचेतसः । अयोध्यामगमन्सर्वे पुरीं व्यथितसज्जनाम् ॥१५॥

सर्वे	எல்லோரும்
क्लान्तचेतसः	துவட்சியுற்ற மனமு டையவர்களாய்,
यथागतेन	போனது எதுவோ
एव	அதே
मार्गेण	வழியாகவே
ततः	அச்சமயம்

व्यथित-	} மிகவருந்தி மனம்வாடி த்துடித்துக்கொண் டிருக்கும் ஸஜ்ஜனா களை யுடைய
सज्जनां	
अयोध्यां	அயோத்திமா
पुरीं	நகருக்கு
अगमन्	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

आलोक्य नगरीं तां च क्षयव्याकुलमानसाः । अवर्तयन्त तेऽश्रूणि नयनैः शोकपीडितैः ॥

ते	அவர்கள்
क्षयव्याकुल-	} ஆயாசத்தால் முறிந்த மனமுடையவர் களாய்,
मानसाः च	
तां नगरीं	அந்த நகரை
आलोक्य	பார்த்து,

अवर्तयन्त	} சோகத்தால் கசக்கி க சக்கி கலங்கிக்கிடந்த
तेऽश्रूणि	
नयनैः	கண்களிலிருந்து
शोकपीडितैः	நீர்களை
अश्रूणि	தாரை தாரையாக
अवर्तयन्त	வடித்தார்கள்.

एषा रामेण नगरी रहिता नातिशोभते । आपगा गरुडेनेव हृदादुद्धृतपन्नगा ॥ १७ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமர்	उद्धृतपन्नगा	பாம்புகள் கவர்ந்து
रहिता	இல்லாத		போனபின்னருள்ள
एषा	இந்த	आपगा इव	நதி எவ்வண்ணமோ
नगरी	நகர்		அவ்வண்ணமே
गरुडेन	கருடனால்	अतिशोभते न	நிச்சித்தமாய்
हृदात्	ஹ்ருவொரு பாம்புப் புற்றினின்றும்		கிடந்தது.

चन्द्रहीनमिवाकाशं तोयहीनमिवार्णवम् । अपश्यन्निहतानन्दं नगरं ते विचेतसः ॥ १८ ॥

विचेतसः	அதிதயரமுற்றிருந்த	आकाशं इव	ஆகாசத்தைப் போலி
ते	அவர்கள்		ருப்பதாகவும்
नगरं	நகரத்தை	तोयहीनं	நீரற்ற
निहतानन्दं	உற்சாஹமொழிந்து கிடக்கிறதாகவும்	अर्णवं इव	கடல் போலிருக்கிற தாகவும்
चन्द्रहीनं	சந்திரனில்லாத	अपश्यन्	கவனித்தார்கள்.

ते तानि वेश्मानि महाधनानि दुःखेन दुःखोपहता विशन्तः ।

नैव प्रज्जुः स्वजनं जनं वा निरीक्षमाणाः प्रविनष्टर्हाः ॥ १९ ॥

ते	அவர்கள்	दुःखेन	வெகு கஷ்டப்பட்டு
दुःखोपहताः	துக்கம் மேலிட்டவர்க ளாய்,	निरीक्षमाणाः एव	கவனிக்கின்றவர்களா கியும்
प्रविनष्टर्हाः	விவேகமென்பதே சற் றுமில்லாதவர்களாய்	स्वजनं	பந்துஜனத்தைத் தானாகட்டும்,
महाधनानि	அதிகபாக்கியப்பெருக்	जनं वा	இதர ஜனத்தைத் தானாகட்டும்
तानि	அந்த [குற்ற	प्रज्जुः न	தேர்த்துணரும் அறி வில்லாதிருந்தார்கள்.
वेश्मानि	மாளிகைகளில்		
विशन्तः	வந்துசேர்ந்தவர்க ளாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

अष्टत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || ४८ ||

पौराङ्गनाविप्रलापः—பட்டணத்து ஸ்திரீகளின் விலாபம்.

तेषामेवं विषण्णानां पीडितानामतीव च । बाष्पविप्लुतनेत्राणां सशोकानां मुमूर्षया ॥ १ ॥
अनुगम्य निवृत्तानां रामं नगरवासिनाम् । उद्गतानीव सत्त्वानि बभूवुरमनस्विनाम् ॥

ராமம் ஸ்ரீராமரை
 अनुगम्य பின்பற்றிச் சென்று,
 निवृत्तानां திரும்பிவந்து சேர்ந்த
 வர்களும்,
 सशोकानां அதே மனவேதனை
 உற்றவர்களாய்
 मुमूर्षया { மரணமே நலமெனக்
 கொண்டிவிட்டமை
 யால்
 अमनस्विनां { மானிடர்கள் ஏதொன்
 றிற்கு அஞ்சுவார்க
 ளோ, அதற்கும் (மர
 ணத்திற்கும்) பயப்
 படாதவர்களாய்

अतीव மிகவும்
 एवं மேற்கூறியவண்ணம்
 पीडितानां மனச்சங்கடத்தை
 அடைந்தவர்களாய்
 बाष्पविप्लु- } கண்ணீரால் கலங்கிய
 नेत्राणां } கண்களுற்றவர்களாய்
 विषण्णानां च உணரும் அறிவற்றிரு
 ந்தவர்களுமான
 तेषां அந்த
 नगरवासिनां நகரத்தவர்களின்
 सत्त्वानि ஆத்தமாக்கள்
 उद्गतानि உடல்களை விட்டு
 इव அப்புறப்பட்டனவை
 बभूवुः ஆயின. [கன்போல

स्वं स्वं निलयमागम्य पुत्रदरैः समावृताः । अश्रूणि मुमुक्षुः सर्वे बाष्पेण पिहिताननाः ॥

सर्वे எல்லோரும்
 पुत्रदरैः புத்திரகள த்ராதிகளு
 டன்
 समावृताः இருக்காதவர்களாய்
 स्वं स्वं அவனவனுக்குச்
 சொந்தமான
 निलयं { திருமாளிகையில் இரு
 க்குமிடம் தெரியாத
 மறைவிடமாகிய
 அறைக்குள்

आगम्य புகுந்துகொண்டு,
 बाष्पेण கண்ணீரால்
 पिहिताननाः { மறைந்துகிடக்கும்
 முகங்களுடையவர்
 களாய்
 अश्रूणि கண்ணீர்களை
 मुमुक्षुः வடித்தார்கள்.

न चाहृष्यन्न चामोदन्वणिजो न प्रसारयन् । न चाशोभन्त पण्यानि नापचन्यृहमेधिनः ॥

अहृष्यन् च न எதற்கும் மகிழவில்லை.
 अमोदन् च न எவர்களையும் கொண்
 டாடவில்லை.
 वणिजः வந்தத்தர்கள்
 प्रसारयन् न கடைகளை திறக்க

पण्यानि च வியாபாரங்கள் எள்ள
 ளவும்
 अशोभन्त न நடைபெறவில்லை.
 गृहमेधिनः இல்லறத்தார்கள்
 களிகைகொரியவில்லை.

नष्ट दृष्ट्वा नाभ्यनन्दन्विपुलं वा धनागमम् । पुत्रं प्रथमजं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत् ॥

नष्टं	இழவாய்விட்டுவிடப் பட்டதும்,	जननी	பெற்றதாயாயிருக்கும் எவளும்
विपुलं	ஏராளமுமாகிய	प्रथमजं	ஸ்ரீவோக்கிருஷ்டமா ய் பெற்ற
धनगमं	பொருளைத் திரும்பிப் பெற்றிருப்பதை	पुत्रं	தன் புதல்வனை
दृष्ट्वा वा	பிரத்யக்ஷத்திலே கண்ட வர்கள் ஆயினும்	लब्ध्वा	தன் கண்முன்கண்டும்,
अभ्यनन्दन् न	மகிழ்ச்சியடையவில்லை.	अभ्यनन्दत् न	உத்ஸாஹம் கொள் ளா திருந்தனர்.

गृहे गृहे रुदन्यश्च भतारं गृहमागतम् । व्यगर्हयन्त दुःखार्ता वाग्भिस्तोत्रैरिव द्विपान् ॥

गृहे गृहे	வீடுகள்தோறும்	तौलैः	மாவெட்டிகளால்
दुःखार्ताः	மனவேதனையால் புண்பட்டவர்களாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
रुदन्यः	அழுதுகொண்டிருந்த வனிதையர்கள்,	वाग्भिः	{ பின்கண்டமனோபாவ ங்களை நன்கு விளங் கக்காட்டுகின்ற) உறு திச்சொல்லுகளைக் கொண்டு
गृहं	வீட்டிற்கு	व्यगर्हयन्त	ஏசினார்கள்.
आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த		
भतारं च	அவரவர்கள் கணவ ரைப்பார்த்து		
द्विपान्	யானைகளை		

किं नु तेषां गृहैः कार्यं किं दारैः किं धनेन वा । पुत्रैर्वा किं सुखैर्वापि ये न पश्यन्ति राघवम् ॥

ये	“ எவர்கள்	धनेन वा	{ ஒவ்வொரு வீடுகளி லும் பரம்பரையாகக் கிடைத்ததும் பிரதி தினமும் ஆராதிக்க ப்டும் குலதைவத் தால்தான்
राघवं	ஸ்ரீராமரை		
पश्यन्ति न	{ இக்காலத்தில் கட்டபுல மாகக்கண்டு சேவி யாது இருக்கின்ற னர்களோ	किं	ஆவதென்ன?
तेषां	அவர்களுக்கு	पुत्रैः वा	புதர்களால்தான் ஆகட்டும்
गृहैः	மனைகளால்	सुखैः	} மற்படியாயுள்ள உலகசம்பத்துகளால் தானாகட்டும்
कार्यं किं नु	ஆவது என்ன?	अपि वा	
दारैः किं	மனைவிகளால் ஆவ தென்ன?	किम्	ஆவது என்ன?

एकः सत्पुरुषो लोके लक्ष्मणः सह सीतया । योऽनुगच्छति काकुत्स्थं रामं परिचरन्वने ॥

सीतया सह काकुत्स्थं रामं वने	“வீதாபிராட்டியா கூட [ரோடு] ககுல் தவம்சத்தவ ஸ்ரீராமருக்கு [ராகிய காட்டில்	ய:	எவரொருவர்
	சர்வதேச சர்வகால சர்வாவஸ்தோசித சர்வவித கைங்கரியங் களையும். பத்திமை கொண்டு திருவுள் ளம் எள்ளளவும் கோணுது புரிகின்ற வராய்,	अनुगच्छति	தொடர்ந்து சென்றிரு க்கின்றாரோ அந்த
परिचरन्		लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
		एकः	ஒருவர்தான்
		लोके	உலகில்
		सत्पुरुषः	கொடுத்துவைத்தவர்.

आपगाः कृतपुण्यास्ताः पश्चिन्यश्च सरांसि च । येषु पास्यति काकुत्स्थो विगाह्य सलिलं शुचि ॥

काकुत्स्थः शुचि सलिलं येषु विगाह्य	“ஸ்ரீராமர் புண்ப தீர்த்தத்தை எவைகளில் அணுகி, திருக்கண்களால் கடை க்கித்து அருளுகின் றாரோ,	ता:	அந்த
पास्यति		आपगाः	நதிகளும்,
		पश्चिन्यः च	தாமரையோடைக ளும்,
		सरांसि च	பொய்கைகளும்
		कृतपुण्याः	கொடுத்துவைத் தவைகள்.

शोभयिष्यन्ति काकुत्स्थमटयो रम्यकाननाः । आपगाश्च महानूपाः सानुमन्तश्च पर्वताः ॥

रम्यकाननाः अटव्यः महानूपाः आपगाः च	“அழகியதான உத் யானவனங்களும், அடர்ந்த காடுகளும், புண்ப தீர்த்த கட்ட நதிகளும், [ங்களும்,	सानुमन्तः	பெரிய மலைகளும்,
		पर्वताः च	சிறிய குன்றுகளும்
		काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமருக்கு
		शोभयिष्यन्ति	குளுர்மை காட்டப் போகின்றன.

काननं वाऽपि शैलं वा यं रामोऽनुगमिष्यति । प्रियातिथिपिव प्राप्तं नैनं शक्ष्यन्त्यनर्चितुम् ॥

यं काननं वा शैलं वा रामः अनुगमिष्यति अपि	“எந்த ஒரு காட்டில் தானாகட்டும், மலையில் தானாகட்டும், ஸ்ரீராமர் எழுந்தருளுகின்றார் என்றால், அவைகள் ஸர்வபிரகாரமாயும்	प्रियातिथिं	இஷ்டமான அத்தி யாகி
इव		प्राप्तं	எழுந்தருளியிருக்கும்
		एनं	இவரை
		अनर्चितुं	போற்றிப் பூஜியாதி ருக்க
		शक्ष्यन्ति न	எண்ணமாட்டார்.

विचित्रकुसुमापीडा बहुमञ्जरिधारिणः । राघवं दर्शयिष्यन्ति नगा भ्रमरशालिनः ॥१२॥

विचित्र- कुसुमापीडाः }	“விசித்ரீமான மலர்க ளைச் சிரோபூஷணங் களாயுடையவைக ளும், பலவகை பூங்கொத் துக்களை உடையவை களும்,	अमरशालिनः	{ வண்டுகள் நிறையப் பெற்று விளங்குகின் றவைகளுமாகிய மரங்கள்
बहुमञ्जरि- धारिणः }		नगाः	மரங்கள்
		राघवं	ஸ்ரீராமருக்கு
		दर्शयिष्यन्ति	குளிர்மைகாட்டப் போகின்றன.

अकाले चापि मुख्यानि पुष्पाणि च फलानि च । दर्शयिष्यन्त्यनुकोशाद्रिरयो राममागतम् ॥

गिरयः अपि अकाले च	“மலைகளும் காலமல்லாத காலத் திலும்	मुख्यानि	சிறந்த
आगतं	அவ்விடமெழுந்தருளி யிருக்கும்	पुष्पाणि च	பூக்களையும்,
रामं अनुक्रोशात्	ஸ்ரீராமருக்கு கருணையால்	फलानि च	பழங்களையும், கண்முன் வைத்து சம்பர்ணம்செய்யப் போகின்றன.
		दर्शयिष्यन्ति	

प्रस्रविष्यन्ति तोयानि विमलानि महीधराः । विदर्शयन्तो विविधान्भूयश्चित्रांश्च निर्झरान् ॥

पादपाः पर्वताग्नेषु रमयिष्यन्ति राघवम्	॥ १४ ॥	तोयानि	ஜலங்களை
महीधराः च	“பர்வதங்களும்	प्रस्रविष्यन्ति	பெருகி ஓடச்செய்யப் போகின்றன.
विविधान्	பலவித	पादपाः	விருகூங்கள்
भूयश्चिवान्	அழகுவாய்ந்த	राघवं	ஸ்ரீராமரை
निर्झरान्	அருவிகளை	पर्वताग्नेषु	மலையுச்சிகளில்
विदर्शयन्तः	{ கட்டிலாகும்வண் ணம் செய்கின்றவை களாய்,	रमयिष्यन्ति	உள்ளம் குளிரச்செய் யப்போகின்றன.
विमलानि	பரிசுத்த		

यत्र रामो भयं नात्र नास्ति तत्र पराभवः । स हि शूरो महाबाहुः पुत्रो दशरथस्य च ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்,	न	இல்லை.
यत्र	: எழுந்தருளியிருக்கும் இடம் எதுவோ	हि	ஏனெனில்
अत्र	அதில்	दशरथस्य	தசரதசக்கிரவர்த்தி யாருக்கு
पराभवः	ஆசாபங்கம் என்பது	पुत्रः	{ திருக்குமாரராய் திரு விளையாடிக்கொண்டி ருக்கும்
अस्ति न	உண்டாகாது.	सः च	அவர்தான்
तत्र	ஆனபடியால்	शूरः	ஓப்பாருமிக்காரும்ற்ற சூரராகிய
भयं	{ விரும்பியது பெருமை யால் விளையும் ஏக்க மென்பது	महाबाहुः	மஹா விஷ்ணு.

पुरा भवति नो दूरादनुगच्छाम राघवम्

नः "நமக்கு
 दूरात् தொழையில
 पुरा விரைந்து

पादच्छाया सुखोदकां तादृशस्य महात्मनः । स हि नाथो जनस्यास्य स गतिः स परायणम् ॥

तादृशस्य "அத்தன்மையர் ஆகிய
 महात्मनः மஹாத்மாவின்னுடைய
 पादच्छाया திருவடிநிழல் ஒன்று
 தான்
 सुखोदकां கிருதார்த்தர்களாகச்
 செய்யவல்லது.

अस्य இந்த
 जनस्य உலகிற்கும்

बयं परिचरिष्यामः सीतां यूयं तु राघवम् । इति पौरुखियो भर्तृन्दुःखातीरास्तदनुवन् ॥

यूयं "நீங்கள்
 राघवं ஸ்ரீராமருக்கும்
 वयं நாங்கள்
 सीतां சீதாபிராட்டியாருக்
 கும்
 तु தனித்தனியே
 परिचरिष्यामः திருத்தொண்டு
 செய்வோம்."

युष्माकं राघवोऽरण्ये योगक्षेमं विधास्यति । सीता नारीजनस्यास्य योगक्षेमं करिष्यति ॥

अरण्ये "காட்டில்
 युष्माकं உங்களுக்கு
 योगक्षेमं உலகவாழ்வுக்குவேண்
 டிய சர்வத்தையும்
 राघवः ஸ்ரீராமர்
 विधास्यति அளித்தருள்வார்.

को न्वनेनाप्रतीतेन सोत्कण्ठितजनेन च । संप्रियेतामनोज्ञेन वासेन हृतचेतसा ॥ २० ॥

अनेन "இந்த
 अप्रतीतेन மனச்சந்துஷ்டியை
 விளைவிக்காததும்
 सोत्कण्ठित- } ஜனசமுடகம் முழுமை
 जनेन } க்கும் எந்த ஒரு புண்
 யாத்மாவை நினைந்து
 நினைந்து துயரத்தை
 விளைவித்துக்கொண்
 டிருக்கின்றதாகிறது

॥ १६ ॥

भवति
 राघवं
 अनुगच्छामः

எழுந்தருளியிடுவார்.
 ஸ்ரீராமரை
 நாம் இப்பவே ஓடித்
 தேடி தரிசிப்போம்.

नाथः இதரலோகங்களுக்
 கும் நாதராகிறவர்
 सः हि அவர் ஒருவர் தான்.
 सः गतिः அவர் சரணம் புகுமி
 सः அவர் [டம்.
 परायणम् { தஞ்சம் புகுந்தவர்
 களை கைவிடாது கா
 க்த்தருந்பவர்.

इति पौरुखियो भर्तृन्दुःखातीरास्तदनुवन् ॥

पौरुखियो: பட்டணத்துசமங்கலி
 கள்
 दुःखातीरा: துக்கம்மேலிட்டவர்க
 भर्तृन् கணவர்களிடம் [ளாய்
 तत् மேற்கண்டவண்ண
 மாயும்
 तत् इति பின்வரும் வண்ண
 अनुवन् பேசினார்கள். [மாயும்

सीता नारीजनस्यास्य योगक्षेमं करिष्यति ॥

सीता சீதாபிராட்டியார்
 अस्य அந்த
 नारीजनस्य ஸ்திரீசமுஹத்திற்கு
 योगक्षेमं உலகவாழ்வுக்கு வே
 ண்டிய சர்வத்தையும்
 करिष्यति அளித்தருளுவார்.

संप्रियेतामनोज्ञेन वासेन हृतचेतसा ॥ २० ॥

अमनोज्ञेन நிந்தனைக்குப் பாத்தி
 ரமாகிவிட்டதும்
 हृतचेतसा च அறிவினத்தை நன்கு
 விளங்கக் காட்டுகின்ற
 वासेन வாசத்தால் [துமாகிய
 कः तु எவன் தான்
 संप्रियेत மனத்திருப்தி கொள்
 ள முடியும் ?

कैकेय्या यदि चेद्राज्यं स्याद्धर्म्यमनाथवत् । न हि नो जीवितेनार्थः कुतः पुत्रैः कुतो धनैः ॥

राज्यं	“ இராஜ்யம்
कैकेय्याः यदि चेत्	கைகேயியி னுடையதா கவிட்டால்
अधर्म्यं	நீதிதப்பியதாய்
अनाथवत्	நாதனற்றதாய்
स्यात्	ஆகிவிடும்.
नः	நமக்கு

जीवितेन	பிழைத்திருப்பதில்
अर्थः	பிரயோஜனம்
न	இல்லை.
हि	அப்படியிருக்கையில்
पुत्रैः	புத்திரர்களால்
कुतः	ஆவது என்ன?
धनैः	பொருளுகளால்
कुतः	ஆவது என்ன?

यया पुत्रश्च भर्ता च त्यक्तावैश्वर्यकारणात् । कं सा परिहरेदन्यं कैकेयी कुलपांसनी ॥

यया	“ எவளால்
भर्ता च	கணவரும்
पुत्रः च	புத்திரனும்
वैश्वर्यकारणात्	{ ராஜப்பிரபுத்வம் ஒன் றையே சர்வவுமாய் எ ண்ணிவிட்டபடியால்
त्यक्तौ	கைவிடப்பட்டார் களோ,

सा	அந்த
कुलपांसनी	குலம்கெடுக்கும் பாவியாகிய
कैकेयी	கைகேயியும்
अन्यं	மற்ற
कं	எவனை
परिहरेत्	உதறியெறியத் துணி வுகொள்ளாள்?

कैकेय्या न वयं राज्ये भृतकामा वसेमहि ।

वयं	“ நாங்கள்
राज्ये	ராஜ்யத்தில்
जातु	ஒரு நிமிஷமென்ற வும்
जीवन्याः	வாழ்ந்துகொண்டிருக் கும்
कैकेय्याः	கைகேயியினுடைய
भृतकामाः	ஆதரவைப்பிரார்த்திக்க கின்றவர்களாய்

जीवन्त्या जातु जीवन्त्यः पुत्रैरपि शपामहे ॥

जीवन्त्यः	உயிர்வைத்துக் கொண்டு
वसेमहि न	காலங்கழிக்கமாட் டோம்.
पुत्रैः अपि	பிள்ளைகள்மேல்
शपामहे	இதை ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றோம்.

या पुत्रं पार्थिवेन्द्रस्य प्रवासयति निवृणा । कस्तां प्राप्य सुखं जीवेदधर्म्यां दुष्टचारिणीम् ॥

या	“ எவ்வொருவள்
निवृणा	நகிரக்கமில்லாதவ ளாகி
पार्थिवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது
पुत्रं	திருமகனை
प्रवासयति	காட்டிற்று ஒட்டிவிட் டாளோ

तां	அந்த
अधर्म्यां	தர்மத்தை துறந்து
दुष्टचारिणीं	துஷ்டையை [விட்ட
प्राप्य	அடுத்து,
कः	எவன்
सुखं	மனத்திருப்தியுடன்
जीवेत्	வசிப்பான்?

उपद्रुतमिदं सर्वमनालम्बमनायकम् । कैकेय्या हि कृते सर्वं विनाशमुपायास्यति ॥ २५ ॥

इदं
कैकेय्याः कृते
“இப்பொழுது
கைகேயியின்பொருட்டு,
சर्व
उपद्रुतं
ஒவ்வொன்றும்
ஆபத்துகளையடைந்ததாய்

अनालम्बं
अनायकं
ஆதரவற்றதாய்
அனாயகம்
ஒழுங்கின்றி தடுமாற்றம் பெற்றதாய்
सर्वं हि
विनाशं
अपयास्यति
முற்றிலும்
அழிவை
அடையப்போகிறது.

न हि प्रवाजिते रामे जीविष्यति महीपतिः । मृते दशरथे व्यक्तं विलोपस्तदनन्तरम् ॥

महीपतिः
रामे
प्रवाजिते
जीविष्यति न
“சக்கிரவர்த்தியார்,
ஸ்ரீராமர்
வனவாசம்பூண்டிருக்கையில்
பிழைத்திருக்கமாட்டார்.

दशरथे
मृते
तदनन्तरं
विलोपः
व्यक्तं हि
தசரதசக்கிரவர்த்தி
மாண்டபிறகு [யார்
அவரையொட்டியே
உலகுக்கே நிர்மூல
அழிவு என்பது
சித்தம்.

ते विषं पिबतालोड्य क्षीणपुण्याः स्म दुर्गताः । राघवं वाऽनुगच्छध्वमभ्रुतिं वाऽपि गच्छतः ॥

क्षीणपुण्याः
दुर्गताः
ते
आलोड्य
विषं
पिबत स्म
वा
राघवं
“புண்யமழியப்பெற்ற
வர்களாய்
கஷ்டதசையிலிருக்க
அந்த நீங்கள் [கும்
தீர்க்காலோசனை
செய்து,
விஷத்தையாவது
குடியுங்கள்.
அல்லது
ஸ்ரீராமரிடம்

अनुगच्छन्
अपि वा
अभ्रुतिं
गच्छतः
ஆசராகிவிடுங்கள்.
இதிலையென்றால்
உங்கள் சமாசாரம்
எதுவும் எங்கள் செ
விக்கெட்டாதவண்
ணமாயும், உங்கள்
முகமறியாதவண்ண
மாயிருக்கும் ஓர் தூ
ரதேசத்திற்கு
போய்விடுங்கள்.

मिथ्या प्रवाजितो रामः सभार्यः सहलक्ष्मणः । भरते संनिविष्टाः स्मः सौनिके पशवो यथा ॥

सभार्यः
सहलक्ष्मणः
रामः
मिथ्या
प्रवाजितः
“தர்மபத்தினிஸமேத
ராகவும்,
லக்ஷ்மணரோடும்
ஸ்ரீராமர்
தாறுமாறாய்
ஓட்டப்பட்டிருக்கிறார்.

सौनिके
पशवः
यथा
भरते
सन्निविष्टाः स्मः
இறைச்சிக்காரனிடம்
ஆடுமாடுகள்
போல
பரதனிடத்தில்
நாங்கள் வாழும்
போகின்றோம்.

पूर्णचन्द्राननः श्यामो गृहजत्रुरिदमः । आजानुवाहुः पद्माक्षो रामो लक्ष्मणपूर्वजः ॥२९॥

लक्ष्मणपूर्वजः “लக்ஷ்மண னுக்குத்
தமயனாராகிய

रामः श्रीरामர்,
पूर्णचन्द्राननः { பூர்ணசந்திரன் போன்
ற திருமுடிமண்டல
முடையவர்.

श्यामः ச்யாமனவரணத்திரு
மேனியுடையவர்.

गृहजलुः { தசைப்பற்றுல் மறைந்
த தோள்களின் சக்
தியுடையவர்.

अरिन्दमः சத்ருக்களை வெல்லும்
திறமையுற்றவர்.

आजानुवाहुः { முழுந்தாள்வரையில்
நீண்ட திருக்கைளை
யுடையவர்.

पद्माक्षः செந்தாமரைபோன்ற
கண்களையுடையவர்.

पूर्वाभिभाषी मधुरः सत्यवादी महाबलः । सौम्यश्च सर्वलोकस्य चन्द्रवत्प्रियदर्शनः ॥ ३० ॥

पूर्वाभिभाषी “செருக்கின்றி தாமே
முன்பேசுபவர்.

मधुरः { திகழுங்கட்டழகு
வாய்ந்த திருமேனி
யுடையவர்.

सत्यवादी சொன்ன சொல்
தவறாதவர்.

महाबलः மகா சக்தி படைக்கப்
பாது. [பெற்றவர்.

सौम्यः உலகுக்கு எல்லாமும்
சந்திரனென

चन्द्रवत् इनीயராய் விளங்கு
கின்றவர்.

नूनं पुरुषशार्दूलो मत्तमातङ्गविक्रमः । शोभयिष्यत्यरण्यानि विचरन्स महारथः ॥ ३१ ॥

पुरुषशार्दूलः “புருஷோத்தமர்.

मत्तमातङ्गविक्रमः மதயானைபோன்ற
நடையுடையவர்.

महारथः மகாரதர்.

सः அவர்,

अरण्यानि காடுகளில்

विचरन् சஞ்சரிப்பவராகி

नूनं இப்பவும், எப்பவும்

शोभयिष्यति பெருமைபெற்று

விளங்குவார்.”

तास्तथा विलपन्त्यस्तु नगरे नागराः स्त्रियः । चुक्रुशुर्दुःखसन्तप्ता मृत्योरिव भयागमे ॥३२॥

नगरे நகரில்

ताः அந்த

नागराः நகரவாஸிகளாகிய

स्त्रियः ஸ்த்ரீகள்

तथा மேற்கண்டவண்ணமா

विलपन्त्यः புலம்பிக்கொண்டு [ய்

मृत्योः யமனுடைய

भयागमे तु { வரவையறிந்து உள்
ளம் நடுக்கமுறும்

इव சமயத்தில்

दुःखसन्तप्ताः எவ்வண்ணமே,
அவ்வண்ணமே

चुक्रुशुः துக்கத்தால் பரிதபிக்
கின்றவர்களாகி

मृत्योरिव கூனியமுதாரர்கள்.

इत्येवं विलपन्तीनां स्त्रीणां वैश्वसु राघवम् । जगामास्तं दिनकरो रजनी चाभ्यवर्तत ॥

वैश्वसु வீடுகளில்

स्त्रीणां மாதர்கள்

राघवं च श्रीरामரையே நினைத்

इति एवं இவ்வண்ணம் [து

विलपन्तीनां புலம்பியமுதுக்

கொண்டிருக்கையில்

दिनकरो சூரியபகவான்

अस्तं அத்தமனகிரியை

जगाम அடைந்தார்.

रजनी இரவு

अभ्यवर्तत தோன்றிற்று.

நடிவ்வலநசம்பாடா ப்ரான்தாடியாசக்த்யா | திமிரீவானுலிவ சா தடா நகரி வமீ ||

தடா அப்பொழுது
சா அந்த
நகரி நகரம்
நடிவ்வலநசபாடா தீமுட்டுவது என்ப
தே இல்லாததாய்

ப்ரான்தாடியா- } வேதகோஷமும், புரா
சக்த்யா } ணமோ துவதுமில்லா
இவ முற்றிலும் [ததாய்
திமிரீவானுலிவ எங்குபார், ததாயும்
இருட்டிக்கிடக்கிற
வமீ இருந்தது. [தாகவும்

அபான்தவணிவப்யா நடிவ்வா நிராஅ்யா | அயோடியா நகரி சாசீநடிதாரமிவாவ்வரம் ||

அயோடியா அயோத்திமா
நகரி நகர்
சிராஅ்யா தஞ்சமாய் புகுமிட
மில்லாததாய்
நடிவ்வா உற்சாஹமொழிந்த
தாய்

அபான்த- } மூடப்பட்டு உள்ளே
வணிவப்யா ச } யே கிடக்கின்ற கடை
ப்பண்டங்களை யுடைய
தாயும்
நடிதாரம் நகரத்தரங்களற்ற
அவ்வரம் ஆகாயம்போல்
அசீவ இருந்தது.

தயா சுவியோ ராமநிமித்தமூரா யதா சூதே ஞாதரி வா விவாசிடே |

விவப்யா தீநா ரூதுவிவதச: சூதேஹி தாசாமதிகோ ஹி சோஃவவத் || 36 ||

சுவிய: வணிதககள்
சூதே வயற்றிற்பிறந்த பிள்
னையோ,
ஞாதரி வா உடன்பிறந்த சகோத
ரனோ,
விவாசிடே சாட்டிற்சூ ஒட்டிவிட
ப்படிவ்
யதா வாவண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
ராமநிமித் ஸூராமருக்காக
ஞாதூ: தூயரப்படுகின்றவர்
களாய்

தீநா: எளிமைபுற்றவர்
களாய்
விவதச: மனம் முற்றிதவர்
விவப்யா புலம்பி [களாய்
ரூது: தேவி அழுதாரர்கள்.
ஹி: ஏனெனில்
தாசா அவர்களுக்கு
ச: ஹி அவர் ஒருவர்தான்
சூதே: அதிக: வயற்றிற்பிறந்த புதல்
வர்களைவிட மேம்பட்ட
அவ்வத் விளங்கினார். [டவராய்

ப்ரான்தநீதூதவநூதவாதிநி வ்யபாஸ்தஹா பிஹிதாபநோடியா |

தடா ஹயோடியா நகரி வமீவ சா மஹாணவ: சங்குமிதோடகோ யதா || 37 ||

தடா அப்பொழுது
சா அந்த
அயோடியா நகரி அயோத்திமாநகர்
சங்குமிதோடக: ஜலமெல்லாமும் சக்
தியாய்ப்போய்விட்ட
மஹாணவ: சமுத்திரம்போல்

ப்ரான்தநீதூதவ- } பாடல், உதஸவம், ஆ
நூதவாதிநி } ட்டம், வாத்யமிவை
களில்லாததாய்,
வ்யபாஸ்தஹா உற்சாகம்குன்றியதாய்,
பிஹிதா- } மூடிக்கிடந்த சந்தக்க
பநோடியா ஹி } தவுகனையுடையதா
வமீவ இருந்தது. [யும்,

இத்யாபே ச்ரீமதாமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே அயோடியாகாண்டே அடிவ்வாரிஷ: சரீ: ||

ஆதீத: ஶ்லோகா: 4285

அயோடியாகாண்டே ஆதீத: ஶ்லோகா: 1930

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || ४९ ||

गोमत्यादिनदीतरणम्—கோமதீமுதலிய நதிகளை தாண்டுவது.

रामोऽपि रात्रिशेषेण तेनैव महदन्तरम् । जगाम पुरुषव्याघ्रः पितुराज्ञापनुस्सरन् ॥ १ ॥

பிது: தந்தையின்
 आज्ञां एव ஆக்கினையையே
 अनुस्सरन् தலைக்கட்டுவதில்
 உறுதிகொண்ட
 पुरुषव्याघ्रः புருஷோத்தமராகும்

ராம: ஸ்ரீராமர்
 तेन அந்த
 रात्रिशेषेण अपि இரவு பொழுது விடி
 வதன் முன்னமேயே
 महत् अन्तरं நெடுந்தொலை
 जगाम யாத்ரை செய்தார்.

तथैव गच्छतस्तस्य व्यापायाद्रजनी शिवा । उपास्य तु शिवां सन्ध्यां विषयान्तं व्यगाहता

தथा அவ்வாறு
 गच्छतः பிரயாணம் செய்து
 கொண்டிருந்த
 तस्य அவருக்கு
 रजनी एव இரவும்
 शिवा சுபமாக
 व्यापायात् கழிந்தது.
 विषयान्तं { பல கிராமங்களும், ந
 கர்களும், நாடுகளும்
 டங்கிய பெரிய தேச
 த்தினெல்லக்கு (தெ
 ன் கோசலதேசம்)

व्यागाहता வெளியில் வந்து
 சேர்ந்தார்
 तु இவ்விஷயத்தில்
 शिवां புண்பகரமாகிய
 सन्ध्यां காலசந்தியாவந்த
 नत्ता
 उपास्य செய்தருளினார்.

ग्रामान्विकृष्टसीमान्तान् पुष्पितानि वनानि च । पश्यन्नतिययौ शीघ्रं शनैरिव हयोत्तमैः ॥ ३ ॥

शृण्वन्वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम्

विकृष्ट- } நன்றாக உழப்பட்டிரு
 सीमान्तान् } கும் நிலங்களை யுடைய
 ग्रामान् கிராமங்களை யும்,
 पुष्पितानि புஷ்பங்கள் தளிர்ந்து
 மலர்ந்திருக்கின்ற
 वनानि च உத்யானவனங்களை
 யும்,
 पश्यन् கண்குளிரப் பார்
 கின்றவராய்
 ग्रामसंवासवासिनां கிராமவீடுகளில்
 வலிக்கும்
 मनुष्याणां ஜனங்களுடைய
 वाचः பின்வரும் மொழிக
 ளுக்கு

शृण्वन् திருச்செவ்சாற்றி
 அருளிய அவர்
 शीघ्रं हव தட்சணமே
 शनैः நிச்சந்தமாகிய நடை
 கொண்ட
 हयोत्तमैः சிறந்த குதிரைக
 ளோடு
 अतिययौ { தானிருக்கிறது பிற
 ரால் காணமுடியாத
 தாகிய ஓர் இடத்தில்
 மறைந்து நின்றுவிட்
 டனர்.

विगर्हितां हि कैकेयीं क्रूरां क्रूरेण कर्मणा । राजानं विग्दशरथं कामस्य वशमागतम् ॥४॥

क्रूरां “கருணையற்றவளென
விगर्हितां” யாவராலும் பழிக்கப்
பெற்றவளாகிய
கைகேயிதேவியாருக்
கும்
காமச्य { இவ்வலகில் எதொன்
றை சர்வவுமாய்கொ
ண்டிருக்கின்றாரோ,
அதற்கும் (தர்மத்திற்
கும் என்பது பாவம்)

वशं आगतं ஈடுபட்ட
दशरथं தசரத
राजानं हि சக்கிரவர்,த்தியாருக்கு
தான்
कर्मणा ஓர் தர்மச்செயலால்
क्रूरेण { யாவருக்கும் மனவே
தனையை விளைவிக்கி
ன்றமையால்
धिक् ஐய்யோ! என்ன
கஷ்டம்.

हा नृशंसाऽद्य कैकेयी पापा पापानुबन्धिनी । तीक्ष्णा संभिन्नमयांदा तीक्ष्णे कर्मणि वर्तते ॥

हा “என்ன ஆச்சரியம்!
ஐய்யோ!
கணவனாரிடம் பத்தி
மைகொண்டு திருவு
ளம் எள்ளளவும்
கோணாது நடந்துவ
ருகிறவளென
नृशंसा { உலகஜனங்களால் புக
ழ்ந்து கொண்டாடப்
பட்டவளாகிய
कैकेयी கைகேயிதேவியார்
अद्य இப்பொழுது

पापानुबन्धिनी தூர்,தசையை அடைந்
தவளாகி
तीक्ष्णा { இதுவரையில் அனுஷ்
டித்துவந்த நல்லொ
ழுக்கத்தை முற்றி
லும் முறித்து எறிந்
தவளாய்,
पापा துஷ்டடையாய்
तीक्ष्णे { எவர்க்கும் அஹிதமா
யிருக்கின்ற
कर्मणि காரியத்தில்
वर्तते { அவலம்பித்திருக்கி
றாள்.

या पुत्रमीदृशं राज्ञः प्रवासयति धार्मिकम् । वनवासे महाप्राज्ञं सानुकोशं जितेन्द्रियम् ॥६॥

राज्ञः “சக்கிரவர் த்தியாரின்
இப்படியாய் உத்தம
ईदृशं { குணங்களுடைய
அதாவது
धार्मिकं தார்மிகராயும்
महाप्राज्ञं மகாபுத்திமானாயும்,
सानुकोशं சயானுவாராயும்,

जितेन्द्रियं ஐம்புலன்களையுமடக்
கிணவருமான
पुत्रं திருக்குமாரனை
या அந்த அவனோ
वनवासे வனவாசத்தில்
प्रवासयति செல்லவிடுகிறான்.

कथं नाम महाभागा सीता जनकनन्दिनी । सदा सुखेभ्यभिरता दुःखान्यनुभविष्यति ॥

महाभागा “மகா பாக்யவதியும்
सदा இதுவரையில் எக்கா
லத்திலும்
सुखेषु செளகரியங்களில்
अभिरता இருந்தவனும்,

जनकनन्दिनी ஜனகமஹாராஜரின்
திருமகளுமாகிய
सीता வீரதாப்பிராட்டியார்,
दुःखानि கஷ்டங்களை
कथं नाम எப்படித்தான்
अनुभविष्यति சகிப்பாள்?

अहो दशरथो राजा निःस्नेहः स्वसुतं प्रियम् । प्रजानामनघं रामं परित्यक्तुमिहच्छति ॥

अहो "என்ன ஆச்சரியம்!
 दशरथः தசரத
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 प्रजानां ஜனங்களுக்கு
 प्रियं இனியரும்,
 अनघं நிரபராதியும்,

स्वसुतं தன் திருமகனுமாகிய
 रामं ஸ்ரீராமரை
 इह இப்பொழுது
 निस्नेहः கருணையற்றவராய்
 परित्यक्तुं ஊரைவிட்டுத்தூக்கி
 इच्छति இணங்கியிருக்கிறார்."

एता वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम् । मृण्वन्नितिययौ वीरः कोसलान्कोसलेश्वरः ॥

वीरः தருமவீரரென
 कोसलेश्वरः { அயோத்திமாநகரில்
 முதல்மைபெற்று வி
 எங்கிய ஆவர்,
 ग्रामसंवास- } கிராமவீடுகளில் வசித்
 वासिनां } துக்கொண்டிருந்த
 मनुष्याणां ஜனங்களுடைய

एता: மேற்கண்ட
 वाचः மொழிகளுக்கு
 मृण्वन् திருச்செவிசார்த்திக்
 कोसलान् கொண்டு
 अतिययौ கோஸலநாட்டின்
 கடந்தார்.

ततो वेदश्रुतिं नाम शीततोयवहां नदीम् । उत्तीर्याभिमुखः प्रायादगस्त्याध्युषितां दिशम् ॥

ततः அதன்மேல்
 शीततोयवहां குளிர்ந்த நீரோடப்
 वेदश्रुतिं வேதச்சுருதி [பெற்ற
 नाम என்ற
 नदीं நதியை
 उत्तीर्य கடந்து,

अगस्त्याध्युषितां { அகஸ்த்யமாமுனிவர்
 வசித்துக்கொண்டி
 रुक्कुम् ருக்கும்
 दिशं திசையை
 अभिमुखः நோக்கி
 प्रायात् எழுந்தருளினார்.

गत्वा तु सुचिरं कालं ततः शीतजलां नदीम् । गोमतीं गीयुतानूपामतरत्सागरङ्गमा ॥

सुचिरं நீண்ட
 कालं காலம்
 गत्वा யா த்ரைசெய்து,
 ततः அதன்மேல்
 तु இப்பொழுது
 शीतजलां குளிர்ந்தஜலத்தை
 யுடையதும்,

गीयुतानूपां { இருகரைகளிலும் பச
 மாடுகள் பல இருக்க
 ப்பெற்றதும்
 सागरङ्गमा { சமுத்திரத்தை நோக்
 கி ஓடிக்கொண்டிருக்
 கிற துமாகிய
 गोमतीं கோமதி என்ற
 नदीं अतरत् நதியை தாண்டினார்.

गोमतीं चाप्यतिक्रम्य राघवः शीघ्रगैर्हयैः । मयूरहंसाभिरुतामतरत्स्यन्दिकां नदीम् ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்,
 गोमतीं கோமதி என்ற
 अतिक्रम्य च கடந்து பின்னர்
 शीघ्रगैः வீரைவாகுச்செல்லும்
 हयैः अपि குதிரைகளோடேயே

मयूर- } மயில்களாலும், அன்
 हंसाभिस्तां } னங்களாலும் ஒலித்
 துக்கொண்டிருக்கும்
 स्यन्दिकां சியந்திகை என்ற
 नदीं நதியை
 अतरत् தாண்டினார்.

स महीं मनुना राज्ञा दत्तामिक्ष्वाकवे पुरा । स्फीतां राष्ट्रावृतां रामो वैदेहीमन्वदर्शयत् ॥

ச: ராம:	அந்த ஸ்ரீராமர்	इक्ष्वाकवे	இக்ஷ்வாகுவின்
वैदेहीं	வைதேஹியாருக்கு	दत्तां	பொருட்டு, அளிக்கப்பட்டதாக
महीं	(கடந்து சென்ற அந்த) தேசத்தைப்பற்றி	स्फीतां	நீர்வளநிலவளங்கள் பொருந்தி பொருள் முகிந்துள்ளதாகவும்
पुरा	முற்காலத்தில்	राष्ट्रावृतां	அனேக நாடுகளையு டையதாகவும், எடுத்துரைத்தார்.
मनुना	மனு	अन्वदर्शयत्	
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்		

सूत इत्येवमाभाष्य सारथिं तमभीक्षणशः । हंसमत्तस्वरः श्रीमानुवाच पुरुषर्षभः ॥ १४ ॥

सारथिं	ஸாரதியிடம்,	श्रीमान्	மூவுலகிலும் கொண் டாடப்படுமவர்.
अभीक्षणशः	அடிக்கடி,	तं	அவரை
हंसमत्तस्वरः	* பேச்சொலிக்கொ ண்டு	सूत	"சாரதியே! சமந்திர என்றழ்த்து, [ரே"
आभाष्य	சம்பாஷண செய்து கொண்டு,	इति	பின்வரும் மொழியை
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமரென	एवं	அருளிச்செய்தார்.

[*திருவுளத்தில், யாரிடத்திலும் அருகைய, பொருமை, காய்மாகாரம், எரிச்
செல், துறுகண், வன்கண், ஆற்றமை, இவைகளில் எதுவும், எள்ளளவும் இல்
லா திருப்பதையும் எவ்வகையாலும் உவப்பு ஒன்றே மேலிட்டிருப்பதையும் நன்கு
விளங்கக்காட்டுகிற பேச்சொலிக்கொண்டு,]

कदाऽहं पुनरागम्य सरय्याः पुष्पिते वने । मृगयां पर्यटिष्यामि मात्रा पित्रा च सङ्गतः ॥

अहं	" நான்	पुष्पिते	பூக்கள் மலர்ந்து மணம்கமழ்கின்ற
पुनः	மீளவும்,	वने	வனத்தில்
मात्रा	தாயாருடனும்,	आगम्य	புகுந்து,
पित्रा च	தந்தையாருடனும்,	मृगयां	வேட்டையை
सङ्गतः	இருக்கின்றவனாகி	कदा	எப்பொழுது
सरय्याः	ஸரயூநதியினது	पर्यटिष्यामि	புரிவேணோ!

राजर्षीणां हि लोकेऽस्मिन्नत्यर्थं मृगया वने । काले वृतां तां मनुजैर्धन्विनामभिकाङ्क्षिताम् ॥
अत्यर्थमभिकाङ्क्षामि मृगयां सरयूवने । रतिर्होषास्तुला लोके राजर्षिगणसंमता ॥ १७ ॥

अस्मिन्	" இந்த	मृगया	வேட்டை
लोके	உலகில்	राजर्षिगण-	ராஜரிஷிகணங்களா
वने	வனத்தில்	संमता	ளும் ஒப்புக்கொள் ளப்பட்டது.
एषा	இந்த		

रतिः	ஒழிவுசமயங்களில் அ னுஷ்டிப்பதற்குத் தக்கது.
अतुला हि	தோஷரஹிதமாயுமி : நுகுகளைண்டியது.
तां हि	அப்படிப்பட்டதாகிய தும்;
लोके	உலகில்
मनुजैः	மானிடர்களால்
वृतां	ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட டதாகியதும்;
घनिनां	வில்லாளிகளான
राजर्षीणां	ராஜரிஷிகளுக்கு

रथं	விளையாட்டில் பொழு துபோக்குவதற்காக
काले	விதிக்கப்பட்ட காலத் தில்
अभिकाङ्क्षितां	அதிகளிடுப்பமாயிருக் கும்
मृगयां	வேட்டையை
सरयूवने	சரயூநதியைச்சார்ந்த வனத்தில்
अत्यर्थं	மிகவும்
अभिकाङ्क्षामि	நான் விரும்புகின் றேன்.

स तमध्वानमैश्वாகः सूतं मधुरया गिरा । तं तमर्थमभिप्रेत्य ययौ वाक्यमुदीरयन् ॥१८॥

सः	அந்த
ऐश्वாகः	இசுவா குவம்சக்த வர் (ஸ்ரீராமர்,)
सूतं	ஸூரசிக்கு
तं तं अर्थं } अभिप्रेत्य }	அந்த அந்த பிரசித்தி யை உத்தேசித்து அதற்கு ஏற்றவண் ணமாய்

वाक्यं	சம்பாஷணையை
मधुरया	மதுரமாகிய
गिरा	சொற்கொண்டு
उदीरयन्	செய்துகொண்டு
तं	அந்த
अध्वानं	வழியை
ययौ	கடந்தெழுந்தருளி றார்.

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4303

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1948

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५० ॥

गङ्गातीरे गुहसमागमः—கங்கக்கரையில் குகனுடன் சேர்வது.

विशालान् कोसलाब्रभ्यान्यात्वा लक्ष्मणपूर्वजः ।

अयोध्याभिमुखो धीमान् प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ १ ॥

धीमान्	மஹாபிராக்ராகிய
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணரின் தமைய றார், ஸ்ரீராமர்,
विशालान्	விசாலமாய்
रम्यान्	அழகுவாய்ந்த
कोसलान्	கோஸலநாடுகளை
यात्वा	கடந்தபிறகு,

प्राञ्जलिः	அஞ்ஜலிஹஸ்தராகி
अयोध्याभिमुखः	{ அயோத்தியை நோக்கி பார்க்கும்வண்ணமா ய் நின்றகொண்டு,
वाक्यं	பின்வரும்திருவாக்கை
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி றார்.

आपृच्छे त्वां पुरि श्रेष्ठे काकुत्स्थपरिपालिते । दैवतानि च यानि त्वां पालयन्त्यावसन्ति च ॥

काकुत्स्थ- } “काकुத்தர்களினால்
परिपालिते } பரிபாலனம் செய்யப்

பட்ட

श्रेष्ठे } உத்தம

पुरि } நகரே!

त्वां च } உன்னையும்

त्वां } உன்னை

आवसन्ति } பக்கவில் இருந்துகொ

पालयन्ति } பாதுகாக்கும் [ண்டு

दैवतानि } தெய்வங்கள்

यानि च } எவைகளோ அவை

आपृच्छे } நான் விடை கேட்டுக்

कोऽप्यु } கொள்ளுகின்றேன்.

निवृत्तवनवासस्त्वामनुषो जगतीपतेः । पुनर्द्रक्ष्यामि मात्रा च पित्रा च सह सङ्गतः ॥३॥

निवृत्तवनवासः } “வனவாஸத்தை பூர்
க்திசெய்தவனாய்

जगतीपतेः } சந்திரவர்த்தியாருக்கு
செய்யவேண்டிய கட

अनुषः } { மையை செய்துமுடி
த்தவனாய்

मात्रा च } தாயாருடனும்,

ततो रुचिरताम्राक्षो भुजमुद्यम्य दक्षिणम् । अश्रुपूर्णमुखो दीनोऽब्रवीज्जानपदं जनम् ॥४॥

ततः } அவ்விடத்தில்

जानपदं जनं } நாட்டுப்புற ஜனசமூக
த்தைப் பார்த்து,

दीनः } { அவர்கள் படும் கஷ்ட
த்தில் அனுதாபப்ப

अश्रुपूर्णमुखः } { ட்டு உருகி இரக்க
முற்றவராய்,

उद्यम्य } தேஜோமயமாய் விள
ங்கும் இருதிருக்கண்

रुचिरताम्राक्षः } { ணும் கலங்கி சிவந்தி
ருக்கப்பெற்றவராய்

अनुक्रोशो दया चैव यथाहं मयि वः कृतः । चिरं दुःखस्य पापीयो गम्यतामर्थसिद्धये ॥

मयि } “என் விஷயத்தில்

वः } உங்களுடைய

दया च } அனுதாபமாகிற

अनुक्रोशः } அருள்

यथाहं एव } உள்ளபடியே [பட்டது.

कृतः } என்னால் க்ரஹிக்கப்-

अर्थ- } இவ்வுலகில் எவனும்

सिद्धये } { ஏதொன்றை சம்பா
திக்கவேண்டுமோ

अर्थ- } அந்த அர்த்தத்தை

सिद्धये } சம்பாதிப்பதின்
பொருட்டு

पित्रा च } தந்தையாருடனும்

सह } கூட

सङ्गतः } வாஸம்செய்கின்றவ

त्वां } உன்னை [னாய்

पुनः } மறுபடி.

द्रक्ष्यामि } நான் கண்டு மகிழ்வு
றுவேன்.”

अश्रुपूर्णमुखः } { கண்ணீர் அப்பிய திரு
முகமண்டலமுடைய

दक्षिणम् } வராய், அவர்

उद्यम्य } வலது

रुचिरताम्राक्षः } புஜத்தை

अनुक्रोशः } உயரவெடுத்தழைத்து

उद्यम्य } பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளிணர்.

रुचिरताम्राक्षः } எனக்குப்போகவிடை

अनुक्रोशः } கொடுக்கப்பட்டும்.

यथाहं एव } துக்கத்திற்கு

कृतः } இன்றும் வெகுகாலம்

अर्थ- } கொடுப்பதென்பது

सिद्धये } இதற்கு அதிகமாகிய

अर्थ- } கஷ்டம்

நரேन्द्रாणां இதரமன்னர்களுக்கு
 ரக்ஷणीயஸ் அணுகுவொண்ணாத
 வைகளும்,

ब्रह्मवोषभि-
 नादितान् }

வேதகோஷங்களால்
 எங்குபார்த்தாலும்
 ஒலிக்கப்பெற்று வி
 ளங்குகிறவைகளுமா
 கோஸலநாடுகளை [கிய
 கடந்தெழுந்தருளினர்.

मध्येन मुदितं स्फीतं रम्योद्यानसमाकुलम् । राज्यं भोग्यं नरेन्द्राणां ययौ धृतिमतां वरः ॥

धृतिमतां { ஏற்றுக்கொண்டதொ
 ழில்லை யெல்லாம் ச
 ரிவர செய்துமுடிக்க
 கின்றவர்களில்
 வர: தலைமைப்பெற்று
 விளங்குமவர்
 मुदितं மகிழ்ச்சியை விளை
 விப்பதும்
 स्फीतं திகழ்ந்து விளங்கு
 வதும்

रम्योद्यान-
 समाकुलं. }

அழகுவாய்ந்த உத்
 யானங்களால் நிறை
 யப்பெற்று விளங்கு
 கிறதும்

नरेन्द्राणां

அரசர்களுக்கு
 { கண்குளிப்பார்த்துக்
 கொண்டாடத்தக்க
 காட்சியாயுமிருக்கும்

भोग्यं

இராஜ்யத்தை
 வழிப்போக்கர்கள்
 செல்லும் வழியாகவே
 எழுந்தருளினர்.

राज्यं

मध्येन

ययौ

तत्स्त्रिपथगां दिव्यां शीततोयामशैवलाम् । ददर्श राघवो गङ्गां पुण्यामृषिनिषेविताम् ॥

तत: அதன்மேல்,
 राघव: ஸ்ரீராமர்
 त्रिपथगां { சவர்க்கத்திலும், பூமி
 யிலும், பாதாளலோ
 கத்திலும்ஓடுகிறதும்
 अशैवलां பாசி நீங்கிய
 शीततोयां குளிர்ந்த நீரோட்ட
 முடையதும்,

दिव्यां

தெய்வத்தன்மையு
 டையதாய்

पुण्यां

நற்க்கதி அளிக்கவல்ல
 தும்,

ऋषिनिषेवितां

ரிஷிகளால் பூஜிக்கப்
 படுகிற துமாகிய

गङ्गां ददर्श

கங்காநதியை கண்டார்.

आश्रपैरिविदूरस्थैः श्रीमद्भिः समलंकृताम् । कालेऽप्सरोभिर्हृष्टाभिः सेविताम्भोहृदां शिवाम् ॥
 देवदानवगन्धर्वैः किन्नरैरुपशोभिताम् । नानागन्धर्वपत्नीभिः सेवितां सततं शिवाम् ॥१४॥

अश्रपैरिविदूरस्थैः சமீபத்திலுள்ள
 श्रीमद्भिः புண்ணிய
 आश्रमैः ஆசிரமங்களால்
 समलंकृतां அழகுவாய்ந்து விளங்
 கப்பெற்றதும்,
 काले உசுதகாலத்தில்
 हृष्टाभिः அகமகிழ்ந்த
 भप्सरोभिः அபஸ்ரஸ்களால்
 सेविताम्भो- } ஜலகீடை செய்யப்
 हृदां } பட்ட நீர் நிறைந்த
 மடுக்களை யுடையதும்

शिवाम्

ஆரோக்யத்தை அளி
 க்கவல்லதும்

देवदानव-
 गन्धर्वैः }

தேவதானவகந்தர்வர்
 களாலும்

किन्नरैः

கின்னரர்களாலும்

उपशोभितां

ஆசிரயிக்கப்பட்டதும்

नानागन्धर्व-
 पत्नीभिः }

அனேக கந்தர்வபத்
 னிகளால்

सेवितां

கொண்டாடப்படுகிற
 எப்பொழுதும், [தும்,

सततं

உதஸவகொண்டாது

शिवाम्

டமுடையட்டம்,

हंससारससंघुष्टां चक्रवाकोपकूजिताम् । सदा मत्तैश्च विहगैरभिसंनादिदान्तराम् ॥

क्वचित्तीररुहैर्वृक्षैर्मालाभिरुपशोभिताम् ॥ १९ ॥

क्वचित्फुल्लोत्पलच्छन्नां क्वचित्पद्मवनाकुलाम् । क्वचित्कुमुदषण्डैश्च कुड्मलैरुपशोभिताम् ॥

नानापुष्परजोध्वस्तां समदामिव च क्वचित् । व्यपेतमलसंघातां मणिनिर्मलदर्शनाम् ॥ २१ ॥

दिशागजैर्वनगजैर्मत्तैश्च वरवारणैः । देवोपवाहैश्च मुहुः संनादितवनान्तराम् ॥ २२ ॥

हंससारस- } அன்னங்களும் சாரச
 संघुष्टां } ங்களும் சத்தித்துக்
 கொண்டிருக்கப்பெ
 ற்றதும்,
 चक्रवाकोपकूजितां } சக்கிரவாகங்களால்
 கூவப்பெற்றதும்,
 सदा } எப்பொழுதும்
 मत्तैः } களித்துள்ள
 विहगैः } பறவைகளால்
 भभि- } எங்குபார்த்தாலும்
 सन्नादिदान्तरां च } ஒலிக்கப்படும் அந்த
 ரங்களை யுடையதும்,
 क्वचित् } சிலவிடங்களில்
 मालामिः } சரளரேகை மாறாது
 तीररुहैः } கரைகளில் முளைத்
 துள்ள
 वृक्षैः } மரங்களால்
 उपशोभितां } அழகுவாய்ந்து விளங்
 குகிறதும்,
 क्वचित् } சிலவிடங்களில்
 फुल्लोत्पलच्छन्नां } மலர்ந்த நீலோற்பலம
 ளர்களால் மூடப்பெற்
 று விளங்குகின்றதும்
 क्वचित् } சிலவிடங்களில்
 पद्मवनाकुलां } தாமரைக்காடுகள்
 நிரம்பப்பெற்றதும்,
 क्वचित् } சிலவிடங்களில்
 सन्तिरिणैककण्डालं } சந்திரனைக்கண்டால்
 மட்டும் மலரளும் தன்
 ममयुற்ற } மையுற்ற குழுதமெ
 नुम् } னும் ஆம்பல்களின்
 कुमुदषण्डैः } குவியல்களால்

कुड्मलैः } சதா மலர்த்திருக்கின்
 ரவைகளாய்
 उपशोभितां } அழகுவாய்ந்து விளங்
 குகிறதும்,
 मणिनिर्मल- } வைநாயம்பணிபோல
 दर्शनां च } நிர்மலமாகக் காணப்
 படுகிறதும்,
 क्वचित् } சிலவிடங்களில்
 समदां } காமவெறிகொண்ட
 மடந்தையை
 इव } போன்றதாகி
 नानापुष्परजोध्वस्तां } பலவகை புஷ்பபொடி
 களால் பரப்பப்பட்டு
 व्यपेतमल- } பிரத்யேகமாயிருக்கின்
 सङ्घातां च } ற மலினக்குவியல்க
 னை உடையதாயிருக்
 கிறதாகவும்,
 वरवारणैः } யானைகளில் சிறந்த
 { ஐராவதம், வாமனம்,
 पुण्डरीकम्, குழுதம்,
 अश्वत्थम्, புஷ்பதந்
 दिशागजैः } தம், சார்வபௌமம்,
 शम्भुपरीकम् என்ற எ
 { ட்டுதிசாகஜங்களாலும்
 मत्तैः } மதம்பிடித்த
 वनगजैः च } வனகஜங்களாலும்
 देवोपवाहैः } தேவர்களின் வாஹன
 ஓயாது [ங்களாலும்
 मुहुः } ஒலிக்கப்பெற்ற வன்
 सन्नादितवनान्तरां } பிரதேசங்களை உடை
 யதும்,

அவிதூராதயம் நதா வஹுபுஷ்பவாலவாந் | சுமஹானிஹுதீவூக்ஷோ வசாஹோஸுநீவ சாரதே || 27 ||

சாரதே	“ சாரதயே!	ஹுதீவூக்ஷ:	ஹீ இங்குணமரம்
நதா:	நதீபின்	அயம்	இதோ இருக்கிற து,
அவிதூராத	அருகில்	அந்ந்	இதன் அடியிலேயே
வஹுபுஷ்பவாலவாந்	மிக்கமலர்களும் தளிர் களும் அடர்ந்ததாய்	வசாஹ:	இப்பொழுது இறங்கு வோம்.
சுமஹாந்	மிகப்பெரியதாயும் இருக்கும்		

ஶ்ரீயாம: சரிதாம் ஶ்ரேஷ்டாம் சாமான்யசலிலாம் ஶிவாம் | ஶேவதானவகந்நவ்ஶ்ரீமூகாமானுஷபக்ஷிணாம் || 28 ||

ஶேவதானவகந்நவ்- ஶ்ரீமூகாமானுஷபக்ஷிணாம்	“ ஶேவர்களுக்கும், தானவர்களுக்கும், கந்தர்வர்களுக்கும், சதுஷ்பாத ஜந்தக ளுக்கும், மனிதர்க ளுக்கும், பறவைக ளுக்கும்,	சமான்ய- சலிலாம்	மிக பூஜார்ஹமாய்க் கொண்டாடப்படும் ஜலத்தையுடையதும், எவர்களுக்குமெப்படி ப்பட்டகுறையையும் போக்க வல்லதாய், நதிகளினுள் முதன்மைபெற்று விளங்கும் இதை நாம் சேஷிப்போமாக.”
		ஶிவாம்	
		சரிதாம் ஶ்ரேஷ்டம்	
		ஶ்ரீயாம:	

லக்ஷ்மணசு சுமந்நசு வாஹமீத்யேவ ராஷ்வம் | உத்வா தமீஹுதீவூக்ஷம் ததோபயயதுஹீயை: || 29 ||

லக்ஷ்மண: ச	லக்ஷ்மணரும்,	உத்வா	சொல்லிவிட்டு,
சுமந்ந: ச	சுமந்திரரும்,	ததா	அதன்மேல்
ராஷ்வம்	ஶ்ரீராமரிடம்	தம்	அந்த
வாஹ்	“ அவ்வண்ணமே ஆகுத ”	ஹுதீவூக்ஷம்	இங்குணமரத்தை
ஶி	என்று	ஹீயை:	குதிரைகளோடு
		உபயயது:	சென்றார்கள்.

ராமோஶபிதாய தம் ரமயம் வூக்ஷமீஷ்வாகுநந்ந: | ரதாஶ்வாதரத்சுமாத்சுமாத்: ஶஹலக்ஷ்மண: ||

ஶ்வாகுநந்ந:	இக்ஷ்வாகுகுலத்திலக ராகிய	ஶபிதாய	திருவுளத்தில் பற்றி,
ராம:	ஶ்ரீராமர்	தசுவா	அதனால்
தம்	அந்த	ரதா	திருத்தேரினின்று
வூக்ஷம்	விருக்ஷத்தை	சுமாத்:	மனைவியோடும்,
ரமயம்	வசதியாயிருக்கிறதாய்	ஶஹலக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணரோடும், இறங்கினார்.
		அவாதரத்	

சுமந்நோஸ்யவதீரியாஸ்தாந்நோசயித்வா ஶயோத்தமான | வூக்ஷமூலகதம் ராமஸுபதஸ்தே க்ஷுதாஶ்லி: ||

சுமந்ந: அபி	சுமந்திரரும்	வூக்ஷமூலகதம்	மரத்தடியிலெழுந்தரு ளியிருக்கும்
அசுவாத்	இதின்இன்று	ராமம்	ஶ்ரீராமர் சன்னிதா னத்தில்
அவதீரியம்	இறங்கி	க்ஷுதாஶ்லி:	கூப்பிய கையாய்
ஶயோத்தமான	உத்தம குதிரைகளை	உபதஸ்தே	கார்த்து நின்றனர்.
மோசயித்வா	வலிம்க்குவிட்டு,		

तत्र राजा गुहो नाम रामस्यात्मसमः सखा । निषादाजात्यो बलवान् स्थपतिश्चेति विश्रुतः॥

स्थपतिः अத்தலத்திற்கு
இறையவராய்
ராஜா அரசுபுரிந்துவந்த
வரும்,
बलवान् நால்வகைப் படைகளை
யுடையவரும்,
निषादाजात्यः வேடுவஜாதியில்
பிறந்தவரும்,

रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
आत्मसमः உயிர்போன்ற
सखा इति தோழரென
विश्रुतः च லோகப்ரசித்தி பெற்ற
வருமாகிய
गुहः नाम குஹரென்பவர்
तल तल வசக்குமிடம் அது.

स श्रुत्वा पुरुषव्याघ्रं रामं विषयमागतम् । वृद्धैः परिवृतोऽमाल्यैर्ज्ञातिभिश्चाप्युपागतः॥३३॥

सः அவர்
पुरुषव्याघ्रं புருஷோத்தமராகிய
रामं ஸ்ரீராமரை
विषयं ஊரில்
आगतं எழுந்தருளியிருக்கிற
வராய்

शुश्राव கேள்விப்பட்டு,
वृद्धैः ஞானவான்களாகிய
अमाल्यैः च மந்திரிகளாலும்,
ज्ञातिभिः अपि சுற்றத்தார்களாலும்,
परिवृतः சூழப்பெற்றவராய்,
उपागतः தரிசிக்க வந்தனர்.

ततो निषादाधिपतिं दृष्ट्वा दूरादवस्थितम् । सह सौमित्रिणा रामः समागच्छद्गुहेन सः ॥

सः அந்த
रामः ஸ்ரீராமர்
दूरान् வெகுதூரமாய்
अवस्थितं { அசஞ்சலா பக்திமை
கொண்ட பரமபாக
வதராகிய
निषादाधिपतिं வேடர்களின் மன்ன
வரை

दृष्ट्वा கடாக்கித்து
ततः அதன்மேல்
सौमित्रिणा லக்ஷ்மணரோடும்
गुहेन குஹரோடும்
सह கூடி
समागच्छत् குலாவினார்.

तमार्तः संपरिष्वज्य गुहो राघवमब्रवीत् । यथाऽयोध्या तथेदं ते राम किं करवाणि ते ॥

गुहः குஹர்
आर्तः மனோவேதனையுற்ற
வராகி
राघवं ஸ்ரீராமரை
संपरिष्वज्य ஆலிங்கனம்செய்து,
तं அணரை நோக்கி
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி
राम "ஸ்ரீராம! [ந்தார்.

ते தேவீருக்கு
अयोध्या திருவயோத்தி
यथा எப்படியோ
तथा அப்படியே,
इदं இது.
ते தேவீருக்கு
करवाणि किम् அடியேன் செய்யவே
ண்டியது என்ன?

ईदृशं हि महाबाहो कः प्राप्स्यत्यतिथिं प्रियम्

महाबाहो மஹாபாகுவே!
प्रियं हि தியாதரையே,
ईदृशं இப்படி

॥ ३६ ॥

अतिथिं அதிதியாக
कः யார்
प्राप्स्यति நல்வினையுள்ளனாக
வான்?

ततो गुणवदन्नाद्युपादाय पृथग्विधम् । अर्घ्यं चोपानयत्क्षिप्रं वाक्यं चेदमुवाच ह ॥३७॥			
गुणवत्	சிலாக்கியமாயிருக்கி றதும்,	अर्घ्यं च	அர்க்கியத்தை மாத் தி
पृथग्विधं च	வெவ்வேறுவிதமாயி ருக்கிறதமாகிய	क्षिप्रं	விரைவில் [ரம்
उपादाय	ஏற்ற சாப்பாட்டை சன்னிதியில் வைத்து விட்டு,	उपानयत्	கொடுத்தார்.
अर्घ्यं		ततः	அதன்மேல்
उपादाय		इदं वाक्यं	பின்வரும்வாக்யத்தை
		उवाच	சொன்னார்
		ह	காண்.!

स्वागतं ते महाबाहो तवेयमखिला मही । वयं प्रेष्या भवान् भर्ता साधु राज्यं प्रशाधि नः ॥			
महाबाहो	“மகாபாகுவே!	प्रेष्याः	திருத்தொண்டு செய் ய உரியவர்கள்.
ते स्वागतं	{ அடியேனது ஆகாரணை யை தேவரீர் நன்ம னதோடு ஏற்றுக் கொள்வீராக.	नः	அடியோங்களுக்கும்,
इयं मही	இந்த ராஜ்யம்	राज्यं	ராஜ்யத்திற்கும்,
अखिला	எல்லாமும்	भर्ता	இறைவராய்
तव	தேவீருடையது.	साधु	உரிமைகொண்டு,
वयं	நாங்கள்	भवान्	தேவரீர்
		प्रशाधि	ஆளத் திருவுளம் வைப்பீராக.

भक्ष्यं भोज्यं च पेयं च लेह्यं चोष्यमुपस्थितम् । शयनानि च मुख्यानि वाजिनां खादनं च ते ॥			
ते च	“தேவரீருக்காக	चोष्यं च	வருவல்லவருக்கமும்,
भोज्यं	சித்திரா ன்னவர்க்க மும்,	मुख्यानि	சிறந்த
भक्ष्यं	சிறுமுண்டிவர்க்கமும்,	शयनानि	படுக்கைகளும்,
पेयं	{ பால், தயிர், மோர், தேன் முதலிய பரு குவனவர்க்கமும்,	वाजिनां	குதிரைகளுக்கு
लेह्यं	{ கொகயல் சட்டிணி வர்க்கமும்,	खादनं च	தீனியும்,
		च	ஆகிய எல்லாமும்
		उपस्थितम्	வந்திருக்கிறது.”

गुहमेवं ब्रुवाणं तु राघवः प्रत्युवाच ह । अचिताश्च प्रहृष्टाश्च भवता सर्वथा वयम् ॥

पद्म्यामाभिगमाच्चैव स्नेहसंदर्शनेन च

राघवः	ஸ்ரீராமர்
एवं	இவ்வண்ணம்
ब्रुवाणं	வேண்டுகிற
गुहं तु	{ குஹரைப்பார்த்து இதுவிஷயத்தில் இப்படியாய்
प्रत्युवाच	பதிலை அருளிச்
ह	காண்! [செய்தார்.
पद्म्यां	“நடந்து
अभिगमाच्च	வந்தகாரவாய்

॥ ४० ॥

सन्दर्शनेन एव	{ தோழமையை நன்கு விளங்கிக்காட்டுகின்ற கொளரவத்தாலும், நாங்கள்
वयं	உம்மால்
भवता	எதேஷ்டமாய்
सर्वथा च	பூஜிக்கப்பட்டவர்க ளாகிறோம்
अचिताः च	{ மகிழ்ச்சியையடைந்த வர்களாகவும் ஆகி றோம்.
प्रहृष्टाः च	

भुजाभ्यां साधु वृत्ताभ्यां पीडयन्वाक्यमब्रवीत् ॥ ४१ ॥

वृत्ताभ्यां	நீண்டுருண்ட	पीडयन्	ஆளிங்கனம் பண்ணிக்
भुजाभ्यां	இரு திருக்கைகளி	वाक्यं	கொண்டு
	இலும்,		பின்வரும் வாக்
साधु	உள்ளங்குளிர்	अब्रवीत्	யத்தை
			அருளிச்செய்தார்.

दिष्ट्या त्वां गुह पश्यामि ह्यरोगं सह बान्धवैः । अपि ते कुशलं राष्ट्रे मित्रेषु च धनेषु च ॥

गुह	“குஹரே!	ते	உனது
बान्धवैः सह	சுற்றத்தார்களுடன்		} ஆளுகைக்குள்பட்ட
त्वां	உன்னை	राष्ट्रे	
अरोगं	ஆரோக்யமாயிருக்கி		திலும்
	ன்றவனாய்	मित्रेषु च	கப்பங்கட்டும் தோழர்
पश्यामि	நன்கு இப்பொழுது		கள் விஷயத்திலும்
	நேரில் பார்க்கப்பெற்	धनेषु च	பொருள்கள்விஷயத்
हि	இதனால் [நேன்.		திலும்
	} நான் இப்பொழுது	कुशलं अपि	எல்லாம் குசலம்
दिष्ट्या		கொண்டிருக்கும் உ	
	வப்புச்சொல்லிந்த		
	லாயிருக்கிறது.		

यत्किंचिदं भवता किञ्चित्प्रीत्या समुपकल्पितम् । सर्वं तदनुजानामि न हि वर्ते प्रतिग्रहे॥४३॥

किंचित् तु	“எள்ளளவு என்ற	समुपकल्पितं	சித்தம்செய்துகொண்	
	லும்		டுவரப்பட்டிருக்கிறது	
	} பிறர் கொடுப்பதை	यत्	எதுவோ	
प्रतिग्रहे		ஏற்றுக்கொள்ளவே	तत् इदं	அந்த இந்த
	ண்டிய உரிமையில்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்	
वर्ते न	நான் இப்பொழுது		} நான் இப்பொழுது	
हि	ஆனபடியால் [இல்லை.	अनुजानामि		அக்கீகரியாது வாய்
भवता	உன்னால்			ஸ்செய்கின்றேன்.
प्रीत्या	என்னிடமுள்ள பக்தி			
	யால்			

कुशचीराजिनधरं फलमूलाशिनं च माम् । विद्धि प्रणिहितं धर्मे तापसं वनगोचरम् ॥४४॥

मां	“என்னை	धर्मे च	} பரமாத்மாவை த்யா
वनगोचरं	வனவாசியாய்		
कुशचीराजिनधरं	குசுசீராஜினங்களை		மட்டும்
	தரித்து,	प्रणिहितं	ஈடுபட்டுக்கிடக்கும்சின்
फलमूलाशिनं	பழங்களையும் கிழங்கு	तापसं	துறவியென [தையுற்ற
	களையும் புகித்து	विद्धि	நீ பாவிப்பாயாக.

अश्वानां खादनेनाहमर्था नान्येन केनचित् । एतावताऽत्रभवता भविष्यामि सुपूजितः ॥४५॥

अश्वानां	“குதிரைகளுக்கு	ந	வேண்டாம்.
खादनेन	தீனி ஒன்றினாலேயே	अत्र	இந்த சமயம்
अहं	நான்	भवता	உன்னால்
अर्थी	} எனக்கு வேண்டியவை களெல்லாவற்றையும் பெற்றவனாகிறேன்.	एतावता	இது ஒன்றாலேயே
अन्येन		மற்றபடியாய்	सुपूजितः
केनचित्	எதுவும்	भविष्यामि	நான் ஆகுவேன்.

एते हि दयिता राज्ञः पितुर्दशरथस्य मे । एतैः सुसुखितैश्चैर्भविष्याम्यहमचितः ॥ ४६ ॥

एते	“இவைகள்,	सुसुखितैः	மிக ஏற்றவைகளாயி ருக்கின்ற
मे	எனது	अश्वैः	குதிரைகளால்,
पितुः	திருத்தந்தையாகிய	अहं	நான்
दशरथस्य	,தசரத	अचितः	கொளவிக்கப்பட்டவ னாக
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	भविष्यामि हि	ஆகிறேன் அல்லவா!
दयिताः	பிரியமானவைகள்.		
एतैः	இந்த		

अश्वानां प्रतिपानं च खादनं चैव सोऽन्वशात् । गुहस्तत्रैव पुरुषांस्त्वरितं दीयतामिति ॥

सः	அந்த	खादनं च	தீனியும்,
गुहः	குகர்,	प्रतिपानं च	குடிக்க ஜலமும்,
तत्र एव	அப்படியிருப்பதால்	दीयतां	கொண்டு வந்து கொ டுக்கப்பட்டும்,”
पुरुषान्	வேலைக்காரர்களைப்	इति	என்று
त्वरितं	“சீக்கிரம் [பார்த்து	अन्वशात्	கட்டளையிட்டார்.
अश्वानां एव	குதிரைகளுக்கு மாத்திரம்,		

ततश्चीरोत्तरासङ्गः सन्ध्यामन्वास्य पश्चिमाम् । जलमेवाददे भोज्यं लक्ष्मणेनाहृतं स्वयम् ॥

ततः	அனந்தரம்	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்
चीरोत्तरासङ्गः	} அவர் உத்தரீய மரவு ரியை இடுப்பில் கட் டிக்கொண்டவராகி,	स्वयं	தானாகவே
पश्चिमां		மலை	आहृतं
सन्ध्यां	சந்தியை	जलं एव	தீர்த்தத்தை மாத்திரம்
अन्वास्य	உபாசித்து,	भोज्यं	அமுதாக
		आददे	கொண்டார்.

तस्य भूमौ शयानस्य पादौ प्रक्षाल्य लक्ष्मणः । सभार्यस्य ततोऽभ्येत्य तस्थौ वृक्षमुपाश्रितः ॥

लक्ष्मणः	लக்ஷ்மணர்	तृतः	அதன்மேல்
भूमौ	பூமியில்	वृक्षं	மரத்தை
सभार्यस्य	தர்மபத்னிசமேதராய்	अभ्येत्य	கிட்டி,
शयानस्य	படுத்திருக்கும்	उपाश्रितः	பிடித்துக்கொண்டு நிற்கின்றவராய்,
तस्य	அவருடைய	तस्थौ	காவல்பூண்டிருந்தார்.
पादौ	திருவடிகளை		
प्रक्षाल्य	சுத்தமாய் துடைத் துவிட்டு,		

गुहोऽपि सह सूतेन सौमित्रिमनुभाषयन् । अन्वजाग्रत्तो रामप्रपन्नो धनुर्धरः ॥ ५० ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	अनुभाषयन्	பேசிக்கொண்டு,
गुहः अपि	குகரும்	धनुर्धरः	வில்லும் கையுமாய்
सूतेन सह	சார்தியோடுகூட	अग्रमत्तः	வெகு ஜாக்கிரதையு டனிருப்பவராய்
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரிடம்	अन्वजाग्रत्	{ இரவுமுழுதும் கண் விழித்துக்கொண்டி ருந்தார்.
रामं	{ ஸ்ரீராமாது திருக்கல் யாண்குணங்களைப் பற்றி		

तथा शयानस्य ततोऽस्य धीमतो यशस्विनो दाशरथेर्महात्मनः ।

अदृष्टदुःखस्य सुखोचितस्य सा तदा व्यतीयाय चिरेण शर्वरी ॥ ५१ ॥

अदृष्टदुःखस्य	{ முன்னர் இதுவரை கஷ்டத்தைக்கண்டி ராதவரும்,	ततः	அவ்விடத்தில்
सुखोचितस्य	சுகத்திற்கேயுரியவரும்	तथा	அவ்வண்ணம்,
धीमतः	நன்மதியுற்றவரும்	शयानस्य	துயில்கொண்டிருக் கின்றவருமான
यशस्विनः	புகழ்பெற்றவரும்,	अस्य	இவருக்கு
महात्मनः	மகாத்மாவும்,	सा	அந்த
दाशरथेः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யின் திருமகனும்,	शर्वरी	இரவு
तदा	அப்பொழுது	चिरेण	நெடுநேரமாய்த் தோன்றி
		व्यतीयाय	கழிந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे

अयोध्याकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

एकपञ्चाराः सर्गः—ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் || ௨௩ ||

गुहलक्ष्मणसंवादः—சுகலக்ஷ்மணஸம்வாதம்.

तं जाग्रतमदम्भेन भ्रातुरर्थाय लक्ष्मणम् । गुहः सन्तापसन्तप्तो राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥ २ ॥

गुहः	குஹர்,	जाग्रतं	கண்விழித்துக்கொண்
अदम्भेन	{ பணிவிடைக்காரர்களிடம் சாதாரணமாயுள்ள “எஜமான்கண்முன் ஊக்கம், பின்னூக்கம்” என்கிற கபடத்தன்மை உள்ளவழிமல்லாதமையால்,	राघवं	{ டிருந்த
भ्रातुः	தமயனருடைய	तं	राकुलपिள்ளையா
अर्थाय	செளகரியத்தின் பொருட்டு,	लक्ष्मणं	அந்த [கியலக்ஷ்மணரைப்
		सन्तापसन्तप्तः	பார்த்து,
		वाक्यं	சிரமத்தைப் பார்த்து
		अब्रवीत्	பரிதபிக்கின்றவராகி
			பின்வரும் மொழியை
			சொன்னார்.

इयं तात सुखा शय्या त्वदर्थमुपकल्पिता । प्रत्याश्वसिहि साध्वस्यां राजपुत्र यथासुखम् ॥

तात	“ஐயா!	उपकल्पिता	கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.
राजपुत्र	சக்கிரவர்த்திகுமாரா!	अस्यां	இதில்
त्वदर्थं	தேவரீருக்காக	यथासुखं	சுகமாக
इयं	இதோயிருக்கும்	साधु	கவலையின்றி
सुखा	இனிய	प्रत्याश्वसिहि	சற்று துயில்
शय्या	படுக்கை		கொள்ளும்.

उचितोऽयं जनः सर्वः क्लेशानां त्वं सुखोचितः । गुप्त्यर्थं जागरिष्यामः काकुत्स्थस्य वयं निशाम् ॥ ३ ॥

अयं	இந்த	सुखोचितः	சுகமொன்றையே
जनः	ஐன ஸமுஹத்திலிருக்கிற	काकुत्स्थस्य	கண்டவர்,
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்	गुप्त्यर्थं	பூரீராமருடைய
क्लेशानां	தேக பரிசீரமங்களுக்கு	वयं	கேட்பதத்தின் பொருட்டு
उचितः	புகழ்ப்பட்டவன்.	निशां	நாங்கள்
त्वं	தேவரீர்	जागरिष्यामः	இரவு முழுதும்
			கண்விழித்திருக்கிறோம்.

न हि रामात्मियतमो ममास्ति भुवि कश्चन । ब्रवीम्येतदहं सत्यं सत्येनैव च ते शपे ॥ ४ ॥

भुवि	“ இவ்வூல்கில்
मम	எனக்கு
रामात्	ஸ்ரீராமரைவிட
प्रिसतमः	அதிக பக்திக்கு பாத் திரமாகிறவர்
कश्चन हि	வேறொருவரும்
अस्ति न	இல்லை.

एत्	இதை
सत्यं	சத்யமாக
अहं	நான்
ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.
च	இன்னும்
सत्येन एव	சத்தியத்தின்மேலும்
ते	தேவரீர் முன்னிலையில்
शपे	ஆணையிடுகின்றேன்.

अस्य प्रसादादाशंसे लोकैऽस्मिन्सुमहद्वशः । धर्मावाप्तिं च विपुलापर्यावाप्तिं च केवलात् ॥

अस्मिन्	“ இந்த
लोकै	உலகில்
सुमहत्	ஸர்வோத்தகிருஷ்ட மாகிய
यशः	{ தொண்டர்களுக்குப் புரியும் அனுக்கிரகத் தையும்
विपुलां	விசேஷப்பயனை அளி க்கத்தக்க

धर्मावाप्तिं	தர்மத்தை சேகரிப்ப தையும்,
केवलां	கேவலமான
अर्थावाप्तिं च	ஆஸ்திசேர்ப்பதையும்
अस्य	இவரது
प्रसादात् च	கருணையால்தான் என்று
आशंसे	நான் உறுதியாய் சொல்லுவேன்.

सोऽहं प्रियसखं रामं शयानं सह सीतया । रक्षिष्यामि धनुष्पाणिः सर्वतो ज्ञातिभिः सह ॥

सः	“ அந்த
अहं	நான்
धनुष्पाणिः	கையில் விற்பிடித்த வனாய்,
ज्ञातिभिः	சுற்றத்தாருடன்
सह	இருப்பவனாய்,

सीतया सह	சீதாப்பிராட்டியாரு டன்
शयानं	சயனங்கொண்டிருக்க கூர்
प्रियसखं	உயிர்த்தோழராகிய
रामं	ஸ்ரீராமரை
सर्वतः	தோஷரஹிதராய்
रक्षिष्यामि	பாதுகாப்பேன்.

न हि मेऽविदितं किञ्चिद्दनेऽस्मिन्श्चरतः सदा । चतुरङ्गं ह्यपि बलं सुमहत्प्रसहेमहि ॥ ७ ॥

अस्मिन्	“ இச்ச
वने	வனத்தில்
सदा	எப்பொழுதும்,
चरतः	சஞ்சரிக்கும்
मे	அடியேனுக்கு
अविदितं	{ தெரியாதவண்ணம் நடைபெறக்கூடிய எம்பவம்

किञ्चित् हि	ஒன்றும்
न	இல்லை.
सुमहत्	மிகப்பெரிய
चतुरङ्गं	நால்வகை
बलं अपि	படையையும்
प्रसहेमहि	நாங்கள் தீர்க்கவல் லோம்.
हि	இது திண்ணம்.”

लक्ष्मणस्तं तदोवाच रक्ष्यमाणास्त्वयाऽनघ । नात्र भीता वयं मर्वे धर्ममेवानुपश्यता ॥ ८ ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	त्वया	உன்னால்
तं	அவருக்கு	रक्ष्यमाणाः	பாதுகாக்கப்படும்,
तदा	அப்பொழுது	सर्वे	எல்லோரும்
उवाच	பின்வரும் ப்திலை அளிக்தார்.	वयं	நாம்களும்
अनघ	“மாசற்றவனே!	अत्र	இப்பொழுது இவ்வி டத்தில்
धर्म एव	தருமம் ஒன்றையே	भीताः न	மனக்கவலைபுற்றவர் களாய் இல்லை.
अनुपश्यता	சர்வமுமாய் சிந்தை யில் பற்றியிருக்கும்,		

कथं दाशरथौ भूमौ शयाने सह सीतया । शक्या निद्रा मया लब्धुं जीवितं वा सुखानि वा ॥

दाशरथौ	“தாசரத்யார், ஸ்ரீராமர்	सुखानि वा	தேககொளக்கயங்கள் தான் ஆகட்டும்,
सीतया सह	சீதாபிராட்டியாருடன்	मया	என்னால்
भूमौ	தரையில்	लब्धुं	கிட்டுவதற்கு
शयाने	படுத்திருக்கையில்	कथं	எவ்வண்ணம்
निद्रा	சோம்புத்தனம்தான் ஆகட்டும்.	शक्याः	ஏற்றவைகளாகும்?
जीवितं वा	வயிற்றுப்பாடுதான் ஆகட்டும்,		

यो न देवासुरैः सर्वैः शक्यः प्रसहितुं युधि । तं पश्य सुखसंसुप्तं तृणेषु सह सीतया ॥

यः	“எவர்	सीतया सह	சீதாபிராட்டியாரு டன்
देवासुरैः	தேவாசுரர்கள்	तृणेषु	புற்களில்
सर्वैः	எல்லோராலும்,	सुखसंसुप्तं	சுகமாய் உறங்கிக்கொ ண்டிருக்கின்றவராய்
युधि	போரில்	पश्य	நீ பிரத்யக்ஷத்தில் பார்க்கின்றனை.
प्रसहितुं	எதிர்க்க		
शक्यः न	முடியாதவரோ,		
तं	அவரை		

यो मन्त्रतपसा लब्धो विविधैश्च परिश्रमैः । एको दशरथस्येष्टः पुत्रः सदृशलक्षणः ॥११॥

एकः	“ஒப்பாருமிக்காரு மில்லாதவரும், அவருக்கேயுரிய திருக்க கல்யாணகுணங்களை யுடையவரும், உலகுக்கு அபிராம ராய் விளங்குகிற வரும், தசரதசக்கிரவர்த்தி யாருக்கு	मन्त्रतपसा	வேதபாராயணங்க ளின் தர்மடயனாலும்
सदृशलक्षणः		विविधैः	பற்பல
इष्टः		परिश्रमैः च	நியமங்களாலும்
दशरथस्य		पुत्रः	திருக்குமாரராய்
		लघः	விளங்குகின்றவர்
		यः	எவரோ அவரிவர்.

अस्मिन्प्रव्राजिते राजा न चिरं वर्तयिष्यति । विधवा मेदिनी नूनं क्षिप्रमेव भविष्यति ॥

अस्मिन्- प्रव्राजिते	“இவ் வனமெழுந்தருளியி ருக்கையில்	नूनं	அதனால்
राजः	சக்கிரவர்த்தியார்	मेदिनी एव	பூமகனும்
चिरं	வெகுசிலம்	क्षिप्रं	விரைவில்
वर्तयिष्यति न	பிழைத்திருக்க மாட் டார்.	विधवा	கணவரைப் பறிகொ டுத்தவளாய்
		भव्यति	ஆகப்போகிறாள்.

अनुरक्तजनाकीर्णा सुखालोकप्रियावहा । राजव्यसनसंस्पृष्टा सा पुरी विनशिष्यति॥१३॥

अनुरक्त- जनाकीर्णा	“ராஜபக்தியுள்ள ஜனங் ளால் நிறையப்பெற் றதும், உற்சவகாட்சிகளால் பிரியமாய் விளங்குகி றதுமாகிய	सा पुरी	அந்த நகர்
सुखालोक- प्रियावहा		राजव्यसनसंस्पृष्टा	சக்கிரவர்த்தியாரைப் பறிகொடுத்துப் படு கின்றதாய்
		विनशिष्यति	பாழாகப்போகிறது.

विनद्य सुमहानादं श्रमेणोपरताः स्त्रियः । निर्घोषोपरतं तात मन्ये रामनिवेशनम् ॥१४॥

तात स्त्रियः सुमहानादं विनद्य श्रमेण उपरताः	“ஆப்த தோழா! ஸ்த்ரீகள் கூவிக்கூவிக்குறஸீட்டு அழுதுவிட்டு, கிரமத்தால் ஓய்ந்துகிடப்பார்க ளெனவும்,	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரது திருமா ளிகை
		निर्घोषोपरतं	நிச்சப்தமாய் கிடக் கிறதெனவும்
		मन्ये	நான் எண்ணுகின் றேன்.

कौसल्या चैव राजा च तथैव जननी मम । नाशंसे यदि जीवन्ति सर्वे ते शर्वरीमिमाम् ॥

राजा च कौसल्या च मम जननी तथा ते	“சக்கிரவர்த்தியாரும் கோஸலையாரும் எனது மாதாவுமாகிய அவர்கள்	सर्वे यदि एव इमां शर्वरीं एव जीवन्ति न आशंसे	எல்லோரும் என்னமோ இன்றிரவுகூட பிழைத்திருக்கமாட் டார்களென நான் பயப்படுகிறேன்.
---	---	--	--

जीवेदपि हि मे माता शत्रुघ्नस्यान्ववेक्षया । तदुःखं यत्तु कौसल्या वीरसूर्विनशिष्यति ॥

मे माता शत्रुघ्नस्य	“எனது மாதா சத்ருக்ஷணுடைய	अन्ववेक्षया जीवेत् अपि	ஞாபகத்தால் பிழைத்திருக்கிறாளோ என்னமோ?
---------------------------	--------------------------------	---------------------------	---

वीरसुः	தனிரீரப்புதல்வனைப்	दुःखं हि तु	கஷ்டத்தாலேயே இப்
कौसल्या	கோஸலையார் [பெற்ற		பொழுதே
यत् तत्	அந்த இந்த	विनशिष्यति	மாண்டுவிடுவார்.

कथं पुत्रं महात्मानं ज्येष्ठं सन्तमपश्यतः । शरीरं धारयिष्यन्ति प्राणा राज्ञो महात्मनः ॥

महात्मानं	“தெய்வத்தன்மை யுள்ள	महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய
ज्येष्ठं	உத்தம	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரு
सन्तं	புண்யபுருஷனாகிய	प्राणाः	ஆக்மா [டைய
पुत्रं	புதல்வனை	शरीरं	திருமேனியில்
अपश्यतः	காணப்பெறாதவர்கி ஷிட்ட	कथं	எவ்வாறு
		धारयिष्यन्ति	தங்கியிருக்கப்போகி றது?

विनष्टे नृपतौ पश्चात्कौसल्या विनशिष्यति । अनन्तरं च माताऽपि मम नाशमुपैष्यति ॥१८॥

नृपतौ	“சக்கிரவர்த்தியார்	अनन्तरं	அதன்பிறகு
विनष्टे पश्चात्	மரித்தவுடன்	मम माता अपि च	எனது தாயும்
कौसल्या	கோஸலையார்	नाशं	மரணம்
विनशिष्यति	இறப்பார்.	उपैष्यति	அடைவார்.

अतिक्रान्तमतिक्रान्तमनवाप्य मनोरथम् । राज्ये राममनिक्षिप्य पिता मे विनशिष्यति ॥

मे	“எனது	मनोरथं	மனோரதத்தை
पिता	திருத்தந்தையார்	अनवाप्य	அடையாதபடியால்
राज्ये	இராஜ்யத்தில்	विनशिष्यति	இறந்தே விடுவார்.
रामं	பூரீராமரை	अतिक्रान्तं	நிகழ்ந்தது நிகழ்ந்த
अनिक्षिप्य	திருவபிஷேகம் செய் துவைக்கமுடியாது,	अतिक्रान्तम् }	தே! (கொட்டிக்கொ ட்டி அளந்தாலும் கு றுணிபதக்கரகுமோ?)

सिद्धार्थाः पितरं वृत्तं तस्मिन्कालेऽप्युपस्थिते । प्रेतकार्येषु सर्वेषु संस्कारिष्यन्ति भूमिपम् ॥

तस्मिन्	“அந்த	वृत्तं	இறந்துவிட்ட
काले उपस्थिते	காலம்வரும்பொழுது	भूमिपं	சக்கிரவர்த்தியாராகிய
प्रेतकार्येषु	சரமகைக்கரியங்கள்	पितरं	தந்தையாருக்கு
सर्वेषु	எல்லாவற்றிலும்	संस्कारिष्यन्ति	சரமகைக்கரியம்செய் வார்கள்.
सिद्धार्थाः अपि	கொடுத்தவைத்தவர்க ள் தான்,		

रम्यचत्वरसंस्थानां सुविभक्तमहापथाम् । हर्म्यप्रासादसम्पन्नां गणिकावरशोभिताम् ॥२१॥
 रथाश्वगजसंबाधां तूर्यनादविनादिताम् । सर्वकल्याणसम्पूर्णां हृष्टपुष्टजनाकुलाम् ॥ २२ ॥
 आरामोद्यानसंपन्नां समाजोत्सवशालिनीम् । सुखिता विचरिष्यन्ति राजधानीं पितुर्मम ॥

மம, "எனது
 பிது: திருத்தந்தையின்
 ரமய்ச்சவரஸஸ்தானா் } அழகிய சக்கிரவர்த்தி
 களினமைப்பினைப்
 பெற்றதும்,
 சுவிபக்த- } நன்கு பிரிக்கப்பட்ட
 மஹாபதா } ராஜவீதிகளையுடைய
 தும்,
 ஹர்மய்யபாஸா- } ஜனங்கள் வசிக்கும்
 சஸ்பந்நா } அரண்மனைகள் போ
 ன்ற திருமாளிகைக
 ளாலும், அரண்மனை
 களாலும் நிறைந்து
 ள்ளதும்,
 காணிகாவர- } எங்கு பார்த்தாலும்
 சாமிதா } சிறந்த கணிகாயெ
 னும் மல்லிகைப் புஷ்
 பங்களால் அலங்கரிக்க
 கப்பட்டு விளங்குகி
 றதும்,
 ரதாஸ்வக- } ரதங்களும் குதிரைக
 சஸ்பாடா } ளும், யானைகளும்
 நிறைந்துள்ளதும்,

தூர்யநாடவிநாதிதா் வா தயகோஷங்கள் மு
 ழங்கப்பெற்றதும்,
 சர்வகலயாணஸஸ்பூர்ணா் மங்களங்களெல்லாவ
 ற்றாலும் நிறைந்ததும்,
 ஹஸ்தபுஸ்த- } குறைவு நோவு இவ்
 ஜனாகுலா் } விரண்டும் அற்று
 வாழ்வற்று மனத்தி
 ருப்திகொண்ட ஜன
 ங்களால் வசிக்கப்
 பெற்றதும்,
 ஆராமாடியான- } தோப்புளும் தோட்
 சஸ்பந்நா } டங்களும் மலிந்துள்
 ளதும்,
 சமாஜாஸ்சவ- } பல ஜனங்கள் கூட்டம்
 சாலினீ } கூடி நடைபெறும்
 திருவிழாக்களால்
 விளங்குவதுமாகிய
 ராஜதானீர் இராஜதானியில்
 சுஹிதா: கிருதகிருத்யர்கள்
 விசரிஷ்யந்தி சஞ்சரிக்கப்போகிறா்
 கள்.

अपि जीवेद्दशरथो वनवासात्पुनर्वयम् । प्रत्यागम्य महात्मानमपि पश्याम सुव्रतम् ॥ २४ ॥

दशरथः "தசரத சக்கிரவர்த்தி
 யார்
 ஜிவீத் அபி பிழைத்திருப்பாரா ?
 வய் நரங்கள்
 வனவாஸாத் வனவாஸம் முடிந்து
 புந: மீளவும்

प्रत्यागम्य வந்துசேர்ந்து,
 सुव्रतं தருமசீலராகிய
 महात्मानं மஹாத்மாவை
 पश्याम अपि தரிசித்து மகிழ்
 वौमो ?

अपि सत्यप्रतिज्ञेन सार्धं कुशलिना वयम् । निवृत्तवनवासेऽस्मिन्नयोध्यां प्रविशेमहि ॥२५॥

सत्यप्रतिज्ञेन	“சொன்னபடியே காபு யத்தை செய்துமுடி த்துவிட்டமையால்,	वयं	நாங்கள்
अस्मिन्		இவர்	कुशलिना सार्धं
निवृत्तवनवासे	வனவாஸம் முடிந்த வளவில்	अयोध्यां	அயோத்தியில்
		प्रविशेमहि अपि	புகுவோமோ ?

परिदेवयमानस्य दुःखार्तस्य महात्मनः । तिष्ठतो राजपुत्रस्य शर्वरी साऽत्यवर्तत ॥ २६ ॥

दुःखार्तस्य	மன்வேதனையுற்று	महात्मनः	மஹாத்மாவும்
परिदेवयमानस्य	புலம்பி அழுதுகொ ண்டு	राजपुत्रस्य	சக்கிரவர்த்தி சூமார் ருமாகிய இவருக்கு
तिष्ठतः	பக்கலில் கார்த்துநின் றுகொண்டவண்ண மேயிருந்த	सा	அந்த
		शर्वरी	இரவு
		अत्यवर्तत	கழிந்தது.

तथा हि सत्यं ब्रुवति प्रजाहिते नरेन्द्रपुत्रे गुरुसौहृदाद्गुहः ।

मुमोच बाष्पं व्यसनाभिपीडितो ज्वरातुरो नाग इव व्यथातुरः ॥ २७ ॥

प्रजाहिते	பிரஜாபிமானியாகிய	गुहः	குகர்
नरेन्द्रपुत्रे	சக்கிரவர்த்தி திருக்குமாரன்	व्यसनाभिपीडितः	துக்கத்தால் மிக வருந் தினவராகி,
गुरुसौहृदात्	தகப்பனரிடத்திலும் தமையனரிடத்திலுமுள் ளவாத்ஸல்யத்தால்	व्यथातुरः	அஸஹயமாய் நோவு ற்ற
तथा हि		மேற்கண்டவண்ண மாய்	ज्वरातुरः
सत्यं	உள்ளத்திலுள்ளதை உள்ளபடியே	नागः इव	யானைபோல்
ब्रुवति	உரைக்கையில்	बाष्पं	கண்ணீரை
		मुमोच	வடித்தார்.

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4381

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2026

इत्याषे श्रीमद्रामायणे षष्ठेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் சூசன் வவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஆரூவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

